kitap.tr
e-kitap paylaşım merkeziniz.
Daha fazlası için sitemizi ziyaret ediniz.
kitap-tr.blogspot.com

İthaki Yayınları - 141 Fantastik Kurgu - 30
Kaosun Eli
Ölüm Kapısı Serisi: 5. Cilt
Margaret Weis-Tracy Hickınan
ISBN 975-8607-24-6

Özgün Adı: The Hand of Chaos
İngiJizceden çeviren: Nimn Elçi
Yayına hazırl:ıyan: Bora Öngürer

1. Baskı İstanbul, 2002

C Margaret Weis and Tracy Hickınan,
1993 @ İthaki Yayınları, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş Sanat Yönetmeni; Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih MücelIit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 02163309308
Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com
www.ithakiyayinlari.com

DÖRT ALEMİN TANITIMI

Bana Haplo derler...

Adım tek, yalnız anlamına gelir. Bu isim bana ebeveynlerim tarafından, bir tür kehanet gibi verilmişti, çünkü halkımın, Patrynlerin atıldığı bu zindanda -Labirent olarak bilinen, karanlık ve korkunç büyülerle dolu bu zindanda hayatta kalamayacaklarını biliyorlardı.

Bir Kaçak oldum -Labirent ile savaşan ben şanslıların arasındaydım. Mücadele esnasında neredeyse yok olsam da Son Kapı'ya ulaştım. Şu yanımda oturan sosis hırsızı köpek olmasaydı, burada, bu anlatıyı kaleme alıyor olmayacaktım. Ben pes etmek ve ölmek üzereyken köpek bana yaşama isteği verdi. Hayatımı kurtardı.

Bana yaşama isteğini köpek verdi, ama bana yaşamam için bir sebep, bir amaç veren, lordum Xar oldu.

Xar Labirent'ten kaçan ilk Patryn idi. O yaşlı ve güçlüdür, hem Patrynlere, hem de düşmanımız Sartanlara gücünü veren rün büyüsü konusunda son derece ustadır. Xar Labirent'ten kaçtı sonra hemen geri döndü. Başka hiç kimse bunu yapacak cesareti göstermemiştir Ve hâlâ bizi kurtarmak için her gün hayatını tehlikeye atıyor

Çoğumuz Labirentten çıktık. Güzel bir şehir haline getirdiğimiz Nexus'ta yaşıyoruz. Ama bizi yakalayanların kastettiği gibi, ıslah olduk mu?

Sabırsız bir halktık, o zorlu okulda sabrı öğrendik. Bencil bir halktık, fedakârlığı, sadakati öğrendik Her şeyden öte, nefreti öğrendik.

Bizden koparılan dünyayı geri almak, olması gerektiği gibi ona hükmetmek ve düşmanlarımızı sertçe cezalandırmak Lord Xar'ın hedefi -hepimizin hedefi!

Âlemler eskiden tek bir dünya idi, tek bir güzel, yeşıl-mavi dünya. Bize ve Sartanlara aitti, çünkü rün büyümüz bizi güçlü kılıyordu. Mensch adını verdiğimiz diğer, düşük ırklar -insanlar, elfler, cüceler- bizi tanrı olarak görüp tapınırlardı.

Ama Sartanlar biz Patrynlerın çok fazla kontrol elde ettiğimizi düşündüler. Güç dengesi bizim lehimize değişmeye başlamıştı. Öfkelenen Sartanlar bizi durdurmak için yapabilecekleri tek şeyi yaptılar. Rün büyüsü kullanarak -olasılıklara dayanan bir büyüdür bu- dünyayı kopardılar ve bizi zindana attılar.

Her birinde eski dünyanın unsurlarından birini -hava, ateş, taş, su- kullanarak, eski dünyanın yıkıntılarından dört yeni dünya yaptılar. Bunlar birbirlerine büyülü Ölüüm Kapısı -rün büyüsüne sahip olanların güven içinde yolculuk edebileceği kanallar- ile bağlı Dört dünya bu birine destek olmak üzere birlikte çalışıyor olmalıydı Pryan, yani ateş dünyası, Abar-rach a taş dünyasına enerji sağlayacaktı Abarrach Chelestra ya su dünyasına cevherler ve mineraller sağlayacaktı Her biri harika bir makine olan, Sartanların Arıanus'ta yaptıkları Yıksı-Diksi tarafından koordine ediliyor ve çalıştırılıyor olacaktı.

Ama Sartanların planları ters gitti. Dünyaların her birindeki nüfusları azalmaya, yok olmaya başladı. Her dünyadaki Sartanlar diğerlerine yardım çağrıları yolladı, ama yakarıları yanıtsız kaldı Her dünyanın kendi sorunları vardı.

Bunları keşfettim, çünkü her bir dünyaya yolculuk etmek benim görevimdi. Xar vermişti bu görevi bana. Dünyalarda casusluk yapacak, eski düşmanımıza ne olduğunu keşfedecektim Ve böylece her âlemi ziyaret ettim. Maceralarımın tam kaydı, Ölüm Kapısı Serisi olarak bilinen günlüklerimde bulunabilir.

Öğrendiklerim karşısında hayretler içinde kaldım. Keşiflerim yaşamımı değiştirdi -daha iyi yönde değil .Yola çıktığım zaman, tüm yanıtları biliyordum. Şimdi yalnızca sorular var kafamda.

Lordum kafamın karışıklığının suçunu yolculuklarım esnasında tanıştığım bir Sartana yüklüyor Kendine bir mensch ismi vermiş bir Sartana -Alfred Montbank'e. Ve başta ben de lordumla hemfikirdim Alfred'ı suçluyordum, beni aldattığından emindim

Ama artık o kadar da emin değilim. Her şeyden kuşkulanıyorum -kendimden lordumdan...

Bana ne olduğunu size -kısaca- açıklamaya çalışayım:

ARIANUS

Ziyaret ettiğim ilk dünya gök dünyası Arianus idi. Bu dünya uç seviyede süzülen kıtalardan oluşur Aşağı Âlem cücelerin evidir ve Sartanlar büyük ve harika makineyi, Yıksı-Dıksıyi burada Drevlin de yapmışlar Ama Sartanlar makineyi çalıştırmadan ölmeye başlamışlar. Paniğe kapılarak gençlerini bir eylemsizlik durumuna sokmuşlar uyandıkları zaman durumun düzelmiş olacağını umuyorlarmış.

Ama yalnızca tek bir Sartan hayatta kalmış -Alfred. Uyandığında, dostları ve ailesi arasında hayatta kalan tek kişi olduğunu anlamış. Bu bilgi onu şaşkına çevirmiş, korkutmuş. Dünyasının içine düştüğü kaostan kendisini sorumlu hissetmiş -çünkü menşeliler, elbette, dünya savaşının eşiğindeymiş. Ama Alfred kendisi hakkındaki bilgiyi açıklamaktan korkmuş. Rün büyüsü ona menşeliler üzerinde bir yarı tanrı statüsü verecekmiş. Menşelilerin onu, büyüsünü onların kendi yıkıcı amaçları için kullanmaya zorlamasından korkmuş. Ve böylece Alfred gücünü saklamış, kendini kurtarmak için bile kullanmayı reddetmiş. Bugün, ne zaman kendisini tehdit altında hisset-se, güçlü büyüsünü kullanarak mücadele etmek yerine bayılıyor.

Köpek ve ben Arianus'a düştük ve neredeyse ölüyorduk. Limbeck isimli bir cüce tarafından kurtarıldık. Arianus'taki cüceler Yıksı-Diksi'nin köleleri, makine düşüncesizce, amaçsızca çalışırken, ona düşüncesizce hizmet ediyor. Ama Limbeck bir devrimci, özgür düşünen biri. O zamanlar cüceler, Arianus'un Orta Alem'inde bir diktatörlük kurmuş olan güçlü bir elf ulusunun çizmesinin altındaydı. Elfler böylece dünyadaki tek tatlı su kaynağının, Yıksı-Diksi'den gelen suyun kontrolünü ellerinde tutuyorlardı.

Yine Orta Âlem'de yaşayan insanlar, Arianus tarihinin çoğu boyunca su için ciflerle savaşmışlardı. Savaş ben oradayken de vardı ve hâlâ devam ediyor -tek bir önemli farkla. Irklar

arasında barış ve birlik isteyen bir elf prensi çıktı. Bu prens kendi halkı arasında bir isyan başlattı, ama şimdiye kadar bunun tek sonucu, daha fazla kaos yaratmak oldu.

Cüce'ye, Limbeck'e halkının insanlara ve ciflere karşı ayaklanmasında yardımcı olmayı başardım. Ve oradan ayrılırken yanımda bir insan çocuğu getirdim -Bane isimli bir çocuk. Bane, Yıksı-diksi hakkındaki gerçeği keşfetti. Makine Sartanların hedeflediği gibi çalışmaya başladığında, lordum gücünü kullanarak dünyaları fethedecek.

Yanımda bir başka menschi daha getirmek istedim -Usta Hugh, adında bir insan. Son derece yetenekli bir katil olan Hugh, tanıştığım menşeliler arasında müttefik olarak güvenebileceğim pek az kişiden biriydi. Ne yazık ki Usta Hugh Bane'in babası olan kötü bir insan sihirbaz ile savaşırken öldü. Ve yol arkadaşı olarak bana kim kaldı?

Alfred.

Ama çok ileri atladım.

Arianus'ta iken Bane'in hizmetkârı numarası yapan Alfred'e rastladım. İtiraf etmeye utanıyorum, ama ben onun Sartan olduğunu anlamadan çok önce o benim Patryn olduğumu keşfetti. Anladığım zaman, onu öldürmeye niyetlendim, ama o anda kendi hayatımı kurtarmakla meşguldüm...

Ama bu uzun bir hikâye.* Avuçlarıma düşen tek Sartan ile hesabımı görmeden Arianus'tan ayrıldığımı söylemem yeterli.

PRYAN

Köpek ile birlikte ziyaret ettiğim bir sonraki dünya Pryan, ateş dünyası idi. Pryan dev bir dünyadır, boş bir kaya küreden oluşmuştur, büyüklüğü zihnin kavrama gücünü aşar. Güneşi ortada parlar. Bitki örtüsü ve canlıları kaya kabuğun iç yüzeyindedir. Dünya dönmediğinden. Pryan'ın güneşi daima parlar -gece yoktur.

* Ejder Kapısı. Ölüm Kapısı Serisinin 1 cildi...

Sonuç olarak Pryan'daki orman yaşamı o kadar gür, o kadar yoğundur ki, gezegende yaşayan pek az kişi yeri görmüştür. Güçlü dalları, gölleri, hatta okyanusları taşıyabilen dev ağaçların üzerinde şehirler kurulmuştur

Pryan üzerinde karşılaştığım ilk kişilerden biri ihtiyar, kaçık bir sihirbaz ile yaşlı adamın hizmetçisi gibi görünen bir ejderdi Sihirbaz (ismini hatırlayabildiği zamanlar*) kendine Zifnab diyor ve abuk sabuk konuşan bir çılgın olduğuna ilişkin tüm işaretleri gosteriyordu. Ama çılgınlığının aşırı akılcı olduğu zamanlar oldu. Bu kafası karışık aptal çok fazla şey biliyor, benim hakkımda, Patrynler hakında, Sartanlar hakkında, her şey hakkında çok fazla şey biliyor. Çok fazla şey biliyor, ama kesinlikle hiçbir şey söylemiyor.

Burada, Pryan'da da, Arianus'ta olduğu gibi menşeliler birbirleriyle savaşıyor. Elfler insanlardan nefret ediyor, insanlar ciflere güvenmiyor, cüceler herkesten nefret ediyor ve hiç kimseye güvenmiyor. Bunu iyi biliyorum Elflerden, insanlardan ve bir cüceden oluşan bir grupla yolculuk yaptım. Asla böyle ağız dalaşları, tartışmalar, kavgalar görmemişsinizdir. Hepsinden bıktım ve onları terk ettim Şimdiye kadar muhtemelen hepsi birbirini öldürmüştür. Ya o, ya da titanlar onları katletmiştir

Titanlar

Labirent te pek çok korkunç yaratık gördüm, ama pek azı titanlara benziyordu. Kör, kısıtlı zekâya sahip dev insansılar olan titanlar, onları menşelilerin denetçileri olarak kullanan Sartanların yaratımları. Sartanlar hayatta kaldıkları sürece titanları kontrol altında bulundurmuşlar. Ama Arianus ta olduğu gibi Pryan da da Sartan ırkı gizemli bir biçimde azalmaya başlamış Titanlar talimatsız, gözetimsiz kalmış. Şimdi Pryan da büyük sayılar halinde dolanıyorlar ve karşılaştıkları tüm menşelilere şu tuhaf soruyu soruyorlar.

"Kaleler nerede? Görevimiz ne?"

Titanlar yanıt alamadıkları zaman öfkeye kapılıyorlar ve menschleri döverek öldürüyorlar. Hiçbir şey, hiç kimse bu korkunç yaratıkların karşısında duramıyor, çünkü Sartan run büyüsünün kaba bir biçimine sahipler. Aslında neredeyse beni de yok ediyorlardı, ama bu da başka bir hikâye*

Peki sorularının yanıtı ne? Kaleler nerede? Kaleler ne? Bu benim de sorum oldu. Ve yanıtın en azından bir kısmını buldum.

Kaleler, Pryan'a geldiklerinde Sartanlann yaptıkları parlayan kentler Sartanların arkada bıraktıkları kayıtlardan çıkarabildiğim kadarıyla, kaleler Pryan'ın devamlı parlayan güneşinden enerji toplamak ve o enerjiyi Yıksı-dıksı'nın gücünü kullanarak Ölüm Kapısı aracılığı ile diğer dünyaya aktarmak üzere yapılmış. Ama Ölüm Kapısı kapalı kalmış, Yıksı-diksi çalışmamış. Kaleler boş, terk edilmiş Işıklarının parlaklığı zayıf.

* Elf Yıldızı Ölüm kapısı Serisinin 2 cildi

ABARRACH

Sonra Abarrach'a, taş dünyasına gittim.

Ve istemediğim yol arkadaşımı, Alfred isimli Sartan'ı bu yolculukta yanıma aldım. Alfred Bane ı, Arıanus'ta bulduğum çocuğu bulmak için boşuna çabalarken Ölüm Kapısı'na girmişti. Elbette her şeyi eline yüzüne bulaştırdı Adam kendi ayakkabı bağlarına takılmadan yürüyemiyor bile Hedefini ıskaladı ve gemime kondu

Bu noktada bir hata yaptım Alfred artık tutsağımdı. Onu hemen lorduma götürmeliydim Xar, Sartanın ruhundaki sırları acı verici bir şekilde ele geçirmeyi becerebilirdi.

Ama gemim Abarrach'a yeni gelmişti. Onu terk edip Ölüm Kapısı'na dönmeye gönülsüzdüm - korku dolu, rahatsız edici bir yolculuktur bu. Ve dürüst olmak gerekirse, Alfred'i bir süre yanımda bulundurmak istiyordum. Ölüm Kapısı'ndan geçerken -istemsizce- bedenlerimizi değiştirmiştik. Kısa bir süre boyunca kendimi Alfred'in zihninde buldum, onun düşüncelerini, korkularını, anılarını paylaştım. O da kendini benim zihnimde buldu. Her birimiz kendi bedenlerimize döndük, ama ben artık tam olarak eskisi gibi olmadığımı biliyorum -ama bunu kendime itiraf edebilmem için uzun zaman geçmesi gerekti.

Düşmanımı tanıyıp anlamıştım. Ve bu, ondan nefret etmeyi güçleştirmişti. Dahası, hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğu ortaya çıkmıştı. Sartanların buraya getirdikleri menşeliler bu cehennemsi mağaralarda fazla uzun yaşayama-mıştı. Eriyik okyanuslardan yükselen yakıcı ısıda, havayı dolduran zehirli gazların içinde hayatta kalmak için tüm büyü gücümüzü -hem Alfred'in hem de benim- kullanmamız gerekti. Ama Abarrach'ta yaşayan halklar var.

Ve ölüler de var.

Alfred ve ben onun ırkının düşmüş mirasçılarını burada, Abarrach'ta bulduk. Ve halkına ne olduğu sorusunun trajik yanıtını da burada keşfettik. Abarrach'taki Sartanlar yasak ölüça-ğırıcılık sanatını kullanmaya başlamışlardı. Sartanlar ölüleri kaldırıyor, onlara lanetli bir yaşam taklidi veriyor, kendi halklarının cesetlerini köle olarak kullanıyorlardı. Alfred'e göre bu kadim sanat çok eskiden yasaklanmıştı, çünkü keşfedilmişti ki ne zaman bir ölü hayata döndürülse, yaşayanlardan biri zamansız olarak ölmektedir. Ya Abarrach'taki Sartanlar yasağı unutmuştu -ya da gözardı ediyorlardı.

Labirent'te hayatta kaldıktan sonra kendimi sertleşmiş, hemen hemen her tür vahşet görüntüsüne alışmış sayıyordum. Ama Abarrach'ın yürüyen ölüleri hâlâ en karanlık kâbuslarıma giriyor. Kendimi ölüçağırıcılığın lordum için kıymetli bir bilgi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ölülerden bir ordu yıkılmaz, altedilmez, yenilemez bir ordu olur. Böyle bir ordu ile lordum, halkımın hayatlarını trajik bir biçimde harcamadan diğer dünyaları kolayca fethedebilir.

Abarrach'ta neredeyse ben de ceset oluyordum. Bedenimin zihinsiz bir sefalet içinde yaşaması fikri beni korkuttu. Bunun diğerlerine olması düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden lorduma

ölüçağırıcılık sanatının bu sefil dünyadaki Sartanlar tarafından uygulandığını söylememeye karar verdim. Lorduma karşı ilk isyan eylemim bu oldu.

Ama son olmayacaktı.

Abarrach'ta bir başka deneyim daha yaşadım, acı verici, kafa karıştırıcı, sinirlendirici, şaşırtıcı, ama ne zaman hatırlasam bana huşu veren bir deneyim.

Peşimizdekilerden kaçarken Alfred ve ben Lanetliler Odası olarak bilinen odaya daldık. O odanın büyüsü sayesinde zamanda geriye döndüm, yine bir başka bedene, bir Sartanın bedenine girdim. İşte o zaman, o tuhaf ve büyülü deneyim sırasında daha yüksek bir güçle karşılaştım. Her zaman inandığımın aksine bir yarı tanrı olmadığımı, kontrol ettiğim büyünün evrendeki en büyük güç olmadığını anlamam sağlandı.

Başka, daha büyük bir güç var, iyicil bir güç. yalnızca iyilik, düzen ve barış isteyen bir güç. Bu bilinmeyen Sartan'ın bedeninde iken bu güçle iletişim kurmayı arzu ettim, ama bunu yapamadan diğer Sartanlar -bu yeni gerçekten korkarak- oda-yı istila ettiler ve bizi öldürdüler. O odada toplanan bizler orada olduk. Bize ve keşfimize dair tüm bilgi kayboldu, gizemli bir kehanet dışında. Kendi zamanımda, kendi bedenimde uyandığım zaman, görüp ısıttığım şeylerin yalnızca bir kısmını hatırlıyordum Ve o kadarını bile unutmak için çok uğraştım. Bu güçle karşılaştırıldığında, menşeliler kadar zayıf olduğum gerçeği ile yüzleşmek istemiyordum. Alfred'ı, bu hayali yaratarak beni kandır maya teşebbüs etmekle suçladım. Elbette reddetti. Benimle aynı şeyi yaşadığına yemin etti. Ona inanmayı reddettim.

Abarrach'tan canımızı zor kurtardık ' Orayı terk ettiğimiz zaman, o korkunç dünyadaki Sartanlar birbirlerini yok etmekle, yaşayanları lazarlara -ruhları cansız kabuklarında kısılı kalan ölü bedenlere- döndürmekle meşguldü. Lazarlar yürüyen cesetlerden çok daha tehlikeli, çünkü zihinleri ve bir amaçları var -karanlık, dehşet verici bir amaç!

Böyle bir dünyayı terk ettiğim için memnundum Ölüm Kapısı'na girince Alfred'ın kendi yoluna gitmesine izin verdim, ben de kendi yoluma gittim. Hem, Alfred hayatımı kurtarmıştı Ve ölümden, acıdan bıkmıştım. Yeterince görmüştüm.

Lordum onu ele geçirirse Xar'ın ona ne yapacağını biliyordum

CHELESTRA

Nexus'a döndüm raporumu lorduma bir mesajla ilettim, çünkü Xar ile yüzleşirsem gerçeği ondan saklayamayacağımdan korkuyordum. Ama Xar yalan söylediğimi anladı Ben Nexus'tan kaçamadan beni yakaladı. Beni cezalandırırken neredeyse öldürüyordu. Cezayı hak etmiştim. Çektiğim fiziksel acıya dayanmak, suçumun verdiği acıya dayanmaktan çok daha kolaydı. Sonunda Xar'a Abarrach'ta bulduğum her şeyi anlattım. Ona ölüçağırıcılık sanatını, Lanetliler Odası'nı, daha yüksek bir gücü anlattım.

Lordum beni affetti. Arınmış, bütünlenmiş hissettim kendimi. Tüm sorularım yanıtlanmıştı. Bir kez daha hedefimi, amacımı biliyordum. Onlar Xar'ın amaçları idi. Ben Xar'a aittim. Chelestra'ya -su dünyasına- lordumun bana inancını yenilemeye kararlı bir şekilde gittim.

Ve burada tuhaf bir şey oldu Köpek -Labirent'te hayatımı kurtardığından beri daimi yoldaşım- yok oldu. Hayvanı aradım, çünkü zaman zaman baş belası olsa da, onun çevremde olmasına alışmıştım Bu konuda kendimi kötü hissettim, ama yalnızca bir süreliğine. Kafamda daha önemli konular vardı.

Chelestra yalnızca sudan oluşan bir dünya. Uzayın soğuk derinliklerinde süzülen gezegenin dış yüzeyi katı buzdan oluşmuş. Ama Sartanlar Chelestra'nın içme suyun içinde büyüyle yanan, dünyanın içini ısıtan ve aydınlatan bir güneş yerleştirmişler.

Sartanlar güneşi kontrol altında tutmayı planlamışlar, ama bu güçten yoksun olduklarını anlamışlar. Ve bu yüzden güneş şimdi suda serbestçe sürükleniyor, belli bir surede Chelestra'nın yalnızca belli bir kesimini ısıtıyor, diğer kesimlerini güneş dönene kadar donmaya bırakıyor. Chelestra da, denizuydusu olarak bilmen yerlerde menschler yaşıyor. Chelestra da Sartanlar da yaşıyor ama bunu başta bilmiyordum.

Chelestra ya gelişim pek kolay olmadı Gemim suya daldı ve anında dağılmaya başladı. Yıkım hayret vericiydi çünkü gemim dışı rün büyüsü ile korunuyordu ve o güçlü rünleri kıracak pek az güç vardı ve deniz suyu kuşkusuz bu güçlerin arasında değildi

Ne yazık ki, bu sıradan denizsuyu değildi.

Gemimi terk etmek zorunda kaldım ve kendimi engin ucu bucağı olmayan bir okyanusta yüzerken buldum. Boğulacağımdan emindim, ama -hayret ve keyif içinde- suyu da havayı soluyabildiğim kolaylıkla soluyabildiğimi anladım Aynı zamanda -daha az keyifle- suyun rün büyümü tamamen yok ettiğini, beni bir menseli kadar zayıf ve savunmasız bıraktığını anladım.

Chelestra da daha yüksek bir güç olduğuna ilişkin başka kanıtları da keşfettim Ama bu güç iyilik için değil kötülük için çalışıyor Korku ile besleniyor, dehşet ile güçleniyor, acı vermekten zevk alıyor Yalnızca kaos, nefret, yıkım yaratmak için yaşıyor

Dev ejder-yılanlar olarak bedenleşen bu kötü güç beni neredeyse onlara hizmet etmem için baştan çıkarıyordu Beni üç mensch çocuk kurtardı ve içlerinden bin kollarımda öldü. Kotülüğü olduğu haliyle gördüm. Onun her şeyi -benim halkım da dahil her şeyi- yok etmeye niyetli olduğunu anladım.

Onunla savaşmaya karar verdim ama onu diletmemin imkansız olduğunu biliyordum. Bu güç ölümsüz. Her birimizin içinde yaşıyor. Onu biz yarattık.

Başta onunla yalnız mücadele ettiğimi sanıyordum ama savaşıma birisi daha katıldı -dostum düşmanım Alfred de benimle aynı zamanda Chelestra ya gelmişti ama laikli ycıleıe varmıştık Alfred kendisini Arianustaki halkının çoğunun ölü yattığı anıtmezara benzeyen burda bulmuştu Ama Chelestra'daki anıtmezarda yatanlar canlıydı. Uzun yıllar önce dünyanın koparılmasından sorumlu olan Sartan Konseyi Ejder-yılanların tehdidi altında, deniz suyu, büyülerini yok ettiği için sav aşamayan Sartanlar kardeşlerinden yaıdım isteyen bir çağrı yollamışlardı. Sonra kendilerini uykuya bırakarak diğer Sartanların gelişini beklemeye başlamışlardı. Gelen tek kişi -ve o da kazayla gelmişti- Altred'di.

Söylemeye gerek bile yok, ama Konsey'in beklediği gibi biri değildi pek.

Konsey'ın başı, Samah, benim lordumun, Xar'ın ayna tersi gibi (ama bu karşılaştııma için her ikisi de bana teşekkür etmeyecektir*) İkisi de kibirli, acımasız, hırslı. İkisi de evrendeki mutlak güce sahip olduklarını sanıyor. Daha büyük bir güç, daha yüksek bir güç olduğu fikri her ikisi için de tehdit edici

Samah Alfred'in bu yüksek güce inanmakla kalmadığını onunla iletişime geçmesine ramak kaldığını keşfetti. Samah bunu açık isyan saydı. Alfred'in direnişini kırmaya, inancını yok etmeye çalıştı. Bu ekmek hamurunu kırmaya benziyordu. Alfred uysallıkla her darbeyi soğurdu. Geri çekilmeyi reddetti, Samah'ın emirlerini kabullenmeyi reddetti.

Alfred için neredeyse üzüldüğümü itiraf etmek zorundayım Sonunda bulmayı o kadar istediği halkını bulmuştu, ama onlara güvenemeyeceğini keşfetmişti. Yalnızca bu kadar da değil, Sartanların geçmişine ilişkin korkunç bir gerçeği öğrenmişti.

Tahmin edilmesi zor bir müttefiğin yardımı ile (kesin olarak söylemek gerekirse benim kendi köpeğim) Alfred gizli Sartan kütüphanesine kafayla daldı (kelimenin tam anlamıyla) Orada Samah ile Konsey in daha yüksek bir gücün varlığını keşfettiklerini anladı. Bu gücün yardımıyla Sartanlaı barış sağlanması için çalışabilirdi.

Ama Samah barış istemiyordu Dünyanın kendi istediği gibi olmasını istiyordu -yalnızca kendi istediği gibi. Ve bu yüzden dünyayı parça parça etti. Ne yazık ki, onu tekrar bir araya getirmeye çalıştığında dünya ufalanmaya devam etti, parmaklarının arasından kaymaya başladı.

Alfred gerçeği biliyordu. Alfred Samah için bir tehdit olmaya başladı.

Ama ejder-yılanlara karşı savaşımda bana katılan Alfred oldu -o uysal, beceriksiz, "tehlike" sözcüğü telaffuz edilince bile bayılan Alfred. Benim, menschlerin ve muhtemelen nankör halkının hayatını kurtardı*

Buna rağmen -ya da belki de bu yüzden- Samah Alfred'ı korkunç bir kadere mahkûm etti Samah Alfred ile Orla'yı, Alfred'ı seven kadını Labırent'e attı

Şimdi karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi bilen tek kışı benim E]der-yılanlarda bedenleşen kotu güçler bize hükmetmek istemiyorlar -yapıcı olan hiçbir şeyi istemiyorlar Acı, ızdırap, kaos, korku -onların amacı bu .Ve hepimiz onları durduracak bir şey bulmak için birleşmezsek amaçlarına ulaşacaklar. Çünkü ejder-yılanlar güçlü, herhangi birimizden daha güçlü Samah'tan daha güçlü Xar'dan daha güçlü.

Lordumu buna ikna etmeliyim -kolay olmayacak bir iş bu. Zaten benim bir hain olduğumdan kuşkulanıyor. Ona ve halkıma duyduğum sadakatin hiç şu an olduğu kadar büyük olmadığını ona nasıl kanıtlayabilirim?

Bir de Alfred var, Alfred için ne yapabilirim? O nazik, dalgın, beceriksiz Sartan. Labirent'te uzun süre hayatta kalmaz. Onu kurtarmak için oraya geri dönebilirdim cesaret edebilseydim.

* Yılan Büyücüsü Ölüm Kapısı Serisinin 4. cildi

Ama -kendi kendime itiraf etmek zorundayım- korkuyorum.

Şimdi, hayatım boyunca korktuğumdan daha fazla korkuyorum. Kötülük çok büyük, çok güçlü ve adımın öngördüğü gibi, onunla yalnız başıma yüzleşeceğim.

Yalnız başıma, köpek dışında

ÖNDEYİŞ

Bunu bir Sartan zindanında oturmuş, özgürlüğümü beklerken yazıyorum* Gelişi uzun sürecek, sanırım, çünkü beni özgür kılacak olan deniz suyunun seviyesi çok yavaş yükseliyor. Kuşkusuz su seviyesini menşeliler kontrol ediyor. Menschler Sartanların hiçbirine zarar vermek istemiyorlar, yalnızca onları büyülerinden mahrum bırakmak istiyorlar ** Chelestra'nın deniz suyu hava gibi solunabiliyor ama sudan bir duvar karaya çarpıverirse önemli yıkımlara sebep olabilir. Bunun gözönüne alınması, menşelilerin dikkate değer derecede pratik düşünceli olduğunu gösteriyor Ama ejder-yılanları*** işbirliğine nasıl zorlandıklarını merak ediyorum.

* Haplonun el yazısı ile yazıl olan bu kayıt cüce kızı Grundle'in Patryn'e bıraktığı günlüğün arka kısmındı bulunmuştur. Patrynler normalde olayları ve düşüncelerini kaydetmek için menseli dili kullanır. Çünkü kendi büyülü rün dilinin yazı yazmakta kullanılmak için çok güçlü olduğunu düşünürler.

** Chelestra dünyasındaki deniz suyunun hem Sartanların hem de Patryn'lerin güçlü büyülerini yok ettiği gerçeiğine atıfta. Bkz. Yılan Büyücüsü

*** Ejder yılan Grundle mitindin icat edilen bıı menseli terimi için Sartanlar yılan sözcüğünü kullanıyor. Haplo bu ciltte daha önceki çalışmalarının aksine yılan sözcüğünü kullanmak için bu değişikliği yaptığı açık.

Kendisinin öne sunduğu bu sebep bu sılıte (|drılen dünyalarda bulunan gerçek ejderler ile karıştırmamak için Haplo yılan sözcüğünü kullanıyor. Çünkü dahi önce hiç böyle bir kötülük ile karşılaşmamış olan Patrynler'de buna karşılık gelen bir sözcük yok.

Chelestranın yılanları

Onlardan önce de kötülük tanıdım -Labırent'te doğdum, hayatta kaldım ve Labirent ten kaçtım. Ama hiç onlara benzer kötülük görmedim. Bana daha yüksek bir güce inanmayı bu yaratıklar öğretti -üzerinde hiç kontrolümüz olmayan kötü doğaya sahip bir güç.

Alfred, benim eski düşmanım, bu ifadeyi okusan dehşete düşerdin. Kekeleyerek itiraz ettiğini duyar gibi oluyorum.

"Hayır, hayır' Buna eş iyi bir güç de var. Onu gördük, sen ve ben." Bana böyle söylerdin

Sen onu gördün mü, Alfred Eğer öyleyse, nerede?' Kendi halkın seni bir sapkın ilan etti, seni Labirente yolladı ya da bununla tehdit etti seni! Ve Samah öylesine tehditler savuracak birine

benzemiyor. Senin iyi gücün hakkında şimdi ne düşünüyorsun, Alfred, kendi hayatın için Labirent'te savaşırken?

Benim ne düşündüğümü sana söyleyeyim. Bence sana çok benziyor -zayıf ve beceriksiz. Ama yılanlara karşı savaşırken yardımımıza senin koştuğunu itiraf etmeliyim -eğer Grundle'ln iddia ettiği gibi yılan büyücüsüne sen dönüştüysen.

Ama kendini savunmak için Samah'ın karşısında durmaya gelince (ve iddiaya girerim piç herifi aşağı indirebilirdin), 'büyüyü hatırlayamadın" Uysalca seni ve sevdiğin kadını uzaklaştırmalarına, eğer hâlâ hayattaysan muhtemelen hayatta olmamayı dilediğin bir yere göndermelerine izin verdin.

Deniz suyu kapının altından sızmaya başladı Köpek bunun hakkında ne düşüneceğine karar veremedi. Havlıyor, onu arkasını dönüp gitmeye ikna etmeye çalışıyor. Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Yapabildiğim tek şey burada sakince oturmak ve beklemek, ılık sıvının çizmemin burnuna tırmanmasını, suyun dokunuşu ile büyümün çözülmeye başladığını hissettiğimde üzerime çöken panik duygusunu beklemek.

Deniz suyu benim kurtarıcım. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Beni bu odada tutan Sartan rünleri çoktan güçlerini kaybetmeye başladı. Kızıl parıltıları soluyor. Zaman içinde tamamen sönecekler ve o zaman özgür kalacağım.

Nereye gitmek için özgür? Ne yapmak için?

Nexus'a dönmeli ve lordumu yılanların yarattığı tehlike hakkında uyarmalıyım. Xar buna inanmayacak, inanmak istemeyecek. Her zaman kendini evrendeki en büyük güç saymıştır. Ve kuşkusuz bunun doğru olduğunu düşünmesi için sebepleri var Labirent'in karanlık ve dehşet dolu gücü onu yıkamadı. Şimdi bile her gün, o korkunç zindandan halkımızın daha çoğunu çıkarmak için ona meydan okuyor.

Ama kötü yılanların büyülü gücü karşısında -ve ben onların kötü hizmetkârlardan başka bir şey olmadıklarını düşünmeye başlıyorum- Xar yenilmeye mahkûm. Bu dehşet verici, kaotik güç yalnızca güçlü değil, aynı zamanda kurnaz ve şeytani. Bize işitmek istediklerimizi söyleyerek, bizi kötülüğe teşvik ederek, bize yaltaklanarak, hizmet ederek iradesini kabul ettiriyor. Kendini alçaltmaktan kaçınmıyor, vakarı yok, onuru yok. Kendi kendimize söylediğimiz için güçlü olan yalanları kullanıyor.

Eğer bu kötücül güç Ölüm Kapısına girerse ve onu durdurmak için hiçbir şey yapılmazsa, bu evrenin acı ve ümitsizlik dolu bir zindan olacağı günleri görebiliyorum. Dört dünya -Arianus, Pryan, Abarrach ve Chelestra- tüketilecek. Bizim umduğumuzun aksine Labirent yok edilmeyecek. Halkım bir zindandan çıkıp, kendilerini bir başka zindanda bulacaklar.

Lordumu inandırmalıyım* Ama ben bile bazen kendime inanmazken, nasıl?

Su ayak bileklerime ulaştı. Köpek havlamayı bıraktı. Bana ters ters bakıyor, neden bu rahatsız yeri terk etmediğimizi soruyor Suyu içmeye çalıştı ama burnundan püskürttü.

Penceremin dışında, artık geniş ve düzgün bir ırmağın aktığı sokakta hiçbir Sartan goammuyor Uzakta boruların öttüğünü duyabiliyorum -muhtemelen, Sartanların bu sığınağa verdikleri isimle, Kadeh e giren menşelilerin boruları. Güzel demek yakında gemiler var -mensch denizaltıları. Benim gemim, Ölüm Kapısı'ndan geçebilmek için büyüyle değiştirdiğim cüce denizaltısı Draknorda, yılanların adasında demirli.

Oraya gitmeye meraklı değilim, ama başka seçeneğim yok. Rünle güçlendirdiğim gemi, bu dünyada beni güvenle Ölüm Kapısı'ndan geçirebilecek tek araç. Derime işlenmiş dövmelerin solmakta olduğunu görmek için, şimdi deniz suyu ile ıslanmış olan bacaklarıma bakmam yeterli. Bir başka gemiyi değiştirmek için büyümün geri gelmesi çok uzun sürer. Ve zamanım tükeniyor.

Halkımın zamanı tükeniyor.

Şansım varsa Draknor'a fark edilmeden sızabilir, gemimi alıp kaçabilirim. Yılanlar Kadeh'e yapılan saldırıya yardım etmekle meşgul olmalılar ama onlardan hiçbirini görmemem tuhaf bunu kötü bir işaret sayıyorum. Ama dediğim gibi onlaı şeytani ve kurnaz, ne planladıklarını kim bilebilir?'

Evet, köpek, gidiyoruz, malum köpekler yüzebiliyordur. Düşük hayvan ırklarının hayatta kalabilecek kadar yüzebildiklerini duyduğumu hatırlıyorum.

Düşünen, paniğe kapılan ve boğulan yalnızca bizleriz.

BİRİNCİ BÖLÜM
SURUNAN CHELESTRA

Deniz suyu ağır ağır Surunan'ın, Sartanlar tarafından yapılmış şehrin sokaklarında akıyordu. Su yavaş yavaş yükseldi, kapılardan ve pencerelerden içeri aktı alçak damları aştı. Sartan yaşamına ilişkin parçalar suyun üstünde yüzüyordu -kırık bir tas, bir adamın sandaleti, bir kadının tarağı, ahşap bir sandalye.

Su, bir hapishane hücresi olarak kullanılan, Samah'ın evindeki odaya sızdı. Hapishane odası üst katlardan birindeydi ve bir süre yükselmekte olan suların üzerinde kaldı. Ama zaman içinde deniz suyu kapının altından sızdı, yere aktı, odanın duvarlarına tırmandı. Dokunuşu büyüyü yok etti. Eti kavuran ısılarıyla Haplo'yu kapıya yaklaşmaktan alıkoyan gözkamaştırıcı rünler cızırdadı ve söndü. Henüz etkilenmeyen tek rünler, pencereyi koruyan rünlerdi. Parlak ışıltıları aşağıdaki suda yansıyordu.

Büyünün mahkûmu olan Haplo sorunlu bir tembellik için de oturdu ve rünlerin yükselen sudaki yansımalarını izledi onların suyun oynaşması ve hareket etmesini, kaymasını, dans etmesini izledi. Su, penceredeki rünlerin dibine dokunduğu an parıltıları titreyip solmaya başladı ve Haplo ayağa kalktı. Su dizlerine geliyordu.

Köpek inledi. Başı ve omuzları suyun üstünde kalan hayvan mutsuzdu.

"Bu kadar, oğlum. Gitme zamanı geldi." Haplo yazmakta olduğu defteri gömleğinin içine soktu ve pantolonu ile derisi arasına sıkıştırarak güvenceye aldı.

Bunu yaparken, bedenine işlenmiş rünlerin hemen hemen tamamen solmuş olduğunu gördü. Deniz suyu onun kurtuluşuydu, kaçmasına izin veriyordu, ama aynı zamanda onun lanetiydi. Büyülü gücü yok olduğunda yeni doğmuş bir bebek kadar savunmasızdı; üstelik onu koruyan, rahatlatan bir annenin kolları da yoktu.

Zayıf ve güçsüz, zihni ve ruhu huzursuz, bu odayı terk etmeli ve suyu ona yaşam verirken yaşamını yıkayıp götüren bu engin denize atlamalı, onun kendisini tehlikeli bir yolculuğa sürüklemesine izin vermeliydi.

Haplo pencereyi ittirip açtı, sonra durdu. Köpek sorgularcasına sahibine baktı. Burada, bu hapishanede güvende kalmak baştan çıkartıcıydı. Dışarıda, bu koruyucu duvarların ötesinde bir yerde yılanlar bekliyordu. Onu yok edeceklerdi, onu yok etmek zorundaydılar, gerçeği biliyordu. Onların ne olduğunu biliyordu -kaosun bedenleşmiş hali.

Gerçeği bilmesi, gitmek zorunda olmasının asıl nedeniydi. Lordunu uyarmalıydı. Şimdiye kadar karşısına çıkan tüm düşmanlardan daha büyük bir düşman -Labirent'teki tüm ejderlerden daha zalim ve kurnaz, Sartanlardan daha güçlü- onları yok etmek üzere bekliyordu.

"Hadi," dedi Haplo köpeğe ve işaret etti.

Sonunda bu ıslak, sıkıcı yeri terk etme fırsatı karşısında neşelenen köpek sevinçle pencereden dışan sıçradı ve bir şapırtıyla aşağıdaki suya düştü. Haplo derin bir nefes aldı -içgüdüsel bir tepki, aslında gerekli değildi, çünkü deniz suyu da hava gibi solunabiliyordu- ve arkasından atladı.

Kadeh, Chelestra su dünyasında durağan olan tek kara parçasıydı. Sartanların, kopardıkları ve kaçtıkları dünyaya benzesin diye yaptıkları Kadeh, kendi koruyucu su kabarcığı ile çevriliydi. Onu çevreleyen su, içinden Chelestra'nın suyla çevrili güneşinin dalgalı bir parıltı ile ışıldadığı bir gökyüzü yanılsaması yaratıyordu. Yılanlar bariyerleri yıkmıştı ve şimdi Kadeh'i su basmıştı.

Haplo bir tahta parçası buldu, onu yakaladı ve su üzerinde durabilmek için kullandı. Ayaklarını çırparken çevresine bakındı, nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı ve rahatlayarak

Konsey Salonu'nun tepesini gördü. Bina bir tepede duruyordu ve yükselen sulara gömülen son yer olacaktı. Sananlar kuşkusuz oraya sığınmışlardı. Suda kıvılcımlanan güneşe karşı gözlerini kıstı, çatıda birilerini gördüğünü sandı. Mümkün olduğunda kendilerini kuru ve büyülerini yok eden deniz suyundan uzak tutacaklardı.

"Mücadele etmeyin," diye tavsiyede bulundu onlara, ama onu duyamayacak kadar uzaktaydılar. "Sonunda her şeyi daha kötü kılmaktan başka bir işe yaramıyor."

En azından şimdi nerede olduğuna ilişkin bir fikri vardı. Kendini öne doğru ittirdi ve tepelerinin sudan fırladığını gördüğü kent duvarlarına yöneldi. Duvarlar kentin Sartan kısmını bir zamanlar mensch kısmı olan yerden ayırıyordu. Ve onun ötesinde Kadeh'in kıyısı vardı; kıyı, karaya çıkmakta olan mensch grupları ve onu Draknor'a taşıyacak bir gemi. O işkence görmüş denizuydusu üzerinde, rünlerin büyüsü ile değiştirilmiş, onu Ölüm Kapısı'na taşıması için güçlendirilmiş kendi cüce denizaltısı vardı. Tek kaçış umudu.

Ama aynı zamanda, Draknor'da yılanlar vardı.

"Eğer öyleyse," dedi cesurca yanında ayak çırpmakta olan, ön patileri küçük bir makine gibi çalışan, arka bacakları bu garip iş hakkında ne düşüneceklerini bilemeyen ama kendilerine düşeni yapmak için didinen köpeğe, "bu kısa bir yolculuk olacak."

Planları belirsizdi, yılanların nerede olduğunu... ve onlardan nasıl kaçınacağını çıkarmadan oluşturulamazdı.

Tahtanın üzerinde kendini dengeleyip suyu tekmeleyerek öne atıldı. Tahtayı terk edip kendini suya bırakabilir, onu çabasızca, hava gibi soluyabilirdi. Ama kendini bile bile boğmaya karar verdiği zaman yaşadığı o birkaç dakikalık dehşetten nefret ediyordu. Beden bir zamanlar tanıdığı bir dünyaya, rahme dönmeyi reddediyordu. Tahtaya tutundu ve bacakları ağrıyana kadar çırptı onları.

Aniden aklına bu tahtanın kötü bir işaret olduğu fikri geldi. Eğer yaratmıyorsa, bu cüce denizaltılanndan birinden geliyor olmalıydı. Kırılmıştı, her iki ucu çentikliydi.

Yılanlar Surunan'ın barış içinde alınmasından sıkılıp menşelilerin üzerine dönmüş ve onları katletmiş olabilirler miydi?

"Eğer öyleyse," diye mırıldandı Haplo, "bunun için ancak kendimi suçlayabilirim."

Suyu daha büyük bir güçle, daha hızlı tekmelemeye başladı, neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek istiyordu. Ama kısa süre sonra yoruldu, kasları ağrıyor, kasılıyordu. Akıntıya karşı, kente doğru yönlendirilen deniz suyuna karşı yüzüyordu. Büyüsünü kaybetmesi kendisini sıradışı bir biçimde zayıf hissetmesine sebep oluyordu; bunu acı deneyimlerinden biliyordu.

Akıntı onu kent duvarlanna doğru taşıdı. Bir kuleyi yakaladı, kenarına tırmandı, dinlenmek değil gözlemek, ileride, kıyıda ne olduğuna bir göz atmak istiyordu. Köpek durmaya çalıştı, ama akıntı onu taşıyıp götürdü. Haplo tehlikeli bir açıyla eğildi, köpeğin ensesini yakaladı. Onu çekip çıkardı -hayvanın bacakları tutunmak için çırpınıyordu- ve yanına, trabzan-lara çıkardı.

Bu noktadan Surunan limanını ve ötesindeki kıyıyı mükemmel bir biçimde görebiliyordu. Haplo baktı, sertçe başını salladı.

"Endişelenmemize gerek yokmuş, oğlum," dedi, köpeğin ıslak, kıllı böğrüne bir şaplak atarak. "En azından onlar güvende."

Hayvan sırıttı, silkelendi.

Mensch denizaltı filosu limanda düzensiz bir sıra halinde dizilmişti. Güneş-kovalayanlar yüzeyde duruyordu. Menşeliler yaylarını çekmiş, işaret ediyor, bağırıyor, küpeştenin üzerinden sarkıyor, suya atlıyorlardı. Sayısız küçük tekne gemi ile kıyı arasında gidip geliyor, muhtemelen yüzemeyen cüceleri taşıyorlardı. Suyun içinde kendilerini rahat hisseden insanlar ile cifler, kabaca yapılmış, tıka basa yüklenmiş salları limana iten pek çok dev balinayı yönlendiriyordu.

Sallara bakan Haplo, yanında sürüklediği tahta parçasına bir göz attı. Demek denizaltıları parçalamalarının sebebi buydu. Menschler karaya taşınıyordu.

"Ama... yılanlar nerede?" diye sordu, ayaklarının dibinde nefes nefese yatan köpeğe.

Görünüşe bakılırsa buralarda değil. Haplo olabildiğince uzun izledi. Bu dünyadan kaçmak ve Nexus'a, lorduna dönme ihtiyacı içindeydi, ama o dünyaya canlı ulaşma ihtiyacını da aynı ölçüde hissediyordu. Sabır, ihtiyat -öğrenmesi güç dersler, ama Labirent mükemmel bir öğretmendi.

Sudan yükselen yılan kafalanndan bir iz görmedi. Belki de hepsi yüzeyin altındaydılar, Kadeh'in altına, deniz suyunun akıp geldiği delikler oyuyorlardı.

"Anlamak zorundayım," dedi Haplo kendi kendine sinir içinde. Eğer yılanlar özgür olduğunu ve Chelestra'dan kaçmaya hazırlandığını öğrenirlerse, onu durdurmaya çalışırlardı.

Alternatifleri tarttı. Menşelilerle konuşmak için oyalanmak, gecikmek anlamına gelirdi, varlığını onlara açık etmek olurdu. Menschler onu coşkuyla karşılar, ona bırakmamak, onu kullanmak isterdi. Menschlerle uğraşacak zamanı yoktu. Ama yılanların neyin peşinde olduğunu anlamak için zaman harcamamak daha da büyük bir gecikme anlamına gelebilirdi -belki de ölümcül bir gecikme.

Dakikalarca bekledi, yılanlardan bir iz aradı.

Hiçbir şey. Ve bu lanet duvarın üzerinde sonsuza dek bekleyemezdi.

Haplo talihe güvenmeye karar vererek tekrar suya atladı. Köpek, vahşi bir havlama ile arkasından daldı.

Haplo limana yüzdü. Tahtaya tutunarak suyun yüzeyinde başını kaldırmadan, trafikten uzak durarak ilerledi. Menschler onu tanıyordu ve onlardan olabildiğince kaçınmak istiyordu. Tahta parçasına tutunarak dikkatle cüce teknelerine baktı. Eğer bulabilirse, Grundle ile konuşmayı düşünüyordu. Grundle'ın çoğu menschten daha fazla sağduyusu vardı ve kuşkusuz onu tantanayla karşılayacak olsa da, Haplo kendini onun sevgi dolu kucaklaşmalarından zorluk çekmeden kurtarabileceğini hesaplıyordu.

Ama onu bulamadı. Ve yılanlardan hâlâ iz yoktu. Ama bir direğe bağlanmış, talihsizlik sonucu suya düşen cüceleri kurtarmak için kullanılan küçük bir denizaltı buldu. Dikkatle çevresini gözetleyerek, denizaltının yakınına yüzdü. Çevrede kimse yoktu; terk edilmiş görünüyordu.

Bir balinanın ittiği sal o sırada kıyıya yanaşmıştı. Pek çok cüce çevresine toplanmış, yükünü boşaltmaya hazırlanıyordu. Haplo bu denizaltının mürettebatının cüce topluluğunun arasında olduğunu talimin etti.

O tarafa doğru yüzdü. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Denizaltını çalacak, Draknor'a gidecekti. Eğer yılanlar oradaysa... eh... zamanı gelince onlarla ilgilenirdi....

Büyük, canlı ve kaygan derili bir şey Haplo'ya çarptı. Haplo'nun yüreği yerinden fırladı. Nefesini ve onunla beraber bir ağız dolusu su yuttu, tıkandı ve öksürmeye başladı. Tekmeleyerek geriye doğru, yaratıktan uzağa çekildi, nefes almaya çalıştı ve savaşmaya hazırlandı.

Boncuk gibi iki gözü olan parlak bir kafa ve sonuna kadar, kahkahayla açılmış bir ağız tam önünde sudan fırladı. İlkinin her iki yanında ikişer kafa daha çıktı, dördü neşeyle çevresinde yüzdü, burunlanyla Haplo'yu dürttü.

Yunuslar.

Haplo nefesini tuttu, su tükürdü. Köpek öfkeyle havlamaya çalıştı, bu yunusları büyük ölçüde eğlendirmek ve köpeği neredeyse boğmakla sonuçlandı. Haplo köpeğin ön ayaklarını tahtanın üzerine çıkardı, hayvan orada nefes nefese, yunuslara dik dik bakarak uzandı.

"Ejder-yılanlar nerede?" diye sordu Haplo, insan dilinde konuşarak.

Yunuslar daha önce onunla konuşmayı, onunla ilgilenmeyi reddetmişlerdi. Ama bu, onun -haklı olarak- yılanlarla işbirliği yaptığını düşündükleri zamandı. Artık ona karşı tavırları değişmişti. Heyecan içinde ciyaklamaya, ıslık çalmaya başladılar, birkaçı, mavi dövmeli derisi olan gizemli adamın tekrar ortaya çıktığı haberini menschler arasında yaymaya hevesli, yüzerek uzaklaşmaya başladı.

"Hayır! Durun, gitmeyin. Kimseye beni gördüğünüzü söylemeyin," dedi Haplo telaşla. "Burada neler oluyor? Ejder-yılanlar nerede?"

Yunuslar ciyakladı, gevezeliğe daldı. Saniyeler içinde, Haplo bilmek istediği her şeyi ve bilmek istemediği daha pek çok şeyi daha duymuştu.

"Samah'ın seni tutsak aldığım duyduk..."

"Yılanlar zavallı Alake'in bedenini getirdiler..."

"Ebeveynleri kederle yıkıldı..."

"Yılanlar senin..."

"...ve Sartanların..."

"Evet, senin ve Sartanların sorumlu olduğunu..."

"Seni sildiler..."

"Dostlarına ihanet ettin..."

"Korkak..."

"Kimse inanmadı..."

"Evet, inandılar..."

"Hayır, inanmadılar. Eh, belki bir anlığına..."

"Her neyse, yılanlar büyülerini kullanarak Kadeh'te delikler açtı..."

"Dev delikler!"

"Kocaman!"

"Devasa!"

"Sel kapakları."

"Hemen açıldı... sudan bir duvar. "

"Kocaman bir dalga..."

"Hiçbir şey canlı kalmadı... Sartanlar yok oldu!"

"Dümdüz..."

"Kent yıkıldı..."

"Menschleri ejder-yılanlar ve delikleri hakkında biz uyardık..."

"Grundle ve Devon döndü..." "Gerçek hikâyeyi anlattı. Sen bir kahramansın!"

"Hayır, değil. O ad, Alfred olandı!"

"Yalnızca nazik olmaya çalışıyordum..."

"Menschler endişelendi..."

"Sartanları öldürmek istemiyorlar." "Ejder-yılanlardan korkuyorlar. Cüce gemileri araştırmaya.."

"Ama yılanlar görünürde yok..."

"Cüceler sel kapaklarını azıcık araladı ve..."

"Durun! Kesin sesinizi!" diye bağırdı Haplo, sonunda sesini duyurmayı başararak. "Ne demek yılanlar görünürde yok?"

"Neredeler?"

Yunuslar kendi aralannda tartışmaya başladılar. Bazılan yılanların Draknor'a döndüklerini söyledi, ama genelde, yılanların deliklerden geçtikleri ve Surunan'da Sartanlara saldırmakta oldukları görüşü hâkimdi.

"Hayır, saldırmıyorlar," dedi Haplo. "Ben Surunan'dan yeni geldim ve kent sakin. Sartanlar, bildiğim kadarıyla, Konsey Odasının içinde güvende, kuru kalmaya çalışıyorlar."

Yunuslar bu haberi alınca büyük hayal kırıklığına uğramış göründü. Sartanlara zarar gelmesini istemiyorlardı, ama o kadar harika bir hikâyeydi ki! Şimdi hepsi hemfikirdi.

"Ejder-yılanlar Draknor'a dönmüş olmalı."

Haplo da bunu kabul etmek zorunda kaldı. Yılanlar Draknor'a dönmüştü. Ama neden? Neden ansızın Surunan'ı terk etmişlerdi? Neden Sartanları yok etme şansını tepmişlerdi? Neden menschleri birbirlerine düşürerek kaos yaratma planlarından vazgeçmişlerdi?

Haplo sorulan yanıtlayamıyordu, acı acı bunun fark etmediğini düşündü. Önemli olan yılanların Draknor'da olması idi. Gemisinin de.

"Herhalde hiçbiriniz kesin olarak anlamak için Draknor'a gitmemişsinizdir, değil mi?" diye sordu.

Yunuslar bu düşünce üzerine dehşet içinde ciyakladılar, başlarını şiddetle salladılar. Hiçbiri Draknor'a yaklaşamazdı. Korkunç bir hüzün ve kötülük yeriydi orası. Suyun kendisi zehirdi, içine yüzen her şeyi öldürüyordu.

Haplo suda yüzdüğünü ve hayatta kaldığını söylemedi. Bu nazik yaratıkları Draknor'un yakınına gitmek istemedikleri için suçlayamazdı. Kendisi de o işkence görmüş denizuydusuna dönme fikrini memnunlukla karşılamıyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Şimdi asıl sorun yunuslardan kurtulmaktı. Neyse ki bu kolaydı. Kendilerini önemli hissetmeye bayılıyorlardı.

"Menseli önderlerine benden bir mesaj götürmenizi ve kraliyet ailesinin her üyesine bizzat, gizli olarak iletmenizi istiyorum. Anladınız mı? Bu çok önemli."

"Memnunlukla..."

"Bize güvenebilirsin..."

"Ay n ay n..."

"Herkese iletiriz..."

"Hayır, herkese değil..."

"Yalnızca kraliyet..."

"Herkese diyorum sana..."

"Böyle söylediğinden eminim..."

Yunusları kendisini dinleyecek kadar susturabildiğinde mesajın uzun ve karmaşık olmasına dikkat ederek iletti onu Haplo.

Yunuslar dikkatle dinledi ve Haplo ağzını kapattığı an yüzüp uzaklaştı.

Yunusların artık kendisine dikkat etmediğinden emin olduğunda, o ve köpek denizaltıya doğru yüzdü, güverteye çıktı ve uzaklaştı.

İKİNCİ BOLÜM
DRAKNOR CHELESTRA

Haplo cücelerin yön bulma sistemini hiç anlayamamıştı. Grundle'a göre, bu sistem denizuydularının yaydığı seslere dayanıyordu. Başta Draknor'u bulamayacağından korkmuştu, ama kısa süre sonra denizuydusunu bulmanın kolay olduğunu anladı... çok kolay. Yılanlar arkalarında pis salyalarından bir iz bırakmışlardı. Yol, işkence görmüş denizuydusunu çevreleyen bulanık, kara sulara gidiyordu.

Karanlık Haplo'yu yuttu. Draknor'un mağaralarından içeri girmişti. Hiçbir şey göremiyordu, karaya oturmaktan korkarak, denizaltının ilerleyişini yavaşlattı. Gerekirse pis suda yüzebilirdi; daha önce de yapmıştı bunu. Ama yüzmenin gerekli olmayacağını umuyordu.

Elleri ve ıslak kol yenlerini kıvırdığı yerler kurumuştu. Rünler soluktu, ama görünür olmuşlardı. Ve ona yalnızca iki yaşındaki bir çocuğun büyü gücünü verseler de, desenlerin solgun mavi ışıltısı rahatlatıcıydı. Haplo yine ıslanmak istemiyordu.

Denizaltının pruvası kayalara sürtündü. Haplo denizaltıyı yavaşça yükseltti ve denizaltı engellenmeden yoluna devam edince bir nefes aldı Kıyıya yaklaşmış olmalıydı. Gemiyi yüzeye çıkarma riskine girmeye karar verdi...

Ellerindeki rünler! Mavi. Soluk mavi.

Haplo gemiyi durdurdu, bakışlarını desenlere indirdi. Soluk mavi renk, ellerinin arkasındaki damarlar kadar bile mavi değildi. Ve bu tuhaftı. Fena halde tuhaf!

Ne kadar zayıf olsalar da, desenler parlıyor olmalıydı -bedeni yılanların oluşturduğu tehlikeye karşı tepki gösteriyor olmalıydı. Ama desenler geçmişte verdikleri tepkiyi vermemişti ve Haplo diğer içgüdülerinin de tepki vermediğini ayrımsadı. Denizaltını yönetmekle o kadar meşguldü ki, daha önce fark etmemişti.

Daha önce, yılanların yuvasına yaklaştığı zaman zar zor yerinden kıpırdayabiliyor, canavarlardan yayılan felç edici korku yüzünden zar zor düşünebiliyordu.

Ama Haplo korkmuyordu; en azından, diye düzeltti, kendisi için korkmuyordu. Korkusu daha derindi. Soğuktu, içini burkuyordu.

"Neler oluyor, oğlum?" diye sordu köpeğe. Köpek bacağına dayanmış sızlanıyordu.

Haplo rahatlarcasına köpeği okşadı, kendisi de bir miktar teselli bulabilirdi. Köpek inledi ve daha da yaklaştı.

Patryn gemiyi yine harekete geçirdi ve dikkati gittikçe aydınlanan sular ile derisindeki desenler arasında bölünmüş bir şekilde gemiyi yüzeye yöneltti. Rünlerin görünüşü değişmedi.

Kendi bedenindeki göstergelere bakılırsa, yılanlar artık Draknor'da değildi. Ama eğer Draknor'da değillerse ve menschler ile birlikte değillerse ve Sartanlarla da savaşmıyorlarsa, neredeydiler?

Denizaltı yüzeye çıktı. Haplo kıyıyı hızla gözden geçirdi, gemisini buldu ve onun zarar görmediğini anlayınca tatmin içinde gülümsedi. Ama, derisi korkmasına sebep olacak bir işaret vermese de korkusu büyümüştü.

Gizemli "yılan büyücüsünün" (bu Alfred olabilirdi de, olmayabilirdi de) öldürdüğü kral yılanın bedeni yukarıdaki tepelerde yatıyordu. Canlı yılanlardan iz yoktu.

Haplo denizaltıyı kıyıya yanaştırdı. Dikkatle, ihtiyatla kapağı açtı ve üst güverteye tırmandı. Hiçbir silah taşımıyordu, ama geminin içinde savaş baltaları bulmuştu. Yalnızca büyüyle güçlendirilmiş baltalar yılanların etini keserdi ve Haplo'nun büyüsü metale güç vermek için fazla zayıftı.

Köpek bir uyarı hırlaması ile arkasından geldi. Bacakları gerildi, tüyleri dikildi. Bakışları mağaraya dikilmişti.

"Ne oldu, oğlum?" diye sordu Haplo gerginleşerek.

Köpeğin tüm bedeni titriyor, saldırıya geçmek için yalvararak sahibine bakıyordu.

"Hayır, köpek. Biz kendi gemimize gidiyoruz. Buradan gidiyoruz."

Haplo güverteden aşağı adadı ve pis, salya kaplı kumsala inerek kıyı boyunca kendi rün bezeli gemisine ilerlemeye başladı. Köpek hırladı, havladı ve ancak defalarca emir vermesinin ardından gönülsüzce Haplo'nun arkasından geldi.

Haplo gemisinden bir kol boyu uzaklıktaydı ki mağaranın girişinde bir hareket sezdi.

İzleyerek bekledi. Dikkatliydi, ama çok endişeli değildi. Geminin koruyucu rünlerine sığınacak kadar yakındı. Köpeğin üst dudağı kıvrıldı, keskin dişlerini ortaya çıkardı.

Mağaradan bir adam çıktı.

Samah.

"Sakin ol, oğlum," dedi Haplo.

Sartan Konseyi'nin önderi derin düşüncelere dalmış birinin eğik başı ve dikkatsiz adımları ile yürüyordu. Gemiyle gelmemişti; kıyıda demirli başka denizaltı yoktu. Demek büyüyle gelmişti.

Haplo ellerindeki desenlere baktı. Rünlerin rengi biraz daha koyulaşmıştı, ama parlamıyorlardı, düşmanın ilerleyişi hakkında onu uyarmıyorlardı. Buna dayanarak, Haplo Samah'ın büyüsünün de, Haplo'nun büyüsü gibi yok olduğunu tahmin etti. Muhtemelen su yüzünden. Sartan dinlenerek, geri dönüş yolculuğu için büyüsünün dönmesini bekliyordu. Haplo için tehdit oluşturmuyordu. Tıpkı Haplo'nun da onun için bir tehdit oluşturmadığı gibi.

Ya da, öyle miydi acaba? Her şey eşit, ikisi de büyüsünden mahrum, Haplo ikisi arasında daha genç, daha güçlü olanıydı. Kavga kaba, vakardan yoksun, mensch gibi olacaktı -kumlarda yuvarlanan, birbirlerini yumruklayan iki adam. Haplo bir düşündü, içini çekti ve başını salladı.

Çok yorgun hissediyordu.

Dahası, Samah çoktan bir tur dayak yemiş gibi görünüyordu.

Haplo sessizce bekledi. Samah endişe dolu düşüncelerinden başını kaldırmadı. Muhtemelen Patryn'i görmeden yürüyüp yanından geçecekti. Ama Sartan'ın geçmişteki hatalarını hatırlayan köpek kendini tutamadı ve keskin bir uyarı havlayışı kopardı -Sartan fazla yakına gelmişti.

Samah sesi duyunca irkilerek başını kaldırdı, ama görünüşe bakılırsa ne köpeği, ne de sahibini görünce korkmamıştı. Sartan'ın dudakları gerildi. Bakışları Haplo'dan arkasında yüzen küçük denizaltıya kaydı.

"Lorduna mı dönüyorsun?" diye sordu Samah soğuk bir sesle.

Haplo yanıt verme ihtiyacı duymadı.

Samah başını salladı; yanıt beklememişti. "Hizmetkârlarının çoktan yola çıktığını bilmek hoşuna gidecek. Senden önce gittiler. Kuşkusuz seni bir kahraman gibi karşılayacaklar." Sesi acıydı, bakışları nefretle kararmıştı, ama arkasında korku yatıyordu.

"Yola çıktılar..." Haplo Sartan'a bakakaldı, sonra, aniden anladı. Ne olduğunu, bu mantıksız görünen korkunun sebebini anladı. Artık yılanlann nereye gittiğini... ve neden gittiklerini biliyordu.

"Seni lanet aptal!" diye küfretti Haplo. "Ölüm Kapısı'nı açtın!"

"Menschler saldırırsa kapıları açacağımız konusunda seni uyarmıştım, Patryn."

"Asıl sen uyarılmıştın, Sartan. Cüce sana işittiklerini anlattı. Yılanlar Ölüm Kapısı'nı açmanı istiyorlardı. Baştan beri planları buydu. Grundle'ı dinlemedin mi?"

"Demek şimdi de menşelilerden tavsiye almam gerekiyor, öyle mi?" dedi Samah alaycı alaycı.

"Anlaşılan onların senden daha fazla sağduyusu var. Ölüm Kapısı'nı neden açtın? Kaçmak için mi? Hayır, planın bu değildi. Yardım. Yardım aradın. Alfred'in sana anlattığı şeylerden sonra. Hâlâ ona inanmıyorsun. Halkının neredeyse tamamı yok oldu, Samah. Chelestra'dakiler, kalan son Sartanlar. Abar-rach'taki birkaç bin cesedi saymazsan. Kapı'yı açtın, ama içinden geçen yılanlar oldu. Şimdi kötülüklerini dört dünyanın tamamına yayacaklar. Umarım sana teşekkür etmek için uğramışlardır!"

"Kapı'nın gücü yaratıkları durdurmalıydı!" diye yanıt verdi Samah alçak sesle. Yumruğunu sıktı. "Yılanlar girmeyi başaramamalıydı!"

"Senin yardımın olmadan menşelilerin girememesi gibi mi? Hâlâ anlamıyorsun, değil mi, Sartan? Bu yılanlar senden, benden, lordumdan, hatta belki bir araya gelsek bile hepimizden daha güçlü. Yardıma ihtiyaçtan yok!"

"Yılanlar yardım aldı!" diye terslendi Samah acı acı. "Patrynlerden."

Haplo itiraz etmek için ağzını açtı, ama buna değmeyeceğine karar verdi. Zaman harcıyordu. Kötülük yayılıyordu. Artık lorduna dönerek onu uyarması daha da önemliydi.

Başını sallayan Haplo gemiye yöjneldi. "Hadi, köpek."

Ama hayvan yine havladı, yerinden kıpırdamayı reddetti. Köpek kulaklarım dikerek Haplo'ya baktı.

Sormak istediğin bir şey yok muydu, sahip?

Haplo'nun aklına bir şey geldi. Arkasına döndü.

"Alfred'e ne oldu?"

"Dostuna mı?" diye alay etti Samah. "Labirent'e gönderildi -sapkınlık vaaz eden ve düşmanla işbirliği yapan herkesin kaderi bu."

"Onun, kötülüğü durdurabilecek tek kişi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Samah kısa bir süre eğleniyormuş göründü. "Eğer bu Alfred iddia ettiğin kadar güçlüyse, o zaman bizim onu zindana göndermemizi engelleyebilirdi. Ama yapmadı. Cezasına uysallıkla boyun eğdi."

"Evet," dedi Haplo yumuşak bir sesle. "Eminim öyle yapmıştır."

"Dostuna çok değer veriyorsun, Patryn. Neden zindanına geri dönüp onu çıkarmaya çalışmıyorsun?"

"Belki denerim. Hayır, oğlum," diye ekledi Haplo, köpeğin bakışlarının özlemle Samah'ın boğazına gittiğini görünce. "Gece boyunca miden bulanır."

Gemisine döndü, çapalardan kurtuldu, hâlâ Samah'a hırlamakta olan köpeği içeri sürükledi ve kapağı çarparak arkasından kapattı. Gemiye binince, bir gözünü Sartan'ın üzerinde tutmak için

dümen kabinindeki pencereye doğru seyirtti. Büyüsü olsa da olmasa da, Haplo ona güvenmiyordu.

Samah kıpırdamadan kumların üzerinde duruyordu. Beyaz cüppesi ıslaktı, çamurluydu, etekleri salya ve ölü yılanların kanıyla kaplıydı. Omuzları çökmüştü; derisi griydi. Yere yıkılacak kadar yorgun görünüyordu, ama -muhtemelen gözlendiğinin farkında olduğundan- çenesini çıkararak, kollarını göğsünde kavuşturarak dik durmaya devam ediyordu.

Düşmanının zarar vermeyeceğinden emin olan Haplo dikkatini, geminin içindeki tahtalara yakarak işlediği rünlere çevirdi. Zihninde her birinin üzerinden geçti -koruma, güç rünleriydi bunlar, onu bir kez daha Ölüm Kapısı'na doğru tuhaf, korkutucu bir yolculuğa çıkaracak rünler, Nexus'a ulaşana kadar güvenliğini sağlayacak rünler. Bir sözcük söyledi ve desenler yanıt olarak mavi mavi parlamaya başladı.

Haplo derin bir iç çekti. Güvendeydi, korunuyordu. Uzun, çok uzun zamandan sonra ilk kez kendisine gevşeme izni verdi. Ellerinin kuru olduğundan emin olduktan sonra onlan geminin dümenine koydu. Dümen de rünlerle güçlendirilmişti. Mekanizma Ejder Kanadı'nda kullandığı dümentaşı kadar güçlü değildi. Ama Ejder Kanadı ve dümentaşı şimdi denizin dibinde yatıyordu -eğer Chelestra'nın denizinin bir dibi varsa. Dümendeki rün büyüsü kabaydı, aceleyle yapılmıştı. Ama onu Ölüm Kapısı'na götürecekti ve önemli olan da buydu.

Haplo gemisini kıyıdan uzaklaştırdı. Arkada kalan Sartan'a baktı. Sartan onlan ayıran kara sular genişledikçe küçülmüş gibiydi.

"Şimdi ne yapacaksın, Samah? Sen Ölüm Kapısı'na girip halkını arayacak mısın? Hayır, sanmıyorum. Korkuyorsun, değil mi, Sartan? Korkunç bir hata yaptığını biliyorsun, inşa etmek için çalıştığınız her şeyin yok olması anlamına gelebilecek bir hata. Yılanların daha yüksek, kötücül bir gücü temsil ettiğine inansan da, inanmasan da, senin anlamadığın bir güç onlar, kontrol edemeyeceğin bir güç.

"Ölüm Kapısı'na ölüm yolladın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
NEXUS

Nexus Lordu Xar sessiz alacakaranlık topraklarında, düşmanı tarafından yapılmış topraklarda yürüdü. Nexus çok güzel bir yerdi, dalga dalga tepeleri, çimenlikleri, yemyeşil ormanları vardı. Yapılan yumuşak, yuvarlak köşelerle inşa edilmişlerdi, çelik gibi keskin ve soğuk sakinlerinden farklıydı. Güneşin ışığı susturulmuş, bastırılmıştı, sanki incecik bir kumaşın ardından parlıyor gibiydi. Nexus'ta asla gündüz olmazdı, asla gece inmezdi. Bir nesneyi gölgesinden ayırt etmek zordu, birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığını anlamak zordu. Nexus bir gölgeler ülkesi gibiydi.

Xar yorgundu. Labirent'ten yeni çıkmıştı, o korkunç yerin kötü büyüleri ile savaşından muzaffer çıkmıştı. Bu sefer Labirent onu yok etmek için kaodinlerden bir ordu yollamıştı. Dev, zeki, böceksi yaratıklar olan kaodinler insan kadar uzun ve bedenleri siyah bir kabuk ile kaplı olur. Bir kaodini yok etmenin tek yolu doğrudan yüreğini vurmak ve onu hemen öldürmektir. Çünkü eğer hayatta kalırsa, bir damla kanından kendisinin bir kopyasını yaratır.

Ve bu şeylerden kurulu bir ordu ile karşılaşmıştı, yüz, iki yüz yaratık; sayıları fark etmiyordu, çünkü ne zaman birini yaralasa sayıları artıyordu. Onlarla tek başına yüzleşmişti ve patlak gözlü böcekler onu kaplamadan önce yalnızca birkaç dakikası vardı.

Xar rünleri söylemiş, alevlerden bir duvarın kaodin safları ile arasında yükselmesini, onu ilk saldırıdan koruyarak duvarı genişletmesini sağlamıştı.

Kaodinler, Labirent'in otları ile beslenen, Xar onlan büyülü rüzgârlar ile yelpazelerken yayılan alevleri koşarak aşmaya çalışmışlardı. Ateşin içinden geçen birkaç kaodini Xar rün bezeli bir kılıç ile, kabuğun altındaki yüreğe vurmaya dikkat ederek öldürmüştü. Tüm bu sırada rüzgâr

esmiş, alevler çatır-damış, ölülerin bedenleri ile beslenmişti. Ateş kurbandan kurbana atlamış, saflan azaltmıştı.

Arkadaki kaodinler ilerleyen kıyımı görmüş, tereddüte düşmüş, dönüp kaçmışlardı. Alevlerin koruması altında, Xar halkından pek çok kişiyi kurtarmıştı. Patrynler canlıdan çok ölü gibiydi. Kaodinler onları rehin almış, Nexus Lordu'nu savaşa çekmek için onları kullanmıştı. Şimdi Patrynler, yaşamlarını yine Xar'a borçlu olan başka Patrynlerin bakımı altındaydı.

Sert ve ciddi bir halk olan, affetmez, eğilmez, teslim olmaz Patrynler, onların hayatını kurtarmak için daimi olarak kendi hayatını riske atan lordlarına minnetlerini göstermek konusunda pek coşkulu değillerdi. Sadakatlerinden, adanmışlıklarından bahsetmiyorlardı -bunu gösteriyorlardı. Lordun verdiği her tür işte şikâyet etmeden, sıkı çalışıyorlardı. Her emrine sorgulamadan itaat ediyorlardı. Ve o Labirent'e girdiği her seferinde, bir Patryn kalabalığı Son Kapı'nın önünde toplanıyor, onun dönüşüne kadar sessiz bir nöbet tutuyorlardı.

Ve her zaman, özellikle de gençler arasında onunla beraber içeri girmeye teşebbüs edenler oluyordu; Labirent'te yaşadıkları zamanları unutacak kadar uzun süre Nexus'ta yaşamış olan Patrynler.

"Ben geri döneceğim," derlerdi. "Seninle gitmeye cesaretim var, lordum."

Onlara her zaman izin verirdi. Ve Kapı'da tereddüde düştüklerinde, yüzleri solduğunda, kanları donduğunda, bacakları titreyip, bedenleri yere yığıldığında tek bir suçlayıcı sözcük söylemezdi.

Haplo. Gençlerin en güçlülerinden. Çoğundan daha ileri gitmişti. Son Kapı'nın önünde düşmüştü, korku onu kurutmuştu. Ve sonra elleri ve dizleri üzerinde sürünmüştü, ta ki ürpererek gölgelerin arasında büzülene kadar.

"Beni affet, lordum!" diye haykırmıştı ümitsizlik içinde. Hepsi böyle haykırmıştı.

"Affedecek bir şey yok, evladım," demişti Xar her seferinde.

Söylediğinde içtendi. Korkuyu herkesten daha iyi anlıyordu. İçeri girdiği her seferinde onunla yüzleşiyordu ve her seferinde daha fena oluyordu. Son Kapı'nın dışında, tereddüt etmediği, yüreğinin titremediği anlar nadirdi. İçeri girdiği her seferinde geri dönmeyeceğinden emindi. Güven içinde dışarı çıktığı her seferinde, kendi kendine bir daha asla oraya girmeyeceğine yemin etmişti.

Ama geri dönmeye devam ediyordu. Tekrar tekrar.

"Yüzler," dedi. "Halkımın yüzleri. Beni bekleyen, varlıklarının çemberi ile beni çevreleyenlerin yüzleri. O yüzler bana cesaret veriyor. Çocuklarım. Her biri. Onları içine doğdukları o korkunç rahimden çekip çıkardım. Onları açık havaya, ışığa çıkardım.

"Ne kadar muhteşem bir ordu olacaklar," diye devam etti, yüksek sesle düşünerek, "Sayıları az, ama büyüleri, sadakatleri, sevgileri büyük. Ne ordu," dedi yine, öncekinden daha yüksek sesle ve güldü.

Xar sık sık kendi kendine konuşurdu. Sık sık yalnız kalırdı, çünkü Patrynler yalnız kalmayı tercih ederler.* Ve bu yüzden kendi kendine konuşurdu, ama asla gülmez, asla kahkaha atmazdı.

Gülmesi sahteydi, becerikli bir oyundu. Nexus Lordu, yaşlı adamların yaptığı gibi, alacakaranlığın içindeki yalnız nöbetleri sırasında kendi kendine konuşmaya devam etti. Eline gizli bir bakış fırlattı. Derisi yaşını gösteriyordu, tam olarak hesaplayamadığı bir yaş, çünkü yaşamının ne zaman başladığı hakkında kesin bir fikri yoktu. Yalnızca yaşlı olduğunu biliyordu, Labirent'ten çıkan herkesten çok daha yaşlı.

Elinin arkasındaki deri kırışık ve gergindi, sımsıkı gerilmiş, altındaki her tendonun, her kemiğin şeklini açıkça gösteriyordu. Elinin arkasına işlenmiş desenler kıvrımlı, düğümlüydü, ama renkleri koyuydu, zamanın geçişi ile solmamıştı. Ve büyüleri daha güçlüydü.

Bu işlenmiş desenler mavi mavi parlamaya başlamıştı.

Xar Labirent'in içinde uyarı bekleyebilirdi, büyüsü saldırıları savuşturmak için içgüdüyle eyleme geçer, onu tehlikeye karşı uyarırdı. Ama Nexus caddelerinde yürüyordu, her zaman güvenli olduğunu bildiği caddelerde, bir sığınak olan caddelerde. Nexus Lordu yumuşak

alacakaranlıkta ürkütücü bir ışıltı ile parlamakta olan mavi ışıltıyı gördü, desenlerin derisini yaktığını, büyüsünün kanını tutuşturduğunu hissetti.

* Patrynlerin varlıklarının çemberine kabul ettikleri kişiler nadirdir "Aile" dedikleri ve kan veya yemin bağı ile bağlı oldukları bu kişilere şiddetle sadıktırlar. Bu sadakat çemberleri (Patrynler bunu sevgi olarak adlandırmayı horgörürler) genellikle ölüme kadar korunur. Ama bir kez kırılınca, çember bir daha asla onarılamaz.

Sanki yolunda olmayan hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye, kendi kendine söylenmeye devam etti. Desenlerin uyarısı güçlendi, rünler daha da parladı. Uzun, siyah cüppesinin dokumlu yenlerinin içinde gizlenmiş olan yumruğunu sıktı.

Nexus caddelerinden ayrıldı, konutunu çevreleyen ormanın içinden geçen bir patikaya saptı. Halkından ayrı yaşıyordu, sessizliği ve huzuru tercih ediyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Ağaçların karanlık gölgeleri toprağa bir gece hali getiriyordu. Eline baktı; rünlerin ışığı siyah cüppenin altından fışkırıyordu. Tehlikeyi arkada bırakmamamıştı, dosdoğru kaynağına doğru yürüyordu.

Xar endişeli olmaktan çok şaşkındı, korkudan çok öfke hissediyordu. Labirent'in kötülüğü bir şekilde Son Kapı'dan sızmış mıydı? Bunun mümkün olduğuna inanamıyordu. Burayı Sartan büyüsü yapmıştı, Kapı'yı, Labirent'in zindan dünyasını çevreleyen Duvar'ı Sartan büyüsü yapmıştı. Onları o zindana atan düşmanlarına fazla güvenmeyen Patrynler Duvar'ı ve Kapı'yı kendi büyüleri ile güçlendirmişti. Herhangi bir şeyin kaçmış olması mümkün değildi.

Nexus diğer dünyalardan -Sartanların ve menschlerin dünyalarından- Ölüm Kapısı ile korunuyordu. Ölüm Kapısı kapalı kaldığı sürece, onun içinde yolculuk yapmak için gerekli büyüye hâkim olmayan hiç kimse gidemez ve gelemezdi. Xar sırrı biliyordu, ama, ancak Sartan yazmalarını çağlar süren uzun ve zorlu çalışmalar ile inceledikten sonra. Sırrı öğrenmişti ve bilgeliğini, evrene açılan Haplo'ya aktarmıştı.

"Ama diyelim ki," dedi Xar kendi kendine, alçak sesle, gözleri bir o yana, bir bu yana kayarak, daha önce hep huzur verici bulduğu, ama şimdi uğursuzlaşan karanlığı delmeye çalışarak, "diyelim ki Ölüm Kapısı açıldı! Labirent'ten çıktığımda bir değişiklik hissettim -sanki bir esinti aniden kapalı bir evin içinde kıpırdanmış gibi. Merak ediyorum..."

"Merak etmeye gerek yok, Xar, Patrynlerin Lordu," dedi bir ses karanlığın içinden. "Hızlı bir zihnin var, mantığın şaşmaz. Varsayımın doğru. Ölüm Kapısı açıldı. Ve açan da düşmanların."

Xar durdu. Konuşanı göremiyordu, gölgelerin arasında gizlenmişti, ama uzaktaki bir ateşi yansıtıyormuş gibi tuhaf bir kızıl ışıltı ile parlayan gözlerini görebiliyordu. Bedeni konuşanın güçlü olduğu ve tehlikeli olabileceği konusunda onu uyardı, ama Xar ıslıklı seste herhangi bir tehdit ya da kötülük tonu duymamıştı. Konuşanın sözcükleri saygı, hatta hayranlık doluydu, sesi de öyle.

Ama Xar tetikte kaldı. Baştan çıkaran seslere kurban düşerek hayatta kalmamıştı Labirent'te. Ve konuşan bu kişi çoktan ciddi bir hata yapmıştı. Bir şekilde lordun kafasına girmiş, düşüncelerini okumuştu. Xar alçak sesle konuşuyordu. Bu mesafede duran hiç kimse duymuş olamazdı.

"Avantajlı konumdasınız, bayım," dedi Xar sakinlik içinde. "Daha yakına gelin ki, gölgelerde kolayca aldanan bu yaşlı gözlerim sizi görebilsin."

Aslında gözleri keskindi, gençliğinde olduğundan daha keskin, çünkü artık ne araması gerektiğini biliyordu. İşitme duyusu mükemmeldi. Ama konuşanın bunlan bilmesi gerekmiyordu. Bırak kırılgan, yaşlı bir adamla karşı karşıya olduğunu düşünsün.

Ama konuşan aldanmadı. "Yaşlı gözleriniz çoğundan daha iyi görebiliyordur eminim, lordum. Ama yine de sevgi ile, yanlış yönlendirilmiş güven ile körleşebiliyorlar."

Konuşan ormandan çıktı, patikaya ilerledi. Nexus Lordu'nun tam önünde durdu ve silah taşımadığını göstermek için ellerini açtı. Meşale ışığı alevlendi, konuşanın elinde yanan bir meşale belirdi. Işığın içinde, kendine güvenle gülümseyerek durdu.

Xar adama baktı, gözlerini kırpıştırdı. Zihnine kuşku girdi, öfkesini arttırdı.

"Bir Patryne benziyorsun. Halkımdan birine," dedi, adamı inceleyerek. "Ama seni tanımıyorum. Bu nasıl bir hile?" Sesi sertleşti. "Bir an önce konuşman iyi olur. Nefesin bedeninde uzun süre kalmayacak."

"Gerçekten de, lordum, ününüz abartılmamış. Haplo'nun size hayran olmasına şaşmamak gerek, size ihanet ederken bile. Ben bir Patryn değilim, tahmin ettiğiniz gibi. Gizlilik sağlamak için dünyanızda bu şekilde görünüyorum. Eğer dilerseniz gerçek şeklimde görünebilirim, lordum Xar, ama gerçek şeklim bir miktar şaşırtıcı. Varlığımı halkınıza açıklayıp açıklamamaya sizin karar vermenizin en iyisi olacağını düşündüm."

"Peki gerçek şeklin nasıl?" diye sordu Xar, bir süreliğine Haplo hakkındaki suçlamayı duymazdan gelerek.

"Menşeliler arasında 'ejder' olarak biliniriz, lordum."

Xar'ın gözleri kısıldı. "Türünüzle daha önce karşılaştım ve onların yaşamasına izin verdiğimden daha uzun süre yaşamana izin vermek için bir neden göremiyorum. Özellikle de benim topraklarımda dururken."

Sahte Patryn gülümsedi, başını salladı. "Bu isimle atıfta bulunduğunuz diğerleri gerçek ejder değildir, yalnızca uzak kuzenlerimizdir.* Tıpkı maymunların insanların uzak kuzenleri olduğunun söylenmesi gibi. Biz çok daha zeki, büyü konusunda çok daha güçlüyüzdür."

* Elbette, yılan Xar'a yalan söylüyor. Kötülüğün kendine has bir biçimi olmadığından, ihtiyaçlarına uyan herhangi bir şekli ödünç alıyor

"Ölmen için daha iyi bir sebep bu..."

"Yaşamamız için daha iyi bir sebep, özellikle de size hizmet etmek için yaşıyorsak, Patrynlerin Lordu, Nexus Lordu ve kısaca, Dört Dünyanın Lordu."

"Bana hizmet edeceksiniz, ha? 'Biz' diyorsun. Kaç tanesiniz?"

"Sayımız muazzamdır. Asla sayılamamıştır."

"Sizi kim yarattı?"

"Siz, Patrynler, uzun zaman önce," dedi yılan, yumuşak bir sesle tıslayarak.

"Anlıyorum. Peki bunca zaman neredeydiniz?"

"Size hikâyemi anlatacağım, lordum," diye yanıt verdi yılan serinkanlılıkla, alaycı ses tonunu duymazdan gelerek. "Sartanlar bizden, gücümüzden, sizden korktukları gibi korktular. Sartanlar halkınızı zindana attı, ama -biz farklı bir ırk olduğumuzdan- bizi yok etmeye karar verdiler. Sartanlar türümüzle barış yapmış gibi davranarak sahte bir güvenlik duygusu yarattılar. Koparılış geldiği zaman, tamamen hazırlıksız, savunmasız yakalandık. Canımızı zor kurtardık. Ne yazık ki, her zaman dostumuz ve müttefikimiz olan halkınızı kurtaracak gücümüz yoktu. Yeni yaratılan dünyalardan birine kaçtık ve yaralarımızı iyileştirmek, gücümüzü kazanmak üzere orada saklandık.

"Labirent'i aramayı ve halkınızı kurtarmayı planlıyorduk. Birlikte, korkunç olay sonucunda sersemleyen, savunmasız kalan menşelileri harekete geçirebilirdik ve Sartanları altedebilirdik. Ne yazık ki, üzerinde yaşamayı seçtiğimiz dünya -Chelestra- Sartan Konseyi'nin de seçimiydi. Yüce Samah, kentini, Surunan'ı kurmuş, binlerce köle menschle doldurmuştu orayı.

"Kısa süre sonra bizi ve onun zalim yönetimini yıkma planımızı keşfetti. Samah bizim Chelestra'yı canlı terk edemeyeceğimize yemin etti. Ölüm Kapısı'nı kapattı ve mühürledi, kendini ve diğer dünyalardaki Sartanları yalnızlığa mahkûm etti -bunun kısa bir süreliğine olacağını sanıyordu. Bizi hızla yok etmeyi planlıyordu. Ama onun beklediğinden daha güçlü olduğumuz ortaya çıktı. Onunla mücadele ettik ve türümüzün çoğu can verse de, sonunda onu menschleri serbest bırakmaya ve Sartanların uyku odasına sığınmaya zorladık.

"Sartanlar dünyayı terk etmeden önce bizden intikamlarını aldılar. Samah, Chelestra'nın suyunu ısıtan deniz güneşini serbest bıraktı. Kaçamadık; bu su dünyasını saran buzun acı soğuğu

bizi yakaladı. Beden ısılarımız düştü, kanımız soğudu, ağırlaştı. Kendi denizuydumuza dönüp mağaralarımıza sığınmaktan başka bir şey yapamadık. Buz bizi içeri hapsetti, bizi yüzyıllarca süren zorunlu bir kış uykusuna mahkûm etti.*

"Sonunda denizgüneşi döndü, bize ısı ve yeni bir yaşam getirdi. Onunla beraber bir de Sartan geldi, Yılan Büyücüsü olarak bilinen biri, Ölüm Kapısı'nda yolculuk yapan güçlü bir büyücü. Sartanları uyandırdı ve onları uzun uykularından kurtardı. Ama bunlar oluncaya kadar siz, lordum ve halkınız da özgürlüğünüze kavuştunuz. Ne kadar uzakta olsak da hissettik bunu. Umudun bizim için parladığını hissettik ve bu güneşten de sıcaktı. Ve sonra Haplo bize geldi ve biz onun önünde eğildik, Sartanları yenmesine yardım etmek istediğimizi söyledik. Samah'ı, eski düşmanınızı yenmesi için."

* Yılan yine gerçeğe ilişkin kendi versiyonunu anlatıyor ve bu, Patryn tarafından anlatılan, Ölüm Kapısı Serisinin 4 cildi olan Yılan Büyücüsü'nde aktarılan gerçekten oldukça farklı. Haplo'nun da fark ettiği gibi, Xar'ın günlüğünde bulunan bu kısımda yılanların herkese tam olarak da işitmek istedikleri şeyleri aktarması ilginç bir nokta

Yılan'ın sesi alçaldı. "Haplo'ya hayranlık duyuyorduk, güveniyorduk. Samah üzerinde zafer kazanma fırsatı avuçlarımızın içindeydi. Sartan önderini size getirmeyi hedefliyorduk, lordum, amacınıza sadakatimizi kanıtlamak için. Heyhat, Haplo bize ihanet etti, size ihanet etti. Samah kaçtı, Yılan Büyücüsü de -Haplo'nun zihnini zehirlemekten sorumlu kişi o. İki Sartan kaçtı, ama bize ve size, büyük Xar, duyduğu korku sonucunda Samah Ölüm Kapısı'nı açmadan önce değil!

"Sartanlar artık size yardım etmek üzere geri dönmemizi engelleyemezler. Ölüm Kapısı'na girdik ve kendimizi size sunuyoruz, Xar. Size 'lordum' diyoruz." Yılan eğildi.

"Peki bu bahsettiğin 'güçlü' Sartan'ın adı nedir?" diye sordu Xar.

"Kendime bir mensch ismi vermiş. 'Alfred', lordum."

"Alfred mi?" Xar kendini unuttu, sükunetini kaybetti. "Alfred!" diye tekrarladı kendi kendine. Bakışlarını kaldırdı, yılanın gözlerinin kırmızı kırmızı parladığını gördü. Xar hızla sakinleşti.

"Haplo bu Alfred ile beraber miydi?"

"Evet, lordum."

"O zaman Haplo onu bana getirecektir. Korkmana gerek yok. Haplo'nun amacını yanlış anladığın açık. Haplo kurnazdır. Zeki ve akıllıdır. Samah'ın eşiti olmayabilir -eğer bu gerçekten aynı Samah'sa, ki bundan kuşkuluyum- ama Haplo bu mensch isimli Sartan'dan üstündür. Haplo kısa süre sonra bunda olacak. Göreceksin. Ve yanında Alfred'i de getirecek. Ve o zaman her ;;ey açıklanacak.

"Bu arada," diye- ekledi Xar, konuşmaya niyetlenen Yılan'ın sözünü keserek, "çok yoruldum. Ben yaşlı bir adamım ve yaşlı adamlann dinlenmeye ihtiyacı vardır. Seni evime davet ederdim, ama yanımda kalan bir çocuk var. Çok zeki bir çocuk, bir mensch için fazla zeki. Yanıtlamayı tercih etmeyeceğim sorular soracaktır. Ormanda gizlen. Halkımın arasına karışmaktan kaçın, çünkü benim verdiğim tepkiyi vereceklerdir sana." Ne-xus Lordu elini kaldırdı, parlak >bir mavi ile ışıldamakta olan rünler gösterdi. "Ve benim kadar sabırlı olmayabilirler."

"İlginiz beni onurlandırdı, lordum. Emrettiğiniz gibi yapacağım."

Yılan yine eğildi. Xar gitmek üzere döndü. Yılan'ın sözleri arkasından geldi.

"Umarım lordumun bu kadar güvendiği Haplo buna değer." Ama bundan içtenlikle kuşku duyuyorum!

Söylenmeyen sözler alacakaranlık gölgelerinin içinde fısıldandı. Xar onları açıkça duydu, ya da belki de, yüksek sesle olmasa da onları düşüncelerinde telaffuz eden kendisiydi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Yılan'a sinirlenmişti, ama Yılan gitmişti. Görünüşe göre tek bir ses çıkarmadan, tek bir yaprağı hışırdatmadan, tek bir dalı kırmadan ağaçlıkların arasına süzülmüştü. Xar daha da fazla sinirlendi, sonra Yılan'ın kendisini sinirlendirmesine izin verdiği için kendi kendine öfkelendi.

"Haplo'ya güvensizlik, bana güvensizliktir. Hayatını kurtardım. Onu Labirent'ten çıkardım. Onu. yetiştirdim, eğittim, ona en önemli görevi, Ölüm Kapısı'na gitme görevini verdim. Başta kuşkuları olduğunda, onu cezalandırdım, Sartan'ın verdiği zehirden arındırdım. Haplo benim için değerli. Bana ihanet etmesi, benim başarısızlığım anlamına gelir!"

Xar'ın derisindeki parıltı solmaya başlamıştı, ama hâlâ ormanın kıyısındaki patikada lordun yolunu aydınlatacak kadar parlaktı. Lord sinirle, tekrar arkasına bakma isteğini bastırdı.

Yılan'a güvenmiyordu, ama zaten pek az kişiye güvenirdi. Hiç kimseye güvenmediğini söylemek isterdi. Ama bu yanlış olurdu.

Kendisini normalde olduğundan daha yaşlı, daha bitkin hisseden lord rünleri söyledi ve bir meşe asa olasılığını uyandırdı; sağlam ve güçlü, yorgun adımlarına yardım etmesi için.

"Oğlum," diye fısıldadı hüzünle, asaya yaslanarak. "Haplo, oğlum!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ÖLÜM KAPISI

Ölüm Kapısı yolculuğu korkunç bir yolculuktur -dehşet verici ikilemler zihne öyle bir güçle çarpar ki, zihin kendinden geçer. Haplo bir kez yolculuk sırasında uyanık kalmaya çalışmıştı* o korkunç deneyimi hatırladıkça hâlâ ürperiyordu. Bilinçsizliğe sığınamayan zihni bir başka bedene sıçramıştı, en yakın bedene -Alfred'in bedenine. O ve Sartan bilinçlerini değişmişler, birbirlerinin en derin yaşam deneyimlerini yeniden yaşamışlardı.

O zaman bir diğeri hakkında birşeyler öğrenmişti; hiçbiri bir diğerini daha önceki gibi göremezdi artık. Haplo artık kendisini ırkının hayatta kalan son bireyi sanmanın, yabancılarla dolu bir dünyada yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Alfred Labirent'te kısılı kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Sanırım artık Alfred ilk elden biliyor," dedi Haplo, köpeğinin yanına otuaıp, Ölüm Kapısı'na girmeden önce hep yaptığı gibi uyumaya hazırlanırken. "Zavallı herif. Hâlâ hayatta olduğundan kuşkuluyum. O ve yanında götürdüğü kadın. Adı neydi? Orla mıydı? Evet, buydu. Orla."

* Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisinin 3 cildi

Köpek Alfred'in ismi telaffuz edilince inledi, başını Hap-lo'nun kucağına koydu. Haplo köpeğin çenesini kaşıdı. "Sanırım Alfred için dilenecek en iyi şey hızlı bir ölüm olur."

Köpek içini çekti ve sanki her an Alfred'in sendeleyerek güvertede belirmesini beklermiş gibi hüzünlü, umutlu gözlerle pencereden dışan baktı.

Rün büyüsü rehberliğinde, gemi Chelestra'nın sularını arkada bıraktı ve Ölüm Kapısı'nı çevreleyen hava cebine girdi. Haplo yardım ya da teselli vermeyen düşüncelerden uyandı, büyünün olması gerektiği gibi işlev gösterip göstermediğini, gemisini bir arada tutup tutmadığını, onu koruyup korumadığını, onu öne itip itmediğini kontrol etti.

Büyüsünün pek az şey yaptığını görünce oldukça şaşırdı. Desenler, daha önce yaptığının aksine geminin dışına değil içine işlenmişti, ama bunun bir fark yaratmıyor olması gerekiyordu. Tam tersine, aradaki farkı kapatması için daha fazla çalışıyor olmalıydılar. Kabin parlak mavi-kırmızı ışıklarla aydınlanmış olmalıydı, ama kabinin içi yalnızca soluk, morumsu bir ışıkla ışıldıyordu.

Haplo bir an panik dolu bir kuşku ile mücadele etti, sonra küçük denizaltının içine işlenmiş rün yapısını dikkatle gözden geçirdi. Hiçbir kusur bulamadı, bulmayacağını da biliyordu, çünkü daha önce bunu iki kere yapmıştı.

Dümen kabininin penceresine seyirtti ve dışan baktı. Ölüm Kapısı'nı, küçücük bir geminin sığamayacağı kadar küçük olan o minik deliği görebiliyordu... minik...

Gözlerini kırpıştırdı, ovuşturdu.

Ölüm Kapısı değişmişti. Haplo neden olabileceğini bilemiyordu, bir an anlayamadı. Sonra yanıtı buldu.

Ölüm Kapısı açıktı.

Kapı'nın açılmasının fark yaratacağı aklına gelmemişti. Ama yaratmalıydı, elbette. Kapı'yı başta tasarlayan Sartanlar kendilerine diğer üç dünyaya açılan hızlı, kolay bir erişim yolu sağlamışlardı. Mantıklıydı ve Haplo bu kadar kalın kafalı olduğu için, daha önce düşünemediği için kendini azarladı. Boşuna endişelenmesine gerek kalmazdı.

Ya da kalmaz mıydı acaba?

Düşünceler içinde kaşlannı çattı. Ölüm Kapısı'na girmek daha kolay olabilirdi, ama içeride ne yapacaktı? Kapı nasıl kontrol ediliyordu? Büyüsü orada işe yarayacak mıydı? Yoksa gemisi bağlantı yerlerinden ayrılacak mıydı?

"Kısa süre sonra tüm soruların yanıtlanacak," dedi kendi kendisine. "Geri dönmen mümkün değil."

Endişeyle küçük kabini adımlama isteğine karşı koydu ve dikkatini Ölüm Kapısı üzerinde yoğunlaştırdı.

Daha önce bir böceğin bile içinden geçemeyeceği kadar küçük görünen delik şimdi büyük görünüyordu. Artık karanlık ve korku uyandıran girişi ışık ve renklerle doluydu. Haplo emin olamıyordu, ama diğer dünyalardan görüntüler yakaladığını düşündü. Hızlı izlenimler kafasında kaydı gitti, bir rüyada görülen imgeler gibi, herhangi birinde yoğunlaşmasına izin vermeyecek şekilde hızla ilerlediler.

Pryan'ın sisli ormanları, Abarrach'ın eriyik kayadan nehirleri, Arianus'un süzülen adaları hızla gözlerinin önünden geçti. Nexus'un yumuşak, ışıltılı alacakaranlığını da gördü. Bu soldu ve sonra Labirent'in sert, dehşet verici kırlıkları belirdi. Sonra, kısacık bir süre boyunca -o kadar hızla yok olmuştu ki, gerçekten görüp görmediğini merak etti- başka bir yeri gördü, tanımadığı tuhaf bir yer, öylesine güzel, öylesine huzur dolu bir yer ki, görüntü yok olunca yüreği burkuldu.

Sersemleyen Haplo imgelerin hızla birinden diğerine geçmesini izledi. Aklına Pryan'da gördüğü bir elf oyuncağı geldi*. İmgeler birbirini takip etmeye başladı. Tuhaf, diye düşündü ve neden olduğunu merak etti. İmgeler aynı sırayla zihninden geçtiler ve Haplo sonunda anladı.

Ona bir seçenek, bir hedef veriliyordu. Nereye gitmek istiyordu?

Haplo nereye gitmek istediğini biliyordu. Yalnız artık oraya nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Önceden, karar büyüsüne örülmüş olurdu -olasılıkları araştırır ve bir yer seçerdi. Böyle bir kararı vermesi için gerekli rün yapısı karmaşıktı, kurulması son derece güçtü. Lordu anahtarı öğrenene kadar, Sartan kitaplarını** inceleyerek saatler harcamıştı. Sonra, bunu Haplo'ya öğretmek için Sartan dilini Patryn diline çevirerek ek zaman harcamıştı.

Şimdi her şey değişmişti. Haplo Kapı'ya gittikçe yaklaşıyordu, gemisi gittikçe daha hızlı hareket ediyordu ve onu nasıl kontrol edeceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"Basitlik," dedi kendi kendine, yükselen panikle mücadele ederken. "Sartanlar bunu basit, yolculuk etmesi kolay yapmış olmalılar."

İmgeler gittikçe daha hızlı dönerek, yine gözlerinin önünden geçti. Rüyadaymış gibi, korkunç bir düşme duygusuna kapıldı. Pryan'ın ormanları, Arianus'un adaları, Chelestra'nın su-ları, Abarrach'ın lavları -hepsi çevresinde, altında dönüyordu. Kendini kontrol edemiyordu, imgelerin içine düşüyordu. Nexus'ın alacakaranlığı...

* Kuşkusuz bir elf "kaleydeskopu" Boş, ahşap bir silindirin içinden bakılır. Silindirin sonunda değişik renklerde camdan oluşan bir cam top vardır. Top döndürüldüğü zaman cam parçalar bir araya gelerek değişik şekiller oluşturur ve silindirden görülebilir.

** Xar Nexus'ta değişik konularda yazılmış Sartan kitaplarından küçük bir kütüphane buldu. İçerdiği konular şunlardı: Koparılış'ın tarihi, dört dünyanın eksik bir tasviri, Ölüm Kapısı'nda nasıl yolculuk edileceğine ilişkin detaylar. Kitaplar Sartan rün dilinde yazılmıştı Xar bu dili okumayı öğrendi -yıllarını alan zorlu bir işti bu. Haplo şöyle yazar: "Sartanlann kitapları bizi

hayran bırakmak için geride bıraktığını varsaydık, bizim onları okumayı öğrenecek ve kullanacak sabrımız ve arzumuz olmayacağını düşünmeden. Ama şimdi, Bir zamanlar Labirent'te Sartanların da olduğunu bildiğimden, yanılmış olabileceğimizi düşünüyorum. Belki de Labirent'ten kaçan ilk kişi Xar değildi. Belki de bir Sartan kaçtı ve bu kitapları bizim için değil, onu takip edeceğini umduğu halkı için yazdı."

Haplo çaresizce o imgeye yapıştı, ona tutundu, zihnini ona kilitledi. Nexus'u düşündü, onu hatırladı, alacakaranlık ormanlarının, düzenli caddelerinin, halkının imgelerini çağırdı. Yoğunlaşmak ve dehşet verici, dönen kaos manzarasını dışarıda bırakmak için gözlerini kapattı.

Köpek havlamaya başladı. Bir uyarı havlaması değildi bu, heyecan ve tanıma havlamasıydı.

Haplo gözlerini açtı. Gemi huzur içinde asla yükselmeyen, asla batmayan bir güneşin aydınlattığı alacakaranlık topraklarının üzerinde uçuyordu.

Eve gelmişti.

Haplo zaman harcamadı. Gemiden inince, rapor vermek için doğrudan lordunun ormanın içindeki konutuna gitti. Hızla dalgın dalgın yürüyordu, düşüncelere dalmıştı, çevresine pek az dikkat ediyordu. Nexus'taydı, artık onun için tehlike olmayan bir yerde. Bu yüzden, düşüncelerinden köpeğin öfkeli hırlamasıyla uyanınca oldukça şaşırdı.

Patryn içgüdüyle derisindeki desenlere baktı ve hayret içinde, hafif, mavi bir ışıltı yaydıklarım gördü.

Önündeki patikada birisi vardı.

Haplo elini başına koyarak köpeği susturdu, üzerindeki desenler her an daha da parlaklaşan bir eldi bu. Derisine işlenmiş rünler kaşınıyor, yanıyordu. Haplo kıpırdamadan patikada bekledi. Saklanmanın faydası yoktu. Ormandaki her ne ise, onu görmüş, işitmişti. Bekleyecek ve lordunun malikânesinin dışında bekleyen tehlike her ne ise bulacak ve gerekirse halledecekti.

Köpeğin hırlaması göğsünde gümbürdedi. Bacakları gerildi, ensesindeki tüyler dikildi. Gölgeli şekil saklanmaya zahmet etmeden yaklaştı, ama gür yapraklardan sızan ışık havuzlarından kaçınmaya özen gösteriyordu. Şekil bir erkeğin şekline ve yüksekliğine sahipti, bir erkek gibi hareket ediyordu. Ama bir Patryn değildi. Haplo'nun savunma büyüsü kendi türünden birine karşı asla bu tepkiyi vermezdi.

Merakı arttı. Herhangi bir düşmanın Nexus'ta bulunması fikri kabul edilemezdi. İlk düşüncesi Samah olmuştu. Sartan Konseyi'nin başı Ölüm Kapısı'na girmiş, buranın yolunu mu bulmuştu? Mümkündü, ama olası değildi. Samah'ın geleceği son yer burası olurdu! Ama Haplo başka olasılık düşünemiyordu. Yabancı yaklaştı ve Haplo hayretle, korkularının yersiz olduğunu gördü. Adam bir Patryndi.

Haplo onu tanımadı, ama bu sıradışı değildi. Haplo bir süredir uzaktaydı. Bu sırada lordu Labirent'ten pek çok Patryn kurtarmış olmalıydı.

Yabancı bakışlarını kaldırmadı, Haplo'ya gözkapaklarının altından bakışlar fırlatıyordu. Sert, kısa bir baş sallaması ile selam verdi -yalnız ve gösterişsiz bir halk olan Patrynler arasında bu olağandı- ve konuşmadan yoluna devam edecekmiş gibi göründü. Haplo'nun aksi yönüne gidiyordu, lordun konutundan uzaklaşıyordu.

Normalde Haplo kısa bir baş sallaması ile karşılık verir, sonra yabancıyı unuturdu. Ama derisindeki desenler kaşınıyor, karıncalanıyor, onu neredeyse çılgına çeviriyordu. Mavi ışıltıları gölgeleri aydınlatıyordu. Diğer Patryn'in dövmeleri değişmemiş, karanlık kalmıştı. Haplo yabancının ellerine baktı. Bu dövmelerde tuhaf olan bir şey vardı.

Yabancı Haplo ile aynı hizaya gelmişti. Haplo köpeği tuttu, heyecanlı hayvanı sürüklemek zorunda kaldı, aksi halde adamın boğazına atlayacaktı. Bir başka tuhaflık.

"Bekle!" diye seslendi Haplo. "Bekle, bayım. Seni tanımıyorum, değil mi? Adın ne? Kapın kaç?"*

Haplo'nun sorusu anlamsızdı, ne sorduğunun farkında bile değildi. Yalnızca adamın ellerine, kollarına ve üzerlerine işlenmiş desenlere yakından bakmak istiyordu.

"Yanılıyorsun. Tanıştık," dedi yabancı, tanıdık gelen bir tıslama ile.

Haplo sesi nerede duyduğunu hatırlayamıyordu ve bunu düşünmek için kafası çok meşguldü. Adamın ellerindeki ve kollarındaki desenler sahteydi; bir Patryn çocuğunun bile çizmeyeceği anlamsız karalamalardı. Her bireysel desen doğru bir şekilde oluşturulmuştu, ama birbirlerine uymuyorlardı.

Adamın kollarındaki dövmeler güç, savunma, iyileştirme rünleri olmalıydı. Bunun yerine anlamsız, karmaşık şekiller vardı. Haplo'nun aklına aniden Abarrach'taki Sananların oyna- - dıklan rün taşı oyunu ve masaya rastgele atılan rünler geldi. Bu yabancının rünleri de derisinin üzerine rastgele dizilmişti.

Haplo öne atladı, sahte Patryn'i yakalamaya, onun kim olduğunu, neden burada casusluk yaptığını anlamaya niyetlenerek ellerini uzattı.

* Bir Patryn'in Labirent'te geçtiği kapılara atıfta bulunuluyor. Geçtiği Kapı sayısı, bir kişinin nasıl bir yaşara sürdüğüne ilişkin gerçeğe oldukça yakın bir fikir verir. Örneğin bir Konakçı, bir Kaçağa göre daha az Kapı geçer Nexus Lordu, bir kişinin bedenine işlenen rünler ile devirleri birleştirerek Labirent'te bulunan bir Patrynin gerçek yaşını bulmak için, sınıflandırma sürecini yaş bağlamında standartlaştırmıştır. Haplo'nun sorduğu soru, bir menschin bir diğerine işini sormasına eş sayılabilir

Elleri havada kapandı.

Dengesini kaybeden Haplo sendeledi, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Hemen ayağa kalktı, her yöne baktı.

Sahte Patryn görünürde yoktu. Tek bir iz bırakmadan yok olmuştu. Haplo köpeğe baktı. Hayvan inledi, her tarafı ürperdi.

Haplo'nun içinden de aynısını yapmak geçti. Yüreksizce patikanın çevresindeki ağaçları, çalıları araştırdı, hiçbir şey bulamayacağını biliyordu, ne bulmayı istediğinden emin değildi. Her ne idiyse, gitmişti. Kollarındaki desenler solmaya başlamıştı, uyarıcı yanma hissi serinlemişti.

Haplo daha fazla zaman harcamadan yoluna devam etti. Bu gizemli karşılaşma acele etmesi için daha fazla sebep yaratmıştı. Görünüşe göre, yabancının belirmesi ve Ölüm Kapısı'nın açılması rastlantı değildi. Haplo artık sesi nerede duyduğunu hatırlamıştı, nasıl unutmuş olabileceğini merak ediyordu.

Belki de unutmak istemişti.

En azından artık yabancıya bir isim verebiliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM
NEXUS

"Yılanlar, lordum," dedi Haplo. "Ama bizim bildiğimiz yılanlardan değil. Bunlarla karşılaştırıldığında Labirent'teki en ölümcül yılan bir solucandan başka bir şey değil! Bunlar yaşlı, insanoğlu kadar yaşlı, sanınm. Yılların bilgisine ve kurnazlığına sahipler. Ve güçleri var, lordum, engin bir güç ve... ve...." Haplo durdu, tereddüt etti.

"Ne ne, oğlum?" diye cesaretlendirdi onu Xar nazikçe.

"Kadir-i mutlak," diye yanıt verdi Haplo.

"Her şeye gücü yeten bir güç mü?" diye düşündü Xar. "Ne dediğini biliyor musun, oğlum?"

Haplo sesteki uyarıyı fark etti.

Düşüncelerine, fikirlerine, çıkarımlarına dikkat et, oğlum, diye uyarıyordu ses. Gerçeklerine, yargılarına dikkat et. Çünkü bu kadir-i mutlak kabullenerek, onu benden yükseğe yerleştiriyorsun.

Haplo dikkat ediyordu. Uzun süre yanıt vermeden, lordun odasını ısıtan ateşe bakarak oturdu, ışıklarının ellerine ve kollarına işlenmiş desenlerde oynaşmasını izledi. Sahte Patryn'in kollarındaki rünleri gördü yine: kaos dolu, anlaşılmaz, anlamsız, düzensiz. Bu görüntü, Draknor'daki yılan yuvasında hissettiği iç burkucu, felç edici korkuyu tekrar yaşattı.

"Daha önce hiç böyle hissetmedim," dedi aniden, kafasındaki düşünceleri yüksek sesle telaffuz ederek.

Haplo'nun zihinsel akışının ortasında gelmesine rağmen Xar anladı. Lord her zaman anlardı.

"Korku, karanlık bir deliğe sürünmek istememe yol açtı, lordum. Kıvrılıp orada gizlenmek istedim. Korkuyordum... kendi korkumdan. Anlayamıyordum, onu altedemiyordum."

Haplo başını salladı. "Ve ben korkunun içinde doğdum, içinde büyüdüm. Labirent'te. Fark nedir, lordum? Anlamıyorum."

Xar yanıt vermedi, kıpırdamadan sandalyesinde oturmaya devam etti. Sessiz, dikkatli bir dinleyiciydi. Asla duygularını göstermezdi, dikkati asla dağılmaz, ilgisi daima konuşanın üzerinde yoğunlaşırdı. Bu kadar nadir bir tür dinleyici ile konuşanlar, hevesle, sık sık da dikkatsizce konuşurlar. Düşünceleri ne söyledikleri üzerinde yoğunlaşır, dinleyen kişi üzerinde değil. Ve böylece Xar, büyü gücüyle, genellikle telaffuz edilen kadar telaffuz edilmeyeni de duyar. Lordun boş kuyusuna zihinlerini boşaltırlar.

Haplo yumruğunu sıktı, desenlerin pürüzsüzce, korurcasına elindeki deride gerilmesini izledi. Kendi sorusunu yanıtladı.

"Labirent'in altedilebileceğini biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Fark bu, lordum, değil mi? Orada öleceğimi sandığım anda bile, ölüm anımda acı bir zafer hissettim. Onu altetmeye yaklaşmıştım. Ve ben başarısız olsam da, arkamdan başkaları gelecek ve başaracaktı. Tüm gücüne rağmen, Labirent zarar görebilen bir şeydi."

Haplo başını kaldırdı, Xar'a baktı. "Sen bunu kanıtladın, lordum. Sen onu yendin. Tekrar tekrar yendin onu. Sonunda ben de yendim. Yardım alarak." Elini uzattı, köpeğin başını kaşıdı.

Hayvan ayaklarını dibinde, ateşin sıcak ışıltısının altında kestiriyordu. Zaman zaman gözleri parlak bir yarık halinde açılıyor, bakışlarını Xar'a dikiyordu.

Yalnızca kontrol ediyorum, der gibiydi köpek.

Haplo oturduğu yerden köpeğin dikkatli, ihtiyatlı nöbetini fark etmedi. Ama karşısında oturan Xar fark etmişti.

Haplo yine sustu, ateşe baktı, yüz ifadesi sert ve karanlıktı. Devam etmesine gerek yoktu. Xar tamamen anlıyordu.

"Bu gücün altedilemeyeceğini söylüyorsun. Öyle mi, oğlum?"

Haplo huzursuzca, rahatsızca kıpırdandı. Lorduna endişeli bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını ateşe çevirdi. Yüzü kızardı, elleri açıldı, sonra sandalyenin kolu üzerinde kapandı.

"Evet, lordum. Söylediğim bu." Yavaş yavaş, ağır ağır konuştu. "Bu kötü gücün kontrol altına alınabileceğini, durdurulabileceğini, geriletilebileceğini düşünüyorum. Ama asla yenilemez, asla tam anlamıyla yok edilemez."

"Bu kadar güçlü olmamıza rağmen biz, halkımız tarafından yapılamaz, öyle mi?" Xar soruyu ılımlı bir şekilde sormuştu. İtiraz etmemiş, yalnızca biraz daha bilgi istemişti.

"Biz yapamayız, lordum. Ne kadar güçlü olsak da." Haplo kafasından geçen bir düşünceye gülümsedi, alaycı bir gülümsemeydi bu.

Nexus Lordu bunun karşısında öfkelendi, ama kayıtsız bir gözlemci gibi, yüz ifadesi önceki kadar sakin ve durgun kaldı. Haplo fark etmedi, karardık düşüncelere dolanmıştı. Ama konuşmalarını bir kişi daha izliyordu, kulak misafiri oluyordu.

Ve bu kişi kayıtsız bir gözlemci değildi. Lordun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Karanlık bir odada gizlenen ve lordu delicesine seven bu kişi, bu yüzden adamın yüzünden geçen her ifadeyi anlayabiliyordu. Görülmeyen izleyici şimdi ateş ışığının altında Xar'ın gözlerinin kısıldığını, Xar'ın alnındaki kınşık ağdaki bazı çizgilerin hafifçe karardığını gördü.

Görülmeyen gözlemci lordun öfkelendiğini, Haplo'nun bir hata yapmış olduğunu anladı ve izleyici bu bilgiyi sevinçle karşıladı.

İzleyici o kadar sevinmişti ki bu düşünce ile yerinde kıvrandı ve sonuç olarak üzerinde oturduğu tabure yere sürtündü. Köpeğin başı hemen kalktı, kulakları dikildi.

İzleyici yerinde dondu. Köpeği tanıyordu, onu hatırlıyor, ona saygı duyuyordu. Onu istiyordu. Bir daha kıpırdamadı, nefesini tutarak bekledi, nefes alırsa kendini ele vereceğinden korkuyordu.

Başka bir şey işitmeyen köpek görünüşe göre sesin bir fareye ait olduğu sonucuna vardı ve huzursuz uyuklamasına geri döndü.

"Belki de," dedi Xar kayıtsızca, eliyle küçük bir hareket yaparak, "bu 'kadir-i mutlak gücü' Sartanların yenebileceğini dü-şünüyorsundur."

Haplo başını salladı, ateşin ölmekte olan alevlerine baktı. "Hayır, lordum. Onlar da kör, tıpkı..." Sözlerine hâkim oldu, söylemek üzere olduğu şeyden korktu.

"...tıpkı benim gibi," diye bitirdi Xar kuru bir sesle.

Haplo hızla bakışlarını kaldırdı, yanaklarındaki kızartı karardı. Düşünceyi geri çağırmak, onu reddetmek için çok geçti. Açıklamaya çalışması, adil bir cezadan kaçınmak için sızlanan bir çocuk gibi görünmesine sebep olacaktı.

Haplo ayağa kalktı, yerinde kalıp ona karanlık, anlaşılmaz bakışlarla bakan Nexus Lordu ile yüzleşti.

"Lordum, ben kördüm. Ve düşmanlarımız da öyle. Hepimizi aynı şey körleştirdi: nefret ve korku. Yılanlar -ya da hangi gücü temsil ediyorlarsa- bundan faydalandılar. Güçlendiler. 'Ölüm bizim etimiz ve suyumuz,' dediler. Ve şimdi Ölüm Kapısı'na girdiklerine göre, etkilerini dört dünyanın tamamına yayacaklar. Kaos istiyorlar, kan dökülmesini istiyorlar. Bizim savaşa girmemizi istiyorlar, lordum!"

"Ve bu yüzden savaşa girmememizi tavsiye ediyorsun, öyle mi, Haplo? Halkımıza yüzyıllar boyunca çektirilen acıların intikamını almayalım, diyorsun, öyle mi? Ebeveynlerimizin öldürülmesinin öcünü almayalım. Labirent'i altedip, hâlâ içinde kısılı kalmış olandan kurtarmayalım, öyle mi? Samah'a, bıraktığı yerden devam etmesi için izin mi vereceğiz? Bunu yapacaktır, biliyorsun, oğlum. Ve bu sefer, bizi hapsetmeyecektir. Ona fırsat verirsek bizi yok edecektir! Buna izin vermemizi mi tavsiye ediyorsun, Haplo?"

Haplo lorduna bakarak önünde durdu.

"Bilmiyorum, lordum," dedi kınk bir şekilde, yumruklarını sıkıp açarak. "Bilmiyorum."

Xar içini çekti, bakışlarını indirdi, başını eline yasladı. Öfkelense, bağırıp çağırsa, suçlasa ve tehdit etse Haplo'yu kaybedecekti.

Xar hiçbir şey söylemedi, içini çekmekten başka bir şey yapmadı.

Haplo dizlerinin üzerine çöktü. Lordunun elini yakalayarak dudaklanna götürdü, göğsüne bastırdı. "Baba, gözlerinde incinmişlik ve hayal kırıklığı görüyorum. Seni incittiysem beni affet. Ama huzurunda olduğum son seferde, Chelestra'ya doğru yola çıkmadan önce, bana kurtuluşumun sana doğruyu söylemekte yattığını gösterdin. Bunu yaptım, baba. Zayıflığımı sana göstermek beni utandırsa da, sana ruhumu açtım.

"Tavsiyede bulunmuyorum, lordum. Ben hızlı düşünürüm, hızlı hareket ederim. Ama bilge değilim. Sen bilgesin, baba. Bu büyük ikilemi sana getirmemin sebebi bu. Yılanlar burada, baba," diye ekledi Haplo sert ve karanlık bir sesle. "Buradalar. İçlerinden birini gördüm. Bizim halkımızdan birinin kılığındaydı. Ama ne olduğunu anladım."

"Bunun farkındayım, Haplo." Xar elini tutan eli kavradı.

"Biliyor musun?" Haplo topuklarının üzerine oturdu, yüzü şaşkınlık doluydu, ihtiyatlıydı.

"Elbette, oğlum. Bilge olduğumu söyledin, ama çok zeki olmadığımı düşünüyor olmalısın," dedi Xar bir miktar sertlik ile. "Kendi topraklanmda ne olup bittiğini bilmediğimi mi sandın? Yılan'la karşılaştım ve onunla konuştum, hem dün gece, hem de bugün."

Haplo sessizce, bir şey söyleyemeden bakakaldı.

"Söylediğin gibi, güçlü." Xar övgüyü yücegönüllülükle bahşetti. "Etkilendim. Biz Patrynler ile bu yaratıklar arasında bir savaş ilginç olurdu, ama kimin muzaffer çıkacağından kuşkum yok. Ama böyle bir savaştan korkmamalısın. Asla gerçekleşmeyecek, oğlum. Yılanlar bu savaşta bizim yanımızda. Bana sadakatlerini bildirdiler. Önümde eğildiler ve bana Efendi dediler."

"Bana da öyle dediler," dedi Haplo alçak sesle. "Ve bana ihanet ettiler."

"Ama o sendin, oğlum," dedi Xar ve bu sefer öfkesini hem görülen, hem de görülmeyen izleyiciler fark etti. "Bu sefer benim önümde eğildiler."

Köpek havlayarak ayağa fırladı ve dik dik çevresine bakındı.

"Sakin ol, oğlum," dedi Haplo dalgın dalgın. "Yalnızca rüya gördün."

Xar hayvana hoşnutsuzlukla baktı. "O yaratıktan kurtulduğunu sanıyordum."

"Geri geldi," diye yanıt verdi Haplo endişe ve huzursuzlukla. Lordunun yanında diz çöktüğü yerden ayağa kalktı ve görüşmenin sona erdiğini düşünüyormuşçasına ayakta kaldı.

"Tam olarak değil. Köpeği sana birisi getirdi, değil mi?" Xar ayağa kalktı.

Uzun boylu bir adam olan Xar, Haplo ile aynı boyda, muhtemelen fiziksel açıdan aynı güçteydi, çünkü Xar yaşının bedenini yumuşatmasına izin vermemişti. Büyü yeteneği konusunda Haplo'yu aşıyordu. Xar bir kez, onunla konuştuğunda, Haplo, lorduna yalan söylediği zaman, genç Patryn'i parça parça etmişti. Xar Haplo'yu o zaman öldürebilirdi, ama lord onun yaşamasına izin vermeyi tercih etmişti.

"Evet, lordum," dedi Haplo. Bakışlarını köpeğe, oradan yere indirdi. "Onu bana birisi getirdi."

"Alfred isimli Sartan mı?"

"Evet, lordum," diye yanıt verdi Haplo sessizce.

Xar içini çekti. Haplo iç çekişi duydu, gözlerini kapattı, başını eğdi. Lord elini genç adamın omzuna koydu.

"Oğlum, aldatıldın. Her şeyi biliyorum. Yılanlar bana anlattı. Sana ihanet etmediler. Tehlike içinde olduğunu gördüler, sana yardım etmeye çalıştılar. Sen onlara karşı geldin, onlara saldırdın. Kendilerini savunmaktan başka çareleri yoktu..."

"Mensch çocuklarına karşı mı?" Haplo başını kaldırdı, gözleri kıvılcımlandı.

"Çok yazık, oğlum. Kızdan hoşlandığını söylediler. Ama itiraf etmelisin, menschler her zaman davrandıkları gibi davrandılar: kayıtsızca, aptalca, düşüncesizce. Çok şey istediler, anlamadıkları işlere bulaştılar. Sonunda, senin de iyi bildiğin gibi, ejderler affedici davrandı. Menschlerin Sartanları altetmesine yardım ettiler."

Haplo başını salladı, bakışlarını lordundan köpeğe çevirdi.

Xar'ın kaşları daha beter çatıldı. Haplo'nun omzundaki eli kavrayışını sıkılaştırdı. "Sana son derece hoşgörülü davrandım, oğlum. Bazılarının fantastik, metafizik spekülasyonlar olarak isimlendireceği şeyleri sabırla dinledim. Beni yanlış anlama," diye ekledi, Haplo konuşacak gibi olunca. "Bu düşünceleri bana getirdiğin ve benimle paylaştığın için memnun oldum. Ama kuşkularını ve sorularını yanıtladıktan sonra -ki bunu yaptığıma inanıyorum- yanlış düşünmeye devam ettiğini görmek beni memnun etmiyor.

"Hayır, oğlum. Bırak bitireyim. Bilgeliğime, yargılarıma güvendiğini söylüyorsun. Ve bir zamanlar yalnızca bunlara güvenirdin, Haplo. Şimdiye kadar tatmin edici bir şekilde yerine getirdiğin görevler için seni seçmemin sebebi bu. Ama hâlâ bana güveniyor musun, Haplo? Yoksa bir başkasına güvenmeye mi başladın?"

"Eğer Alfred'i kastediyorsan, lordum, yanılıyorsun!" diye hıhladı Haplo horgörürcesine ve eliyle hızlı bir olumsuzlama hareketi yaptı. "Zaten şimdiye kadar çoktan yok olmuştur. Muhtemelen ölmüştür."

Uzun dakikalar boyunca ateşe, köpeğe, ya da her ikisine birden bakarak durdu. Sonra aniden, kararlılıkla başını kaldırdı, doğrudan Xar'a baktı.

"Hayır, lordum, bir başkasına güvenmiyorum. Sana sadığım. Sana gelmemin ve bu bilgiyi getirmemin sebebi bu. Yanıldığımın kanıtlanması beni yalnızca memnun eder!"

"Öyle mi, oğlum?" Xar Haplo'yu sorgularcasına inceledi.

Gördüklerinden tatmin olmuş görünen lord gevşeyip gülümsedi, sevgiyle Haplo'nun omzuna bir şaplak attı. "Mükemmel. Senin için yeni bir görevim var. Artık Ölüm Kapısı açık ve Sartanlar varlığımızın farkında olduğuna göre, hızla hareket etmeliyiz, niyetlendiğimden daha büyük bir hızla. Kısa süre sonra Abarrach'a gitmek üzere burayı terk edeceğim. Orada ölüçağırıcılık sanatını inceleyeceğim..."

Durdu, Haplo'ya keskin bir bakış fırlattı. Genç Patryn'in yüz ifadesi değişmedi; bu plana herhangi bir itirazda bulunmadı. Xar devam etti.

"Umduğumun aksine, bir ordu oluşturacak kadar çok sayıda Patrynimiz yok. Ama bizim için savaşacak ölü ordularımız olursa, o zaman kendi halkımızı boşa harcamaya gerek kalmaz. Bu yüzden Abarrach'a gitmem şart, hemen gitmem şart, çünkü ben ölü çağırma sanatına hâkim olmadan önce uzun uzun çalışmam gerektiğini bilecek kadar bilgeyim" -sözcüğü kuru bir sesle vurguladı.

"Ama bu yolculuk bir sorun yaratıyor. Abarrach'a gitmeliyim, ama aynı zamanda Bane'in Arianus'a, gök dünyasına dönmesi de şart. Menşelilerin Yıksı-diksi adını verdikleri makineye.

"Raporunda, Haplo, Sartanların bıraktığı kayıtların onların Yıksı-diksi'yi Arianus'un yüzen adalarının sıralanması için yaptıklarını gösterdiğini ifade etmiştin."

Haplo başını salladı. "Yalnızca adaları sıraya dizmeyecek, lordum, şu anda kuru ve çorak olan yerlere bir su gayzeri fışkırtacak."

"Her kim makineye hâkim olursa, suya da hâkim olacak. Ve her kim suya hâkim olursa, ölmemek için ona ihtiyacı olanlara da hâkim olur."

"Evet, lordum."

"Sen Arianus'u terk ederken politik durumun nasıl olduğunu benim için bir daha anlat."

Xar ayakta kaldı. Özetin kısa olması gerektiği açıktı ve muhtemelen özet, lorddan çok Haplo'nun faydalanması içindi. Xar Haplo'nun raporunu defalarca okumuştu, ezberden biliyordu. Ama Haplo Arianus'tan sonra üç dünya daha ziyaret etmişti. Tereddütle, hatırlamaya çalışarak konuştu.

"Cüceler -Arianus'ta Geg olarak bilinirler- aşağıda, Maelstrom'um içindeki adalarda yaşıyorlar. Makineyi çalıştıran, daha doğrusu ona hizmet eden onlar, çünkü makine kendi kendine çalışıyor. Elfler makinenin, Arianus'un Orta Âlem'inde bulunan imparatorlukları için su sağlayabileceğini öğrendi. Orta Âlem'de yaşayan ne insanlar ne de cifler, kıtalarının delikli yapısı yüzünden su biriktirebiliyorlar.

"Elfler büyülü ejder gemileri ile alçak âlemlere yolculuk yapıyor, cücelerden su alıyor, karşılığını gereksiz ıvır zıvırlar ve elf krallıklarının istemediği çöplerle ödüyorlardı. Limbeck isimli bir cüce ciflerin halkını nasıl sömürdüğünü keşfetti. Şimdi halkını, söylediğin gibi su almalarını engelleyerek elf imparatorluğuna karşı isyana götürüyor -ya da en azından ben oradan ayrılırken öyleydi.

"Elflerin başka sorunları da var. Sürgün edilmiş bir prens şu anda güç sahibi olan zalim rejime karşı başlattığı isyanı yönetiyor. Güçlü bir kral ve kraliçe tarafından yönetilen insanlar da elf hükmüne karşı birleşiyor ve mücadele ediyor."

"Kaos içinde bir dünya," dedi Xar tatminle.

'Evet, lordum," diye karşılık verdi Haplo, yüzü kızararak ve bunun belki de, Patrynler dünyaların kaosa sürüklenmesini istediği için, daha önce söylenen sözleri hatırlatan ince bir paylama olup olmadığını merak ederek

"Çocuk Bane Arianus'a geri dönmeli, diye tekrarladı Kar "Sartanlar geri dönüp sahip çıkmadan önce Yıksı-diksi'yi ele geçirmemiz yaşamsal öneme sahip Bane ve ben makineyi uzun uzun inceledik Bane Yıksı-diksi yi çalıştıracak, adaların dizilmesi sürecini başlatacak. Kuşkusuz bu menşelilerin yaşamlarını daha da rahatsız kılacak, dehşet ve paniğe sebep olacak Bu kargaşanın ortasında, ben birliklerimle beraber Arianus'a geleceğim ve düzen sağlayacağım. Bana kurtarıcı gözüyle bakacaklar"

Xar omuzlarını silkti "Arianus'u -gücüme yenik düşecek ilk dünyayı- fethetmek kolay olacak"

Haplo bir soru soracak oldu, durdu, kendine hâkim oldu Dalgın dalgın, ışıldayan közlere baktı

"Nedir, oğlum?" diye sordu Xar nazikçe "Özgürce konuş. Kuşkuların var. Nedir onlar?"

"Yılanlar, lordum. Yılanlar ne olacak?"

Xar dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı. Uzun, ince, güçlü elleri arkasında kavuştu ve varlığını sükûnete kavuşturan bir çember oluşturdu. Nadiren bu kadar öfkelenirdi.

Yılanlar, ben ne söylersem onu yapacak. Sen de öyle, Haplo. Tüm kullarım da öyle."

Sesini yükseltmemiş, tonunu değiştirmemişti. Ama arka odadaki görünmeyen izleyici taburesinin üzerinde titredi ve büzüldü yaşlı adamın siniri altında eriyen kendisi olmadığı için minnettardı.

Haplo lordunu sinirlendirdiğini biliyordu. Bir ceza zamanı geldi aklına. Eli içgüdüyle kalbinin üzerindeki isim rününe gitti -tüm büyü gücünün başlangıcı ve kaynağına, çemberin başlangıcına.

Xar aniden öne eğildi ve elini Haplo'nun elinin üzerine koydu, yaşlı, boğum boğum elini Haplo'nun yüreğinin üzerine koydu

Patryn irkildi, kısa bir nefes çekti, ama bunun dışında kıpırdamadı. Görünmeyen izleyici dişlerini gıcırdattı. Haplo'nun düşüşünü izlemekten çok zevk alıyorsa da, onun lorduna yakınlığı acı bir kıskançlık yaşatıyordu ona -izleyicinin asla paylaşma umudu taşımadığı bir yakınlık.

"Beni affet, baba," dedi Haplo kısaca, vakar ile korku değil içten bir pişmanlıkla konuşarak "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Emrin nedir?"

"Çocuk Bane'e Arianus'a giderken eşlik edeceksin. Oraya varınca Yıksı-diksi'yi çalıştırmasına yardım edeceksin. O dünyada daha fazla kargaşa ve kaos çıkarmak için elinden geleni yapacaksın. Bu kolay olacaktır. Şu cüce önder, Limbeck seni seviyor ve sana güveniyor, değil mi?"

"Evet, lordum" Haplo lordunun yüreğine dokunması üzerine yerinden kıpırdamamıştı "Peki bu tamamlandığı zaman?"

"Arianus'ta emirlerimi bekleyeceksin."

Haplo sessiz bir kabullenme ile başını salladı.

Xar Haplo'nun yürek atışlarını parmaklarının altında hissederek, isterse o yaşamı bir saniye içinde sona erdirebileceğini bilerek, onu bir an daha tuttu, Haplo'nun da bildiğini biliyordu.

Haplo büyük, ürpertili bir solukla içini çekti ve başını eğdi.

Lord onu yakına çekti. "Oğlum. Benim zavallı, kafası karışık oğlum. Dokunuşuma nasıl bir cesaretle boyun eğiyorsun..."

Haplo başını kaldırdı. Kızarmış bir yüzle, vahşice konuştu. "Çünkü, lordum, içimde taşıdığım acıdan daha büyük bir acıyı ne sen, ne de başkası verebilir bana."

Lordun elinden kurtulan Haplo aniden yürüyüp odadan, lordun huzurundan çıktı. Köpek ayağa fırladı ve patileri yerde sessizce pıtırdarken arkasından seyirtti.

Xar arkasından baktı, çok memnun görünmüyordu. "Bu kuşkulardan, bu sızlanmalardan sıkılmaya başlıyorum. Sadakatini kanıtlamak için bir şansın daha olacak..."

İzleyici taburesini terk etti, gölgelerle kararmış odadan dışarı kaydı.

"Gitmek için senden izin istemedi, Büyükbaba," dedi izleyici tiz bir sesle. "Neden onu durdurmadın? Ben olsam onu kırbaçlatırdım."

Xar çevresine bakındı. Çocuğun varlığı ya da dinlemekte olduğu gerçeği onu şaşırtmamıştı. Hatta ses tonundaki hiddetten hoşlanmıştı.

"Gerçekten mi, Bane?" diye sordu Xar, çocuğa sevgiyle gülümseyip, sarı saçlarını okşamak için elini uzatarak. "Bir şeyi unutma, çocuğum. Sevgi kalp kırar. Nefret onu güçlendirir. Ben Haplo'yu ve pişman istiyorum."

"Ama Haplo seni sevmiyor, Büyükbaba," diye haykırdı Bane, tam olarak anlamadan. Yaşlı adama yanaştı, ona hayranlık dolu gözlerle baktı. "Seni seven tek kişi benim. Ve bunu kanıtlayacağım. Mutlaka!"

"Gerçekten mi, Bane?" Xar oğlanı onaylarcasına, sevgiyle okşadı.

Bir Patryn çocuğu asla böyle bir sevgi hissetmeye ve böyle teşhir etmeye cesaretlendirilmezdi. Ama Xar insan çocuğuna bayılmıştı. Yalnız bir yaşam süren lord, oğlanın arkadaşlığından, onu eğitmekten zevk alıyordu. Bane zeki ve büyü konusunda sıradışı yeteneklere sahipti -bir mensch için. Tüm bunlara ek olarak, Nexus Lordu kendisine tapınılmasını oldukça keyif verici buluyordu.

"Bu gece Sartan rünlerini çalışacak mıyız, Büyükbaba?" diye sordu Bane hevesle. "Yeni rünler öğrendim. İşlemelerini sağlayabiliyorum. Sana göstereyim..."

"Hayır, çocuğum." Xar çocuğun başındaki elini çekti. Çocuğun kollarından kurtuldu. "Çok yorgunum. Ve Abarrach'a gitmeden önce yapmam gereken çalışmalar var. Sen git ve oyna."

Çocuğun canı sıkılmış gibiydi. Ama Xar ile tartışmanın boşuna ve tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrendiğinden sessiz kaldı. Bane kendini tekmeler fırlatarak, nefesini tutarak yere attığı ilk seferi hayatı boyunca hatırlayacaktı. Bu numara diğer yetişkinlerde her zaman işe yaramıştı. Ama Nexus Lordu'nda işe yaramadı.

Çocuğun cezası hızlı, sert ve haşin olmuştu.

Bane o ana kadar hiçbir yetişkine saygı duymamıştı. O andan itibaren Xar'a saygı duydu, ondan korktu ve anne tarafından gelen, kötü babası tarafından karartılıp, yozlaştırılan, sevgi dolu doğasının tüm gücüyle sevdi onu.

Xar kütüphaneye gitmek üzere oradan ayrıldı, Bane'in girmesine asla izin verilmeyen bir yerdi orası. Çocuk, sonunda, uzun ve yorucu çalışmalardan sonra işlemesini başardığı Sartan rün yapılarını tekrar çizmek için odasına döndü. Odasında yalnız kaldığında Bane durdu. Aklına bir fikir gelmişti.

Kusursuz olduğundan emin olmak için fikri inceledi, çünkü o kurnaz bir çocuktu ve lordun ihtiyatla, düşünerek hareket etmek konusundaki sözlerini dinlemişti.

Plan kusursuz görünüyordu. Eğer Bane yakalanırsa, her zaman ağlayıp sızlanabilir, çekiciliğini kullanarak kendisini kurtarabilirdi. Bu tür numaralar büyükbabası olarak kabul ettiği adamda işe yaramıyordu, ama Bane diğer yetişkinlerde işe yaramadığına tanık olmamıştı.

Haplo dahil.

Bane siyah bir pelerin kapıp zayıf omuzlarına atarak lordun evinden gizlice çıktı ve Nexus'un alacakaranlık gölgelerinin arasına kanştı.

ALTINCI BÖLÜM
NEXUS

Kafası karışan Haplo lordunun evini terk etti ve nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Ormandaki patikalarda dolandı; birbirini kesen, Nexus'un değişik yerlerine giden pek çok patika vardı. Zihinsel süreçlerinin çoğu, lordu ile yaptığı konuşmayı gözden geçiriyor, içinde Xar'm uyarılarını dinlediği ve yılanlara karşı tetikte olacağına ilişkin bir umut bulmaya çalışıyordu.

Haplo umut bulma konusunda pek de başarılı değildi. Lordunu suçlayamazdı. Yılanlar övgüleriyle, kendilerini küçültmeleri ve sadakat numaraları ile Haplo'yu da baştan çıkarmışlardı. Nexus Lordu'nu da aldatmayı başardıkları açıktı. Haplo bir şekilde lordunu gerçek tehlikenin Sartanlar değil yılanlar olduğu konusunda ikna etmeliydi.

Zihninin büyük kısmı bu endişe verici konu üzerinde dolanıp duran Haplo, yaratığı savunmasız yakalayıp Xar'a karşı gerçek amacını itiraf ettirmek gibi belirsiz bir düşünce ile Yılan'dan iz aradı. Ama Haplo hiç sahte Patryn görmedi. Muhtemelen böylesi daha iyi, diye itiraf etti kendi kendine aksi aksi. Yaratıklar son derece kurnaz, son derece zekiydi. Bir tanesinin Haplo'ya baskı yapma izni vermesine pek az ihtimal vardı.

Haplo yürüdü ve düşündü. Ormandan çıktı ve alacakaranlık altındaki çimenliklerden Nexus kentine yöneldi.

Haplo şimdi başka Sartan kentleri görmüş olduğundan, Nexus'un da onlardan biri olduğunu biliyordu.

Kentin ortasındaki mermer kemerlerin üzerindeki kubbede yüksek, sütunlu, kristal bir kule vardı. Merkez kule, diğerlerine uyan dört başka kule ile çevrelenmişti. Alttaki seviyede sekiz dev kule daha duruyordu. Kuleler arasında geniş mermer taraçalar uzanıyordu. Bu taraçaların üzerinde evler, dükkânlar, okullar ve kütüphaneler -Sartanların medeni bir hayat için gerekli olduğunu düşündüğü şeyler- yapılmıştı.

Haplo bu kentin aynısını Pryan'da görmüştü. Çok benzer bir tanesini de Chelestra'da. Uzaktan bakınca, kente kardeşlerini görmüş ve rahatsız edici bir aile benzerliği fark eden birinin gözleri ile bakınca, Haplo sonunda lordunun neden mermer duvarlann içinde yaşamayı tercih etmediğini anladığını düşündü.

"Yalnızca bir başka zindan, oğlum," demişti Xar ona. "Labirent'ten farklı ve bazı açılardan çok daha tehlikeli bir zindan. Burada, bu alacakaranlık dünyasında, hava kadar yumuşak, gölgeler kadar solgun olacağımızı umdular. Hepimizin lüks ve kolay hayata kurban düşmemizi planladılar. Onların mücevherli kını içinde bizim keskin kılıcımız paslanacaktı."

"O zaman halkımız kentte yaşamamalı," demişti Haplo. "Bu binalardan taşınmalı, ormanda yaşamalıyız." O zamanlar genç ve öfke doluydu.

Xar omuzlarını silkmişti. "Bu güzel binalar boşa mı gitsin? Hayır. Sartanlar bizi küçümsüyorlar, bizim kolayca baştan çıkacağımızı sanıyorlar. Planlarını onlara karşı kullanacağız. Onların sağladığı bu çevrede halkımız dinlenecek ve geçirdikleri çetin sınavı adatacak. Güçleneceğiz, her zamankinden daha güçlü olacağız ve savaşmaya hazırlanacağız."

Patrynler -Labirent'ten kaçan birkaç yüz kişi- kentte yaşamış, onu kendi kullanımlarına göre düzenlemişlerdi. İlkel ve sert bir çevreden gelen çoğu, başta dört duvar arasına yerleşmeyi ve rahat hissetmeyi güç bulmuştu. Ama Patrynler pratik, metin ve kolay uyum sağlayan bir halktır. Bir zamanlar hayatta kalma mücadelesinde kullandıkları büyü enerjisi şimdi daha yapıcı işlere kanalize edilmişti: savaş sanatı, daha zayıf zihinleri kontrol etme çalışmaları, son derece farklı dünyalarda savaşmak için gerekli stokları ve araçları oluşturmak.

Haplo, yarım ışık altında inci gibi parlayan kente girdi. Nexus'ta yürürken her zaman bir gurur ve vahşi bir sevinç hissederdi. Patrynler Sartanlara benzemezler. Patrynler sokak köşelerinde toplanıp yüksek ideallerini konuşmaz, felsefelerini karşılaştırmaz, hoş dostluklara dalmazlar. Sert, ciddi, kararlı, başka kimseyi ilgilendirmeyen önemli işlerle meşgul olan Patrynler caddelerde birbirlerinin yanından hızla, sessizce, bazen kısa bir baş sallama ile geçerler.

Yine de onlarda bir topluluk ruhu, bir aile yakınlığı vardır. Tam ve mutlak güven vardır.

Ya da en azından vardı. Şimdi Haplo huzursuzca çevresine bakmıyor, caddelerde ihtiyatla, dikkatle yürüyordu. Kendini Patryn kardeşlerine dik dik bakarken, onlan şüpheyle gözlerken yakalamıştı. Ejder-yılanları, Arianus'ta devasa yılanları olarak görmüştü.* Kendi halkından biri olarak görmüştü. Artık yılanların istediği şekli aldıkları onun için açıktı.

Patryn kardeşleri Haplo'nun tuhaf davranışlarını fark ettiler, ona, kuşku dolu bakışları kişisel sınırlara tecavüz edecekmiş gibi göründüğünde hemen savunmaya geçen karanlık, şaşkın bakışlar fırlattılar.

* Yazar Chelestra'da demeliydi, ama orjinal metinde bu şekilde yazılmış, (ç n)

Haplo'ya, Nexus'ta çok fazla yabancı varmış gibi geldi, hatırladığından daha fazla. Gördüğü yüzleri tanımadı. Tanıması gerektiğini düşündükleri değişmişti.

Haplo'nun derisi hafifçe parlamaya, desenler kaşınıp yanmaya başladı. Elini ovuşturdu, yanından geçen herkese sorgularcasına, dik dik baktı. Yanında mutlu mutlu yürümekte olan köpek sahibindeki değişimi fark etti ve hemen savunmaya geçti.

Kollarını ve bileklerini kaplayan uzun kollu bir giysi giyen bir kadın fazla yakından geçti ya da Haplo öyle sandı.

"Ne yapıyorsun?" Elini uzattı, kadının kolunu kabaca yakaladı ve altındaki desenleri görmek için kumaşı yukarı sıyırdı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Kadın ona dik dik baktı, bileğini kolayca çevirerek kolunu Haplo'nun elinden kurtardı. "Neyin var?"

Kişisel işlerinin peşindeki başka Patrynler hemen, içgüdüyle, olası bir tehdide karşı toplandılar.

Haplo kendini aptal gibi hissetti. Kadın gerçek bir Patryndi.

"Üzgünüm," dedi boş, çıplak, savunmasız avuçlarım yukarı çevirip ellerini kaldırdı. Zarar vermek istemediğini, büyüsünü kullanmak istemediğini gösteren bir işaretti bu. "Şşş, köpek. Ben -sandım ki belki..."

Onlara ne düşündüğünü söyleyemezdi, neden korktuğunu söyleyemezdi. Ona Xar'ın inandığından daha fazla inanmazlardı.

"Labirent hastalığı," dedi daha yaşlı bir kadın düz, pratik bir sesle. "Ben onunla ilgilenirim."

Diğerleri başlarını salladı. Kadının teşhisi muhtemelen doğruydu. Bu tür tepkileri sık sık görüyorlardı, özellikle de Labirentten yeni gelenlerde. Kurban akılsız bir dehşetin pençesine düşüyor, sokaklarda koşuyor, o korkunç yerlerde olduğunu hayal ediyordu.

Kadın Haplo'nun iki elini kendi ellerine almak, varlıklarının çemberini paylaşmak, onun kargaşa içindeki duyularını düzeltmek için uzandı.

Köpek sahibine sorarcasına baktı. Buna izin vermeli miyim? Yoksa vermemeli miyim?

Haplo kendini kadının ellerindeki ve kollarındaki desenlere bakarken buldu. Mantıklı mıydılar? Bir düzenleri, anlamları, amaçları var mıydı? Yoksa kadın bir yılan mıydı?

Bir adım geriledi, ellerini ceplerine soktu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Ben... ben üzgünüm," diye tekrarladı, ona serinkanlı bir acımayla bakmakta olan ilk kadına.

Kamburunu çıkararak, ellerini ceplerinden çıkarmadan, kendini dolambaçlı caddelerde kaybetmeyi umarak hızla yürüdü. Kafası karışan köpek, mutsuz bakışları sahibine dikilmiş bir şekilde peşine düştü.

Yalnız, gözlerden uzak Haplo bir binaya yaslandı ve bedeninin titremesini durdurmaya çalıştı.

"Bana neler oluyor? Kimseye güvenmiyorum -kendi halkıma, kendi türüme bile! Yılanların işi! İçime bu korkuyu yerleştirdiler. Şu andan itibaren birisine her baktığımda merak edeceğim: Düşman mı? Onlardan biri mi? Artık kimseye güvenemeyeceğim! Ve kısa süre sonra, dünyalardaki herkes bu şekilde yaşamak zorunda kalacak! Xar, lordum," diye haykırdı acı içinde, "Neden göremiyorsun?

"Anlamasını sağlamalıyım!" diye mırıldandı Haplo hararetle. "Halkımın anlamasını sağlamalıyım. Nasıl? Benim bile anladığımdan emin olmadığım bir şeye onlan nasıl ikna edebilirim? Kendimi nasıl ikna edebilirim?"

Nereye gittiğini bilmeden, aldırmadan yürüdü, yürüdü. Ve kendini kentin dışında, boş bir düzlükte dururken buldu. Yolunu Sartan koruma rünleri ile kaplı bir duvar kesmişti. Öldürecek kadar güçlü olan bu desenler, her iki taraftan da duvara yaklaşılmasını yasaklıyordu. Duvarda yalnızca tek bir geçiş vardı. Bu, Son Kapı idi.

Kapı Labirentten çıkıyordu... ya da Labirent'e giriyordu.

Haplo neden orada olduğunu, neden oraya geldiğini bilemeden Kapı'nın önünde durdu. Oraya her geldiğinde onu kaplayan dehşet ve korku duygulan ile Kapı'ya baktı.

Çevresindeki topraklar sessizdi ve Haplo içeride kısılı kalanların, yardım için yalvaranların, meydan okuma ile haykıranların, son nefeslerinde onları buraya kapatanlara küfürler yağdıranların seslerini duyar gibi oldu.

Haplo, buraya geldiği her seferinde olduğu gibi, kendini sefil hissetti. İçeri girmek ve yardım etmek istedi, savaşa katılmak, ölmekte olardan intikam sözleri ile rahatlatmak istedi. Ama anıları, korkuları onu tutan, bırakmayan güçlü eller gibiydi.

Yine de oraya gelmesinin bir sebebi vardı ve kuşkusuz bu, durup Kapı'ya bakmak değildi.

Köpek bacağını patiledi ve sızlandı. Ona bir şey anlatmak istiyor gibiydi.

"Şşş, oğlum," diye emretti Haplo, köpeği ittirerek.

Köpek daha da heyecanlandı. Haplo çevresine bakındı, hiçbir şey, hiç kimse göremedi. Hayvanı görmezden geldi, gittikçe daha çok sinirlenerek Kapı'ya baktı. Buraya gelmesinin bir sebebi vardı, ama bu sebebin ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi tam arkasında gürleyen bir ses duygudaşlıkla. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

Haplo oldukça yalnızdı. Tam kulağına söylenen bu ani sözler üzerine, hemen savunmaya geçerek geriye sıçradı. Rünleri, bu sefer hoş bir korunma duygusuyla karıncalandı.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Ben de böyle hissetmiştim. Bir kere yalnız başıma, son derece önemli bir şey düşünerek yürüdüğümü hatırlıyorum. Konu şeydi, dur bakalım, ah, evet! Görecelik teorisi. 'E eşittir mc kare.' Tarın adına, buldum! dedim kendi kendime. Resmin bütününü gördüm ve sonra, bir sonraki an, bam! gitmişti. Sebepsiz yere. Gidivermişti."

Yaşlı adam kederli göründü. "Sonra Einstein isimli bir ukala ilk önce kendisinin bulduğunu iddia etti! Hah! O zamandan sonra her şeyi gömlek manşetlerime yazmaya başladım. Ama bu da işe yaramadı. En iyi fikirler... ütüleniyor, katlanıyor, kolalanıyordu." Derin bir göğüs geçirdi.

Haplo kendine geldi. "Zifnab," dedi tiksintiyle, ama savunma pozisyonunu bozmadı. Yılanlar her şekli alabilirdi. Ama bir kere daha düşününce, bu pek de seçecekleri bir şekil olmazdı.

"Zifnab mı dedin? Nerede o?" diye sordu yaşlı adam son derece sinirli bir şekilde. Sakalları diken diken, hızla arkasına döndü. "Bu sefer seni fena yapacağım!" diye bağırdı tehdit edercesine, yumruğunu boşluğa sallayarak. "Yine beni takip ediyorsun, değil mi, sen..."

"Deli numarasını bırak, ihtiyar," dedi Haplo. Kararlı elini zayıf ve kırılgan omuza koyup sihirbazı kendisiyle yüzleşmek üzere çevirdi ve dikkatle yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

Gözler kanlanmış ve bulanıktı. Ama kırmızı kırmızı parla-mıyorlardı. Yaşlı adam bir yılan olmayabilir, dedi Haplo kendi kendine, ama olduğunu söylediği şey de değildi kuşkusuz.

"Hâlâ insan olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye burun kıvırdı Haplo.

"Olmadığımı sana düşündüren ne peki?" diye sordu Zifnab, fena halde alınarak.

"İnsansı, belki," diye gümbürdedi derin bir ses.

Köpek hırladı. Haplo yaşlı adamın ejderini hatırladı. Gerçek bir ejder. Belki yılanlar kadar tehlikeli değildi, ama yeterince tehlikeliydi. Patryn hemen ellerine baktı, desenlerin hafif bir maviyle parlamaya başladığını gördü. Ejderi aradı, ama hiçbir şeyi açıkça göremiyordu. Duvarın tepesi ve Son Kapı pembemsi gri bir sis ile kaplıydı.

"Kes sesini, seni şişko kurbağa," diye bağırdı Zifnab. Görünüşe göre ejder ile konuşuyordu, ama huzursuzca Haplo'ya bakıyordu. "İnsan değilmişim, ha?" Zifnab aniden bilge parmaklarını gözkapaklarının köşelerine götürdü ve gözlerini çekikleştirdi. "Elf miyim peki?"

Köpek başını bir yana eğdi. Bunu oldukça eğlendirici bulmuş gibiydi.

"Hayır mı?" Zifnab'ın morali bozulmuştu. Bir an düşündü, neşelendi. "Tiroid bezi aşırı çalışan bir cüce olabilir miyim?"

"İhtiyar..." diye başladı Haplo sabırsızca.

"Dur! Sen söyleme! Ben bulurum. Bir ekmek kutusundan büyük müyüm? Evet mi? Hayır mı? Eh, kararını ver." Zifnab'ın kafası karışmış gibiydi. İyice yaklaşarak yüksek sesle fısıldadı. "Yani, ekmek kutusunun ne olduğunu biliyor olamazsın, değil mi? Ya da büyüklüğünün yaklaşık olarak nasıl olduğunu?"

"Sen Sartansın," diye bildirdi Haplo.

"Ah, evet. Eminim." Zifnab başını salladı. "Oldukça eminim. Neden emin olduğumu şu anda pek hatırlayamıyorum, ama kesinlikle eminim..."

"'Emin' değil! Sartan!"

"Üzgünüm, sevgili oğlum Texas'tan geldiğini düşünmüştüm. Orada öyle konuşurlar, bilirsin. Demek Sartan olduğumu düşünüyorsun, ha? Eh, söylemeliyim ki koltuklarım kabardı, ama ben..."

"Ona gerçeği söylemenizi önerebilir miyim, efendim?" diye gürledi Ejder.

Zifnab gözlerini kırpıştırdı, çevresine bakındı. "Bir şey duydun mu?"

"Onun için faydalı olabilir, efendim. Zaten artık biliyor."

Zifnab uzun, beyaz sakalını sıvazladı, Haplo'yu aniden kes-kinleşen, zekâ dolan bakışlarla süzdü. "Demek ona gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyorsun, ha?"

"Hatırlayabildiğiniz kadannı, efendim," dedi Ejder hüzünle.

"Hatırlamak mı?" Zifnab kabardı. "Her şeyi hatırlarım ben. Ve hatırladığımda üzüleceksin, kertenkele dudaklı. Şimdi, bakalım. Berlin: 1948. Tanis Yarımelf duş alıyordu ki..."

"Beni affedin, ama tüm gün bekleyemeyiz, efendim." Ejder"in sesi sert çıkıyordu. "Aldığımız mesaj oldukça kesin. Ciddi tehlike! Hemen gelin?

Zifnab bozulmuştu. "Evet, sanırım haklısın. Gerçek. Pekâlâ. Beni sıkıp çıkardın. Tırnakların altında bambu çubuklar falan. Ben" -derin bir nefes aldı, dramatik bir şekilde durakladı, sonra sözcükleri fırlattı- "ben bir Sartan'ım."

Perişan şapkası yerinden devrildi, yere düştü. Köpek yanına yürüdü, kokladı, şiddetle hapşırdı. Zifnab burnunu çekti ve şapkayı kapıp aldı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu köpeğe. "Şapkama öyle hapşırarak! Şuna bak! Köpek sümüğü..."

"Ve?" diye hatırlattı Haplo, yaşlı adama dik dik bakarak.

"...ve köpek mikropları ve artık daha ne varsa..."

"Sen Sartan'sın ve başka ne? Lanet olsun, Sartan olduğunu biliyordum. Bunu Pryan'da tahmin etmiştim. Ve şimdi sen kanıtladın. Ölüm Kapısı'nda yolculuk yapabilmek için Sartan olmalıydın. Neden buradasın?"

"Neden mi buradayım?" diye tekrarladı Zifnab belirsizce, bakışlarını gökyüzüne kaldırarak. "Neden buradayım?"

Ejder'den yardım gelmedi.

Yaşlı adam kollarını kavuşturdu, bir elini çenesine götürdü. "Neden buradayım? Neden herhangi birimiz buradayız? Voltaire, biz..."

"Lanet olsun!" diye patladı Haplo. Yaşlı adamın kolunu yakaladı. "Benimle gel. Nexus Lordu'na Voltaire hakkında her şeyi anlatabilirsin..."

"Nexus!" Zifnab korkuyla geri çekildi. Elini yüreğinin üzerine koyarak, geri geri sendeledi. "Ne demek istiyorsun? Ne-xus diyerek? Biz Chelestra'dayız!"

"Hayır, değilsin," dedi Haplo sertçe. "Nexus'tasın. Ve lordum..."

"Sen!" Zifnab yumruğunu gökyüzüne doğru salladı. "Seni otobüs müsveddesi! Bizi yanlış yere getirdin!"

"Hayır, getirmedim," diye payladı Ejder içerleyerek. "Önce burada duracağımızı, sonra Chelestra'ya gideceğimizi söylediniz."

"Söyledim, değil mi?" Zifnab son derece endişeli göründü.

"Evet, efendim, söylediniz."

"Neden buraya gelmek istediğimi söylemiş olamam, değil mi? Buranın kaodin kızartması yemek için harika bir yer olduğunu söylemiş olamam, değil mi? Ya da böyle bir şey?"

Ejder içini çekti. "Sanırım bu beyefendi ile konuşmak istediğinizi söylemiştiniz, efendim."

"Hangi beyefendi?"

"Şu anda konuşmakta olduğunuz beyefendi."

"Aha! O beyefendi," diye haykırdı Zifnab zaferle. Uzanıp, Haplo'nun elini yakaladı. "Eh, oğlum, seni tekrar görmek ne güzel. Kusura bakma, acelemiz var, ama gerçekten gitmemiz lazım. Köpeğini geri aldığın için memnun oldum. Broadway'e saygılarımı ilet. Beni Harold Meydanı'na hatırlat. İyi delikanlıdır Harold Meydanı. Beşinci Cadde'deki bir restoranda çalışıyordu. Şimdi, şapkam nerede..."

"Elinizde, efendim," dedi Ejder büyük bir sabırla. "Biraz önce tersyüz ettiniz."

"Hayır, bu benim değil. Kesinlikle. Senin olmalı." Zifnab şapkayı Haplo'ya vermeye çalıştı. "Benimki çok daha yeniydi. Daha iyi durumdaydı. Bunun her tarafı saç kremi kaplı. Şapkanı benimkiyle değiştirmeye çalışma, evlat!"

"Chelestra'ya mı gidiyorsunuz?" diye sordu Haplo, şapkayı kayıtsızca kabul ederek. "Neden?"

"Neden mi? Çünkü çağırdılar!" diye bildirdi Zifnab önemli bir edayla. "Acil mesaj. Tüm Sartanlar. Ciddi tehlike! Hemen gelin! O sırada hiçbir işim yoktu ve bu yüzden... diyorum ki," dedi, Haplo'ya endişeyle bakarak. "Elindeki benim şapkam değil mi?"

Haplo şapkayı düzeltmiş, yaşlı adamın uzanamayacağı bir mesafede tutuyordu. "Mesajı kim gönderdi?"

"İmzalı değildi." Zifnab bakışlarını şapkadan ayırmamıştı.

"Mesajı kim gönderdi?" Haplo şapkayı kıvırmaya başladı.

Zifnab titreyen elini uzattı. "Kenarını bozmamaya dikkat et..."

Haplo şapkayı geri çekti.

Zifnab yutkundu. "Sam-hill. Buydu işte. Tıpkı, 'şapkama ne Sam-hill ediyorsun'daki gibi."

"Sam-hill... 'Samah' demek istiyorsun! Güçlerini topluyor. Samah ne yapmayı planlıyor, ihtiyar?"

Haplo şapkayı köpeğin burnu ile aynı hizaya gelene kadar alçaktı. Bu sefer şapkayı ihtiyatla koklayan hayvan, zaten şekilsiz olan sivri ucunu kemirmeye başladı.

Zifnab keskin bir haykırış kopardı. "Ah! Eyvah! Sa -sanırım bir şey söylemişti... Hayır, salyanı bulaştırma, aferin cici köpek! Şey hakkında... Abarrach. Ölüçağırıcılık. Bil... bildiğim her şey bu kadar, korkarım." Yaşlı adam ellerini kavuşturdu, Haplo'ya yalvarırcasına baktı. "Artık şapkamı alabilir miyim?"

"Abarrach... Ölüçağırıcılık. Demek Samah yasak sanatı öğrenmek için Abarrach'a gidiyor. O dünya oldukça kalabalık olacak gibi. Lordum bu haberle oldukça ilgilenecektir. Sanırım sen gelsen daha iyi olacak..."

"Bence olmayacak."

Ejder'in sesi değişti, havada gökgürültüsü gibi yuvarlandı. Haplo'nun derisindeki desenler pasparlak yandı. Köpek ayağa fırlayıp, dişlerini çıkardı, görünmeyen tehdidi bulmak için çevresine bakındı.

"Geveze aptala şapkasını ver," diye emretti Ejder. "Zaten sana bildiği her şeyi anlattı. Bu senin lordun ondan başka hiçbir şey öğrenemez. Benimle savaşmak istemezsin, Haplo," diye ekledi Ejder, sesi sert ve ciddi. "Seni öldürmek zorunda kalırdım... ve çok yazık olurdu."

"Evet," diye kabul etti Zifnab, Haplo'nun Ejder ile meşgul olmasından faydalanıp beceriklilikle atılarak. Sihirbaz şapkasını aldı, Ejder'in sesine doğru gerilemeye başladı. "Yazık olurdu. O zaman Alfred'i Labirent'te kim bulurdu? Kim oğlunu kurtarırdı?"

Haplo bakakaldı. "Ne dedin? Dur!" Yaşlı adamın arkasından atıldı.

Zifnab bir çığlık kopardı, şapkasını korumak istercesine göğsüne bastırdı. "Hayır, alamazsın! Uzaklaş!"

"Lanet olsun şapkana! Oğlum... Ne demek istedin? Bir oğlum olduğunu mu söylüyorsun?"

Zifnab Haplo'ya, şapkası konusunda planları olduğundan şüphelenerek ihtiyatla baktı.

"Yanıt ver ona, aptal," diye terslendi Ejder. "Zaten ona bunu söylemek için gelmiştin!"

"Öyle mi?" Yaşlı adam bakışlarını alçakgönüllülükle yukarı kaldırdı, sonra kızararak ekledi, "Ah, evet. Kesinlikle."

"Bir oğlan," diye tekrarladı Haplo. "Emin misin?"

"Hayır, Sartan'ım. Hah! Yakaladım seni!" Zifnab kıkırdadı. "Eh, evet, bir oğlun oldu, sevgili oğlum. Tebrikler." Uzandı, Haplo'nun elini yine sıktı. "Elbette, eğer bir kız değilse," diye ekledi yaşlı adam, konuyu bir süre düşündükten sonra.

Haplo bunu sabırsızlıkla bir kenara itti. "Bir çocuk. Bir çocuğum olduğunu ve... o çocuğun orada kısılı kaldığını söylüyorsun." Son Kapı'ya işaret etti. "Labirent'te."

"Korkarım öyle," dedi Zifnab, sesi yumuşayarak. Aniden ciddileşti. "Kadın, âşık olduğun... Sana söylemedi mi?"

"Hayır." Haplo ne dediğinin, kime söylediğinin farkında değildi. "Söylemedi. Ama sanırım hep biliyordum... Bilmekten bahsetmişken, sen nasıl bilebilirsin, ihtiyar?"

"Ah, işte seni-yakaladı," dedi Ejder. "Bunu açıkla, açıklayabilirsen!"

Zifnab fena halde şaşırmış gibiydi. "Eh, görüyorsun, ben bir zamanlar... Yani bir adamla tanıştım. O bir adam tanıyordu, o da birisiyle tanışmıştı..."

"Ben ne yapıyorum?" diye sordu Haplo kendi kendine. Çıldırmakta olup olmadığını merak etti. "Sen nasıl bilebilirsin? Bu bir hile. Beni Labirent'e girmeye zorlamak için bir hile..."

"Ah, hayır, değil! Hayır, oğlum," dedi Zifnab içtenlikle. "Ben seni içeri girmekten alıkoymaya çalışıyorum."

"Bana içeride çocuğumun kısılı kaldığını söyleyerek mi?"

"Sana dönmemen gerektiğini söylemiyorum, Haplo. Şimdi dönmemen gerektiğini söylüyorum. Henüz zamanı gelmedi. Daha önce yapman gereken pek çok şey var. Ve, her şeyden öte, yalnız dönmemelisin."

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Seni burada bulduğumuzda düşündüğün buydu, değil mi? Labirent'e girip Alfred'i aramayı düşünüyordun."

Haplo kaşlarını çattı, yanıt vermedi. Alfred'in ismini duyan köpek kuyruğunu salladı ve umuda başını kaldırdı.

"Alfred'i bulup onu yanında Abarrach'a götürecektin," diye devam etti Zifnab yumuşak bir sesle. "Neden? Çünkü orada, Abarrach'ta, sözde Lanetliler Odası'nda yanıtlarını bulacaksın. Odaya kendi başına giremezsin. Sartanlar orayı iyi koruyorlar. Ve Konsey'in emirlerine karşı gelip koruma rünlerini açabilecek tek Sartan, Alfred. Düşündüğün buydu, değil mi, Haplo?"

Haplo omuzlarını silkti. Dalgın dalgın Son Kapı'ya bakıyordu. "Olsa ne olur?"

"Henüz zamanı gelmedi. Makinenin çalışmasını sağlamalısın. Sonra kaleler parlamaya başlayacak. Durnailer uyanacak. Tüm bunlar olduğunda -eğer olursa- Labirent değişmeye başlayacak. Senin için daha iyiye doğru. Onlar için daha iyiye doğru." Zifnab Kapı'ya doğru başını salladı.

Haplo ona dik dik baktı. "Hiç mantıklı konuşmaz mısın?"

Zifnab dehşete düşmüş göründü, başını salladı. "Yapmamaya çalışıyorum. Gaz yapıyor. Ama sözümü kestin. Başka ne söyleyecektim ben?"

"Yalnız gitmeyecek," diye hatırlattı Ejder.

"Ah, evet. Yalnız gitmemelisin, oğlum," dedi Zifnab neşeyle, sanki aklına yeni gelmiş gibi. "Labirent'e de, Vorteks'e de. Kesinlikle Abarrach'a da."

Derinden yaralanan köpek havladı.

"Ah, afedersin," dedi Zifnab. Uzandı ve hayvanı çekinerek okşadı. "En içten özürlerimle falan. Senin onunla olacağını biliyorum, ama bu yeterli değil, korkarım. Ben daha çok bir ekip işi düşünüyordum. Komando birliği. Kirli Onikili, Kelly'nin Kahramanları, Yedi Samuray, Debbie Dallas'ta. O tür şeyler. Eh, belki Debbie olmaz. Harika kız, şu Debbie, ama..."

"Efendim," dedi Ejder çileden çıkmış bir şekilde, "Afems'ta olduğumuzu size hatırlatmam gerekiyor mu? Ergenlik fantazilerine dalmak için benim seçeceğim yer değil tam olarak."

"Ah, evet. Belki de haklısın." Zifnab şapkasını aldı, endişeyle çevresine bakındı. "Buraya son geldiğimden beri bayağı değişmiş. Siz Patrynler harikalar yaratmışsınız. Herhalde bir uğrayıp bakmak için..."

"Hayır, efendim," dedi Ejder kararlılıkla.

"Ya da belki..."

"O da olmaz, efendim."

"Olmaz herhalde." Zifnab içini çekti, şekilsiz, perişan şapkasını gözlerinin üzerine çekti. "Bir dahaki sefere. Hoşçakal, sevgili oğlum." Körcesine elleriyle yoklayan yaşlı adam, görünüşe bakılırsa Haplo zannederek köpek ile el sıkıştı. "İyi şanslar. Gandalf ‘ın Frodo Baggins'e verdiği

tavsiye ile veda edeceğim. 'Giderken, Bay Tepealtı ismini kullan.' Bana sorarsan çok faydasız bir tavsiye. Gandalf bir büyücü olarak çok büyütüldü. Yine de, bir anlamı olmalı, aksi halde neden yazmaya zahmet etsinler ki? Diyorum ki, tırnaklarını kesmeyi ciddi bir şekilde düşünmelisin..."

"Onu buradan götür," diye tavsiyede bulundu Haplo Ejder"e. "Lordum her an burada olabilir."

"Evet, efendim. Sanırım bu iyi bir fikir."

Dev, yeşil pullu bir baş bulutların arasından eğildi.

Haplo'nun desenleri alevlendi, Son Kapı'ya dayanana kadar geriledi. Ama Ejder, Patryn'i görmezden geldi. Alt ve üst çenelerden fırlayan dev dişler Sihirbaz'ın fare tüyü rengindeki cüppesini pek de nazik olmayan bir tavırla yakaladı ve yaşlı adamın ayaklarını yerden kesti.

"Hey, bırak beni, seni manyak kurbağa!" diye bağırdı Zifnab, havada çılgınca çırpınarak. Öksürmeye başladı. "Agh! Nefesin Godzilla'yı dümdüz etmeye yeter. Yine kedi maması yedin, değil mi? Sana söylüyorum, beni yere bırak!"

"Peki, efendim," dedi Ejder sıktığı dişlerinin arasından. Sihirbaz'ı yerden altı metre yukarıda tutuyordu. "İstediğiniz gerçekten buysa, efendim."

Zifnab şapkasının kenarını kaldırdı, altından dışanya baktı. Ürpererek şapkayı tekrar gözlerinin üzerine çekti.

"Hayır, fikrimi değiştirdim. Beni... Samah onu nerede bulmamızı söylemişti?"

"Chelestra, efendim."

"Evet, işte bilet. Umarım tek yönlü değildir. Chelestra'ya, aferin sana."

"Peki, efendim. Hemen naklederim, efendim."

Ejder, bu uzaklıktan tıpkı titrek bir fare gibi görünen Sihirbaz'ı taşıyarak bulutların arasında kayboldu.

Haplo Ejder'in gittiğinden emin olmak için gerginlik içinde bekledi. Desenlerin mavi ışıltısı yavaş yavaş söndü. Köpek gevşedi, oturup kaşınmaya başladı.

Haplo Son Kapı'ya bakmak için döndü. Demir parmaklıkların arasından Labirent'in topraklarını görebiliyordu. Ağaçsız, çalısız, otsuz, herhangi bir tür örtüden yoksun kıraç düzlükler Kapı'dan uzak ve karanlık ağaçlıklara kadar uzanıyordu.

En son dönemeç, en ölümcül dönemeç. O ağaçlıklardan Kapı'yı görebilirsin, özgürlüğü görebilirsin. O kadar yakın görünür ki!

Koşmaya başlarsın. Açıklığa çıkarsın, çıplak, ortada. Labirent yolun yansına kadar gitmene izin verir, özgürlüğe doğru, sonra kötücül birliklerini arkandan yollar. Kaodinler, kurta-damlar, ejderler. Otlar büyür ve ayaklarına takılır, sarmaşıklar bacaklanna dolanır. Ve bunlar dışarı çıkarken olur.

İçeri girmek daha kötüdür.

Haplo biliyordu, lordunun Kapı'dan her girişinde savaşmasını izlemişti. Labirent elinden kaçanlardan nefret ederdi, eski mahkumunu tekrar duvarların içine almak, bu küstahlığı için onu cezalandırmak isterdi.

"Ben kimi kandırıyorum?" diye sordu Haplo köpeğe. "İhtiyar haklı. Yalnız basımayken, ilk ağaç sırasına ulaşmayı bile başaramam. Acaba Vorteks derken neyi kastetti? Lordumun birkez bu konuda birşeylerden bahsettiğini hatırlıyor gibiyim. Muhtemelen Labirent'in tam ortası. Alfred orada mı? Kendimi Labirent'in tam ortasına göndertmek tam da Alfred'in yapacağı bir şey!"

Haplo kırık taşlardan bir yığını tekmeledi. Bir zamanlar, uzun zaman önce Patrynler duvarı yıkmaya çalışmıştı. Lordu onları durdurmuştu, duvar onları dışarıda tutarken, kötülüğü de içeride tuttuğunu hatırlatmıştı.

Belki de kötülük içimizdedir, demişti kadın, onu terk etmeden önce.

"Bir oğul," dedi Haplo, Kapı'ya doğru bakarak. "Belki de yalnız. Benim olduğum gibi. Belki de benim gibi annesinin ölmesini izledi. Kaç yaşındadır şimdi -altı, yedi? Eğer hâlâ hayattaysa."

Haplo büyük, çentikli bir taş parçası buldu ve onu kapıdan içeri attı. Becerebildiğince hızlı fırlattı, neredeyse omzu yerinden çıkacaktı. En azından yüreğindeki acıdan iyiydi.

Taşın nereye düştüğüne baktı -içeriye, uzağa düşmüştü. Kapı'dan içeri, taşa kadar yürümesi yeterliydi. O kadar cesareti vardı, kuşkusuz. Oğlu için bu kadarını yapabilirdi...

Haplo aniden döndü, yürüyüp uzaklaştı. Sahibinin bu ani hareketine hazırlıksız yakalanan köpek, ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Haplo kendini bir korkak olarak azarladı, ama suçlamaları gönülsüzdü. Kendi değerini biliyordu, kararının korkuya değil, mantığa dayalı olduğunu biliyordu. Yaşlı adam haklıydı.

"Kendimi öldürtmemin kimseye faydası olmaz. Ne çocuğa ne de annesine -eğer hâlâ hayattaysa- ne de halkıma. Ne de Alfred'e.

"Lordumdan benimle gelmesini isteyeceğim," dedi Haplo, heyecanı ve kararlılığı artarken gittikçe daha hızlı yürüyerek. "Ve gelecektir de. Ona yaşlı adamın söylediklerini anlatınca istekle gelecektir. Birlikte Labirent'in içlerine gideriz, herhangi birinin gittiğinden daha derinlere. Eğer varsa bu Vorteks'i buluruz. Alfred'i buluruz ve... başka kim varsa. Sonra Abarrach'a gideriz. Lordumu Lanetliler Odası'na götürürüm ve orada kendisi görür..."

"Merhaba, Haplo. Ne zaman geri döndün?"

Haplo'nun yüreği yerinden fırladı. Bakışlarım indirdi.

"Ah, Bane," diye mırıldandı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Bane, Haplo'nun görmezden geldiği kurnaz bir gülümseme ile.

Yine Nexus'taydı, farkında olmadan kente girmişti.

Onu selamladıktan sonra Bane koşup gitti. Haplo onun uzaklaşmasını izledi. Nexus caddelerinde koşan Bane, ona sabırlı bir hoşgörü ile bakan Patrynlerin arasından geçti. Çocuklar nadir ve kıymetli şeylerdi -ırkın devamı. Haplo oğlanın gitmesine üzülmemişti. Düşünceleri ile başbaşa kalma ihtiyacı içindeydi.

Belli belirsiz Bane'i Arianus'a götürmesi, makineyi çalıştırmasına yardımcı olması gerektiğini hatırladı.

Makineyi çalıştırmak.

Eh, bu bekleyebilirdi. Labirent'ten çıkana kadar bekleyebilirdi...

Makinenin çalışmasını sağlamalısın. Sonra kaleler parlamaya başlayacak. Durnailer uyanacak. Tüm bunlar olduğunda -eğer olursa- Labirent değişmeye başlayacak. Senin için daha iyiye doğru. Onlar için daha iyiye doğru.

"Ah, sen ne bilirsin ki, ihtiyar?" diye mırıldandı Haplo. "Yalnızca bir başka çılgın Sartan..."

YEDİNCİ BOLUM
NEXUS

Bane Haplo'yu selamladıktan sonra onu dakikalar boyunca izlemiş, adamın dış etkilerden çok, iç düşüncelerine dikkat etmekte olduğunu görmüştü.

Mükemmel, diye düşündü çocuk ve ileri fırladı. Haplo'nun beni şimdi görmesi fark etmez. Muhtemelen daha önce onu seyrettiğimi hissetse de fark etmezdi.

Yetişkinler çocukların varlığını gözardı etme, sanki çocuk aptal bir hayvanmış ve neler olup bittiğini, neler söylendiğini anlayamazmış gibi davranma eğilimindedir. Bane bu eğilimi hayatının ilk yıllarında fark etmiş, sık sık kendi çıkarına kullanmıştı.

Ama Bane, Haplo'nun çevresinde dikkatli olmayı öğrenmişti. Bane adamı neredeyse tüm yetişkinler gibi küçümsede, çocuk Haplo'ya kıskanç bir saygı duymaya zorlanmıştı. Çoğu yetişkinler kadar aptal değildi. Bu yüzden, Bane fazladan önlemler almıştı. Ama artık ihtiyatlı olma zamanı sona ermişti, acele etmesi gerekiyordu.

Bane ormanın içinden koşarken, patikanın üzerinde oyalanan bir Patryni neredeyse yere yıkıyordu. Patryn alacakaranlıkta kırmızı kırmızı parlayan gözlerle çocuğun ardından baktı. Lordun evine ulaşınca Bane kapıyı hızla açtı ve çalışma odasına daldı.

Lord orada değildi.

Bane bir anlığına paniğe kapıldı. Xar çoktan Abarrach'a gitmişti! Sonra nefes almak için bir an durdu ve düşündü.

Hayır, bu mümkün değildi. Lord Bane'e son talimatlarını vermemiş, hoşçakal dememişti. Bane daha rahat nefes almaya başladı, zihni berraklaştı, yeni "büyükbabasını" nerede bulabileceğini anladı.

Geniş evde ilerleyen Bane, arkadaki bir kapıdan dışan çıktı ve düzgün, yeşil bir çimenliğe ulaştı. Rünlerle kaplı bir gemi çimenliğin ortasında duruyordu. Haplo görse gemiyi tanırdı - hemen hemen tüm detayları Arianus'a uçarken kullandığı gemi ile aynıydı. Arianus'taki Geg, Limbeck de gemiyi tanırdı, çünkü Drevlin'deki adalardan birinde düşmüş olarak bulduğu gemi ile aynıydı. *

Gemi yusyuvarlaktı ve büyü ile metalden yapılmıştı. Gövdenin dışı, geminin içini bir koruma gücü küresi ile saran desenlerle kaplıydı. Geminin kapağı açık duruyordu, parlak bir ışık dışan taşıyordu. Bane içeride hareket eden bir şekil gördü.

"Büyükbaba!" diye bağırdı çocuk ve gemiye doğru koştu.

Nexus Lordu her ne iş yapıyorsa durdu ve kapaktan dışan baktı. Bane parlak ışığın önünde duran yüzdeki ifadeyi göremiyordu, ama çocuk duruşundaki katılıktan ve omuzların hafifçe kamburlaştırmasından Xar'in işinin kesintiye uğratılmasından dolayı sinirlendiğini anlamıştı.

* Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisinin 1. cildi Haplo gemiyi Arianus'a uçurdu. Ölüm Kapısı'nın büyü gücünü hesaplayamayan Haplo gemisini iyi hazırlayamamıştı ve sonuç olarak gemi düştü. Limbeck isimli Geg gemiyi buldu ve Haplo ile köpeği kurtardı "Şimdi orada olacağım, çocuğum," dedi Xar ona, işlerine dönüp geminin derinliklerinde kaybolarak. "Derslerine dön..."

"Büyükbaba! Haplo'yu takip ettim!" dedi çocuk nefes nefese. "Labirent'e girecekti, ama onu bundan vazgeçiren bir Sartan'la konuştu."

Geminin içi sessizleşti, tüm hareketler durdu. Bane kapağın kanatlarına asıldı, derin derin nefes aldı. Heyecan ve oksijensizlik başını döndürmüştü. Xar parlak iç ışığa karşı karanlık bir şekil olarak geri geldi.

"Sen neden bahsediyorsun, çocuğum?" Xar'ın sesi nazik, yumuşaktı. "Sakin ol. Bu kadar heyecanlanma." Lordun nasırlı, sert eli Bane'in terden ıslanmış, altın buklelerini okşadı.

"Ben... beni dinlemeden... gideceğinden korktum." Bane yutkundu.

"Hayır, hayır, çocuğum. Son dakika ayarları yapıyorum ve dümentaşının nasıl yerleştirildiğine bakıyorum. Gel, Haplo hakkında ne diyordun?" Xar'ın sesi ılımlıydı, ama gözleri sert ve soğuktu.

Bane soğukluk karşısında korkmadı. Buz bir başkasını yakacaktı.

"Nereye gittiğini görmek için Haplo'yu takip ettim. Seni sevmediğini söylemiştim, büyükbaba. Uzun zaman, birisini arayarak ormanda gezindi. Köpeğine yılanlardan bahsedip durdu. Sonra kente gitti. Neredeyse kavga çıkarıyordu." Bane'in gözleri yusyuvarlak, huşu doluydu.

"Haplo mu?" Lord'un sesi inanmazlıkla doluydu.

"İstediğine sorabilirsin. Herkes gördü." Bane birazcık abartmaya karşı değildi. "Bir kadın bir tür hastalığa yakalandığını söyledi. Ona yardım teklif etti, ama Haplo onu ittirdi ve yürüyüp gitti. Yüzünü gördüm. İyi değildi."

"Labirent hastalığı," dedi Xar, yüzü yumuşayarak. "Hepimizin başına gelir..."

Bane hastalıktan bahsedip, düşmanına bir çıkış yolu vererek hata yaptığını anladı. Çocuk kaçış yolunu kapamak için acele etti.

"Haplo Son Kapı'ya gitti. Bundan hoşlanmadım, Büyükbaba. Oraya gitmesi için ne sebep var? Ona beni Arianus'a götürmesi gerektiğini söyledin. Gemisine dönüp yolculuğa hazırlanıyor olması gerekirdi. Öyle değil mi?"

Xar'ın gözleri kısıldı, ama omuzlarını silkti. "Zamanı var. Son Kapı çoğu kişiyi cezbeder. Sen anlamazsın, çocuğum..."

"İçeri girecekti, Büyükbaba!" diye ısrar etti çocuk. "Biliyorum. Ve bu sana karşı gelmek olurdu, öyle değil mi? Onun içeri girmesini istemiyorsun, değil mi? Beni Arianus'a götürmesini istiyorsun."

"İçeri gireceğini nereden biliyorsun, çocuğum?" diye sordu Xar yumuşak, ama tehlikeli bir sesle.

"Çünkü Sartan öyle söyledi. Ve Haplo inkâr etmedi!" dedi Bane zaferle.

"Ne Sartanı? Nexus'ta bir Sartan, ha?" Xar neredeyse kahkaha atacaktı. "Hayal görmüş olmalısın. Ya da bütün bunları uyduruyorsun. Bunlan uyduruyor musun, Bane?" Lord son cümleyi sertçe, Bane dik dik bakarak sormuştu.

"Gerçeği söylüyorum, Büyükbaba," diye karşılık verdi Bane ciddiyetle. "Hiç yoktan bir Sartan belirdi. Gri cüppeli, yaşlı bir adamdı ve eski aptal görünüşlü bir şapkası vardı..."

"Adı Alfred miydi?" diye araya girdi Xar, kaşlarını çatarak.

"Ah, hayır! Alfred'i tanıyorum, unuttun mu, Büyükbaba? O değildi. Haplo bu adama 'Zifnab' diyordu. Adam Haplo'nun Alfred'i aramak için Labirent'e girmeyi planladığını söyledi ve Haplo da kabul etti. En azından inkâr etmedi. Sonra yaşlı adam Haplo'ya Labirent'e yalnız girmesinin hata olacağını, Alfred'e asla canlı olarak ulaşamayacağını söyledi. Ve Haplo Alfred'e canlı ulaşması gerektiğini, çünkü Alfred'i Lanetliler Odası'na götüreceğini ve senin yanıldığını kanıtlayacağını söyledi."

"Benim yanıldığımı kanıtlamak mı," diye tekrarladı Xar.

"Haplo böyle dedi." Bane gerçeğin işini bozmasına izin vermiyordu. "Senin yanıldığını kanıtlayacaktı."

Xar yavaş yavaş başını salladı. "Yanılmış olmalısın, çocuğum. Eğer Haplo Nexus'ta bir Sartan bulsa, düşmanı hemen bana getirirdi."

"Yaşlı adamı sana ben getirirdim, Büyükbaba," dedi Bane. "Haplo getirebilirdi, ama getirmedi." Ejder'den hiç bahsetmedi. "Sartan'ı bir an önce gitmesi için uyardı, çünkü sen gelebilirdin."

Xar'ın nefesi sıktığı dişlerinin arasından tısladı, Bane'in saçlarını okşayan eli kasılarak yumruk oldu ve yanlışlıkla Bane'in saçlarını çekti. Bane acıyla kıvrandı, içten içe sevindi. Xar'ın canının Bane'den daha fazla yandığını ve Haplo'nun daha fazla acı çekeceğini tahmin ediyordu.

Xar aniden Bane'in saçlarını yakaladı, başım geriye büktü ve mavi gözlerinin Xar'ın siyah gözleri ile karşılaşması için zorladı. Lord çocuğa uzun uzun baktı, Bane'in ruhunun dibini aradı - uzun bir arayış olmadı.

Bane gözlerini kırpmadan, Xar'ın sert kavrayışı altında gerilemeden bakışlarına karşılık verdi. Xar Bane'in nasıl biri olduğunu biliyordu -yetenekli, kurnaz bir yalancı- ve Bane Xar'ın bildiğini biliyordu. Çocuk, alttaki yalanlan örtmesi için yüzeyde yeterince gerçek yüzmesine izin vermişti. Ve uzun, yalnız saatler boyunca yetişkinleri gözlemesi sonucunda, Bane, Xar'ın Haplo'nun ihanetini daha fazla araştırmaktan acı duyacağını tahmin etmişti.

"Sana söylemiştim, Büyükbaba," dedi Bane içtenlikle, "Haplo seni sevmiyor. Seni seven yalnızca benim."

Bane'i tutan el aniden gevşedi. Xar oğlanı bıraktı. Lord dışarı, alacakaranlığa baktı, acısı tazeydi ve yıpranmış yüzünde, aniden çöken omuzlarında, elinin gevşemesinde görülebiliyordu.

Bane bunu beklememişti ve memnun olmamıştı, Haplo'nun bu kadar çok acı verebilme yeteneğini kıskanmıştı.

Sevgi kalp kırar.

Bane kollarını Xar'ın bacaklarına doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

"Ondan nefret ediyorum, Büyükbaba! Seni incittiği için ondan nefret ediyorum. Cezalandırılması lazım, değil mi, Büyükbaba? Sana yalan söylediğimde beni cezalandırdın. Ve Haplo bundan daha kötüsünü yaptı. Bana Chelestra'ya gitmeden önce onu cezalandırdığını, öldürebilecekken öldürmediğini, çünkü cezalandınlmasından ders almasını istediğini anlatmıştın. Yine yapmalısın, Büyükbaba. Onu yine öyle cezalandır."

Canı sıkılan Xar kendini Bane'in kollanndan kurtaracak oldu, sonra durdu. İçini çekerek yine oğlanın saçlarını okşadı ve alacakaranlığa doğru baktı. "Sana o zamanı anlattım, Bane, çünkü seni ve onu neden cezalandırdığımı anlamanı istedim. Ben zalimce acı vermiyorum. Acıdan ders alırız, bu yüzden bedenlerimiz acı hisseder. Ama anlaşılan bazıları dersi görmezden gelmeyi tercih etmiş."

"Onu yine cezalandıracak mısın?" Bane bakışlarım kaldırdı.

"Cezalandırma zamanı geçti, çocuğum."

Bane bu sözleri işitmek için bir yıldır bekliyor olmasına rağmen ürpermekten kendini alamadı.

"Onu öldürecek misin?" diye fısıldadı Bane huşu içinde. "Hayır, çocuğum," dedi Nexus Lordu, altın bukleleri bükerek. "Sen öldüreceksin."

Haplo lordunun evine vardı. İçeri girerek yaşama alanını geçti ve Xar'ın kütüphanesine yöneldi.

"Gitti," dedi Bane, dirsekleri dizlerinde, çenesi elinde, yerde bağdaş kurmuş oturarak. Sartan rünlerini çalışıyordu.

"Gitti mi?" Haplo durdu, kaşlarım çatarak Bane'e baktı, sonra bakışlarını kütüphaneye giden kapıya çevirdi. "Emin misin?"

"Kendin bak." Bane omuzlarını silkti.

Haplo baktı. Kütüphaneye girdi, çevresine bakındı, sonra geri geldi. "Lord Xar nereye gitti? Labirent'e mi?"

Bane elini uzattı. "Gel, köpek. Gel, köpek."

Köpek yanına gitti ve ihtiyatla Sartan rün kitabını kokladı.

"Büyükbabam o dünyaya gitti -taştan yapılmış olana. Ölülerin yürüdüğü yere." Bane mavi gözleri iri iri açılmış, parlayarak bakışlarını kaldırdı. "Bana o dünyayı anlatır mısın? Büyükbabam anlatabileceğini söyledi..."

"Abarrach mı?" diye sordu Haplo inanamayarak. "Çoktan gitti, ha? Hem de..." Patryn yürüyüp odadan çıktı. "Köpek, burada kal," diye emretti, köpek onu takip eder gibi olunca.

Bane adamın evin arka kısmındaki kapıları çarpmasını dinledi. Haplo, Xar'ın gemisini aramak için dışarı çıkıyordu. Bane kıkırdayıp, sevinç içinde kıvrandı, sonra hemen ciddileşti ve rünleri çalışıyor gibi yaptı. Çocuk uzun kirpiklerinin altında, karnının üzerine uzanmış, onu dostça bir ilgi ile izlemekte olan köpeğe gizli bir bakış fırlattı.

"Benim köpeğim olmak hoşuna gider, değil mi?" diye sordu Bane yumuşak bir sesle. "Tüm gün birlikte oynarız ve ben sana bir isim veririm..."

Haplo yavaş yavaş yürüyerek geri döndü. "Gittiğine inanamıyorum. Hem de... bana hiçbir şey söylemeden."

Bane rünlere baktı, Xar'ın sesini duydu.

Haplo'nun bana ihanet ettiğini açıkça anladım. Düşmanlarla bir olmuş. Onunla tekrar yüz yüze gelmemem en iyisi. Öfkemi kontrol edebileceğimden emin değilim.

"Büyükbabamın aceleyle gitmesi gerekti," dedi Bane. "Bir şey oldu. Yeni bilgi."

"Ne yeni bilgisi?"

Bane hayal mi görüyordu, yoksa aniden Haplo suçluluk duygusu içinde, huzursuzca mı davranmaya başlamıştı? Bane sırıttığı görülmesin diye çenesini yine ellerine gömdü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, yine omuzlarını silkerek. "Yetişkin işleri. Dikkat etmedim."

Haplo'nun bir süre daha yaşamasına izin vermeliyim. Talihsiz bir gereklilik, ama ona ihtiyacım var, senin de öyle, çocuğum. Benimle tartışma. Halkımız arasında Arianus'a giden tek kişi Haplo. Büyük makineyi kontrol eden şu Geg, Limbeck Haplo'yu tanıyor ve ona güveniyor. Onları, Yıksı-diksi'yi ve zaman içinde dünyayı kontrol edeceksen cücelerin güvenine ihtiyacın olacak, Bane.

"Büyükbabam talimatlarını sana çoktan verdiğini söyledi. Beni Arianus'a götürmek zorundasın..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Haplo sabırsızlıkla. "Biliyorum."

Bane ona bir bakış fırlattı. Adam çocuğa bakmıyor, ona dikkat etmiyordu. Haplo karanlık, düşünceli bir şekilde boşluğa bakıyordu.

Bane bir korku hissi duydu. Ya Haplo gitmeyi reddederse? Ya Labirent'e girip Alfred'i aramak konusunda kararlıysa? Xar Haplo'nun bunu yapmayacağını, emirlerine uyacağını söylemişti. Ama Xar da Haplo'nun bir hain olduğunu kabul etmişti.

Bane onu kaybetmek istemiyordu. Haplo onundu. Çocuk eyleme geçmeye karar verdi. Ayağa fırlayarak hevesle, heyecanla gelip Haplo'nun önünde durdu.

"Ben gitmeye hazırım. Ne zaman istersen. Eğlenceli olacak, değil mi? Limbeck'i yine göreceğiz. Ve Yıksı-diksi'yi de. Onu nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Sartan rünlerini çalıştım. Harika olacak!" Bane hesaplı bir çocuksulukla kollarını salladı. "Büyükbabam Ölüm Kapısı açık olduğu için makinenin etkilerinin tüm dünyalarda hissedileceğini söyledi. Sartanların yaptığı her yapının muhtemelen canlanacağını söyledi. Makinenin etkilerini, Abarrach kadar uzakta olduğu halde kendisinin bile hissedeceğini söyledi."

Bane Haplo'yu dikkatle izledi ve adamın ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Zordu, neredeyse imkânsızdı. Adamın yüzü duygusuzdu, ifadesizdi; dinlemiyor da olabilirdi. Ama dinliyordu. Bane biliyordu.

Haplo her şeyi işitir ama pek az konuşur. Onun iyi tarafı budur. Onu tehlikeli kılan da budur.

Ve Bane, Abarrach'tan bahsettiği zaman adamın gözkapaklarının belirsiz bir şekilde kıpırdandığını görmüştü. Adamın ilgisini çeken Yıksı-diksi'nin Abarrach'ta değişikliğe yol açması fikri miydi? Yoksa Abarrach'ta olsa bile Xar'ın hizmetkârının ne yaptığından -ya da ne yapmadığından haberdar olacağı düşüncesi miydi? Kar Yıksı-diksi'nin hayata geçtiğini anlayacaktı. Ve geçmezse, neyin yolunda gitmediğini merak etmeye başlayacaktı.

Bane kollarını Haplo'nun beline doladı. "Büyükbabam seni kucaklamamı istedi. Sana tamamen güvendiğini söylememi istedi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyor. Ya da beni."

Haplo ellerini Bane'in kollarına koydu ve bir sülüğü çeker gibi çekip koparttı çocuğu.

"Ah, canımı acıtıyorsun," diye sızlandı Bane.

"Beni dinle, çocuk," dedi Haplo sertçe, kavrayışını gevşetmeden. "Bir şeyi açığa kavuşturalım. Seni tanıyorum. Hatırladın mı? Ne olduğunu biliyorum. Lordumun emirlerine uyacağım. Seni Arianus'a götüreceğim. O lanet makine ile ne yapman gerekiyorsa, yapman için fırsat yaratmaya çalışacağım. Ama parıltınla beni körleştirebileceğini sanma, çocuk, çünkü ben o parıltıyı yakından gördüm."

"Beni sevmiyorsun," dedi Bane, sızlanarak. "Büyükbabam dışında kimse sevmiyor beni. Zaten kimse sevmemişti."

Haplo homurdandı, doğaıldu. "Birbirimizi doğru anlayalım. Ve bir şey daha. Her şey benim kontrolüm altında. Ben ne dersem o olur. Anladın mı?"

"Ben seni seviyorum, Haplo," dedi Bane sızlanarak.

Merhametle dolan köpek geldi çocuğun yüzünü yaladı. Bane kollarını köpeğin boynuna doladı.

Seni alacağım, diye söz verdi köpeğe sessizce. Haplo öldüğünde benim köpeğim olacaksın. Eğlenceli olacak.

"En azından o beni seviyor," dedi Bane yüksek sesle, somurtarak. "Değil mi, oğlum?"

Köpek kuyruğunu salladı.

"Lanet köpek herkesten hoşlanıyor," diye mırıldandı Haplo. "Sartanlardan bile. Şimdi odana git, eşyalarını topla. Hazırlanmanı burada bekleyeceğim."

"Köpek de benimle gelebilir mi?"

"Eğer istiyorsa. Hadi artık. Acele et. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk dönebilirim."

Bane sessiz bir itaat gösterisi ile odayı terk etti. Rol yapmak eğlenceliydi; Haplo'yu kandırmak eğlenceliydi. Hayatını küçük ellerinde tuttuğun bir adama itaat ediyormuş gibi yapmak eğlenceliydi. Bane, Xar ile yaptığı bir konuşmaya -neredeyse son konuşmaları- sarıldı.

Görevin tamamlandığı zaman, Bane, Yıksı-diksi çalışmaya başladığı zaman ve sen Arianus'u kontrol altına aldığın zaman, Haplo'dan kurtulabilirsin. Öldürülmesini sağla. Arianus'ta bir katil tanıdığını sanıyorum...

Usta Hugh, büyükbaba. Ama artık hayatta değil. Babam onu öldürdü.

Kiralanacak başka katiller olacaktır. Bir nokta çok önemli. Bir şeyi yapmaya söz vermelisin. Ben gelene kadar Haplo'nun cesedini korumalısın.

Haplo'yu diriltecek misin, büyükbaba? Abarrach'ta ölülere yaptıkları gibi, öldükten sonra sana hizmet etmesini mı sağlayacaksın?

Evet, çocuğum. Ancak o zaman ona güvenebilirim...

Sevgi kalp kırar.

"Hadi, oğlum!" diye haykırdı Bane aniden. "Yarışalım!"

O ve köpek çılgınca çocuğun yatak odasına doğru fırladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM

Ölüm Kapısı'na yaptıkları yolculuk olaysız geçti. Nexus'tan ayrıldıktan hemen sonra Haplo Bane'i büyüyle uyuttu. Haplo'nun aklına, Ölüm Kapısı'ndan geçmenin becerikli bir mensch sihirbazının bile başarabileceği kadar kolay olmuş olabileceği gelmişti. Bane gözlemci ve zekiydi, becerikli bir sihirbazın oğluydu. Haplo aniden Bane'i bir dünyadan diğerine giderken hayal etmişti... Hayır. Uyku zamanı.

Arianus'a, hava dünyasına ulaşmakta güçlük çekmediler. Değişik dünyalara ilişkin imgeler Haplo'nun önünden geçti; Arianus'un yüzen adalarını kolaylıkla buldu. Ama onun üzerinde yoğunlaşmadan önce, patlayıp bir sonrakine yer bırakan sabun köpüklerindeki gökkuşağı renkleri gibi önünde parlayan dünyaları izlemek için birkaç dakika ayırdı. Hepsi tanıdığı yerlerdi, bir tanesi dışında. Ve o -en güzeliydi, en çekici olanıydı.

Haplo görüntüyü yapabildiğince izledi ve bu ancak birkaç saniye sürdü. Xar'a bu görüntüyü sormayı planlamıştı, ama lord Haplo bu konuyu onunla tartışmaya fırsat bulamadan gitmişti.

Beşinci bir dünya mı vardı?

Haplo bu fikri reddetti. Kadim Sartan yazmalarında beşinci bir dünyadan hiç bahsedilmiyordu

Eski dünya

Haplo bunun daha olası olduğunu düşündü. Gördüğü imge eski dünyanın tasvirlerine uyuyordu. Ama eski dünya artık yoktu; büyüyle parçalanmış bir dünyaydı bu. Belki de Sartanlara dünyanın eskiden neye benzediğini göstermek için saklanan dokunaklı bir anıydı.

Ama eğer böyleyse, neden bir seçenek gibi sunuluyordu? Haplo olasılıkların gözlerinin önünde tekrar tekrar parıldamasını izledi. Hep aynı sırada: mavi gökyüzü ve parlak güneşi, ayı, yıldızları, sınırsız okyanusları ve geniş manzaraları ile yabancı dünya; sonra karanlık, dolaşık Labirent; sonra Nexus'un alacakaranlığı, sonra dört unsur dünyası.

Eğer yanında Bane olmasaydı, Haplo o imgeyi seçmek ve ne olduğunu görmek için baştan çıkacaktı. Kolunu köpeğe dolamış, huzur içinde uyumakta olan çocuğa baktı; ikisi Haplo'nun çocuğa gözkulak olmak için köprüye getirdiği yatağın üzerinde birlikte uyuyordu.

Sahibinin bakışlarım hisseden köpek gözlerini açtı, tembel tembel gözlerini kırpıştırdı, ağzını kocaman açarak esnedi, bir hareket olmadığını görünce tatminle içini çekti ve Bane'i neredeyse yataktan aşağı iterek çocuğa yanaştı. Bane uykusunda birşeyler mırıldandı, Xar hakkında birşeyler ve aniden köpeğin kürkünü kavradı.

Köpek acı dolu bir haykırış kopardı, başını kaldırdı ve çocuğa memnunsuzlukla, böyle kaba bir hareketi hak etmek için ne yaptığını merak ederek, kendini çocuğun ellerinden nasıl kurtaracağını bilemeyerek baktı. Köpek bakışlarını kaldırarak Haplo'dan yardım istedi.

Haplo gülümseyerek uyuyan çocuğun parmaklarını köpeğin kürkünden ayırdı, köpeğin başını özür dilercesine okşadı. Köpek Bane'e güvensizlikle baktı, yataktan aşağı atladı ve Haplo'nun ayaklarının dibine güven içinde kıvrıldı.

Haplo imgelere baktı, Arianus üzerinde yoğunlaştı, diğerlerini aklından çıkardı.

Haplo'nun Arianus'a ilk yolculuğu neredeyse son yolculuğu olacaktı. Ölüm Kapısı'nın büyü güçlerine ve Gök Âlemi'nde bulunan şiddetli doğal güçlere hazırlıksız olan Haplo, gemisini, daha sonra Terrel Fen olarak adlandırılan bir dizi küçük, yüzen ada olduğunu öğrendiği yere indirmek zorunda kalmıştı.

Ama şimdi Aşağı Âlemler'de daima kopan korkunç fırtınalara hazırlıklıydı. Ölüm Kapısı'ndan geçişleri sırasında yalnızca hafifçe parlayan koruyucu desenler gemiye çarpan ilk rüzgârlarla parlak mavi alevlenmişti. Neredeyse devamlı parlak, kör edici şimşekler çakıyordu. Gökgürültüleri çevrelerinde gümbürdüyor, rüzgâr gemiyi sallıyordu. Dolular ahşap gövdeyi dövüyor, yağmur pencereleri kırbaçlıyor, katı bir su perdesi oluşturuyor, görmeyi imkânsızlaştınyordu.

Haplo gemiyi durdurdu, havada süzülür bıraktı. Drevlin'de -Aşağı Âlem'in en büyük adası- zaman geçirdiğinden bu fırtınaların düzenli olduğunu biliyordu. Bu fırtınanın geçmesini beklemesi yeterli olacaktı, sonra bir sonraki fırtınaya kadar göreceli bir sakinlik gelecekti. Bu sakinlik sırasında inecek bir yer bulacak, cüceler ile iletişim kuracaktı.

Haplo Bane'i uyandırmamayı düşündü, ama oğlanın uyanmasına izin vermeye karar verdi. Bir işe yarayabilirdi Haplo'nun elinin hızlı bir hareketi çocuğun alnına çizdiği rünü sildi.

Bane doğrulup oturdu, bir dakika sersem sersem çevresine bakındı, sonra Patryn'e suçlarcasına dik dik baktı.

"Beni uyuttun."

Haplo kabullenmek, yorum yapmak ya da eylemi için özür dilemek için bir sebep göremedi. Yağmurla perdelenmiş pencerenin ötesini görmek için elinden geleni yaparak, oğlana bir bakış fırlattı.

"Gemiyi dolaş, bak bakalım gövdede çatlak ya da sızıntı var mı."

Bane, Patryn'in kayıtsız, emredici sesi karşısında kızardı. Haplo kızıl dalganın beyaz boyundan yanaklara kadar yayılmasını izledi. Mavi gözler isyan ile parladı. Xar bir yıldır kendi gözetiminde olan çocuğu şımartmamıştı. Lord, Bane'in huylarını iyileştirmek için elinden geleni yapmıştı, ama çocuk bir kraliyet ailesinin prensi olarak büyümüştü ve emir vermeye alışıktı, almaya değil.

Özellikle de Haplo'dan.

"Büyünü doğru yaptıysan çatlak olmaması lazım," dedi Bane aksi aksi.

Kimin patron olduğu konusunda şimdi anlaşsak iyi olacak, diye düşündü Haplo. Bakışlarını tekrar pencereye kaydırdı ve fırtınanın dinmeye başladığına ilişkin ilk işaretleri izledi.

"Büyüyü doğru yaptım. Ama sen de rün çalıştın. Dengenin ne kadar hassas olduğunu bilirsin. Tek bir minik kıymık bir çatlak başlatır ve sonunda tüm gemi parçalanabilir Emin olmak ve genişlemeden durdurmak en iyisi."

Bir anlık sessizlik oldu. Haplo bu ânın bir iç çatışma ile geçtiğini tahmin etti.

"Köpeği de yanıma alabilir miyim?" diye sordu Bane asık suratla.

Haplo elini salladı. "Elbette."

Çocuk neşelenir gibi oldu. "Ona sosis verebilir miyim?"

En sevdiği sözcüğü duyan köpek, dili dışarıda, kuyruğu sallanır durumda ayağa fırladı.

"Yalnızca bir tane," dedi Haplo. "Bu fırtınanın ne kadar süreceğinden emin değilim. Sosislere bizim ihtiyacımız olabilir."

"Daha fazlasını yaratabilirsin," dedi Bane mutlulukla. "Hadi, köpek."

İkisi geminin arka tarafına doğru uzaklaştı.

Haplo yağmurun geminin penceresinde kayışını izledi. Oğlanı Nexus'a ilk getirdiği zamanı hatırladı...

..."Çocuğun ismi Bane,* lordum," dedi Haplo. "Biliyorum," diye ekledi, Xar'ın kaşlarını çattığını görünce, "bir insan çocuğu için kötü bir isim, ama geçmişini öğrenince, ismin mantıklı olduğunu göreceksin. Burada, günlüğümde ona ilişkin raporumu bulacaksın."

Xar dokümanı aldı, ama açmadı. Haplo saygılı bir sessizlik içinde, lordunun konuşmasını bekleyerek ayakta durdu. Lordunun bir sonraki sorusu pek de beklenmedik değildi.

"Senden bu dünyadan bir mürit getirmeni istedim, Haplo. Arianus, senin de anlattığın gibi kaos içinde: cifler, cüceler ve insanlar birbiri ile savaş halinde, cifler kendi aralarında da savaşıyor. Sartanların yüzen adaları dizememesi ve fantastik makinelerini çalıştıramamaları yüzünden ciddi bir su kıtlığı var. Ben fethimi başlattığım zaman, Arianus'a gidip, ben başka yerde meşgulken benim adıma halkı yönetecek birine, muhtemelen bir mensche ihtiyacım var. Ve sen bunun için bana... onyaşında bir insan çocuğu mu getiriyorsun?"

* İngilizcede felaket, bela getiren anlamına gelir (ç n)

Söz konusu çocuk, Xar'ın konutunun arkasındaki yatak odasında uyuyordu. Haplo, Bane uyanırsa haber versin diye köpeği yanında bırakmıştı. Haplo lordunun sert bakışları altında gerilemedi. Xar hizmetkârından kuşku duymuyordu; lordu şaşırmıştı -Haplo'nun çok iyi anladığı bir duyguydu bu. Soruya hazırlıklıydı, yanıt vermeye hazırlıklıydı.

"Bane sıradan bir mensch çocuğu değil, lordum. Günlüğümde de göreceğiniz gibi *"

"Günlüğünü sonra, boş zamanım varken okuyacağım. Çocuk hakkındaki raporunu şimdi işitmek ilgimi çeker."

Haplo kabul ederek eğildi, Xar'ın elini sallayarak gösterdiği sandalyeye oturdu.

"Oğlan kendi halkları arasında gizemustası olarak bilinen iki insanın oğlu. Bunlar, mensch standartlarına göre güçlü sihirbazlardır. Babası kendine Sinistrad, diyordu, annesinin adı Iridal. Bu gizemustaları, büyük yetenekleri yüzünden insan ırkının geri kalanını barbarlar olarak görüyorlardı. Gizemustaları Orta Âlemler'deki savaşı ve kaosu bıraktılar ve Yüksek Âlemler'e gittiler. Burada güzel topraklar keşfettiler, ama ne yazık ki bu onlar için ölümcül bir tuzak oldu.

"Yüksek Âlemler Sartanların rün büyüsü ile yaratılmıştı. Gizemustalan, bir çocuk metafizik konusundan ne anlıyorsa, rün büyüsünü o kadar anlıyorlardı. Ekinleri tarlalarda kurudu, su azdı, havanın seyrekliği nefes almayı güçleştiriyordu. Ölmeye başladılar. Gizemustaları oradan kaçıp Orta Âlem'e dönmeleri gerektiğini biliyorlardı. Ama çoğu insan gibi kendi ırklarından korkuyorlardı. Zayıflıklarını itiraf etmekten korkuyorlardı. Bu yüzden geri döndüklerinde fatihler olarak gitmeyi düşündüler, dilenci gibi değil.

* Ejder Kanadı Ölüm Kapısı Serisi 1. Cilt

"Çocuğun babası, Sinistrad, dikkate değer bir plan yaptı. Orta Âlemler'in insan kralının, Stephen adında birinin karısı Anne tahtın varisini doğurmuştu. Hemen hemen aynı zamanlarda Sinistrad'ın karısı Iridal oğullarını doğurdu. Sinistrad bebekleri değiştirdi ve kendi çocuğunu Orta Âlemler'e götürerek, Stephen'ın oğlunu Yüksek Âlemler'e getirdi. Sinistrad Bane'in -tahtın vârisi olarak- Orta Alemler'i kontrol etmesini hedeflemişti.

"Elbette Orta Âlemler'deki herkes bebeklerin değiştirildiğini biliyordu, ama Sinistrad oğluna, çocuğa bakan herkesin ona bayılmasını sağlayan bir büyü yapmıştı. Bane bir yaşına geldiğinde Sinistrad, Stephen'a geldi ve krala planını açıkladı. Kral Stephen gizemustası karşısında güçsüzdü. Kalplerinde, Stephen ile Anne çocuktan tiksiniyor, ondan korkuyorlardı. Adını Bane koymalarının sebebi buydu, ama çocuğun büyüsü o kadar güçlüydü ki, ondan kurtulmak için hiçbir şey yapamıyorlardı. Sonunda, çaresizlik içinde, Bane'i öldürecek bir katil kiraladılar.

"Ama olaylar öyle gelişti ki, lordum," -Haplo sınttı- "Bane neredeyse kiralık katili öldürüyordu."

"Gerçekten mi?" Xar etkilenmiş görünüyordu.

"Evet, detayları orada bulacaksın." Haplo günlüğe işaret etti. "Bane, Sinistrad'ın ona verdiği, sihirbazın emirlerini ona aktaran, oğlan her ne duyarsa babasına ileten bir tılsım takıyordu. Gizemustası böylece insanları gizlice dinliyor, Kral Stephen'ın attığı her adımı biliyordu Bane entrika kurmak için rehberliğe ihtiyaç duyduğundan değil. Çocuk hakkında gördüklerime dayanarak, babasına bir iki numara öğrettiğini söyleyebilirim.

"Bane keskin zekâlı ve akıllıdır. Bir medyumdur, bir insan için büyü konusunda yeteneklidir, ama eğitilmemiştir. Yıksı-diksi'nin nasıl çalıştığını, ne için yapıldığını Bane anladı. Çizdiği şemayı buraya ekledim, lordum. Ve hırslıdır. Bane için babasının, Orta Âlemler'i baba-oğul olarak yönetmeye niyetinin olmadığı açık olunca, Sinistrad'dan kurtulmaya karar verdi.

"Bane'in planı başanlı oldu, ama tam olarak planladığı gibi değil. Oğlanın hayatını kurtaran, onu öldürmek için kiralanan adam oldu. Yazık oldu ama," diye ekledi Haplo düşünceli düşünceli. "Usta Hugh ilginç bir insandı, yetenekli ve becerikli bir savaşçı idi. Bir müritte aradığınız her şey vardı onda, lordum. Onu sana getirmeyi planlamıştım, ama ne yazık ki sihirbaz ile savaşırken öldü. Dediğim gibi, yazık oldu."

Nexus Lordu yarım kulakla dinliyordu. Günlüğü açınca, Yıksı-diksi'nin şemasını bulmuştu. Dikkatle inceledi.

"Bunu çocuk mu yaptı?" diye sordu.

"Evet, lordum."

"Emin misin?"

"Bane babasına gösterirken gizlice onlan dinliyordum. Sinistrad da senin kadar etkilendi."

"Olağanüstü. Ve çocuk da cazip, sevimli ve güzel. Babasının yaptığı büyü bizim üzerimizde etkili olamaz, kuşkusuz, ama menschler üzerinde hâlâ etkili mi?"

"Alfred, Sartan, büyünün bozulduğu fikrindeydi. Ama" -Haplo omuzlarını silkti- "Usta Hugh çocuğun büyüsü altındaydı -bu büyü müydü, yoksa tüm yaşamı boyunca piyondan başka bir şey olmayan, sevilmemiş bir çocuğa duyduğu acıma mıydı, bilmiyorum. Bane zekidir, çocukluğunu ve güzelliğini başkalarını etkilemek için nasıl kullanacağını bilir."

"Ya çocuğun annesi? Adı ne demiştin, Iridal mıydı?"

"Sorun yaratabilir. Biz orayı terk ederken, Sartan Alfred ile birlikte çocuğu arıyordu."

"Çocuğu kendi amaçları için istiyor, sanırım."

"Hayır, sanırım onu kendisi için istiyor. Kocasının planını hiç onaylamamış. Sinistrad'ın onun üzerinde bir tür korkutucu etkisi vardı. Kadın ondan korkuyordu. Ve Sinistrad'ın etkisi altında, diğer gizemustalarının cesaretleri yok oldu. Ben orayı terk ederken Yüksek Âlemler'i bırakıp, diğer insanların yanına taşınma planları konuşuluyordu."

"Anneden kurtulmak mümkün mü?"

"Kolaylıkla, lordum."

Xar günlüğün sayfalarını boğumlu elleri ile düzeltti, ama artık ona bakmıyor, dikkat etmiyordu.

"'Küçük bir çocuk onlara yol gösterecek.' Eski bir mensch deyimi, Haplo. Bilgece davrandın, oğlum. Seçiminin ilham verici olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Onlara önderlik etmek üzere bir yetişkinin gelmesi ile kendilerini tehdit altında hissedecek menschler bu saf görünüşlü çocuk karşısında tamamen savunmasız kalacaklar. Oğlanda tipik insan kusurları var, elbette. Çabuk öfkeleniyor, sabıra ve disiplin altına alınmaya ihtiyacı var. Ama uygun bir eğitim ile bir mensch için oldukça olağanüstü bir tarzda, şekillendirilebileceğine inanıyorum. Planımın anahatlarını görmeye başladım bile."

"Seni memnun ettiğim için sevindim, lordum," dedi Haplo.

"Evet," diye mırıldandı Nexus Lordu, "'küçük bir çocuk onlara yol gösterecek..."

Fırtına dindi. Haplo görece sakinlikten faydalanarak Drevlin adasının üzerinde uçtu ve inecek bir yer aradı. Bu alanı oldukça iyi biliyordu artık. Son ziyaretinde, elf gemisini Ölüm Kapısı yolculuğuna hazırlarken burada oldukça çok zaman geçirmişti.

Drevlin kıtası düz ve özelliksizdir, Maelstrom'da yüzen, menşelilerin "mercankaya" adını verdikleri maddeden bir yığındır. Ama Yıksı-diksi'ye, tekerlekleri, motorları, dişlileri, makaraları, kollan ve pençeleri Drevlin'in her tarafına yayılan, adanın içlerine kadar sokulan dev makineye bakılarak nerede bulunulduğu anlaşılabiliyordu.

Haplo, Kaldıraçları, dönen fırtına bulutlarına kadar yükselen altın ve çelikten dokuz dev mekanik kolu arıyordu. Bu Kaldıraçlar, Arianus'taki menschler için Yıksı-diksi'nin en önemli parçalarıydı, çünkü yukarıdaki kuru âlemlere suyu Kaldıraçlar sağlıyordu. Kaldıraçlar Rahm şehrinde bulunuyordu ve Haplo Limbeck'i Rahm'de bulmayı umuyordu.

Haplo'nun yokluğunda politik durumun nasıl değişmiş olabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama Arianus'u terk ederken Limbeck Rahm'i güç merkezi yapmıştı. Haplo'nun cüce önderini bulması gerekliydi ve aramaya Rahm'de başlamasının en iyisi olacağına karar vermişti.

Her birinde uzanmış, altın bir el bulunan dokuz kolu havadan belirlemek kolaydı. Fırtına dinmişti, ama ufukta bulutlar toplanıyordu. Şimşekler, bulutların üzerinde siluetleri görünen metalden, donmuş eller üzerinde yansıyordu. Haplo bir parça boş zemin üzerine indi, gemiyi makinenin, görünüşe göre terk edilmiş olan bir parçasının üzerine getirdi. En azından terk edilmiş olduğunu varsayıyordu, üzerinde hiçbir ışık parlamıyor, hiçbir dişli çalışmıyor, hiçbir tekerlek dönmüyor, Gegler'in deyimiyle hiçbir "'lektrik" mavi-sarı voltajı ile şimşeklere rakip çıkmıyordu.

Güvenle yere inince, Haplo hiçbir yerde ışık olmadığını fark etti. Şaşırarak, yağmurun perdelediği pencereden dışan baktı. Hatırladığı kadanyla, Yıksı-diksi fırtınanın Drevlin'de yarattığı karanlığı yapay, daimi gündüze çevirirdi. Parlayan-lambalar her yerde parlar, 'lektrik çakanlar havaya çentikli şimşekler fırlatırdı.

Şimdi, şehir ve çevresi yalnızca, Maelstrom'un bulutlarından geçtikten sonra daha, kasvetli ve gri görünen güneş ışığı ile aydınlanıyordu.

Haplo pencereden dışarı bakmaya devam etti ve buraya yaptığı son ziyareti düşünerek, Yıksı-dikst'nin bu kısmında ışık olup olmadığını, yoksa büyük makinenin bir başka parçasını mı düşündüğünü hatırlamaya çalıştı.

"Belki Het'deydi," diye mırıldandı, sonra başını salladı.

"Hayır, buradaydı. Kesinlikle hatırlıyorum..."

Bir gümleme ve uyancı bir havlama onu düşüncelerinden uyandırdı.

Haplo geminin kıçına yürüdü; Bane kapağın yanında durmuş, köpeğin burnunun önünde bir parça sosis tutuyordu.

"Bunu alabilirsin," diye söz veriyordu köpeğe, "ama havlamayı bırakacaksın. Bırak şunu açayım. Tamam mı? İyi köpek." Bane sosisi cebine tıkıştırdı ve normalde kapağı açacak olan kayar kilitle uğraşmaya başladı. Köpek gözlerini sosise dikmişti.

"Bir yere mi gidiyordunuz, Ekselansları?" diye sordu Haplo, kayıtsızca bölme duvarlarından birine yaslanarak. Bane'i Volkaran tahtının haklı vârisi olarak gösterebilmek amacıyla insan prensin hakkı olan unvanı kullanmaya karar vermişti. Halk içinde görünmeden önce alışsa daha iyi olur, diye düşünmüştü. Elbette, halk arasında alaycı ucunu körleştirmesi gerekecekti.

Bane köpeğe paylarcasına baktı, inatçı kilidi son bir kez ittirdi, sonra serinkanlılıkla Haplo'ya baktı.

"Dışarı çıkmak istiyorum. Burası sıcak ve boğucu. Ve köpek kokuyor," diye ekledi horgörüyle.

İsminin telaffuz edildiğini duyan ve dostane bir şekilde -belki de sosisle ilgili olarak- söylendiğini düşünen köpek kuyruğunu sallayıp yalandı.

"Burada büyünü kullandın, değil mi," diye devam etti Bane suçlarcasına, kilidi bir daha ittirerek.

"Geminin her yerinde kullandığım büyünün aynısı, Ekselansları. Kullanmak zorundaydım. Tıpkı savaşa delik bir zırhla gitmek gibi, geminin bir parçasını korunmasız bırakmak olmazdı.

Dahası, henüz dışarı çıkmak isteyeceğini sanmam. Drevlin'deki fırtınaları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum. Yaklaşan bir fırtınayı senin kadar görebilirim. Ve o kadar uzun zaman kalmayacaktım. O kadar uzağa gitmeyecektim."

"Nereye gidiyordun, Ekselansları?"

"Hiçbir yere. Yalnızca yürüyüşe çıkacaktım." Bane omuzlarını silkti.

"Kendi başına cücelerle iletişim kurmaya çalışmayacaktın, değil mi?"

"Elbette hayır, Haplo," dedi Bane, gözlerini iri iri açarak. "Büyükbabam seninle kalmamı söyledi. Ve ben büyükbabama her zaman itaat ederim."

Haplo sözcükteki vurguyu işitti, sert sert gülümsedi. "Güzel. Unutma, ben senin korunman için buradayım. Bu dünya o kadar güvenli değil. Bir prens olsan bile. Sırf bunun için seni öldürmek isteyecekler var burada."

"Biliyorum," dedi Bane, bir şekilde utanmış görünerek.

"Burada olduğum son seferde cifler beni neredeyse öldürüyorlardı. Sanırım bunu düşünmedim. Üzgünüm, Haplo." Açık mavi gözler bakışlarını kaldırdı. "Büyükbabamın muhafız olarak bana seni vermesi çok bilgece. Sen de her zaman büyükbabama itaat edersin, değil mi, Haplo?"

Soru Haplo'yu hazırlıksız yakalamıştı. Bakışlarını hızla Bane'e çevirdi, çocuğun bununla ne kastettiğini merak ediyordu. Bir an için, Haplo büyük, mavi gözlerde bir kötücül kurnazlık ışıltısı gördüğünü sandı. Ama Bane ona saflıkla, budalaca bir soru soran bir çocuk gibi bakıyordu.

Haplo sırtını döndü. "Ben nöbet tutmak için öne gidiyorum."

Köpek sızlandı, açması bir şekilde, hâlâ Bane'in cebinde duran sosise baktı.

"Bana sızıntıları sormadın," diye hatırlattı Bane, Haplo'ya.

"Pekâlâ, sızıntı var mı?"

"Hayır. Büyüyü oldukça iyi kullanıyorsun. Büyükbabam kadar iyi değil, ama oldukça iyi."

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Haplo, eğildi ve uzaklaştı.

Bane sosisi cebinden çıkardı ve köpeğin burnuna hafifçe, şakayla vurdu. "Bu beni ele verdiğin için," dedi ılımlı bir paylama ile.

Köpek, ağzı salya dolu, sosise aç gözlerle baktı.

"Yine de, en iyisi buydu sanırım." Bane kaşlarını çattı. "Haplo haklı. O lanet elf piçlerini unutmuştum. O zaman beni gemiden aşağı atanla tekrar karşılaşmak isterdim. Haplo'ya o Elf i Maelstrom'a atmasını söylerdim. Ve onun düşmesini izlerdim. İddiaya girerim çığlıklarını uzun, çok uzun zaman boyunca duyabilirdim. Evet, büyükbabam haklıydı. Bunu şimdi görüyorum. Başka birini bulana kadar Haplo bana faydalı olacak.

"Al bakalım." Bane sosisi uzattı. Köpek sosisi kaptı ve tek lokmada yuttu. Bane ipeksi başı sevgiyle okşadı. "O zaman benim olacaksın. Sen, ben ve büyükbabam. Hepimiz bir arada yaşayacağız ve kimsenin büyükbabamı daha fazla incitmesine izin vermeyeceğiz. Değil mi, oğlum?"

Bane yanağını köpeğin başına yasladı, sıcak bedene sarıldı.

"Değil mi?"

DOKUZUNCU BÖLÜM
RAHM AŞAĞI ÂLEM, ARIANUS

Büyük Yıksı-diksi durmuştu.

Drevlin'deki hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Geglerin tüm tarihi boyunca hiç böyle bir şey olmamıştı.

Geglerin hatırlayabildiğince -ve onlar cüce olduklarından bu oldukça uzun bir süreydi- harika makine iş başında olmuştu. Çalışmış, çalışmıştı. Hararetle, sakinlik içinde, çılgınca, körcesine

çalışmıştı. Yıksı-diksi'nin bazı parçaları bozulduğu zaman bile çalışmıştı, diğer parçaları, çalışmayan parçalarını onarmak için çalışmıştı. Yıksı-diksi'nin ne iş yaptığından kimse emin değildi, ama herkes iyi çalıştığını biliyordu, ya da en azından tahmin ediyordu.

Ama şimdi durmuştu.

'lektrik çakanlar artık çakmıyor, vızıldıyordu -bazılarınca uğursuz bir şekilde. Tekerlenen-tekerlekler ne tekerleniyor, ne de dönüyordu. Hafif bir titreşim dışında kıpırdamadan duruyorlardı. Fırlayansallar durmuş, Aşağı Âlem'deki tüm nakliyeyi durdurmuşlardı. Fırlayansalın, üzerindeki kabloyu tutan ve 'lektrikçakanlann yardımıyla -fırlayansalı çeken elleri durmuştu. Avuçları açık, metal elleri boş yere gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Düttürü-düdükler de, arada bir ağızlarından kaçırdıkları iç çekişler dışında sessizdi. Cam kutuların içindeki siyah oklar -asla kırmızıya işaret etmemesi gereken oklar- kutuların altına doğru sarkmış, şimdi boşluğa işaret ediyorlardı.

Makine çalışmayı ilk bıraktığında, ani bir şaşkınlık yaşanmıştı. Her Geg erkek, kadın ve çocuk -görev başında olmayanlar bile, Welflere karşı gerilla faaliyetinde olanlar bile- bulunduğu yeri bırakmış, koşup büyük -ve şimdi eylemsiz- makineye bakmıştı. Makinenin yine çalışmaya başlayacağını düşünenler vardı. Toplanan Gegler umutla beklemişti... beklediler, beklediler. Vardiya değişimi gelmiş ve geçmişti. Harika makine hiçbir şey yapmamaya devam etmişti.

Ve hâlâ hiçbir şey yapmıyordu.

Bu, Gegler de hiçbir şey yapmıyor demekti. Daha da kötüsü, ışık ve ısı olmadan, hiçbir şey yapmamaya zorlanacaklar gibi görünüyordu. Adaları devamlı süpüren, Maelstrom'um şiddetli fırtınaları yüzünden Gegler yeraltında yaşıyorlardı. Yıksı-diksi her zaman kabarcık-kaynatanlardan ısı, parlayan-lambalardan ışık sağlamıştı. Kabarcık-kaynatanlar kaynamayı hemen bırakmıştı. Lambalar makinenin kapanmasından sonra bir süre daha yanmaya devam etmişti, ama artık alevleri soluyordu. Drevlin'in her yerinde ışıklar titreşiyor ve sönüyordu.

Ve her yerde korkunç bir sessizlik vardı.

Gegler bir gürültü dünyasında yaşarlardı. Bir bebeğin duyduğu ilk ses, iş başındaki Yıksı-diksi'nin rahatlatıcı gümleme-leri, bamlamaları, çınlamaları olurdu. Artık makine çalışmıyordu ve heryer sessizdi. Gegler sessizlikten korkuyordu.

"Öldü!" diye bir feryat koptu Drevlin adasının her yerindeki bin Gegden.

"Hayır, ölmedi," diye bildirdi Limbeck Civatasıkan, sertçe yeni gözlüklerinin ardından Yıksı-diksi'nin bir parçasına bakarak. "Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" diye tekrarladı Jarre huşu dolu bir fısıltı ile. "Kim böyle bir şey yapar ki?" Ama daha sormadan önce biliyordu.

Limbeck Civatasıkan gözlüklerini çıkardı ve onları temiz, beyaz bir mendille sildi. Yeni edindiği bir alışkanlıktı bu. Sonra gözlüklerini yine taktı, bir meşalenin ışığında (söylevlerinden birini içeren kâğıtlardan yapılmıştı) makineye baktı. Meşaleyi sönmek üzere olan parlayan-lambalardan birinin alevleri ile yakmıştı.

"Elfler."

"Ah, Limbeck, hayır," diye haykırdı Jarre. "Bu doğru olamaz. Eğer Yıksı-diksi durmuşsa, o zaman su üretmeyi de bırakmıştır ve Welfler'in -ciflerin- suya ihtiyacı var. Su olmadan ölürler. Makineye bizim kadar ihtiyaçları var. Neden onu kapatsınlar ki?"

"Belki de su biriktirmişlerdir," dedi Limbeck soğuk bir sesle. "Yukarıda kontrol onlarda, biliyorsun. Kaldıraçların çevresi onların orduları ile çevrili. Planlarını anlayabiliyorum. Makineyi kapatacaklar, bizi açlıktan, soğuktan öldürecekler."

Limbeck bakışlarım Jarre'ye çevirdi. Jarre gözlerini hemen kaçırdı.

"Jarre!" diye payladı onu Limbeck. "Yine yaptın."

Jarre kızardı, Limbeck'e bakmaya çalıştı, ama gözlüklerini takmışken ona bakmayı güç buluyordu. Gözlükler yeniydi, orijinal bir tasarımlan vardı ve görüş yeteneğini ölçülemez derecede düzeltiyordu -ya da Limbeck böyle iddia ediyordu. Ama camdaki bir tuhaflık yüzünden gözlükler gözlerinin küçük ve sert görünmesine sebep oluyorlardı.

Tıpkı yüreği gibi, diye düşündü Jarre kendi kendine hüzünle, Limbeck'in yüzüne bakmak için çabalayıp, hüzünle başarısız olurken. Pes ederek, bakışlarını uzun, dolaşık sakallarını delen beyaz bir leke gibi görünen mendile dikti bakışlarını.

Meşale bitmek üzereydi. Limbeck muhafızlarından birine işaret etti, muhafız hemen bir başka söylevi aldı, yuvarladı ve meşale sönmeden yenisini yaktı.

"Söylevlerinin yakıcı olduğunu hep söylemiştim," diye küçük bir şaka yapmaya çalıştı Jarre.

Limbeck kaşlarını çattı. "Şakanın zamanı değil. Tavrından hoşlanmıyorum, Jarre. Zayıflamaya başladığını düşünüyorum, hayatım. Cesaretini kaybediyorsun..."

"Haklısın!" dedi Jarre aniden, mendille konuşarak. Mendille konuşmayı, sahibi ile konuşmaktan kolay buluyordu. "Gerçekten de cesaretimi kaybediyorum. Korkarım..."

"Korkaklara tahammül edemem," dedi Limbeck. "Elflerden bu kadar çok korkuyorsan, artık GGIBIT Parti Sekreteri olarak iş göremezsin..."

"Elfler değil, Limbeck!" Jarre gözlükleri kapıp ayaklarının altında ezmekten kendini alıkoymak için ellerini sıkı sıkı kavuşturdu. "Biziz! Bizden korkuyorum! Senden ve... senden korkuyorum" -koltukları kabaran ve gururlanan bir muhafızı işaret etti- "ve senden ve senden! Ve kendimden. Kendimden korkuyorum. Biz ne hale geldik, Limbeck? Ne hale geldik?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, hayatım." Limbeck'in sesi yeni gözlükleri kadar sert ve keskindi. Yine gözlüklerini çıkardı ve temizlemeye başladı.

"Barışı severdik. Geg tarihinde birisini öldürdüğümüz hiç görülmemişti..."

"'Geg' değil!" dedi Limbeck sertçe.

Jarre onu duymazdan geldi. "Şimdi öldürmek için yaşıyoruz! Gençlerden bazılarının tek düşündüğü bu artık. Welfleri öldürmek..."

"Elfler, hayatım," diye düzeltti Limbeck. "Sana söylemiştim. 'Welf sözcüğü, bize 'efendilerimiz' tarafından öğretilen bir köle sözcüğü. Ve biz Geg değiliz, biz cüceyiz. 'Geg' sözcüğü alçaltıcıdır, bizi yerimizde tutmak için kullanılıyordu."

Gözlüklerini taktı ve Jarre'ye dik dik baktı. Altından gelen meşale ışığı (meşaleyi tutan cüce sıradışı bir kısalığa sahipti) gözlüklerin gölgelerini yukarı doğru düşürdü ve Limbeck'e olağanüstü kötü bir görüntü verdi. Jarre şimdi ona bakmaktan kendini alıkoyamıyordu, ona dehşet dolu bir büyülenme ile bakıyordu.

"Yine köleliğe mi dönmek istiyorsun, Jarre?" diye sordu Limbeck ona. "Teslim olup, sürünerek ciflere mi gitmeliyiz? Ayaklarına kapanıp, sıska kıçlarını öpüp, üzgün olduğumuzu, bundan sonra cici küçük Gegler olacağımızı mı söylemeliyiz? İstediğin bu mu?"

"Hayır, elbette değil." Jarre içini çekti, yanağından aşağı akan bir gözyaşı damlasını sildi. "Ama onlarla konuşabiliriz. Pazarlık edebiliriz. Welf-ciflerin de savaşmaktan bizim kadar usanmış olduğunu tahmin ediyorum."

"Çok haklısın, usandılar," dedi Limbeck tatmin içinde. "Kazanamayacaklarını biliyorlar."

"Biz de kazanamayız! Tüm Tribus imparatorluğunu yıkamayız! Göklere yükselip, Aristagon'a uçup savaşamayız."

"Onlar da bizi yıkamaz! Tünellerimizde nesiller boyunca yaşayabiliriz ve bizi asla bulamazlar..."

"Nesiller mi!" diye bağırdı Jarre. "İstediğin bu mu, Limbeck? Nesiller boyunca sürecek bir savaş mı? Saklanmaktan, kaçmaktan ve korkmaktan başka hiçbir şey bilmeyen çocuklar mı büyüyecek?"

"En azından özgür olacaklar," dedi Limbeck, gözlüklerini yine kulaklarına geçirerek.

"Hayır, olmayacaklar. Korktuğun sürece özgür olamazsın," diye yanıt verdi Jarre yumuşak bir sesle.

Limbeck yanıt vermedi. Sessiz kaldı.

Sessizlik korkunçtu. Jarre sessizlikten nefret ediyordu. Hüzün dolu, yaslı ve ağırdı ve ona bir şeyi, bir yeri, birisini hatırlatıyordu. Alfred. Alfred ve anıtmezar. Yemleyen heykelinin

arkasındaki gizli tüneller, içinde güzel, genç bedenler olan kristal tabutlar. Orası da sessizdi ve Jarre sessizlikten korkmuştu.

Bırakma! demişti Alfred'e.

Neyi bırakmayayım? Alfred biraz kalın kafalıydı.

Konuşmayı! Sessizlik! Onu dinlemeye dayanamıyorum!

Ve Alfred onu teselli etmişti. Bunlar benim dostlarım... Burada hiç kimse sana zarar veremez. Artık değil. Zaten vereceklerinden de değil-en azından kasıtlı olarak.

Ve sonra Alfred Jarre'nin hatırladığı ve sık sık kendi kendine söylediği bir şey söylemişti.

Ama kasıtsız olarak, en iyisini kastederek ne kadar çok hata yapıldı.

"En iyisini kastederek," diye tekrarladı, dehşet verici sessizliği doldurmak için konuşarak.

"Sen değiştin, Jarre," dedi Limbeck ona sertçe

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Jarre.

Ve bundan sonra söylenecek fazla şey kalmadı ve orada, Limbeck'in evinde, sessizliği dinleyerek durdular Muhafızlar ayaklarını sürttüler ve sağır olmuş, tek bir kelime duymamış gibi görünmeye çalıştılar.

Tartışma Limbeck'in yaşam mekânında geçiyordu -Het'deki eski evinde değil, Rahm'deki mevcut konutunda. Geg standartlarına göre iyi bir evdi, Başat Usta'nın* konutu olmaya layıktı ve Limbeck'in şimdiki unvanı da buydu. İtiraf etmek gerekirse, bu ev eski Başat Usta, Darral Uzunkıyılı'nın saklama tankı kadar iyi değildi. Ama saklama tankı yüzeye -ve sonuç olarak Drevlin'in yüzeyini işgal eden ciflere- çok yakındı.

Limbeck, halkının geri kalanı ile beraber yüzeyin epeyce altında yaşamak zorunda kalmıştı. Cüceler için bu güçlük yaratmamıştı. Büyük Yıksı-diksi hep kazar, deler, açardı. Drev-lin'deki Geg kasabalarında, Rahm'de, Het'de, Lek ya da He-rot'da yeni bir tünel keşfedilmediği gün nadir geçerdi. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü Yıksı-diksi, herhangi bir mantıklı sebep olmaksızın, eski tünelleri gömer, yıkar, doldurur ya da yok ederdi. Cüceler** bunu filozof gibi karşılar, yıkılan tünellerden çıkar, yeni tüneller ararlardı.

Elbette artık Yıksı-diksi çalışmayı bıraktığından, başka yıkımlar ve yeni tüneller olmayacaktı. Işık, ses ve ısı olmayacaktı. Jarre titredi, sıcaklığı düşünmemiş olmayı diledi. Meşale cızırdayıp ölmeye başlamıştı. Limbeck çabucak bir başka söylev kıvırdı.

Limbeck'in yaşam mekânı yüzeyin çok aşağısında, Drevlin'in en alçak yerlerinden birinde, Fapprika olarak bilinen büyük binanın tam altındaydı. Bir dizi dik, dar merdiven bir koridordan diğerine açılıyor, Limbeck'in evinin önündeki koridora çıkıyordu.

* Arianus'un Aşağı Âlemleri'nde, Drevlin'de yaşayan Geglerin hükümdarı.

** Haplo burada ve gelecekteki anlatımlarında, Arianus'a yaptığı ilk yolculukta yaptığının aksine "Gegler" sözcüğünü değil, "cüceler" sözcüğünü kullanır. Haplo bu değişiklik için bir sebep vermemektedir, ama Limbeck ile "Geg" sözcüğünün aşağılayıcı bir sözcük olduğu konusunda anlaşmış olması mümkündür. Haplo bu metinde, "Geg" sözcüğünün elfçe böcek anlamına gelen "gega-rega" sözcüğünün kısaltılmış hali olduğunu belirten bir not eklemiştir.

Merdivenler, koridor ve ev Yıksı-diksi'nin yaptığı diğer tünellerin çoğu gibi mercankayadan oyulmamıştı. Merdiven basamakları pürüzsüz bir taştan yapılmıştı, koridorun duvarlan pürüzsüzdü, yer ve tavan da pürüzsüzdü. Limbeck'in evinin kapısı bile vardı, gerçek bir kapı, üzerinde bir yazı ile. Cücelerin hiçbiri yazıyı okuyamıyordu ve Limbeck'in bildirisini -KAZAN ODASI'nın BAŞAT USTA anlamına geldiğini- sorgulamadan kabul ettiler.

Evin içi, Yıksı-diksi'nin iri ve etkileyici görünüşlü bir parçası yüzünden biraz sıkışıktı. Dev alet, sayısız boruları, tankları ile, artık çalışmıyordu ve tıpkı Fapprika'nın cücelerin hatırlayabildiği en eski zamanlardan beri çalışmaması gibi, uzun, çok uzun zamandır çalışmıyordu. Yıksı-diksi ilerlemiş, bu kısmını geride bırakmıştı.

Limbeck'in gözlüklerine bakmak istemeyen Jarre gözlerini alete dikti ve içini çekti.

"Eski Limbeck bu şeyi çoktan parçalamıştı," dedi kendi kendine fısıldayarak, sessizliği doldurmak için. "Tüm zamanını bunu çekiçleyerek, onun vidasını sökerek ve tüm bu zaman boyunca neden, neden, neden diye sorarak geçirirdi. Neden çalışıyordu? Neden durdu?"

"Artık hiç 'neden' diye sormuyorsun, Limbeck, değil mi?" dedi Jarre yüksek sesle.

"Neden ne?" diye mırıldandı Limbeck, başka bir şeyle meşgul olurken.

Jarre yine içini çekti. Limbeck ya onu duymamıştı ya da duymazdan gelmişti.

"Yüzeye çıkmamız lazım," dedi. "Elflerin Yıksı-diksi'yi kapatmayı nasıl becerdiğini öğrenmemiz lazım..."

Sürünen ve yavaş ayak sesleri -zifiri karanlıkta dik bir merdivenden inmeye çalışan, arada bir hamlamalar ve boğuk küfürlerle ara verilen ayak sesleri- sözünü kesti.

"O da ne?" diye sordu Jarre korkarak.

"Elfler!" dedi Limbeck, vahşi bakışlarla.

Kendisi de korkmuş görünen muhafıza kaşlarını çattı, ama -önderinin kaşlarını çattığını gören- muhafız yüz ifadesini değiştirerek vahşi vahşi bakmaya başladı.

"Usta! Başat Usta!" bağrışlan kapalı kapıdan duyuldu.

"Halkımız," dedi Limbeck şaşırarak. "Onlara ne ne yapacaklarını söylememi istiyorlar, sanırım."

"Başat Usta sensin," diye hatırlattı Jarre ona, az sertçe.

"Evet, pekâlâ, onlara ne yapacaklarını söyleyeceğim," diye terslendi Limbeck. "Savaş. Savaşacaklar ve savaşmaya devam edecekler. Elfler Yıksı-diksi'yi kapatarak hata yaptılar. Halkımızın bir kısmı daha önce kan dökmek konusunda hevesli değildi, ama artık olacaklar! Elfler bu günü pişmanlıkla..."

"Usta!" diye bağırdı pek çok ses bir arada. "Neredesin?"

"Göremiyorlar," dedi Jarre.

Meşaleyi Limbeck'den alarak kapıyı açtı ve koridora çıktı.

"Lof?" diye seslendi, cücelerden birini tanıyarak. "Ne oldu?"

Limbeck gelip yanında durdu. "Selamlar, Zalimliğe Karşı Savaşta Savaşan Kardeş."

Karanlıkta merdivenlerden inmek gibi tehlikeli bir yolculuk yaptıkları için sarsılmış olan cüceler ürkmüş göründü. Lof endişeyle, böyle korkunç birini görmek için çevresine bakındı.

"Seni kastediyor," dedi Jarre sertçe.

"Gerçekten mi?" Lof etkilenmişti, o kadar etkilenmişti ki, bir anlığına neden geldiğini unuttu.

"Bana sesleniyordunuz," dedi Limbeck. "Ne istiyorsunuz?

Eğer Yıksı-diksi'nin çalışmayı bırakması ile ilgiliyse, bir bildiri hazırlıyorum..."

"Hayır, hayır! Bir gemi, efendim," diye yanıt verdi hepsi birden. "Bir gemi!"

"Bir gemi Dışarı'ya indi." Lof elini belirsizce yukarıya doğru salladı. "Efendim," diye ekledi gecikerek ve bir miktar asık suratla. Limbeck'ten hiç hoşlanmamıştı.

"Bir elf gemisi mi?" diye sordu Limbeck hevesle. "Düştü mü? Hâlâ orada mı? Çevrede dolanan cifler gördünüz mü? Mahkûmlar," dedi yan yan Jarre'ye. "Bunu bekliyordum. Onları sorgulayabiliriz ve rehine olarak kullanabiliriz..."

"Hayır," dedi Lof, bir süre düşündükten sonra.

"Hayır ne?" diye sordu Limbeck sinirle.

"Hayır, efendim."

"Demek istediğim, 'hayır' diyerek ne kastediyorsun?"

Lof düşündü. "Hayır, gemi düşmedi, hayır, bir Welf gemisi değil ve hayır, kimseyi görmedim."

"Bir Wel -elf gemisi olmadığını nereden biliyorsun? Elbette bir elf gemisi olmalı. Başka ne tür bir gemi olabilir ki?"

"Değil," diye bildirdi Lof. "Bir Welf gemisi görürsem tanırım. Bir seferinde birine bindim." Etkilendiğini umarak Jarre'ye baktı. Lof'un Limbeck'ten hoşlanmamasının en önemli sebebi Jarre idi. "En azından, Kaldıraçlarda bir welf gemisine saldırdığımızda yakındaydım. Bu geminin

kanatları yok bir kere. Ve Welf gemilerinin yaptığı gibi gökten düşmedi. Bu yavaş yavaş, süzülerek indi, sanki planladığı buymuş gibi. Ve," diye ekledi, gözleri hâlâ Jarre'nin üzerinde. En iyisini en sona saklamıştı. "Tamamen resimlerle kaplı."

"Resimler..." Jarre Limbeck'e huzursuzlukla baktı. Lim-beck'in gözleri, gözlüklerinin ardında sert sert parlıyordu.

"Emin misin, Lof? Dışarısı karanlık, fırtına kopuyor olmalı..."

"Elbette eminim." Lof bu zafer ânından vazgeçmeye niyetli değildi. "Gümbürdek'in üzerinde durmuş, nöbet tutuyordum ve bir sonraki an bi baktım, şeye benzeyen bir gemi... şeye... eh, ona." Lof yüce önderlerini işaret etti. "Ortası yuvarlak ve iki uçtan biçilmiş gibi."

Neyse ki Limbeck gözlüklerini çıkarmış, düşünceli düşünceli siliyordu ve bu yüzden karşılaştırmayı kaçırdı.

"Her neyse," diye devam etti Lof, kasıla kasıla. Başat Usta da dahil herkesin her sözcüğünü dinlediğini fark etmişti. "Gemi bulutların arasından fırlayıverdi ve kendini aşağı bırakıp yere oturdu. Ve her tarafı resimlerle kaplı. Şimşeklerin ışığında gördüm."

"Gemi hasarlı değil miydi?" diye sordu Limbeck, gözlüklerini takarak.

"Hiç değildi. Senin boyunda dolular yağmaya başladığında bile, efendim. Rüzgâr Yıksı-diksi'nin parçaların havalara fırlatırken bile bir şey olmadı. Gemi orada rahat rahat oturdu."

"Belki ölmüştür," dedi Jarre, sesinin umutlu çıkmaması için çabalayarak.

"İçeride ışık gördüm ve birisi ortalıklarda dolaşıyordu. Ölü değil."

"Ölü değil," dedi Limbeck. "Haplo bu. Öyle olmak zorunda. Üzerinde resimler olan bir gemi, tıpkı benim Terrel Fen'de bulduğum gemi gibi. Geri geldi!"

Jarre, Lof'un yanına gitti, sakalını tuttu, onu kokladı ve burnunu büktü. "Tıpkı düşündüğüm gibi. Kafasını bira fıçısına sokmuş. Onu dinleme, Limbeck."

Lof'u ittirip arkadaşlarının üzerine düşmesine sebep olan Jarre, Limbeck'in kolunu tuttu ve onu çevirip, evine geri sokmaya çalıştı.

Ayaklarını bir kere yere sağlam basınca, çoğu cüce gibi Limbeck de kolay kolay yerinden oynatılamazdı. (Jarre Lof u hazırlıksız yakalamıştı.) Limbeck kolunu Jarre'den kurtardı, onu bir parça iplik gibi silkeledi.

"Bizlerden hiç kimse gemiyi gördü mü, Lof?" diye sordu Limbeck. "Onunla iletişim kurmaya çalıştılar mı? İçeride kim olduğunu anlamaya çalıştılar mı?"

Limbeck sorularını defalarca tekrarlamak zorunda kaldı. Şaşkınlaşan ve yoldaşlarınca tekrar ayaklarının üzerine dikilen Lof, incinmiş bir hayretle Jarre'ye bakıyordu.

"Ne yaptım ki?" diye sordu.

"Limbeck, lütfen..." diye yalvardı Jarre, kolunu yine çekiştirerek.

"Hayatım, beni rahat bırak," dedi Limbeck, pırıldayan gözlüklerinin ardından ona bakarak. Sesi sert, hatta vahşiydi.

Jarre elini yavaş yavaş indirdi. "Bunu sana Haplo yaptı," dedi yumuşak bir sesle. "Bütün bunları bize Haplo yaptı."

"Evet, ona çok şey borçluyuz." Limbeck ona sırtını döndü. "Şimdi, Lof. Çevrede cifler var mıydı? Eğer öyleyse, Haplo tehlikede olabilir..."

"Hiç Welf yoktu, efendim." Lof başım salladı. "Makine durduğundan beri hiç Welf görmedim. Ben -agh!" Jarre incik kemiğini çok fena tekmelemişti.

"Bunu neden yaptın?" diye kükredi Lof. Jarre yanıt vermedi, hepsinin yanından, onlara tek bir bakış fırlatmadan geçti.

KAZAN ODASI'na dönerek hızla arkasına döndü ve titreyen parmağını Limbeck'e çevirdi. "Yıkımımıza sebep olacak! Göreceksin!"

Kapıyı çarparak kapattı.

Cüceler kıpırdamaya korkarak, sessizce durdular. Jarre meşaleyi yanında götürmüştü.

Limbeck kaşlarını çattı, başını sallayıp, omuzlarını silkti ve şiddetle kesilen sözlerine devam etti. "Haplo tehlikede olabilir. Elflerin onu yakalamasını istemeyiz."

"Işığı olan var mı?" diye sormaya cesaret etti Lof'un arkadaşlanndan biri.

Limbeck soruyu önemsiz bularak duymazdan geldi. "Onu kurtarmamız gerek."

"Dışarı'ya mı gideceğiz?" Cüceler dehşet içinde kalmıştı.

"Ben dışarı çıkmıştım," diye hatırlattı Limbeck onlara kısaca.

"Güzel. Dışarı'ya sen çık ve onu getir. Biz seyredeceğiz," dedi Lof.

"Işık olmadan çıkmayız," diye mırıldandı bir başkası.

Limbeck öfkeyle yurttaşlarına baktı, ama kimse göremediğinden bakışları etkisiz kaldı.

Görünüşe göre konuyu fazla düşünmemiş olan Lof'un sesi yükseldi. "Bu Tanrı olan Haplo değil mi..."

"Tanrı yok," diye terslendi Limbeck.

"Tamam, o zaman, efendim" -Lof un yılmaya niyeti yoktu-"hep bahsettiğin sihirbazla savaşan Haplo değil mi?"

"Sinistrad. Evet, o Haplo. Şimdi anlıyor musunuz...?"

"O zaman kurtarılmaya ihtiyacı yok!" diye sonuca vardı Lof zafer ile. "Kendisini kurtarabilir!"

"Bir sihirbazla savaşan herkes ciflerle savaşabilir," dedi bir başkası, hiç yakından elf görmemiş birinin kararlılığıyla. "O kadar da sert değiller."

Limbeck Zalimliğe Karşı Savaşta Savaşan Kardeşlerini boğmamak için kendini zor tuttu. Gözlüklerini çıkardı ve büyük, beyaz kumaşla silmeye başladı. Yeni gözlüklerine bayılıyordu. Onları kullanarak olağanüstü bir netlikle görebiliyordu. Ne yazık ki, camlar o kadar kalındı ki, gözlüğü kulaklarının çevresine kalın tellerle sarmazsa burnundan aşağı kayıyordu. Saplar canını acıtıyor, güçlü camlar gözlerinin ağrımasına sebep oluyor, burun destekleri etine gömülüyordu, ama çok iyi görebiliyordu.

Ama bunun gibi zamanlarda neden uğraşıp durduğunu merak ediyordu. Bir şekilde devrim, kaçak bir fırlayansal gibi yoldan çıkmıştı. Limbeck onu yola sokmaya, çevirmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Şimdi, en azından bir umut ışığı görüyordu. Hem, yoldan çıkan kendisi değildi. Yalnızca kenarda oturuyordu. Ve başta felaket olduğunu düşündüğü şey -Yıksı-diksi'nin durması- devrimi yine yola koymakta faydalı olabilirdi. Gözlüklerini tekrar taktı.

"Işığımız olmamasının sebebi..."

"Jarre'nin meşaleyi götürmesi mi?" diye araya girdi Lof yardımseverce.

"Hayır!" Limbeck derin bir nefes aldı, parmaklarını Lofun boğazına dolamamak için yumruklanın sıktı. "Elflerin Yıksı-diksi'yi kapatması."

Sessizlik. Sonra, "Emin misin?" Lof'un sesi kuşkulu geliyordu.

"Başka nasıl bir açıklama olabilir ki? Elfler kapattı onu. Bizi açlıktan, soğuktan öldürmek istiyorlar. Belki büyülerini kullanarak karanlıkta buraya gelip hepimizi öldüreceklerdir. Burada oturup kabullenecek miyiz, yoksa savaşacak mıyız?"

"Savaşacağız!" diye bağırdı cüceler, öfkeleri karanlığın içinde, yukandaki topraklan süpüren fırtına gibi gümbürdeyerek.

"İşte bu yüzden Haplo'ya ihtiyacımız var. Benimle misiniz?"

"Evet, efendim!" diye haykırdı Savaşan Kardeşler.

Aralarından iki kişi uygun adım yürüyüp gitmeye başlayıp burunlarını duvara vurunca hevesleri büyük ölçüde kırıldı.

"Göremediğimiz bir şeyle nasıl savaşabiliriz?" diye homurdandı Lof.

"Görebiliyoruz," dedi Limbeck yılmadan. "Haplo uzun zaman önce bizim gibi cücelerin yeraltında, karanlık yerlerde yaşadığını anlatmıştı. Ve karanlıkta görmeyi öğrenmişler. Biz ışığa bağımlı olduk. Artık ışık olmadığına göre, atalarımız gibi yapmalı, karanlıkta görmeyi, savaşmayı, yaşamayı öğrenmeliyiz. Gegler bunu başaramazdı. Gegler yapamazdı. Ama cüceler yapabilir. Şimdi," -Limbeck derin bir nefes aldı- "herkes ileri. Beni takip edin."

Bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Herhangi bir şeye çarpmadı. Ve görebildiğini fark etti! Çok net göremiyordu; söylevlerinden birini okuyamazdı örneğin. Ama

sanki duvarlar cücelerin üzerine hatırlayamadıkları kadar eskiden beri parlayan ışığın bir kısmını emmiş ve şimdi, minnetle, bir kısmını geri veriyormuş gibiydi. Limbeck duvarların, yerin ve tavanın hafifçe parladığını görebiliyordu. Savaşan Kardeşlerinin siluetlerini, ışığın karşısında kara kara görebiliyordu. İlerlediği zaman, merdivenlerin duvarda oluşturduğu araları, karanlık ve soluk, ürkütücü bir ışık deseni ile yukarıya tırmanan merdivenleri gördü.

Arkasında diğer cücelerin hayranlıkla nefeslerini tuttuklarını duydu ve yalnız olmadığını anladı. Onlar da görebiliyordu. Yüreği halkına duyduğu gururla kabardı.

"Artık her şey değişecek," dedi kendi kendine, merdivenlerden çıkarken tam arkasında cesur adımlar duyunca. Devrim yoluna girmişti ve hızla ilerlemiyor olsa da, en azından kıpırdanıyordu.

Elflere teşekkür etmeliydi.

Jarre birkaç gözyaşı damlasını sildi, sırtını kapıya dayadı ve Limbeck'in kapıyı çalmasını, uysallıkla meşaleyi istemesini bekledi. Meşaleyi ona verirken bir miktar da akıl vermeye karar vermişti. Sesleri dinlediğinde, Limbeck'in sesi gibi gelen bir sesin bir söyleve giriştiğini duydu. İçini çekti, ayağını yere vurdu.

Meşale neredeyse tükenmişti. Jarre bir başka söylev destesi aldı ve yaktı. "Savaşacağız!" diye gürlediklerini, sonra duvarda bir gümleme duydu. Jarre güldü, ama kahkahası acıydı. Elini kapının koluna koydu.

Sonra, açıklanamaz bir şekilde ayak sesleri duydu, kalın cüce çizmelerinin ağır titreşimlerinin koridorda uzaklaştığını hissetti.

"Bırak aptal kafalarını birkaç kez vursunlar," diye mırıldandı. "Geri döneceklerdir."

Ama yalnızca sessizlik vardı.

Jarre kapıyı araladı ve dışarıya baktı.

Koridor boştu.

"Limbeck?" diye bağırdı Jarre, kapıyı sonuna kadar açarak. "Lof? Kimse yok mu?"

Yanıt yoktu. Çok uzakta, çizmelerin kararlılıkla merdivenlerden yukarı çıktığını duydu. Parlak küllere dönen Limbeck'in söylevi meşaleden süzüldü ve ayaklarının dibine düştü.

ONUNCU BÖLÜM
RAHM, DREVLEN AŞAĞI ÂLEM

Haplo sık sık köpeği başkalarının konuşmalarını dinlemek
için kullanmış, onun kulakları aracılığı ile seslerini duymuştu.

Ama birisinin köpeği ile yapacağı konuşmaları dinlemek aklına gelmemişti. Hayvana çocuğa gözkulak olması ve herhangi bir haylazlık yaparsa -kapağı açmaya çalışması gibi- Haplo'ya haber vermesi emredilmişti. Bunun ötesinde, Haplo Bane'in ne düşündüğü ya da ne dediği ile ilgilenmemişti.

Ama Bane'in Nexus Lordu'na itaat konusundaki masum görünüşlü sorusunun kendisini rahatsız ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Böyle bir soruyu hemen, çekinmeden, temiz bir vicdanla yanıtlayabileceği bir zaman olmuştu -Haplo çok iyi biliyordu.

Artık değil.

Kendi kendine, lorduna itaatsizlik edecek kadar ileri gitmediğini söylemesi boşunaydı. Gerçek itaat zihinde olduğu kadar yürektedir de. Ve Haplo yüreğinde, isyan etmişti. Kaçınmalar ve yarım gerçekler direk inkârlar ve yalanlar kadar kötü değildi, ama dürüstlük kadar iyi de değildi. Uzun bir süredir, Abarrach'tan bu yana, Haplo lorduna karşı dürüst davranmamıştı. Ve bu bilgi zaman zaman kendini suçlu ve rahatsız hissetmesine sebep oluyordu.

"Ama artık," dedi Haplo kendi kendine, hızla şiddetlenmekte olan fırtınaya bakarak, "merak etmeye başlıyorum. Lordum bana karşı dürüst davrandı mı?"

Fırtına geminin üzerinde koptu. Gemi vahşi rüzgârla çapalarını sarstı, ama yerinde, güvende kaldı. Daima çakan şimşekler manzarayı, sakin havada güneşin aydınlattığından daha parlak

aydınlattılar. Haplo lordu hakkındaki soruları kafasından çıkardı. Bu onun sorunu değildi, en azından şimdilik. Ama Yıksı-diksi onun sorunuydu. Pencereden pencereye yürüdü, büyük makineden görebildiği kadarını inceledi.

Bane ve köpek köprüye geldiler. Köpek sosis kokuyordu. Anlaşılan Bane sıkılmıştı ve yapacak başka şey bulamamıştı.

Haplo ikisini de görmezden geldi. Artık anılarının ona oyun oynamadığından emindi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı...

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Bane esneyerek. Kendini bir banka attı. "Orada hiçbir şey yok, yalnız..."

Çentikli bir yıldırım geminin yanında yere düştü, havaya kaya parçalan fırlattı. Yürek durduran bir gökgürültüsü çevrelerinde gümbürdedi. Köpek yere sindi. Haplo içgüdüyle pencereden çekildi, ama bir an sonra yine dışarı çıkmış, dikkatle dışarıya bakıyordu.

Bane başını eğdi, kolları ile onu korudu. "Bu yerden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Ben -O neydi? Şunu gördün mü?"

Çocuk işaret ederek ayağa fırladı. "Kayalar! Kayalar kıpırdadı!"

"Evet, gördüm," dedi Haplo, gördüğü şey teyit edildiği için memnun. Görüşünü yıldırımın mı etkilediğini merak ediyordu.

Bir yıldırım daha düştü. Köpek sızlanmaya başladı. Haplo ve Bane yüzlerini cama bastırdılar ve fırtınanın içine baktılar.

Pek çok mercankaya son derece sıradışı bir şekilde davranıyorlardı. Kendilerini yerden koparmış, hızla, dosdoğru -ve artık yanılmanın imkânı yoktu- Haplo'nun gemisine geliyorlardı.

"Bize geliyorlar!" dedi Bane şaşkınlık içinde.

"Cüceler," diye tahminde bulundu Haplo, ama neden cüceler Dışarı'ya, özellikle de fırtına sırasında gelme riskine girsinler, tahmin edemiyordu.

Kayalar geminin çevresinde dolaşarak içeri girmek için bir yol aramaya başladılar. Haplo kapağa doğru koştu. Bane ile köpek de onu takip ettiler. Geminin rün büyüsü savunmasını bozmaya bir an tereddüt etti. Ama eğer hareketli Kayalar gerçekten cüceyse, fırtınaya maruz kaldıkları her an üzerlerine bir yıldırım düşmesi riski ile karşı karşıyaydılar.

Ümitsizliğin onları buna zorladığına karar verdi Haplo. Yıksı-diksi'deki değişiklik ile ilgili bir şey olmalıydı. Elini kapağın ortasına çizilmiş rünün üzerine koydu ve onu ters yönde çizmeye başladı. Parlak alev hemen solmaya, kararmaya başladı. Ona dokunan diğer desenler de kararmaya başladı. Haplo kapağın üzerindeki desenlerin tamamı sönene kadar bekledi, sonra kilidi kaydırdı ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Bir rüzgâr dalgası onu neredeyse yere yıkacaktı. Yağmur altında hemen sırılsıklam kesildi.

"Geri çekil!" diye bağırdı, yüzünü dolulardan korumak için kolunu kaldırarak.

Bane çoktan geriye çekilmişti ve bu arada neredeyse köpeğe takılıp düşüyordu. İkisi açık kapıdan güvenli bir uzaklıkta büzüldüler.

Haplo kendini toparladı ve fırtınanın içine doğru baktı.

"Acele edin!" diye haykırdı, ama gökgürültüsünün gümbürdeyişi üzerinden onu herhangi birinin duyup duyamadığını merak etti. Dikkatlerini çekmek için kolunu salladı.

Geminin içini aydınlatan mavi ışıltı hâlâ parlaktı, ama Hap-lo onun solmakta olduğunu görebiliyordu. Koruma çemberi kırılmıştı. Uzun zaman geçmeden tüm gemiyi koruyan desenler zayıflayacaktı.

"Acele edin!" diye bağırdı gene, bu sefer cüce dilinde konuşmayı hatırlayarak.

Gemiyi ikinci kez dolaşan öndeki kaya açık kapaktan gelen mavi ışığı gördü ve ona doğru ilerledi. Önderlerini gören diğer iki kaya arkasından seyirttiler. Öndeki kaya gövdeye çarptı, birkaç dakika boyunca çılgınca döndü, sonra kaya aniden yukarı doğru fırladı ve Limbeck'in gözlüklü yüzü, kızarmış ve nefes nefese, ortaya çıktı.

Gemi suda gitmesi için yapılmıştı, havada değil, bu yüzden kapak yerden yukarıdaydı. Haplo kendi kullanımı için bir halat merdiven eklemişti ve bunu Limbeck'e attı.

Rüzgâr yüzünden gövdeye dümdüz yapışmış olan cüce, geminin kenarına çarpmış olan diğer iki tanesine endişeyle bakarak tırmanmaya başladı. Bir cüce kendini koruyucu kabuktan kurtarmayı başardı, ama diğeri anlaşılan zorluk çekiyordu. Rüzgârın uğuldaması ve gökgürültüsünün üzerinde acınası bir feryat yükseldi.

Son derece sinirli görünen Limbeck sabırsızca bağırmaktan kendini alıkoydu ve yavaş yavaş, zahmetle aşağı inerek Savaşan Kardeşi'ni kurtardı.

Haplo hızla çevresine bakındı; her geçen an mavi ışıltı daha da soluyordu.

"Buraya gelin!" diye seslendi Limbeck'e. "Ben onun icabına bakarım!"

Limbeck sözcükleri duyamıyordu, ama ne anlatmak istediğini anladı. Yine tırmanmaya başladı. Haplo kolayca yere atladı. Bedenindeki desenler mavi-kırmızı parladı ve onu dolulardan ve yıldırımdan korudu -ya da Haplo öyle umut ediyordu. " Yüzüne çarpan yağmur yüzünden yarı kör, Cüce'nin içinde kısılı kaldığı icadı inceledi. Bir başka cüce ellerini o şeyin altına koymuş, oflayıp poflamasına bakılırsa kaldırmaya çalışıyordu. Haplo büyüyle güçlenmiş kendi çabasını da ekledi. Kayayı havaya öyle bir güçle kaldırdı ki, Cüce'nin eli kaydı ve yüzüstü bir birikintinin içine düştü.

Haplo boğulmasın diye Geg'i ayağa kaldırdı ve aniden kurtulması karşısında şaşkınlaşmış bir şekilde sersem sersem bakınmakta olan diğer Cüce'yi yakaladı. Haplo kalın bacaklı cücelerin yavaşlığına küfrederek ikisini merdivenlerden yukarı çıkardı. Neyse ki, son derece yakına düşen bir yıldırım hepsini daha hızlı hareket etmeye zorladı. Gökgürültüsü çevrelerinde gümbürdeyince merdiveni rekor hızla çıktılar ve tepeüstü geminin içine devrildiler.

Haplo kapağı kapattı ve deseni hızla yeniden çizerek mühürledi. Mavi ışıltı panldadı. Haplo daha rahat nefes almaya başladı.

Bane, Haplo'nun tahmin edeceğinden daha büyük bir düşüncelilikle battaniye getirdi ve sırılsıklam cücelere dağıttı. Harcadıkları çaba, yaşadıktan korku ve Haplo'nun derisinin mavi mavi parladığını görmelerinin hayreti ile nefes nefese kalan cücelerden hiçbiri konuşamıyordu. Sakallarındaki suyu sıktılar, derin nefesler aldılar ve Patryn'e büyük bir hayretle baktılar. Haplo yüzündeki suyu sildi ve Bane ona bir battaniye uzattığı zaman başını salladı.

"Limbeck, seni tekrar görmek ne kadar güzel," dedi Haplo, sessiz, dostça bir gülümseme ile. Desenlerin sıcaklığı bedenindeki yağmur suyunun hızla buharlaşmasına sebep oluyordu.

"Haplo..." dedi Limbeck, bir parça kararsızlıkla. Gözlükleri suyla kaplanmıştı. Onları çıkararak mendili ile kurulamaya niyetlendi, ama cebinden yalnızca sırılsıklam bir kumaş yığını çıktı. Limbeck ıslak kumaşa şaşkınlık içinde baktı.

"Al," dedi Bane yardımseverce, deri pantolonuna tıkıştırdığı gömleğinin ucunu önererek.

Limbeck yardımı kabul etti ve gözlüklerini dikkatle Bane'in gömleğine sildi. Onları taktı, çocuğa uzun uzun baktı, sonra bakışlarını Haplo'ya çevirdi, sonra yine çocuğa baktı.

Tuhaftı, ama Haplo Limbeck'in onları hayatında ilk kez gördüğüne yemin edebilirdi.

"Haplo," dedi Limbeck ciddiyetle. Yine Bane'e baktı, tereddüt etti, Geg'e ilk önce bir tanrı, sonra bir insan prensi, sonra son derece güçlü bir sihirbazın oğlu olarak sunulan oğlana nasıl hitap edeceğine karar veremedi.

"Bane'i hatırlarsın," dedi Haplo rahatça. "Volkaran Adaları'nın tahtının vârisi."

Limbeck başını salladı, yüzünde son derece keskin bir kurnazlık vardı. Dışarıdaki makine durmuş olabilirdi, ama Cüce'nin kafasındaki çarklar hâlâ dönüyordu. Düşünceleri yüzünden o kadar rahatlıkla okunabiliyordu ki, Haplo onları yüksek sesle söyleyebilirdi.

Demek hikâye bu, öyle mi? Ve Bu beni nasıl etkileyecek?

Arkada bıraktığı kararsız, pratik olmayan, idealist cüceye alışık olan Haplo Limbeck'teki bu değişime hayret etti ve bunun sebebini merak etti. Bundan pek hoşlanmamıştı. Herhangi bir değişim, iyi yönde de olsa, planlarını bozardı. Haplo karşılaşmalarının bu ilk dakikalarında tamamen yeni ve farklı bir Limbeck ile uğraşmak zorunda kalacağını gördü.

"Ekselansları," dedi Limbeck, yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, bu durumun onun işine yarayabileceğine karar vermişti.

"Limbeck Başat Usta oldu, Ekselansları," dedi Haplo, Bane'in imayı anlayacağını ve Limbeck'e hak ettiği saygıyı göstereceğini umarak.

"Başat Usta Limbeck," dedi Bane, bir kralın bir diğerine hitap ederken kullandığı soğuk nezaket ile. "Sizi bir kez daha gördüğüm için memnunum. Yanınızda getirdiğiniz diğer Gegler kim?"

"Geg değil!" dedi Limbeck keskin bir şekilde, yüzü kararararak. "'Geg' bir köle sözcüğü. Bir hakaret! Aşağılayıcı!" Yumruğunu avucuna vurdu.

Cüce'nin hararet karşısında şaşıran Bane bakışlarını açıklama için hızla Haplo'ya çevirdi. Haplo da şaşkındı, ama Limbeck ile geçmişte yaptığı konuşmalan hatırlayınca, neler olup bittiğini anladığını düşündü. Gerçekten de, Haplo kısmen sorumlu bile sayılabilirdi.

"Limbeck ile halkının cüce olduğunu anlamalısınız, Ekselansları -tıpkı sizin ve halkınızın insan olarak bilinmeniz gibi, Limbeck ile halkı için uygun ve eski terim cücedir. 'Geg' terimi..."

"...bize cifler tarafından verilmişti," dedi Limbeck, sakalından yükselen buhar yüzünden buğulanmaya başlayan gözlüğünü çıkararak. "Afedersiniz, Ekselansları, ama acaba... Ah, teşekkür ederim." Bane'in uzattığı gömleğe gözlüklerini yine sildi.

"Sizi payladığım için üzgünüm, Ekselansları," dedi Limbeck serinkanlılıkla, gözlükleri kulaklarına takıp, içlerinden Bane'e bakarak. "Elbette bu sözcüğün cüceler için ölümcül bir hakaret haline geldiğini sizin bilmenizin imkânı yoktu. Değil mi?"

Destek için arkadaşlarına baktı. Ama Lof ağzını bir karış açmış, mavi ışıltısı solmaya başlayan Haplo'ya bakıyordu. Diğer cüce endişeli bakışlarını köpeğe dikmişti.

"Lof," diye azarladı onu Limbeck. "Ne söylediğimi duydun mu?"

Lof yerinden sıçradı, son derece suçlu göründü ve yoldaşını dürtükledi.

Önderlerinin sesi sertti. "'Geg' teriminin bizim için bir hakaret olduğunu söylüyordum."

Her iki cüce o anda fena halde alınmış ve derinden yaralanmış gibi görünmeye başladılar, ama neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikirlerinin bile olmadığı hayli açıktı.

Limbeck kaşlarını çattı ve bir şey söyleyecek oldu, ama içini çekerek sustu.

"Seninle konuşabilir miyim? Yalnız?" diye sordu Haplo'ya aniden.

"Elbette," dedi Haplo omuzlannı silkerek.

Bane kızardı, ağzını açtı. Haplo bir bakışla konuşmasını engelledi.

Limbeck oğlana yan yan baktı. "Yıksı-diksi'nin şemasını çizen sizdiniz, değil mi? Onun nasıl çalıştığını siz keşfettiniz, değil mi Ekselansları?"

"Evet, ben yaptım," dedi Bane, kendisine yakışan bir alçakgönüllülük ile.

Limbeck gözlüklerini çıkardı, dalgın dalgın mendile uzandı. Çekip çıkardığı zaman ıslak yığını yeniden fark etti. Gözlükleri yine burnunun üzerine oturttu. "O zaman siz de gelin," dedi.

Yurttaşlarına dönerek emirler verdi. "Siz burada kalın, nöbet tutun. Fırtına dinmeye başladığı zaman bana haber verin."

İkisi ciddiyetle başlarını salladı, gidip pencerenin yanında durdular.

"Beni endişelendiren cifler," diye açıkladı Limbeck Haplo'ya. Geminin ön tarafına, Haplo'nun yaşam mekânına doğru yürüyorlardı. "Gemini görüp araştırmak için geleceklerdir. Fırtına bitmeden tünellere dönmemiz gerek."

"Elfler mi?" diye tekrarladı Haplo hayretle. "Burada mı? Drevlin'de mi?"

"Evet," dedi Limbeck. "Seninle konuşmak istediğim konulardan biri bu." Haplo'nun kamarasında, bir zamanlar Chelestra cücelerine ait olan bir tabureye oturdu.

Haplo bu gerçeği açıklayan bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçti. Limbeck başka dünyalardaki cücelerle ilgilenmiyordu. Bu dünyadakilerle yeterince sorunu vardı, anlaşılan.

"Ben Başat Usta olduğum zaman emrettiğim ilk şey, Kaldıraçların kapatılması idi. Elfler su yüklemek için geldiler... ve hiçbir şey alamadılar. Savaşmaya karar verdiler, bizi parlak çelikleri ve büyüleri ile korkutabileceklerini düşündüler.

"'Kaçın, Gegler,' diye bağırdılar bize, 'sizi böcek gibi ezmeden kaçın!'

"Tam da benim işime yarayacak şekilde davrandılar," dedi Limbeck, gözlüklerini çıkarıp sapından çevirerek. "Savaşmak konusunda benimle aynı fikirde olmayan pek az cüce vardı. Özellikle de rahipler. Düzeni bozmak istemiyorlardı, yaşamlarının eskisi gibi sürmesini istiyorlardı. Ama ciflerin bize 'böcek' dediklerini ve bizimle sanki böceklerden daha fazla beynimiz ve duygularımız yokmuş gibi konuştuklarını duyduktan sonra, en barış âşığı grisakal bile elf kulağı kemirmeye hazır oldu.

"Elfleri ve gemilerini çevirdik. O gün orada yüzlerce, hatta belki binlerce cüce vardı." Limbeck hayal ve özlem dolu bir yüz ifadesi ile anılarına daldı ve Haplo, Cüce'yle karşılaştıklarından beri ilk defa, eskiden tanıdığı idealist Cüce'ye benzeyen birini gördü.

"Elfler çılgına dönmüştü, hayal kırıklığı içindeydiler, ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sayımız onlardan çoktu ve teslim olmak zorunda kaldılar. Bize para önerdiler.

"Onların paralannı istemiyorduk* -bu bizim ne işimize yarardı ki? Ve artık çöplerini ve atıklarını da istemiyorduk."

"Ne istiyordunuz?" diye sordu Haplo merakla.

"Bir şehir," dedi Limbeck gururla. Gözleri parlıyordu. Gözlüğünün elinden sarkmakta olduğunu unutmuş gibiydi. "Orada, yukarıda, Orta Âlemler'de bir şehir. Fırtınanın üzerinde. Çocuklarımızın güneş ışığını yüzlerinde hissedebileceği, ağaçlan görebileceği, Dışarı'da oynayabileceği bir şehir. Ve bizi oraya götürecek bir elf ejdergemisi."

"Halkın bundan hoşlanır mıydı? Burayı... ee... özlemezler miydi?" Haplo elini belirsizce şimşeklerle aydınlanan manzaraya, Yıksı-diksi'nin parlak, iskelet kollarına doğru salladı.

"Fazla seçeneğimiz yok," dedi Limbeck. "Buraya sığamayacak kadar kalabalık olduk. Nüfusumuz büyüyor, ama tüneller büyümüyor. Konuyu araştırmaya başladığımda, Yıksı-diksi'nin yaptığı evlerden fazlasını yıktığını anladım. Ve yukarıda, Orta Âlemler'de dağlar var. Halkımız tüneller açabilir. Zaman içinde orada mutlu olmayı öğrenebilirler."

* Orta Âlemler'deki su kıtlığı yüzünden su oldukça kıymetli bir maldır. Hem insan, hem de elf para sistemleri suya dayalıdır. İnsan topraklarında bir fıçıpara bir fıçı dolusu suya eşittir ve kralın hazinesinden ya da Volkaran ve Uylandia adalarında bulunan kraliyet su çiftliklerinde değiştirilebilir

İçini çekti ve gözlükleri olmadan göremediği yere bakarak sustu.

"Ne oldu? Elfler ne dedi?"

Limbeck huzursuzca kıpırdandı, bakışlarım kaldırdı. "Bize yalan söylediler. Sanırım benim hatamdı. Nasıl bazen -güven dolu ve saf olabildiğimi biliyorsun."

Limbeck gözlüklerini taktı ve sanki tartışmaya hazırlanıyormuş gibi Haplo'ya dik dik baktı. Ama Haplo itiraz etmedi.

"Elfler tüm şartlarımızı kabul edeceklerini söylediler," diye devam etti Limbeck. "Halkımızı Orta Âlemler'e götürecek gemilerle döneceklerini söylediler. Geri döndüler gerçekten." Sesi acıydı.

"Bir orduyla."

"Evet. Şanslıydık ki, önceden uyarılmıştık. Seni Yüksek Âlemler'den getiren elfi hatırlıyor musun? Kaptan Bothar'el'i?"

Haplo başını salladı.

"Asi ciflere katılmış; önderlerinin adını unuttum. Neyse, Bothar'el buraya geldi ve Tribus ciflerinin direnişi kırmak üzere buraya yelken açtıkları konusunda bizi uyardı. Perişan olduğumu sana söylemekte sakınca görmüyorum, dostum.

"Elf imparatorluğunun gücü karşısında biz ne yapabilirdik ki?" Limbeck göğsünü dövdü. "Savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. İlk seferinde onları teslim olmaya zorlayan yalnızca sayımızın çokluğu idi. O sırada bize saldırmadıkları için şanslıydık, aksi halde cücelerin yarısı kaçardı.

"Hiçbir cüce bir başkasına öfkeyle silah kaldırmamıştır. Şansımız yokmuş gibi, teslim olmamız gerekirmiş gibi görünüyordu. Ama Bothar'el, hayır, dedi, teslim olmamalıydık. Bize nasıl olacağını gösterdi.

"Elbette," -Limbeck'in gözleri kalın gözlüklerinin arkasında aniden, sert bir kurnazlıkla parladı- "bu Bothar'el ve asi liderinin bizim savaşmamızı istemek için kendi sebepleri vardı. Kısa süre sonra bunu da anladım. Tribus cifleri tüm güçlerini asi cifler üzerinde yoğunlaştırmak yerine ordularını bölmek, yarısını bizimle savaşmak üzere buraya göndermek zorunda kaldılar. Tribuslular bunun kısa bir savaş olacağını tahmin etmişlerdi ve sonra kendi halkları ve belki insanlarla savaşmak üzere geri dönebilirlerdi. Bu yüzden, dostum, görüyorsun ki Tribus ordusunu meşgul tutmak Bothar'el ile asilerinin işine yarıyordu.

"Tribus cifleri büyük ejder gemileri ile geldiklerinde, biz ortalıklarda değildik. Kaldıraçları ele geçirdiler -bunu önlemek mümkün değildi. Sonra tünellere gelmeye karar verdiler, ama kısa sürede bunun bir hata olduğunu anladılar.

"O zamana kadar, halkımın çoğu ciflerin ülkemizi ele geçirip geçirmediği ile ilgilenmiyordu. Yıksı-diksi'de işleri, bakmaları gereken aileleri vardı. Aslında rahipler," -Limbeck alaylı alaylı güldü- "cifler ile barış yapmaya çalıştı! Onlarla görüşmek üzere bir delegasyon gönderdiler. Elfler onları öldürdü, her birini. Sonra biz öfkelendik."

Diğer dünyalarda cücelerin nasıl savaştığını görmüş olan Haplo, ondan sonra ne olduğunu çok iyi tahmin edebiliyordu. Cüceler birbirlerine çok bağlıdırlar. Cüce felsefesi, Bir kişinin başına gelen, herkesin başına gelmiş sayılırdır.

"Canlı kalan cifler kaçtı," diye devam etti Limbeck yüzünde ekşi bir gülümseme ile. "Başta Drevlin'i hepten terk edeceklerini düşündüm, ama tahmin etmeliydim. Kaldıraçlar çevresinde tutundular. Halkımın bir kısmı savaşmaya devam etmek istiyordu, ama Bothar'el ciflerin bunu istediği konusunda bizi uyardı. Açığa çıkmamızı, gemi sihirbazlarının ve büyülü silahlarının merhametine kalmamızı istiyorlardı. Bu yüzden Kaldıraçları ve suyu almalarına izin verdik. Fapprika'yı da aldılar. Ama artık tünellere gelmiyorlar."

"Eminim gelmiyorlardır," diye kabul etti Haplo.

"Ve o zamandan sonra hayatı onlar için çok zor kıldık," diye devam etti Limbeck. "O kadar çok ejder gemisi sabote ettik ki, artık Drevlin'e inmeye cesaret edemiyorlar. Halklarını buraya Kaldıraçlar aracılığı ile nakletmek zorunda kalıyorlar. Su stoklarını korumak için burada büyük bir ordu tutmak zorunda kalıyorlar ve askerlerini sık sık değiştirmek zorunda kalıyorlar, ama sanırım bu bizden çok Maelstrom'un yüzünden.

"Bothar'el bize ciflerin fırtınadan nefret ettiğini söyledi. İçeride tıkılı kalmaktan nefret ediyorlar ve fırtına ile Yıksı-diksi'nin daimi gürültüsü bazılarını çılgına çeviriyor. Devamlı yeni adamlar göndermek zorunda kalıyorlar. Yıksı-diksi'nin onlara ait kısmını işletmek için köleler getirdiler -yakalayıp dillerini kestikleri asi cifler,* ya da bizim halkımızdan yakalayabildikleri.

"Onlara küçük gruplar halinde saldırıyoruz, onları rahatsız ediyoruz, başbelası oluyoruz, planladıkları gibi küçük bir iskelet grup yerine çok sayıda elfi burada tutmaya zorluyoruz onları. Ama artık..."

Limbeck kaşlarını çattı, başını salladı.

"Ama artık tıkandınız," diye tamamladı Haplo. "Kaldıraçları alamıyorsunuz, elfler sizi ve halkınızı tünellerden çıkaramıyor."

* Asi ciflerin söylediği büyülü şarkı, işitenlere bir zamanlar tüm ciflerin inandığı, unutulmuş değerleri hatırlatıyor. Şarkıyı duyanlar Tribus imparatorluğunun yozluğunu görmeye başlıyorlar ve bu onların asilere katılmasına sebep oluyor. Bu yüzden, canlı yakalanan asi ciflerin dilleri kesiliyor ya da başka şekilde susturuluyor.

"Yeterince doğru," dedi Limbeck, gözlüklerini çıkarıp burnunu sıktığı yerdeki kırmızı lekeleri ovalayarak. "Durum böyle idi."

"İdi mi?" dedi Haplo, sözcüğün vurdulandığını fark ederek. "Değişen ne?"
"Her şey," dedi Limbeck sertçe. "Elfler Yıksı-diksi'yi kapattı."

ONBİRİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM

"Kapattılar mı?" dedi Bane. "Tüm makineyi mi?"
"Devirler geçti üstünden," dedi Limbeck. "Dışarıya bakın. Görebilirsiniz. Karanlık, sessiz. Hiçbir şey kıpırdamıyor. Hiçbir şey çalışmıyor. Işığımız yok, ısımız yok." Cüce hayal kırıklığını ifade eder tarzda iç çekti. "Şimdiye kadar Yıksı-diksi'nin bizim için ne kadar çok şey yaptığının farkında değildik. Bizim hatamız, elbette, çünkü hiçbir cüce neden çalıştığını bilmiyordu.
"Pompalar durduğundan beri yüzeyin çok altındaki tünellerin çoğu suyla doluyor. Halkımın orada evleri vardı. Boğulmamak için tünellerini boşaltmak zorunda kaldılar. Sahip olduğumuz diğer konutlar zaten sıkışık.
"Herot'da, içinde yiyeceklerimizi yetiştirdiğimiz mağaralar var. Güneş gibi parlayan parlayanlambalar ürünlerimiz için ışık veriyordu. Ama Yıksı-diksi kapandığı zaman parlayanlambalar söndü ve artık ışık yok. Ekinler solmaya başladı, kısa süre sonra ölecekler.
"Ama bütün bunların ötesinde," dedi Limbeck, şakaklarını ovarak, "halkım dehşet içinde. Elfler onlara saldırdığında korkmadılar. Ama şimdi deli gibi korkuyorlar. Sessizlik, anlıyor musun?" Gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. "Sessizliğe katlanamıyorlar. "
Elbette, bundan fazlası var, diye düşündü Haplo ve Limbeck bunu biliyor. Yüzyıllardır cücelerin yaşamları büyük, sevgili makinelerinin çevresinde dönüyor. Ona sadakatle, adanmışlıkla hizmet ettiler, asla nasıl ve neden diye sormadılar. Şimdi efendilerinin yüreği atmayı bıraktı ve hizmetkarlar ne yapacaklarını bilemiyorlar.
"Ne demek istiyorsunuz, Başat Usta, 'elfler kapattı' derken Nasıl" diye, sordu Bane.
"Bilmiyorum!" Limbeck çaresizce omuzlarını silkti.
"Ama elflerin kapattığından emin misiniz" diye ısrar etti Bane.
"Beni affedin, Ekselansları, ama ne fark eder ki" diye sordu Cüce acı acı.
"Çok fark edebilir," dedi Bane. "Eğer Yıksı-diksi'yi elfler kapattıysa, nasıl çalıştıracaklarını öğrendikleri için olabilir."
Limbeck'in yüzü karardı. Gözlüklerini dürtükledi ve sonunda sapının bir kulağından çılgin bir açı ile asılı kalmasına sebep oldu. "Bu, hayatlarımızı kontrol edebilirler, demek! Bu tahammül edilemez bir şey! Savaşmalıyız!"
Bane Haplo'yu mavi gözlerinin ucuyla, dudaklarında tatlı bir gülümseme ile izliyordu. Oğlan kendinden memnundu, her ne oyun oynuyorlarsa, Patryn'e karşı bir puan üstün olduğunu biliyordu.
"Sakin ol;' diye Cüce'yi uyardı Haplo. "Bir dakika düşünelim."
Eğer Bane'in söylediği doğruysa, ki Haplo oğlanın mantıklı konuştuğunu itiraf etmek zorudaydı, o zaman eIfler muhtemelen Yıksı-diksi'yi nasıl işleteceklerini öğrenmişlerdi, Sartanlar yüzyıllar önce büyük makineyi gizemli bir biçimde terk edene kadar başka kimsenin başaramadığı birşeydi bu. Ve eğer elfler onu nasıl çalıştıracaklarını biliyorsa, o zaman onu nasıl kontrol edeceklerini, eylemlerini, yüzen adaların dizilmesini, suyu, dünyayı da kontrol edebilirler demekti.
Kim makineye bükmederse, suya da hükmeder. Ve kim suya hükmederse, hayatta kalmak için ona ihtiyaç duyanlara da bükmeder.
Xar'ın sözleri. Xar Arianus'a bir kurtarıcı olarak, kaos içindeki dünyaya düzen getiren biri olarak gelmeyi planlıyordu. Xar geldiği zaman Tribus elflerinin, kavrayışı kolay kolay gevşemeyecek demir yumruğu altında boyun eğmeye zorlanmış bir dünya bulmayı beklemiyordu.

Ama ben de Limbeck kadar kötüyüm, dedi Haplo kendi kendine. Yok yere heyecanlanıyorum. Yapmam gereken ilk şey, gerçeği öğrenmek. Lanet makinenin yalnızca bozulmuş olması mümkün; ama Limbeck'in eskiden yaptığı açıklamalardan Yıksı-diksi'nin kendi kendini onarmayı becerebildiğini, yıllarca bunu yapmış olduğunu biliyordu.

Ama bir olasılık daha var. Haklıysam ve gerçek sebep buysa, o zaman elfler de Yıksı-diksi'nin kapanmasına cüceler kadar şaşırmış olmalı.

Limbeck'e döndü. "Anladığım kadarıyla Dışarı yalnızca fırtına varken çıkıyorsunuz, değil mi"

Limbeck başını salladı. Sonunda gözlüklerini düzeltmeyi başarmıştı. "Ve fırtınanın bitmesine fazla zaman kalmadı," dedi.

"Makine hakkındaki gerçeği öğrenmemiz lazım. Halkını boş yere kanlı bir savaşa sürüklemek istemezsin. Fapprika'ya girmem gerek. Bunu başarabilir misin?"

Bane hevesle başını salladı. "Merkezi kontrol oraya yerleştirilmiş olmalı."

Limbeck başını salladı. "Ama Fapprika'da artık hiçbir şey yok. Uzun zamandır yoktu."

"Fapprika'nın içinde değil. Altında," diye değiştirdi Haplo. "Sartanlar -sizin deyişinizle Yemleyenler- Drevlin'de yaşarken, yeraltında gizli ve kimse bulamasın diye büyüleri ile korunmuş bir odalar ve tüneller sistemi kurdular. Yıksı-diksi'nin kontrolleri Drevlin'in yüzeyinde değil, değil mi?" Bane'e baktı.

Çocuk başını salladı. "Sartanların onu yüzeye koymaları mantıklı olmazdı. Onu korumak, güvende tutmak istemiş olmalılar. Elbette, kontroller Drevlin'in herhangi bir yerinde olabilir, ama Fappıika'da olmaları mantıklı olurdu, Yıksı-diksi'nin doğduğu yerde -deyim yerindeyse. Ne oldu?"

Limbeck oldukça heyecanlanmış görünüyordu. "Haklısın! Orada gizli tüneller var, gerçekten! Büyüyle korunan tüneller! Jarre onları görmüş. Seninle gelen o... o diğer adamla. Ekselansları'nın hizmetkarı. Devamlı kendi ayaklarına takılıp düşen..."

"Alfred," dedi Haplo sessiz güIümsemesi ile.

"Evet, Alfred! Jarre'yi aşağıya götürmüş! Ama" -Limbeck yine hüzünlenmiş göründü- "Jarre tek gördüğünün ölüler olduğunu söyledi."

Demek ben oradaydım! dedi Haplo kendi kendine.* Ve geri dönme fikri onu fazla sevindimıedi.

"Orada daha fazlası var," dedi, gerçeği söylediğini umarak.

"Görüyorsun, ben..."

"Usta! Başat Usta!" Geminin ön tarafından bir havlama eşliğinde bağırışlar geldi. "Fırtına diniyor!"

* Abarrach yolunda, Ölüm Kapısı'ndan geçerken Alfred ile Haplo birbirlerinin bilincine girdiler ve birbirlerinin en canlı ve en acı verici anılarını yaşadılar. Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisinin 3. cildi.

"Gitmeliyiz." Limbeck ayağa kalktı. "Bizimle gelmez istiyor musunuz? Elfler gördüğünde gemide kalmak güvenli olmayacak. Muhtemelen yok etmeye ya da ele geçirmeye çalışacaklardır.....

"Endişelenme," dedi Haplo sırıtarak. "Benim de büyülü güçlerim var, unuttun mu? Ben istemezsem kimse bu geminin yanına sokulamaz. Seninle geleceğiz. Jarre ile konuşmam gerek."

Haplo Bane'i giysi bohçasını ve daha da önemlisi, Yıksıdiksi şemasını alması için gönderdi. Haplo beline rün bezeli bir kılıç taktı ve yine rün bezeli bir hançeri çizmesine soktu.

Ellerine baktı, mavi dövmeler derisinde canlı görünüyordu. Arianus'a son geldiğinde dövmeleri ve bir Patryn olduğu gerçeğini bandajlarla saklamıştı. Artık gerçek kimliğini gizlemesine gerek yoktu. O günler geçmişte kalmıştı.

Geminin kapağının yanında Limbeck ile diğer cücelere katıldı.

Haplo'nun anlayabildiği kadarıyla fırtına önceki kadar şiddetliydi, ama kasırganın şiddetli bir sağanağa çevirmiş olmasının mümkün olduğunu düşünüyordu. Dev dolular hala geminin gövdesini dövüyordu, düşen yıldırımlar Haplo'nun durup seyrettiği kısa süre boyunca mercankaya zeminde üç dev delik açtı. Büyüsünü kendisi ve Bane'i hemen nakletmek için kullanabilirdi, ama büyüsünün işe yaraması için nereye gitmesi gerektiğini görselleştirebilmesi gerekiyordu ve Drevlin'de açık olarak hatırlayabildiği tek yer Fapprika idi.

Aniden, elf ordusunun ortasında mavi alevler arasında belirdiğini hayal etti.

Yağmurla perdelenmiş pencerelerden, cücelerin fırtınada yolculuk yapmak için kullandıkları aletleri becerebildiğince inceledi.

"Bunlar ne"

"Yıksı-diksi'nin arabaları," dedi Limbeck. Gözlüklerini çıkardı, eski Limbeck'i hatırlatan bir tarzda, belli belirsiz güIümsedi. "Benim kadırn. Muhtemelen hatırlamazsın, ama sen yaralıyken, kazı pençeleri bizi yukarı getirdiği zaman seni bunlardan birinin içinde taşıdık. Şimdi arabaları ters çeviriyoruz ve tekerlekleri altına değil üstüne takıyoruz, sonra da onları mercankaya ile kapatıyoruz. Sen birinin içine sığarsın, Haplo," diye ekledi temin edercesine, "ama sıkışık olur ve o kadar rahat olmaz. Ben Lofla giderim. Sen benimkini alabilirsin..."

"Ben sığar mıyım diye endişelenmiyordum," diye araya girdi Haplo sertçe. "Ben yıldırımları düşünüyordum." Büyüsü onu korurdu, ama Bane'i ya da cüceleri koruyamazdı. "O metale bir yıldırım düşerse..."

"Ah, bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Limbeck, göğsü gururla kabararak. Gözlüğü ile işaret etti. "Her arabanın tepesindeki metal çubuğu gördün mü? Yıldırım düşerse, çubuklar 'Iektriği arabanın yanından aşağı, tekerleklerden yere taşıyor. Ben onlara 'lektrik çubuğu' diyorum."

"İşe yarıyor mu"

"Eh," dedi Limbeck gönülsüzce, "daha hiç test edilmedi. 'Ama teori mantıklı. Bir gün," diye ekledi umutla, "çarpılacağız ve o zaman anlayacağız."

Bu fikir diğer Cüceleri oldukça korkutmuş gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Limbeck'in bilim konusundaki hevesini paylaşmıyorlardı. Ne de Haplo paylaşıyordu bunu. Bane'i kendi arabasında götürecek, ikisinin üzerinde onları zarardan koruyacak bir büyü kabuğu oluşturacaktı.

Haplo kapağı açtı. Yağmur içeriye doldu. Rüzgar uludu, gökgürültüsü ayaklarının altındaki zemini titretti. Artık fırtına nın öfkesini tam anlamıyla görebilen Bane solmuş, gözleri iri iri açılmıştı. Limbeck ve cüceler dışarı fırladı. Bane açık kapağın yanında oyalandı.

"Korkmuyorum," dedi, ama dudakları titriyordu. "Babam olsa yıldırımları durdurabilirdi."

"Evet, eh, babacığın burada değil. Ve Sinistrad'ın bile bu fırtına üzerinde fazla etkisi olacağını sanmıyorum."

Haplo oğlanı belinden tuttu, kaldırdı ve arkasında zıplayan köpek ile, ilk arabaya doğru koştu. Limbeck ile Savaşan Kardeşleri çoktan kendi arabalarına ulaşmıştı. Cüceler aletleri, kaldırmış, olağanüstü bir hızla altlarına doluşmuştu. Arabalar tepelerine düşmüş, cüceleri gözlerden gizlemiş, onları fırtınanın şiddetinden koruyordu.

Haplo'nun derisindeki desenler parlak bir maviyle ışıIdamış, onları yağmurdan ve doludan koruyan bir zırh oluşturmuştu. Patryn'in kolu ya da bir başka yeri Bane'e ne zaman dokunsa, oğlan da korunuyordu, ama Haplo hem ona yakın durup, hem de onu arabanın altına sokamıyordu.

Haplo karanlıkta aletle uğraştı. Arabanın yanları kaygandı, parmaklarını metal kenarın altına sokamıyordu. Gökyüzünü bir şimşek aydınlattı, bir dolu tanesi Bane'in yanağına çarptı. Oğlan elini kanayan yaranın üzerine koydu, ama bağırmadı. Köpek, sanki kovalayabileceği canlı bir hayvanrnış gibi gökgürültüsüne havlıyordu.

Haplo sonunda arabayı, Bane'i altına sokabileceği kadar yükseltmeyi başardı. Köpek çocuk ile birlikte arabanın altına süründü.

"Orada kal!" diye emretti Haplo ve koşarak gemiye döndü. Cüceler çoktan güvenliğe doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Haplo ne yöne ilerlediklerine baktı, sonra işine döndü. Aceleyle geminin gövdesine bir rün çizdi. Rün mavi mavi alevIendi, büyülü alevler diğer desenlere yayıldı ve geminin gövdesini sardı. Haplo yağmur altında durdu ve büyünün gemiyi tamamen kapladığından emin olmak için dikkatle izledi. Gemiden yumuşak mavi bir ışıltı yayılıyordu. Tatmin içinde başını sallayan, artık gemisine -elf, insan ya da cüce- hiç kimsenin zarar veremeyeceğinden emin olan Haplo, döndü ve arabaya doğru koştu.

Arabayı kaldırarak içeri süriindii. Bane kollarını köpeğe dolamış, tam ortada büzülmüş, duruyordu.

"Hadi, dışarı çık," dedi Haplo hayvana. Köpek kayboldu.

Bane hayret içinde çevresine bakındı, korkusunu unuttu.

"Köpeğe ne oldu?" diye haykırdı tiz bir sesle.

"Kes sesini," diye homurdandı Haplo. Neredeyse iki büklüm oldu ve sırtını arabanın tepesine dayadı. "Altıma gir," dedi Bane'e.

Çocuk zar zor Haplo'nun açtığı kollannın altına girdi. "Ben ilerlediğimde, sen de ilerleyeceksin."

Beceriksizce, bir durup bir hereket ederek, birbirlerine takılıp düşerek ilerlemeye başladılar. Arabanın yan tarafında açılmış bir delik Haplo'nun nereye gittiklerini görmesini sağlıyordu ve gidecekleri yer hayal ettiğinden daha uzaktaydı. Sert olduğu yerde mercankaya suyla kayganlaşmıştı; başka yerlerde dirseklerine kadar çamura battılar, su birikintilerinden geçtiler.

Metal arabanın tepesinde yağmur şıpırdıyor, dolu tıkırdıyor, sağır edici bir gürültü yaratıyordu. Dışarıda köpeğin gökgürültüsüne havladığını duyabiliyorlardı.

"'lektik çubukları," diye mınldandı Haplo.

ONİKİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLİN
AŞAĞI ALEM

"Sana heykel hakkında hiçbir şey anlatmayacağım!" dedi Jarre. "Daha fazla sonın yaratmaktan başka işe yaramayacak, eminim bundan!"

Limbeck öfkeyle kızardı, gözlüklerinin ardından, dik dik baktı ona. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ilişkilerini bitirmekle kalmayıp, sonunda gözlüklerinin de paramparça olmasına sebep olacak bir şey. Haplo gizlice Cüce'nin ayağına bastı. Limbeck anladı, öfkeden tüterek sustu.

KAZAN ODASl'na, şimdi Jarre'nin "ışıldak" dediği bir şeyle aydınlanan Limbeck'in evine geri dönmüşlerdi. Limbeck'in söylevlerini yakmaktan bıkan, aklına koyarsa karanlıkta da görebileceğini duymaktan da aynı derecede sıkılan Jarre, Limbeck gittikten sonra evden ayrılmış, Başat Usta'nın kullanacağını söyleyerek Savaşan Kardeşlerinden birinden bir ışıldak almıştı. Savaşan Kardeş'in Başat Usta'dan pek hoşlanmadığı anlaşıldı, ama Jarre yapılıydı ve politik fikirlerine kas gücünü ekleyebilirdi.

Işıldakla uzaklaştı -elflerin, aldıkları suyun karşılığını atık maddelerle ödediği günlerden kalmıştı. Bir kancaya asılı duran ışıldak, isli alevine, kokusuna ve son 'derece yanıcı bir maddenin yanındaki bir çatlaktan yere sızmasına alışınca, epeyce kullanışlı bir şeydi.

Jarre onlara meydan okurcasına baktı. Işıldağın aydınlığında yüzü inatçı çizgilerle sertleşmişti. Haplo Jarre'nin öfkesinin sevgisinden kaynaklanan endişesini gizlemek için bir maske olduğunu düşündü. Halkı ve Limbeck için endişeleniyordu. Ve doğru sıralama bu değildi.

Haplo'nun dikkatini çeken Bane bir kaşını kaldırdı.

Ben onu idare edebilirim, diyordu çocuk. Eğer bana izin verirsen.

Haplo yanıt olarak omuzlarını silkti. Bir zararı dokunmazdı. Sıradışı sezgilere sahip olmanın yanısıra, Bane medyumdu da. Bazen başkalarının en derin düşüncelerini görebiliyordu... diğer menschlerin yani. Haplo'nun zihnini çözemiyordu.

Bane Jarre'nin yanına kaydı ve ellerini tuttu. "Kristal tabutları görebiliyorum, jarre. Onları görebiliyorum ve oraya dönmeye korktı.ığun için seni suçlamıyomm. Gerçekten de çok hüzün verici. Ama sevgili jarre, bize tünellere nasıl inildiğini söylemelisin. Yıksı-diksi'yi elflerin mi kapattığını öğrenmek istemiyor musun?" diye ısrar etti tatlı bir sesle.

"Onlar kapattıysa ne olacak?" diye sordu jarre, ellerini çekerek. "Ve ne gördüğümü nereden biliyorsun? Hepsini uyduruyorsun. Ya da sana Limbeck söyledi."

"Hayır, uydurmuyorum," dedi Bane sızlanarak, duyguları incinmiş bir şekilde.

"Ne yaptığını gördün mü, şimdi" diye sordu Limbeck, kolunu teselli edercesine oğlanın omuzlarına sararak.

Jarre utanç içinde kızardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, küt parmakları ile elbisesinin eteğini bükerek. "Sana bağırmak istememiştim, Ama ne yapacaksın ki?" Başını kaldırarak, gözleri yaşlarla dolu, Haplo'ya baktı. "Elflerle savaşamayız! O kadar çok kişi ölecek ki! Bunu biliyorsun. Ne olacağını biliyorsun. Teslim olmalı, hata yaptığımızı, her şeyin hata olduğunu söylemeliyiz! O zaman belki gidip bizi rahat bırakırlar ve her şey eskisi gibi olur!"

Yüzünü ellerine gömdü. Köpek yanına geldi, sessiz duygudaşlığını önerdi.

Limbeck öyle şişti ki, Haplo Cüce'nin patlayacağını düşündü. Parmağını kaldırarak onu uyaran Haplo sessizce, kararlılıkla konuştu.

"Bunun için çok geç artık, jarre. Öyle bir şeyolmaz. Elfler gitmezler. Artık Arianus'un su kaynakları ellerinde, bundan vazgeçmezler. Ve eninde sonunda sizin gerilla taktiklerinizce taciz edilmekten bıkacaklardır. Büyük bir ordu gönderip, ya sizi köleleştirecekler, ya da yok edeceklerdir. Çok geç, Jarre. Çok ileri gittiniz."

"Biliyorum." Jarre içini çekti. Gözlerini eteğinin ucuyla sildi. "Ama elflerin makineyi ele geçirdiği bana göre çok açık. Ne yapabileceğini düşünüyorsun, anlamıyorum," dedi donuk, umutsuz bir sesle.

"Şimdi açıklayamam," dedi Haplo, "ama makineyi kapatanın elfler olmaması olasılığı var. Bu konuda sizden daha fazla endişeleniyor olabilirler. Ve bu doğruysa ve Ekselansları makineyi tekrar çalıştırabilirse, o zaman elflere Maelstrom'a atlamalarını söyleyebilirsiniz."

"Yani Kaldıraçları tekrar ele geçirebileceğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu Jarre şüpheyle.

"Yalnızca Kaldıraçlar değil," dedi Bane, gözyaşlarının ardından gülümseyerek, "her şeyi! Arianus'un tümünü! Hepsini, tüm halklarını -elfler, insanlar- hükmünüz altına alabilirsiniz,"

Jarre bu fikir karşısında memnun olmaktan çok dehşete düşmüş gibiydi ve Limbeck bile hayretler içinde göründü.

"Onları hükmümüz altına almak istemiyoruz," diye başladı, sonra durdu ve düşündü "Yoksa istiyor muyuz?"

"Elbette istemiyonız," dedi Jarre kısaca. "Ellerimizde bir avuç elf ve insanla ne yapacağız? Her zaman birbirleri ile savaşırlar, hiç tatmin olmazlar."

"Ama, hayatım..." Limbeck tartışmaya eğilimli görünüyordu.

"Afedersiniz" -Haplo çabucak araya girdi- "ama o noktadan henüz çok uzağız, bu yüzden bu konuda endişelenmeyelim."

Ve Bane'in küçük, inci gibi dişlerinin arasında yalan söylediği gerçeğinden bahsetmek bile gereksiz. Arianus'a hükmeden Nexus Lordu olacaktı. Elbette lordu Arianus'a hükmetmeliydi, konu bu değildi. Haplo cüceleri aldatmaktan, onlara sahte umutlar vererek, sahte vaatlerde bulunarak risk almaya ikna etmekten hoşlanmıyordu.

"Düşünmediğiniz bir nokta daha var. Eğer Yıksı-diksi'yi elfler kapatmadıysa, muhtemelen cücelerin kapattığını düşünüyorlar. Bu da muhtemelen, sizin onlar hakkında endişelendiğinizden

çok, onlar sizin hakkınızda endişeleniyorlar demek. Hem, makine çalışmazsa, halkları için su da bulamazlar."

"O zaman şu anda bize saldırmak için hazırlanıyor olabilirler, değil mi" dedi Limbeck, dik dik bakarak.

Haplo başını salladı.

"Gerçekten de elflerin makinenin kontrolünü ele geçirmemiş olabileceğini mi düşünüyorsun" Jarre kararsızdı.

"Kendimiz gidip görene kadar kesin olarak bilemeyiz."

"Gerçek, hayatım," dedi Limbeck yumuşamış bir sesle. "Bizim inandığımız bu."

"Eskiden inandığımız," diye mırıldandı Jarre. "Pekala." içini çekti. "Size Yemleyen heykeli hakkında bildiklerimi anIatacağım. Ama korkarım fazla şey bilmiyonım. Çok karışıktı, kavgalar, aynasızlar ve..."

"Bize heykeli anlat, yeter," diye öneride bulundu Haplo.

"Sen ve bizimle olan diğer adam, beceriksiz olan, Alfred. Heykelin içine girdiniz ve aşağıdaki tünellere indiniz."

"Evet" dedi Jarre, teslim olarak. "Ve çok hüzünlüydü. Onca güzel adam ve kadın, ölü yatıyorlardı. Ve Alfred çok hüzünlüydü. Bu konuda düşünmekten hoşlanmıyorum."

Alfred'in ismini duyan köpek kuyruğunu salladı ve sızlandı. Haplo onu okşadı, sessiz olmasını istedi. Köpek içini çekti, kendini yere attı ve burnunu patilerinin üzerine koydu.

"Bu konuda düşünme," dedi Haplo. "Bize heykeli anlat. Baştan başla."

"Pekala" Jarre'nin kaşları düşünceli düşünceli çatıldı, yan sakallarını çiğnedi- "kavga sürüyordu. Ben Limbeck'i arıyordum ve onun heykelin yanında durduğunu gördüm. Başat Usta ve aynasızlar onu sürükleyip götürmeye çalışıyordu. Ona yardım etmek için oraya koştum, ama ben oraya varana kadar kaybolmuştu.

"Çevreme baktım ve heykelin açılmış olduğunu gördüm!" Jarre ellerini açtı.

"Heykelin hangi kısmı" diye sordu Bane. "Beden mi, hepsi mi"

"Hayır, yalnızca alt kısmı, kaidesi, Yemleyen'in ayaklarının altı. İşte orada onun ayaklarını gördüm..."

"Alfred'in ayakları." Haplo gülümsedi. "Onları gözden kaçırmak zordur."

Jarre şiddetle başını salladı. "Heykelin altındaki delikten bir çift ayak çıktığını gördüm. Delikten aşağı inen bir merdiven vardı ve Alfred orada, ayakları havada yatıyordu. O anda, daha fazla aynasızın geldiğini gördüm ve saklanmazsam beni bulacaklarını anladım. Deliğe daldım, sonra Alfred'in ayaklarını görürler diye korktum. Bu yüzden AIfred'i de merdivenIerden aşağı, benimle beraber çektim.

"Sonra tuhaf bir şey oldu." Jarre başını salladı. "Alfred'i delikten aşağı çekince heykel kapanmaya başladı. O kadar korkmuştum ki, hiçbir şey yapamadım. Her yer çok karanlıktı orada, çok sessizdi." Jarre ürperdi, çevresine bakındı. "Korkunç derecede sessiz. Şimdi olduğu gibi. Ben... ben çığlık atmaya başladım. ..

"Sonra ne oldu"

"Alfred uyandı. Bayılmıştı, sanırım.....

"Evet, öyle bir alışkanlığı vardır," dedi Haplo sertçe.

"Her neyse, dehşet içindeydim ve ona heykeli açıp açamayacağını sordum. Açamayacağını söyledi. Açabilmesi gerektiğini, bir kez bunu yaptığını söyledim. Hayır, dedi, açmak istememişti.' Bayılmış, heykelin üzerine düşmüştü ve heykeli kazayla açtığını düşünüyordu."

"Yalancı," diye mınıdandı Haplo. "Nasıl açacağını biliyordu. Nasıl yaptığını görmedin mi"

Jarre başını salladı".

"Onu yakında görmedin mi Kavga sırasında örneğin"

"Göremezdim. Halkımızın saklandığı tünellere gitmiş, onlara yukarı çıkıp saldırmalarını söylemiştim. Geri geldiğim zaman kavga başlamıştı ve hiçbir şey göremedim."

"Ama ben onu gördüm!" dedi Limbeck aniden. "Şimdi hatırlıyorum! Diğer adam, katil..."

"Usta Hugh mu"

"Evet. Ben Alfred'le duruyordum. Hugh aynasızların geldiğini söyleyerek bize doğru koştu. Alfred hasta gibi görünüyordu ve Hugh ona bayılmamasını söyledi, ama Alfred yine de bayıldı. Tam heykelin ayaklarının üzerine düştü!"

"Ve açıldı!" diye bağırdı Bane heyecanla.

"Hayır." Limbeck başını kaşıdı. "Hayır, sanmıyorum. Korkarım ondan sonra olaylar biraz karıştı. Ama onu orada yatarken gördüğümü ve yaralanıp yaralanmadığını merak ettiğimi hatırIıyorum. Heykel açık olsaydı fark ederdim, sanırım."

Pek olası değil, diye düşündü Haplo, Cüce'nin zayıf gözleri düşünüIünce.

Patryn kendini Alfred'in yerine koyup, ne olup bittiğini düşünmeye çalıştı. Her zamanki gibi büyü gücünü kullanmaktan ve kimliğini belli etmekten korkan Sartan bir savaşın ortasında kısılı kalır. Bayılır -şiddet içeren durumlarda normal tepkisi- heykelin ayaklarının üzerine düşer. Uyandığı zaman, savaş çevresinde hala sürmektedir. Kaçmak zorunda hisseder.

Heykeli açar, içeri girip kaybolmaya niyetlidir, ama bir şey onu korkutur ve yine bayılarak içeri düşer... ya da kafasına vurulmuştur. Heykel açık kalır ve Jarre onu bulur.

Evet, olup biten muhtemelen bu, diye düşündü Haplo, ne işimize yarayacaksa. Heykeli açtığında Alfred'in sersemlemiş olduğu ve açık bir şekilde düşünemediği gerçeği dışında. İyi bir işaret. Aracın açılması çok zor olmamalı. Sartan büyüsü ile korunuyorsa, rün yapısı çok karmaşık olmamalı. Zor kısmı onu bulmak olacak... ve heykeli açmak için gereken süre boyunca elflerden kaçınmak.

Haplo yavaş yavaş herkesin konuşmayı bıraktığını ve beklenti ile ona bakmakta olduğunu fark etti. Neyi kaçırdığını merak etti.

"Ne" diye sordu.

"Tünellere inince ne olacak" diye sordu jarre. "Yıksı-diksi'nin kontrollerini arayacağız," diye yanıt verdi Haplo.

Jarre başını salladı. "Yıksı-diksi'ye aitmiş gibi görünen bir şey gördüğümü hatırlamıyorum." Sesi yumuşadı. "Yalnızca o güzel halkı hatırlıyonım... ölü halkı."

"Evet, pekala, kontroller orada bir yerde olmalı," dedi Haplo kararlılıkla, kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek. "Ekselansları onları bulacaktır. Ve bir kere oraya inince, yeterince güvende olacağız. Heykelin arkanızdan kapandığını sen, kendin söyledin. Bizim ihtiyacımız, elfleri biz içeri girene kadar dışarıda tutacak bir şey. Halkın bunu sağlayabilir mi?"

"Elf ejder gemilerinden biri Kaldıraçlarda demirli diye öneride bulundu Limbeck. "Belki ona saldırabiliriz.....

"Saldırı yok!"

Jarre ile Limbeck, hemen kavgaya dönüşen bir tartışmaya giriştiler. Haplo arkasına yaslandı, içlerini boşaltmalarını bekledi. Konunun değişmesinden memnundu. Cücelerin ne yaptığı ile, onu yaptıkları sürece, ilgilenmiyordu. Yan yatmış olan köpek bir kovalamaca rüyası görüyordu. Ayakları seğiriyor, böğrü inip kalkıyordu.

Uyumakta olan köpeği izleyen Bane esnemesini bastırdı ve hiç uykusu yokmuş gibi görünmeye çalıştı. Uyuklamaya başladı ve neredeyse burnunun üzerine düşecekti. Haplo onu sarstı.

"Yatağa gidin, Ekselansları. Sabaha kadar hiçbir şey yapmayacağız."

Bane başını salladı, tartışamayacak kadar yorgundu. Zarzor ayağa kalktı ve sendeleyerek Limbeck'in yatağına gitti, üzerine düştü ve hemen uykuya daldı.

Onu tembel tembel izleyen Haplo yüreğinde tuhaf, keskin bir acı hissetti. Gözkapakları içlerindeki yetişkin kurnazlığını ve hileciliğini kapatınca, Bane tıpkı herhangi bir on yaşındaki çocuk gibi görünüyordu. Uykusu derin ve huzurluydu. Onun güvende olması sonımluluğu başkalarına, daha yaşlı ve bilge olanlara düşüyordu.

"Bana ait bir çocuk da şu anda uyuyor olabilir," dedi Haplo kendi kendine. Acısı dayanamayacağı kadar çoktu. "Nerede? Bir Konakçı kulübesinde, annesi ilerlemeye devam

etmeden önce güvende olması için bıraktığı yerde -Labirent'te ne kadar güvende olunabilirse! Belki de annesinin yanındadır, hayattaysa tabii. Ve çocuk da hayattaysa.

"Hayatta. Biliyorum. Tıpkı doğduğunu bildiğim gibi. Hep biliyordum. Annesi, beni terk ederken biliyordum. Ve hiçbir şey yapmadım. Tek bir lanet şey yapmadım, bu konuda bir daha düşünmeyeyim diye kendimi öldürtmeye çalışmak dışında.

"Ama geri döneceğim, senin için geleçeğim, evlat. Belki de yaşlı adam haklıdır. Henüz zamanı gelmemiştir. Ve bunu yalnız yapamam." Uzandı, Bane'in ıslak buklelerini okşadı. "Biraz daha dayan. Birazcık daha..."

Bane yatakta top gibi kıvrılmıştı. Yıksı-diksi'nin ısısı olmadan, tünellerde hava soğuktu. Haplo ayağa kalktı. Limbeck'in battaniyesini aldı, oğlanın zayıf omuzlarına örttü ve kenarlardan sıkıştırdı.

Sandalyesine döndü ve Limbeck ile jarre'nin tartışmasını dinledi. Haplo kılıcını kınından çıkardı ve kabzaya işlenmiş olan riinlerin üzerinden geçmeye başladı. Düşünecek başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve kılıcı dikkatle önÜndeki masaya koyarken aklına başka bir şey geldi.

Lordum beni gönderdiği için Arianus'ta değilim. Bu dünyayı fethetmek istediğim için burada değilim.

Bu dünyayı çocuklar için güvenli kılmak için buradayım.

Labirent'te kısılı kalan benim çocuğum için.

Ama Xar'ın bunu yapmasının sebebi de bu, diye fark etti Haplo. Bunu çocukları için yapıyor. Labirent'te kısılı kalan tüm çocukları için.

Rahatlayan, sonunda kendisi ve lorduyla barış yaptığını hisseden Haplo rünleri söyledi, kılıçtaki desenlerin alevlenme sini, cücelerin ışıldağından daha parlak yanmasını izledi.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ALEM

"Aslında bu dikkat çekme meselesi daha iyi bir zamanda gündeme gelemezdi," diye bildirdi Limbeck, Haplo'ya gözlüklerinin ardından bakarak. "Yeni bir silah geliştirdim ve onu test etmek istiyordum."

"Hah!" diye bumunu çekti Jarre. "Silahlar," diye mırıldandı. Limbeck onu duymazdan geldi. Dikkat çekme planlan konusundaki tartışma uzun, acı ve zaman zaman izleyiciler açısından tehlikeli olmuştu. Bir çorba tenceresinin Haplo'ya çarpmasına ramak kalmıştı. Köpek akıllıca yatağın altına çekilmişti. Bane tüm tartışma süresince uyumuştu.

Ve Haplo fark etmişti ki, Jarre'in yemek malzemeleri fırlatmak konusunda bir çekincesi olmasa da, bunlan Başat Usta ve GGIBIT'in yüce önderinden uzak tutmaya özen gösteriyordu. Limbeck'in yanındayken sinirli ve huzursuz görünüyor, onu yan yan, bir hayal kırıklığı ve endişe karışımı ile izliyordu.

Devrimin ilk günlerinde, Limbeck'i gerçekliğe döndürmek için yanaklarına vurmaya ve sakalını şakayla, ama acıyla çekiştirmeye alışmıştı. Artık bunları yapmıyordu. Artık onun yanına gitmeye bile isteksiz görünüyordu. Tartışma sırasında birkaç kez Haplo onun ellerinin seğirdiğini gördü ve önderinin yan sakallarını bir güzel çekiştirmek kadar hiçbir şeyi istemediğini tahmin etti. Ama her seferinde elleri kendi eteklerini burmayı ya da çatalları bükmeyi tercih etti.

"Bu silahı kendim icat ettim," dedi Limbeck gururla. Bir söylev yığınının altından onu çıkardı ve lşıldağın ışığına tuttu. "Ben ona fırlatıcı diyorum."

Haplo buna bir oyuncak da diyebilirdi. Orta Alemler'deki insanlar ona sapan diyorlardı. Ama Patryn silah konusunda hiçbir aşağılayıcı şey söylemedi ve hayran hayran bakarak, nasıl çalıştığını sordu.

Limbeck gösterdi. "Yıksı-diksi kendine yeni parçalar yaparken bu şeylerden çoğunu atıyordu." Özellikle kötü görünüşlü, keskin bir metal parçası gösterdi. "Biz onları eriticiye atıyorduk, ama aklıma bunlardan biri elf ejder gemisinin kanatlarına fırlatılırsa, derisinde bir delik açabileceği geldi. Kendi deneyimlerinden, bir nesnenin havada delik kanatlarla uçamayacağını öğrendim. Yeterince delik delersek, ejder gemisi uçmayı başaramaz."

Haplo bunun kendisine de mantıklı geldiğini itiraf etmek zorundaydı. Silaha daha büyük bir saygı ile bakmaya başladı. "Bu birisinin derisine de oldukça büyük zarar verir," dedi, kenarları bıçak gibi keskin metal parçasını ihtiyatla eline alarak. "Elf derisi dahil."

"Evet, bunu ben de düşündüm," dedi Limbeck tatmin içinde.

Arkasından uğursuz bir tangırtı geldi. Jarre demir bir tavayı tehditkar bir şekilde soğuk sobaya vuruyordu. Limbeck arkasına döndü, ona gözlüklerinin arkasından baktı. Jarre tavayı, köpeği yatağın altında becerebildiğince uzağa kaçıracak bir bamlama ile yere düşürdü. Başını kaldırarak, uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü.

* Kuşkusuz, Limbeck'in "Teril Fen Basamakları'nı inmek" -bir tür infaz- zorunda bırakıldığı önceki maceraya atıfta bulunuluyor. Suçlunun kollarına tüylü kanatlar takılıyor ve Drevlin adasının kenarından Maelstrom'a fırlatılıyor. Ejder Gemisi, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Limbeck.

"Yürüyüşe," dedi jarre kummla.

"Işıldağa ihtiyacın olacak," desi Limbeck.

"Hayır, olmayacak," diye mırıldandı Jarre, bir eliyle gözlerini ve burnunu silerek.

"Sana ihtiyacımız olacak, jarre," dedi Haplo. "Tünellere inen tek kişi sensin."

"Size yardım edemem," dedi Jarre, boğuk bir sesle. Sırtını dönük tuttu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ne oraya nasıl gittiğimizi, ne de nasıl çıktığımızı biliyon.ım. Yalnızca o adamın, Alfred'in git dediği yere gittim."

"Bu önemli, Jarre," dedi Haplo sessizce. "Barış anlamınagelebilir. Savaşın sonu gelebilir."

Jarre bir omzunun üzerinden, bir saç ve yan sakal yığınının arasından ona baktı. Sonra gergin dudaklarla, "Döneceğim," dedi ve kapıyı arkasından çarparak gitti.

"Bunun için özür dilerim, Haplo," dedi Limbeck, yanakları öfke ile kızararak. "Artık onu anlamıyorum. Devrimin ilk günlerinde aramızda en militan olan oydu." Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Sesi yumuşadı. "Yıksı-diksi'ye saldıran oydu! Benim ttltuklanmama ve neredeyse ölmeme sebep olan oydu." Bulanık görüşü ile geçmişe bakarak özlemle gülümsedi. "Değişim isteyen oydu. Şimdi, değişim gelmişken, o... o çorba tencereleri fırlatıyor!"

Cücelerin sanrıları beni ilgilendirmez, diye hatırlattı Haplo kendi kendine. Uzak dur. Beni makineye götürmelerine ihtiyacım var, o kadar.

"Öldürmekten hoşlanmıyor, sanırım," dedi, Limbeck'i sakinleştirip konuya dönmeyi umarak.

"Öldürmekten ben de hoşlanmıyorum," diye terslendi Limbeck. Gözlüklerini yine taktı. "Ama ya onlar ya da biz. Biz başlatmadık. Onlar başlattı."

Bu kadarı gerçek, diye düşündü Haplo ve meseleyi bir kenara itti. Hem, bana ne? Xar geldiği zaman kaos ve ölümler bitecek. Arianus'a barış gelecek. Limbeck dikkat çekme saldırısını planlamaya devam etti. Jarre'nin gittiğinden emin olan köpek yatağın altından çıktı.

Haplo birkaç saat uyudu ve uyandığında KAZAN ODASI'nın dışında dolanan bir cüce birliği buldu. Her cüce, sağlam kanvas çantalarda taşıdıkları sapan ve metal parçalarıyla silahlanmıştı. Haplo (ışıldak yağı bulaşmış) elini ve yüzünü yıkadı, izledi ve dinledi. Cücelerin çoğu, koridorda yaptıkları hedef çalışmasının izlerine bakılırsa, fırlatıcıları kullanmak konusunda oldukça usta olmuşlardı.

Elbette, duvara karalanmış bir elf resmini hedef almak başka bir şeydi, seni hedef alan canlı bir elfi hedef almak bam başka bir şey.

"Kimsenin incinmesini istemiyoruz," dedi Jarre cücelere.

Geri dönmüş ve karakteristik canlılığı ile kontrolü almıştı. "Bu yüzden saklanın, Kaldıraçların kapılarına ve girişlerine yakın durun ve elfler sizi kovalayacak olursa kaçmaya hazır olun. Amacımız dikkatlerini çekmek, onları meşgul etmek."

"Ejder gemilerine delik açmak bunu sağlamalı!" dedi Lof sırıtarak.

"Onlara delik açmak bunu daha iyi başarırdı," diye ekledi Limbeck ve genel bir tezahürat koptu.

"Evet, sonra onlar da sizde delikler açmaya başlarlar, o zaman ne yapacaksınız" dedi Jarre ters ters ve Limbeck'e acı bir bakış fırlattı.

Hiç bozulmamış olan Cüce başını salladı ve güIümsedi, güIümsemesi sert ve soğuktu, parıldayan gözlükleri de imajını tamamlıyordu.

"Şunu unutmayın, Savaşan Kardeşler," dedi, "eğer gemiyi düşürebilirsek, büyük bir zafer kazanmış oluruz. Elfler artık gemilerini Drevlin'e demirleyemezler, yakınına gelmeye bile korkarlar. Bu da, burada birlik bulundurmak için bir kez daha düşünecekleri anlamına gelir. Onları buradan sürmekte ilk adım bu olabilir."

Cüceler yine tezahürat yaptı.

Haplo gemisinin güvende olup olmadığını görmek için uzaklaştı.

Döndüğünde tatmin olmuştu. Eyleme geçirdiği rünler yalnızca gemisini korumuyor, aynı zamanda onun çevresindeki nesneler ve gölgelere karışmasını sağlayarak bir miktar kamuflaj sağlıyordu. Haplo gemisini görünmez kılamıyordu -olasılıklar arasında bu yoktu ve bu yüzden büyü ile gerçekleştirilemezdi. Ama onu görmeyi son derece güç kılabilirdi ve mevcut durum da buydu. Geminin orada olduğunu anlaması için bir elfin ona çarpması gerekirdi ve bu da olası değildi, çünkü geminin çevresindeki desenler, yanına yaklaşılmasını engelleyen bir enerji alanı yaratıyordu.

Döndüğünde cücelerin Kaldıraçlara ve orada demirlenmiş, havada süzülen, kollara halatlarla bağlı elf gemisine saldırmak üzere uygun adım uzaklaşmakta olduklarını gördü. Haplo, Bane, Limbeck, Jarre ve köpek zıt yöne, Fapprika'nın altında uzanan tünellere gittiler.

Haplo bu yoldan daha önce, Fapprika'ya gizlice son gelişlerinde geçmişti. Ama yolu hatırlayamazdı ve bir rehberi olduğu için memnundu. Diğer dünyalarda geçirdiği zaman ve gördüğü harikalar, Yıksı-diksi'ye ilişkin anılarını bulandırmıştı. Onu görünce hayranlığı geri döndü; sanki bir ceset görmüş gibi huzursuzluk ile karışık bir hayranlık. Yaşamla dolu büyük makineyi hatırladı: cızırdayan 'Iektrik çakanlar, dönen tekerlekler, parçalayayıp imal eden demirden eller, kazan kazı-pençeleri. Şimdi hepsi kıpırtısızdı. Hepsi sessizdi.

Tüneller makinenin yanından, altından, üstünden, içinden geçirdi onları. Ve aniden, yanılmış olduğu geldiği aklına. Yıksı-diksi bir ceset değildi. Makine ölü değildi.

"Bekliyor," dedi Bane.

"Evet," dedi Haplo. "Sanırım haklısın."

Oğlan yaklaştı, kısık gözlerle ona baktı. "Bana Yıksı-diksi hakkında bildiklerini anlat."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bir başka açıklama olduğunu söylemiştin..." "Olabileceğini söyledim. O kadar." Omuzlarını silkti. "Tahmin ettim, diyelim, içime doğdu."

"Bana söylemeyeceksin."

"Oraya gittiğimizde tahminimin doğru olup olmadığını göreceğiz, Ekselansları."

"Büyükbabam makinenin sommluluğunu bana verdi!" diye hatırlattı Bane, kaşlarını çatarak. "Sen beni korumak için buradasın. "

"Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyomm, Ekselansları," diye yanıt verdi Haplo.

Bane ona asık suratlı, yan bir bakış fırlattı, ama hiçbir şey söylemedi. Tartışmanın faydasız olacağını biliyordu. Ama zaman içinde ya sinirini unuttu ya da somurturken yakalanmanın vakarına yakışmayacağına karar verdi. Haplo'nun yanından ayrılarak, koşup Limbeck ile yürümeye başladı. Haplo bir kulağını orada tutmak için köpeği yanlarına gönderdi.

Köpeğin duyduğu hiçbir şey ilginç değildi. Aslında, pek az şey işitti. Yıksı-diksi'yi kıpırtısız ve sessiz görmek hepsinin moralini bozınuştu. Limbeck ona gözlüklerinin ardından bakıyordu, yüzü sertti. Jarre bir zamanlar saldırdığı makineye sevgi dolu bir hüzünle bakıyordu. Kendi çalıştığı bir parçaya geldiğinde yanaşıyor, sanki hasta bir çocukmuşçasına, teselli edercesine okşuyordu.

Zorunlu bir tembellik içinde, çaresiz, korkmuş ve kaybolmuş görünen sayısız cücenin yanından geçtiler. Makine çalışmayı bıraktığından beri, yapacak iş olmadığı halde çoğu her gün işe gelmeye devam etmişti.

Başta her şeyin bir hata, bir kaza, anıtsal büyüklükte bir dişlinin yerinden çıkması olduğundan eminIerdi. Cüceler, bulabildikleri herhangi bir ışık kaynağı ile aydınlanmış karanlığın içinde oturuyor ya da ayakta duruyor, Yıksı-diksi'yi beklenti içinde izliyor, bir kez daha yaşama dönmesini bekliyorlardı.

Vardiya sona erdiğinde cüceler eve gidiyor, yerlerini bir başka vardiya alıyordu. Ama artık umutları sönmeye başlamıştı.

"Eve gidin," dedi Limbeck onlara yanlarından geçerken. "Eve gidip bekleyin. Işık harcıyorsunuz yalnızca."

Gücelerin bazıları gitti. Bazıları kaldı. Bazıları gitti, sonra geri geldi. Diğerleri kaldı, sonra gitti.

"Böyle devam edemez," dedi Limbeck.

"Evet, haklısın," dedi Jarre, bir kereliğine onunla aynı fikirde. "Çok korkunç bir şey olacak."

"Bir yargı!" diye seslendi derin ve pürüzlü bir ses, aşın sessiz karanlığın içinden. "Bir yargı, olan bu işte! Tanrıların gazabını üzerimize getirdin, Limbeck Civatasıkan! Bence Welflere gidelim ve teslim olalım. Tanrılara üzgün olduğumuzu söyleyelim. Belki Yıksı-diksi'yi açarlar."

"Evet," diye mırıldandı başka sesler, gölgelerin içinde gizlenerek. "Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyoruz."

"İşte, sana ne demiştim" diye sordu Limbeck jarre'ye. "Bu tür konuşmalar yayılıyor."

"Elflerin tanrı olduklarına gerçekten inanıyor olamazlar, değil mi" diye itiraz etti Jarre, arkasına dönüp fısıltılı karanlıkların içine bakarak. Yüzü endişe ile gerilmişti. "Onların öldüğünü gördük!"

"İnanmıyorlar," diye yanıt verdi limbeck hüzünle. "Ama bu ısı, ışık ve Yıksı-diksi'nin tekrar çalışmaya başlaması anlamına geliyorsa, inandıklarına yemin ederler."

"Başat Usta'ya ölüm!" dedi fısıltılar.

"Onu Welflere verelim!"

"AI sana sıkacak bir civata, Civatasıkan."

Karanlıkta bir şey vızıldadı -Bane'in eli kadar iri bir civata.

Metal nesne hedefinin yakınına bile gelmedi, zararsızca arkalarındaki duvara çarptı. Cüceler, kısa bir süre için onlara vakar ve umut veren cücelerine hala saygı duyuyorlardı. Ama fazla uzun sürmeyecekti. Açlık ve karanlık, soğuk ve sessizlik korku yaratıyordu.

Limbeck hiçbir şey söylemedi. Ne geriledi, ne de eğildi. Dudaklarını sertçe birbirine bastırarak yürümeye devam etti.

Yüzü endişeden sararmış Jarre yanına yanaştı ve yanlarından geçen her cüceye meydan okuyan bakışlar fırlatmaya başladı. Bane Haplo'nun yanında yürümek üzere telaşla uzaklaştı.

Patryn derisinin karıncalandığını hissetti, çevresine bakındı ve derisine işlenmiş desenlerin hafif bir mavi ışıltı yaymaya başladığını gördü -tehlikeye karşı bir tepki.

Tuhaf, diye düşündü. Bedeninin büyüsü korkmuş cücelere, birkaç tehdit mırıldanılmasına ve bir parça metal fırlatılmasına karşı böyle tepki vermezdi. Gerçekten tehlikeli bir şey ya da birisi vardı orada, ona, hepsine karşı bir tehdit.

Köpek hırladı, dudakları kıvrıldı.

"Ne oldu" diye sordu Bane korkarak. Uyarıcı işaretleri bilecek kadar uzun süre Patrynlerin arasında yaşamıştı.

"Bilmiyorum, Ekselansları," dedi Haplo. "Ama makineyi ne kadar çabuk çalıştırırsak, o kadar iyi olur. Bu yüzden yürümeye devam et."

Tünellere girdiler. Haplo'nun son yolculuğundan hatırladığı kadarıyla tüneller kesişiyor, çatallanıyordu. Buralarda oyalanan cüceler yoktu. Bu tüneller normalde boş olurdu, çünkü gitmek için herhangi bir kimsenin nedeni olacağı hiçbir yere gitmezlerdi. Fapprika, çağlar boyunca bir toplantı mekanı olmak dışında kullanılmamıştı ve bu da elfler orayı ele geçirince ve barınağa çevirince sona ermişti.

Fısıltılardan ve makinenin ceset gibi görüntüsünden uzaklaşınca herkes görünür bir biçimde rahatladı. Haplo dışında herkes. Derisindeki rünler yalnızca hafifçe parlıyordu, ama hala parlıyorlardı. Hala tehlike vardı, ama nerede ya da nasıl olduğunu hayal edemiyordu. Köpek de huzursuzdu ve zaman zaman yüksek ve irkiltici bir şekilde "hav" diye bağırarak herkesin yerinde sıçramasına sebep oluyordu.

"Şunu yapmasını engelleyemiyor musun?" diye şikayet etti Bane. "Neredeyse altımı ıslatıyordum."

Haplo elini hafifçe köpeğin başına koydu. Hayvan sustu, ama mutlu değildi, Haplo da mutlu değildi.

Elfler mi Haplo bedeninin menschlerden gelen bir tehlikeye böyle tepki gösterdiğini hiç hatırlamıyordu, ama diğer yandan Tribus elfleri -hatırladığı kadarıyla- zalim ve kötü bir halktı.

"Bakın!" diye bağırdı Jarre, işaret ederek. "Şuna bakın! Bunu daha önce hiç görmedim, ya sen, Limbeck?"

Duvardaki bir işareti gösteriyordu, parlak bir kırmızı ile yanmakta olan bır işarete.

"Hayır," diye itiraf etti Limbeck, işarete bakmak için gözlüklerini çıkararak. Sesi, Welfleri ve Yıksı-diksi'yi sorgulamasına sebep olan nedenleri getiren çocuksu bir hayret ve merakla doluydu. "Acaba nedir bu?"

"Ben ne olduğunu biliyorum," diye haykırdı Bane. “Bu bir Sartan rünü."

"Şşş!" diye uyardı Haplo, oğlanın elini yakalayıp sıkarak.

"Bir ne" Limbeck onlara doğnı baktı. Gözleri iri iri açılmış, merak yüzünden neden burada olduklarını ve acele etmeleri gerektiğini unutmuştu.

"Yemleyenler böyle, işaretler yapardı. Sana daha sonra açıklarım," dedi Haplo, herkesi ilerlemesi için kışkışlayarak. Jarre yürümeye devam etti, ama gittiği yere bakmıyordu. Başını arkaya çevirmiş, rüne bakıyordu. "O adam ve ben ölülerin olduğu yerdeyken o komik parlayan işaretlerden görmütüm. Ama benim gördüklerim mavi parlıyordu, kırmızı değil."

Peki bu desenler niye kırmızı parlıyor, diye merak etti Haplo. Pek çok, açıdan Sartan rünleri Patryn rünlerine benzerdi. Kırmızı, bir uyarıydı.

"Işık soluyor," dedi Jarre, arkaya bakmayı sürdürerek. Sendeledi.

"Desenler kırılmış," dedi Bane Haplo'ya. "Daha fazlasını yapamaz -her ne yapması hedeflenmişse."

Evet, Haplo kırılmış olduğunu biliyordu. Bunu kendi de görebiliyordu. Duvarın büyük kısmı ya Yıksı-diksi ya da cüceler tarafından örtülmüştü. Duvarlardaki Sartan rünleri silinmeye başlamış, bazıları tamamen yok olmuştu. Diğerleri -bunun gibi- çatlamış, gücünü yitirmişti. Yapmaları gereken her ne idiyse -uyarmak, durdurmak, girişi engellemek- bunu yapacak gücü kaybetmişlerdi.

"Belki senin yüzündendir," dedi Bane, Haplo'ya cin gibi bir sırıtış ile bakarak. "Belki rünler senden hoşlanmamıştır."

Belki, diye düşündü Haplo. Ama buraya geldiğim son seferde kırmızı kırmızı yanan rün yoktu.

Yürümeye devam ettiler.

"İşte bu," dedi Jarre, bir merdivenin dibinde durup ışıladığını yukarıya doğru tutarak.

Haplo çevresine bakındı. Evet, artık nerede olduğunu biliyordu. Hatırlıyordu. Tam, Fapprika'nın altındaydı. Yukarı giden bir merdiven vardı ve merdivenin tepesinde, tünelin

tavanında bir yer yana kayıyor, Fapprika'ya giriş sağlıyordu, Haplo merdiveni inceledi, sonra Limbeck'e baktı.,

"Yukarıda şimdi ne olduğu konusunda bir fikrin var mı? Kahvaltı sırasında bir elf yemek odasının ortasına çıkmak istemem."

"Ben gidip bakarım," diye önerdi Bane, maceraya hevesli. "Hayır, Ekselanslan." Haplo kararlıydı. "Siz burada kalın. Köpek, ona gözkulak ol."

"Ben giderim." Limbeck belirsizce çevresine bakındı. "Merdiven nerede"

"Gözlüğünü tak!" diye payladı onu Jarre.

Limbeck kızardı, bir cebine uzandı, gözlüğü buldu. Kulaklarına geçirdi.

"Herkes yerinde kalsın. Ben gidip bir göz atacağım," dedi bir ayağını çoktan basamağa atmış olan Haplo. "Sizin dikkat çekme olayı ne zaman başlayacak"

"Başlamak üzeredir," diye yanıt verdi Limbeck, miyop miyop gölgelerin içine bakarak.

"Sen... sen ışıldağı istiyor musun?" diye sordu Jarre tereddütle. Haplo'nun mavi mavi parlayan derisinden etkilendiği açıktı, daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştl.

"Hayır," diye yanıt verdi Haplo kısaca. Bedeni yeterli ışık veriyordu. Işıldağın elinde yük olmasına gerek yoktu. Tırmanmaya başladı.

Yarı yola gelmişti ki dipte bir kargaşa ve Bane'in sesinin yükseldiğini duydu. Haplo aşağı baktı. Anlaşılan oğlan takip edecek olmuştu. Köpek dişlerini sıkıca Ekselansları'nın pantolonunun arka tarafına geçirmişti.

"Şşşl" diye tısladı Haplo, onlara dik dik bakarak.

Tırmanmaya devam etti, metal plakaya geldi. Bunu yaptığı son seferden hatırladığı kadarıyla, plaka kolayca ve -daha önemlisi- sessizce yana kayıyordu. Şimdi, eğer bir elf tepesine yatağını yerleştirmediyse...

Haplo parmaklarını plakaya yerleştirdi ve dikkatlice itti. Plaka kıpırdadı. Bir ışık sızıntısı üzerine düştü. Haplo durdu, dikkatle dinledi. Hiçbir şey.

Plakayı, bir parmak boyu kadar kıpırdattı. Yine durdu, kıpırdamadan, sessizce bekledi.

Yukarıda sesler duyuyordu. Elflerin hafif, ince sesleri. Ama sanki uzaktan bir yerden geliyor gibiydiler, ne yakından, ne de tam yukarıdan. Haplo derisindeki desenlere baktı. Mavi ışıltı fazlalaşmamıştı, ama yok olmamıştı da. Bir göz atma riskine girmeye karar verdi.

Haplo plakayı bir kenara itti, ihtiyatla kenardan içeri baktı. Gözlerinin parlak ışığa alışması için biraz zaman geçmesi gerekti. Elflerin ışığı olduğu gerçeği huzursuz ediciydi. Belki yanılmıştı, belki Yıksı-diksi'yi nasıl işleteceklerini gerçekten öğrenmiş, cücelerin ısısını ve ışığını kesmişlerdi.

Biraz daha araştırma gerçeği ortaya çıkardı. Büyülü mekanikIeri ile tanınan elfler kendi aydınlatma sistemlerini kurmuşlardı. Bir zamanlar Fapprika'yı aydınlatan parlayanlambalar karanlık ve soğuktu.

Ve Fapprika'nın bu ucunda hiç ışık yanmıyordu. Bu uç, boş ve terk edilmişti. Elfler diğer uçta, girişin yakınına yerleşmişti. Haplo duvar boyunca dizilmiş düzgün yatak sıraları ile göz hizasındaydı. Elfler çevrede dolanıyor, yeri süpürüyor, silahlarını kontrol ediyordu. çoğu içinden hoş bir koku ve bir buhar bulutu yükselen bir tencerenin çevresine toplanmıştı. Bir grup yere çökmüş, "para yatırma" lafları, zafer ve can sıkıntısı nidalarına bakılırsa bir tür kumar oynuyordu. Fapprika'nın Haplo'nun bulunduğu kısmı ile hiç kimse ilgilenmiyordu. Aydınlatma sistemi oraya kadar uzanmıyordu bile.

Haplo'nun durduğu yerin tam karşısında Yemleyen heykelini görebiliyordu -elinde bir adet açık göz tutan, cüppeli ve başlıklı bir Sartan figürü. Haplo gözü incelemek için bir dakika oyalandı ve makine kadar karanlık ve cansız olduğunu görünce memnun oldu.

Göz, çalıştığı zaman Yıksı-diksi'nin sırrını, hareket eden resimlere bakan herkese açıklıyordu.' Ya elfler gözün sırrını keşfetmemişti ya da keşfetmişlerse bile, bunca yıl cücelerin yaptığı gibi aldırış etmemişlerdi. Belki de, cüceler gibi elfler de dev binanın bu kısmını yalnızca toplantılar için kullanıyorlardı. Ya da belki de hiç kulIanmıyorlardı.

Haplo bir aralık dışında plakayı yerine kaydırdı ve merdivenden aşağı indi.

"Tamam," dedi Limbeck'e. "Elflerin hepsi Fapprika'nın ön kısmında. Ama ya sizin dikkat çekme olayı başlamadı ya da elfler aldırış etmiyor..."

Durdu. Yukarıdan hafif bir boru sesi geldi. Sonra haykırışlar, takırdayan silahlar, gıcırdayan yataklar, elflerin bunu sıkıcı cutinlerine bir ara ya da bir başbelası saymalarına işaret eden sinir ya da tatmin içinde yükselen sesler duyuldu.

Haplo hızla merçiveni tekrar tırmandı ve aralıktan dışarı baktı.

Elfler kılıç kemerlerini takıyorlar! yaylarını ve sadaklarını kapıyorlar, çağrıya koşuyorlardı. Subayları küfürler yağdırıyor, acele etmeleri için askerleri uyarıyorlardı.

Dikkat çekme olayı başlamıştı. Haplo ne kadar zamanları olduğundan ve cücelerin elfleri ne süreyle taciz edeceğini bilmiyordu. Muhtemelen fazla uzun sürmeyecekti.

"Hadi!" dedi', işaret ederek. "Çabucak! Tamam, oğlum. Bırak gelsin."

Bane bir sincap gibi tırmandı ve yanına gelen ilk kişi oldu.

Limbeck daha ağır, arkasından geldi. Jarre onu takipetti. Çorba tenceresi fırlatmanın heyecanı içinde eteğini çıkartıp pantolon giymeyi unutmuştu ve merdiveni tırmanmakta güçlük çekiyordu. Köpek merdivenlerin dibinde durmuş, onları ilgi ile izliyordu.

* Limbeck gözün aslmda bir büyülü lamba olduğunu anlamıştı. Gözün sergilediği hareket eden resimleri seyreden Bane Yıksı-diksi'nin ne yapmak üzere imal edildiğini anladı -Orta ve Yüksek Alemler'deki muhtelif süzülen kıtaları dizerek ve onlara su sağlamak. Ejder Kanadı, Ölüm Kapışı Serisinin 1. cildi.

"Şimdi!" dedi Haplo dışarıyı gözetleyerek. Son elfin Fapprika'dan çıkmasını bekledi. "Koşun!"

Plakayı kenara itti, kendini zemine çekti. Dönerek Bane'e elini uzattı ve oğlanı yanına çekti. Bane'in yüzü heyecanla kızarmış, gözleri parlıyordu.

"Ben gidip heykele bakacağım..."

"Dur."

Haplo neden tereddüt ettiğini merak ederek, hızla çevresine bakındı. Elfler gitmişti. O ve diğerleri Fapprika'da yalnızdı. Elbette, elfler gelişleri hakkında önceden uyarılmamışlarsa ve gizlenerek beklemiyorsa. Ama bu almaları gereken bir riskti ve pek büyük bir risk de değildi. Haplo'nun büyüsü herhangi bir tuzak ile kolayca başedebilirdi. Ama derisi karıncalanıyor, hafif, rahatsız edici bir mavi ışıltı veriyordu.

"Tamam, git," dedi kendi kendine öfkelenerek. "Köpek, onunla git."

Bane, köpek eşliğinde fırladı.

Limbeck başını delikten çıkardı. Bane'in yanında koşan köpeğe bakan Cüce'nin gözleri irileşti. "Yemin edebilirim ki..."

Bakışlarını merdivene çevirdi. 'Köpek aşağıdaydı..."

"Acele et!" diye homurdandı Haplo. Burayı ne kadar çabuk terk ederlerse o kadar mutlu olacaktı. Limbeck'i yukarıya çekti, yardım etmek için elini Jarre'ye uzattı.

Bir haykırış ve heyecanlı bir havlama duyunca Haplo hızla döndü. Neredeyse Jarre'nin kolunu omzundan çıkarıyordu.

Heykelin ayaklarının dibinde uzanmış' yatan Bane aşağıyı işaret ediyordu. "Buldum!" Tepesinde bacaklarını açmış duran köpek gördüğü şeyden hoşlanmayarak, deliğe derin bir şüpheyle bakıyordu.

Haplo onu durduramadan. Bane yılan gibi delikten içeri kaydı ve yok oldu.

"Arkasından git!" diye bağırdı Haplo.

Köpek yavaş yavaş kapanmakta olan deliğe atladı. Haplo'nun son gördüğü, kuyruğunun ucuydu.

"Limbeck, kapanmasını engelle!" Haplo Jarre'yi neredeyse aşağı düşürerek, heykele doğru koşmaya başladı. Ama Limbeck daha ilerideydi.

Gürbüz Cüce, kısa, kalın bacakları öfkeyle çalışarak Fapprika zemininde ilerledi. Heykele ulaştığında kendini yavaş yavaş daralmakta olan aralığa attı ve sıkıca kaide ile zemin arasına sıkıştı. Heykeli ittirerek açtı, sonra incelemek için eğildi.

"Ah, demek böyle çalışıyor," dedi, gözlüğünü burnuna geçirerek. Teorisini test etmek üzere elini uzatıp keşfettiği bir çengelle oynayacak oldu.

Haplo elini nazikçe ama kararlılıkla Cüce'nin elinin üzerine koydu.

"Bunu yapma. Tekrar kapanabilir ve belki bu sefer onu durduramayız. "

"Haplo" Bane'in sesi delikten süzüIüp geldi. "Burası fena halde karanlık. Bana ışıldağı uzatabilir misin"

"Ekselansları bizi de bekleyebilirdi," dedi Haplo sertçe. Yanıt gelmedi.

"Yerinde kal. Kıpırdama," dedi Haplo oğlana. "Bir dakika içinde orada olacağız. Jarre nerede"

"Buradayım," dedi]arre zayıf bir sesle, gelip heykelin yanında durarak. "Alfred bu taraftan çıkamayacağımızı söylemiş

"Alfred bunu mu söyledi"

"Eh, bu sözlerle değil. Korkmamı istememişti. Ama tünellere girmemizin sebebi bu olmalı. Yani, heykeli kullanarak tünellerden çıkabiliyorsak, bunu neden yapmayalım, değil mi?"

"Alfred söz konusu olduğunda kim bilebilir ki?" diye mırıldandı Haplo. "Ama muhtemelen haklısın. İçeri girer girmez bu kapanıyor olmalı. Bu da bu şeyi açık tutmanın bir yolunu bulmalıyız anlamına geliyor."

"Bu akıllıca olur mu?" diye sordu Limbeck endişeyle, onlara deliğin yarı içinde, yarı dışında durduğu yerinden bakarak. "Ya elfler geri gelip onu açık bulursa?"

"Bulurlarsa bulsunlar," dedi Haplo, ama bunun olası olduğunu düşünmüyordu. Elfler buradan kaçınıyor gibiydi. "Burada kısılı kalmak istemiyorum."

"Mavi ışıklar bizi dışarı götürdü," dedi Jarre yumuşak bir sesle, neredeyse kendi kendine. "Şuna benzeyen mavi ışıklar." Haplo'nun parlayan derisine işaret etti.

Haplo hiçbir şey söylemedi, gidip araya kıstırmak için birşeyaradı. Kalın bir boru parçası ile geri döndü, Jarre ile Limbeck'in deliğe girmesi için işaret etti ve arkalarından girdi. Haplo kaidenin eşiğini geçer geçmez heykel yavaş yavaş, sessizce kayarak kapanmaya başladı. Haplo boruyu açıklığa soktu. Heykel borunun üzerine kapandı ve sıkıştırdı. Haplo denemek için boruyu ittirdi ve heykelin açıldığını hissetti.

"Tamam. Elfler bunu fark edemez. Ve geri döndüğümüz zaman açabiliriz. Şimdi nerede olduğumuza bir bakalım."

Jarre ışıldağı kaldırdı ve ışık çevrelerini aydınlattı. Dar merdivenler aşağıdaki karanlığa doğnı dönerek alçalıyordu. Karanlık, Jarre'nin söylediği gibi, inanılmaz derecede sessizdi. Kalın bir toz tabakası gibi her yeri örtüyordu, yüzyıllardır bozulmamış gibiydi.

]arre yutkundu, ışıldağı tutan eli titredi ve ışığın oynaşmasına sebep oldu. Limbeck mendilini çıkardı, ama onu gözlüğünü silmek için değil, alnını kurulamak için kullandı. Merdivenierin dibinde büzülmüş, sırtını duvara dayamış olan Bane boyun eğmiş, huşu içinde gibi görünüyordu.

Haplo elinin arkasında yanan desenleri kaşıdı ve burayı terk etme içgüdüsünü kararlılıkla bastırdı. Buraya gelerek onları tehdit eden her ne tehlike varsa, ondan kaçınmayı ummuştu. Ama bedenindeki rünler mavi mavi parlamaya devam ediyorlardı. Fapprika'da durdukları zamana göre ne daha parlak, ne de daha sönüktüler. Bu da mantıksız geliyordu, çünkü tehdit nasıl hem yukarıda, hem de aşağıda olabilirdi?

"İşte! O şeyler ışık veriyor," dedi]arre işaret ederek.

Bakışlarını indiren Haplo duvarın dibi boyunca uzanan bir dizi Sartan rünü gördii. Abarraclı'ta aynı rün serisini gördüğünü ve Alfred'in onları Lanetliler Odası'na giden rehber olarak kullandığını hatırladı.

Bane rünleri incelemek için çöktü. Kendi kendine gülümseyerek, akıllılığından dolayı memnun, parmağını birinin üzerine koydu ve rünü söyledi.

Başta hiçbir şeyolmadı. Haplo, ona farelerin çığlıkları gibi rahatsız edici gelse de Sartan dilini anlayabiliyordu. "Yanlış telaffuz ettin."

Bane, hata bulunmasından hoşlanmayarak ona dik dik baktı. Ama oğlan yabancı, zor telaffuzu seslendirmek için dikkat ederek, yavaş yavaş rünü tekrarladı.

Desen alevalarak yandı, sonra o ışığı komşusu ile paylaştı. Desenler birer birer alevaldı. Duvarın dibi, merdivenler boyunca mavi mavi ışıldamaya başladı.

"Onu takip edin," dedi Haplo gereksizce, çünkü Bane, Limbeck ve köpek çoktan merdivenleri inmeye başlamışlardı.

Yalnızca Jarre arkada kalmıştı. Yüzü solgun ve ciddiydi, elleri eteğinde minik bir kıvrımı büküp tiftikliyordu.

"O kadar hüzünlü ki," dedi.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Haplo sessizce.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLİN AŞAĞI ALEM

Limbeck merdivenlerin dibinde durdu. "Şimdi ne olacak?" Yerdeki mavi rünlerle aydınlatılmış olan durdukları yerden, tüneller gerçek bir petekmişcesine dallanıyordu. Desenler daha fazla ilerlemiyor, sanki talimat bekliyorlardı.

"Ne tarafa gidiyoruz?"

Cüce fısıltıyla konuşmuştu, yüksek sesle konuşmamaları için hiçbir sebep olmasa da hepsi fısıltıyla konuşuyordu. Sert ve katı sessizlik tepelerinden bastırıyor, konuşmayı yasaklıyordu. Fısıldamak bile kendilerini huzursuz ve suçlu hissetmelerine sebep oluyordu.

"Biz buradayken mavi ışıklar bizi anıtınezara götürınüştü," dedi Jarre. "Oraya bir daha gitmek istemiyomm."

Haplo da istemiyordu. "Onun nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir zamanlar Alfred'in elini tuttuğu gibi Haplo'nun elini sıkı sıkı tutan Jarre gözlerini kapattı ve düşündü. "Sanırım sağdan üçüncüydü." İşaret etti.

O anda desenler alevlendi ve o yöne dallandı. Jarre'nin nefesi kesildi, Haplo'ya daha fazla yanaştı ve iki eliyle ona asıldı.

"Vay!" Bane hafifçe ıslık çaldı.

"Düşünceler," dedi Haplo, Abarrach'ın tünellerinde canlarını kurtarmak için kaçarken Alfred'in söylediği bir şeyi hatırlayarak. "Düşünceler rünleri etkileyebiliyor. Nereye gitmek istediğimizi düşünürsek büyü bizi oraya götürecek."

"Ama ne olduğunu bilmeden onu nasıl düşünebiliriz" diye itiraz etti Bane.

Haplo kaşınan, yanan elini bacağına sürttü, kendini sabırlı ve sakin kalmaya zorladı. "Siz ve lordum makinenin merkez kontrolünün nasıl çalışacağını konuşmuş olmalısınız, Ekselansları. Neye benzediğini düşünüyorsunuz?"

Bane düşünmek için durdu. "Büyükbabama Yıksı-diksi'ye ilişkin resimlerimi gösterdim. Makinenin tüm parçalarının bizim ya da hayvanların uzuvlarına benzediğini fark etti. Kaldıraçların altından kolları ya da elleri, ağız şeklindeki düdükler, mercankayayı kazan, kuş pençesi şeklindeki pençeler. Bu yüzden kontroller de..."

"Bir beyin!" diye tahminde bulundu Limbeck hevesle. "Hayır." Bane kendinden emindi. "Büyükbabam da böyle söyledi, ama ben makinenin bir beyni olsaydı ne yapacağını bilirdi ve bilmediği açık, çünkü ne yapması gerekiyorsa, onu yapmıyor, dedim. Yani adaları dizmiyor. Bir

beyni olsaydı, bunu kendi kendine yapardı. Çalışıyor, ama amacı yok. Bence aradığımız şey yüreği."

"Peki büyükbabanız buna ne dedi" Haplo şüpheciydi. "Benimle aynı fikirdeydi," diye yanıt verdi Bane, üstün çıktığı için memnun.

"Yürek mi düşünmemiz gerekiyor?" diye sordu Limbeck. "Bir denemeye değer." Haplo kaşlarını çattı, elini kaşıdı.

"En azından burada durmaktan iyidir. Harcayacak daha fazla zamanımız yok."

Aklını bir yürek, dev bir yürek, onu yönlendirecek bir zihni olmayan bir bedene yaşam pompalayan bir yürek düşünmeye verdi. Ne kadar uzun düşündüyse, fikir o kadar mantıklı geldi, ama bunu Bane'e asla itiraf etmeyecekti. Ve bu Patryn'in kendi teorisine de uyuyordu.

"Işıklar sönüyor!" Jarre Haplo'nun elini yakaladı, parmakları derisine gömüldü.

"Yoğunlaşın!" diye terslendi Haplo.

Koridoru aydınlatan rünler titreşti, soldu ve öldü. Hepsi nefeslerini tutarak, yürekler düşünerek ve kulaklarında gümbürdeyen kendi yüreklerinin fena halde farkında, beklediler.

Sol taraflarında bir ışık belirdi. Haplo nefesini tuttu, rünlerin canlanmasını diledi. Desenler daha güçlü, daha parlak yanmaya ve anıtmezarın aksi yönündeki tüneli aydınlatmaya başladı.

Bane zaferle bağırdı. Bağırışı yankılanıp ona geri döndü, ama sesi artık insan sesi gibi değildi. Boş geliyordu, Haplo'ya Abarrach'taki ölüleri, lazarları hatırlattı. Haplo'nun derisindeki desenler aniden alevaldı, ışıltıları fazlalaştı.

"Sizin yerinizde olsam bunu bir daha yapmazdım, Majesteleri." Patryn sıktığı dişlerinin arasından konuşmuştu. "Orada ne var bilmiyorum, ama birisinin sizi duyduğunu hissediyorum."

Gözleri iri iri açılan Bane duvarın dibine büzüldü. "Sanırım haklısın," diye fısıldadı titreyen dudaklarının arasından. "Ben -üzgünüm. Ne yapıyoruz?"

Haplo çileden çıkmışçasına derin bir nefes aldı ve kan dolaşımını kesen Jarre'nin parmaklarının gevşemesini diledi. "Gidelim. Ama çabuk olalım!"

Kimsenin uyarıya ihtiyacı yoktu. Şimdiye kadar Bane dahil hepsi görevlerini tamamlayıp buradan uzaklaşmak için can atmaya başlamışlardı.

Parlayan desenler onları sayısız koridordan geçirdi.

"Ne yapıyorsun" diye sordu Bane, tünelde yürümeye başladıklarından beri dördüncü kez duran Haplo'yu izlemek için yanına geldiğinde. "Acele etmemiz gerektiğini söylediğini sanıyordum. "

"Bu dönüş yolunu bulmamızı sağlayacak, Ekselansları," diye yanıt verdi Haplo soğuk bir sesle. "Eğer fark ettiyseniz, biz geçtikten sonra desenler sönüyor. Tekrar yanmayabilirler ya da bizi başka bir yoldan geçirip elflerin kucağına düşürebilirler."

Yeni girdikleri kemerli tünel ağzına bakmak üzere durdu ve hançerinin ucu ile duvara kendi desenini çizdi. Rün yalnızca işine yaramayacaktı. Aynı zamanda kutsal Sartan duvarlarına bir Patryn işareti bırakmak ona büyük tatmin veriyordu.

"Sartan rünleri çıkış yolunu gösterecek," diye itiraz etti Bane aksi aksi.

"Şimdiye kadar fazla bir şey gösteremediler," dedi Haplo. Ama biraz sonra, birkaç dönemeçten sonra rünler onları koridorun sonundaki kapalı bir kapıya getirdi.

Zemin boyunca uzanan ve başka kapıları adayan, onları karanlıkta bırakan desenler şimdi bu kapının üzerinde bir kemer oluşturuyor, onu ışıkla çevreliyordu. Abarrach'taki koruyucu rünleri hatırlayan Haplo desenlerin kırmızı değil mavi olduğunu görünce memnun oldu. Kapı altıgen şeklindeydi. Merkezinde boş bir noktayı çevreleyen bir rün çemberi vardı. Çoğu Sartan rününün aksine bunlar bütün değildi, bitiriImemiş görünüyordu.

Haplo altıgen kapı ile desenleri daha önce görmüş gibiydi,* ama hafızası yardım edemedi ve bu konuda daha fazla düşünmedi. Yalnızca bir açma yöntemi gibi görünüyordu, ortaya çizilecek desen anahtar olacaktı.

"Ben bunu biliyorum," dedi Bane, bir an desenleri inceleyerek. "Büyükbabam bana öğretti. Ondaki eski kitaptaydı." Haplo'ya baktı. "Ama daha uzun boylu olmam gerek. Ve hançerine ihtiyacım olacak."

"Dikkatli ol," dedi Haplo, hançeri ona uzatarak. "Keskindir."

Bane hançeri incelemek için bir an durdu. Haplo oğlanı kaldırdı ve kapıdaki rün yapısı ile aynı hizada tuttu.

Kaşlarını çatan, yoğunlaşarak dilini çıkaran Bane hançerin ucunu ahşap kapıya dayadı ve yavaş yavaş, zahmetle bir rün çizmeye başladı.** Son dokunuş da tamamlandığı zaman desen alevaldı. Alevi çevresindeki rünIere yayıldı. Tüm rün yapısı kısa bir an boyunca alevlendi, sonra söndü. Kapı biraz aralandı. Işık -beyaz, parlak bir ışık- yandı, tünelin karanlığından sonra ışığın parlaklığı gözlerini kamaştırdı.

Odanın içinden metalik bir tangırdama geliyordu. Haplo Ekselansları'nı özensizce yere bıraktı, oğlanı arkasına itti ve içeri dalmak üzere olan Limbeck'i yakaladı. Köpek gırdağından hırladı.

"Orada bir şey var!" diye tısladı Haplo alçak sesle. "Geri çekilin! Hepiniz!"

* Kuşkusuz Haplo'nun Pryan, Ateş Düyası isimli günlüğünde tasvir ettiği, Pryan'daki Sartan kenti.

** Haplo bunu da Pryan'dan hatırlamalıydı. Dnigar isimli cüce aynı deseni bir tılsım olarak boynunda taşıyordu. Çok kullanılan bir Sartan anahtarı ve kilitleme aracı olan desen fonksiyonel olmaktan çok süs gibiydi. çünkü -Bane'in gösterdiği gibi- bir mensch bile bu temel büyüyü çalıştırmasını öğrenebiliyordu. Sartanların korumayı gerçekten istediği yerler koruyucu rünler ile çevrelenirdi.

Odanın içinden gelen sesten çok Haplo'nun gerginliğinden korkan Bane ile Limbeck itaat etti ve duvara kadar geriledi.

Jarre korkmuş ve mutsuz görünerek onlara katıldı.

"Ne..." diye başladı Bane.

Haplo ona öfkeli bir bakış fırlattı ve oğlan hemen ağzını kapattı. Patryn durdu ve aralık kapıdan içeriyi dinlemeye devam etti. Duyduğu sesler kafasını karıştırmıştı. Metalik tangırtı bazen düzenli, bazen düzensiz oluyor, bazen tamamen kesiliyordu, Sonra yine başlıyordu. Ve hareket ediyordu, bazen yakına geliyor, bazen uzaklaşıyordu.

Haplo zırhlara bürünmüş birinin geniş bir odada yürümesini duyduğuna yemin edebilirdi. Ama hiçbir Sartan -ve hiçbir Patryn- güçlü ırklarının tarihi boyunca zırh gibi bir mensch aleti kullanmamıştı. Bu da odada her kim varsa, bir mensch, muhtemelen bir elf olması gerektiği anlamına geliyordu.

Limbeck haklıydı. Yıksı-diksi'yi elfler kapatmıştı.

Haplo yine dinledi, tangırtıların bir o yana, bir bu yana, yavaş yavaş, belirli bir amaçla hareket etmesini dinledi ve başını salladı. Hayır, diye karar verdi, eğer elfler burayı keşfetmiş olsaydı, arı sürüsü gibi çevresinde dolaşıyor olurlardı. Tünelin içinde karıncalar kadar meşgul olurlardı. Ve Haplo'nun anlayabildiği kadarıyla, o odanın içinde tuhaf sesler çıkaran tek bir kişi vardı.

Derisine baktı. Desenler hala uyarıcı bir mavi ile parlıyordu, ama hala solgundular,

"Burada kalın!" dedi Haplo sessizce, Bane ile Limbeck'e dik dik bakarak.

Oğlan ve Cüce başlarını salladılar.

Haplo kılıcını çekti, kapıyı şiddetle tekmeledi ve arkasında köpek, odaya daldı. Durdu, neredeyse silahını düşürecekti.

Şaşkınlık içinde kalakalmıştı.

Onu karşılamak üzere bir adam döndü, tamamen metalden yapılmış bir adam,

"Talimatlarım ne" diye sordu adam monoton bir sesle, insan dilinde konuşarak.

"Bir otomaton!" diye haykırdı Bane, Haplo'nun sözünü dinlemeyip odaya koşarak.

Otomaton'un boyu hemen hemen Haplo kadar, belki daha uzundu. Bedeni -insan bedeni taklit edilmişti- pirinçten yapılmıştı. Elleri, kolları, parmakları, bacakları, ayak parmakları katı, ama insan bedenine benzer şekilde eklemliydi. Metal yüzü, bir insan yüzüne benzeyecek şekilde

özenle şekillendirilmişti. Bir burnu ve ağzı vardı, ama ağız kıpırdamıyordu. Kaşları ve dudakları altından yapılmıştı, göz çukurlarında mücevherler parlıyordu. Rünler, Sartan rünleri, tıpkı Patrynlerin bedenlerinin rünlerle kaplı olması gibi tüm bedenini kaplıyordu -Haplo bütün bunları bir miktar incitici, ama oldukça da eğlendirici buldu.

Otomaton geniş, yuvarlak odada yalnızdı. Çevresindeki odanın duvarlarına monte edilmiş yüzlerce göz vardı, Tıpkı çok yukarılarındaki Yemleyen'in elindeki göz gibi. Hiç kapanmayan her göz Yıksı-diksi'nin ayrı bir yerini gösteriyordu.

Haplo, ürkütücü bir şekilde bütün bu gözlerin kendisine ait olduğu izlenimine kapıldı. Bu kürelerin her birinden bakıyordu. Sonra anladı. Gözler Otomaton'a aitti. Haplo'nun duyduğu metalik tangırtı gözden göze giden, nöbet tutan otomatona ait olmalıydı.

"Burada canlı biri var!" dedi Jarre nefesi kesilerek. Kapıda durmuş, içeri girmeye cesaret edemiyordu. Gözleri o kadar iri açılmıştı ki, göz çukurlarından yuvarlanıp gideceklermiş gibi görünüyordu. "Onu dışarı çıkarmalıyız!"

"Hayır!" Bane fikirle alayetti. "O bir makine, tıpkı Yıksı-diksi gibi."

"Makine benim," diye bildirdi Otomaton, cansız sesiyle.

"İşte bu!" diye haykırdı Bane heyecanla, Haplo'ya dönerek.

"Anlamıyor musun Makine o? Onu kaplayan rünleri görüyor musun? Yıksı-diksi'nin tüm parçaları büyüyle ona bağlanmış. Bunca yüzyıl boyunca Yıksı-diksi'yi o çalıştırıyordu!"

"Beyni olmadan," diye mırıldandı Haplo. "Aldığı son talimatlara uyarak, onlar her neyse."

"Bu harika!" Limbeck rahatlayarak içini çekti. Gözleri yaşlarla dolmuştu, gözlüğünün camı buharlanmıştı. Gözlüğü çıkardı.

Cüce durmuş, adam-makineye miyop gözlerle, saygılı bir hayranlık içinde, yanına gitmek için hiçbir hareket yapmadan, ona uzaktan tapınmaktan memnun, bakıyordu. "Bu kadar harika bir şeyi hiç hayal etmemiştim."

"Bence ürkütücü," dedi Jarre titreyerek. "Gördüğümüze göre, artık gidelim. Bu yerden hoşlanmadım. Ve o şeyden de hoşlanmadım. "

Haplo onun duygularını yankılayabilirdi. O da bu yerden hoşlanmamıştı. Otomaton ona Abarrach'taki canlı cesetleri, ölüçağırıcılığık gücü ile hayata döndürülen ölü bedenleri hatırlatmıştı. Burada bir tür karanlık büyünün iş başında olduğunu hissediyordu, yalnız bu sefer canlı olmaması gereken bir şeye hayat vermişti. Çürüyen ete hayat vermekten bir derece daha iyi, diye düşündü. Ya da belki de değil. Ölülerin en azından ruhları vardı. Bu metal alet yalnız zihinsiz değil, aynı zamanda' ruhsuzdu.

Köpek Otomaton'un ayaklarını kokladı ve şaşkınlık içinde, muhtemelen bu şeyin neden bir adam gibi hareket ettiğini ve konuştuğunu, ama bir adam gibi kokmadığını merak ederek Haplo'ya baktı.

"Git kapıda nöbet tut," diye emretti Haplo köpeğe. Otomaton'dan sıkılan hayvan, emre itaat etmekten memnundu.

Limbeck düşündü ve en sevdiği soruya döndü. "Neden? Bunca yıl boyunca makineyi bu metal adam çalıştırıyorsa, neden Yıksı-diksi durdu?"

Bane düşündü, başını salladı. "Bilmiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldı omuzlarını silkerek.

Haplo parlayan elini kaşıdı, içinde bulundukları tehlikenin azalmadığını farkındaydı. "Belki de, Ekselansları, Ölüm Kapısı'nın açılması ile ilgili bir şeydir."

Bane alay etti. "Ne çok şey biliyorsun..." diye başladı. Otomaton Haplo'ya döndü.

"Kapı açıldı. Talimatlarım neler"

"İşte bu," dedi Haplo tatmin içinde. "Ben de böyle düşünmüştüm. Yıksı-diksi'nin durmasının sebebi bu."

"Ne kapısı" diye sordu Limbeck, kaşlarını çatarak. Gözlüklerini sildi ve tekrar bumuna oturttu. "Sen neden bahsediyorsun"

"Sanırım haklı olabilirsin," diye mınldandı Bane, Haplo'ya kötü kötü bakarak. "Ama haklı olsan ne olur? Sonra ne olacak?"

"Neler olup bittiğini bilmek istiyorum!" Limbeck onlara dikdik baktı.

"Bir dakika içinde açıklayacağım," dedi Haplo. "Şu şekilde bakın, Ekselansları. Sartanlar dört dünyanın bir arada çalışmasını planladılar. Yıksı-diksi yalnızca Arianus'un yüzen adalarını hizaya sokmak için yapılmadı diyelim. Belki de makinenin başka işleri vardır, diğer dünyalarla ilgili bazı görevler."

"Benim gerçek görevim Kapı'nın açılması ile başlar," dedi Otomaton. "Talimatların neler"

"Gerçek görevlerin neler?" diye karşılık verdi Bane.

"Benim gerçek görevim Kapı'nın açılması ile başlar. Sinyali aldım. Kapı açıldı. Talimatlarım neler"

Kaleler nerede?

Haplo'nun aklına aniden Pryan'daki titanlar geldi. Sorularının yanıtlanmaması bu ruhsuz yaratıkları, yollarına çıkan her şeyi öldürmeye itmişti. Kaleler nerede? Talimatların neler?

"Pekala, ona talimatlannı söyle. Ona makineyi açmasını söyle de gidelim!" dedi Jarre, sinirli sinirli' ayak değiştirerek. "Elflerin dikkatinin çekilmesi fazla uzun sürmez."

"Neler olduğunu anlamadan ben bir yere gitmiyorum," diye bildirdi Limbeck sinirle.

"Jarre haklı. Ona ne yapması gerektiğini söyle, Ekselansları, sonra buradan çıkıp gidebiliriz."

"Yapamam," dedi Bane, Haplo'ya gözucuyla kurnaz kurnaz bakarak.

"Peki neden yapamazsınız, Ekselansları?"

"Yani, yapabilirim, ama uzun zaman alır. Uzun, çok uzun zaman. İlk önce makinenin her parçasının ne yapmak üzere imal edildiğini anlamam gerekir. Sonra makinenin her parçasına kendi talimatlarını vermeliyim..."

"Emin misin?" I-Iaplo oğlana kuşkulu kuşkulu baktı. "Güvenli olan tek yol bu," diye yanıt verdi, masum masum parlayarak. "Bunun güvenli bir şekilde yapılmasını istiyorsun, değil mi? Eğer bir hata yaparsam -ya da sen bir hata yaparsan ve makine çılgına dönerse... adaları oraya buraya dağıtabilir, belki de Maelstrom'a düşürür." Bane omuzlarını silkti. "Binlerce kişi ölebilir."

Jarre eteğini düğüm düğüm büküyordu. "Burayı hemen terk edelim. Olduğu haliyle yeterince iyiyiz. Yıksı-diksi olmadan da yaşamayı öğrenebiliriz. Elfler onun bir daha çalışmayacağını anladıklan zaman gideceklerdir..."

"Hayır, gitmeyecekler," dedi Limbeck. "Gidemezler, aksi halde susuzluktan ölürler. Bu metal adamı bulana kadar araştıracaklar, sonra da onlar makineyi ele geçireceklerdir..."

"Haklı," diye kabul etti Bane. "Bu işi..."

Köpek hırlamaya başladı, sonra uyararak havladı. Haplo eline ve koluna baktı ve desenlerin parladığını gördü.

"Birisi geliyor. Muhtemelen heykeldeki deliği keşfettiler." "Ama nasıl orada hiç elf yoktu ki!"

"Bilmiyonım," dedi Haplo sertçe. "Ya dikkat çekme olayınız işe yaramadı ya da bastırıldı. Şimdi önemi yok. Buradan bir an önce çıkmamız lazım!"

Bane ona meydan okurcasına baktı. "Bu aptalca. Sen aptallık yapıyorsun. Elfler bizi nasıl bulabilir Rünler karardı. Bu odada saklanırız..." '

Çocuk haklı, diye düşündü Haplo. Aptalca davranıyorum. Neyden korkuyorum ki? Kapıyı kapatıp burada saklanabiliriz. Elfler tünelIeri senelerce arayabilir ve bizi asla bulamaz.

Emri vermek için ağzını açtı, ama sözcükler çıkmadı. Yıllardır içgüdülerine güvenerek yaşıyordu. İçgüdüleri ona uzaklaşmasını söylüyordu.

"Size söyleneni yapın, Ekselansları." Haplo Bane'i yakaladı, kıvranan çocuğu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Şuna bak." Patryn pasparlak ışıldamakta olan elini çocuğun burnunun dibine soktu. "Burada olduğumuzu nereden biliyorlar, bilmiyorum, ama inan bana, biliyorlar. Bizi arıyorlar. Ve eğer bu odada kalırsak, bizi burada bulacaklar. Burada... Otomaton ile birlikte. Bunu mu istiyorsun? Büyükbaban bunu ister miydi?"

Bane Haplo'ya kötü kötü baktı; çocuğun gözlerindeki nefret, çekilmiş bir kılıç gibi çıplak ve soğuk parladı. Nefretinin ve ona eşlik eden kötülüğün şiddeti Haplo'yu şaşırttı, bir anlığına düşünmesini engelledi. Eli gevşedi.

Bane kendini Haplo'nun elinden kurtardı. "O kadar aptalsın ki," dedi yumuşak ve ölümcül bir sesle. "Sana ne kadar aptal olduğunu göstereceğim!" Dönerek Jarre'yi bir kenara itti, kapıdan dışarı, koridora koştu.

"Arkasından git!" diye emretti Haplo köpeğe. Köpek itaatkarca yerinden fırladı.

Limbeck gözlüğünü çıkarmış, özlemle Otomaton'a bakıyordu. Odanın ortasında kıpırdamadan durmaya devam ediyordu.

"Hala anlamıyorum..." diye başladı Limbeck.

"Sana daha sonra açıklarım!" dedi Haplo çileden çıkmış bir şekilde.

Jarre duruma el koydu. GGIBIT'in yüce önderini eskiden yaptığı gibi yakaladı ve onu odadan koridora çıkardı.

"Talimatlarım ne" diye sordu Otomaton.

"Kapıyı kapat," diye hırladı Haplo, metal cesetten uzaklaştığı için memnun.

Koridora çıkınca nerede olduğunu hatırlamak için durdu. Bane'in ayak seslerinin tünel boyunca, geldikleri tarafa koştuğu nu duyabiliyordu. Haplo'nun kemerin üstüne çizdiği Patryn rünü titreşen mavi bir ışıltı ile parlıyordu. En azından Bane doğru yönde koşma sağduyusunu göstermişti, ama bu muhtemelen onu, onları kovalayanların kucağına düşürecekti.

Aptal çocuğun aklında ne olduğunu merak etti. Sorun çıkaracak herhangi bir şey, diye tahminde bulundu Haplo. Fark ettiğinden değil. O bir mensch, elfler de öyle. Onlarla kolayca başa çıkabilirim. Onlara neyin saldırdığını asla anlayamayacaklar.

O zaman neden, düşünemeyecek kadar korkuyorsun?

"Anladıysam belamı bulayım," diye yanıt verdi Haplo kendine. Limbeck ile Jarre'ye döndü. "Benim Ekselanslarını durdurmam lazım. Siz ikiniz becerebildiğinizce bana ayak uydurun ve bu odadan olabildiğince uzaklaşın. O," -yanmakta olan Patryn sembolüne işaret etti- "fazla yanık kalmayacak. Eğer elfler Bane'i yakalarsa, gözlerden uzak durun. Savaşmayı bana bırakın. Kahraman olmaya çalışmayın."

Bunun ardından koridorda koşmaya başladı.

"Tam arkanda olacağız!" diye söz verdi Jarre ve Limbeck'i bulmak için döndü.

Limbeck gözlüğünü çıkarmış, miyop gözlerle arkalarından kapanan kapıya bakıyordu.

"Limbeck, hadi!" diye emretti Jarre.

"Ya burayı bir daha bulamazsak dedi Limbeck ağlamaklı.

"Umarım bulamayız!" sözleri Jarre'nin dilinin ucuna kadar geldi, ama sözlerini yuttu. Limbeck'in elini tutarak -bunun uzun zamandır yapmadığı bir şeyolduğunu fark etti- telaşla çekiştirmeye başladı. "Gitmemiz lazım, hayatım. Haplo haklı.

Onların burayı bulmasına izin veremeyiz."

Limbeck derin derin göğüs geçirdi. Gözlüklerini takarak kapının önünde dikildi ve kollarını geniş göğsünde kavuşturdu.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Ben gitmiyorum."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

RAHM, DREVLIN AŞAĞI ALEM

"Şüphelendiğim gibi, Gegler izlerini gizlemek için sahte bir saldırıda bulunmuşlar," diye bildirdi elf kaptan. Heykelin yanında durmuş, kaidedeki aralığa bakıyordu. "Siz askerlerden biri boruyu çıkarsın."

Küçük elf birliğinin üyelerinden kimse kaptanın söylediğini yapmak için acele etmedi. Ayak değiştirerek birbirlerine ya da yan yan heykele baktılar.

Kaptan emrine neden itaat edilmediğini görmek için döndü. "Eee Size ne oluyor"

Elflerden biri selam verdi ve konuştu. "Heykel lanetli, Kaptan Sang-drax. Burada çok az görev yapmış olsalar bile herkes bilir bunu." Kaptana orada o kadar uzun zamandır olmadığını, çok da incelikli olmayan bir şekilde hatırlatmıştı.

"Eğer Gegler aşağı inmişse, bu onların sonu olmuştur, efendim," dedi bir başkası.

"Lanetliymiş!" Sang-drax burnunu çekti. "Emirlere uymazsanız lanetlenen sizler olacaksınız. Benim lanetim! Ve benim lanetimin o çirkin taş yığınının size yapabileceği herhangi bir şeyden daha beter olduğunu göreceksiniz!" Dik dik askerlerine baktı. "Teğmen Banglor, şu boruyu çıkar."

Seçilen elf gönülsüzce, lanetten korkarak, ama kaptandan daha çok korkarak öne çıktı. ihtiyatla uzandı ve boruyu tuttu. Solmuştu, derisinden ter akıyordu. Diğer elfler istemsizce bir adım çekildiler, Kaptan'ın kötü bakışları ile karşılaştılar ve yerlerinde dondular. Banglor boruyu çekti, kolayca eline gelince neredeyse arkaya devriliyordu. Heykelin kaidesi döndü, açıldı ve aşağıya, karanlığa uzanan merdivenleri açığa çıkardı.

"Orada bir ses. duydum." Kaptan o tarafa yürüdü ve deliğe baktı. Diğer elfler mutsuz bir sessizlik içinde izlediler. Bir sonraki emrin ne olacağını hepsi biliyordu.

"Yüksek Komuta Merkezi bu hevesli piçi nereden buldu, acaba" diye fısıldadı bir asker diğerine.

"Son nakliye gemisi ile geldi," dedi diğeri kasvetle.

"Onun birliğine denk gelmemiz de bizim şansımız. Birinci Kaptan Ander'el gidip kendini öldürttü..."

"Hiç buna şaşmadın mı" diye sordu yoldaşı aniden..

Kaptan Sang-drax dikkatle heykelin kaidesindeki deliğe bakıyordu, görünüşte dikkatini çeken sesin tekrarlanmasını bekliyordu.

"Saflarda sessizlik." Sinirle çevresine bakındı. iki asker sustu, kıpırdamadan durdular. Subay gözetlemesine geri döndü, karanlığın içini görmek için merdivenlerin yarısına kadar indi..

"Neye şaşmadım mı?" diye fısıldadı asker, Kaptan gözden kaybolduktan sonra.

"Ander'el'in nasıl öldüğüne."

Diğer omuzlarını silkti. "Sarhoş oldu ve fırtınada dışarı çıktı..."

"Evet, peki Kaptan Ander'el'in ayyaş dolaştığını ne zaman gördün"

Asker arkadaşına şaşkın bir bakış fırlattı. "Sen ne söylemeye çalışıyorsun"

"Bir sürü kişinin söylediğini. Kaptanın ölümünün kaza olmadığını..."

Sang-drax döndü. "içeri giriyoruz." Konuşmakta olan ikisine işaret etti. "Siz iki adam, önden gidin."

İkisi bakıştı. İşitmiş olamaz, dediler birbirlerine sessizce. Bu kadar uzaktan duyamaz. Asık suratlarla, acele etmeden itaat etmek üzere ilerlediler. Birliğin geri kalanı, heykele endişe dolu bakışlar fırlatarak, heykelle aralarında büyük bir açıklık bırakarak arkalarından gittiler. En son içeri giren Kaptan Sang-drax ince dudaklarında hafif bir gülümseme ile adamlarını takip etti.

Haplo, Bane ile köpeğin arkasından koştu. Koşarken derisine bakıyordu -şimdi alev kırmızısı lekelerle parlak maviydi ve içinden küfretti. Buraya gelmemeliydi, Bane'in ya da cücelerin gelmesine izin vermemeliydi. Bedeninin ona iletmeye çalıştığı uyarıyı dinlemeliydi, mantıklı gelmese bile. Labirent'te bu hatayı asla yapmazdı.

"Çok kendini beğenmiş oldum," diye mırıldandı, "kendimden çok emin oldum, menschlerle dolu bir dünyada kendimi güvende saydım."

Ama güvendeydi, bütün bunlarda çıldırtıcı olan, açıklanamaz olan buydu. Yine de savunma ve koruma rünleri karanlıkta önce mavi, sonra kırmızı olmuştu.

İki cücenin ağır ayak seslerini duymak için dinledi, ama duyamadı. Belki de bir başka yöne gitmişlerdi. Bane'in ayak sesleri daha yakından geliyor gibiydi, ama yine de biraz uzaktaydı.

Çocuk korkmuş birbirinin tüm hızı ve dikkatsizliği ile koşuyordu. Doğru şeyi yapıyordu -elfleri otomatonun odasından uzak tutuyordu. Ama bu arada kendini yakalatması o kadar yardımcı olmayacaktı.

Haplo bir köşeyi döndü, bir an durdu ve dinledi. Sesler duymuştu, emindi bundan -elf sesleri. Ne kadar yakında olduklarını tahmin etmek güçtü. Bükülen koridorlar sesi çarpıtıyordu, heykele ne kadar yakın olduğunu çıkaramıyordu.

Haplo köpeğe acil bir mesaj yolladı. Bane'i durdur! Onu yakala! ve yine koşmaya başladı. çocuğa elflerden önce ulaşabilse.. .

Bir haykırış, bir kargaşa, sonra köpeğin telaşlı, öfkeli hırlaması Haplo'yu durdurdu. İleride sorun çıkmıştı. Arkasına hızlı bir bakış fırlattı. Cüceler görünürde yoktu.

Eh, tek başlarınaydılar. Haplo onlardan ve Bane'den sorumlu tutulamazdı. Dahası, Limbeck ile Jarre bu tünellerde yerlerini yabancılamayacaklar, saklanacak bir yer bulmakta zorlanmayacaklardı. Onları aklından çıkararak öne doğru ilerledi.

Sesini kes, köpek! diye emretti hayvana. Ve dinle! Köpeğin havlaması kesildi.

"Ne bulmuşuz burada, Teğmen"

"Bir çocuk! Bir insan veledi, Kaptan." Elf'in sesi şaşkın geliyordu. "Ah, kes şunu, seni küçük piç!"

"Beni bırak! Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı Bane.

"Sen kim? Sen burada ne yaptın?" diye sordu subay, çoğu elfin insanların anladığı tek dil olduğuna inandığı kaba elfçeyi konuşarak.

"Tavırlarına dikkat et, velet." Bir tokat sesi -sert, soğuk ve kayıtsız. "Kaptan sana soru sordu. Kaptan'a güzel cevap ver."

Köpek hırladı. Hayır, köpek! diye emretti Haplo sessizce. Bırak.

Bane acıyla nefesini verdi, ama ağlayıp sızlamadı. "Bunu yaptığın için üzüleceksin," dedi yumuşak bir sesle.

Elf güldü, çocuğa bir tokat daha attı. "Konuş."

Bane yutkundu, tıslayarak nefes aldı. Konuştuğu zaman, akıcı bir elfçe konuşuyordu. "Siz elfleri arıyordum ki heykelin açık olduğunu gördüm. Merak ettim ve aşağı indim. Ve ben bir piç değilim. Ben bir prensim, Prens Bane, Volkaran ve Uylandia Kralı Stephen ile Kraliçesi Anne'in oğlu. Bana saygıyla davransanız iyi olur."

Aferin sana, çocuk. Haplo oğlanın hakkını teslim etti. Bu onların durup düşünmesini sağlayacaktı.

Patryn sessizce, elflerin çocuğu tutsak aldığı koridorun yakınına kaydı. Şimdi onları görebiliyordu -altı elf askeri ve heykele giden merdivenin dibinde duran bir subay.

Askerler silahlarını çekmiş, endişeyle bakınarak koridora yayılmışlardı. Burada olmaktan hoşlanmadıkları açıktı. Serinkanlı ve kayıtsız görünen tek kişi subaydı, ama Haplo Bane'in yanıtının Elf'i şaşırttığını görebiliyordu. Sivri çenesini ovuşturdu, oğlana sorgularcasına baktı.

"Kral Stephen'in eniği öldü," dedi asker oğlanı nıtarak. "İyi biliyoruz. Cinayetten bizi sorumlu tuttu."

"O zaman bunu yapmadığınızı da biliyor olmalısınız," diye karşılık verdi Bane kurnazca. "Prens benim. Burada, Drevlin'de bulunduğum gerçeği bile tek başına bunu size kanıtlar." Oğlan horgörüyle konuşuyordu. Eliyle acıyan çenesini ovuşturmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi, gururla, canının acıdığını itiraf etmeyecek kadar gururla dikildi, kendisini yakalayanlara baktı.

"Ah, öyle mi" dedi Kapüan. "Nasıl"

Kaptan'ın etkilendiği açıktı. Lanet olsun, Haplo bile etkilenmişti. Bane'in ne kadar akıllı olabileceğini, başkalarını nasıl kullanabileceğini unutmuştu. Patryn gevşedi, askerleri incelemek ve hangi büyünün onları savunmasız bırakırken Bane'e zarar vermeyeceğine karar vermeye çalıştı.

"Ben bir mahkumum, Kral Stephen'ın mahkumu. Kaçmak için bir yol arıyordum ve aptal Gegler geminize saldırmak için gittiği zaman bir şans yakaladım. Kaçtım ve sizi aramaya geldim,

ama buraya inince kayboldum. Beni Tribus'a götürün. Buna değdiğini göreceksiniz." Bane masum masum güIümsedi.

"Seni Tribus'a götürmek mi" Elf kaptan çok eğleniyordu. "Seni merdivenlerden yukarı çıkarma zahmetine katlanırsam kendini şanslı saymalısın! Seni hala öldürmemiş olmamın tek sebebi, seni küçük solucan, bir konuda haklı olman: Bir insan veledinin burada ne yaptığını merak ediyorum. Ve bu sefer gerçeği söylemeni öneririm."

"Sana herhangi bir şey söylemememin gerekli olduğunu sanmıyorum. Yalnız değilim!" diye haykırdı Bane tiz bir sesle. Dönerek koridora, geldiği yöne işaret etti. "Bana muhafızlık eden bir adam var, gizemustalarından biri. Ve bazı Gegler de onunla birlikte. O beni durdurmadan kaçmama yardım et!"

Bane eğilerek elf kaptanın kolunun altından geçti ve merdivenlere doğru koştu. Haplo'ya hızlı bir bakış fırlatan köpek oğlanın peşinden fırladı.

"Siz ikiniz, veledi yakalayın!" diye bağırdı Kaptan hemen.

"Kalanınız, benimle gelin!"

Kemerindeki kından hançerini çıkardı ve Bane'in işaret ettiği tarafa yöneldi.

Lanet olsun küçük piçe! diye küfretti Haplo. Büyüsünü çağırdı, koridoru zehirli gazla dolduracak rünleri söyledi ve çizdi. Saniyeler içinde -Bane dahil- herkes bayılacaktı. Haplo elini kaldırdı. İlk desen havada ellerinin altında yanarken, Bane'in gerçekte kimden kaçtığını merak etti.

Kısa, gürbüz bir şekil aniden Haplo'nun arkasından fırladı. "Buradayım! Bana zarar vermeyin! Bertden başka kimse yok!" diye bağırdı Jarre. Tam elflere doğru yönelmişti.

Haplo Cüce'nin yaklaştığını duymamıştı ve onu yakalamak ve büyünün yolundan çekmek için büyüsüne ara vermeye cesaret edemedi. Uyku gazının ortasına düşecekti. Devam etmekten başka çaresi yoktu. Bane'i aldıktan sonra onu da alırdı yanına. Saklandığı yerden çıktı.

Elflerin kafası karışmış, durmuşlardı. Havada çakan rünler ve derisi mavi-kırmızı parlayan bir adam gördüler önlerinde. Bu bir gizemustası değildi. Hiçbir insan böyle büyü yapamazdı. Emir için kaptanlarına baktılar.

Haplo son rünü çizdi. Büyü tamamlanmak üzereydi. Elf kaptan hançerini fırlatmaya hazırlandı, ama Patryn ona dikkat etmedi. Hiçbir mensch silahı onu incitemezdi. Deseni tamamladı, geri çekildi ve büyünün harekete geçmesini bekledi.

Hiçbir şeyolmadı.

İlk rün, açıklanamaz bir şekilde titreşip sönmüştü. Haplo ona baktı. İlkine bağımlı olan ikinci rün de solmaya başladı. İnanamıyordu. Bir hata mı yapmıştı Hayır, mümkün degildi bu. Büyü basitti...

Haplo'nun omzu acı ile yanmaya başladı. Bakışlarını indirdiğinde, gömleğinden fırlamış bir hançer kabzası gördü. Kara bir kan lekesi ondan yayılıyordu. Öfke, şaşkınlık ve acı düşünme yeteneğini yok etti. Bunların hiçbiri olmuyor olmalıydı! Hançer ona dokunmamalıydı! Bedenindeki rünler onu korumuş olmalıydı! Lanet büyü işe yaramış olmalıydı! Neden olmamıştı

Elf kaptanın gözlerine -kırmızı gözlere- baktı ve yanıtını aldı.

Haplo hançeri yakaladı, ama çekecek gücü yoktu. Mide bulandmcı, korkunç bir sıcaklık bedeninde yayılmaya başladı. Sıcaklık başını döndürdü, içini burktu. Korkunç duygu kaslarını zayıflattı. Eli gevşek, cansız, yana düştii. Dizleri büküldü. Sendeledi, devrilecek oldu ve ayakta durmak için duvara yaslandı.

Ama şimdi sıcaklık beynine yayılıyordu. Yere yığıldı." Ve sonra boşluğa düştü.

ONALTINCI BÖLüM
RAHM, DREVLİN AŞAĞI ALEM

Jarre bağdaş kurmuş, yerde, Yemleyen heykelinin yakınında oturmuş, heykelin kaidesinden açıklığa, tuhaf tünellere giden merdivenlere açılan açıklığa bakmamaya çalışıyordu. Yine de ne kadar sık bakmamaya çalışırsa, o kadar sık bakarken buluyordu kendini.

Bakışlarını bir başka nesneye dikti: elf muhafıza, Bane'e, mutsuz köpeğe. Bir sonraki an, Jarre kendini yine açıklığa bakarken yakaladı.

Limbeck'i bekliyordu.

Limbeck gelip, delikten uzandığı zaman ne yapacağını tam olarak planlamıştı. Askerlerin dikkatlerini çekecekti, tıpkı tünellerde yaptığı gibi. Kaçmaya çalışır gibi yapacaktı. Fapprika'nın ön tarafına doğru, heykelden uzağa koşacaktı. Bu Limbeck'e gizlice açıklıktan çıkmak ve geldikleri yoldan cüce tünellerine kayacak zaman verecekti.

"Umarım aptalca ve kahramanca bir şey yapmaz," dedi Jarre kendi kendine, bakışları heykele kayarak. "Beni kurtarmaya çalışmak gibi. Eski Limbeck böyle yapardı. Neyse ki artık daha fazla sağduyusu var."

Evet, daha fazla sağduyusu var. Son derece sağduyulu.

Kendimi feda etmeme izin vermek de sağduyulu bir davranıştı, elflerin beni yakalamasına izin vermek, otomaton olan odadan onları benim uzaklaştırmama izin vermek. Benim planımdı zaten. Limbeck de hemen kabul etti. Çok sağduyulu. Tartışmadı, beni kalmaya ikna etmeye çalışmadı, benimle gelmeyi önermedi.

"Kendine iyi bak, hayatım," dedi, bana o şeytani gözlüğünün ardından bakarak, "ve onlara bu odadan bahsetme."

Hepsi çok sağduyulu. Sağduyulu insanlara bayılırım.

Bu da Jarre'nin neden o sağduyulu ağzına bir tane geçirmek istediğini merak etmesine neden oluyordu.

İçini çekerek heykele baktı, planını ve ona ne kazandırdığını hatırladı.

Tünelde koşarken Haplo'yu, onun derisinin büyü ile parladığını görünce, elflerden korktuğundan daha fazla korkmuştu. Neredeyse planına uymayı beceremeyecekti, sonra Bane elfçe Gegler hakkında bir şey bağırdı ve tünele, odanın olduğu yöne doğru işaret etti.

Bundan sonra her şey karıştı. Limbeck'i bulacaklarından korkan jarre, yalnız olduğunu bağırarak açığa çıktı. Bir şey kulağının yanında vızıldadı. Haplo'nun acı ile bağırdığını duydu.

Çevresine bakındığında onun yerde kıvrandığını duydu, derisindeki büyü hızla soluyordu. jarre ona yardım etmek için dönecek oldu, ama iki elf onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

Elflerden biri Haplo'nun yanında eğildi ve onu dikkatle inceledi. Diğerleri geri durdu. Yukarıdan gelen bir bağırış ve Bane'in sızlanarak haykırması elflerin oğlanı yakalamayı başardığını gösterdi.

Haplo'nun yanında diz çöken Elf, adamlarına baktı, Jarre' nin anlamadığı bir şey söyledi ve bir işaret yaptı. İki elf Jarre'yi merdivenlerden yukarı, Fapprika'ya çıkardı.

jarre Bane'i kendinden memnun, yerde otururken buldu. Köpek oğlanın yanında kendini yere atmıştı, oğlanın eli hayvanın kürkündexdi. Köpek ne zaman sahibine bakmak için ayağa, kalkmaya çalışsa, Bane onu yerinde kalmaya ikna ediyordu.

"Kıpırdama!" diye emretti elfler jarre'ye, kaba bir cüce dili ile konuşarak.

Jarre uysallıkla itaat etti ve kendini Bane'in yanında yere atı.

"Limbeck nerede" diye sordu ç05llk, yüksek bir fısıltı ile cüce dilinde konuşarak.

Onun dilini konuşmaya ne zaman başlamıştı Buraya geldiği son seferde cüce dilini bilmiyordu. Jarre'nin aklına şimdi gelmişti ve çok sinir bozucu bulmuştu.

Jarre ona boş boş, sanki elfçe konuşmuş ve o anlamamış gibi baktı. Gizlice muhafızlarına baktı ve alçak sesle konuşmakta olduklarını, birkaç kez heykelin kaidesindeki açıklığa baktıklarını gördü.

Bane'e dönen jarre oğlanın kolunu iyice çimdikledi. "Ben yalnızım," dedi ona. "Bunu sakın unutma."

Bane bağırmak için ağzını açtı. Ama Jarre'nin yüzüne bir

kez baktı ve sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdi. Bereli kolunu ovalayarak ondan uzaklaştı ve ya surat asarak ya da yeni bir kötülük planlayarak sessizce oturdu.

Jarre bütün bunların bir şekilde onun hatası olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Bane'den hoşlanmadığına karar verdi.

Artık fazla şeyolmuyordu. Diğer elfler huzursuzca heykelin çevresini adımlıyor, mahkfimlarına gözkulak oluyor, merdivene endişeli bakışlar fırlatıyordu. Elf kaptan ve Haplo dönmemişti. Ve Limbeck'ten iz yoktu.

Buna benzer durumlarda zaman yavaş akıyordu. Jarre bunu biliyordu ve sabırlı olmaya çalışıyordu. Ama ne kadar sabretse de, uzun, çok uzun zamandır burada oturmakta olduğunu biliyordu. Haplo'nun yolu göstermesi için duvarlara koyduğu işaretlerin ne kadar dayanacağını merak etti ve bu kadar uzun süre dayanmayacağını düşündü.

Limbeck gelmeyecekti. Jarre'yi kurtarmak için gelmeyecekti. Ya da ona katılmak için. Sağduyulu olacaktı.

Çizmeli ayak sesleri Fapprika zemininde çınladı. Birisi seslendi, muhafızlar hazırola geçti. Yüreğinde umut, Jarre koşmaya hazırlandı. Ama GGIBIT'in saygıdeğer, gözlüklü önderi ortaya çıkmadı.

Yalnızca bir elfti. Ve farklı bir yönden, Fapprika'nın ön tarafından geliyordu. Jarre içini çekti.

Bane ile Jarre'yi işaret eden elf, elfçe, Jarre'nin anlamadığı bir şey söyledi. Muhafızlar hızla harekete geçtiler. Rahatlamış görünüyorlardı.

Neşeli görünen Bane ayağa fırladı. Köpek hevesli bir sızlanma ile kalktı. Jarre olduğu yerde kaldı.

"Hadi Jarre," dedi çocuk, yücegönüllüIükle her şeyi affederek. "Bizi buradan götürüyorlar."

"Nereye" diye sordu Jarre şüpheyle, yavaş yavaş ayağa kalkarak.

"Komutanlarını "görmeye. Endişelenme. Her şey yoluna girecek. Ben sana gözkulak olurum."

Jarre kanmayacaktı. "Haplo nerede"

Yaklaşan elflere dik dik baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu, gerekirse yerinden kıpırdamamak için elinden geleni yapmaya hazırlandı.

"Ben nereden bileyim" diye sordu Bane, omuzlarını silkerek. "Onu en son gördüğümde aşağıdaydı, bir tür büyü yapmak üzereydi. Sanırım işe yaramadı," diye ekledi.

Kendinden memnun, diye düşündü Jarre. "Yaramadı. Yaralandı. Elf ona hançer fırlattı."

"Ne kötü," dedi Bane, mavi gözleri iri iri. "Şey... aa... Limbeck onunla mıydı?"

Jarre oğlana boş boş baktı. "Limbeck kim?"

Bane öfkeyle kızardı, ama onunla tartışmaya kalkışamadan bir muhafız konuşmalarını böldü.

"yürü, Geg," diye emretti cüce dilinde.

Jarre yürümek istemiyordu. Bu komutanı görmek istemiyordu. Limbeck ile Haplo'nun başına ne geldiğini öğrenmeden ayrılmak istemiyordu. Meydan okurcasına baktı, muhtemelen ona muhafızdan bir yumruk kazandıracak bir direniş başlatacaktı ki, aklına aniden Limbeck'in aşağıda saklanarak bu fırsatı bekliyor olabileceği geldi. Kaçabilmek için muhafızların gitmesini bekliyor olabilirdi.

Uysallıkla Bane'in peşine düştü.

Arkasından elflerin biri bir soru sordu. Yeni gelen elf, emre benzer bir şeyle karşılık verdi.

Jarre huzursuzca arkasına baktı.

Heykelin çevresinde pek çok elf toplanıyordu.

"Ne yapıyorlar" diye sordu Bane'e korkuyla.

"Açıklıkta nöbet tutacaklar," dedi Bane, kurnaz bir gülümseme ile.

"Gittiğin yere dikkat et. Ve yürümeye devam et, solucan," diye emretti Elf. Jarre'yi kabaca itti.

Jarre'nin itaat etmekten başka çaresi yoktu. Fapprika'nın girişine doğru yürüdü. Arkasında, elfler heykelin yanında pozisyon aldılar, ama açıklığa fazla yaklaşmadılar.

"Ah, Limbeck." Jarre içini çekti. "Sağduyulu ol."

Haplo acı ile uyandı, bir titriyor, bir yanıyordu. Başını kaldırdığında elf kaptanın gözlerinin gölgelerin arasından kırmızı kırmızı parladığını gördü.

Kırmızı gözler.

Kaptan çömeldi, uzun, ince parmaklı elf ellerini, büktüğü dizlerinin arasından sarkıttı. Haplo'nun ayıldığını, onu izlediğini görünce gülümsedi.

"Selamlar, efendi," dedi hoş bir şekilde. Ses tonu hafif ve alaycıydı. "Biraz hasta hissediyorsun kendini, ha! Evet, sanırım öyle. Sinir zehirinin etkilerini hiç yaşamadım, ama olağanüstü rahatsız duygular yarattığını biliyorum. Endişelenme. Zehir ölümcül değil, etkileri kısa süre sonra yok olacak."

Haplo soğukla takırdayan dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı. Elf, Patryn dilinde, Haplo'nun halkının rün dilinde, yaşayan ya da ölmüş hiçbir elfin hiç konuşmadığı, hiç konuşamayacağı bir dilde konuşuyordu.

Bir el ona dokunuyor, yaralı omzunun altına kayıyordu.

Haplo'nun gözleri açıldı, içgüdüyle Elfe vurdu... ya da buna niyetlendi. Gerçekte, kolunu azıcık oynattı. Elf alaycı bir merhamet ile güldü, başını iki yana salladı. Güçlü eller yaralı

Patryn'i kaldırdı, oturma pozisyonuna getirdi.

"Hadi, hadi, efendi. O kadar da kötü değil," dedi Kaptan neşeyle, elfçeye dönerek. "Evet, bakışlar öldürebilseydi, kafam kemerinde asılı olurdu." Kırmızı gözler eğlenerek parıldadı. "Ya da belki, yılanın kafası demeliydim, sence de öyle değil mi?"

"Ne... Nesin sen?" En azından, Haplo'nun söylemeye çalıştığı buydu. Beyni sözcükleri şekillendirdi, ama bir mırıltı gibi çıktı.

"Konuşmak zordur şimdi, değil mi?" dedi Elf, yine Patrynceye dönerek. "Gerek yok. Düşüncelerini anlayabiliyorum. Ne olduğumu biliyorsun. Beni Chelestra'da gördün, ama muhtemelen hatırlamıyorsun. Kalabalığın içinde biriydim. Ve değişik bir bedende. Ejder-yılanlar diyordu menschler bize. Sen olsan burada ne derdin? Yılan-elf mi? Evet, bu hoşuma gitti."

Şekil değiştirenler... diye düşündü Haplo belirsiz bir dehşetle. Titredi, homurdandı.

"Şekil değiştirenler," diye kabul etti Yılan-elf. "Ama hadi. Seni Kral'a götüreceğim. Seninle konuşmak istedi."

Haplo kaslarının emrine itaat etmesini diledi, ellerinin boğmasını, vurmasını, saplamasını, herhangi bir şey yapmasını diledi. Ama bedeni ona itaat etmedi. Kasları seyirdi, gelişigüzel kasılmalarla dans etti. Ayakta durmaktan daha fazlasını yapamıyordu, bunun için de Elfe yaslanması gerekiyordu.

Ya da, yılan, diye düşünmeye başlaması gerekiyordu herhalde.

"Ayağa. kalkmayı denemeye ne dersin, Patryn? Ah, bence bu oldukça iyi. Şimdi yürümeyi dene. Zaten geç kaldık. Bir adım, bir adım daha."

Yılan, Patryn'in sendeleyen ayaklarına, sanki o zayıf, yaşlı bir adammışçasına yardım etti. Haplo ayaklarını sürüyerek, ayakları birbirine takılarak, elleri amaçsızca kasılarak ilerledi. Soğuk bir ter gömleğini ıslatmıştı. Sinirleri alevalev yanıyor, karıncalanıyordu. Bedenine işlenmiş rünler kararmış, büyüsü bozulmuştu. Sarsılıyor, titriyor, yanıyordu. Elfe yaslandı ve yürümeye devam etti.

Limbeck sıradışı bir şekilde karanlık olan karanlığın içinde duruyordu -hatırlayabildiği tüm karanlıklardan daha karanlıktı bu -ve hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Haplo'nun kemerli geçitte bıraktığı desen hala parlıyordu, ama ışık vermiyordu ve onun yalnız pırıltısı yalnızca Cüce'nin karanlığını da ha karanlık kılıyordu.

Ve sonra desenin ışığı solmaya başladı.

"Burada, karanlıkta kısılı kalacağım," dedi Limbeck. Gözlüğünü çıkardı ve sapını kemirmeye başladı. Endişelendiği zaman yaptığı bir şeyolmuştu bu. "Yalnız. Geri dönmeyecekler."

Bu olasılık aklına gelmemişti. Haplo'nun harika büyüler yaptığını görmüştü. Saldırgan bir ejderi kovabilen bir adam kuşkusuz elfleri de kaçırabilirdi. Sonra geri dönerdi ve Limbeck odanın içindeki olağanüstü metal adamı incelemeye devam edebilirdi.

Ama Haplo geri gelmedi. Zaman geçti. Desen daha da soldu. Bir şey yolunda gitmemişti.

Limbeck kararsız kaldı. Bu odayı, belki de sonsuza dek terk etme düşüncesi acı vericiydi. O kadar yaklaşmıştı ki! Metal adama talimatları verirlerse, metal adam büyük makinenin kalbinin yine atmaya başlamasını sağlayacaktı. Limbeck bu talimatların ne olduğu, nasıl verileceği ya da büyük makine çalıştığı zaman ne olacağı konusunda emin değildi, ama zaman içinde her şeyi açıkça anlayabileceğine güveniyordu -tıpkı gözlüklerini takmak gibi olacaktı.

Ama şimdilik kapı kapalıydı. Limbeck içeri giremiyordu. İçeri giremediğini biliyordu, çünkü Jarre yanından ayrıldıktan sonra kapıyı bir iki kez ittirmişti. Buna sevinmesi gerektiğini biliyordu, çünkü metal adam en azından Haplo'nun emrine uymuştu, ama şu anda Limbeck metal adamın daha baştan savma, daha disiplinsiz çalışmasını tercih edebilirdi.

Cüce kapıyı çalmayı, bağırmayı ve içeri girmesine izin verilmesini isterneyi düşündü.

"Hayır," diye mırıldandı Limbeck, gözlük sapından, ağzında kalmış acı bir tat ile yüzünü buruşturarak. "Bağırıp çağırmak elflerin dikkatini çekebilir. Aramaya gelirler ve Yürek Odası'nı (odaya bu ismi vermişti) bulabilirler. Işığım olsaydı,

Bane'in kapıya çizdiği sembolü görebilirdim, o zaman belki kapıyı açabilirdim. Ama ışığım yok ve gidip getirmek dışında ışık edinmemin yolu da yok. Ve gidip ışık getirirsem, yolu bilmediğim halde nasıl geri döneceğim?"

İçini çeken Limbeck gözlüğünü taktı. Bakışları kemerli geçide, bir zamanlar parlak bir şekilde yanan, ama şimdi kendisinin bir hayaleti gibi solmuş olan desene gitti.

"Haplo'nun yaptığı gibi bir iz bırakabilirim," diye mırıldandı Limbeck, derin düşünceler içinde kaşlarını çatarak. "Ama ne ile? Yazmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Yanımda" - telaşla ceplerini yokladı- "tek bir somun bile yok." çocukken duyduğu bir hikayeyi düşünüyordu. Büyük makinenin tünelIerine giren iki genç Geg arkalarında somunlardan ve civatalardan bir iz bırakmışlar.

Sonra aklına bir düşünce geldi, parlaklığı ile nefesini kesen bir fikir.

"Çoraplarım!"

Limbeck kendini yere attı. Bir gözü her geçen dakika daha da solan desenin üzerinde, diğer gözü yaptığı işte, çizmelerini çıkardı ve onları kapının yanına düzgünce koydu. Kendi ördüğü uzun, yün çoraplardan birini çıkararak çorabın tepesinde, ipin sonunu işaret eden düğümü aradı. Düğümü, çorabın dokusuna saklamaya zahmet etmediği için zorlanmadan buldu. Düğümü dişleri ile hızlıca çekerek kopardı ve ipi serbest bıraktı. *

Bir sonraki sorunu, ipin ucunu nasıl sabitleyeceğiydi. Duvarlar ve kapı pürüzsüzdü. Limbeck bir çıkıntı bulmak için elleriyle çevresini yokladı, ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda ipin ucunu çizmesinin tokasına bağladı, sonra ağır çizmenin ucunu, yalnızca tabanı görünür olana kadar kapının altına sıkıştırdı.

"Buna dokunma, olmaz mı?" diye seslendi odanın içindeki metal adama, Otomaton'un belki de o çelik kafasına çizmeyi dışarı itmek ya da (çizmeden hoşlanırsa) tamamen içeri çekmek fikrini takabileceğini düşünerek.

Çizme yerinde kaldı. Hiçbir şeyona dokunmadı. Limbeck telaşla çorabını aldı ve çözmeye başladı. Arkasın da yünden bir iz bırakarak koridorda yürümeye başladı.

üç rün işareti geçmiş ve çorabının yarısını sökmüştü ki, planındaki hata aklına geldi.

"Tüh," dedi Limbeck sinirle.

* Drevlin'deki cücelerin yaşamları tamamen Yıksı-diksi'nin çevresinde döndüğü için erkek ve kadın cüceler çocuk bakımı, yemek pişirme, dikiş ve temizlik gibi ev işlerini paylaşırlar. Bu

yüzden tüm cüceler örgü örmek, yama yapmak gibi işlerde ustadırlar ve aslında, bu tür becerileri eğlendirici bulurlar. Tüm cüceler elleri ile birşeyler yapmak zorundadır; boş oturup hayal kurmak (Limbeck'in gençken yaptığı gibi) korkunç bir günah sayılır. Limbeck örgü örmeyi biliyordu, ama anlaşılan bu işte fazla iyi değildi. Çoraplarının bu kadar kolayca sökülmesi bunu kanıtlıyor.

Çünkü, elbette, eğer yün ipi takip ederek yolunu geri bulabilirse, o zaman elfler de bulabilirdi. Ama artık bu konuda başka seçenek yoktu. Yalnızca Haplo ile Bane'i bir an önce bulmayı umabilirdi, o zaman elfler odayı keşfetmeden onları Yürek Odası'na geri götürebilirdi.

Koridordaki desenler soluk parıltılarını vermeye devam ediyorlardı. Limbeck onları takip ederek bir çorabı bitirdi. Diğerini çıkararak ucunu ilk yün ipliğin ucuna bağladı ve devam etti. Çorapları bitince ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu.

Kazağını kullanmaya başlamayı düşünüyordu, hatta heykele

giden merdivene yaklaşmış olduğunu düşünüyordu ki, köşeyi döndü ve neredeyse Haplo'ya tosladı.

Ama Patryn'in Limbeck'e faydası olmazdı, bunun iki sebebi vardı: Haplo yalnız değildi ve hiç iyi görünmüyordu. Bir elf Patryn'i taşıyordu.

İrkilen Limbeck bir kapı girişine büzüldü. Çıplak ayakla yürüyen cüce neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Haplo'nun gevşek kolunu omzuna dolamış olan elf Haplo'ya konuşuyordu ve Limbeck'in yaklaşmasını ya da uzaklaşmasını duymadı. Elf ve Haplo durmadan, Limbeck'in içinde bulunduğu tünelden dallanan bir başka tünelde ilerledi.

Limbeck'in yüreği burkuldu. Elf tünellerde güvenle yürüyordu, bu da elflerin tünelleri tanıdığı anlamına geliyordu. Yürek Odası'nı ve metal adamı biliyorlar mıydı? Yıksı-diksi'nin kapanmasından sorumlu olanlar elfler miydi?

Cüce bunu öğrenmeliydi ve anlamanın tek yolu elfleri gizlice gözetlemekti. Haplo'yu nereye götürdüklerini ve eğer mümkünse, ona ne yaptıklarını anlayacaktı. Ve Haplo'nun onlara ne yaptığını.

Çorabından kalanı yumak yapan Limbeck, onu bir köşeye sıkıştırdı ve ırkıarının tarihindeki tüm cücelerden daha sessizce hareket ederek (çizmesi yoktu) Haplo ile Elfin ardından süzüldü.

Haplo'nun nerede olduğuna ilişkin en ufak bir fikir yoktu, yalnız Yıksı-diksi'nin kazdığı tünellerden birinde olduğunu biliyordu. Bir Sartan tüneli değil... Hayır. Duvara attığı kısa bir bakış bu düşüncesini teyit etti. Hiçbir yerde Sartan rünleri yoktu. Bu düşünceyi geldiği hızla kafasından attı. Elbette, yılanlar önceden bilmiyor olsalar bile, artık Sartan tünellerinin sırlarını biliyorlardı. Ama eğer elinden geliyorsa, başka bir şey bilme lerine izin vermemek en iyisiydi.

Eğer Bane onlara...

"Oğlan mı?" Yılan-elf, Haplo'ya bir bakış fırlattı. "Endişelenme. Adamlarımla birlikte geri yolladım onu. Onlar gerçek elf, elbette. Ben onların kaptanıyım -elfçede adım Sang-drax. Çok akıllıca, değil mi? * Evet, Bane'i gerçek elflerle birlikte yolladım. Onların ellerindeyken bize çok daha faydalı olacak. Çok olağanüstü bir mensch, o Bane. Onun için büyük umutlarımız var.

"Hayır, hayır, sizi temin ederim, efendim." Kırmızı gözler pırıldadı. "Çocuk bizim kontrolümüz altında değil. Buna gerek yok. Ah, işte geldik. Daha iyi misin? Güzel. Kral'ın söyledikleri üzerinde tam olarak yoğunlaşabilmeni istiyomz."

"Beni öldürmeden önce mi," diye mırıldandı Haplo. Sang-drax gülümsedi, başını salladı, ama yanıt vermedi.

Koridorun her iki yanına kayıtsızca bir göz attı. Sonra, Patryn'i sıkıca tutarak uzandı ve bir kapıyı çaldı.

Bir cüce açtı kapıyı.

* Elfçede "Drax" ejder anlamına, "sang" ise "yılan" anlamına gelir.

"Bana yardım et," dedi Sang-drax, Haplo'ya işaret ederek. "Adam ağır."

Cüce başını salladı. Birlikte, hayli sersem olan Patryn'i odaya taşıdılar. Cüce kapıyı kapatmak için tekmeledi, ama başarıp başarmadığını kontrol etmeye zahmet etmedi. Anlaşılan saklanma yerlerinde kendilerini güvende hissediyorlardı.

"Onu sana getirdim, Kral," diye seslendi Sang-drax. "İçeri gir, hoşgeldin," diye geldi yanıt, insan dilinde.

İkisini arkadan takip eden Limbeck kısa süre sonra nerede olduğunu şaşırdı. Elfin Limbeck'in geldiği yola girdiğinden şüphelendi. Endişe ve korkuyla Elfin yün ipliği bulmasını bekledi, ama yanılmış olmalıydı, çünkü bulamadılar.

Tünellerden uzun bir mesafe aştılar. Limbeck yürümekten yoruldu. Çıplak ayakları buz gibi olmuş, ayak parmaklarını karanlıkta duvarlara çarpmaktan berelenmişti. Haplo'nun kendini daha iyi hissetmesini umuyordu, o zaman Limbeck'in yardımıyla Elfin üzerine atlarlar ve kaçarlardı.

Haplo inledi, özellikle enerjik hissetmiyordu. Elf, mahkumu için endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Zaman zaman duruyordu, ama yalnızca yükünü omuzlarında daha rahat bir pozisyona kaydırmak için. Sonra devam ediyordu. Bilinmeyen bir kaynaktan gelen ürkütücü bir ışık yolunu aydınlatıyordu.

"Eyvah, elfler güçlü," dedi Limbeck kendi kendine. "Düşündüğümden çok daha güçlü," Düşmana karşı büyük bir savaş açılacak olursa hatırlamak üzere bu gerçeği aklına not etti.

Dolambaçlı koridorlarda dönerek ilerlediler. Sonra Elf durdu. Yaralı Haplo'yu duvara dayayarak kayıtsızca koridorun her iki tarafına göz attı.

Limbeck Elfin durduğu yerin tam karşısındaki bir koridora çekildi ve duvara yaslandı. Artık Limbeck ürkütücü parıltının kaynağını biliyordu -Elfin gözlerinden çıkıyordu.

Alev alev bakışlı tuhaf gözler Limbeck'in tarafına doğru döndü. Korkunç, doğalolmayan ışık onu neredeyse kör ediyordu. Varlığının fark edildiğini anladı ve büzülerek, yakalanmayı bekleyerek diz çöktü. Ama gözlerin alevleri üzerinden geçti, koridora kaydı, sonra geri döndü.

Limbeck rahatlayarak gevşedi. Yıksı-diksi'nin 'lektrik çakanlarından birinin çılgına dönüp, büyük şimşekler çıkartmaya başladığı zamanı hatırlıyordu. Cüceler makineyi kontrol altına alana kadar şimşeklerden biri Limbeck'in kulağının yanından geçmişti. On beş santim solda duruyor olsaydı kızaracaktı. Cüce şimdi on beş santim daha önde duruyor olsaydı, Elf onu fark edecekti.

Ama elf kendisini gözetleyen kimse olmadığından emindi. Zaten bu konuda hiç de endişelenmiş görünmüyordu. Başını kendi kendine tatmin içinde sallayarak döndü ve bir kapıyı çaldı.

Kapı açıldı. Dışarıya ışık yayıldı. Limbeck gözlerini kırpıştırarak ani aydınlığa alışmaya çalıştı.

"Bana yardım et," dedi Elf.'

İlkinin yardımına ikinci bir Elfin gelmesini bekleyen Limbeck, kapıdan bir cücenin çıktığını görünce anlatılamaz derecede şaşırdı.

Bir cüce!

Neyse ki Limbeck elfin Haplo'yu gizli yeraltı odasına taşımasına bir cücenin yardım etmesine o kadar şaşırmıştı ki dili ve tüm diğer uzuvları tutuldu. Aksi halde "Hey" "Sen" ya da "Büyük-hala Sally'nin yan sakalları adına, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırıp kendini ele vermesi işten bile değildi.

* Limbeck Kaplan Bolgar'el'den elfçe öğrenmişti.

Ama Limbeck'in beyni Limbeck'in geri kalanı ile iletişimi yeniden kurduğunda Elf ile Cüce çoktan sersemlemiş Haplo'yu odaya sürüklemişlerdi. Kapıyı arkalarından kapattılar ve Limbeck'in yüreği eskiden çizmelerinin olduğu yere çöktü. Sonra bir ışık sızıntısı gördü ve yüreği

yerinden sıçradı, ama eski yerine ulaşmayı pek beceremedi, çünkü hala dizlerinin oralarda bir yerde atıyor gibiydi. Kapı hafifçe aralık bırakılmıştı.

Limbeck'in gizlendiği yerden çıkmasına sebep olan cesaret değildi. Aklındaki sorulardı: Ne? Neden? Nasıl?

Yaşamındaki itici güç, merak, Yıksı-diksi'nin üzerindeki 'lektrikli demir-çekicilerin demiri çekmesi gibi onu odaya çekti. Limbeck ne yaptığını fark etmeden ya da içinde bulunduğu tehlikeyi düşünemeden kapıda durmuş, bir gözlüklü gözünü aralığa dayamıştı. .

Düşmanla birlik olmuş cüceler! Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Hainlerin kim olduğunu bulacak ve sonra... yani, sonra... ya da belki de...

Limbeck bakakaldı, gözlerini kırpıştırdı. Geri çekildi, sonra bir gözünün ona oyun oynadığını düşünerek her iki gözünü birden aralığa dayadı. Gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovuşturdu, sonra yine baktı.

Odada insanlar vardı! İnsanlar, elfler ve cüceler. Hepsi barış içinde bir arada duruyorlardı. Hepsi birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı. Hepsi, anlaşılan, bir kardeşlik ile birleşmişlerdi.

Gözlerinin kırmızı kırmızı parlaması ve Limbeck'i soğuk, isimsiz bir dehşetle doldurmaları dışında, bu kadar harika bir manzara gördüğünü hatırlayamıyordu.

İnsanlar, elfler, cüceler -birlik olmuş.

. . .

Haplo odanın ortasında durup çevresine bakındı. Birbiri ardına bir donup bir yanması sona ermişti, ama şimdi zayıf ve bitkindi. Uyumak için can atıyordu ve bunun bedeninin kendini iyileştirmek için, varlığının çemberini, büyüsünü bütünlemek için istediği bir şeyolduğunu fark etti.

Ama bu gerçekleşmeden çok önce ölmüş olacağım.

Oda genişti ve duvardaki çivilerde asılı duran, alevleri titreşen lambalarla zayıfça aydınlatılmıştı. Gördüğü şeyler başta Haplo'nun kafasını karıştırdı. Ama sonra, bir daha düşününce, mantıklı geldi. Mantıklıydı, parlak bir fikirdi. Haplo Sang-drax'ın gevşek bacaklarının altına ittirdiği sandalyeye oturdu.

Evet, çok mantıklı geliyordu.

Oda menschlerle doluydu: Sang-drax gibi elfler, Bane gibi insanlar, Limbeck ile Jarre gibi cüceler. Bir elf asker kılıcının ucuyla çizmesinin burnuna vumyordu. Bir elf asili bileğinde duran bir şahinin tüylerini okşuyordu. Yırtık pırtık ve oldukça kışkırtıcı bir bluz giymiş bir insan kadın, sıkkın bir duruşla duvara yaslanmıştı. Yanında bir insan sihirbazı havaya madeni para atıp yok ederek kendini eğlendiriyordu. Gegler gibi giyinmiş bir erkek cüce gür, dolaşık sakallarının arasından sırıtıverdi. Tüm menschlerin, bir tek şey dışında tüm görünüşleri farklıydı. Hepsi Haplo'ya kırmızı gözlerle bakıyordu.

Haplo'nun yanında duran Sang-drax, gelip topluluğun ortasında durmuş, sıradan bir işçi gibi giyinmiş bir insan erkeğine işaret etti. "Kral," dedi Yılan-elf, Patrynce konuşarak.

"Öldüğünü sanmıştım," dedi Haplo, sözcükleri kekeleyerek, dili sürçerek, ama anlaşılır şekilde söyleyerek.

Yılan-kral bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra bir kahkaha attı. "Ah, evet. Chelestra'da. Hayır, ölmedim. Biz asla ölmeyiz."

"Alfred işini bitirdikten sonra bana oldukça ölü görünmüştün."

"Yılan Büyücüsü mü? Bir kısmımı öldürdüğünü itiraf etmeliyim, ama ölen her parçama karşılık iki parça doğar. Siz yaşadığınız sürece biz de yaşarız. Bizi siz hayatta tutarsınız. Size borçluyuz." Yılan-insan eğildi.

Haplo kafası karışmış bir şekilde bakakaldı. "o zaman gerçek şekliniz ne? Yılan mısınız, ejder misiniz, mensch misiniz, nesiniz?"

"Siz ne olmamızı istiyorsanız, biz oyuz," dedi Yılan-kral. "Tıpkı bize yaşam verdiğiniz gibi, bize şekil veren de sizlersiniz."

"Yani amacınıza nasıl uyuyorsa, içinde bulunduğunuz dünyaya o şekilde adapte oluyorsunuz." Haplo yavaş yavaş konuşuyordu. Düşünceleri zehirin kafasında yarattığı sislerin arasından zorla yükseliyordu. "Nexus'ta bir Patryn'din. Chelestra'da, o korkunç yılanlar gibi görünmek işinize geliyordu..."

"Burada daha incelikli davranabiliriz," dedi Yılan-kral, elinin kayıtsız bir hareketi ile. "Bu dünyayı, beslenmek için kullandığımız kaos ve kargaşaya sürüklemek için korkunç canavarlar gibi görünmemize gerek yok. Bu dünyanın vatandaşları olsak yeter."

Odadaki diğerleri takdir ile güldü.

Şekil-değiştirenler, diye fark etti Haplo. Kötülük herhangi bir şekil, herhangi bir kılığa bürünebilir. Chelestra'da -ejder-yılanlar; bu dünyada, mensch; Nexus'ta... Patryn'in kendi halkı. Onları kimse fark edemez, kimse kim olduklarını bilemez. İstedikleri yere gidebilir, istedikleri şeyi yapabilirler, savaşlar çıkarabilir, cücelerin elflerle, elflerin insanlarla... Sartanların Patrynlerle savaşmasını sağlayabilirler, Nefret etmeye çok hevesliyiz, nefretin bizi zayıf kıldığını fark etmiyoruz, zaman içinde hepimizi yiyip bitirecek kötülüğe karşı açık ve savunmasızız.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu Haplo, aldıramayacak kadar hasta ve ümitsiz.

"Sana planlarımızı anlatmak için."

Haplo dudak büktü "Beni öldürmeye niyetli olduğunuza göre, zaman kaybı yalnızca."

"Hayır, hayır, seni öldürmek yazık olur!"

Yılan-kral elf, cüce ve insan sıralarının önünden geçti ve tam Haplo'nun önüne gelip durdu. "Hala anlamadın, değil mi, Patryn?"

Kral elini uzattı, parmağıyla Haplo'nun göğsüne dokundu. "Siz yaşadığınız sürece biz yaşarız. Korku, nefret, intikam, dehşet, terör, acı, ızdırap -içinde çoğaldığımız pis bataklık budur. Siz huzur içinde yaşarsanız bizim bir parçamız ölür. Korku içinde yaşarsanız yaşamınız bize yaşam verir."

"Sizinle savaşacağım!" diye mırıldandı Haplo. "Elbette savaşacaksın!" diye güldü Yılan-kral.

Haplo ağrıyan başını, bulanık gözlerini ovuşturdu. "Anladım. İstediğiniz de bu."

"Şimdi anlamaya başlıyorsun. Ne kadar çok çabalarsanız, biz o kadar güçleniriz."

Ya Xar? diye merak etti Haplo. Ona hizmet etmeye yemin ettin. Bu da mı oyundu...?

"Lorduna hizmet edeceğiz." Yılan-kral içtendi.

Haplo kaşlarını çattı. Düşüncelerini okuyabildiklerini unutmuştu

"Xar'a hevesle hizmet ediyoruz," diye devam etti Yılan kral. "Abarrach'ta, Patryn kılığında onunla birlikteyiz. Ölüçağırıcılığın sırlarını öğrenmesine yardımcı oluyonız. Saldırıya geçtiği zaman ordusuna katılacak, ona savaşında yardım edecek, bizden ne isterse isteyerek yapacağız. Ve ondan sonra..."

"Onu yok edeceksiniz."

"Bunu yapmak zorunda kalacağız, korkarım. Xar birlik ve barış istiyor. Zalimlik ve korku aracılığı ile, elbette. Bundan bir süre beslenebiliriz, ama aslında açlıktan ölüme giden bir beslenme şekli." .

"Ya Sartanlar?"

"Ah, favorimiz yok. Onlarla birlikte de çalışıyoruz. Samah pekçok 'Sartan' çağrısına yanıt verdiğinde, Ölüm Kapısı'nı kullanarak 'sevgili kardeşlerine' koştuğunda çok sevindi. O Abarrach'a gitti, ama onun yokluğunda, yeni gelen 'Sartanlar, menschlere savaş açmak konusunda diğer Sartan kardeşlerini zorluyorlar.

"Ve kısa süre sonra Chelestra'nın barışçıl menschler, bile kendi aralarında tartışmaya başlayacaklar. Ya da kendi aramızda mı demeliydim acaba?"

Haplo'nun başı, bir taş gibi ağır, önüne düştü. Kolları ve ayakları kaya gibiydi. Kendini masanın üzerinde yatarken buldu.

Sang-drax Haplo'nun saçlarını kavradı ve başını kaldırarak, şimdi iğrenç bir şekle bürünmüş yılana bakmaya zorladı. Yaratık kocamandı, bedeni gittikçe genişliyordu. Ve sonra beden

parçalanmaya başladı. Kollar, bacaklar, eller bedenden ayrıldı, süzüIüp uzaklaştı. Başın boyutları küçüldü, ta ki Haplo'nun tek görebildiği iki yarık göz olana kadar.

"Uyuyacaksın," dedi bir ses Haplo'nun zihninde. "Ve uyandığın zaman sağlıklı, tamamen iyileşmiş olacaksın. Ve hatırlayacaksın. Tüm söylediklerimi ve şimdi söyleyeceklerimi açıkça hatırlayacaksın. Kendimizi burada, Arianlıs'ta tehlikede bulduk. Barış yönünde talihsiz bir eğilim var. İçten zayıflamış ve yozlaşmış Tribus imparatorluğu iki cephede savaşıyor. Bunlardan birinin kazanma şansı olmadığını düşünüyoruz. Eğer Tri?bus imparatorluğu yıkılırsa, elfler ile insan müttefikleri cüceler ile anlaşma yapmak isteyecekler. Buna izin verilemez.

"Ne de lordun bunun olmasına izin verebilir, Haplo." Kırımızı gözler kahkahayla parladı. "Senin ikilemin bu olacak. Acıbir ikilem. Bu menschlere yardım edersen lordunun iradesine karşı gelmiş olacaksın. Lorduna yardım edersen, bize yardım etmiş olacaksın. Bize yardım edersen lordunun yok edilmesine yardım etmiş olacaksın. Lordunu yok edersen halkını yok etmiş olacaksın."

Yatıştırıcı, hoş bir karanlık kırmızı gözleri örttü. Ama kahkaha dolu sesi hala duyabiliyordu.

"Bunu bir düşün Patryn. Bu arada, korkun bizi besleyecek."

Menschlerle dolu odayı gizlice gözetleyen Limbeck Haplo'yu rahatlıkla görebiliyordu -onu kapının hemen içinde yere bırakmışlardı. Çevresine bakınan Patryn, bu benzersiz topluluğu görünce Cüce kadar şaşırmış görünüyordu.

Ama Haplo o kadar da memnun görünmüyordu. Aslında, Limbeck'in anlayabildiği kadarıyla, Haplo Limbeck kadar korkmuş görünüyordu.

Sıradan bir işçi gibi giyinmiş bir insan öne çıktı. O ve Haplo Limbeck'in anlamadığı bir dilde konuşmaya başladılar. Kullandıkları dil sert ve öfkeli geliyordu ve Limbeck'i karanlık, korkutucu duygularla doldurdu. Ama bir noktada, odadaki herkes güldü, yorumlar yaptı, söylenen şeye katıldı ve oldukça mutlu göründü.

O noktada Limbeck konuşulanların bir kısmını anladı, çünkü cüceler cücece, elfler elfçe, insanlar muhtemelen, çünkü Limbeck dillerini bilmiyordu, insanca konuşuyordu. Ama bunların hiçbiri Haplo'yu neşelendirmedi, eğer bu mümkünse, öncekinden de gergin ve ümitsiz göründü. Limbeck'e, korkunç bir sona karşılaşmak üzere olan bir adam gibi görünüyordu.

Bir elf Haplo'yu saçlarından yakaladı, Patryn'in başını çekip kaldırdı ve İnsan'a bakmaya zorladı. Limbeck iri iri açılmış gözlerle, neler olup bittiği konusunda en ufak fikri olmadan, ama bir şekilde Haplo'nun ölmek üzere olduğundan emin, izledi.

Patryn'in gözkapakları titreşti ve kapandı. Başı sarktı, Elf'in kollarında yığıldı. Limbeck'in ayaklarından dizlerine kadar çıkmayı başarmış yüreği şimdi sıkıca boğazına oturmuştu. Haplo'nun öldüğünden emindi.

Elf Patryn'i yere uzattı. İnsan ona baktı, başını salladı ve güldü. Haplo'nun başı döndü, içini çekti. Limbeck onun derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü.

Limbeck o kadar rahatlamıştı ki, gözlüğü buharlandı. Gözlüğünü çıkardı ve titreyen ellerle sildi.

"Siz Tribus elflerinin bir kısmı, onu taşımama yardım edin," diye emretti Haplo'yu getiren Elf. Bir kez daha, Limbeck'in anlamadığı o tuhaf dil yerine elfçe konuşmaya başlamıştı. "Diğerleri şüphelenmeden onu Fapprika'ya götürmem gerek."

Pek çok elf -Limbeck en azından elf olduklarını varsayıyordu; anlamak zordu, çünkü onların elften çok tünelin duvarlarına benzemesine sebep olan giysiler giyiyorlardı -uyuyan Haplo'nun çevresinde toplandı. Onu kollarından ve bacaklarından tuttular, sanki bir çocuktan daha fazla ağırlığı yokmuş gibi kolayca taşıyarak kapıya yöneldiler.

Limbeck telaşla geriledi ve elflerin Haplo'yu aksi yönde taşımalarını izledi.

Limbeck'in aklına, bir kez daha, nasıl çıkacağını bilemeden burada yalnız kalacağı geldi. Onları takip etmezse...

"Belki cücelerden birine sorabilirim."

Odaya bakmak üzere döndüğünde neredeyse gözlüğünü düşürüyordu. Telaşla saplarını kulaklarına geçirdi ve gördüklerine inanamayarak kalın camlardan dikkatle içeriye baktı.

Işık, kahkaha, insanlar, elfler ve cücelerle dolu oda şimdi boştu.

Limbeck derin bir nefes aldı ve titreyerek verdi. Merakı onu ele geçirmişti. Tam içeri girip araştırmaya niyetleniyordu ki aklına elflerin -çıkış yolunun- hızla onu arkada bıraktığı geldi. Gördüğü tuhaf ve açıklanamaz şeylere yan sakallarını sallayarak, tuhaf giysili elfleri takip ederek koridorda koşturdu.

Gözlerinin ürkütücü, kırmızı parıltısı koridorları parlak bir şekilde aydınlatıyor, yolu gösteriyordu. Bir tüneli bir diğerinden, bir kemerli girişi bir çıkıştan nasıl ayırt ettikleri Limbeck'in anlama sınırının ötesindeydi. Hızlı bir tempoyla, asla durmadan, asla yanlış bir yerden sapmadan, asla geri dönüp tekrar başlamadan ilerliyorlardı.

"Planın nedir, Sang-drax?" diye sordu biri. "Akıllıca bir isim, bu arada."

"Beğendin mi? Ben uygun olduğunu düşünmüştüm," dedi Haplo'yu getiren Elf. "İnsan çocuğun, Bane'in ve Patryn'in imparatora götürülmesini sağlamalıyım. Çocuğun aklında, insan krallığında kaos yaratacak, bizim yapacağımız herhangi bir plandan daha etkili olacak bir plan var. İmparatora yakın kişiler arasında söylenti yaratıp işbirliği yapmasını sağlayabilirsin, sanırım. "

"Eğer Görünmeyenlere tavsiye ederse işbirliği yapacaktır."

"Bu kadar elit ve güçlü birliğe bu kadar çabuk kabul edilmeniz beni hayran bıraktı. Tebrikler."

Tuhaf giyimli elflerden biri omuz silkti. "Aslında oldukça kolaydı. Arianus'ta başka hiçbir yerde amaçları ve yöntemleri bizimkine bu kadar uyan bir grup yok. Elf yasalarına ve adetlerine uymak ve eylemlerini bunların adına yapmak gibi talihsiz eğilimler dışında Görünmeyen Muhafızlar* bizler için mükemmel. "

"Kenkarilerin** arasına bu kadar kolay karışamamamız yazık."

"Bunun imkansız olacağını düşünmeye başlıyorum, Sang-drax. Bu akşam Kral'a sen gelmeden önce açıkladığım gibi, Kenkarilerin tinsel bir doğaları var ve bu yüzden bize karşı sıradışı hassasiyete sahipler. Ama bize karşı tehdit oluşturmadıkları sonucuına vardık. Tek ilgi duydukları şey, imparatorluğun gücünü besleyen ölülerin ruhları."

Bundan sonra başka konuşmalar da oldu, ama arkalarından takip eden ve alışık olmadığı hareketlilik yüzünden kendini çok yorgun hissetmeye başlayan Limbeck kısa süre sonra konuşmalara karşı ilgisini yitirdi. Zaten konuşulanların çoğunu anlamıyordu ve anladığı kısım da kafasını karıştırıyordu. Birkaç dakika önce insanlarla bu kadar iyi anlaşıyor görünen elflerin şimdi "kaos yaratmaktan" bahsetmesi tuhaftı.

* İmparatorun asi elfleri bulup yok etmesi için yarattığı bir askeri birlik. Görünmeyenler - isimleri kendilerini neredeyse görünmez kılan gizemli yöntemlerinden gelmektedir- büyük güç kazanmıştır -kötü yılanlar aralarına karışmadan önce.

** Sartanların Arianus'a Koparılış'tan sonra getirdikleri yedi orjinal klandan biri. Tüm elf klanlarının arasında sihirbazlar vardı, ama büyü konusunda en güçlü olanlar Kenkarilerdi ve katı içten evlilik politikaları ile nesiller boyunca büyü güçlerini arttırmayı başardılar. Sonuç olarak Kenkariler diğer elf klanları arasında çok talep görürler. Kendilerine ait toprakları olmasa da elf ulusu tarafında büyük saygı görürler ve muhtelif asil aileler arasında "konuk" olarak yaşarlar. Ama asıl görevleri Ruhların Saklanması'dır.

"Ama zaten insanların ve elflerin yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyor," diye karar verdi, oturup dinlenebilmeyi dileyerek. Sonra elflerin konuşmalarından yarı işittiği sözler Limbeck'i öyle sarstı ki, acıyan ayaklarını ve ağrıyan ayak bileklerini unuttu.

"Adamlarının yakaladığı cüce kadınla ne yapacaksın?" diye soruyordu" elflerden biri.

"Yakaladılar mı?" diye yanıt verdi Sang-drax kayıtsızca.

"Farkında değilim."

"Evet, sen Patryn'le uğraşırken yakaladılar. Şimdi oğlanla beraber gözaltında."

Jarre! diye fark etti Limbeck. Jarre'den bahsediyorlardı.

Sang-drax düşündü. "Belki onu da yanımda götürürüm.

Gelecekteki pazarlıklarda işe yarayabilir, sence de öyle değil mi? Eğer o aptal elfler onu öldürmezse, yani. Bu cücelere besledikleri nefret gerçekten harika."

Jarre'yi öldürmek! Limbeck'in kanı dehşetle dondu, sonra öfkeyle yanmaya başladı, sonra hastalıklı bir vican azabı ile kafasında midesine aktı.

"Eğer Jarre ölürse, bu benim yüzümden olacak," diye mırıldandı kendi kendine, 'nereye gittiğine bakmadan. "Kendisini benim için feda etti..."

"Bir şey duydun mu?" diye sordu Haplo'nun bacaklarını tutan elf.

"Faredir," dedi Sang-drax. "Burası fare dolu. Sartanların biraz daha dikkat edeceğini sanırsın. Acele et. Adamlarım burada kaybolduğumu zannedecek ve aralarından hiçbirinin kahramanlığa soyunup beni aramaya gelmesini istemiyonım."

"Pek sanmıyorum," dedi tuhaf giysili adam, bir kahkaha atarak. "Duyduklarıma bakılırsa, adamlarının seni fazla sevdiği söylenemez."

"Doğru," dedi Sang-drax acımasızca. "İkisi eski kaptanlarını öldürdüğümden kuşkulanıyorlar. Haklılar, elbette. Aslında bunu anlamaları oldukça akıllı olduklarını gösteriyor. Bu akıllılığın ölümcül olması yazık olacak. Ah, işte geldik, Faprrika'nın girişi. Sessizce, sessizce."

Elfler susarak dinlediler. Limbeck -öfkeyle dolu, altüst olmuş, kafası karışmış- biraz uzakta durdu. Artık nerede olduğunu biliyordu, Yemleyen heykeline giden merdivenin girişini fark etmişti. Haplo'nun arkada bıraktığı rün işaretinin soluk ışıltısını hala görebiliyordu.

"Yukarıda hareket eden birileri var," dedi Sang-drax. "Muhafız koymuş olmalılar. Onu yere bırak. Buradan sonrasını ben taşırım. Siz ikiniz, görevlerinize dönün."

"Başüstüne, Kaptan." Diğer elfler sırıttı, alaycı alaycı selam verdi ve sonra -yorgun Limbeck'i hayretler içinde bırakarak ikisi de yok oldu.

Limbeck gözlüğünü çıkardı, temizledi. Elflerin gözden kayboluşlarının camlardaki lekelerle bir ilgisi olduğunu düşünüyordu belirsizce. Ama temiz camların da bir faydası olmadı. İki elf hala yoktu. Elf kaptan Haplo'yu ayağa kaldırıyordu.

"Artık uyan." Sang-drax Patryn'in yüzünü tokatladı. "İşte böyle. Hala biraz sersem hissediyorsun, ha? Zehirin etkisini tamamen atman biraz zaman alacak. O zamana kadar İmparatorluğa doğru yola çıkmış oluruz. Endişelenme. Menschlere ben gözkulak olurum, özellikle de çocuğa."

Haplo zar zor ayakta dunıyordu ve bunu elf kaptana yaslanmadan yapamıyordu. Patryn fena halde hasta görünüyordu, ama ne kadar hasta olsa da, Elfe dokunmaktan tiksiniyor gibiydi. Ama görünüşe bakılırsa başka çaresi yoktu: Merdivenleri yalnız başına tırmanamayacak kadar zayıftı. Tünelden çıkmak istiyorsa, Sang-drax'ın güçlü kolunun yardımını kabul edecekti.

Limbeck'in de başka seçeneği yoktu. Öfkeli Cüce yerinden fırlayıp Elfle yüzleşmek, Jarre'nin hemen, güven içinde iade edilmesini talep etmek için can atıyordu. Eski Limbeck böyle yapardı ve sonuçlarını hiç düşünmezdi.

Bu Limbeck gözlüklerinin ardından gizlice gözetIedi ve sıradışı bir güce sahip bir elf gördü. Kaptanın nöbet tutan başka elflerden bahsettiğini hatırladı ve Haplo'nun yardımcı olacak durumda olmadığını fark etti. Limbeck mantığını kullanarak olduğu yerde kaldı, karanlıkta saklandı. Ancak ayak seslerinden merdivenlerin yarısına çıktıklarını anladıktan sonra çıplak ayaklarının üstünde merdivenin dibine çöktii.

"Kaptan Sang-drax, efendim," diye bir ses geldi yukarıdan. "Size ne olduğunu merak etmeye başlamıştık."

"Mahkum kaçtı," dedi Sang-drax. "Arkasından gitmek zorunda kaldım."

"Omzunda bir hançer ile mi kaçtı?" Elf etkilenmiş görünüyordu.

"Bu lanet insanlar, tıpkı yaralı hayvanlar gibi sert," dedi

Sang-drax. "Zehir onu indirene kadar epey koşturdu beni."

"O nedir, efendim? Bir tür sihirbaz mı? Derisi öyle mavi mavi parlayan kimse gönnemiştim daha önce."

"Evet. Sözde gizemustalarından biri. Muhtemelen oğlanı korumak için burada."

"Küçük piçin hikayesine inanıyor musunuz, efendim?" Elf inanamıyor gibiydi.

"Bence ne inandığımıza imparatorun karar vermesine izin vermeliyiz, öyle değil mi, teğmen?"

"Evet, efendim. Sanırım, efendim."

"Oğlanı nereye götürdüler?"

Cehenneme gitsin oğlan, diye düşündü Limbeck sinirle. Jarre'yi nereye götürdüler?

Elf ile Haplo merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı. Cüce, daha fazlasını duyabilmeyi umarak nefesini tuttu.

"Muhafız kulübesine, Kaptan. Emirlerinizi bekliyorlar, efendim. "

"Paxaria'ya uçacak bir gemiye ihtiyacım olacak..." "Komutana sormam gerek, efendim."

"O zaman bir an önce sor. Oğlanı, bu sihirbazı ve yakaladığımız şu diğer yaratığı götüreceğim..."

"Cüceyi mi, efendim?" Elf hayretler içindeydi. “Onu örnek olsun diye idam etmeyi düşünmüştük, efendim."

Limbeck daha fazlasını duymadı. Kulaklarındaki bir gürleme başını döndürdü. Ayaklarının üstünde sallandı, duvara yaslanmak zonında kaldı. Jarre -idam edilecek! Limbeck'i idamdan kurtaran jarre! Onu hak ettiğinden çok daha fazla seven jarre. Hayır, bu olmayacaktı! Eğer elinden gelirse ve... ve...

Gürleme sustu, yerine içini boş ve karanlık, tüneller kadarsoğuk, karanlık ve boş hissettiren bir duygu geldi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir planı vardı.

Ve bir kez daha duymaya başladı.

"Bu aralığı ne yapacağız, efendim?"

'Kapatın," dedi Sang-drax. .

"Emin misiniz, efendim? Arasının verdiği hissi sevmiyonım.

Kötü gibi geliyor. Belki de açık bırakmalıyız ve keşif kolu göndermeliyiz.. . "

"Pekala, Teğmen," dedi Sang-drax kayıtsızca. "Orada ben ilgi çekici bir şey görmedim, ama eğer araştırmak istiyorsan, buyur araştır. Yalnız başına olacaksın, elbette. Adamlardan herhangi birini sana yardım etmesi için ayıramam. Ama..."

"Açıklığın kapanmasını sağlayacağım, efendim," dedi Elf telaşla.

"Ne karar verirsen. Seçenek senin. Bir sedye ve sedye taşıyacak adamlara ihtiyacım var. Bu ağır piçi daha fazla taşıyamam."

"Size yardım edeyim, efendim."

"Onu yere bırak. Sonra açıklığı kapatabilirsin. Ben..."

Elflerin sesleri uzaklaşıyordu. Limbeck daha fazla beklerneye cesaret edemedi. Başını eğerek merdivenleri tırmandı, ta ki deliğin tepesinden dışarı görebilene kadar. Yarı baygın Haplo'yu heykelin kaidesinden indirmekle meşgul elflerin sırtı açıklığa dönüktü. Nöbet tutan diğer iki elf yaralı adama -kötü şöhretli gizemustalarından birine- ilgiyle bakıyorlardı. Onların da sırtı dönüktü.

Ya şimdi, ya da asla olacaktı.

Gözlüğünü sıkıca bumuna yerleştiren Limbeck açıklıktan tırmandı ve Gegler'in yeraltı tünel sistemine giden deliğe doğru çılgınca atıldı.

Fapprika'nın bu kısmı gölgedeydi. Tuhaf ve ürkütücü heykelden korkan elf nöbetçiler ona yakın durmuyorlardı. Limbeck görülmeden güven içinde deliğe ulaştı.

Panik dolu kaçışının sonunda, neredeyse burnu üstü deliğe düşecekti. Son anda durmayı başararak kendini yere attı, merdivenin çubuklarını tuttu ve beceriksiz bir takla atarak içeri daldı.

Bir an asılı kaldı, elleri ters bir açıyla çubuğa asılı kalmış, çıplak ayaklan vahşice tutunmaya çalışıyordu. Aşağısı bayağı derindi.

Limbeck ayak parmakları ile merdiyeni yakaladı ve ayaklarını koydu. Terli avuçlannı tutunduklan yerden çekti, döndü ve minnetle, nefes nefese, onu kovalayanların seslerini dinleyerek merdivene asıldı.

"Bir şey duydun mu?" diye sonıyordu bir elf. Limbeck merdivene yapışarak dondu.

"Saçma!" Teğmenin sesi kararlıydı. "O lanet açıklık yüzünden. Hepimizin olmayan sesler duymasına sebep oluyor. Kaptan Sang-drax haklı. Ne kadar çabuk kapatırsak, o kadar iyi."

Heykelin kaidesinin kapanmasından gelen bir sürtünme sesi duydu. Limbeck merdiveni indi ve sert bir yüzle, soğuk bir öfkeyle, planını yürürlüğe koymak için Karargah'a yürüdü.

Otomaton'a giden yünden iz, Otomatonun kendisi, insanlar, elfler ve cücelerin barışçı birliği - artık hiçbirinin önemi yoktu.

Ve bir daha asla olmayabilirdi.

Jarre'yi geri alacaktı... yoksa fena olurdu.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

ALBEDO KATEDRALİ ARİSTAGON, ORTA ALEM

Weesham* Albedo Katedrali'ne yaklaştığı zaman büyük bir minnettarlık hissetti.** Katedral haklı olarak elflerin Arianus'a yaptığı en güzel yapı sayılsa da, onu etkileyen yapının güzelliği değildi. Ne de elf kraliyet ailelerinin ruhlarını saklayan yere gelirken çoğu elfin hissettiği hayranlık ve saygıydı onu etkileyen. Weesham güzelliği fark edemeyecek kadar korkmuştu, saygılı olamayacak kadar acı dolu ve mutsuzdu. Sonunda güvenli bir sığınağa ulaştığı için minnettardı.

Küçük lapis ve kalseduan kutuyu elinde tutarak telaşla mercankaya basamakları tırmandı. Altın varaklı kenarları güneş ışığında parlayarak yolunu aydınlatıyordu sanki. Sekizgen şekilli binanın ana kapısına ulaştı. Weesham yürürken bir çok kez omzunun üzerinden arkasına baktı -üç gün boyunca hissettiği dehşetten sonra düşünmeden yaptığı bir hareketti.

* Kraliyet ailelerinden birine mensup bir elfin ruhunu yakalayıp Albedo Katedrali'ne iletmekle görevli elf sihirbazı. Doğumda bu ailelere ait çocuklara bir weesham atanır ve çocuğu tüm yaşamı boyunca devamlı takip ederek ölüp ruhunu serbest bırakmasını bekler. Serbest kalan ruh büyülü bir kutuya hapsedilir.

** Eski dünyadan alınan eski bir sözcük. Orijinalinde "albedo" sözcüğü güneş ışığının, gezegenden yansıyan kısmını tarif eder. Elfler sözcüğü oldukça romantik bir anlamda, halklarına yansıyarak dönen elf ruhlarını ifade etmek için kullanırlar.

Görünmeyenler'in bile onu burada, bu kutsal yerde takip edemeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Ama korkusu yüzünden mantıklı düşünemiyordu. Korku onu tüketmişti, ateş yüzünden kendinden geçmiş gibi, olmayan şeyler görmesine, söylenmeyen sözler duymasına sebep olmuştu. Kendi gölgesini görünce bile solup titremeye başlıyordu ve kapıya ulaşınca yapması gerektiği gibi hafifçe, saygıyla vurmak yerine yumruklarıyla dövmeye başladı.

Yüksek boyu ve sıskalık derecesinde zayıflığı Kenkari elflerinden biri olduğunu gösteren Kapının Koruyucusu sesi duyunca yerinden sıçradı, Telaşla kapıya seğirterek kristal camlardan dışarı baktı ve kaşlarını çattı. Kenkariler, muhtelif acı ifadeleriyle gelen weeshamlara alışıktı -ya da gayrıresmi, ama daha yaygın ismiyle geirlere*. Duydukları acının dereceleri, bağlı oldukları elflerin gençliklerinden beri yanlarında olan yaşlıların teslim olmuş, sessiz acılarından, Arianus'taki savaşların sorumluluklarında olduğu elflerin sonunu getirdiği asker weeshamların gergin dudaklı acılarına, bir çocuğun ölümünü gören weeshamların acıma dolu kederlerine dek

büyük değişim gösteriyordu. Weeshamın acı hissetmesi kabul edilebilirdi, hatta beğenilirdi. Ama son zamanlarda Kapının koruyucusu acıyla birlikte başka bir duygu daha görmeye başlamıştı, kabul edilemez bir duygu -korku.

Son zamanlarda pek çok weeshamda gördüğü işaretlerin aynısını bu geirde de gördü. Kapının telaşla dövülmesi, omuzun üzerinden korkuyla bakılması, uykusuz gecelerin sonucu mor gözaltlarının lekelediği solgun yüzler. Koruyucu, ciddiyetle, yavaş yavaş kapıyı açtı, Geir'i ciddi bir yüz ifadesi ile karşıladı ve içeri girmesine izin vermeden önce törensel sözleri söylemeye zorladı onu. Bu konularda deneyimli olan Kenkari törenin tanıdık sözcüklerini biliyordu, zaman zaman sıkıcı gelse de, acı ve korku içinde olanlara teselli veriyordu.

* Geir, "akbaba" anlamına gelen argo bir sözcüktür.

"Lütfen, içeri girmeme izin verin!" dedi kadın nefes nefese, kapı sessiz menteşeler üzerinde kayarak açılırken.

Koruyucu yolu kendi ince bedeni ile kapadı. Kollarını kaldırdı. Parlak, ipek kırmızı, sarı, turuncu ipliklerle işlenmiş, siyah kadife ile çevrelenmiş desen bir kelebeğin kanatlarına benziyordu. Elf sanki kelebek olmuş gibiydi -bedeni, elflerce kutsal sayılan böceğin bedenine benzemiş, kanatlarını her iki yanda, açmıştı.

Manzara gözkamaştırıcıydı, kafa karıştırıcıydı ve aynı zamanda güven vericiydi. Geir hemen görevlerini hatırladı; aldığı eğitim ve öğretimi hatırladı. Solgun yanaklarına renk döndü, kendisini uygun bir şekilde nasıl tanıtacağını hatırladı ve zaman içinde titremeyi de bıraktı.

Kendi ismini, klan adını ve sorumlu olduğu kişinin ismini söyledi. Son söylediği ismi boğuk bir sesle telaffuz etti ve Koruyucu'nun anlaması için tekrar etmek zonında kaldı. Koruyucu hızla anılarını araştırdı, orada saklanan ismi yüzlercesi içinde buldu ve bu genç prensesin ruhunun katedrale ait olduğundan emin oldu. (İnanması güçtü, ama bu yoz çağda, sıradan soylardan gelen elfler kendi halktan atalarını katedrale kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Kapının Koruyucusu - kraliyet aile soyağacını ve yasal ya da gayrimeşru sayısız dallarını detaylı olarak bilmesi sayesinde- sahtekarları saptıyor, onları tutsak alıyor ve Görünmeyen Muhafızlara teslim ediyordu

* Diğer klanlardan elfler de weesham olabilir, ama yalnızca Kenkariler kaledralde görev yapabilir. Ruh büyüsü konusunda çok yetenekli olması gereken weeshamlar ergenliklerinden itibaren, yetişkin olana kadar (insanlarda yirmi yaşa eşittir) Kenkarilerin yanında eğitim alırlar. Eğilimleri bittiğinde geiler sorumlu oldukları kişiye atanırlar. Bunlar genellikle kendi klanlarının üyeleridir.

Şimdi Koruyucu kuşkulanmıyordu ve kararını hızla verdi. Genç prenses, imparatorun babasının annesi tarafından ikinci kuzeni, güzelliği, zekası ve karakteri ile ünlüydü. Daha yıllarca yaşaması, bir eş, anne olması, dünyaya kendisi gibi güzellikler getirmesi gerektiriyordu.

Koruyucu da -tören sona erdikten sonra- Geir'i katedrale kabul ederken bunu söyledi ve kristal kapıyı arkasından kapattı. Bunu yaparken, kadının rahatlayarak ağlamaklı olduğunu, ama yine de dehşet içinde çevresine bakınmaya devam ettiğini fark etti.

"Evet," diye yanıt verdi Geir alçak sesle, sanki bu sığınakta bile yüksek sesle konuşmaya korkar gibi, "benim güzel kızım uzun yıllar yaşamalıydı. Onun gerdek yatağının çarşaflarını dikmeliydim, kefenini değil!"

Geir -yaklaşık kırk yaşındaydı- açık avcunda kutuyu tutarak eliyle karmaşık desenlerle süslenmiş kapağını okşadı ve içinde kapalı ruh için kırık sevgi sözleri söyledi.

"Onun sonunu getiren neydi?" diye sordu Koruyucu merakla. "Hastalık mı?"

"Keşke olsaydı!" diye haykırdı Geir acı acı. "Buna dayanabilirdim. " Kutuyu, sanki içindekini hala koruyabilirmiş gibi ellerinin içine aldı. "Cinayet."

"İnsanlar mı?" Koruyucu'nun sesi sertti. "Yoksa asiler mi*?"

"Benim kuzumun, prensesimin insanlar ya da adi pisliklerle ne işi olabilir?" diye parladı Geir, acısı ve öfkesi içinde üstü ile konuştuğunu unutarak

Koruyucu bir bakış ile ona konumunu hatırlattı.

Geir bakışlarını indirdi, kutuyu okşadı. "Hayır, onu öldüren kendi kanından olanlar. Kendi etinden ve kanından!"

* Tribus imparatorluğunu yıkmaya çalışan asi elflere atıfta bulunulmaktadır.

"Hadi ama, kadın, isterik olma," dedi Koruyucu sert sert.

"Nasıl bir sebep..."

"Genç ve güçlü olduğundan ruhu da genç ve güçlüydü. Bu tür nitelikler" dedi Geir, gözyaşları serbestçe yanaklarından akarken, "bazıları için yaşamda değil ölümde değerlidir."

"İnanamıyorum... "

"O zaman şuna inan." Geir düşünülemez olanı yaptı. Elini uzattı, Koruyucu'yu bileğinden yakaladı ve alçak, korkuyla dolu bir sesle söylediği sözleri dinlemesi için kendine doğru çekti. "Kuzum ve ben yatmadan önce her zaman sıcak birer kadeh negus içerdikl O gece de içkimizi paylaştık. Tadının tuhaf olduğunu düşündüm, ama şarabın bozulduğunu varsaydım. İkimiz de kadehlerimizi bitirmedik, erken yattık Kuzum hep kötü rüyalar görürdü..." Geir kendini toplamak için durmak zorunda kaldı.

"Kuzum hemen uyuyakaldı. Ben odada dolanıyor, onun sevgili kurdelelerini düzenliyor, ertesi gün giyeceği elbiseyi çıkarıyordum ki, tuhaf bir duyguya kapıldığımı hissettim. Ellerim ve kollarım ağırlaştı, dilim kurudu ve şişti. Sendeleyerek yatağa gitmekten başka bir şey yapamadım. Hemen tuhaf bir duruma geçtim. Uyuyordum, ama uyumuyordum da. Her şeyi görüyor, duyuyordum, ama hareket edemiyordum. Ve böylece onları gördüm."

Geir, Koruyucu'nun elini daha sıkı kavradı. Adam duyabilmek için kadına doğru eğildi, ama hızla, gergin bir şekilde söylediği sözleri zar zor anlayabildi.

"Gecenin pencereden içeri girdiğini gördüm!" Koruyucu kaşlarını çattı, geri çekildi.

* Geirler asla sorumlu oldukları kişiyi bırakmazlar, her an ölme ihtimallerine karşı gece gündüz hep yanlarında kalırlar.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Geir. "Sarhoş olduğumu, hayal gördüğümü düşünüyorsun. Ama yemin ederim gerçek bu. Bir hareket gördüm, karanlık şekiller pencereden içeri girdi, duvara doğru sürüdü. üç taneydiler. Ve bir an, duvarın önünde kara lekeler halinde durdular. Kıpırdamadan. Ve sonra duvar oldular!

"Ama gene de, sanki duvar titreşiyorınuş gibi görünse de, hareket ettiklerinde görebiliyordum onları. Kuzumun yatağına doğru kaydılar. Çığlık atmaya, bağırmaya çalıştım, ama sesim çıkmadı. Çaresizdim. Çaresiz."

Geir ürperdi. "Sonra bir yastık -kuzumun kendi güzel elleri ile diktiği ipek işlemeli yastıklardan biri- görünmeyen ellerce taşınarak havada yükseldi. Onu yüzünün üzerine koydular ve... ve bastırdılar. Kuzum mücadele etti. Uykusunda bile, yaşamak için mücadele etti. Görünmeyen eller yastığı yüzüne bastırdı, ta ki... ta ki mücadelesi bitene kadar. Gevşedi.

"Sonra içlerinden birinin yanıma geldiğini hissettim. Görülebilir hiçbir şey yoktu, bir yüz bile. Yine de birinin yanımda olduğunu biliyordum. Bir el omzuma dokundu ve beni sarstı.

"'Sonımlu olduğun kişi öldü, Geir,' dedi bir ses. 'Hemen ruhunu yakala.'"

"O . korkunç sarhoşluk yok oldu. Çığlık attım, doğrulup oturdum ve kötü yaratığa uzandım. Muhafızları çağırana kadar tumak istiyordum. Ama ellerim havayı avuçladı. Gitmişlerdi. Artık duvar değildiler, geceydiler. Kaçtılar.

"Kuzuma koştum, ama ölmüştü. Yüreği artık atmıyordu, yaşamı boğularak sona erdirilmişti. Ona kendi ruhunu serbest bırakması için bir şans bile vermemişlerdi. Onu kestim.. Onun o pürüzsüz, yumuşak cildini. Kesmek zorunda kaldım..."

Geir kontrol edilemez bir biçimde ağlamaya başladı. Koruyucu'nun yüzündeki ifadeyi görmedi, alnının kırıştığını, iri gözlerinin karardığını görmedi.

"Rüya görmüş olmalısın, hayatım," dedi kadına yalnızca.

"Hayır," diye yanıt verdi kadın boş bir sesle. Gözyaşları tükenmişti. "Rüya görmedim, ama beni buna inandırmaya çalıştılar. Ve onların beni takip ettiğini hissettim. Her gittiğim yerde. Ama bu bir şey değil. Benim yaşamak için bir sebebim yok. Yalnızca birisine söylemek istemiştim. Ve görevimi yerine getirmeden beni öldüremezlerdi, değil mi?"

Kutuya son bir sevgi ve acı dolu bakış fırlattı, sonra onu nazikçe, saygıyla Konıyucu'nun eline koydu.

"İstedikleri bu iken, yapmazlardı."

Dönerek başını eğdi, kristal kapıdan çıktı.

Koruyucu kapıyı onun için açık tuttu. Birkaç teselli edici söz söyledi, ama bunlar boş sözlerdi, hem söyleyen, hem de dinleyen -eğer duyduysa- biliyordu. Lapis ve kalseduan kutuyu elinde tutan Koruyucu Geir'in altın varaklı merdivenlerden aşağı inmesini, katedralin geniş ve boş avlusundan geçişini izledi. Güneş parlaktı. Geir'in bedeni arkasında uzun bir gölge bırakıyordu.

Konıyı.ıcu üşüdüğünü hissetti. Kadın gözden kaybolana kadar dikkatle izledi. Elindeki kutu Geir'in sıkı kavrayışının sıcaklığını hala taşıyordu. İçini çekerek döndü, kapının yanında duran bir çanı çaldı.

* Kraliyet kanında bir çocuğun söylemeyi ilk öğrendiği sözler, ölümünden sonra ruhunu serbest bırakacak sözlerdir. Bu sözleri ölürken söyler ve geiri ruhu yakalayarak katedrale götürür. Ama eğer elf bu sözleri söylemeden ölürse, geir ruhu sol kolda bir damarı keserek ve yürekten gelen kanı çekerek serbest bırakır. Bu ölümden sonraki birkaç dakika içinde yapılmalıdır.

Çok renkli kelebek cüppesine bürünmüş bir başka Kenkari sessiz, terlikli ayaklarla koridorda kayarak geldi.

"Görevlerimi devral," diye emir verdi koruyucu. "Bunu Kafes'e götürmeliyim. İhtiyaç olursa beni çağır."

Koruyucunun başasistanı olan Kenkari başını salladı ve yeni gelen ruhları almak üzere hazır, kapıdaki yerini aldı. Koruyucu, kutu elinde, kaşları çatık, büyük kapıdan ayrıldı ve Kafes'e yöneldi.

Albedo Katedrali sekizgen şekilde yapılmıştır. Büyüyle yönlendirilen mercankaya yerden ihtişamla yükselir ve yüksek, dik bir kubbe oluşturur. Mercankaya çerçevenin içini kristal duvarlar doldurur, kristal yüzeyler güneşin, Solaris'in kanlı parlaklığı ile kör edici bir şekilde parlar.

Kristal duvarlar optik bir yanılsama yaratarak, (asla yakına gelmesine izin verilmeyen) seyircilere binanın bir yanından diğerini görebildiğini düşündürür. Aslında, sekizgenin içindeki aynalı duvarlar dışarıyı iç duyarlarına yansıtır. Dışarıdakiler içeriyi göremez, ama içeridekiler her şeyi görebilir. Katedrali çevreleyen avlu geniştir ve bomboştur. Görülmeden bir tırtıl bile geçemez avluyu. Kenkariler böylece kadim gizemlerini güvende tutarlar.

Sekizgenin ortasında Kafes vardır. Kafesi çevreleyen odalar çalışmak ve meditasyon için kullanılır. Katedralin altında Kenkarilerin kalıcı yaşam mekanları ve çıraklar ile weeshamların geçici yaşam mekanları vardır.

Koruyucu adımlarını Kafes'e çevirdi.

Katedralin en büyük odası olan Kafes çok güzel bir yerdir, elf krallığının her tarafından yetiştirilmek üzere getirilen canlı ağaçlar ve bitkilerle doludur. Kıymetli su -Geglerle yapılan

savaş yüzünden ülkede kıtlığı çekilen su- Kafes'te bolca kullanılır, ölülerin odası olan bu yere yaşam vermesi için bol bol dökülür.

Bu Kafes'te hiçbir ötücü kuş yoktur. Kristal duvarlarının içinde açılan tek kanat görünmeyenin, maddesi olmayanın kanatlarıdır -imparatorluğun iyiliği için yakalanan, tutsak alınan, sonsuza dek sessiz şarkılarını söylemeye zodanan kraliyet elflerinin ruhları.

Koruyucu, Kafes'in dışında durdu ve içeriye baktı. Gerçekten çok giizeldi. Ağaçlar, çiçekli bitkiler Orta Alemler'in hiçbir yerinde olmadığı kadar gürdü burada. İmparator'un bahçesi bile bu kadar yeşil değildi, çünkü İmparator hazretlerinin suyu bile kısıtlıydı.

Kafes'in suyunun, uzun zaman önce terk edildiği söylenen Yüksel Alemler'den, Hesthea bahçe adasından getirilen toprağın altına gömülü bondarın içinde akardı.* Sulanması dışında bitkilere bakım yapılmazdı, tabii koruyucunun bazen, hayal etmekten hoşlandığı gibi ölüler onlara bakmıyorsa. Yaşayanların Kafes'e girmesine nadiren izin verilirdi. Ve Koruyucu'nun sıradışı bir şekilde uzun hayatında olmamıştı bu, ne de herhangi bir Kenkari'nin hatırlayabildiği zamanlarda.

Kapalı odada hiç rüzgar esmezdi. Tek bir esinti bile giremezdi içeri. Yine de amyucu ağaçların yapraklarının kıpırdandığını, gül yapraklarının titreştiğini, çiçeklerin saplarının eğildiğini gördii. Ölülerin ruhları yeşil, canlı varlıkların arasında dolanıyordu. Koruyucu bir an inledi, sonra sırtını döndü. Bir zamanlar bir huzur, sakinlik ve umut mekanı olan Kafes artık ona kötücül bir hüzün veriyordu. Elinde tuttuğu kutuya baktı ve ince yüzündeki karanlık çizgiler derinleşti.

* Yüksek Alemler'in tarifi için bkz, Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi.

Kafes'e bitişik duran mabete seyirten Koruyucu ayinsel duayı söyledi, sonra oymalı kapıyı nazikçe itti. Küçük odanın içinde Kitabın Koruyucusu masasında oturmuş, büyük, deri ciltli bir deftere yazı yazıyordu. Küçük kutularla gelen herkesin ismini, soyunu ve yaşamındaki önemli gerçekleri kaydetmek onun göreviydi.

Beden ateşe, yaşam kitaba, ruh gökyüzüne. Dua buydu. Defterin Koruyucusu birinin girdiğini duyunca yazmayı bıraktı. Başını kaldırdı. . .

"İçeri kabul edilecek biri," dedi Kapı ağır ağır.

Kitap (ünvanlar kolaylık olsun diye kısaltılmıştı) başını salladı ve masasının üzerinde duran. küçük, gümüş bir çanı çaldı. Bir başka Kenkari, Ruhların Koruyucusu yan odadan geldi. Kitap saygıyla ayağa kalktı. Kapı eğildi. Kenkariler arasında gelinebilecek en yüksek ünvan Ruhların Koruyuculuğu idi. Bu ünvana sahip Yedinci Derece'den bir sihirbaz olan Kenkari yalnızca kendi klanının değil, tüm imparatorluktaki elflerin en güçlüsü olurdu. Ruh'un bir sözü, geçmiş zamanlarda kralları dize getirmeye yeterdi. Ama şimdi? Kapı kuşkuluydu.

Ruh elini uzattı, kutuyu saygıyla kabul etti. Dönerek kutuyu sunağa koydu ve duasına başlamak üzere diz çöktü. Kapı kızın ismini söyledi ve genç kadının soyu ve tarihi hakkında bildiği her şeyi Kitap'a tekrarladı. Kitap dinlediklerini not alıyordu. Detayları daha sonra, zamanı varken yazacaktı.

"Çok genç," dedi Kitap içini çekerek. "Ölüm sebebi neymiş?"

Kapı kuru dudaklarını yaladı. "Cinayet."

Kitap bakışlarını kaldırdı, adama baktı, sonra bakışlarını Ruh'a çevirdi. Ruh duasını bıraktı, arkasına döndü.

"Bu sefer emin görünüyorsun."

"Bir tanık var. İlaç etkisini tam olarak göstermemiş. Bizim weesham iyi şaraptan anlıyormuş, anlaşılan," diye ekledi Kapı çarpık bir gülümseme ile. "Kötüyü ayırt etmiş ve içmemiş."
"Biliyorlar mı?"

"Görünmeyenler her şeyi bilir," dedi Kitap alçak sesle.

"Takip ediliyor. Görünmeyenler onu takip etmiş," dedi Kapı.

"Buraya kadar mı?" Ruh'un gözleri alevlendi. "Bu kutsal topraklara kadar değil, herhalde,"

"Hayır. Henüz imparator onları buraya göndermeye cesaret edemiyor,"

Henüz sözcüğü havada asılı kaldı.

"Gittikçe dikkatsizleşiyor," dedi Ruh.

"Ya da cesaretleniyor," diye öneride bulundu Kapı.

"Ya da çaresizleşiyor," dedi Defter yumuşak bir sesle. Kenkariler birbirlerine baktılar. Ruh başını salladı, titreyen elini beyaz, tel tel saçlarından geçirdi. "Ve artık gerçeği biliyorruz."

"Uzun zamandır biliyorduk," dedi Kapı, ama sessizce söyledi bunu, Ruh duymadı.

"İmparator ruhlarını kendi amaçları için kullanmak üzere kendi akrabalarını öldürüyor, Adam üç düşmana karşı iki savaş veriyor: asiler, insanlar, aşağıdaki Gegler. Kadim nefretler ve güvensizlikler bu üç grubu bölünmüş tutuyor, ama ya bir şeyolursa ve birleşirlerse? İmparator'un korktuğu bu, onu bu çılgınlığa sürükleyen bu."

"Ve bu bir çılgınlık gerçekten," dedi Kapı. "Kraliyet soyunu tüketiyor, kafasını kesiyor, yüreğini çıkartıyor. En genç, en güçlü olanlardan, ruhları inatla yaşama sarılanlardan başka kimi katletti? Bu ruhların güçlü seslerini Krenka-Anris'in kutsal sesine ekleyeceğini, sihirbazlarımıza daha büyük büyülü güçler vereceklerini, askerlerimizin kollarını ve iradelerini güçlendireceklerini sanıyor."

"Ama şimdi Krenka-Anris kimin için konuşuyor?" diye sordu Ruh.

Kapı ve Kitap sessiz kaldılar, hiçbiri karşılık vermeye cesaret edemedi.

"Soralım," dedi Ruhların Koruyucusu. Sunağa döndü.

Kapının Koruyucusu ve Kitabın Konıyucusu, biri solunda, biri sağında, yanına diz çöktüler. Sunağın içinde, kristal bir pencere Kafes'i görmelerini sağlıyordu. Ruhların Koruyucusu sunaktan küçük, altın bir çan aldı ve çaldı. Çanın dili yoktu, yaşayanların duyabileceği bir ses çıkarmadı. Kenkariler çanı yalnızca ölülerin duyabildiğine inanırdı.

"Krenka-Anris, sana sesleniyoruz," dedi Ruhların Koruyucusu, kollarını yakarı içinde kaldırarak. "Kutsal Rahibe, bu büyünün harikalarını ilk bilen, dualarımızı duy, gel ve bize öğüt ver. Bunun için dua ediyonız:

Krenka-Anris,
Kutsal Rahibe.
Üç sevgili oğlunu savaşa gönderdin; boyunlarında madalyonlar, büyülü kutularla, senin ellerinle yapılan.
Ateş ve zehir soluyan ejder Krishach,
üç sevgili oğlunu katletti.
Ruhları uçtu. Madalyonlar açıldı.
Her bir ruh yakalandı. Her sessiz ses sana seslendi.

Krenka-Anris, Kutsal Rahibe.

Savaş meydanına sen geldin.
Üç sevgili oğlunu buldun,
Ve onlar için üç gün ağladın.
Ateş ve zehir soluyan ejder Krishach, kederli anneyi duydu,
Ve seni katletmek için uçtu.

Krenka-Anris,
Kutsal Rahibe.
Üç sevgili oğluna seslendin.
Her birinin ruhu madalyondan çıktı, ejderin karnına kılıç
gibi saplandı.

Krishach öldü, gökten düştü.
Kenkariler kurtuldu.

Krenka-Anris,
Kutsal Rahibe.
Üç sevgili oğlunu kutsadın.
Ruhlarını daima yanında bulundurdun. Ruhları daima halkımız için savaştı. Bize gizli sırrı, ruh yakalamayı öğrettin.

Krenka-Anris,
Kutsal Rahibe.
Bize bu güç anda öğüt ver,
Çünkü zamansızca yaşamlar alındı.
Kör hırsa hizmet etmeye.
Bize getirdiğin kutsal büyü,
Şimdi karanlık, yoz ve kirli. Bize ne yapacağımızı söyle,

Üçü derin bir sessizlik içinde, bir karşılık bekleyerek, dizlerinin üzerinde bekledi. Hiçbir söz duyulmadı. Sunağın üzerinde hiçbir ateş parlamadı. Önlerinde hiçbir parıltılı imge belirmedi. Ama her biri yanıtı kendi ruhunda, dilsiz çanın sesi gibi açıkça duydu. Her biri ayağa kalktı ve solgun yüzlerle, iri gözlerle, karmaşa ve inanmazlık içinde bir diğerine baktı.

"Yanıtımızı aldık," dedi Ruhların Koruyucusu huşu içinde. "Aldık mı?" diye fıstldadı Kapı. "Kim anlayabilir?"

"Diğer dünyalar. Yaşama giden bir ölüm kapısı. Ölü olan, ama ölü olmayan bir adam. Bundan ne çıkaracağız?" diye sordu Kitap.

"Zamanı geldiğinde Krenka-Anris anlamamızı sağlayacaktır," dedi Ruh, kararlılıkla, kendine gelerek. "O zamana kadar yolumuz açık. Koruyucu," dedi, Kapı'ya hitaben, "ne yapacağını biliyorsun."

Koruyucu kabul ederek Ruh'a selam verdi, son bir kez sunağın önünde diz çöktü, sonra görevini yapmak üzere gitti. Ruhların Koruyucusu ve Kitabın Koruyucusu küçük odada beklediler, nefeslerini tutarak, hızla çarpan kalplerle duyacaklarını hiç düşünmedikleri sesi beklediler.

Geldi -boş bir gümleme. Kelebek şeklinde, altından yapılmış bir parmaklık yerine indirildi. Zarif, güzel, kınlgan görünen parmaklık, aynı işi gören her tür demir parmaklıktan daha sağlam olması için büyüyle güçlendirilmişti.

Albedo Katedrali'nin büyük ana kapısı kapanmıştı.

ONDOKUZUNCU BÖLüM

GÖKLERİN DERİNLİKLERİ - ORTA ALEM

Haplo dünya kadar geniş ve havadar hapishane hücresinde köpürüyordu. Çaresizce, ipek bir örümcek ağının iplikleri kadar ince parmaklıklara kendini attı. Olmayan duvarların çevrelediği odayı adımladı, olmayan muhafızların koruduğu açık kapıyı dövdü. Ama zindanda doğmuş hiç bir adam onun kendini içinde bulduğu zindandan daha kötü bir zindan görmemişti. Onu serbest bırakarak, gitmesine izin vererek, ona istediği her şeyi yapma ayrıcalığını tanıyarak, yılanlar onu bir kafese atmış, kapıyı kilitlemiş, anahtarı fırlatıp atmıştı.

Çünkü yapabileceği hiçbir şey, gidebileceği hiçbir yer, hiçbir kaçış yolu yoktu.

Hararetli düşünceler ve planlar zihninde uçuştu. Uykusundan ilk uyandığında kendini elf ejder gemilerinden birinde, Sang-drax'a göre Aristagon'da bulunan elf şehri Paxaria yolunda bulmuştu. Haplo Sang-drax'ı öldürmeyi düşündü, elf gemisini ele geçirmeyi düşündü, gemiden atlamayı, boş göklerde ölümüne düşmeyi düşündü. Planlarını serinkanlılıkla, mantıklı olarak değerlendirdiği zaman, herhangi bir yapıcı sonucu olabilecek tek plan sonuncusu gibi göründü.

Sang-drax'ı öldürebilirdi, ama -yılanların belirtmiş olduğu gibi- kötülükleri iki kez güçlü olarak geri dönerdi. Haplo elf gemisini ele geçirebilirdi; Partyn'in gücü büyüktü, bu kınlgan geminin sihirbazının karşı koyamayacağı kadar büyük. Ama Haplo'nun büyüsü ejder gemisini uçuramazdı ve zaten nereye gidecekti ki? Drevlin'e geri mi dönecekti? Yılanlar oradaydı. Nexus'a mı? Orada da yılanlar vardı. Abarrach? Yılanlar mutlaka oraya da gitmişlerdi.

Birisini uyarabilirdi, ama kimi?.. Onları hangi konuda uyarabilirdi? Xar? Xar ona neden inansındı ki? Haplo kendine inandığından emin değildi. .

Haplo'nun zindanında çektiklerinin en kötüsü bu hararetli düşünceler ve planlar, sonra buz gibi soğuk mantığa vurmalar ve reddetmelerdi. Sang-drax'ın her planı, her çaresiz düşünceyi bildiğini biliyordu. Ve Haplo Yılan-elin her birini onayladığını, Haplo'yu eyleme geçmesi için zihinsel olarak cesaretlendirdiğini de biliyordu.

Ve böylece, Yılan-elfe ve bu zindana karşı geriye kalan tek isyan yolu olarak, Patryn hiçbir şey yapmadı. Ama bunda da pek az tatmin buldu, çünkü Sang-drax bunu da kesinlikle onaylamıştı.

Haplo yolculuk boyunca hiçbir şey yapmadı ve bunu öyle bir sert öfkeyle yaptı ki, köpeği, Jarre'yi korkuttu ve görünüşe göre Bane'i ürküttü, çünkü çocuk Patryn'in yoluna çıkmamaya özen gösterdi. Bane başka işlerin peşindeydi. Haplo'nun tek eğlence kaynağı, çocuğun kendini Sang-drax'a sevdirmek için ne kadar çok çalıştığını izlemek oldu.

"Güvenmek için benim seçeceğim kişi değil, tam olarak," diye Bane'i uyardı Haplo.

"Kimi seçmeliydim? Seni mi?" dedi Bane dudak bükerek.

"Ne çok işime yaradın ama! Elflerin bizi ele geçirmesine izin verdin. Ben ve hızlı düşünme yeteneğim olmasaydı hepimiz çoktan ölmüş olurduk."

"Ona baktığında ne görüyorsun?"

"Bir elf." Bane alaycıydı. "Neden, sen ne görüyorsun?" "Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu senin medyumluk yeteneğin. Zihnine ne imgeler geliyor?"

Bane aniden huzursuz göründü. "Ne gördüğümü boşver. Bu beni ilgilendirir. Ve ne yaptığımı biliyorum. Beni rahat bırak, yeter."

Evet, ne yaptığını biliyorsun, çocuk, diye düşündü Haplo yorgun yorgun. Belki gerçekten de biliyorsundur. Ama ben bilmediğimden eminim.

Haplo'nun bir umudu vardı. Zayıf bir umuttu ve bunun umut olduğundan, onunla ne yapacağından emin değildi. Yılanların Otomaton'dan ve onun Yıksı-diksi ile bağlantısından haberi olmadığı sonucuna varmıştı.

Bunu Sang-drax ile Jarre arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olarak keşfetmişti. Haplo yılanın eyleme geçmesini, nefret ve bölünmüşlük aşılamasını, bir zamanlar bağışıklığı olanlara hastalığı bulaştırmasını karanlık bir büyülenme ile izlemişti.

Orta Alem'e ulaşmalarından kısa bir süre sonra ejder gemisi Tolthom'a, bir elf çiftçi topluluğuna su yükünü boşaltmak üzere uğradı.* Uzun zaman kalmadılar, Yüklerini hızla boşalttılar, çünkü bu ada insan su korsanlarının en sevdiği hedeflerden biriydi. Gemideki her elf silahı elinde, muhtemel bir saldırıya hazır bekledi. Ejder gemisinin dev kanatlarını çalıştıran insan köleler güverteye, açıkça görülebilecek bir yere getiriIdiler. Muhafızlar yanlarında, yaylarını çekerek, insanlar saldıracak olursa onlan kalplerinden vurmak üzere durdular. Tolthom'un kendi ejder gemisi, kıymetli su yükü gemiden kıtadaki dev tanklara pompalanırken yukarıda çemberler çizdi.

* Tüm ejder gemileri, siyasi mahkümlar taşıyor olsalar bile, Orta Alem'e su götürmek zorundadır. Elfler Yıksı-diksi'nin kapatılmasından önce Drevlin'de su depolamışlardır. Aynı zamanda, Drevlin'de devamlı kopan Fırtınalardan yağmur suyu toplamak için değişik yöntemler geliştirmişlerdir. Ama yine de bunlar Orta Alem'in gereksinimlerini karşılamada yetersizdir.

Haplo güvertede durdu ve suyun akmasını, onun pırıltılı yüzeyinden güneşin yansımasını izledi ve yaşamının da su gibi aktığını, boşaldığını hayal etti. Suyu durdurmak konusunda olduğu gibi, kendisinden akıp giden yaşamı da durdurmak için gücü olmadığını hissetti. Aldırmıyordu. Fark etmezdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yanında duran köpek endişeyle inledi ve başını dizine sürterek dikkatini çekmeye çalıştı.

Haplo uzanıp hayvanı okşayabilirdi, ama uzanmak çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Git başımdan," dedi köpeğe.

İncinen hayvan Jarre'nin yanına gitti ve mutsuzluk içinde ayaklarının dibinde kıvrıldı.

Haplo küpeştenin üzerinde eğildi ve suyu izledi. "Üzgünüm, Limbeck. Şimdi anlıyorum,"

Sözcükler Haplo'ya köpeğin kulakları aracılığı ile gelmişti.

Jarre Haplo'dan biraz ötede durmuş, hayranlık içinde inci mavisi gökyüzünde süzülen mercankaya adaya bakıyordu. Liman kasabasının caddeleri elflerle doluydu. Mercankaya yamaçlarda küçük, düzenli ev sıraları vardı. Arabalar caddelerde dizilmişti. Her çiftçi sabırla sudan payını bekliyordu. Elfler gülüşüyor, birbirlerini ziyaret ediyordu. Çocukları güneş ışığı altında, açık havada koşup oynuyordu.

Jarre'nin gözleli yaşlarla doldu.

"Burada yaşayabilirdik. Halkımız burada mutlu olurdu. Alışmak biraz zaman..."

"Düşündüğün kadar değil," dedi Sang-drax. Elf güvertede kayıtsızca yürüyordu. Köpek doğrulup oturdu, hırladı.

"Dinle," diye sessizce emir verdi Haplo, ama neden aldırış ettiğini merak ediyordu.

"Bir zamanlar cüce kolonileri bu adalarda yaşardı. Bu çok uzun zaman önceydi," diye ekledi Yılan-elf, ince omuzlarını silkerek, "ama refah kazandılar, en azından anlatılanlar bu.

"Ne yazık ki, Gegler'in büyü yeteneğinden yoksun oluşu düşmelerine sebep oldu. Elfler cüceleri Orta Alem'i terk etmeye zorladı ve halkını, Yıksı-diksi'ye hizmet eden başkaları ile birlikte çalışmak üzere Drevlin'e gönderdi. Siz gittikten sonra elfler yuvalarınıza ve topraklarınıza el koydu."

Sang-drax zarif, biçimli elini uzattı ve işaret etti. "O ev kümesini, yamağın içine sokulmuş olanları görüyor musun? Cüce yapımıdır. Kim bilir ne kadar eski? Ve hala ayakta. Onlar yamaçların içine oyulmuş deliklerin girişleri. Kuru ve rahattırlar. Halkınız mercankayayı kapatıp! yağmur suyunun içeri girmesini engelleyen bir yöntem buldu. Artık elfler o evleri kiler olarak kullanıyor."

Jarre, yamaçta zar zor görülen evleri inceledi. "Geri dönüp o evlere taşınabilirdik. Bu zenginlik, bu cennet bizim olmalıydı, yine olabilir!"

"Tabii olabilir," diye kabul etti Sang-drax, küpeşteye yaslanarak. "Eğer siz cüceler elfleri bu adadan atacak kadar büyük bir ordu kurmayı başarabilirseniz. Bu olmadan olmaz, biliyorsun. Sizin türünüzün bir kez daha aramızda yaşamasına izin vereceğimizi mi düşünüyorsun gerçekten?"

* Mercankaya oldukça deliklidir; su bir elekten geçer gibi akıp gider. Tüm ırklar mercankayayı kapatıp su biriktirmek için yollar denemiştir, ama mercan kayanın canlı bir varlık olması ve devamlı şekil değiştirmesi yüzünden pek az başarı elde etmişlerdir. Mercankayanın ve Orta Alem'in yüzen adalarının daha detaylı tasviri Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi olan Ejder Kanadı'nda bulunabilir.

Jarre'nin küçük elleri küpeştenin parmaklıklarını kavradı. Küpeştenin üzerinden bakmak için fazla kısaydı, parmaklıkların arasından bakmak zorunda kalıyordu. "Neden bana bu şekilde işkence ediyorsun?" diye sordu, sesi soğuk ve gergin. "Senden yeterince nefret ediyonım zaten."

Haplo güvertede durdu, suyun akmasını izledi, sözcüklerin çevresinde akmasını dinledi ve hepsinin aynı sonuca vardığını düşündü: hiçbir şey. Kayıtsızca, büyülü savunmalarının artık Sang-drax'ın yanında harekete geçmediğini fark etti. Haplo hiçbir şeye tepki vermiyordu. Ama içinin derinliklerinde, bir kısmı zindanı ile mücadele ediyor, serbest kalmaya çalışıyordu. Ve biliyordu ki yeterli enerjiyi bulabilse, o kısmını serbest bırakmayı başarabilirdi ve o zaman... o zaman... suyun akmasını izleyebilirdi.

Ama artık su akmayı bırakmıştı. Tankların yalnızca yarısı dolmuştu.

"Nefretten bahsediyorsun," diyordu Sang-drax Jarre'ye.

"Aşağıya bak. Neler olup bittiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Jarre. "Ve aldırmıyorum."

Fıçı dolu arabalar tankların yanından geçmeye başlamıştı.

Ama ilk birkaçı geçtikten sonra çiftçiler durdu ve öfkeyle bağrışmaya başladı. Söylenti hemen yayıldı ve kısa süre sonra, yumruklarını sıkmış bir kalabalık tankların çevresinde toplandı.

"Halkımıza biraz önce dağıtılan su paylarının azaltıldığı bildirildi. Artık Drevlin'den çok az su getiriliyor olacak. Gegler'in su kaynaklarını kapattıkları söylendi."

"Ama bu doğru değil!" diye haykırdı Jarre, düşünmeden konuşarak.

"Değil mi?" dedi Sang-drax ilgiyle.

Elbette ilgileniyordu.

Haplo enerjisiz halinden sıynldı. Köpek aracılığı ile dinleyen Patryn keskin gözlerle Yılan-elf e baktı.

Jarre tanklardaki suya baktı. Yüzü sertleşti. Kaşlarını çattı, başka bir şey söylemedi.

"Bence yalan söylüyorsun," dedi Sang-drax, bir an sustuktan sonra. "Bence yalan söylediğini umsan daha iyi olur, hayatım."

Dönerek uzaklaştı. Gemideki elfler görevlerini tamamlamış, insan köleleri aşağı indiriyorlardı. Elf muhafızlar Patryn'i, Cüce'yi ve köpeği bölmelerine götürdü. Jarre parmaklıklara yapışarak son bir uzun bakış fırlattı, gözleri yamaçtaki evlerdeydi. Elfler ellerini koparmak ve onu aşağıya sürüklemek zorunda kaldı.

Haplo ekşi ekşi sırıttı, başını salladı. Cüceler yapmışmış! Yüzyıllar yaşındaymış. Ne saçmalık. Ama Jarre inanıyor. Ve nefret ediyor. Evet, Jarre içtenlikle nefret etmeye başlıyor. Nefrete doyamıyorsun, değil mi, Sang-drax?

Haplo uysalıkla götürüldüğü yere gitti. Nereye gittiğinin ne önemi vardı ki? Hapishanesi her zaman çevresindeydi. Köpek Jarre'nin yanından ayrıldı, sahibinin yanına döndü ve fazla yakına gelen her elfe hırlamaya başladı.

Ama Haplo bir şey öğrenmişti. Yılanlar Yıksı-diksi hakkındaki gerçeği bilmiyorlardı. Onu cücelerin kapattığını düşünüyorlardı. Ve bu iyi, diye düşündü, ama ne fark edeceğini hesaplayamıyordu.

Evet, Haplo için iyiydi. Makineyi çalıştırmaya başlayabilecek Bane için iyiydi. Cüceler ve Limbeck için iyiydi.

Ama muhtemelen Jarre için iyi olmayacaktı.

Tüm yolculuk sırasında tek bir olay dışında dikkate değer tek olay bu olmuştu. Ejder gemisinin imparatorluk başkentine ulaşmasından hemen önce Sang-drax ile son bir konuşma yapmıştı.

Tolthom'u terk ettikten (ama önce gemide ana kıtaya gidecek daha fazla su olduğunu öğrenen öfkeli kalabalığı altetmeleri gerekmişti) sonra Aristagon yolculuğu hızla sona ermişti. İnsan köleler tükenecek kadar çok çalışmışlardı, sonra biraz daha kırbaçlanmışlar, biraz daha çalıştırılmışlardı. Ejder gemisi göklerin derinliklerindeydi ve kolay bir hedefti.

Bir yıl önce olsa, bunun gibi su yüklü ejder gemilerine küçük savaş gemileri eşlik ederdi. Daha büyük ejder gemileri ile aynı tersanelerde yapılan savaş gemileri havada daha kolay manevra yapabiliyor, insan korsanlarla savaşmak için tasarlanmış muhtelif ateşli büyüler taşıyordu. Ama artık onlar yoktu. Artık ejder gemileri tek başınaydılar.

İmparatonın halka açıkladığı sebep insanların, artık eskort gerektirmeyecek kadar zayıf düştükleriydi.

"Ama gerçek şu ki," dedi Sang-drax Haplo'ya yolculuklarının son gecesinde, "Tribus elflerinin orduları çok cephede savaşıyor. Savaş gemileri Prens Reesh'ahn ve asilerini Kirikai Yabantoprakları'nda tutmak için kullanılıyor. Bu şimdiye kadar işe yaradı. Reesh'ahn'ın kendi adına bir ejder gemisi yok. Ama eğer Kral Stephen ile ittifak kurarsa Reesh'ahn topyekün bir istilada kullanabileceği ejderlere sahip olabilir. Bu yüzden savaşgemileri yalnızca Reesh'ahn'ı içeride tutmuyor, Stephen'ı da dışarıda tutuyor." .

"Daha önce ittifak kurmalarını ne engelledi?" diye sordu

Haplo kabaca. Yılan-elfle konuşmaktan tiksiniyordu, ama neler olup bittiğini öğrenmek için bunu yapmak zonında kalıyordu.

Sang-drax sırıttı. Haplo'nun içinde bulunduğu ikilemi biliyordu ve bundan zevk alıyordu. "Eski korkular, eski güvensizlikler, eski nefretler, eski önyargılar. Ateşe vermesi kolay, söndürmesi zor şeyler."

"Ve siz yılanlar onları yellemekle meşgulsünüz."

"Doğal olarak. Her iki taraf için çalışan adamlarım var. Ya da, her iki taraf aleyhine mi demeliydim? Ama işimizin kolay olmadığını ve içimizin rahat olmadığını sana söylemekte sakınca görmüyorum. Bane'i takdir etmemizin bir sebebi bu. Olağanüstü zeki bir çocuk. Babasının gururu. Ve kastettiğim Stephen değil."

"Neden? Bane'in bu konuyla ilgisi ne? Sana tünelde anlattığı hikayenin yalan olduğunu biliyor olmalısın." Haplo huzursuzdu. Bane Sang-drax'a Yıksı-diksi hakkında bir şey söylemiş miydi?

"Ah, evet,yalan olduğunu biz biliyoruz. Ama başkaları bilmiyor. Ne de bilecekler."

"Lordum çocuğu sevmişti," diye uyardı Haplo sessizce.

"Başına bir şey gelirse bundan hoşlanmayacaktır."

"Ona zarar verecek bir şey yapmamızı kastediyorsun. Seni temin ederim, Patryn, bu insan çocuğunu kendi yavrularımızdan biriymiş gibi konıyacağız. Bunların hepsi onun fikriydi, anlıyor musun? Ve makineyi kendi hırsınız ve açgözlülüğünüz beslerken siz ölümlü varlıkların çok daha etkin çalıştığınızı anladık."

"Plan nedir?"

"Hadi, hadi. Yaşamda birkaç sürpriz olmalı, efendi. Canının sıkılmasını istemem."

Ertesi sabah gemi Paxaria'ya indi. Şehrin isminin anlamı,

Huzurlu Ruhlar Şehri idi.

Eskiden Paxaria (Huzurlu Ruhlar) elf alemlerinin baskın klanı idi.

Elf efsanelerine göre klanın kurucusu, bebekken "Gökkubbe'den düşen" ve çok güzel bir vadiye inen Paxar Kethin idi. Daha sonra vadiye onun ismi verilmişti. Onun için dakikalar yıllar gibiydi. Hemen orada büyüyüp yetişkin oldu ve annesinin karnında gördüğü üç ırmak ile Daimkuyu'yu gördüğü için orada büyük bir şehir kurmaya karar verdi.

Aristagon'daki her klanın benzer bir hikayesi vardır, bir nokta dışında hemen hemen her detayı farklıdır. Tüm elfler "yukarıdan" geldiklerine inanır ve aslında gerçek de budur. Gök Dünyası'na ilk geldiklerinde Sartanlar menschleri Yüksek Alemler'e yerleştirdiler, Yıksı-diksi'yi kurdular ve diğer dünyalardan gelecek işareti beklerneye başladılar. Elbette, bu işaretin gelmesi çok uzun sürdü. Sartanlar ulusları hızla büyüyen menschleri Orta ve Aşağı Alemler'e yeniden yerleştirmek zorunda kaldılar. Yıksı-diksi çalışmaya başlayana kadar menschlere su getirebilmek için Daimkuyu'yu yaptılar.

Sartanlar Fendi, Gonster ve Templar'da üç dev kule yaptılar. Bu rün kaplı kuleler Sartan büyüsü ile çalışarak yağmur suyu topluyor, depoluyor ve kontrollü bir şekilde dağıtıyordu. Ayda

bir kuleler kapaklarını açıyor, üç su ırmağı gönderiyor, mercankayaya oyulmuş ve su geçirmemesi için büyüyle kaplanmış kanallardan akıyordu.

Irmaklar bir noktada bir araya geliyor ve Y şekli oluşturuyor, muhteşem bir çağlayan olarak Daimkuyu'ya düşüyordu

-Eski Dünya'dan getirilmiş kayalarla yüzeyi kaplanmış bir yeraltı mağarasıydı burası. Ortasından "Wal'eed" isimli bir çeşme fışkırıyor, ihtiyacı olan herkese su sağlıyordu. .

Bu sistemin geçici olması ve küçük bir nüfusa su sağlaması düşünülmüştü. Ama mensch nüfusları büyüdü ve Sartan nüfusu küçüldü. Su kaynağı -bir zamanlar o kadar boldu ki, kimse onu korumayı düşünmemişti- artık neredeyse damla damla dağıtılıyordu.

Gökkubbe Savaşı'nın ardından Kenkarilerin desteği ile Paxar elfleri klanlar arasında en güçlüsü olarak yükseldiler. Daimkuyu'yu ele geçirdiler, Wal'eed çeşmesinin başına muhafızlar diktiler ve kralın sarayını çeşmenin çevresine inşa ettiler.

Paxarlar suyu diğer elf klanları, hatta bir zamanlarda Aristagon'da yaşamış, daha sonra Volkaran ve Uylandia'ya göçmüş insanlarla paylaşmaya devam ettiler. Paxarlar suyu hiç kesmediler, karşılığında hiç bir bedel talep etmediler. Paxar hükümdarlığı patronluk taslasa da yücegönüllü ve iyiniyetliydi. Ama yaşamsal su kaynaklarının kesilmesi tehdidi hep vardı.

Ateşli kanlı Tribus klanı su dilenmeyi -böyle olduğunu düşünüyorlardı- küçültücü ve alçaltıcı buldu. Suyu insanlar ile paylaşmaktan da memnun değillerdi. Bu anlaşmazlık zaman içinde Kardeş-Kanı'na, üç yıl süren ve Tribus klanının Paxaria'yı ele geçirmesi ile sona eren, Tribus ve Paxar elfleri arasında bir savaşa yol açtı.

Paxarlar son darbeyi, tarafsız olduklarını açıklayan, fakat gizlice Albedo Katedrali'nde tutulan elf ruhlarının desteğini Tribus'a veren Kenkarilerden aldı. (Kenkariler bunu yaptıklarını hep yadsıdı. Tarafsız kaldıklarında ısrar ettiler, ama hiçkimse, özellikle de Paxarlar onlara inanmadı.)

* Paxarlar daha sonra Ejder Vadisi olarak bilinecek yere yerleşmeye kalkınca çıkan bir savaş. Krenka-Anris ruh yakalamayı ve bunları elf büyüsünü güçlendirmek Için kullanmayı bu savaş sırasında keşfetti. Ejderleri altetmek için Paxarlar Kenkariler ile ittifak yaptı. Hayatta kalan ejderler insan topraklarına kaçtılar ve burada sevinçle karşılandılar. Yaşayan varlıklar ve doğal özellikler ile ilgilenen insanların büyüsü ejderleri büyüleyebillr. Mekanik ile ilgilenen elf büyüsü ise bunu yapamaz.

Tribus klanı Paxar kralının sarayını yıktılar ve Daimkuyu'nun üzerinde daha büyük bir saray yaptılar. Imperanon olarak bilinen bu saray, kendi içinde neredeyse küçük bir kent gibidir. İçinde Saray, yalnızca Kraliyet ailesinin kullanabildikleri Parklar, Albedo Katedrali ve çok aşağıda Görünmeyenlerin Salonları vardır.

Ayda bir kez Sartanların yaptığı kuleler su veriyordu. Ama artık suyu Tribuslular kontrol ediyordu. Diğer elf klanları, sözde bakım ve onarım giderleri için vergi ödemek zorunda kalıyorlardı. İnsanlara hiç su verilmiyordu. Tribus hazineleri zenginleşiyordu. Vergiye öfkelenen diğer elf klanları kendi su kaynaklarını araştırdılar ve çok aşağıda, Drevlin'de buldular.

Diğer klanlar, özellikle de ünlü ejder gemilerini icat eden Tretarlar zenginleşmeye başladılar. Tribuslar kendi dallarında kuruyup gidebilirdi, ama onların şansına, çaresiz insanlar ejder gemilerine saldırıp su çalmaya başladılar. Bu tehdit karşısında elf klanları eski anlaşmazltkları unuttular, bir araya geldiler ve yüreği Imperanon olan Tribus İmparatorluğu'nu kurdular.

İnsanlara karşı açılan savaş elfler açısından iyi gidiyordu. Zafere yakındılar. Sonra en karizmatik ve en yetenekli generalleri, Prens Reesh'ahn (bazılarına göre) siyah derili, Kuzguni Tarlakuşu isimli bir insanın söylediği şarkının etkisine kapıldı. Bu şarkı elflerin Paxar Kethin ile Krenka-Anris'in ideallerini hatırlamalarına sebep oluyordu. Bu şarkıyı dinleyen elfler gerçeği görüyorlar, diktatör Tribus İmparatorluğu'nun yoz, kara yüreğini görüyorlar ve bunun dünyanın yıkımı olduğunu anlıyorlar.

Sartanların kulesi hala su göndermeye devam ediyor, ama silahlı elfler aktığı kanalları korumak için nöbet tutuyor. Söylentilere göre insan kölelerinden ve yakalanmış asi elflerden oluşan büyük topluluklar ırmaklardan doğrudan Imperanon'a giden gizli kanallar yapıyorlar. Kulelerden akan su her ay bir öncekinden daha az oluyor. Kuleleri uzun uzun inceleyen elf sihirbazlar, bilinmeyen bir sebepten dolayı kulelerin büyüsünün zayıflamaya başladığını rapor ediyor.

Ve onları nasıl kurtarabileceğini kimse bilmiyor.

YİRMİNCİ BÖLüM

IMPERANON ARlSTAGON, ORTA ALEM

"Bunu yapamazlar," -diye bildirdi Agah'ran omuzlarını silkerek. Beslediği hargast* kuşuna bir dilim portakal veriyordu ve konuşurken bakışlarını kaldırmadı. "Bunu yapamazlar, o kadar."

"Ah, ama yapabilirler, Ey Yüce Majeste," diye yanıt verdi

Kont Tretar, Tretar klanının başı, şu anda İmparator Majeste'nin en güvendiği ve en değer verdiği danışmanı. "Daha da önemlisi, yaptılar."

"Albedo Katedrali'ni kapattılar mı? Artık ruh kabul etmiyorlar mı? Buna izin vermeyi reddediyorum. Onlara ilet, Tretar, beni hiç memnun etmediler ve katedral hemen açılacak."

“İşte bu İmparator Majestelerinin kesinlikle yapmaması gereken şey."

“Yapmamak mı? Açıkla, Tretar." Agah'ran boyalı gözkapaklarını yavaş yavaş, halsizce açtı, sanki gösterdiği çaba gücünü aşıyordu. Aynı zamanda, ellerini çaresizce salladı. Parmaklarına portakal suyu bulaşmıştı ve yapış yapış olmaları hoşuna gitmiyordu.

* Söylentiye göre hargast ağacının kırılgan dallarına yuva yapan nadir bir tür. Hargast kuşunun yuvasını bulan kimse olmadığı için bu kanıtlanamamaktadır. Kuşların ağa düşürülmesi zordur ve bu yüzden son derece pahalıdırlar. Ötüşleri çok güzeldir.

** Yedi elf klanı şunlardır: 'Paxar, Quintar, Tretar, Savag, Melista, Tribus ve Kenkari. İmparator ve oğlu, asi prens Reesh'ahn Tribus klanına aittir. Klanlararası evlilik çoğu klanı birbirine karıştırmıştır. Bunun tek istisnası, klan dışından evlenmeleri ve çocuk yapmaları yasak olan Kenkarilerdir. Bu yasağa itaatsizlik eden hiç kimse duyulmamıştır.

Tretar oda hizmetkarına işaret etti, o da bir köle çağırdı. Köle telaşla imparatora ılık, ıslak bir havlu getirdi. Agah'ran parmaklarını gevşekçe havlunun üzerine koydu. Köle saygıyla parmakları temizledi.

"Kenkariler imparatora bağlılıklarını hiç ilan etmediler. Tarihsel olarak, lordum, her zaman bağımsız olmuşlar, tüm klanlara hizmet etmişler, hiçbirine sadakat borçlu olmamışlardır."

"İmparatorluğun kuruluşunu onayladılar." Uyku zamanı yaklaşıyordu ve Agah'ran aksi olma eğilimdeydi.

"Çünkü altı klanın birleştiğini görmekten memnunlardı. Ve bu yüzden İmparator Majesteleri'ne hizmet ettiler, Majesteleri'nin asi oğlu Reesh'ahn'a karşı savaşını desteklediler. Hatta İmparator Majesteleri'nin emrettiği gibi onu aforoz ettiler, weeshamına onun yanından ayrılmasını emrettiler ve ruhunu Kutsal Alem'in dışında yaşamaya mahkum ettiler."

"Evet, evet, bütün bunları biliyoruz, Tretar. Asıl konuya gel. Yoruluyorum. Ve Solaris o kadar sıcak ki! Dikkat etmezsem terlemeye başlayacağım."

"Eğer Haşmetlileri bana bir dakika daha tahammül gösterirlerse. "

Agah'ran'ın eli seğirdi. Bu başka bir adamda, yummğun sıkılması ile eşdeğerdi. "O ruhlara ihtiyacımız var, Tretar. Sen oradaydın. Raporu duydun. Nankör oğlumuz Reesh'ahn -atalarımız

kemirsin onu- o barbar şeytan, Volkaranlı Stephen ile gizli pazarlıklar yapıyor. Eğer ittifakları... Ah, bak bu bizi ne hale getirdi. Titriyoruz. Zayıf hissediyoruz. Dinlenmemiz gerek."

Tretar parmaklarını şıklattı. Oda hizmetkarı ellerini çırptı. Köleler kenarda duran bir tahtırevanı getirdiler. Başka köleler İmparator Majesteleri'ni nazikçe kollarından kaldırdılar ve üzerinde uzandığı yastıklardan tahtırevana oturttular. Majesteleri yeni yastıklarının üzerine büyük bir telaş ve koşuşturmayla yerleştirildi. Köleler tahtırevanı omuzlarına aldılar.

"Yavaşça, yavaşça," diye emretti hizmetkar. "Çok hızlı kaldırmayın. Hareket Majesteleri'nin başını döndürüyor."

Tahtırevan yavaşça kaldırıldı. Kraliyet Weesham'ı ayağa kalktı ve tahtırevanı takip etti. Kont Tretar weeshamın arkasından gitti. Endişeyle izleyen oda hizmetkarı, Majesteleri'nin bayılma ihtimaline karşılık tahtırevanın çevresinde koşturup duruyordu. Tahtırevan önderliğinde alay bahçeden -on adımlık yorucu bir yolculuğun ardından- imparatorun oturma odasına ulaştı.

Agah'ran -iki yüzlü yaşlarının başlarında, (boyanın altında) sıradışı yakışıklılığa sahip bir elfti onunla ilk karşılaşanlardan bazılarımn düşündüğünün aksine sakat değildi. İmparator Majesteleri'nin uzuvlarında hiçbir şey yoktu. Agah'ran (elf standartlarına göre orta yaşlarındaydı) yürümeyi aslında pek iyi beceriyordu ve gerektiğinde yürüyordu da. Ama bu sıradışı çaba sonradan, günler sürecek bir bitkinliğe sebep oluyordu.

Görkemle döşenmiş oturma odasına gelince Agah'ran parmaklarıyla bitkin bir hareket yaptı.

"Majesteleri durmak istiyor," diye bildirdi Tretar.

Oda hizmetkarı kontun emrini tekrarladı. Köleler emre uydu. Tahtırevan, İmparator Majesteleri'nin midesi bulanmasın diye yavaş yavaş yere indirildi. İmparator yerinden kaldırıldı ve bahçeye bakan bir sandalyeye oturtuldu.

"Bizi biraz sola çevir. Bu açıdan manzarayı çok daha az yorucu buluyorum. Bize biraz çikolata doldur. Sen de alır mıydın, Tretar?"

"İmparator Majesteleri beni de düşündüğü için onur duydum." Kont Tretar eğildi. Çikolatadan tiksinirdi, ama öneriyi reddederek imparatoru gücendirmeyi hayal bile edemezdi.

Kölelerden biri semavere uzandı. Huzursuz görünen wees?ham (bu doğaldı, çünkü konuşma gerçek efendileri, Kenkariler ile ilgiliydi) kaçmak için bir yol gördü ve araya girdi. "Korkarım çikolata ılımış, Ey Yüce. Efendimiz. İmparator Majesteleri'ne yenisini getirmekten mutlu olurum. İmparator Majesteleri'nin çikolatayı hangi sıcaklıkta sevdiğini çok iyi biliyorum."

Agah'ran Tretar'a baktı. Kont başını salladı.

"Pekala, weesham," dedi İmparator tembel tembel. "Huzurumuzdan çekilebilirsin. Oda sıcaklığından altı derece yüksek olacak, bir derece daha fazla değil."

"Evet, lordum." Elleri sinirli sinirli siyah cüppesini çekiştirmekte olan Geir eğildi ve çıktı. Tretar elini salladı. Oda hizmketkarı köleleri odadan çıkardı. Sonra geriye çekilip gözden kayboldu.

"Bir casus mu, sence?" diye sordu Agah'ran, dışarı çıkan Weesham'ı kastederek. "Kenkariler onun aracılığı ile mi öğrendiler?"

"Hayır, lordum. Kenkariler bu kadar kaba bir şeyi yapmayı hayal bile edemezler. Büyü konusunda güçlü olabilirler, ama basit ve politik açıdan naif bir topluluktur. Geir görev yemini etmiş biri ve bu görev, İmparator Majesteleri'nin ruhunu saklamak. Bu kutsal bir görevdir ve Kenkariler ötesine karışmazlar."

Tretar öne eğildi, sesini alçalttı. "Öğrendiklerime bakılırsa, lordum, bu krize yol açan Görünmeyenler'in beceriksizliği imiş."

Boyalı gözkapağının bir köşesi seğirdi. "Görünmeyenler hata yapmaz, Tretar," dedi Agah'ran.

'~Onlar da ölümlü, Ey İhtişamlı Efendimiz. İmparator Majesteleri dışındaki tüm ölümlüler gibi onlar da hata yapabilir. Ve" -Tretar biraz daha yanaştı- "Görünmeyenler'in olayla ilgili elfleri

cezalandırmak için adımlar attığını duydum. Artık hayatta değiller. Ve ne de Prenses'in ölümünü Kenkarilere bildiren Geir hayatta."

Agah'ran büyük ölçüde rahatlamış göründü. "O zaman konu halledildi ve bir daha böyle bir şeyolmayacak. Bunu sağlayacaksın, Tretar. Dileklerimizi Görünmeyenler'e ısrarlı bir şekilde ilet."

"Elbette, lordum," dedi Tretar. Böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu. Bırak soğukkanlı iblisler kendi işlerine baksınlar! Onlarla ilgili hiçbir şeye karışmak istemiyordu.

"Ama bu bize mevcut sorunumuzda yardımcı olmuyor, Tretar," diye devam etti Agah'ran ılımlı bir şekilde. "Deyim yerindeyse, yumurtalar kırılmış. Onları kabuklarının içine geri koymamızın bir yolu yok."

"Hayır, Ey İhtişamlı Efendimiz," diye kabul etti Tretar, daha az tehlikeli ve çok daha önemli bir konuya döndükleri için memnun. "Ve bu yüzden, İmparator Majesteleri'ne omlet yapmalarını öneriyonım."

"Çok akıllıca, Tretar." İmparatorun boyalı gözkapakları hafifçe kırıştı. "Bu omleti biz mi yiyoruz, yoksa Kenkarilere mi yediriyoruz?"

"İkisi de değil, Majesteleri. Düşmanımıza yediriyoruz." "Zehirli bir omlet, demek."

Tretar saygı ile eğildi. "Görüyorum ki Majesteleri benden

çok daha ileride."

"Bir insan çocuğundan bahsetmiştin... Adı neydi? Dün imperanon'a getirilen."

"Bane, Majesteleri."

"Evet. Sevimli bir çocuk, ya da bana öyle söylendi. Bir insan için görünüşü fena değilmiş. Onu ne yapacağız, Tretar? Onun o vahşi hikayesine inanmalı mı?"

"Biraz araştırma yaptım, İmparator Majeste1eri. Öğrendiklerimi işitmek ilginizi çeker miydi?"

"En azından hoşumuza gidebilir," dedi imparator, alınmış kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Majesteleri'nin köleleri arasında, bir zamanlar Kral Stephen'in ailesine hizmet etmiş bir insan var. Küçük bir uşak. Vokaran ordusuna katılması için baskı yapılmış. Adam ve bu çocuğu, Bane'i bir araya getirdim. Uşak çocuğu hemen tanıdı. Aslında, sefil adam hayalet gördüğünü düşünerek bayılacaktı neredeyse."

"Şaşırtıcı derecede batıl inançlı -insanlar," diye yorum yaptı Agah'ran.

"Evet, lordum. Yalnızca adam çocuğu tanımakla kalmadı,

çocuk da uşağı tanıdı. Ona ismiyle hitap etti.....

"İsmiyle mi? Bir uşağa mı? Bah! Bu Bane bir prens olamaz!" "İnsanlar demokratik olma eğilimindedir, efendim. Eğer bir dilekleri varsa Kral Stephen'ın en düşük, en sıradan insanları bile huzuruna kabul ettiği söyleniyor."

"Hah! Ne korkunç! Bayılacağım neredeyse," dedi Agah'ran.

"Bana şu kokulu tuzları uzat, Tretar."

Kont gümüş bezeli küçük bir şişe kaldırdı, oda hizmetkarına işaret etti, o da bir köleye işaret etti, köle şişeyi aldı ve imparatonın burnundan uygun bir uzaklıkta tuttu. Kokulu tuzları defalarca koklayan Agah'ran'ın zihni açıldı ve insanların barbarca uygulamalarını dinlemenin getirdiği şoktan kurtuldu.

"Eğer kendinizi yeterince iyi hissediyorsanmz, lordum, devam edeyim."

"Bütün bunlar nereye gidiyor, Treta çocuğun Kenkarilerle ne ilgisi var? Bizi kandıramazsın, Kont. Akıllıyızdır. Burada bir bağlantı olduğunu anlıyoruz."

Kont saygıyla eğildi. "İmparator Majesteleri'nin beyni ejder tuzağı gibi. Eğer Haşmetlileri biraz daha sabır gösterebilirlerse, çocuğu asil huzurlarına getirmek için Majesteleri'nin izin vermesini diliyorum. çocuğun anlatacağı hikayeyi İmparator Majesteleri'nin oldukça ilginç bulacağına inanıyorum."

"Bir insanı mı? Bizim huzurumuza mı? Ya... ya" -Agah'ran perişan bir şekilde elini salladı- "ya bir şey kaparsak?"

"Oğlan baştan ayağa yıkandı, Majesteleri," dedi Kont kendisine yakışan bir ciddiyet ile.

Agah'ran hizmetkara işaret etti, hizmetkar köleye işaret etti, köle imparatora kokulu bir mendil uzattı. Mendili burnuna tutan Agah'ran hafif bir baş sallama ile Tretar'ın devam etmesini' söyledi. Kont parmaklarını şıklattı. İki kraliyet muhafızı, aralarında çocuk ile içeri girdiler.

"Dur! Durun orada!" diye emretti Agahıran, çocuk geniş odada dört adım bile atmadığı halde.

"Muhafızlar, dışarı çıkın," diye emretti Tretar. "İmparator Majesteleri, size Ekselansları Bane'i, Volkaran Prensi'ni sunuyorum....

"Ve Uylandia ve Yüksek Alemler'in," diye ekledi çocuk.

"Gerçek babam öldüğünden beri."

Azametle bir adım attı, zarafetle eğildi. Prens imparatora saygılarını sunmuştu, ama eşidine, bir eşit olarak sunduğunu açıkça belirtmiş oluyordu.

Kendi halkının imparatorları önünde yerlere kapandığını görmeye alışık olan Agah'ran böylesine bir küstahlık ve cesaret karşısında hayretler içinde kalmıştı. Bu bir elfin ruhuna malolurdu. Tretar nefesini tutu, belki de ciddi bir hata yapmış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bane başını kaldırdı, küçük bedenini doğrulttu ve gülümsedi. Yıkanmış ve Tretar'ın onun için bulabildiği ne kadar süslü eşya varsa onlarla giydirilmişti (insan çocukları elf çocuklarına göre oldukça topludur). Altın bukleleri taranmış, ışıkta parlıyordu. Bane'in derisi ince porselen gibiydi, gözleri imparatonın geirinin elindeki kutunun üzerine kakılmış lapisten daha maviydi. Agah'ran çocuğun güzelliğinden etkilenmişti, ya da imparatorun bir kaşını kaldırdığını ve mendilini biraz indirdiğini gören Tretar öyle düşünmüştü.

"Yakına gel, çocuk..."

Tretar hafifçe öksürdü.

Agah'ran ipucunu yakaladı. "Yakına gel, Ekselansları, ki sana bir bakabileyim."

Kont bir nefes aldı. İmparator büyülenmişti. Gerçek anlamda değil, elbette. Agah'ran onu büyüye karşı koruyan güçlü tılsımlar takıyordu. Bane ile ilk görüşmesinde Tretar insan çocuğunun onun üzerinde kaba bir sevdirme büyüsü yapmaya çalıştığını görünce çok eğlenmişti. Büyünün etkisi olmamıştı, ama Tretar'ın çocuğun gerçeğin en azından bir kısmını söylediğine ilişkin elde ettiği ilk verilerden biriydi.

"Fazla yaklaşma," dedi Agah'ran. Aristagon'daki parfümlerin tamamı bile bir insanın kokusunu maskeleyemezdi. "İşte, bu yeterince yakın. Demek Volkaranlı Kral Stephen'ın oğlu olduğunu iddia ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum, Haşmetlim," dedi Bane, hafifçe kaşlarını çatarak.

Agah'ran Tretar'a sert bir bakış fırlattı, Tretar başını eğeli. "Sabır, lordum," dedi yumuşak bir sesle. "İmparator Majesteleri'ne babanızın ismini' söyleyin, Ekselanslan."

"Sinistrad, İmparator Majesteleri," dedi Bane gururla. "Yüksek Alem'den bir gizemustası."

"İnsanlann Yedinci Seviye'den bir sihirbaza verdikleri isim, lordum," diye açıkladı Tretar.

"Yedinci Seviye demek. Ya annenin adı?"

"Uylandialı Anne, Volkaran ve Uylandia Kraliçesi."

"Aman, aman," diye mırıldandı Agah'ran, şok içinde, kendisi de sayamadığı kadar çok gayrumeşru çocuk yapmış olmasına rağmen. "Korkarım bir hata yapmışsın, Kont. Eğer bu piç kralın oğlu değilse, o zaman prens de değil."

"Evet, öyleyim, lordum!" diye haykırdı Bane, ona çok yakışan ve daha da önemlisi, oldukça ikna edici olan 'çocuksu bir öfkeyle. "Stephen beni yasaloğlu olarak tanıdı. Beni varisi yaptı. Annem onu belgeleri imzalamaya zorladı. Onlan gördüm. Stephen annem ne derse yapmak zorunda. Annemin kendi ordusu var. Kral olarak kalmak istiyorsa, annemin desteğine ihtiyacı var."

Agah'ran Tretar'a bir bakış fırlattı.

Kont gözlerini yuvarladı. "İnsanlardan ne beklersiniz ki!" demek ister gibiydi.

İmparator gülümseyecek oldu, vazgeçti. Bir gülümseme boyalarını bozabilirdi. "Böyle bir düzenleme ilgili tüm taraftara tatminkar gelmiş olmalı, Ekselansları. O Geg yerinde bulunduğuna göre bir şeyin bu düzenlemeyi bozduğunu hissettik. Neydi adı..."

"Drevlin, lordum," diye mırıldandı Tretar.

"Evet, Drevlin. Orada ne yapıyordun, çocuk?"

"Tutsak alınmıştım, Haşmetlim." Bane'in gözleri aniden gelen yaşlarla parladı. "Stephen Usta Hugh adında bir katil tuttu..."

"Olamaz!" Agah'ran'ın boyalı gözkapakları titreşti. "Lordum, lütfen kesmeyin," diye uyardı Tretar nazikçe.

"Usta Hugh Yüksek Alemler'e gitti. Babamı öldürdü, İmparator Majesteleri ve beni de öldürecekti, ama babam ölmeden önce katili ölümcül bir şekilde yaralamayı başardı. Ama ondan sonra Bothar'el isimli bir elf kaptan tarafından yakalandım. Kaptan asilerle birlikte, sanırım."

Agah'ran yine Tretar'a bir bakış fırlattı. Tretar başını sallayarak onayladı.

"Bothar'el beni Volkaran'a geri götürdü. Stephen'ın beni geri almak için para ödeyeceğini hesaplamıştı." Bane'in dudaklan kıvrıldı. "Stephen beni yolundan uzaklaştırmak için para ödedi. Bothar'el beni Gegler'e gönderdi, beni tutsak almaları için para ödedi."

"Haşmetlileri," diye araya girdi Tretar, "bu sıralarda Stephen insanlar arasında, prensin elfter tarafından yakalandığını ve öldürüldüğünü yaydığını hatırlayacaksınız. Hikaye insanların bize karşı ayaklanmasına sebep oldu."

"Ama söyle bana, Kont, neden Stephen çocuğu halledip kurtulmadı?" diye sordu Agah'ran, Bane'e sanki kafesinden salınmış bir tür egzotik hayvanmış gibi bakarak.

"Çünkü o sırada gizemustaları Yüksek Alem'den kaçmak zorunda kalmışlardı. Casuslarımıza göre Yüksek Alem yaşanılmaz hale gelmiş. Volkaran'a taşınmışlar ve Stephen'a, aralarında güçlü bir önder olan Sinistrad'ın oğluna zarar verirse bunun canına mal olacağını söylemişler."

"Yine de kraliçe oğlunun tutsak kalmasına izin veriyor. Neden annen böyle bir şeye izin versin?" diye sordu Bane'e Agah'ran.

"Çünkü eğer halk onun gizemustalarından birine orospuluk yaptığını duyarsa onu cadı diye yakarlar," dedi Bane, bu kaba ama tasvir edici sözcüğün oldukça sevimli gelmesine sebep olan bir masum havayla.

Kont öksürdü. "Bundan daha fazlası olduğuna inanıyorum, İmparator Majesteleri. Casuslarımız Kraliçe Anne'in tahtı kendine istediğini rapor etti. Çocuğun babası olan Sinistrad isimli gizemustası ile bir olarak bunu başarmaya niyetleniyordu.

Ama adam öldü ve şimdi ne o ne de hayatta kalan sihirbazlar Stephen'ı tahtından indirip Volkaran'ı kontrol altına atmaya yetecek kadar güçlü."

"Ama ben yeterince güçlüyüm, lordum," dedi Bane masum masum.

Agah'ran oldukça eğleniyormuş göründü. Hatta Bane'e daha iyi bakmak için mendilini aşağı indirdi. "Gerçekten mi, çocuk?"

"Evet, Haşmetlim," dedi Bane. "Bütün bunları düşünüp duruyordum. Ya aniden, sağ salim Volkaran'da beliriverirsem? Halka elflerin beni kaçırdığını, ama benim kaçmayı başardığımı söylerim. Halk beni seviyor. Kahraman olurum. Stephen ve Anne'in beni geri almaktan başka çaresi kalmaz."

"Ama Stephen senden yine kurtulur," dedi Agah'ran, esneyerek ve bitkin elini alnından geçirerek. Uyku vakti geçmişti. "Ve bu sana birşeyler kazandırıyor olsa da, bize ne kazandıracağını göremiyomm."

"Çok şey kazandırır, lordum," dedi Bane serinkanlılıkla. "Eğer kral ve kraliçe aniden ölürse, tahtın varisi ben olurum."

"Aman, aman," diye mırıldandı Agah'ran. Gözlerini o kadar Iri açtı ki, gözkapaklanndaki boya çatladı.

"Hizmetkar, muhafızlan çağır," diye emretti Tretar, işaretleri okuyarak. "Oğlanı çıkar."

Bane alevlendi. "Siz, bayım, Volkaran Prensi ile konuşuyorsunuz!"

Tretar imparatora bir göz attı, boyalı gözkapaklarının eğlenerek titreştiğini gördü.

"Affınıza sığınırım, Ekselanslan. İmparator Majesteleri bu
görüşmeden büyük zevk aldı, ama yorulmaya başladı."

"Başımız ağnyor," dedi Agah'ran, cilalı tırnaklannı şakaklarına bastırarak.

"Majesteleri'nin rahatsız olmasına üzüldüm," dedi Bane vakar ile. "Çekileceğim."

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Tretar, kahkaha atmamak Için cesurca mücadele ederek. "Muhafızlar, lütfen Ekselanslan'na odasına kadar eşlik edin."

Muhafızlar içeri girdi ve Bane'i dışarı çıkardı. Bane Tretar'a gizlice, sorarcasına baktı. Kont gülümsedi, her şeyin yolunda olduğunu ifade etti. Bane memnun göründü, çoğu elf çocuğunda bulunmayan bir zarafet ile muhafızların arasında yürüyüp gitti.

"Olağanüstü," dedi Agah'ran, bir kez daha kokulu tuzlara başvurarak.

"Majesteleri'ne insanlarla uğraştığımızı ve barbarca alışkanlıkları karşısında şok geçirmememiz gerektiğini hatırlatmama gerek yok."

"Böyle söylemen çok kolay, Kont, ama kiralık katiller ve orospularla dolu bu mide bulandırıcı hikayenin öğle yemeğine iştah bırakmadığından eminim.. Son derece hassas bir sindirim sistemimiz vardır, Tretar."

"Ne yazık ki bunun farkındayım, Majesteleri ve bu yüzden çok özür dilerim."

"Yine de," diye düşündü İmparatar, "eğer oğlan Volkaran tahtına çıkarsa, bize son derece minnettar olmak için sebepleri olacak."

"Kesinlikle, Ey Yüce Efendim," dedi Tretar. "En azından Prens Reesh'ahn ile ittifak kurmayı reddeder, asileri kendi başlarının çaresine bakmak üzere yalnız bırakır, hatta onlara savaş ilan etmeye ikna edilebilirdi. İmparatar Majesteleri'ne genç kral Bane'e hamilik etmesini de önerirdim. İnsanların savaş halindeki hizipleri arasında barış sağlanması için bir istila kuvveti gönderirdik. Kendi iyilikleri için, elbette."

Agah'ran'ın boyalı gözkapaklan parıldadı. "Bu oğlanın bize Volkaran'ı verebileceğini söylüyorsun, Tretar."

"Evet, lordum. Büyük ödüller karşılığında, elbette."

"Ya bu sihirbazlar, bu 'gizemustaları'?" İnsan dilindeki sözcüğü telaffuz etmek zorunda kaldığı için yüzünü buruşturdu.

Kont omuzlarını silkti "Ölüyorlar, İmparatar Majesteleri. Küstah, inatçıdırlar, kendi ırkları arasında bile sevilmezler ve güvenilmezler. Bize sorun yaratacaklarından kuşkuluyum. Yaratırlarsa, oğlan onlan hizaya sokar."

"Ya Kenkariler?' Bizim silhirbazlarınıız ne olacak?"

"Bırakın ne isterlerse yapsınlar, lordum. İnsanlar hüküm altına alınıp bastırıldıktan sonra güçlerinizi asileri yok etmek üzerinde yoğunlaştırabilirsiniz. Bu tamamlandıktan sonra Drevlin'deki Gegleri yok eder, Yıksı-diksi'yi ele geçirirsiniz. O zaman artık ölülerin ruhlarına ihtiyacınız kalmaz, Ey Yüce Efendim. Arianus'taki tüm canlıların ruhları elinizin altındayken, ihtiyacınız kalmaz."

"Çok dahice, Kont Tretar. Sizi takdir ediyoruz." "Teşekkür ederim, lordum." Kont yerlere kadar eğildi. "Ama bu zaman alacaktır."

"Evet, İmparator Majesteleri."

"Ya bu sefil Gegleri ne yapacağız? Makineyi kapattılar ve suyumuzu kestiler!"

"Kaptan Sang-drax -mükemmel bir subay, bu arada, İmparator Majesteleri'nin dikkatlerini ona çekmek isterim- bize bir Geg tutsak getirdi."

"Evet, işittik." İmparator, sanki pis koku saral'ın yarısına sızmayı başarmış gibi mendilini bumuna tuttu. "Neden olduğunu anlayamıyonız. Kraliyet hayvanat bahçesinde bir çift var, değil mi?"

"İmparator Majesteleri bugün çok şakacı," dedi Tretar, beklendiğini bildiği bir kahkaha ekleyerek.

"Değiliz," diye bildirdi Agah'ran aksi aksi. "Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Ama bu Geg'in senin için bir önemi olduğunu varsayıyoruz, öyle mi?"

"Bir rehine olarak, lordum. Geglere bir ültimatom vermeyi öneriyorum: ya Yıksı-diksi'yi çalıştırırlar ya da bu dişi Geg'den kalanları bir sürü küçük kutu içinde geri göndeririz."

"Bir Geg eksik ya da fazla olsa ne çıkar, Tretar? Sıçan gibi ürüyorlar. Anlayamıyorum..."

"Affınıza sığınırım, Haşmetlim, ama Gegler birbirine çok bağlı bir ırktır. Bir Gegin başına gelenin herkesin başına gelmiş sayılacağı gibi antika bir inanışları vardır. Sanırım bu tehdit istediğimizi yapmaları için yeterli olacaktır."

"Eğer sen öyle sanıyorsan, Kont Tretar, o zaman emrimiz bu olacaktır."

"Teşekkür ederim, lordum. Ve şimdi, Majesteleri yorgun göründüğüne göre..."

"Yorgunuz, Tretar. İtiraf ediyomz. Devlet işlerinin baskıları, sevgili kont, devlet işlerinin baskıları... Ama aklımıza bir şey geliyor. "

"Evet, Haşmetlim?"

"İnsanları kuşkulandırmadan oğlanı nasıl Volkaran'a gönderiyoruz? Ve eğer onu geri gönderirsek Kral Stephen'ı oğlanın işini sessizce bitirmekten alıkoyan ne olacak?" Agah'ran başını salladı ve gösterdiği çabayla kendini çok yordu. "Çok fazla zorluk görüyoruz..."

"Endişelenmeden dinlenin, Ey Yüce Efendimiz, bütün bunları hesaba kattım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, 'lordum."

"Niyetin nedir, peki, kont?"

Kont kölelere ve hizmetkara bir göz attı. Eğildi, Görkemli Majesteleri'nin parfümlü kulağına fısıldadı.

Agah'ran bir an hayretler içinde danışmanına bakakaldı.

Sonra dövülmüş mercan ile boyanmış dudaklarına bir gülümseme yayıldı. İmparator danışmanının zekasının farkındaydı, tıpkı danışman imparatorunun -görünüşüne rağmen- aptalolmadığının farkında olması gibi.

"Onaylıyoruz, Kont. Ayarlamaları sen yapar mısın?"

"Yapılmış sayın, İmparator Majesteleri."

"Oğlana ne söyleyeceksin? Gitmek için can atacaktır."

Kont gülümsedi. "İtiraf etmeliyim, lordum, planı öneren oğlan oldu."

"Küçük kurnaz şeytan. Tüm insan çocukları bunun gibi mi, Tretar?"

"Sanmıyorum, Ey Yüce Efendim, aksi halde insanlar uzun zaman önce bizi altederdi."

"Evet, eh, bu izlemeye değer. Gözünü ondan ayırma, Tretar. Daha fazla detay dinlemeye bayılırdık, ama başka zaman." Agah'ran elini zayıfça alnından geçirdi. "Başağrısı şiddetleniyor."

"Majesteleri halkı için çok acıya katlanıyor," dedi Tretar, yerlere kadar eğilerek.

"Biliyoruz, Tretar. Biliyoruz." Agah'ran acıyla içini çekti.

"Ve takdir etmiyorlar."

"Tam tersine, size hayranlar, lordum. Majesteleri'ne özen gösterin," diye emretti Tretar, parmaklarını şıklatarak.

Oda hizmetkarı eyleme geçti. Köleler her yönden koşarak geldi, soğuk kompresler, sıcak havlular, sıcak şarap ve soğuk su getirdiler.

"Bizi yatak odamıza taşı," dedi Agah'ran hafifçe.

Hizmetkar yönetimi ele aldı ve karmaşık prosedürü yönetti.

Kont Tretar imparator divandan kaldırılana, işlemeli bir sedyeye, ipek yastıkları arasına yerleştirilene ve mercan solucanı hızında (kraliyet dengesini bozmamak için), bir alay ile taşınana kadar bekledi. Kapının yanında Agah'ran zayıf bir işaret yaptı.

Dikkatle izlemekte olan Tretar hemen koşturdu.

"Evet, lordum?"

"Oğlanın yanında birisi var. Bir insan ucube, derisi maviye dönen. "

"Evet, İmparator Majesteleri," diye yanıt verdi Tretar, açıklama ihtiyacı duymayarak. "Böyle söylendi."

"Ya o?"

"Endişelenecek bir şey yok, lordum. Bu adamın gizemustalarından biri olduğunun söylendiğini duydum. Kaptan Sang-drax'ı sorguladım. Kaptan'a göre bu mavi derili adam oğlanın uşağı. "

Agah'ran başını salladı ve boyalı gözkapaklannı kapattı. Köleler onu taşıyarak götürdüler. Tretar artık ona ihtiyaç duyulmadığmdan emin olana kadar bekledi, sonra -kendi kendine tatmin içinde gülümseyerek- planının ilk adımını yürürlüğe koymak için uzaklaştı.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

KRALİYET SARAYI
VOLKARAN ADALARI
ORTA ALEM

Kral Stephen'ın şatosu elf kralının Aristagon'daki sarayından çok farklıydı. İmperanon, mozaikler ile süslü kuleleri ve minareleri, boyalı duvarları ve oymalan ile zarafetle tasarlanmış bir binalar topluluğu idi. Kral Stephen'ın kalesi katı, büyük, köşeliydi; sert, siperlikli kuleleri duman renkli gökyüzüne karanlık ve sevimsiz bir şekilde yükseliyordu. Deyimdeki gibi, taştaki farklılık ette de görülebiliyordu.

Imperanon'da gece meşaleler ve şamdanlarla alev alev olurdu. Volkaran'da, Gökkubbenin parlak ışığı, kulelere tünemiş muhafız ejderlerin pulları üzerinde parlardı. Nöbet ışıkları alacakaranlıkta kırmızı kırmızı parlar, dönen ejderli korsanların yolunu aydınlatır, gözleri elf ejder gemilerine karşı devamlı gökyüzünü tarayan insan nöbetçilere ısı sağlardı.

Uzun zamandır hiçbir elf ejder gemisinin Volkaran göklerinde uçmaya cesaret edememiş olduğu gerçeği nöbetçilerin dikkatini gevşetmelerine sebep olmuyordu. Şato duvarlarının yakınındaki ilkdüşüş kasabasında yaşayanların bazıları, Stephen'ın nöbetçileri elf gemilerine karşı koymadığını fısıldaşıyordu. Hayır, kanayönünden değil kirayönünden gelen, eve daha yakın düşmanları gözetliyordu.

Bir süre insanlar arasında yaşayan Alfred bu ırk hakkında aşağıdaki yazıyı yazmıştı. Yazının başlığı Hayret Verici Bir Tarih'tir.* Çünkü insanların arasında, büyü yetenekleri, Kenkariler haricinde kalan elflerden çok daha üstün olan gizemustaları vardı. Ve bu savaşta, Kenkarilerin tarafsız olduğu varsayılıyordu.

Ama kendi ırklarının iç savaşları gizemustalarını gücendirdi ve tiksindirdi. Savaşan hiziplere barış getirme çabalarının boşuna olduğunu görünce, gizemustaları Yüksek Alem'e, Sartanların inşa ettiği şehirlere giderek barış içinde yaşamayı umdular. Onların gidişIeri insanları Tribus elflerinin saldırılarına karşı savunmasız bıraktı. Tribus elfleri diğer elf klanlarını altedip güç kullanarak birleştirdikten sonra, dikkatlerini Drevlin'den gelen su gemilerine saldıran insan korsanlarına çevirdiler.

Tribus elfleri Volkaran'da pek çok insan ülkesini fethetti. Bölmek ve ele geçirmek için kılıç kadar rüşvet ve ihanetleri de kullandılar. İnsanlar oğullarının ve kızlarının köleleştiğini gördüler; çoğu yiyeceklerinin elf ağızlarına gittiğini gördüler; elf lordların sırf eğlence için ejderleri katlettiğini gördüler, Zaman içinde insanlar, birbirlerinden çok elflerden nefret ettiklerine karar verdiler.

Gizlice çalışan iki insan klanı bir ittifak oluşturdu ve bu ittifakı, Volkaranlı Stephen'ın Uylandialı Anne ile evlenmesi mühürledi. İnsanlar istila güçlerini Volkarandan atmaya başladılar. Bu çaba ünlü Yedi Otlak Savaşı ile son buldu. Savaşı olağanüstü kılan, mağlup tarafın sonunda galip gelmesiydi*.

* Savaşta yenilen Kral Stephen Prens Reesh'ahn karşısında teslim olmak zorunda kalmıştı. Elfler insanları tutsak almış, onları köleliğe götürüyorlardı ki, Kuzguni Tarlakuşu isimli bir insan ozan bir meydan okuma şarkısı söylemeye başladı. Şarkının elfler üzerinde güçlü, neredeyse büyülü bir etkisi olduğu anlaşıldı. Şarkı elfleri, herkesin barış içinde yaşadığı, toplumlarında

güzelolan her şeyin değer bulduğu bir zamana götürüyor, Elfler silahlarını attılar; çoğu kaybedilen değerler için ağlamaya başladı. Kral ve ordusu yakındaki bir şatoya çekildi. Elfler savaş alanını terk ettiler ve gemilerine döndüler. Böylece elf devrimi başlamış oldu. Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisinin 1. cildi.

İnsanlar birleşmeyi başarabilseydi Arianus elfleri bu kadar güçlü olmazdı. Bir ırk olarak birleşmiş insanlar elflerin delemeyeceği bir duvar oluştururlardı. İnsanlar kolayca değişik elf klanlarından faydalanabilir, Aristagon'da tutunmayı başarabilirlerdi (ya da en azından Aristagon'dan atılmamayı başarabilirlerdi!)

Ama elfleri züppe ve zayıf sayan insanlar onları küçümseyerek hata yaptılar. Değişik insan hizipler, uzun rekabet tarihleri ile, elf saldırılarını savuşturmaktan çok birbirleri ile savaşmakla ilgileniyorlardı. İşin özünde insanlar kendi kendilerini yendiler, o kadar zayıf düştüler ki, güçlü Paxarlar'ın tek yapması gereken ayaklarını yere vurmak ve "Öcüüü!" diye bağırmak oldu. İnsanlar dehşet içinde kaçtılar.

İnsanlar Aristagon'dan sürüldü. Volkaran Adaları'na ve daha büyük bir kıta olan Uylandia'ya kaçtılar. Burada bir kez daha birleşebilirlerdi. Elfler arasında çıkan Kardeş-kanı Savaşı sırasında insanlar kolayca kaybettikleri tüm toprakları yeniden ele geçirebilirlerdi. Imperanon'u bile almaları mümkündü, Elfler arasında daha sonra Prens Reesh'ahn önderliğinde çıkan isyan elf istila güçlerini çekilmeye zorladı.

1 Yön bulma sistemi, Ö/ıım Kapısı Serisinin ilk cildi olan Ejder Kanadı'nda detaylı olarak açıklanmıştır. Daha genel amaçlar için, kirayönü batıya, kanayönü doğuya, ileriyön kuzeye, geriyön güneye denk gelmektedir. Bu ifade, Stephen'ın elf krallıkların'dan çok Uylandia'dan gelebilecek ejderler hakkında endişelendiğini belirtmektedir.

2 Volkaran Şatosu'nda bulunmuştur. Alfred tarihçeyi, kuşkusuz insanlara kendi aptallıklarını anlatmak için insan dilinde yazılmıştır. Sartan kararsız doğasına bir kez daha yenik düşerek kitabı krala hiç göstermemiş, anlaşılan Stephen ya da Anne'in tesadüfen ona rastlayacağını umarak kütüphaneye koymuştur.

Alfred'in tarihçesi hüzünlü bir not içerir:

Uylandia ile Volkaran bir kez daha insanların kontrolü altındaydı. Ama elf tehdidi kalktığından beri insanlar bir kez daha birbirlerinden nefret edecek kadar güvende hissediyorlar kendilerini. Hizipler savaş çığlıkları atıyor ve birbirlerinin boğazına atılıyorlar. Her iki taraftaki güçlü baronlar Stephen ile Anne'in birliğinin artık faydalı olmadığı yolunda karanlık sözler söylüyorlar. Kral ve kraliçe tehlikeli bir oyun oynamak zorunda kalıyor.

Bu ikisi aslında birbirlerini çok seviyorlar. Nefret yıllarında başlayan bır politik evlilik olmasına rağmen, karşılıklı saygı ve sevgi ile çiçek açmış. Ama ikisi de, takipçilerini kontrol etmeyi başaramazlarsa bu çiçeğin zamansızca kuruyup gideceğini biliyorlar.

Bu yüzden ikisi de hayatlarındaki en kıymetli varlıktan -birbirlerinden- nefret ediyormuş gibi davranıyor: Halk içinde yüksek sesle tartışıyor, yalnız başınayken sevgiyle sarılıyorlar. Evliliğin ve dolayısıyla ittifakın yıkılmak üzere olduğunu düşünen karşıt güçlerin üyeleri entrikalarını kral ile kraliçeye açık açık fısıldıyorlar, bu ikisinin aslında bir olduğunu fark etmiyorlardı. Böylece Stephen ile Anne krallıklarını yok edebilecek alevleri kontrol edebiliyor, söndürebiliyordu.

Ama şimdi yeni bir sorun var -Bane. Ve onunla ne yapacağımız benim hayal edemediğim bir şey. Ama menschler için korkuyorum. Hepsi için korkuyorum.

Sorun çözülmüştü. Bane yok olmuş, mavi derili bir adam tarafından çok uzaktaki bir aleme götürülmüştü -en azından Kral Stephen'ın Bane'in gerçek annesi, Yüksek Alemli Iridare anlattığı belirsiz hikaye buydu.

Bane'i ne kadar uzağa götürdülerse, o kadar iyi, diye düşünüyordu Stephen. Bane yaklaşık bir yıl önce kaybolmuştu ve oğlanın yok oluşu ile krallığın üzerindeki lanet de kalkmış gibiydi.

Kraliçe Anne yine hamile kaldı ve sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdi. Çocuk Uylandia Prensesi idi ve Volkaran tacı, mevcut yasalara göre kadın ellerine geçemese de, yasalar yıllar içinde değişme eğilimi gösterirlerdi, özellikle de Stephen'ın oğlu olmadığından. Kral ve kraliçe kızlarına bayılıyorlardı. Bu sefer hiçbir yabancı çocuk beşikte belirmesin diye üçüncü seviyeden büyücüler gece gündüz nöbet tutmak üzere görevlendirilmişti.

Aynı zamanda, bu önemli senede Aşağı Alemler'deki Geglerin isyanı elfleri daha da zayıflatmış, güçlerini azaltmıştı. Stephen'ın orduları elfleri Volkaran adalarının kıyılarına kadar sürmeyi başarmıştı.

Su yüklü bir elf ejder gemisi insanların eline yeni geçmişti. Bu sene su hasadı iyi olmuştu. Stephen su kısıtlamasını kaldırabilmiş ve bu halkını memnun etmişti. Tartışan hizipler - çoğunlukla- birbirleri hakkında iyi düşüncelere sahipti ve artık aralarında çıkan tartışmalar iyi huylu niteliğe sahiptiler. Kanlı hançerlerle değil, kanlı burunlarla noktalanıyordu.

* Bane'in hikayesi Ölüm Kapısı Serisinin I. cildi olan Ejder Kanadı'nda detaylı olarak anlatılmaktadır.

"Tüm dünyaya seni sevdiğimi söylemeyi ciddi olarak düşünüyoruın, hayatım," dedi Stephen, karısının omzundan eğilip bebeğe komik suratlar yaparak.

"Fazla ileri gitme," dedi Anne. "Halkın içindeki didişmelerimizden hoşlanmaya başladım. Bizim için iyi oluyor. Ne zaman sana gerçekten kızsam, tüm öfkemi bir sonraki sahte kavgamızda çıkarıyorum ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ah, Stephen, ne kadar korkunç bir surat bu! Onu korkutacaksın. "

Ama bebek sevinçle kahkaha attı ve kralın gri sakalını tutmak için uzandı.

"Demek onca yıl, benim için söylediğin o korkunç şeyler gerçekti!" diye takıldı Stephen.

"Umarım yüzün öyle donar. Hak etmiş olursun! Çok çirkin bir baba, değil mi?" dedi Anne bebeğe. "Neden uçup bu çirkin babaya saldırmıyorsun? İşte, benim küçük ejderim. Babaya uç."

Bebeği kaldıran Anne, onu Stephen'a uçurdu. Stephen b?beği yakaladı ve hafifçe havaya fırlattı. Bebek güldü, aguladıve yine adamın sakalını yakalamaya çalıştı.

Üçü bebek odasındayddar, birlikte geçirdikleri kısa ve kıymetli zamanın keyfini çıkarıyorlardı. Kraliyet ailesi için bu tür anlar nadirdi. Kapıda duran adam, dudaklarında hüzünIü ve pişmanlık dolu bir gülümseme ile izlemek için durdu. Bu an sona erecekti. Kendisi sona erdirecekti. Ama yok etmek zorumda kalacağı bulutsuz mutluluğu izlemek için birkaç saniye durdu.

Belki de Stephen üzerlerinden geçen bulutun gölgesini hissetmişti. Ziyaretçi ses çıkarmamıştı, ama Kral varlığını fark etmişti. Trian'ın -kralın büyücüsü- ve ancak Trian'ın kapıları çalmadan açmasına, sunulmadan içeri girmesine izni vardı. Stephen başını kaldırdı, Büyücü'nün kapıda durduğunu gördü.

Kral onı görünce gülümsedi ve şaka yapacak oldu, ama Trian'ın yüzündeki ifade Stephen'ın minik kızını eğlendirmek için yaptıklarından çok daha korkunçtu. Kral'ın gülümsemesi soldu ve soğudu. Kocası ile çocuğunun oynamasını sevgiyle izlemekte olan Anne onun yüzünün karardığını gördü ve korku ile omzunun üzerinden arkaya baktı. Trian'ı görünce ayağa kalktı.

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

Trian indirdiği kirpikIerinin altından koridora bir göz attı ve duyma mesafesinde insanlar olduğunu ima etti.

"Baran Fitzwarren'dan bir haber! geldi, Majesteleri," dedi büyücü yüksek sesle. "Kurinandistai elfleri ile küçük bir çatışma çıkmış, sanınm. Majesteleri'ni daha keyifli işlerinden uzaklaştırdığım için üzgünüm, ama ikiniz de baronu tanıyorsunuz."

Baron'u gerçekten ikisi de tanıyordu, o sabah bir haftadır elf görmediğini bildiren, eylemsizlikten şikayet eden -bu disiplin için kötüydü- ve ejder gemisi kovalamak için izin isteyen bir rapor yollamıştı.

"Fitzwarren'ın kanı çok ateşli," dedi Stephen, imayı anlayarak. Trian'ın çağrısı ile odaya gelmiş olan kızının dadısına işaret etti. "Senin kuzenlerinden biri, kraliçem. Bir Uylandialı." Bunu küçümseme ile söylemişti.

"Savaştan kaçmayacak bir adamdır. Aynısını Volkaran erkekleri için söyleyernem," diye yanıt verdi Anne heyecanla, ama yüzü solgundu.

Trian şımarık çocuklarına bir güzel sopa atmak için can atan, ama bunun için izni olmayan biri gibi nazik, sabırlı bir şekilde içini çekti. "Eğer Majesteleri habercinin raporunu işitecek kadar sabır gösterebilirlerse. Adam çalışma odamda.'

Fitzwarren donmaya karşı bir büyü istedi. Majesteleri haberci ile görüşürken ben onu hazırlayayım. Bu zaman kazandırır."

Trian'ın çalışma odasında toplantı. Kral ve kraliçe mutsuz mutsuz bakıştılar. Anne dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, soğuk parmaklarını kocasının eline koydu. Stephen kaşlarını çattı, karısına koridorda eşlik etti.

Trian'ın çalışma odası şatoda üçünün gizli olarak buluşabiIdiği, konuşmalarının dinlenmeyeceğinden emin olabildiği tek yerdi. Şato bir dedikodu ve entrika yuvasıydı. Hizmetkarların yarısı bir ya da diğer barondan para alıyordu. Diğer yarısı bildikleri her şeyi bedelsiz, herkese anlatıyordu.

Bir kuledeki aydınlık ve havadar odada bulunan sihirbazın çalışma odası gürültülü saray hayatından uzaktaydı. Trian yalnız başına düşünmeyi çok severdi. Gençlik dolu yakışıklılığı ve sevimli tavırları, bekar olsa da, kendisi istemediği sürece nadiren bir geceyi yalnız geçirmesini sağlardı. Krallıkta başka hiç kimse böylesine zarafetle dans edemezdi ve büyücünün büyük miktarlarda şarap tüketip en ufak bir kötü etkisini bile göstermemesinin sırrını öğrenmek için pek çok asil sınırsız bedeller ödemeye hazırdı.

Ama Trian gece boyunca eğlense de, gündüz boyunca krallığın yönetilmesi işine yardımcı olma işinde ciddi ve kararlıydı. Kralına ve kraliçesine kesinlikle, tamamen, kayıtsız şartsız bağlıydı, onları birer dost olarak seviyor, hükümdarları olarak saygı duyuyordu. Her sırlarını biliyordu ve bir iki tanesini satarak sahip olduğu servetin on kat fazlasını kazanabilirdi. Ama bunu yapmaktansa Maelstrom'a atlamayı tercih ederdi. Ve Stephen'dan yirmi yaş genç olsa da, Trian Kral'ın danışmanıydı.

Kral ile kraliçe sihirbazın çalışma odasına girdiklerinde onları bekleyen iki kişi olduğunu gördüler. Birini -bir adam tanımıyorlardı, ama tanıdık geliyordu. Diğerini -bir kadın- sima olarak tanıyorlardı ve onu görünce, üstlerinde asılı bulut daha da yoğunlaştı, karardı.

Kadın ayağa kalktı ve Majesteleri'ne saygıyla reverans yaptı. Stephen ve Anne karşılık olarak saygıyla eğildiler, çünkü kadın ve takipçileri ikisini kral ve kraliçe olarak tanımış olsalar da, Inmılan bağ sağlam değildi. İnsanın kendisinden daha güçlü olduğunu ve tek bir fısıltıyla şatomuzu tepesine yıkabileceğini bildiği birisine hükmetmesi zordur.

"Leydi Iridal'i tanıyorsunuz sanırım, Majesteleri," dedi Trian gereksizce, hayatlarını paramparça edecek fırtınayı serbest bırakmadan önce nazikçe herkesi oturmaya davet ederek.

Nazik sözler ezbere, kimse ne söylediğinin farkında olmadan söylendi. Böylece "Sizi tekrar göımek ne kadar güzel" ve "Çok uzun zaman oldu" ve "Bebeğe gönderdiğiniz güzel hediye için teşekkür ederiz" sözleri çabucak söylendi ve bitti. Özellikle de bebekten bahsedildiği zaman. Anne bembeyaz oldu ve bir sandalyeye çöktü. Iridal ellerini sıkıca kavuşturdu, görmeyen bakışlarını parmaklarına indirdi. Stephen öksürdü, boğazını temizledi ve odadaki yabancıya bakarak onu nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

"Evet,. ne vardı, Trian?" diye sordu Kral. "Neden bizi buraya çağırdın? Fitzwarren ile bir ilgisi olmadığını düşünüyorum," diye ekledi ağır bir ironi ile, bakışları Leydi Iridal'e kayarken. Sarayın yakınında yaşıyor olmasına rağmen Leydi Iridal nadiren onları ziyaret ediyordu. Çift ile birbirlerine acı anıları hatırlattıklarının farkındaydı.

"Majesteleri oturmaz mıydı?" diye sordu Trian. Kral oturmadan odadaki kimse oturamazdı.

Stephen kaşlarını çattı, sonra kendisini bir sandalyeye attı. "Hadi, söyle."

"Bir dakika lütfen, Majesteleri," dedi Trian. Ellerini kaldırdı, parmaklarını oynattı ve kuş ötüşlerini taklit etti. "İşte. Artık güven içinde konuşabiliriz."

Kapının dışından, büyünün çemberinin dışından dinleyen herhangi biri yalnızca kuşların ötmesine benzer sesler duyacaktı. Büyünün çemberinin içinde kalanlar birbirlerini rahatlıkla anlayabilecekti.

Trian Leydi Iridal'e alçakgönüllü bir bakış fırlattı. Kadın bir gizemustasıydı, Yedinci Derece'ye ulaşmıştı, buna karşın Trian yalnızca üçüncü Derece'dendi. Iridal, eğer arzu ederse hepsini ötücü kuşlara çevirebilirdi.

Iridal temin edercesine gülümsedi. "Çok başarılı idi, Magicka," dedi.

Trian hoşnutlukla kızardı, sanatına yöneltilen övgülere karşı bağışıklığı yoktu. Ama elde ciddi bir mesele vardı ve hızla konuya girdi.

Kral içeri girince ayağa kalkan, sonra sihirbazın masasının yanındaki sandalyesine oturan yabancı adamın koluna elini koydu. Stephen adamı tanıyormuş, ama nereden tanıdığını çıkaramıyormuş gibi bakıyordu.

"Majesteleri'nin bu adamı tanıdığını görüyorum. .Gürünüşü çok değişmiş. Kölelik yapıyor bunu. Bu adam Pitrin'in Sürgünü'nden, bir zamanlar sarayda hizmet gören Peter Hamish'dir."

"Atalar adına! Haklısın!" dedi Stephen, elini sandalyenin koluna vurarak. "Lord Gwenned'in silahtarı olmak üzere ayrılmıştın, değil mi, Peter?"

"Evet, efendim" dedi adam geniş bir gülümseme ile. Kral onu hatırladığı için memnunlukla kızarmıştı. "Tom'un" Zilvesi Savaşı'nda onunlaydım. Elfler bizi sardı. Lordum vuruldu ve ben tutsak alındım. Benim hatam değildi, efendim. Elfler beklenmedik bir şekilde saldırdı..."

"Evet, Peter, Majesteleri gerçeklerin farkında," diye araya girdi Trian. "Hikayenin kalanını anlatır mısın? Endişelenme. Bana anlattığın gibi Majesteleri'ne ve Leydi Iridal'e de anlat."

Trian adamın, elinin yanındaki boş kadehe özlem dolu bakışlar fıdattığını gördü. Sihirbaz hemen kadehi şarapla doldurdu. Peter minnetle kadehi yakaladı, sonra Kral'ın huzurunda içmek üzere olduğunu fark etti ve kadeh havada, durdu.

"Lütfen, şarabını iç," dedi Stephen nazikçe. "Korkunç olaylar yaşadığın belli."

"Kanı güçlendirmeye şarap birebirdir," diye ekledi Anne, görünüşte kendine hakim, içten içe sarsılarak.

Peter büyük bir yudum aldı ve Sihirbaz'ın daha önce sunduğu, zaten kanını güçlendirmekte olan kadehe bir tane daha ekledi.

"Tutsak alındım, efendim. Elfler diğerlerinin çağlımı o lanet ejder gemilerinde kürekçi yaptı. Ama bir şekilde benim sarayda hizmet ettiğimi öğrendiler. Beni götürüp sizin hakkınızda her tür soruyu sordular, efendim. Kaburgalarım belirene kadar dövdüler beni, Majesteleri, ama şeytanlara hiçbir şey söylemedim. "

"Cesaretini takdir ediyorum," dedi Stephen ciddiyetle, muhtemelen kendini kürekten kurtarmak için sarayda çalıştığını söylediğini ve ilk kırbaç ile ruhunu döktüğünü bildiği halde.

"Şeytanlar benden bir şey öğrenemeyeceklerini anladıkları zaman, Majesteleri, beni 'Imperanon' dedikleri saraylarında çalıştırmaya başladılar." Peter görünüşe göre elfçe konuşma yeteneği ile gurur duyuyordu. "Bir sarayda nasıl iş yapılır, onlara göstermemi istediklerini sandım, ama bana yalnızca yerleri sildirdiler ve diğer mahkumlarla konuşmalarına yardımcı olmamı istediler."

"Hangi diğer..." diye başladı Stephen, ama Trian başını salladı ve Kral sustu.

"Lütfen Majesteleri'ne elf sarayında gördüğün son tutsağı anlat. "

"O tutsak değildi," diye itiraz etti Peter, dördüncü kadehini içerken: "Daha çok şeref misafiri gibiydi. Elfler ona çok iyi davranıyordu, efendim. Endişelenmenize gerek yok."

"Bize kimi gördüğünü söyle," diye hatırlattı Trian.

"Oğlunuzu, efendim," dedi Peter, şarabın etkisiyle ağlamaklı olarak. "Prens Bane. Size hayatta olduğu haberini getirdiğim için mutluyum. Benimle konuştu. Ben ve diğerleri kaçma planı yaparken onu da getirmeyi düşündüm, ama çok iyi korunduğunu söyledi. Yalnızca ayağınıza dolanırım, dedi. Oğlunuz gerçek bir kahraman, efendim.

"Bunu bana verd!." Uşak Trian'ın masasında duran bir nesneye işaret etti. "Onu annesine vermemi istedi. O zaman, gönderenin o olduğunu anlarmış. Onu annesi için yapmış."

Peter titreyen eliyle kadehini kaldırdı. Gözleri yaşlarla doldu. "Ekselansları'nın ve Majesteleri'nin şerefine."

Peter'ın sarhoş dikkati yalnızca kadehinin üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu yüzden Bane'in dönüşüne dair sevinçli haberin Stephen'ın sanki bir balta çarpmış gibi kaskatı kesilmesine sebep olduğunu fark etmedi. Anne adama dehşet içinde bakarak sandalyede çöktü. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Leydi Iridal'in gözleri ani bir umut ile parladı.

"Teşekkür ederim, Peter, şimdilik bu kadar," dedi Trian. Peter'ın kolunu tuttu, sandalyesinden kaldırdı ve sendeleyerek eğilen adamı Kral, Kraliçe ve Gizemustası'nın önünden geçirdi.

"Bunların hiçbirini hatırlamamasını sağlayacağım, Majesteleri," diye söz verdi Trian alçak sesle. "Ah, Majesteleri'nin şaraptan içmemelerini önerebilir miyim?" Odayı Peter ile terk etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Sihirbaz uzun süre geri dönmedi. Majesteleri'nin muhafızları, Kral'ı Sihirbaz'ın odasına kadar takip etmemişler, yaklaşık otuz adım uzakta, koridorun uzak ucunda pozisyon almışlardı. Trian Peter'a koridor boyunca eşlik etti ve sarhoş uşağı muhafızlara teslim ederek, adamı uyuyup şarabın etkisini üzerinde atabileceği bir yere götürmelerini söyledi. Sihirbaz'ın tatlı şarabının tadı yüzünden şaşkın Peter uyandığında Imperanon'da bulunduğunu hiç hatırlamayacaktı.

Trian çalışma odasına döndüğünde şok haberin etkisinin bir miktar geçtiğini, ama duydukları korkunun derinleştiğini gördü.

"Bu doğru olabilir mi?" diye sordu Stephen. Kral ayağa kalkmış, odayı adımlıyordu. "Bu büyük aptala nasıl güvenebiliriz?"

"Büyük bir aptalo lduğu için, efendim," dedi Trian, ellerini önünde kavuşturup ayağa kalkarak. Tavırları bilinçli olarak sakindi. "Hikayeyi adamın kendisinden duymanızı istememin sebeplerinden biri buydu. Bu tür bir hikayeyi uyduracak kadar akıllı olmadığı açık. Onu detaylı olarak sorguladım ve yalan söylemediğine inandım. Bir de bu var."

Trian masasından bir nesne kaldırdı -Peter'ın getirdiği bir nesne- Bane'in annesine bir hediye. Trian onu uzattı, ama Anne'e değil, Iridal'e.

Iridal nesneye baktı, yanaklarına kan hücum etti, sonra çekildi ve onu öncekinden de solgun bıraktı. Nesne boncuklarla süslü, deri bir sicime asılmış bir şahin tüylü kolye idi. Görünüşte masum, bir çocuğun dadısının talimatlan ile bir annesi için yapacağı, her annenin sevgi dolu yüreğini memnun edecek bir hediyeydi. Ama bu tüy kolye büyü bilen, gizemustalarının oğlu olan bir çocuk tarafından yapılmıştı. Tüy bir tılsımdı ve onu kullanarak çocuk annesi ile iletişim kurabilirdi. Gerçek annesiyle. Iridal titreyen elini uzattı, niyii aldı ve sıkı sıkı tuttu.

"Oğlumdan gerçekten," dedi, ama sesi çıkmadı.

Trian başını salladı. "İzin verin size açıklayayım, Majesteleri ve Leydi Iridal, eğer Peter'in anlattıklarının doğru olduğundan kesin olarak emin olmasaydım sizleri bunca zahmete sokmazdım. Gördüğü çocuk Bane idi."

Stephen adamın ima ettiği paylama ile kızardı ve alçak sesle, özür olabilecek birşeyler ınınidandI. Derin bir iç çekerek sandalyesine çöktü. Kral ve Kraliçe birbirlerine yaklaştılar, Leydi Iridal'i biraz uzakta, yalnız oturur halde bıraktılar.

Trian gelip üçünün önünde durdu. Sihirbaz kararlılıkla, sakinlik içinde hepsinin bildiği, ama belki şimdiye kadar kabullenemedikleri şeyi bildirdi.

"Bane hayatta ve elflerin elinde."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Anne boğuk bir sesle, sanki nefes alamıyormuş gibi eli boğazında. Leydi Iridal'e döndü "Onu götürdüklerini söylemiştiniz! Başka bir ülkeye! Alfred'in onu götürdüğünü söylemiştiniz!"

"Alfred değil," diye düzeltti Iridal. Başta yaşadığı şok azalmaya başlamıştı; Gizemustası en büyük dileğinin gerçekleşmeye başladığını farkediyordu. "Diğer adam. Haplo."

"Bana tasvir ettiğiniz, mavi derili adam," dedi Trian

"Evet." Iridal'in gözleri umudun parlaklığı ile parıIdıyordu.

"O zaman anlaşılan geri getirmiş," dedi Trian kuru kuru.

"Çünkü o da elf şatosunda. Uşak, Prens'in yanında mavi derili bir adam görmüş. Belki da adamın hikayesinin doğnı olduğuna beni ikna eden, her şeyden çok bu detay oldu. Leydi Iridal, ben ve Majesteleri dışında mavi derili adamı ve onun Bane ile bağlantısını bilen başka kimse yok. Buna, 'Peter'in Bane'i yalnız görmeyip, onunla konuştuğu gerçeğini de ekleyin. Bane uşağı tanımış ve ismiyle hitap etmiş. Hayır, efendim. Tekrar ediyorum. Kuşku olamaz."

"Demek çocuk rehin alınmış," dedi Stephen seıtçe. "Kuşkusuz elfler bu tehdidi, bizim gemilerine yaptığımız saldırıları durdurmak, hatta belki Reesh'ahn ile pazarlıklarımızı bozmak için kullanmayı planlıyorlar: Eh, işe yaramayacak. Ona ne isterlerse yapabilirler. Ona karşılık bir tek damla su bile vermem... "

"Hayatım, lütfen!" dedi Anne sessizce, elini kocasının koluna koyarak. Gözkapaklarının altında Leydi Iridal'e bir bakış fırlattı. Kadın solgun ve soğuk, ellerini kucağında kavuşturmuş, boşluğa bakarak ve hiçbir şey duymuyormuş gibi yaparak oturuyordu. "O annesi!"

"Bu hanımefendinin çocuğun annesi olduğunun çok iyi farkındayım. Sana hatırlatmama izin ver, hayatım, Bane'in bir de babası vardı -kötülüğü neredeyse hepimizi yok edecek bir baba. Açık konuşmamı affedin, Leydi Iridal," dedi Stephen, karısının yalvaran bakışlarına aldırmadan, "ama gerçekle yüzleşmeliyiz. Kocanızın çocuğun üzerinde güçlü, karanlık bir etkisi olduğunu siz söylediniz."

Iridal'in fildişi yanaklarna hafif bir kızartı oturdu, bir ürperme ince bedenini sarstı. Ama yanıt vermedi ve Stephen bakışlarını Trian'a çevirdi.

"Hatta bütün bunların ne kadarının Bane'in işi olduğunu merak ediyorum," diye bildirdi Kral. "Ama ne olursa olsun, ben kararlıyım. Elfler kötü bir pazarlık yaptıklarını görecekler..."

Iridal'in yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Konuşacak oldu. Trian elini kaldırarak onu engelledi.

"Leydi Iridal, izin verirseniz," dedi sessizce. "Olaylar bu kadar basit değil, efendim. Elfler akıllı. Sefil Peter kaçmadı. Bilinçli olarak kaçmasına göz yumuldu. Elfler onun size bilgi getireceğini biliyorlardı ve muhtemelen belli etmeden onu kaçmaya cesaretlendirdiler. Elfler 'kaçışının' çok gerçekçi ve ikna edici olmasını sağladılar. Tıpkı tüm diğerlerine yaptıkları gibi.”

"Diğerleri mi?" Stephen bakışlarını kaldırdı, kaşlarını çattı. Trian içini çekti. Kötü haberi ertelemişti. "Korkarım Ekselansları, Prens Bane'in hayatta olduğu haberi ile geri dönen yalnızca Peter değil. O gece yirmiden fazla köle 'kaçtı'! Hepsi muhtelif bölgelerdeki evlerine, aynı Hikaye ile döndüler. Ben Peter'ın hafızasını sildim, ama onu rahat bıraksam da olurdu. Birkaç devir içinde Bane'in hayatta olduğu, elfler tarafından rehin alındığı haberi Pitrin'in Sürgünü'nden Winsher'a kadar tüm meyhanelerde konuşuluyor olacak."

"Kutsal atalar korusun bizi," diye mırıldandı Anne. "Bane'nin gayrımeşru oluşu ile ilgili kötü söylentiler yayıldığının herhalde farkındasınızdır, efendim," diye devam etti Trian nazikçe. "Eğer, deyim yerindeyse, oğlanı kurtlara atarsanız, halk bu söylentilerin doğru olduğuna inanacak. Piçten kurtulduğunuzu söyleyecekler. Kraliçemizin ünü onarılamaz bir şekilde zarar görecek. Volkaranlı baronlar ondan boşanmanızı, Volkaranlı birisi ile evlenmenizi talep edecekler. Uylandialı baronlar Kraliçe Anne'in tarafını tutacak ve yine size karşı ayaklanacaklar.

İnşa etmek için bunca uzun süre, bunca zahmet verdiğimiz ittifak ufalanıp toza dönecek. Bir iç savaşa kadar gidebilir."

Stephen, yüzü gri ve bitkin, sandalyesinde büzüldü. Normalde elli yaşında görünmezdi. Bedeni sıkı ve kaslıydı. Turnuva yarışlarında herhangi bir genç şövalye ile karşılaşabilir, genellikle de kazanırdı. Ama şimdi omuzları çökmüş, bedeni yıkılmıştı. Başı eğikti. Aniden yaşlı bir adam olmuştu.

"Halka gerçeği söyleyebiliriz," dedi Leydi IridaL.

Trian ona döndü, gülümsedi. "Çok yüce gönüllü bir teklif, hanımefendi. Bütün bunların sizin için ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama bu her şeyi daha da kötüleştirir. Halkınız, Yüksek Alemler'den döndüğünüzden bu yana, bilgece halkın gözlerinden uzak durdu. Gizemustaları sessizce yaşadı, bize gizlice yardım etti. Sinistrad'ın bizim hakkımızdaki kötü planlarının bilinmesini ister miydiniz? Halk sizden kuşkulanmaya başlar, size cephe alırdı. Ardından nasıl korkunç bir huzursuzluk gelir, kim bilebilir?"

"Sonumuz kötü," dedi Stephen ağır ağır. "Teslim olmalıyız."

"Hayır," diye yanıt verdi Iridal, soğuk bir ses ve tavır ile. "Bir başka alternatif var. Bane benim sorumluluğum. Benim oğlum. Onu geri istiyorum. çocuğu elflerin elinden ben kurtaracağım. "

"Yalnız başına elf krallığına gidip oğlunuzu ellerinden alacak mısınız?" Stephen elini alnından çekti, Sihirbaz'a baktı.

Kral gizemustalarının güçlü büyülerine ihtiyaç duyuyordu. Büyücü'yü incitmenin gereği yoktu. Başıyla hafif bir hareket yaparak Trian'dan Irldal'i gitmeye ikna etmesini istedi. Konuşulacak önemli işleri vardı.. Yalnız. "Kadın delirdi," dedi ses çıkarmadan ağzıyla.

Trian başını hafifçe salladı. "Ne önerdiğini dinleyin," diye tavsiye etti Kral'a sessizce. Yüksek sesle, "Evet, hanımefendi? Lütfen devam edin," dedi.

"Onu kurtardıktan sonra, oğlumu Yüksek Alemler'e götüreceğim. Konutumuz içinde yaşanabilir durumda, en azından kısa bir süre için. Benimle yalnızken ve onu etkileyecek baş?kaları yokken Bane yürüdüğü karanlık yoldan, babasının ona öğrettiği yoldan çekilecektir... Stephen'a döndiü. "Denememe izin vermelisiniz, Majesteleri. Vermelisiniz!"

* Sartanlar, seyrek atmosferinin menchlerin yaşamasına uygun hale gelmesi için Yüksek Alemler'i çevreleyen büyülü bir kabuk yaptılar. Bu kabuk ufalanmaya başladı ve onu tekrar oluşturmanın sırrını kimse bilmiyor.

"Lütfen, hanımefendi, benim iznime ihtiyacınız yok," dedi Stephen patavatsızca. "Canınız istiyorsa bu şatonun kulesinden aşağı uçabilirsinlz. Sizi durdurmak için ne yapabilirim ki? Ama elf topraklarına gitmekten bahsediyorsunuz, bir insan kadını, yapayalnız! Elf zindanına girecek, hatta bir de geri döneceksiniz. Belki de siz gizemustaları kendinizi görünmez kılmanın bir yolunu bulmuşsunuzdur..."

Hem Anne, hem de Trian, Kral'ın söylevini kesmeye çalışıyorlardı, ama Stephen'ı susturan Iridal oldu.

"Haklısınız, Majesteleri," dedi hafif, özür dilercesine bir gülümseme ile. "Bana izin verseniz de, vermeseniz de gideceğim. Yalnızca nezaket açısından soruyorum, tüm taraflar arasında iyi ilişkiler korunsun diye. Tehlikenin ve zorlukların farkındayım. Elf topraklanna hiç gitmedim. Oraya yolculuk yapmak için bir yolum yok -henüz. Ama gideceğim. Yalnız gitmeyi düşünmüyorum, Majesteleri."

Anne elini istemsizce uzattı, Iridal'in elini tuttu ve sıktı. "Benim çocuğum kaybolmuş olsa, onu bulmak için heryere gider, her tehlikeyi göze alırdım! Ne hissettiğinizi biliyorum. ' Anlıyorum. Ama, sevgili hanımefendi, mantığın sesini dinleyin.....

"Gerçekten de, Leydi Iridal," dedi Stephen boğuk bir sesle. "Başta sert konuştuysam beni affedin. Kendimi kaybetmemin sebebi beni çökerten bu yükün ağırlığı -sonunda tüm yüklerim

omuzlarımdan kalkmış gibi görünürken... Yalnız gitmeyeceğinizi söylüyorsunuz." Kralomuzlarını silkti. "Hanımefendi, bir asker birliği bile işinize yaramazdı..."

"Ben bir birlik istemiyorum. Bir adam istiyorum, bir birliğe bedel bir adam. En iyisini. Bunu kendiniz söylemiştiniz. Eğer yanılmıyorsam, onu bulmak için krallığı karış kanş aramıştınız. Onu celladın elinden aldınız. Değerini herkesten iyi biliyorsunuz, çünkü onu tehlikeli ve hassas bir iş için tuttunuz."

Stephen kadına dehşet içinde, Trian endişeli bir şaşkınlık içinde bakıyordu. Anne Iridal'in elini baktı. Suçluluk içinde sandalyesine büzüldü.

Iridal, uzun boylu ve görkemli, gururla ve azametle ayağa kalktı.

"Bu adamı oğlumu öldürmesi için tutmuştunuz."

"Büyük atalar korusun!" diye haykırdı Stephen boğuk bir sesle. "Siz gizemustaları ölüleri kaldırma gücünü mü buldunuz?"

"Biz değil," dedi Iridal yumuşak bir sesle. "Biz değil. Ve bunun için minnettarım. Bu korkunç bir beceri."

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı, sonra için çekerek başını kaldırdı. "Denemek için Majesteleri bana izin verecek mi? Kaybedecek bir şeyiniz yok. Eğer kaybedersem, kimse kötü duruma düşmeyecek. Halkıma Yüksek Alemler'e geri döndüğümü söyleyeceğim. Siz onlara orada öldüğümü söyleyebilirsiniz. Kimse sizi suçlamayacak. Bana on beş gün verin, Majesteleri. "

Stephen ayağa kalktı, ellerini arkasında kavuşturdu ve odayı adımlamaya başladı. Durdu, Trian'a baktı. "Pekala, sen ne diyorsun, Magicka? Başka yolu yok mu?"

"Leydi Iridal'in şansı ne kadar az olutsa olsun, tüm diğer seçeneklerin onun yarısı kadar bile şansı olmaz. Leydi Iridal doğru söylüyor, efendim. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok ve çok şey kazanabiliriz. Eğer riski almaya razıysa..."

"Razıyım, Majesteleri," dedi Iridal.

"O zaman, evet, diyorum, efendim," dedi Trian. "Kraliçem?" Stephen karısına baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Anne, başını eğerek. "Başka seçeneğimiz yok. Ve yaptıklarımızdan sonra..." Eliyle gözlerini kapattı.

"Eğer oğlanı öldürmek için bir katil kiralamamızdan balısediyorsan, bunu yapmamızın sebebi başka seçeneğimiz olmamasıydı," dedi Stephen sertçe. "Pekala, Leydi Iridal. Size on beş gün veriyorum. Bu zamanın sonunda, üç ordunun ittifak yapması ve Tribus imparatorluğunu yıkması konusunda nihai planlarımızı yapmak üzere, Yedi Otlaklar'da Prens Reesh'ahn ile bir araya geliyoruz. O zamana kadar Bane hala elfIerin elinde olursa..."

İçini çekti, başını salladı.

"Endişelenmeyin, Majesteleri!" dedi IridaL. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu sefer oğlumun yanında olacağım." Kral'a ve Kraliçe'ye reverans yaptı.

"Size dışarıya kadar eşlik edeyim, hanımefendi," diye öneride bulundu Trian. "Geldiğiniz yoldan gitmeniz en iyisi olur. Buraya geldiğinizi ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi. Eğer Majesteleri... "

"Evet, evet. Çekilebilirsiniz." Stephen elini salladı.

Trian giderken Büyücü'ye anlamlı bir bakış fırlattı. Trian, anladığını belirtmek için başını eğdi.

Büyücü ve Gizemustası odadan çıktılar. Stephen Büyücü'nün dönüşünü beklemek üzere oturdu.

Gecenin Lordları pelerinIerini gökyüzüne yaydılar. Gökkubbenin parıltısı soldu. Kral ile Kraliçe'nin birlikte, sessizce, kıpırdamadan bekledikleri oda karardı. Hiçbiri ışık yakmak için kıpırdamadı. Gecenin gölgeleri karanlık düşüncelerine daha uygundu.

Bir kapı sessizce açıldı -büyücü ile Leydi Iridal'in çıktıkları kapı değil, çalışma odasının arkasındaki, bir tablonun arkasındaki gizli kapı. Trian, elinde yolu mı aydınlatan bir parlayanlamba, odaya girdi.

Stephen aydınlıkta gözlerini kırpıştırdı, elini siper yaptı.

"Söndür şunu," diye emretti.

Trian kendisine söyleneni yaptı.

"Bize Usta Hugh'nun öldüğünü kendisi söylemişti. Nasıl öldüğünü anlatmıştı."

"Demek ki yalan söylemiş, efendim. Ya öyle ya da çıldırdı. Ve ben onun çılgın olduğuna inanmıyorum. Bence bu bilginin ona faydalı olacağını tahmin etti."

Stephen homurdandı, yine sustu. Sonra yavaş yavaş konuştu. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Sanırım onu buraya getirmenin sebebi bu,"

"Evet, efendim. Ama itiraf etmeliyim ki çocuğu bizzat almayı önermesini hayal bile etmemiştim. Yalnızca onunla iletişim kuracağını ummuştum. Bu her şeyi daha da kolaylaştırıyor, elbette."

Kraliçe Anne ayağa kalktı. "Bu gerekli mi, Stephen? Iridal'in denemesine izin veremez miyiz?..."

"Çocuk yaşadığı süre boyunca -Yüksek Alemler, Aşağı Alem, herhangi bir alem fark etmez- bizim için tehdit oluşturacak... ve kızımıza."

Anne başını eğdi, başka bir şey söylemedi. Stephen Trian'a baktı, başını salladı. Büyücü eğildi, kayarak, gizli kapıdan çıktı,

Kral ve Kraliçe kendilerini toplamak için karanlıkta bir an daha bekledi, yüzlerine sahte gülümsemeler yerleştirdiler. Yemekte kayıtsız kahkahalar atarken, birbirlerine karşı oyunlar ve entrikalar planlarken, masanın altında, kimsenin göremeyeceği bir yerde soğuk elleri birbirine sıkıca dolanıyordu.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

KİR MANASTIRI
VOLKARAN ADALARI ORTA ALEM

Kir Manastırı'nı oluşturan granit duvarların keskin hatları, onu çevreleyen mercankaya tepelerin solgun parıltısının üzerinde soğuk ve kara duruyordu. Manastırın kendisi karanlık ve sessizdi; içeriden hiçbir ışık, hiçbir ses gelmiyordu. İçeride birilerinin yaşadığını gösteren tek işaret -ihtiyaç içinde olanlar için bir sinyal- girişin üzerinde zayıfça yanan tek bir lamba idi.

Iridal ejderinden indi, ejderin boynunu okşadı ve onu sakinleştirmek için birkaç dakika harcadı. Hayvan huzursuzdu ve yapmaya çalıştığı uyku büyülerine hemen karşılık vermedi. Biniciler sürdükleri ejderleri her zaman yolculuktan hemen sonra uyuturdu. Büyü ejdere yalnızca ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamaz, aynı zamanda yaratığı zararsız kılardı. Böylece gizemustasının yokluğunda hayvan başını alıp gitmezdl.

Ama bu ejder büyülenmeyi reddediyordu. Başını çeviriyor, koşumlarını çekiştiriyor, kuyruğunu bir o yana, bir bu yana sallıyordu. Iridal deneyimli bir ejder sürücüsü olsaydı, bu işaretlerin yakında bir' paşka ejderin olduğunu gösterdiğini bilirdi. .

Ejderler dostcanlısı hayvanlardır, kendi türleri ile birlikte olmayı severler ve Iridal'in ejderi uykudan çok dostça bir sohbet istiyordu. * Ejder seslenmeyecek kadar iyi eğitilmişti (yerlerini düşmana belli etmesinler diye sessiz kalmayı öğretilirlerdi). Ama hayvanın ses çıkarmasına gerek yoktu; arkadaşını başka şekillerde de hissedebilirdi: koku ve başka ince yöntemlerle.

Eğer bölgedeki diğer ejder karşılık vermiş olsaydı, Iridal bineğini zaptetrnek için daha sert yollara başvurmak zorunda kalabilirdi. Ama diğer ejder arkadaşının varlığını tanımayı reddetti. lridal'in ödünç ejderi -ılımlı bir yaratıktı, özellikle zeki değildi- incindi, ama çok bozulacak kadar aptal da değildi. Uzun yolculuğun yorduğu ejder sonunda gevşedi ve Iridalin yatıştırıcı sözlerini dinledi.

Ejderin gözkapaklarını düştüğünü, kuyruğun ayakların çevresine dolanmaya başladığını, pençelerin yere gömülmeye başladığını gören Iridal, hemen büyüyü söyledi. Kısa süre sonra ejder derin derin uyuyordu. Ejderin neden huzursuz olduğunu hiç düşünmeyen, zihni yaklaşmakta olan ve hiç de hoşolmayacağını bildiği görüşme ile meşgul olan Iridal ejderin tuhaf davranışını unuttu ve manastıra giden kısa yolu yürümeye başladı.

* Ejderler hakkında bir not. Arianus'ta yaşayanlar gerçek ejderlerdir, kertenkeleden evrimleşmişlerdir. Yaratığın zekasına ve başka faktörlere dayalı, değişik düzeylerde büyü güçleri vardır. Arianus'taki ejderler zaman zaman ejder biçiminde görülen -yılan-elf Sang-drax ve Chelestra'nın ejder-yılanlan gibi yaratıklarla karıştırılmamalıdır.

Manastırın çevresinde duvar yoktu. Girişini kapatan bir kapı da yoktu. Ölüm rahiplerinin bu tür korumalara ihtiyacı yoktu. Elfler insan topraklarını istila ettiklerinde ve köyler tamamen yıkıldığında, Kir manastırları dokunulmadan kalmıştı. Çoğu sarhoş, yarı çılgın elf kendisini o kara, soğuk duvarların yakınında bulunca hemen ayılmıştı. **

Iridal bir ürpermeyi bastırarak zihnini önemli olan şeye yoğunlaştırdı, 'kayıp çocuğunu kurtarmaya ve pelerinine sıkıca sarılarak, kararlı adımlarla lambanın aydınlattığı kil kapıya yöneldi. Kapının üzerinde asılı bir demir çan vardı. Iridal çanın ipini tuttu ve çekti. Çanın demirsi sesi binanın kalın duvarları tarafından hemen yutularak susturuldu. Dış dünya ile iletişim kurmak için bir gereklilik olarak kabul edilen çanın konuşmasına izin veriliyor, ama şarkı söylemesine izin verilmiyordu.

Bir gıcırtı duyuldu. Kapıda bir açıklık belirdi. Bir göz açıklıkta belirdi.

"Ceset nerede?" diye sordu ses ilgisiz, monoton bir sesle.

Oğlunu düşünmekte olan Iridal bu soru ile ürperdi, irkildi ve korktu. Kötü bir belirti gibi geldi. Neredeyse dönüp kaçacaktı. Ama mantığı baskın çıktı. Kendisine Kir keşişleri hakkında bildiklerini hatırlattı ve bu sorunun -kendisini çok korkutsa da- onlar için son derece doğal olduğunu düşündü.

Kir keşişleri ölüme tapar. Yaşamı, ruh kaçıp başka bir yerde gerçek mutluluğu ve huzuru bulana kadar tahammül ettiği bir zindan olarak görürler. Bu yüzden Kir keşişleri yaşayanların yardımına koşmazlar: Hasta olanlara bakmazlar, aç olanları beslemezler ve yaralı olanların yaralarını sarmazlar. Ama ölülerle ilgilenirler, ruhlarının kurtulmasına sevinirler. Kirler, ne kadar korkunç şekilde oluşmuş olursa olsun ölümden rahatsız olmazlar. Katil işini bitirdiğinde kurbana sahip çıkarlar. Savaş bittikten sonra savaş alanında dolaşırlar. Tüm diğerleri kaçmışken, salgına uğramış kasabalara sahip çıkarlar.

* Kenkari elflerinin ruh yakalamalarını taklit etmek için gösterdikleri çaba esnasında başarısız olan ve uygulamaları ölüme tapınmaya dönüşen Kir keşişlerine, Kenkari elflerinin belli bir yakınlık hissetikleri söylentisi vardır. çoğu kişi güçlü Kenkarilerin insan keşişlere koruyucu bir el uzattıkları ve elf askerlerinin Kirler'i öldürmesini engellediklerine inanır.

Kirler'in yaşayanlara sundukları tek hizmet, istenmeyen çocukları -yetimleri, piçleri, gayrımeşru oğulları- almalarıdır. Bu çocuklar Tarikat içinde yetiştirilirler, ölüme tapınmak üzere eğitilirler ve böylece Tarikat varlığını sürdürür.

Keşişin Iridal'e sorduğu soru sıradan bir soruydu, gecenin bu saatinde gelen herkese sorulurdu. Çünkü bu ürkütücü duvarlara yaklaşmanın başka sebebi olamazdı.

"Ölüler için, gelmedim," dedi Iridal, kendini toplayarak.

"Yaşayanlar için geliyorum."

"Bir çocuk mu?" diye sordu Keşiş.

"Evet, birader," diye yanıt verdi Iridal. "Ama kastettiğin şekilde değil," diye ekledi sessizce.

Göz kayboldu. Kil duvardaki küçük kapak kapandı. Kapı açıldı!" Keşiş bir yana çekildi, yüzü başına geçirdiği siyah başlığın altında kaybolmuştu. Eğilmedi, selam vermedi, Iridal'e saygı göstermedi, ona ilgisizce baktı. Kadın canlıydı ve canlıların Kirler için pek önemi olmazdı.

Keşiş lridal'e bakmadan, takip edip etmediğini kontrol etmeden koridor boyunca ilerledi. Onu girişten fazla uzak olmayan, manastır duvarlarının içinde pek bir şey görmesine izin vermeyecek kadar yakında, geniş bir odaya götürdü. İçerisi dışarıdan daha karanlıktı, çünkü duvarların dışında mercankaya hafif, gümüşsü pırıltısını yayıyordu. İçeride, koridordu aydınlatan lamba yoktu. Iridal orada burada birer mum ışığı gördü, elinde tutanların güvenle yürümesini sağlayan zayıf ışıklardı bunlar. Keşiş lridal'i odaya aldı, ona beklemesini, Başrahibin kısa süre sonra geleceğini söyledi. Keşiş odadan çıktı kapıyı arkasından kapattı, kapıyı kilitledi ve Iridal'i içeride, karanlıkta bıraktı.

Iridal titrerken ve pelerinine daha sıkı sarınırken güIümsedi. Kapı, manastırdaki tüm kapılar gibi pişmiş kildendi. Büyüsüyle kapıyı buz gibi eritebilirdi. Ama oturdu ve sabırla, tehditler savurmanın zamanı olmadığını bilerek bekledi. Bunun zamanı daha sonra gelecekti.

Kapı açıldı; mum taşıyan bir adam içeri girdi. Adam yaşlı ve iri yapılıydı, zayıftı, eti kemiklerini örtmeye yetmiyor gibiydi. Başlığını başına takmamıştı, zayıf omuzlarına düşmesine izin vermişti. Başı keldi, belki de traşlanmıştı. Iridal'in önünden herhangi bir saygı işareti göstermeden geçerken ona bakmadı ve gelip masasının arkasında oturdu. Bir kalem aldı, uzandı, bir parşömen tabakası çekti ve hala lridal'e bakmadan yazmaya hazırlandı.

"Para vermiyoruz, biliyorsun," dedi adam. Kendisini tanıtmaya zahmet etmemişti, ama Başrahip olmalıydı. "çocuğu elinden alacağız. Bu kadar. Sen oğlanın annesi misin?"

Sonı yine lridal'in düşüncelerini acı bir şekilde böldü. Iridal Başrahip'in kendisini istemediği bir yükten kurtarmak için geldiğini düşündüğünü biliyordu; içeri girmek için bu mazereti kullanmayı planlamıştı. Ama yine de kendini yanıt verirken buldu.

Evet, ben Bane'in annesiyim. Onu bıraktım. Kocamın çocuğumu almasına ve bir başkasına vermesine izin verdim. Onu durdurmak için ne yapabilirdim ki? Korkuyordum. Sinistrad babamın hayatını tutsak etmişti. Ve çocuğum bana döndüğünde onu tekrar kazanmaya çalıştım. Denedim! Ama yine, ne yapabilirdim ki? Sinistrad Bane ile birlikte gelenleri öldürmekle tehdit etti beni. Geg, mavi derili adam ve... ve...

"Gerçekten mi, hanım," dedi Başrahip soğuk bir sesle, başını kaldırıp, odadan içeri girdiğinden beri ilk defa kadına bakarak. "Bizi rahatsız etmeden önce kararını vermen gerekirdi.

Oğlanı almamızı istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

"Bir çocuk için gelmedim," dedi Iridal, geçmişi unutarak.

"Burada yaşayan birisi ile konuşmak için geldim."

"İmkansız!" diye bildirdi Başrahip. Yüzü solgun, gözleri çökmüştü. Karanlık gölgelerden lridal'e dik dik bakarken, parlak kürelerin üzerinde iki pırıltılı nokta olarak mum ışığınıyansıtıyorlardı. "Bir adam ya da oğlan o kapıdan içeri bir kere girince, dünyayı ardında bırakır. Artık babası, annesi, kardeşi, aşığı ya da dostu yoktur. Ettiği yemine saygı duy. Git ve onu rahatsız etme."

Başrahip ayağa kalktı. Kadının gitmesini bekliyordu ve onun bir adım atarak karşısına geçtiğini görünce oldukça şaşırdı ve -yüz ifadesine bakılırsa- bozuldu, "

"Yaşam tarzınıza saygı duyuyorum, Başrahip. İşim biraderlerden biri ile değil, yemin etmemiş olanlardan biri ile. Tüm kurallara aykırı olarak, geleneklere aldırış edilmeden burada yaşamasına izin veriliyor. Adı Usta Hugh."

Başrahip gözünü bile kırpmadı. "Yanılıyorsun," dedi. Öyle bir kararlılıkla konuşmuştu ki Keşiş'in yalan söylemediğinden emin olmasa Iridal ona inanırdı. "O isme sahip birisi bizim aramızda yaşadı, ama henüz çocukken. Uzun zaman önce burayı terk etti. Ondan bir daha haber almadık."

"İlk söylediğiniz doğru," diye yanıt verdi Irida!. "İkincisi yalan. Yaklaşık bir yıl önce size geri döndü. Size garip bir hikaye anlattı ve içeri girmesine izin vermenizi istedi. Ya hikayesine

inandınız ya da onun çıldırdığını düşündünüz ve içeri aldınız, ona acıdınız. Hayır," diye kendi sözünü kesti. "Siz kimseye acımazsınız. Demek ki, hikayesine inandınız. Neden acaba?"

Bir kaş Yukarı kalktı. "Onu gördüysen, neden diye sormana gerek yok." Başrahip zayıf bedeninin önünde ellerini kavuşturdu. "Seninle laf yarıştırmayacağım, hanım. Zaman kaybı olacağı açık. Evet, kendine Usta Hugh diyen biri burada yaşıyor. Hayır, kendisini dünyadan uzaklaştıracak yeminleri etmedi. Ama yine de uzaklaştı. Kendi kendine yaptı bunu. Dışardan tek bir canlı kişi bile görmeyecek. Yalnızca biz. O da, ona yemek ve içecek getirmek için."

Iridal ürperdi, ama kararIıIığını bozmadı. "Onu yine de göreceğim." Pelerinini bir kenara çekerek, etekleri, boynu, yenleri ve belindeki kemeri işlemeli gümüşsü gri elbisesini ortaya çıkardı. "Ben sizlerin gizemustası dediği kişilerdenim. Yüksek Alem'den geldim. Büyüm o kil kapıyı parçalayabilir, bu duvarları, istersem kafanı kırabilir. Beni Usta Hugh'yu görmeye götüreceksin. "

Başrahip omuzlarını silkti. Yemin etmiş birisini görmesine izin vermeden önce tüm manastırı yıkmasına izin verebilirdi. Ama Hugh farklıydı. Orada bir yüktü. Bırak kendi başının çaresine baksın.

"Bu taraftan," dedi Başrahip yanından geçip kapıya yürürken, hiç de zarif olmayan bir tavırla. "Kimseyle konuşmayacaksın, kimseye bakmayacaksın. Aksi halde dışarı atılırsın."

Anlaşılan lridal'in tehditlerinden etkilenmemişti. Hem, Kirleri ilgilendirdiği kadarıyla gizemustaları da cesetten başka bir şey değildi.

"Yeminlerinize saygı duyduğumu söylemiştim ve benden istediğiniz her şeyi yapacağım," diye yanıt verdi İridal sertçe. "Burada ne olup bittiği beni ilgilendirmiyor. Benim işim," -sözcüğü vurguladı- "Usta Hugh ile."

Başrahip uzun adımlarla, mumu taşıyarak yürüdü. Tek ışık kaynakları mumdu ve onu aydınlığının çoğu da cüppeli bedeni tarafından engelleniyordu. Arkadan gelen Iridal bastığı yeri görmekte zorlanıyordu. Bu yüzden gözlerini yerden ayıramıyordu, çünkü eski binanın zemini çatlak ve düzensizdi. Koridor boş ve sessizdi. Her iki yanında kapalı kapılar olduğu izlenimine kapıldı. Bir kez bir bebeğin ağladığını duyduğunu sandı ve yüreği yapayalnız, böyle korkunç bir yerde terk edilmiş zavallı çocuk için burkuldu.

Bir merdivene ulaştılar ve burada Başrahip durarak, aşağı inmeden önce lridal'e bir mum verdi. Iridal adamın güvenliğini düşünmekten çok, düşüp birşeyleri kırmasından korktuğu sonucuna vardı. Merdivenlerin dibinde su kilerlerine geldiler. Kapılar, yalnızca içmek ve yemek pişirmek için kullanılmayan, aynı zamanda Başrahip'in servetini oluşturan kıymetli sıvıyı korumak için kapanmış ve kilitlenmişti.

Ama anlaşılan tüm kapılar su korumuyordu. Başrahip bir kapıya yaklaştı, uzandı ve kapı kolunu sarstı.

"Bir ziyaretçin var, Hugh."

Yanıt yok. Yalnızca bir sandalyenin yerde sürüklenmesine benzer bir ses.

Başrahip kapının kolunu daha şiddetle sarstı.

"İçerde kilitli mi? Onu tutsak mı aldınız?" diye sordu Iridal alçak sesle.

"O kendini tutsak aldı, hanım," diye terslendi Başrahip. "Anahtar içeride, yanında. Bize anahtarı uzatmadığı sürece içeri giremeyiz -siz de giremezsiniz."

Iridal kararsızlaştı. Neredeyse çıkıp gideçekti. Hugh'nun ona yardım edebileceğinden kuşku duydu ve onun ne hale gelmiş olabileceğinden korktu. Yine de, eğer Hugh ona yardım edemezse, kim edebilirdi ki? Stephen değil, bu kadarı açıktı. Diğer gizemustaları da değil. çoğu güçlü büyücülerdi, ama ölmüş kocasına karşı hiçbir sevgi beslemiyorlardı ve Sinistrad'ın dölünün aralarına dönmesini istemek için bir sebepleri yoktu.

Diğer insanlara gelince, Iridal pek az insan tanıyordu ve tanıdıklarından da etkilenmemişti. ihtiyaçlarını yalnızca Hugh karşılayabilirdi. Bir elf ejder gemisi kullanmayı biliyordu, elf topraklarında yolculuk yapmıştı, elf dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordu, elf adetlerini biliyordu. Cesurdu; yaşamını bir kiralık katil olarak kazanmıştı ve işinde en iyisiydi. Iridal'in

Stephen'a hatırlattığı gibi, o -en iyisini satın alabilecek bir kral- bir zamanlar Usta Hugh'yu kiralamıştı.

Başrahip tekrarladı. "Hugh, ziyaretçin var."

"Cehenneme git," dedi bir ses içeriden.

Iridal içini çekti. Ses stregno içmekten -Iridal piposunun kokusunu koridordan almıştı- içkiden ve kullanılmamaktan dolayı boğuktu. Ama sesi tanıdı.

Anahtar. Iridal'in umudu buydu. Hugh anahtarı kendine saklamıştı, onu başkalarına verirse, kendisini dışarı çıkarmalarını söyleyeceğinden korktuğu açıktı. O zaman, içinde dışarı çıkmak isteyen bir parça kalmış olmalıydı.

"Usta Hugh, ben Yüksek Alem'den Iridal. Çaresiz durumdayım... Seninle konuşmalıyım. Ben... ben seni kiralamak istiyorum."

Adamın reddedeceğinden neredeyse emindi ve Başrahip'in dudaklarında beliren hafif, horgören gülümsemeye bakılırsa, o da aynı fikirdeydi.

"Iridal," diye tekrarladı Hugh şaşkın bir sesle, sanki isim zihninin içkiyle boğulmuş tortuları arasında dolaşıyormuş gibi. "Iridal!"

Sonuncusu sert bir fısıltıydı, sanki uzun zamandır dilenen ve sonunda gerçekleşen bir şeymiş gibi verilen bir nefesti. Ama seste ne sevgi ne de özlem vardı. Daha çok, graniti eritebilecek bir öfke.

Ağır bir beden kil kapıya çarptı, sonra bir sürtünme ve çırpınma sesi geldi. Bir kapak yana kaydı. Pis, keçeleşmiş saçların kısmen gizlediği kırmızı bir göz dışarı baktı, Iridal'i buldu, üzerinde kırpılmadan sabitlendi.

"Iridal... "

Kapak aniden kapandı.

Başrahip kadına baktı, tepkisini merak ediyordu, muhtemelen 'onun dönüp kaçmasını bekliyordu. Iridal kararlılıkla bekledi. Ama pelerininin altına gizlediği parmakları etini deliyordu. Mumu tutan diğer eli titriyordu.

İçeriden çılgınca sesler geldi: devrilen mobilyalar, fıçılar, sanki Hugh bir şey arıyormuş gibi. Bir zafer hırlaması. Metal bir nesne kapının aşağıdaki yarısına çarptı. Bir başka sinirli hırlama, sonra bir anahtar kapının altından fırladı.

Başrahip eğildi, anahtarı aldı, bir an elinde tutttu ve sorgularcasına baktı. Sonra bakışlarını Iridal'e kaldırdı ve sessizce devam etmesini isteyip istemediğini sordu.

Dudaklarını birbirine bastıran kadın soğuk bir baş sallama ile, adama kapıyı açmasını söyledi. Omuzlarını silken Başrahip kapıyı açtı.

Kilit tıkırdadığı anda kil kapı içeriden hızla açıldı. Kapıda, arkadaki duman dolu gölgelerin önünde, solgun aydınlığın önünde, karşısındaki mumun ışığı ile aydınlanmış bir şey belirdi.

Şey Iridal'in üzerine atladı. Güçlü eller kadının kollarını yakaladı, onu hücrenin içine sürükledi ve kadını bir duvara fırlattı. Iridal mumu düşürdü. Mum yere düştü, ışık dökülmüş mumdan bir birikintinin içinde boğuldu.

"Anahtar," diye emretti Usta.

Başrahip anahtarı uzattı.

"Bizi yalnız bırak!"

Hugh kapıyı yakaladı ve çarparak kapattı. Dönerek Iridal ile yüzleşti. Iridal Başrahip'in yumuşak adımlarının kayıtsızca uzaklaştığını duydu.

Hücre küçüktü. Mobilya olarak kaba bir yatak, bir masa, bir sandalye -devrilmiş- beden atıkları için bir kova -kokusuna bakılırsa kullanılmış- vardı. Masada kalın bir mum vardı. Hugh'nun piposu yanında duruyordu. Onun yanında bir kupa, yarısı yenmiş bir tabak yiyecek ve stregno kadar kötü kokan bir şey dolu bir şişe duruyordu.

Iridal, aynı zamanda silah da arayan hızlı bir bakışla bütün bunları taradı. Korkusu kendisi için değildi; adamı, ejderi altettiğinden daha hızlı, daha kolayaltedecek büyüsü ile silahlanmıştı

o. Hugh için korkuyordu, onu durduramaktan kendisine zarar vermesinden korkuyordu, çünkü mantığını kaybedecek kadar içmiş olduğunu düşünüyordu.

Hugh kadının önünde durdu ve ona baktı. Yüzü -kartal burnu, güçlü alnı, derin, dar gözleri ile- korkunç görünüyordu, gezinen gölgeler ve sarımsı dumanın sisi tarafından yarı gizlenmişti. Çılgın çabası, içki ve bedeninin titremesine yol açan heyecan yüzünden nefes nefeseydi. Ellerini uzattı ve sendeleyerek Iridal'in üzerine atıldı. Işık tüm yüzünü aydınlattı ve o zaman Iridal kendisi için korktu, çünkü içki Hugh'un derisini kızartmış, ama gözlerine dokunmamıştı.

İçinin derinliklerinde bir yer ayıktı, ne kadar içerse içsin, şarabın asla etkilemeyeceği bir yer; asla boğulamayacak bir yer yüzü tanınmayacak haldeydi, acı bir keder ve iç mücadelelerle perişan olmuştu. Siyah saçları grileşmişti; bir zamanlar düzgünce örülmüş olan sakalları dağınıktı ve uzamış, tiftiklenmişti. Yırtık bir gömlek, deri yelek ve pantolon giyiyordu -hepsi lekeli, kirden kaskatı. Sert kaslı bedeni yumuşamıştı, yine de şaraptan doğan bir gücü vardı, çünkü Iridal parmaklarının acısını kolunda hala hissedebiliyordu.

Hugh sendeleyerek yaklaştı. Iridal onun titreyen elindeki anahtarı gördü. Büyünün sözleri dudaklarındaydı, ama söylemedi. Şimdi adamın yüzünü açıkça görebiliyordu ve onun için ağlayabilirdi. Acıma, merhamet, çocuğunu kurtarmak için canını verdiği ve korkunç bir şekilde öldüğü bilgisi onu öyle etkiledi ki, ellerini ona uzattı.

Adam kadını bileklerinden yakaladı, kavrayışı acı vericiydi ve önünde, dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu laneti bitirl" diye yalvardı boğuk bir sesle. "Sana yalvarıyorum, hanımefendi! Bana yaptığın laneti bitir! Beni özgür bırak! Bırak gideyim!"

Başını eğdi. Sert, kum hıçkırıklar bedenini sarsmaya başladı. Titredi, sarsıldı, elleri gevşekçe yere düştü. Iridalonun üzerine eğildi, gözyaşları grileşmiş saçlara dökülerek, o saçları parmakları ile okşadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı kınk bir sesle. "Çok üzgünüm."

Adam başını kaldırdı. "Senin lanet merhametini istemiyorumI Beni özgür bırak!" diye tekrarladı yine sert bir sesle. Elleri kadının ellerini yakaladı. "Ne yaptığını bilmiyorsun! Bitir şunu... hemen!"

Iridal konuşamadan, uzun dakikalar boyunca baktı ona. "Yapamam, Hugh. O ben değildim."

"Evet!" diye haykırdı Hugh vahşice. "Seni gördüm! Uyandığım zaman..."

Iridal başını salladı. "Bu tür bir büyü, atalara şükürler olsun, benim gücümün çok ötesindedir. Biliyorsun," dedi ona, o yalvaran, umutsuz gözlere bakarak. "Biliyor olmalısın. O Alfred'di."

"Alfred!" diye nefes verdi Hugh. "o nerede? Geldi mi..." Yanıtı Iridal'in gözlerinde gördü, sanki acı dayanabildiğinden fazlaymış gibi başını arkaya attı. İki büyük gözyaşı damlası sıkıca kapattığı gözlerinden fışkırdı, yanaklarından aşağı, gür, keçeleşmiş sakalına yuvarlandı. Derin, titrek bir nefes aldı ve aniden çılgına dönerek korkunç bir öfkeyle çığlıklar atmaya, yüzünü pençelemeye, saçlarını yolmaya başladı. Ve aynı anilikle yüzüstü devrildi ve ölü gibi kıpırdamadan yattı.

Bir zamanlar olduğu gibi.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KİR MANASTIRI
VOLKARAN ADALARI
ORTA ALEM

Hugh kafasında bir vızıldama -boynundan yukarı yükselen ve gözlerinin arkasına saplanan monoton bir zonklama ve kalın, şişmiş bir dille uyandı. Sorunun ne olduğunu ve nasıl çözeceğini biliyordu. Yatağında doğrulup oturdu, asla uzakta bulunmayan şarap şişesini bulmak için arandı..

İşte o zaman kadını gördü ve anıları zalim, kafasındaki ağrıdan daha çok acı veren bir darbe vurdu ona. Konuşamadan bakakaldı.

Kadın bir sandalyede -tek sandalyede- oturuyordu ve duruşuna bakılırsa bir süredir oturuyordu. Solgun ve soğuktu, Gökkubbe'nin buzları kadar renksizdi -saçları ve giysileri beyazdı. Gözleri dışında. Gözleri kristal bir prizmadan geçen güneş ışığı gibi rengarenkti. *

"Eğer istiyorsan şişe burada," dedi kadın.

Hugh ayaklarını altına almayı başardı, kendini doğrulmaya, yataktan kalkmaya zorladı, gözlerinin önünde patlayan ışıklar sönüp, görmeye başlayıncaya kadar durdu ve masaya gitti. Bir başka sandalyenin gelmiş olduğunu gördü, aynı zamanda hücresinin temizlenmiş olduğunu da fark etti.

Kendisi de temizlenmişti.

Saçları ve sakalı ince bir tozla kaplıydı, derisi kızarmıştı ve kaşınıyordu. Grise tozunun keskin kokusu üzerinden yükseliyordu. Koku çocukluğu na dair canlı anılar getirdi, Kir keşişlerinin küçük oğlanları -kendisi gibi terk edilmiş piçlerinderilerini ovaladığı zamanlara dair.

Hugh yüzünü buruşturdu, sakallı çenesini kaşıdı ve kendine bir kupa ucuz şarap doldurdu. Tam içecekti ki, bir misafiri olduğunu hatırladı. Yalnızca bir kupa vardı. Kupayı kadına uzatırken, elinin titremediğini görmek onu memnun etti.

Iridal başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi sessizce, sözcükleri dudakları şekillendirerek.

Hugh homurdandı, tek yudumda, tatmadan şarabı mideye indirdi. Kafasındaki vızıldama azaldı, acı donuklaştı. Düşünmeden şarabı kaldırdı, tereddüt etti. Soruları yanıtlanmadan bırakabilirdi. Zaten ne farkederdi ki? Ya da neler olup bittiğini, kadının neden geldiğini öğrenebilirdi.

"Beni sen mi temizledin?" dedi, kadına yan yan bakarak.

Solgun yanaklar hafifçe kızardı. Adama bakmadı. "Keşişler temizledi," dedi. "Temizlemelerini söyledim. Ve yeri süpürdüler, temiz çarşaflar ve gömlek getirdiler."

"Çok etkilendim," dedi Hugh. "Seni içeri almaları bile yeterince şaşırtıcı. Sonra da istediğini yapmaları. Onları neyle tehdit ettin? Fırtına mı, deprem mi; belki de sularını kurutmakla tehdit etmişsindir, ha?"

Kadın yanıt vermedi. Hugh sırf sessizliği doldurmak için konuşuyordu ve bunu ikisi de biliyordu.

* Yıkanmak için suya para veremeyenler bedeni ve başka yüzeyleri temizlemek için grise tozu kullanırlar. Mercankayadan elde edilen ve süngertaşına benzeyen grise daha çok kafakökü ile karıştırılarak kullanılır. Kafakökü güçlü ama kötü olmayan bir koku yayar ve bit, pire, kene ve başka asalakları öldürmek için kullanılır.

"Ne kadar baygın kaldım?"

"Saatlerce. Bilmiyorum."

"Ve sen burada kaldın ve bunca şeyi yaptın." Hücresinde çevresine bakındı. "Buraya gelmenin sebebi önemli olmalı." "Öyle," dedi kadın ve gözlerini ona çevirdi.

Hugh o gözlerin, kadının güzelliğini unutmuştu. Onu sevdiğini, acıdığını, onun için, oğlu için öldüğünü unutmuştu. Hepsi geceleyin ona işkence eden rüyalarda kaybolmuştu, şarabın bile boğamadığı rüyalarda. Ve oturmuş onun gözlerine bakarken dün gece, uzun zamandır ilk defa rüya görmediğini fark etti.

"Seni kiralamak istiyorum," dedi, serinkanlı bir sesle. "Benim için bir iş yapmanı istiyorum..."

"Hayır! diye haykırdı Hugh, kafasındaki ağrının farkına varmadan ayağa fırlayarak. "Buradan çıkmayacağım!"

Yumruğunu sıkıp masaya vurdu, şarap şişesini devirdi ve yere düşmesine sebep oldu. Kalın cam kırılmadı, ama içinde?ki sıvı döküldü ve taştaki çatlakların arasına sızıp kayboldu.

Kadın ona şok içinde baktı. "Lütfen otur. İyi değilsin."

Hugh acı ile yüzünü bunışturdu, başını tuttu, ayaklarının üzerinde sallandı. Masaya yaslanarak sandalyesine gitti ve oturdu.

"İyi' değilmişim." Kahkaha atmaya çalıştı. "Daha önce hiç görmediysen, hanımefendi, buna akşamdan kalmak denir." Gölgelere baktı. "Denedim, biliyor musun?" dedi aniden. "Eski mesleğime dönmeye çalıştım. Beni o yerden aşağı getirdikleri zaman. Benim işim ölüm. Bildiğim tek şey. Ama kimse beni tutmadı. Kimse benim yanımda duramıyordu, onlar dışında." Başını, keşişleri kastederek kapıya doğnı salladı.

"Ne demek, kimse seni tutmadı?"

"Benimle konuşmak için oturuyorlardı. Bana acılarını anlatmaya başlıyorlardı, öldürülmesini istedikleri kişinin ismini söylüyorlardı, onu nerede bulabileceğimi anlatıyorlardı... ve yavaş yavaş susuyorlardı. Bir kez olmadı. Beş kez, on kez oldu. Bilmiyorum. Sayısını unuttum."

"Olan ne?" diye sordu Iridal merakla.

"Bana hedefi, ondan ne kadar nefret ettiklerini, kızları, babaları, ya da her kimse, onun kadar acı çekmesini istediklerini anlatıp duruyorlar. Ama bana bunlardan ne kadar çok bahsederlerse o kadar sinirleri bozuluyor. Bana bakıyorlar, sonra bakışlarını çeviriyorlar, sonra gizli gizli bir bakış daha fırlatıyorlar, sonra yine gözlerini kaçırıyorlar. Ve sesleri alçalıyor, söyledikleri sözleri karıştırıyorlar. Kekelemeye, öksürmeye başlıyorlar ve sonra genellikle, bir kelime daha etmeden kalkıp gidiyorlar. Sanırsın ki; diye ekledi sertçe, "hedeflerini kendileri hançerlemişler ve ellerinde kanlı hançerle yakalanmışlar."

"Ama yüreklerinde öyle," dedi IridaL.

"Ee? Daha önce işverenlerim hiç suçluluk duygusuna kapılmamışlardı. Neden şimdi? Değişen ne?"

"Sen değiştin, Hugh. Daha önce, sen de mercankaya gibiydin, kötülüklerini emiyordun, soğuruyordun, içine alıyor, onları sonımluluktan kurtarıyordun. Ama artık Gökkubbe'nin kristalleri gibi oldun. Sana bakıyorlar ve kendi kötülüklerinin yansıdığını görüyorlar. Onların vicdanı oldun."

"Bir katil için ne özellik ama," dedi Hugh alayla. "İş bulmayı zorlaştırıyor!" Görmeyen bakışlarını şarap şişesine dikti, onu ayağıyla dürttü ve yerde çemberleri çizerek dönmesine sebep oldu. Donuk bakışları lridal'e döndü. "Sende bu etkiyi uyandırmıyorum. "

"Evet, uyandırıyorsun. Bilmemin sebebi bu." Iridal içini çekti. "Sana bakıyorum ve kendi aldanmışlığımı, kendi körlüğümü, kendi aptallığımı ve zayıflığımı görüyorum. Kalpsiz ve kötü olduğunu bildiğim bir adamla evlendim. Sırf onu değiştirebileceğim gibi romantik bir fikirle. Ben gerçeği anlayana kadar, Sinistrad'ın ağlarına umutsuzca dolanmıştım. Daha da kötüsü, masum bir çocuk doğurmuş, onun da aynı ağa dolanmasına izin vermiştim.

"Kocamı durdurabilirdim, ama korkuyordum. Ve onun, değişeceğini, her şeyin yoluna gireceğini düşünmek kolaydı. Ve sonra sen geldin, oğlumu bana getirdin ve sonunda, aldanmışlığımın acı meyvesini gördüm. Bane'e ne yaptığımı, zayıflığım yüzünden onun ne hale geldiğini gördüm. O zaman gördüm. Şimdi, sana bakarken görüyorum."

"Onlarda bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi Hugh, sanki onu duymamış gibi. "Bütün dünya delirmiş gibiydi. Sonra sebebin ben olduğunu düşünmeye başladım. Rüyalar..." ürperdi, başını salladı. "Hayır, rüyalardan bahsetmeyeceğim."

"Neden buraya geldin?"

Hugh omuzlarını silkti, sesi acıydı. "Çaresizdim, param yoktu. Başka nereye gidebilirdim ki? Keşişler döneceğimi söylemişlerdi. Döneceğimi hep söylerlerdi." ürkek bakışlarla çevresine bakındı, sonra silkindi; anıları silkip attı.

"Her neyse, sorunun ne olduğunu Başrahip söyledi. Bana bir kez baktı ve bana ne olduğunu söyledi. Ölmüşüm. Bu yşamı terk etmişim... ve geri getirilmişim. Diriltilmişim." Hugh aniden şişeyi şiddetle tekmeledi ve dönerek fırlayıp gitmesine sebep oldu.

"Sen... hatırlamıyor musun?" Iridal şaşkındı.

Hugh ona sessiz ve karanlık gözlerle dik dik baktı. "Rüyalarım hatırlıyor. Rüyalarım sözlerin ötesinde... rüyaların ötesinde bir yer hatırlıyor. Anlayış, merhamet..." Sustu, yutkundu, öksürdü, boğazını temizledi. "Ama oraya ulaşmak için yapmak gereken yolculuk korkunç. Acı. Suçluluk duygusu. İşlediğim suçların anısı. Ruhum bedenimden koptu. Ve artık geri dönemiyorum. Denedim.

Iridal ona dehşetle baktı. "İntihar mı ettin.. .?"

Hugh gülümsedi, gülümsemesi korkunçtu. "Başaramadım. İki seferinde de. Çok korktum."

.

"Ölmek için değil, yaşamak için cesaret gereklidir," dedi Iridal.

"Sen nereden bileceksin, hanımefendi?" dedi Hugh alayla.

Iridal bakışlarını kaçırdı, kucağında ovuşturduğu ellerine baktı.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Hugh.

"Sen... sen ve Sinistrad dövüştünüz. Sen onu hançerledin, ama yara ölümcül değildi. Kendisini yılana dönüştürecek kadar gücü vardı, sana saldırdı. Büyüsü... kanındaki zehir. O öl

dü, ama önce.....

"Beni öldürdü, ded, Hugh kuru kuru.

Iridal dudaklarını yaladı, ona bakmadı. "Ejder üstümüze saldırdı. Sinistrad'ın ejderi, Civa. Kocam öldüğü için. Ejder kontrolünden çıkmıştı ve çılgına döndii. Sonra, her şey kafamda karmakarışık. Haplo -mavi derili adam- Bane'i götürdü. Öleceğimi biliyordum... ve aldırmıyordum. Haklısın." Bakışlarını kaldırdı, Hugh'ya solgun solgun gülümsedi. "Ölmek yaşamaktan daha kolay görünüyordu. Ama Alfred ejderi büyüledi, kontrol altına aldı. Ve sonra.....

Hatırladı. . .

Iridal şaşkınlık içinde, dev kafası sanki yatıştırıcı bir ses dinler gibi sallanmakta olan ejderi izledi.

"Onu kendi zihninde tutsak ettin," dedi.

"Evet," diye kabul etti Alfred. "Var olan en sağlam kafes." "Ve ben özgürüm," dedi Iridal hayret içinde. "Ve henüz çok geç değil. Umut var! Bane, oğlum! Bane!"

Iridal onu en son gördüğü yere, kapıya doğru koştu. Kapı yok olmuştu. Zindanının duvarları yıkılmıştı, ama molozlar yolunu kapatıyordu.

"Bane!" diye haykırdı, ejderin öfkesi içinde devirdiği ağır taşlardan birini kenara çekmeye çalışarak. Büyüsü ona yar?dımcı olabilirdi, ama sözcükler aklına gelmiyordu. Çok yorgun, çok boştu. Ama ona ulaşmak zorundaydı. Şu taşı bir kıpırdatabilse!

"Yapma, hayatım," dedi bir ses. Nazik eller qnu yakaladı. "Bir işe yaramaz. Çoktan uzaklara, elf gemisine gitti. Haplo onu götürdü.

"Haplo... oğlumu mu götürdü?" Iridal'in aklı almıyordu.

"Neden? Ondan ne istiyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Alfred. "Emin değilim. Ama endişelenme. Onu geri alacağız. Nereye gittiklerini biliyorum."

"O zaman arkalarından gidelim," dedi Iridal.

Ama savunmasızca çevresine bakındı. Kapılar yok olmuş, moloz yığınlarıyla kapanmıştı. Duvarlarda açılmış delikler, ötede daha fazla yıkım olduğunu gösteriyordu. Oda o kadar değişmişti ki, lridal'e çok yabancı geliyordu, sanki bir yabancının evine girmiş gibiydi. Nereye gideceğini, buradan nasıl Çıkacağını, yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Ve sonra Hugh'yu gördü.

Öldüğünü biliyordu. Ölmeden önce onun lridal'e yardım ettiğini, Iridal'in artık anladığını duymasını istemişti. Ama Hugh çok çabuk gitmişti. Bedenin yanında yere çöktü, soğuk eli kendi eline aldı, yanağına bastırdı. Yüzü ölüm içinde sakindi, adamın hayatı boyunca tanımadığı, Iridal'in kıskandığı bir huzuru yansıtıyordu.

"Yaşamını benim için, oğlum için verdin," dedi ona. "Keş ke bu armağanı iyi kullanacağımı görecek kadar yaşasaydın. Bana o kadar çok şey öğrettin ki! Daha fazlasını öğretebilirdin. Bana yardım edebilirdin. Ve ben de sana yardım edebilirdim. İçindeki boşluğu doldurabilirdim. Neden şansım varken yapmadım ki?"

"Ölmeseydi ona ne olurdu sence?" diye sordu Alfred. "Bence yaşamı boyunca yaptığı kötülükleri telafi etmeye çalışırdı. O da benim gibi bir tutsaktı," diye yanıt verdi Iridal.

"Ama kaçmayı başardı. Artık özgür."

"Sen de özgürsün," dedi Alfred.

"Evet, ama yalnızım," dedi Iridal.

Hugh'nun yanında, cansız eli tutarak, yüreği gibi zihni de boş, oturdu. Boşluktan memnundu. Hiçbir şey hissetmiyordu ve hissetmekten korkuyordu. Acı gelecekti, ejderin ederini yırtmasından daha korkunç olacaktı. Pişmanlığın, ruhunu yırtan acısı.

Alfred'in şarkı söylediğinin, bu kadar uygunsuz görünen -kel kafalı, uzun ceketli, aşırı büyük ayaklı ve beceriksiz elli yaşlı bir adam- bir dansla döndüğünün, moloz dolu odada eğilip kalktığının belirsizce farkındaydı. Ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Aldırmıyordu.

Hugh'nun elini tutarak oturuyordu... ki parmaklarının seyirdiğini hissetti.

Iridal inanmadı. "Zihnim bana oyun oynuyor. Bir şeyi çok istediğimiz zaman, kendimizi onun gerçekleştiğine ikna ederiz.....

Parmaklar lridal'in elinde kıpırdadı, istemsiz hareket, ölüm çırpınışları.

Ama Hugh uzun zamandır ölüydü, eti soğuyacak, kanı dudaklarından ve yüzünde çekilecek, gözleri sabitlenecek kadar uzun zamandır.

"Deliriyorum," dedi Iridal ve eli kıpırtısız göğsün üzerine koydu. Açık gözleri kapatmak için öne eğildi. Gözler kaydı, ona baktı. Gözkapakları kapanıp açıldı. Eli kıpırdadı. Göğsü kalktı ve indi.

Acı dolu bir çığlık kopardı...

Iridal aklını başına tekrar topladığında bir başka odada, bir başka evde yatıyordu -Yüksek Alem'in diğer gizemustalarından birine ait bir başka evde.

Alfred yanında durmuş, yiizünde endişeli bir ifade ile bakıyordu.

"Hughl" diye haykırdı Iridal, doğrulup oturarak. "Hugh nerede?"

"Tedavi görüyor, hayatım," dedi Alfred endişeyle ve -Iridal'e göre- kafası karışmış bir şekilde. "Bir şeyi kalmayacak.

Kendini onun için üzme. Dostlarından bazıları onu götürdü."

"Onu görmek istiyoruml"

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi Alfred. "Lütfen uzan."

Battaniyeyle uğraşmaya başladı, Iridal'i örttü, sevecenlikle çevresine sardı, hayali kınşıkları düzeltti.

"Dinlenmelisin, Leydi Iridal. Korkunç olaylar yaşadın. Şok, gerilim. Hugh kötü yaralandı, ama tedavi görüyor.....

"O ölmüştü," dedi lrida!.

Alfred ona bakamıyordu. Battaniyeyle oynamaya devam etti.

Iridal onun elini yakalamaya çalıştı, ama Alfred hızla çekti elini. Birkaç adım geri çekildi. Konuştuğu zaman, ayakkabılarına hitap ediyordu.

"Hugh ölmemişti. Korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Nasıl böyle bir hata yapabildiğini anlamıyorum. Bazen zehir bu tür etkiler gösterir. Canlıları... ölü göstermek gibi."

Iridal üstilndeki battaniyeyi attı, ayağa kalktı, Alfred'e doğru ilerledi. Alfred uzaklaşmaya, hatta belki odadan kaçmaya çalıştı. Ama ayaklarına takılıp düşerken bir sandalyenin üzerinde buldu kendini.

"Ö ölmüştü. Sen onu hayata döndürdün!"

"Hayır, hayır. Saçmalama." 'Alfred zayıf bir kahkaha attı.

"Sen... sen büyük bir şok yaşadın. Hayal görüyorsun. Ben yapamam ki! Kimse yapamaz!"

"Bir Sartan yapabilir," dedi lridal. "Sartanlar hakkında bilgim var. Sinistrad onlar hakkında araştırma yapmıştı. Sartanlar ve büyüleri onda takıntı haline gelmişti. Burada, Yüksek Alemler'de kütüphaneleri var. Gizemlerini saklayan anahtarı hiç bulamadı. Ama insan ve elf dillerinde bıraktıkları yazmalardan biliyordu onları. Ve onların ölüleri diriltecek güçleri vardı. Ölüçağırıcılık..."

"Hayır!" diye itiraz etti Alfred ürpererek. "Yani evet, onların... bizim bu gücümüz vardır. Ama asla kullanılmamalıdır. Asla. Çünkü zamansız olarak hayata döndürülen her yaşam için, bir başkası zamansız olarak ölür. Kötü bir şekilde yaralananlara yardım edebiliriz, onları eşikten geri çekmek için elimizden gelen her şeyi yapabiliriz, ama öteye bir kez geçtiler mi... asla!"

"Asla..."

"Alfred ısrarla, sakinlik içinde, kararlılıkla inkar etti," dedi lrdial, içini çekerek geçmişten dönerken. "Tüm sorularımı, tam olarak olmasa da, serbestçe yanıtladı. Yanılmış olduğumu düşünmeye başladım. Yalnızca yaralandığını düşünmeye başladım.

"Biliyorum," dedi, Hugh'nun acı gülümsemesini göriince. "Artık gerçeği biliyorum. O zaman da biliyordum, sanırım, ama Alfred'in iyiliği için inanmak istemedim. Bana karşı çok iyiydi, beni kolayca yalnız bırakabilecekken çocuğumu aramama yardım etti. Onun da kendi sorunları var."

Hugh homurdandı. Başka adamların sorunları ile ilgilenmiyordu. "Yalan söyledi. Beni geri getiren oydu! Piç herif yalan söyledi."

"O kadar emin değilim," dedi lridal içini çekerek. "Tuhaf, ama gerçeği şöylediğine inandığını düşünüyorum. Gerçekte ne olduğunu hatırlamıyor."

"Onu ele geçirdiğim zaman hatırlayacaktır. Sartan veya değil."

Iridal hayretler içinde ona baktı. "Bana inanıyor musun?"

"Alfred hakkında mı?" Hugh ona sert sert baktı, piposuna uzandı. "Evet, sana inanıyorum. Sanırım baştan beri biliyordum, ama kabul etmek istemedim. O diriltme numarasını ilk yapışı değildi bu."

"o zaman neden benim yaptığımı düşündün?" diye sordu lridal şaşkınlık içinde.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Hugh, piposu ile oynayarak.

"Belki beni geri getirenin sen olduğuna inanmak istedim."

Iridal kızardı, başını çevirdi. "Bir bakıma, bendim. Benim kederim ve senin kendini feda etmene üzüldüğü için seni kurtardı. "

İkisi uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde oturdu. Iridal ellerine bakıyor, Hugh soğuk, boş piposunu çekiştiriyordu. Onu yakmak ayağa kalkması, ocağa gitmesi demekti ve o kısa mesafeyi bile düşmeden aşabileceğini sanmıyordu. Boş şarap şişesine pişmanlık içinde baktı. Yeni bir şişe isteyebilirdi, ama vazgeçti. Artık açık bir amacı vardı. Ve onu elde etmek için bir yolu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu. "Ve neden bu kadar çok bekledin?"

Iridal'in yüzü kıpkırmızı oldu. Başını kaldırdı, önce son so?nıyu yanıtladı. "Nasıl gelebilirdim? Seni yine görmek... acı dayanabileceğimden çok olurdu. Diğer gizemustalarına gittim, beni şatodan alıp buraya getirdiler. Bana söyledikleri..." Iridal tereddüt etti, sözctiklerinin onu nereye götüreceğinden emin değildi.

"Sanki hiçbir şeyolmamış gibi eski işime döndüğümü söylediler. Eh, olmamış gibi yapmaya çalıştım," dedi Hugh sertçe. "Kapında belirmemin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm."

"Öyle değildi. İnan bana, Hugh, eğer bilseydim..." Bunun da nereye gideceğini tam olarak göremedi ve sustu.

"Ayyaş bir serseriye döndüğümü bilseydin bana birkaç fı?çıpara ve bir tas çorba, bir de ahırda uyuyacak bir yer vermek?ten memnun olurdun, değil mi? Eh, teşekkürler, hanımefendi, ama merhametine ihtiyacım yok!"

Başınasaplanan ağrıyı duymazdan gelerek ayağa kalktı ve dik dik Iridal'e baktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye hırladı piponun sapına geçirdiği dişlerinin arasından. "Saygıdeğer hanımefendi için ne yapabilirim?"

Öfkelenme sırası Iridal'e gelmişti. Hiç kimse -özellikle de sarhoş, başkalarının temizlediği kiralık katiller- bir gizemustası ile böyle konuşamazdı. Gözlerinden gökkuşağı renkleri prizmadan geçen ışık gibi pırıldadı. Ayağa kalktı, incinmiş bir vakarla dimdik durdu.

"Eee?" diye sordu Hugh.

Ona bakan ve acısını gören Iridal şaşaladı. "Sanınm bunu hak etmiştim. Beni affet..."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Hugh, neredeyse piposunun sapını ısırıp ikiye ayırarak. Çeneleri gerginlik yüzünden ağndı. Yumruğunu masaya vurdu. "Benden ne halt istiyorsun?"

Iridal soldu. "Seni... seni tutmak." Hugh ona sessizce, sertçe baktı. Ona sırtını dönerek kapıya yOrüdO, kapalı kapağa baktı.

"Hedef kim? Ve sesini alçak tut."

"Hedef yok!" diye yanıt verdi Iridal. "Seni öldürmek için tutmaya gelmedim. Oğlum bulundu. Elfler tarafından rehin tuttuluyor. Onu kurtarmayı planlıyorum. Ve yardımına ihtiyacım var." ,

Hugh homurdandı. "Demek bu. Elfler çocuğu nerede tutuyor?"

"Imperanon'da. "

Hugh inanamayarak döndü, Iridal'e baktı. "Imperanon mu? Hanımefendi, yardıma ihtiyacın olduğu kesin." Piposunu ağzından çıkararak lridal'e işaret etti. "Belki seni bir hücreye kapatmalılar... "

"Bedelini ödeyebilirim. İyi para alırsın. Kraliyet hazinesi..." "."yeterli para barındıramaz," dedi Hugh. "Düşman imparatorluğun kalbine girip o küçük..." Gökkuşağı gözlerdeki alevlenme devam etmemesi konusunda uyardı onu. "...onu geri getirmemin bedelini ödeyecek kadar para dünyada yoktur."

"Açık ki, yanılmışım," dedi Iridal soğuk bir sesle. "Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Kapıya yürüdü. Hugh kapının önünden çekilmedi. "Yana çekil," diye emretti Iridal.

Hugh pipoyu ağzına götürdü, bir an çekiştirdi, kadına sert sert, eğlenerek baktı. "Bana ihtiyacın var, hanımefendi. Sahip olduğun tek şans benim. Bana istediğim şekilde ödeme yapacaksın. "

"Ne istiyorsun?" diye sordu Iridal.

"Alfred'i bulmama yardım et."

Kadın ona dehşet dolu bir sessizlik içinde baku. Sonra başını salladı. "Hayır... bu mümkün değil! O gitti. Onu bulmanın yolu yok."

"Belki Bane ile birliktedir."

"Oğlumun yanında diğeri var. Haplo,' mavi derili adam. Ve eğer Bane'in yanında Haplo varsa, Alfred yoktur. Onlar can düşmanları. Açıklayamam, Hugh. Anlamazsın."

Hugh piposunu yere attı. Uzanarak kadının kolunu sıkıca yakaladı.

"Canımı acıtıyorsun," diye itiraz etti kadın.

"Biliyorum. Ve hiç umursamıyorum. Sen anlamaya çalış, hanımefendi," dedi Hugh. "Doğduğundan beri kör olduğunu hayal et. Bir karanlık dünyasında yaşamaktan memnunsundur, çünkü farklı bir şey bilmezsin. Sonra, aniden görme yetisi bahşedilir sana. Hayal bile edemediğin onca harikayı görürsün -gökyüzü, ağaçlar, bulutlar, Gökkubbe. Ve sonra, aniden, bu yeti senden geri alınır. Yine kör olursun. Yine karanlığa gömüIürsün. Ama bu sefer, ne kaybettiğini bilirsin."

"üzgünüm," diye fısıldadı Iridal. Yüzüne dokunmak için elini kaldıracak oldu. Hugh geri çekildi. Öfke ve utançla sırtını döndü.

"Kabul ediyorum," dedi Iridal yumuşak bir sesle. "Eğer benim için bunu yaparsan, ben de Alfred'i bulman için elimden geleni yaparım."

Bir an ikisi de konuşmadı, konuşamadı.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Hugh boğuk bir sesle.

"On beş gün. Sonra Stephen Prens Reesh'ahn ile görüşecek. Tribus elflerinin bundan haberi olduğunu sanmıyorum, ama..."

"Bildiklerinden emin olabilirsin, hanımefendi. Tribuslular o toplantının gerçekleşmesine izin vermeye cesaret edemez. Senin çocuk ellerine düşmeden önce ne yapmayı planlıyorlardı, düşünemiyorum. Reesh'ahn akıllıdır. Elflerin özel muhafızlarının, Görünmeyenler dediklerinin üç suikast teşebbüsünden kurtuldu. Bazıları Prens'in Kenkariler tarafından uyarıldığını söylüyor..."

Hugh durdu, düşündü "Bu bana bir fikir veriyor."

Sustu, piposunu attığını unutarak elbisesinin ceplerini araştırdı.

Iridal eğildi, pipoyu aldı, Hugh'ya uzattı.

Hugh dalgın dalgın pipoyu aldı, yağlı bir deri keseden stregno çıkardı ve pipoyu doldurdu. Ateşe giderek maşayla bir köz aldı ve pipoya götürdü. İnce bir duman yükseldi, yanında acı bir stregno kokusu yaydı.

"Ne..." diye başladı IridaL.

"Kes sesini," diye terslendi Hugh. "Bak, şu andan itibaren, hanımefendi, ben ne dersem, dediğim zaman yapıyorsun. Soru yok. Zamanım varsa açıklarım, ama yoksa, bana güvenmek zorundasın. çocuğunu kurtaracağım. Ve sen de benim Alfred'i bulmama yardım edeceksin. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Iridal kararlılıkla.

"Güzel." Sesini alçalttı, bakışları yine kapıya gitti. "Buraya iki keşişin gelmesi ve hiç kimsenin görmemesi lazım. Bunu başarabilir misin?"

Iridal kapıya yürüdü, kapağı yana itti. Bir keşiş koridorda duruyordu. Muhtemelen Iridal'i beklemesi emredilmişti.

Kadın başını salladı. "Yürüyebilir misin?" diye sordu yüksek sesle, tiksintiyle.

Hugh imayı anladı. Piposunu dikkatle mazgala yerleştirdi, sonra şarap şişesini yakalayarak yerde parçaladı. Tekmeleyip masayı devirdi, kırık cam ve şarap birikintilerinin arasında yere yığıldı ve yuvarlandı.

"Evet," diye mırıldandı, ayağa kalkmaya çalışıp yine devrilerek. "Yürüyebilirim. Tabii ki. Gidelim."

Iridal kapıya gitti ve hızla çaldı. "Git, Başrahibi getir," diye emretti.

Keşiş gitti. Başrahip döndü. Iridal kapının kilidini çevirdi, kapıyı açtı.

"Usta Hugh bana eşlik etmeyi kabul etti," dedi, "ama ne durumda olduğunu görüyorsunuz. Yardım olmadan yürüyemiyor. Eğer keşişlerinizden ikisi onu taşıyabilirse, son derece minnettar kalırım."

Başrahip kaşlarını çattı, kuşkulu göründü. Iridal pelerininin altından bir kese çıkardı. "Minnettarlığım maddi nitelikte," dedi güIümseyerek. "Manastıra bağışta bulunulması her zaman hoş karşılanır, sanırım."

Başrahip keseyi kabul etti. "Kardeşlerimizden ikisini yolla yacağım. Ama onlara bakamaz, onlarla konuşamazsınız."

"Anlıyorum, efendim. Artık gitmeye hazırım." Hugh'ya bakmadı, ama kırık camların çıtırdamasını, nefes nefese mırıldandığı küfürleri duyabiliyordu.

Başrahip kadının gidişinden dolayı son derece memnun olmuş gibi görünüyordu. Gizemustası azametli talepleri ile Manastır'ın huzunu bozmuş, kardeşler arasında hareketlilik yaratmış, ölülere adanmış bir yere çok fazla canlılık getirmişti. lridal'in merdivenleri tırmanmasına, manastırdan geçmesine, ön kapıdan çıkmasına bizzat eşlik etti. Hugh'nun onunla girişte buluşacağına, yürüyemiyorsa taşınarak getirileceğine söz verdi. Belki de Başrahip bu sorun yaratıcı konuğundan kurtulduğu için üzülmüyordu.

Iridal eğildi, teşekkür etti. Tereddüt etti, Hugh'nun yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı yakında durmak istedi.

Ama keseyi. kavrayan Başrahip Manastır'a geri dönmedi. Kadının gerçekten gittiğinden emin olmak için lambanın altında bekledi.

Bu yüzden Iridal'in dönüp Manastır topraklarını terk etmekten ve uyumakta olan ejderin yanına gitmekten başka çaresi kalmadı. Ancak o zaman, Başrahip onu ejder ile birlikte gördüğü zaman döndü, Manastır'a girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Arkasına bakan Iridal, ne yapması gerektiğini merak etti, Hugh'nun ne planladığını merak etti. Yapacak en iyi şeyin ejderi uyandırmak ve onları buradan götürmesi için hazırlamak olduğuna karar verdi.

Uyuyan bir ejderi uyandırmak zor bir iştir, çünkü ejderler bağımsız bir doğaya sahiptir ve eğer hayvan kendisini bağlayan büyüden kurtulmuş olarak uyanırsa, uçup gitmeye, binicisine saldırmaya, Manastır'a saldırmaya ya da üçünü birden yapmaya karar verebilir.

Neyse ki, ejder büyüden kurtulmadı. Uykudan uyandığında, yalnızca uyandırıldığı için biraz sinirliydi. Iridal onu yatıştırdı, övdü, eve döndükleri zaman beslemeye söz verdi.

Ejder kanatlarını açtı, kuyruğunu salladı ve dönüp pullarının arasında, ejderin kanını emen ejder-kurtlarından aradı.

Iridal ejderi kendi haline bıraktı ve dönüp, durduğu yerden görebildiği Manastır'ın girişini izlemeye başladı. Endişelenmeye başlıyordu, Hugh'nun fikrini değiştirdiğinden korkuyordu. Değiştirirse ne yapacağını düşünüyordu, çünkü kuşkusuz Başrahip, onu neyle tehdit ederse etsin geri dönmesine izin vermezdi.

Sonra Hugh, sanki arkadan itilmiş gibi ön kapıdan fırladı. Bir kolunda bir bohça taşıyordu - kuşkusuz yolculuk için bir pelerin ve giysiler- diğerinde ise bir şişe vardı. Düştü, kendini topladı, geriye doğru baktı, muhtemelen Iridal'in duymamasının daha iyi olacağı bir şey söyledi. Sonra doğruldu, çevresine bakındı. lridal'in nerede olduğunu merak ettiği açıktı.

Iridal elini kaldırdı, dikkatini çekmek için el salladı, seslendi.

Belki de sesiydi -açık, soğuk gecede irkiltici derecede net çıkmıştı- ya da ani hareket yüzündendi. Iridal asla bilemedi. Bir şey ejderi ürküttü ve büyüden kurtulmasına sebep oldu.

Arkasından tiz bir çığlık yükseldi, kanatlar çırpıldı ve Iridal onu durduramadan ejder havalandı. Ejderin büyülenmesi gizemustası için önemsiz bir dertten başka bir şey değildi. Iridal'ın basit bir büyü yapması yeterliydi, ama bunu yapmak için dikkatini birkaç dakikalığına Hugh'dan çevirmesi gerekecekti.

Kraliyet sarayının entrikaları ve oyunlarından habersiz olan lridal'in aklına, ejderin dikkatinin çekilmesinin bilinçli olduğu hiç gelmedi.

YİRMİDÖRDüNCü BÖLüM
KİR MANASTIRI
VOLKARAN ADALARI ORTA ALEM

Hugh ejderin havalandığını gördü ve büyünün dizginlerinden kurtulduğunu hemen anladı. O büyücti değildi. lridal'in ejderi yeniden yakalaması ya da yeniden büyülemesine yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Omuzlarını silkerek şarap şişesinin mantarını dişleriyle çekip çıkardı, tam bir yudum almak üzereydi ki, gölgelerin içinden konuşan bir adamın sesini duydu.

"Ani hareket yapma. Beni duyduğunu belli etme. Bu tarafa yürü."

Hugh adamı tanıyordu, yüze bir isim vermek için hafızasını araştırdı, ama başaramadı. Kendi kendine dayattığı tutsaklığı boyunca içtiği şaraplar hafızaşını boğmuştu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Tek bildiği, bir yayın gerildiği ve bir okun yüreğine doğrultulduğu idi. Ve ölümü istese de, onu kendi şartları altında istiyordu, başka birinin değil. Kısa bir süre, Iridal'in mi onu bu tuzağa sürüklediğini merak etti, ama böyle olmadığına karar verdi. çocuğu için hissettiği endişe çok gerçekçiydi.

Adam Hugh'nun sarhoş numarası yaptığını biliyor gibiydi, ama Usta rol yapmayı sürdürmenin bir zararı olmayacağına karar verdi. Duymamış gibi yaptı, sesin geldiği yöne doğru sendeleyerek

yürüdü. Elleri bohçası ve şarap şişesi ile uğraşıyordu -artık bunlar bir kalkan ve bir silah haline gelmişti. Hareketlerini saklamak için pelerinini kullanarak ağır bohçayı sol eline aldı ve kendisini korumak için kaldırmaya hazırlandı. Sağ eliyle şarap şişesinin boynumı tuttu. Hızlı bir hareketle şişeyi bir kafaya, bir surata indirebilirdi.

Alçak sesle kadınların ejderleri kontrol edemediğini mırıldanarak Manastır topraklarını aydınlatan küçük ışık havuzundan çıktı ve kendini dikenli çalıların, bükülmüş ağaçların oluşturduğu bir koruda buldu.

"Orada dur. Bu kadar yeter. Beni duyman yeterli. Beni tanıyor musun, Usta Hugh?"

O zaman Hugh hatırladı. Şişeyi daha sıkı kavradı. "Trian, değil mi? Kral Stephen'ın büyücüsü."

"Fazla zamanımız yok. Leydi Iridal benimle bu konuşmayı yaptığını bilmemeli. Majesteleri onunla yaptığın anlaşmada sana düşeni yerine getirmediğini hatırlatmak istiyor."

"Ne?" Hugh gözlerini kaydırdı. Baktığını belli etmeden gölgeleri araştırdı.

"Aldığın paranın karşılığını vermedin. Çocuk hala hayatta."

"Ee?" dedi Hugh sertçe. "Paranızı geri veririm. Zaten yalnızca yarısını vermiştiniz."

"Parayı geri istemiyoruz. Çocuğun ölmesini istiyoruz." "Yapamam," dedi Hugh geceye.

"Neden?" diye sordu ses hoşnutsuzh.lkla. "Herhalde birden bir vicdanın olduğunu keşfetmedin. Yoksa korktun mu? Artık öldürmekten hoşlanmıyor musun?"

Hugh şarap şişesini yere bıraktı, aniden sıçradı. Sihirbaz'ın dippesini yakaladı. Adamı öne çekti.

"Hayır," dedi Hugh, Sihirbaz'ın yakışıklı, kemikli yüzünü kendi kır çenesine yaklaştırarak. "Aşırı hoşlanırım diye korkuyorum!"

Trian'ı ittirdi ve onun çalıların arasına düştüğünü görme tatminini yaşadı. "Kendimi durdurmayı başaramayabilirim. Kralına böyle söyle."

Trian'ın yüzünü göremiyordu; Sihirbaz, mercankayanın ışıltısının önünde cüppeli bir karanlık yığın gibiydi. Hugh onu görmek istemiyordu. Şarap şişesinin kırıklarını tekmele?di, şarap boşa gittiği için küfretti ve yürüyüp uzaklaşmaya başladı. Iridal ejderi gökyüzünden inmeye ikna etmişti. Onu okşuyor, büyü sözcükleri söylüyordu. "

"Sana bir iş teklif ettik," dedi Trian ayağa kalkarak. Sakin?di, bozulmamıştı. "Sen de kabul ettin. Karşılığında para aldın ve işi tamamlamadın."

Hugh yürümeye devam etti.

"Seni sıradan katillerin üstüne çıkaran tek şey vardı, Usta Hugh," dedi 'rdan ona. Sözcükler bir fısıltı halinde çıktı, rüzgar tarafından taşındı. "Onur."

Hugh yanıt vermedi, akasına bakmadı. Hızla Iridal'a doğru yürüdü ve onu, saçları dağılmış, sinir içinde buldu.

"Gecikme için üzgünüm. Büyünün nasıl böyle bozulabildiğini anlamıyorum..."

Ben anlayabiliyorum, dedi Hugh sessizce. Trian yaptı. Seni takip etti. Benimle konuşurken seni meşgul etmek için büyüyü bozdu, ejderi serbest bıraktı. Kral Stephen seni oğlunu kurtarman için göndermedi, hanımefendi. Beni çocuğa götürmek için seni kullanıyor. Ona güvenme, Iridal. Trian'a güvenme, Stephen'a güvenme. Bana güven.

Hugh bunları ona söyleyebilirdi, sözcükler dudaklarına kadar geldi... ve orada kaldı, telaffuz edilmeden.

"Boşver şimdi," dedi, sert ve keskin bir sesle. "Büyü şimdi işe yarayacak mı?"

"Evet, ama..."

"O zaman hayvanı buradan uçur Başrahip hücremde derilerine kadar soyulmuş, elleri ayakları bağlanmış iki biraderini bulmadan önce."

Soru bekleyerek, ona soru sormaması konusunda anlaştıklarını hatırlatmaya hazır, dik dik baktı.

Iridal ona şaşkın bir bakış fırlattı, sonra başını salladı ve hızla ejdere bindi. Hugh bohçasını Kanadı Göz'ün -Kral Stephen'ın bineği idi- süslü, iki kişilik eyerine bağladı.

"O lanet sihirbazın büyüyü bozmasına şaşmamak lazım," dedi Hugh kendi kendine. "Lanet bir kraliyet ejderi sürüyormuş!"

Kendisini yaratığın sırtına çekti ve Iridat'in arkasına yerleşti. Kadın bir emir verdi ve ejder havaya sıçradı, kanatlarını kaldırdı ve çırparak havalandı. Hugh büyücüyü görmeye çalışarak zaman harcamadı. Boşunaydı bu. Trian iyiydi. Soru şuydu: onları takip edecek miydi? yoksa yalnızca ejderin geri dönüp rapor vermesini mi bekleyecekti.

Hugh sert sert güIümsedi, öne eğildi. "Nereye gidiyoruz?" "Konutuma. Yolluk almak için." ,

"Hayır, gitmiyoruz." Hugh rüzgarın ve ejderin kanat çırpışlarının sesinin üzerinden duyulabilmesi için yüksek sesle konuşmuştu. "Paran var mı? Fıçıpara? üzerinde kralın mührü olan?"

"Evet," diye yanıt verdi IridaL. Ejderin uçuşu kararsız, çılgıncaydı. Rüzgar Iridal'in pelerinini çekiştiriyor, beyaz saçlarını yüzünün çevresinde bir bulut gibi dağıtıyordu.

"İhtiyacımız olan şeyleri satın alırız," dedi Hugh ona. "Şu andan itibaren, Leydi Iridal, sen ve ben yok oluyoruz. Gecenin bu kadar açık olması ne yazık," diye ekledi çevresine bakınarak. "Bir yağmur fırtınası faydalı olurdu."

"Bir fırtına yaratabilirim," dedi Iridal, "çok iyi bildiğin gibi. Ejderler konusunda fazla yeteneğim olmayabilir, ama rüzgar ve yağmur başka. O zaman yolumuzu nasıl bulacağız?"

"Rüzgarın yanağırndaki dokunuşu ile," dedi Hugh ona sırıtarak. Öne kaydı, kollarını lridal'in yanlarından uzattı ve dizginlere uzandı. "Fırtınanı çağır, hanımefendi."

"Bu gerekli mi?" diye sordu Iridal. Usta'nın utanç verici yakınlığı, bedenine bastırdığı bedeni, onu çevreleyen güçlü kolları yüzünden huzursuzca kıpırdanarak. "Ejderi ben idare edebilirim. Sen yönü söyle."

"'İşe yaramaz," dedi Hugh. "Ben hislerime dayanarak uçarım; çoğu zaman düşünmem bile. Bana yaslan. Daha kurukalırsın. Gevşe, hanımefendi. Bu gece önümüzde uzun bir yolculuk var. Uyuyabiliyorsan uyu. Gittiğimiz yerde bu lükse sahip olacağın çok gece olmayacak."

Iridal bir daha kaskatı, dimdik oturdu, sonra içini çekerek Hugh'nun göğsüne yaslandı. Hugh kıpırdanarak Iridal'in rahat etmesini sağladı, kollarını daha sıkı sardı.

Dizginleri deneyimli bir şekilde kavradı. Becerikli elleri hisseden ejder sakinleşti ve düzgün bir şekilde uçmaya başladı. Iridal alçak sesle büyü sözcükleri söyledi, çok yukarılarda süzülen bulutları çağıran, sislerin onları ıslak bir battaniye gibi sarmasını sağlayan sözcükler. Yağmur yağmaya başladı.

"Bunu uzun zaman sürdüremem," dedi, uykusunun geldi?ğini hissederek. Yağmur yumuşak bir şekilde yüzüne düşüyordu. Hugh'nun kollarının arasında büzüldü.

"Uzun sürmesi gerekmiyor."

Trian rahatlıktan hoşlanı~, diye düşündü Hugh. Bizi bir yağmur fırtınasında takip etmeyecektir, özellikle de nereye gittiğimizi bildiği zaman.

"Takip edilmekten korkuyorsun değil mi?" dedi IridaL. "Şansa bırakmaktan hoşlanmıyorum, diyelim," diye yanıt verdi Hugh.

Gece boyunca fırtınada, sessizlik içinde uçtular. O kadar sıcak, o kadar rahattı ki, sessizliği bozmayı ikisi de istemiyordu. Iridal daha fazla soru sorabilirdi -keşişlerin onları takip etmesinin olası olmadığını biliyordu. Hugh başka kimden korkuyor olabilirdi ki? Ama hiçbir şey söylemedi.

Soru sormamaya söz vermişti ve sözünde durmaya kararlıydı. Aslında, Hugh'mın böyle bir kısıtlama koymasından dolayı memnundu. Sormak istemiyordu, bilmek istemiyordu.

Elini göğsüne, elbisesinin' altında gizli tüy tılsımın üzerine koydu. Tılsım çocuğu ile zihinsel iletişim sağlıyordu. Hugh'ya bunu henüz söylememişti, söylemeyi düşünmüyordu da. Onaylamazdı, muhtemelen öfkelenirdi. Ama Iridal çocuğu ile bu bağı koparmayacaktı -onu bir kez kaybetmişti zaten.

Hugh'nun kendi sırları var, dedi kendi kendine. Ben de benimkini saklayacağım.

Onun kollarında dinlenen, gücünden ve konıyucu varlığından memnun, Iridal geçmişin acı hüzünlerini, daha da acı suçluluk duygularını, geleceğin getireceği tehlikeleri unuttu. Dizginleri

bırakması kadar kolaylıkla bıraktı, bir başkasının yönlendirmesine, .rehberlik etmesine izin verdi. Onları bir kez daha sıkıca tutması gerekeceği, belki de bunun için savaşması gerekeceği zaman gelecekti. Ama o zamana kadar Hugh'nun önerdiğini yapabilirdi -gevşeyip uyuyabilirdi.

Hugh Iridal'in uyuduğunu görmekten çok hissetti. Yağmurun ıslattığı karanlık yoğundu, aşağıdaki mercankayanın hafif ışıltısını kapatıyor, sanki yer ile gök aynıymış gibi görünmesine sebep oluyordu. Dizginleri bir eline aldı, diğeri ile pelerinini kadının üzerine çekti ve onu kuru, sıcak tutmak için bir çadır oluşturdu.

Zihninde aynı sözleri tekrar tekrar duyuyordu.

Seni sıradan katillerin üzerine çıkaran tek şey vardı, Usta Hugh.

Onur... onur... onur...

"Onunla konuştun mu, Trian? Seni tanıdı mı?"

"Evet, Majesteleri."

Stephen sakallı çenesini kaşıdı. "Usta Hugh hayatta ve tüm bu süre boyunca hayattaydı. Kadın bize yalan söyledi." "Onu suçlayamam, efendim," dedi Trian.

"Ona inanmakla aptallık ettik! Mavi derili bir adam! Beceriksiz Alfred'in oğlunu araması. Alfred karanlıkta kendisini bile bulamaz. Bize her şey hakkında yalan söyledi!"

"Ben o. kadar emin değilim, Majesteleri," dedi Trian düşünceli düşünceli. "Alfred'de, dışa vurduğundan fazlası vardı-çok daha fazlası. Ve mavi derili adam. Gizemustalarının yanlarında getirdikleri kitaplarda ilginç atıflara rastladım..."

"Bunların herhangi birinin Usta Hugh ya da Bane ile ilgisi var mı?" diye sordu Stephen sinirle...

"Hayır, efendim," dedi Trian. "Ama daha sonra önemli olabilir."

"O zaman, daha sonra tartışırız. Usta ona söylediğini yapacak mı?"

"Bilemiyorum, efendim. Keşke bilebilseydim," diye ekledi Trian, Stephen'ın bundan hiç hoşlanmadığını görerek. "Konuşmak için pek az zamanımız vardı. Ve yüzü, Majesteleri! Yerin ışığı altında. kısa bir süre gördüm yüzüne uzun süre bakamadım. Orada kötülük, kurnazlık, çaresizlik gördüm..."

"Ee, ne olmuş? Adam bir katil, değil mi?"

"Kötülük bana aitti, efendim," dedi Trian.

Bakışlarını indirdi, çalışma masasında duran kitaplana baktı.

"Ve aynı zamanda benim olduğunu ima ediyorsun." "Bunu söylemedim, efendim..."

"Söylemene gerek yok, lanet olsun!" diye terslendi Stephen, sonra derin bir nefes aldı. "Atalar tanığım olsun, Magicka, senden fazla hoşlanmıyorum bundan. Bane'in hayatta kaldığını, on yaşındaki bir çocuğun ölümünden benim sorumlu olmadığımı öğrenmek beni herkesten çok mutlu etmişti. Leydi Iridal'e inandım, çünkü inanmak istedim. Bak, şimdi neredeyiz. Daha öncekinden daha büyük bir tehlike içindeyiz.

"Ama başka ne seçeneğimiz var, Trian?" Stephen yumruğunu masaya vurdu. "Ne seçeneğimiz var?"

"Hiç yok, efendim," dedi Trian.

Stephen başını salladı. "O zaman," dedi aniden, işe dönerek. "Yapacak mı?"

"Bilmiyorum, efendim. Ve yaparsa, korkmak için sebebimiz olacak. 'Öldürmek aşırı hoşuma gidebilir,' dedi. 'Kendimi durduramayabilirim.'"

Stephen gri ve perişan göründü. Ellerini kaldırdı, onlara baktı, ovuşturdu. "Bunun için endişelenmeye ihtiyacımız yok. Bu iş bittiği zaman, adamdan kurtulabiliriz. En azından bu konuda haklı bir sebebimiz olduğunu hissedebiliriz. Uzun zamandır celladın baltasından kaçıyordu. Manastırı terk ettikten sonra onları takip ettiğini düşünüyorum. Nereye gittiler?"

"Usta Hugh takipten kurtulmak konusunda beceriklidir, efendim. Bulutsuz gökyüzünde fırtına koptu. Ejderim kokularını kaybetti ve ben sırılsıklam oldum. Manastır'a dönüp Usta'yı. barındıran Kir keşişlerini sorgulamanın daha iyi olacağına karar verdim."

"Sonuç ne oldu? Belki ne planladığını biliyorlardır."

"Eğer öyleyse, efendim, bana söylemediler." Trian hüzünle güIümsedi. "Başrahip bir şeye çok öfkelenmişti, Bana büyücülerden gına geldiğini söyledi, sonra kapıyı yüzüme kapattı. "

"Hiçbir şey yapmadın mı?"

"Ben yalnızca üçüncü Seviye'denim, efendim," dedi Trian alçakgönüllülükle. "Kirlerin kendi büyücüleri bana eştir. Bir mücadele uygun olmazdı. Kirleri gücendirmek iyi olmaz, efendim."

Stephen dik dik baktı. "Sanırım haklısın. Ama şimdi Usta Hugh ile Leydi Iridal'in izini kaybettik."

"Sizi bunu beklememiz gerektiği konusunda uyarmıştım, Majesteleri. Zaten her halde kaybedecektik. Benim, kendi adıma gitmeye cesaret edemeyeceğim bir yere gittiklerini düşünüyorum. Ne de oraya gidebilecek çok kişi bulabilirsiniz."

"Neresi orası? Yedi Esrar mı?"

"Hayır, efendim. Çok daha bilinen bir yer. Ve çok daha korkulan, çünkü bu yerin tehlikeleri gerçektir. Usta Hugh Skuıvash'a gidiyor, Majesteleri."

* Griphith Kümesi'nde, insanların, yaşamları boyunca kötü işler yapan ve tövbe etmeden ölen ve bu yüzden ailelerince dışlanan atalarının ruhlarının bulunduğuna inandığı. yedi ada. Ellferin de benzer inanışları vardır; elfler arasında, "Bunun için Yedi Esrara gönderileceksin" lafı, çok kullanılan bir tehdittir. Pek çok elf ve insan araştırma grupları adalara gönderilmiş, bunlardan hiçbiri geri dönmemiştir.

Alfred adaları bizzat araştırmaya niyetli olduğunu yazmıştır, ama bunu hiç yapmamıştır. Sartan büyüsünün bu söylentilerle ilgisi olduğuna, ilişkin belirsiz bir teorisi vardır, ama bunun neden ve nasıl olduğunu açıklayamamaktadır.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

SKURVASH
VOLKARAN ADALARI
ORTA ALEM

Hugh henüz göklerdeyken uyandırdı lridal'i. Yorgun ejder hevesle inecek yer arıyordu. Gecenin Lordları karanlık pelerinlerini çekmişlerdi, Gökkubbe Solaris'in ilk ışıkları ile parıldamaya başlamıştı. Iridal irkilerek uyandı. Bu kadar derin uyumasına şaşırmıştı.

"Neredeyiz?" diye sordu, uykulu bir memnunlukla adanın gecenin gölgelerinden çıkmasını izleyerek. Şafak, bu yüksekülikten oyuncak bloklar gibi görünen köylere dokunuyordu. Bacalardan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Gecenin Lordları çekildiğinden beri, bir tepede -adanın en yüksek noktasıydı. Arianus'ta nadir bulunan granitten bir kale dev kulelerinin gölgelerini yere düşürüyordu.

"Skurvash," dedi Usta Hugh. Ejderi hareketli bir liman olduğu belli olan yerden uzaklaştırdı, kasabanın ormanlı tarafına yönlendirdi. Burada inişleri gizli kalmasa bile, gözlerden uzakta olacaktı.

Iridal, sanki yüzüne soğuk su çarpılmış gibi, iyice uyanmıştı artık. Sessiz ve düşünceliydi, sonra alçak sesle, "sanırım bu gerekli," dedi.

"Buradan bahsedildiğini duydun mu?" "İyi şeyler duymadım."

"Muhtemelen olduğundan iyi anlatmışlardır. Aristagon'a gitmek istiyorsun, Leydi Iridal. Oraya nasıl gitmeyi planlamıştın? Cici elflerden çaya uğramana izin vermelerini mi rica edecektin?"

"Elbette hayır," dedi Iridal soğuk ve incinmiş bir sesle. "Ama..."

"Ama falan yok. Soru yok. Ben ne söylerden onu yapıyorsun, unuttun mu?"

Hugh'nun bedenindeki her kas alışık olmadığı çabadan dolayı ağnyordu. Piposunu istiyordu. Bir bardak -bir sürü bardak- şarap istiyordu.

"Bu adada olduğumuz her dakika boyunca yaşamlarımız tehlikede olacak, hanımefendi. Sessiz kal. Konuşma işini bana bırak. Benim davrandığım gibi davran ve her ikimizin iyiliği için, büyü yapmaya kalkışma. Para kaybetme numarası bile. Senin bir gizemustası olduğunu anlarlarsa işimiz biter."

Ejder inmeye uygun, kıyıya yakın bir açıklık buldu. Hugh hayvanın başını serbest bıraktı ve sarmallar çizerek aşağı inmesine izin verdi.

"Bana Iridal diyebilirsin," dedi Iridal yumuşak bir sesle. "Çalıştırdığın kişilerle hep bu kadar samimi misindir?" Iridal içini çekti. "Bir soru sorabilir miyim, Hugh?" "Yanıt vermeye söz veremem."

"'Onlar' dedin. Benim gizemustası olduğumu anlarlarsa, dedin. 'Onlar' kim?,"

"Skurvash'ın hükümdarları."

"Hükümdar Kral Stephen'dır."

Hugh kısa, havlar gibi bir kahkaha attı. "Skurvash'da değil. Ah, kral gelip burayı temizlemeye söz verdi, ama yapamayacağını biliyor. Yeterince büyük bir ordu kuramaz. Volkaran ya da Uylandia'da burası ile bağları olmayan kimseyi bulamazsın, ama bunu itiraf etmeye cesaret edecek bir tek kişi de yoktur. Elfler bile, Orta Alem'in geri kalanına hükmederken, Skurvash'ı asla fethedemediler.

Iridal adaya baktı. ürkütücü görünüşlü kale dışında göze çarpan bir tarafı yoktu, çoğunluğu cüce-çalısı denilen (cücelerin gür, kızıl-kahverengi sakallarına benzediği ve mercankayada bir kere kök tuttu mu, sökmesi çok zor olduğu için bu isim verilmişti) bir çalı ile kaplıydı. Kıyıya konmuş küçük ve fakir görünüşlü bir kasaba da çalılar kadar sıkı tutunuyor gibiydi. Kasabadan hargast korularına giden, oradan dağa, kaleye tırmanan tek bir yol vardı.

"Elfler burayı kuşattı mı? Böyle bir kalenin uzun süre dayanabileceğine inanırım..."

"Bah!" Hugh yüzünü buruşturdu, kollarını gerdi, katılaşmış boynundaki ve omuzlarındaki kasları gevşetmeye çalıştı. "Elfler saldırmadı. Savaş harika bir şeydir, hanımefendi hazretleri, ta ki karlarınızı etkilemeye başlayana kadar."

"İnsanların efflerle ticaret yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Iridal şok içindeydi.

Hugh omuzlarını silkti. "Skurvash'ın hükümdarları bir adamın gözlerinin şekli ile değil, parasının parıltısı ile ilgilenir."

"Peki hükümdar kim?" Iridal şimdi ilgili ve meraklıydı.

"Tek bir kişi değil," diye yanıt verdi Hugh. "Bir topluluk. Kardeşlik olarak bilinirler."

Ejder, yerdeki (kanatların kırdığı) dallar ve mercankayada kalmış pençe izlerinden ve dışkılardan anlaşıldığı kadarıyla daha önce sık sık bu amaç için kullanılan geniş, açık bir yere indi. Hugh indi, ağrıyan sırtını gerdi, kasılmış bacaklarını açtı.

"Ya da belki de, 'biz' demeliydim," diye değiştirdi, lridal'in ejderin sırtından inmesine yardım etmek için yaklaşarak. "Kardeşlik olarak biliniriz."

Iridal elini ona vermek üzereydi. Ama tereddüt etti, solgun bir yüz ve iri gözlerle baktı ona. Gözlerindeki gökkuşağı renkleri çamurlanmış, çevrelerindeki hargast ağaçlarının gölgeleri ile kararmıştı.

"Anlamıyorum. "

"Geri dön, Iridal," dedi Hugh ona, sert bir içtenlikle. "Hemen git. Ejder yorgun, ama seni geriye götürmeyi başaracaktır."

Kendinden bahsedildiğini duyan ejder sinirle ayak değiştirdi ve kanatlarını hışırdattı. Binicilerinden kurtulmak, ağaçların arasına..girmek ve uyumak istiyordu.

"Başta bana katılmak için hevesliydin. Şimdi beni uzakla?tırmaya çalışıyorsun." Iridal ona soğuk soğuk baktı. "Ne oldu? Neden değiştin?"

"Soru yok, dedim," diye hırladı Hugh, adanın kenarından gökyüzünün sonsuz mavi derinliklerine bakarak. Iridal e bir bakış fırlattı. "Tabii benim soracağım birkaç soruyu yanıtlamaya zahmet etmezsen."

Iridal kızardı, elini çekti. Ejderden yardım almadan indi, bu fırsat başını eğmek ve yüzünü pelerininin başlığının derinliklerinde saklamak için kullandı. Yere indiği ve kendine hakim olduğundan emin olduğu zaman Hugh'ya döndü.

"Bana ihtiyacın var. Alfred'i bulmak için benim yardımıma ihtiyacın var. Onun hakkında birşeyler biliyorum. Epeyce şey, aslında. Kim olduğunu, ne olduğunu biliyorum ve inan bana, benim yardımım olmadan onu bulamazsın. Bu fırsatı geri mi çevireceksin? Beni gönderecek misin?"

Hugh ona bakmayı reddetti. "Evet," dedi alçak sesle. "Evet, lanet olsun. Git!" Eli ejderin eyeri üzerinde yumruk oldu, ağrıyan başını eline dayadı.

"Lallet olsun Trian'a!" diye küfretti kendı kendine. "Stephen'a lanet olsun! Bu kadına, çocuğuna lanet olsun. Şansım varken başımı bloğa dayamalıydım. O zaman biliyordum. Bir şey beni uyardı. Ölüme bir battaniye gibi sarınıp uykuya dalabilirdim..."

"Ne diyorsun?"

Omzunda Iridal'ln elini hissetti, dokunuşu yumuşak ve sıcaktı. Ürperdi, geri çekildi.

"Ne kadar korkunç bir acı yaşıyorsun!" dedi Iridal nazikçe.

"İzin ver, paylaşayım."

Hugh aniden vahşileşerek ona döndiü "Beni bırak. Sana yardım edecek bir başkasını bul. Sana isimler verebilirim. On isim hepsi de benden iyi. Sana gelince, benim sana ihtiyacım yok. Alfred'i kendim bulabilirim. Herhangi birini bulabilirim..."

"...şarap şişesinin dibinde saklandığı sürece," diye payladı onu Iridal.

Hugh' kadını yakaladı, kavrayışı sıkı ve acı verici idi. Onu sarstı, başını kaldırmaya, ona bakmaya zorladı.

"Ne olduğumu anla artık -bir kiralık katiL. Ellerim kanla lekeli satın alınmış ve bedeli ödenmiş kanla. Bir çocuğu öldürmek içinpara aldım!

"Ve o çocuk için hayatını verdin..."

"Tesadüf!" Hugh onu ittirdi, kendinden uzaklaştırdı. "Bana yaptığı o lanet büyü. Ya da belki senin bana yaptığın bir büy."

Sırtını kadına döndü, hızlı, şiddetli çekişlerle bohçayı çözmeye başladı.

"Git," dedi yine ona bakmadan. "Hemen git."

"Gitmeyeceğim. Bir anlaşma yaptık," dedi Iridal. "Senin hakkında duyduğum bir şey, bir anlaşmayı asla bozmadığındı."

Hugh yaptığı şeyi bıraktı, derin gözleri çatıimış, gür kaşlarının altında karanlık, Iridal'e baktı. Aniden soğuk ve sakin olmuştu.

"Haklısın, hanımefendi, asla bir anlaşmayı bozmam. Zamanı geldiğinde bunu hatırla." Bohçayı kurtardı, koltuğunun altına sıkıştırdı ve başını ejdere salladı. "Büyüyü kaldır."

"Ama... bu serbest kalacak demek. Bir daha asla yakalayamayabilirz. "

"Kesinlikle. Başka birisi de yakalayamaz. Ne de yakın zamanda kralın ahırlarına döner. Bizim ortadan kaybolmamız için yeterli süreyi verir bu."

"Ama bize saldırabilır!"

"Yiyecekten çok uyku istiyor." Hugh uykusuzluk ve akşamdan kalmışlık ile kızarmış gözlerle, dik dik baktı kadına. "Ya serbest bırak, ya da bin git, Leydi IridaL. Tartışmaya niyetim yok."

Iridal ejdere, evi ve halkı ile son bağına baktı. Şimdiye kadar yolculuk rüya gibi olmuştu. Hugh'nun kollarında uyurken gördüğüne benzer bir rüya. Muhteşem bır kurtarış, büyü ve parlak çelik, çocuğunu kollarına almak ve düşmanlarına meydan okumak, annenin sevgisi ve Hugh'nun cesareti ile şaşakalan elflerin geri çekilmesi. Bu rüyada Skurvash yoktu. Ne de Hugh'nun kaba ve gölgeli sözleri vardı.

Pek pratik biri, değilim, dedi Iridal kendi kendine kasvetle.

Ne de çok gerçekçiyim. Yüksek Alemler'de yaşayan hiç kimse değil. Böyle olmaya ihtiyacımız yoktu. Yalnızca Sinistrad. İşte bu yüzden kötü planlarını uygulamasına izin verdik. İşte bu yüzden onu durdurmak için hiçbir şey yapmadık. Zayıf ve savunmasızız. Değişeceğime yemin ettim. çocuğum için güçlü olacağıma yemin ettim.

Elbisesinin altına tıktığı tüy tılsımın üzerine elini koydu. Kendini daha güçlü hissettiği zaman ejderin üzerindeki büyüyü kaldırdı ve zincirdeki son halkayı kırdı.

Özgür kalan yaratık sivri dikenlerle dolu boynunu salladı, onlara öfkeyle baktı, onları yemek yapıp yapmamayı düşünür gibi göründü ve yapmamaya karar verdi. Ejder hırladı ve havalandı. Dinlenecek güvenli bir yer arayacaktı, yüksek ve gizli bir yer. Zaman içinde yalnız kalmaktan sıkılacak ve ahırlara geri dönecekti, çünkü ejderler sosyal yaratıklardır, bu ejder de kısa süre sonra arkada bıraktığı eşini ve arkadaşlarını arayacaktı.

Hugh ejderin uzaklaşmasını izledi, sonra döndü ve havadan gördükleri ana yola giden bir patikada yürümeye başladı. Iridal ona yetişmek için seyirtti.

Hugh yürürken bohçayı karıştırdı ve içinden bir nesne Çıkardı -bir kese. İçerikleri sert, metalik bir şıngırtı çıkardı. Kesenin bağlarını belindeki kemere bağladı.

"Paranı bana ver," diye emretti. "Hepsini." Iridal sessizce cüzdanını uzattı.

Hugh cüzdanı açtı, gözleriyle hızla saydı, sonra cüzdanı, derisine yaslanıp rahatça hissedilsin diye gömleğinin içine soktu. "Skurvash'ın hafifparmakları* ünlerini hak eder," dedi kum bir sesle. "O paraya Aristagon'a yolculuk yapmak için ihtiyacımız olacak.

* Yankesiciler.

"Aristagon'a yolculuk yapmak için mi?" diye tekrarladı Iridal, sersemlemiş bir şekilde. "Ama savaş halindeyiz! Elf topraklarına uçmak... bu kadar kolay mı?"

"Hayır," dedi Hugh, "ama bedeli karşılığında her şeye sahip olabilirsin."

Iridal onun sözlerine devam etmesini bekledi, ama ona daha fazlasını anlatmayacağı açıktı. Solaris parlaktı ve mercankaya pırıldıyordu. Hava gecenin soğuğundan sonra hızla ısınıyordu. Uzakta, dağın yan tarafında, yüksekte tünemiş kale, Stephen'ın sarayı gibi büyük, güçlü ve etkileyici, yükseliyordu. Iridal hiç ev ya da bina görmüyordu, ama havadan gördüğü küçük köye yöneldiklerini tahmin etti. Sabah ateşlerinden ve demirhanelerden çıkan duman çalıların üstünde yükseliyordu.

"Burada dostların var," dedi, 'onlar' sözcüğünü 'biz' olarak değiştirdiğini hatırlayarak.

"Bir anlamda. Yüzünü örtülü tut."

"Neden? Burada beni kimse tanımıyor. Ve yalnızca bakarak gizemustası olduğumu anlamazlar."

Hugh yürümeyi bıraktı, Iridare sert sert baktı.

"Özür dilerim," dedi Iridal içini çekerek. "Sor sormamaya söz verdiğimi biliyomm. Ve baştan beri tek yaptığım bu oldu. Böyle yapmayı istemedim, ama anlamıyoıı.ım ve... ve korkuyorum." .

"Sanırım korkmaya hakkın var," dedi Hugh bir an düşünceli düşünceli, sakalının uzun örgülerini çekiştirerek. "Ve sanırım, ne kadar çok şey bilirsen, o kadar iyi durumda oluruz. Kendine bir bak. O gözler, o giysiler, o sesle, bir çocuk bile asil kandan olduğunu anlayabilir. Bu seni iyi bir av yapar 1 Onların senin benim avım olduğunu anlamasını istiyorum"

"Ben kimsenin avı olmayacağım!" diye dikenlerini çıkardı Iridal. "Neden onlara gerçeği söylemiyorsun -senin işverenin olduğumu?" .

Hugh ona baktı, sonra sırıttı, sonra başını arkaya attı ve bir kahkaha kopardı. Kahkası derin ve içtendi; içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Iridal'e gülümsedi bile ve gülümsemesi gözlerinde yansıdı.

"İyi bir yanıt, Leydi Iridal. Belki söylerim. Ama, bu arada, bana yakın dur ve uzaklaşma. Sen buranın yabancısısın. Skurvashtta yabancıları oldukça özel bir biçimde karşılarlar."

Klervaslına isimli kasaba kıyıya yakındı. Açığa inşa edilmişti, çevresinde duvarlar, içeri girişi kısıtlayan kapılar, onlara iş?lerini soran muhafızı ar yoktu. Bir yol kıyıdan kasabaya gidiyordu, sonra aynı yol kasabadan çıkıp dağlara uzanıyordu.

"Saldırıya uğramaktan endişelenmedikleri kesin," dedi IridaL. Volkaran ve Uylandia'nın duvarlı kentlerine, elf saldırılarına karşı devamlı tetikte olan, devamlı korku içinde yaşayan kent sakinlerine alışmıştı.

"Eğer onları tehdit edecek bir şeyolursa, burada yaşayanlar eşyalarını toplayıp kaleye sığınabiIirler. Ama hayır, endişelenmiyorlar. "

Onları ilk fark edenler, bir sokakta korsancılık oynayan bir grup oğlan çocuk oldu. Çocuklar hargast dallarından kılıçlarını bıraktılar ve onlara içten bir merak ile bakmaya koştular.

Oğlanlar Bane'in yaşlarındaydı ve Iridal onlara gülümsedi. Paçavralara sarınmış küçük bir kız koşarak geldi, elini uzattı.

"Bana para verir misin, güzel bayan?" diye yalvardı çocuk sevimli bir gülümseme ile. "Annem hasta. Babam öldü. Ve beslemem gereken bir küçük kız kardeşim ile erkek kardeşim var. Yalnızca bir kuruş, güzel bayan..."

Iridal cüzdanına uzanacak oldu, yanında olmadığını hatırladı.

"Defol," dedi Hugh sertçe. Sağ elini, avcu dışa gelecek şekilde uzattı.

Küçük kız ona kurnaz kurnaz baktı, omuzlarını silkti ve sekerek uzaklaşıp oyununa döndü. Oğlanlar bağırıp çağırarak arkasından gittiler. Bir tanesi dışında. O fırlayıp kasabaya koşmaya başladı.

"Çocuğa o kadar sert davranmasan da olurdu," dedi Iridal paylarcasına. "Çok tatlıydı. Bir kuruş verebilirdik..."

"Sonra da cüzdanını kaybederdik. O 'tatlı' çocuğun işi paranı nerede sakladığını bulmak. Sonra bu bilgiyi hafif-parmaklı babasına aktarır ve son derece canlı olduğu kesin olan babası kasabaya girer girmez seni servetinin ağırlığından kurtarır."

"Buna inanmıyorum! Onun gibi bir çocuk..."

Hugh omuzlarını silkti, yürümeye devam etti.

Iridal pelerinine sarındı. "Bu korkunç yerde uzun süre kalacak mıyız?" diye sordu alçak sesle, Hugh'ya yanaşarak. "Burada durmayacağız bile. Devam edeceğiz. Kaleye." "Başka yol yok mu?"

Hugh başını salladı. "Tek yol Klervashna'nın içinden geçer. Böylece bize bakmalarını sağlar. O çocukların burada oynamasının bir sebebi var. Yabancılara karşı nöbet tutuyorlar. Ama onlara sinyali verdim. Birisi geldiğimizi Kardeşlik'e bildirmek için gitti. Endişelenme. Artık kimse bizi rahatsız etmeyecek. Ama sessiz kalsan en iyisi."

Hugh'nun verdiği emir lridali minnettar kıldı. Çocuk hırsızlar. Çocuk ajanlar. Ebeveynlerin çocuklarını böylesine kötü kullanabilmeleri ve çocukluğun masumluğunu yok etmeleri karşısında şok geçirebilirdi. Ama oğlunu bir krala casus olarak yollayan bir baba hatırladı.

"Klervashna," dedi Hugh, eliyle işaret ederek.

Iridal şaşkınlık içinde çevresine bakındı. Baştaki tanıtıma bakarak kaba, kavga gürültü dolu bir günah kenti beklemişti. -gölgelerde bekleyen hırsızlar, sokaklarda açık açık işlenen cinayetler. Bu yüzden pazar yerine kaz götüren genç kızlar, yumurta sepetleri taşıyan kadınlar, görünüşte yasal Işlerle meşgul erkekler görünce oldukça şaşırmıştı.

Kasaba yaşam doluydu. Sokaklar kalabalıktı ve bu kasaba ile Uylandianın herhangi bir saygın kasabası arasında görebildiği tek fark, buradaki nüfusun oldukça çeşitli olduğu, Humbisash'ın kara derili sakinlerinden Malakarın sarı saçlı göçebeIerine kadar her tür insanı barındırdığı idi. Ama bu bile onu bir peynir dükkanından çıkan ve bir küfür sallayıp, kalabalığı dirsekleyerek kendilerine yol açan iki elfin görüntüsüne hazırlamadı onu.

Iridal Hugh'ya korku ile baktı, belki de kasabanın fethedilmiş olduğunu düşündü. Hugh endişelenmiş görünmüyordu. Elflere bakmadı bile. Onları takip eden ve pua meyvesi satmaya çalışan bir kadın dışında insanlar da düşmanlarına pek ilgi göstermiyordu.

Skurvash'ın hükamdarları bir adamın gözlerinin şekline değil, yalnızca parasının pırıtısına bakarlar.

Diğer adalardaki engin malikanelerin iyi eğitimli hizmetkarlarının, kollarında paketlerle sokaklarda dolandığını görmek de aynı derecede şaşlrtıcıydı. Bazıları armalarını, efendilerinin isimlerini kimlerin bildiğine aldırmadan açık açık taşıyordu. Iridal Volkaran'ın birkaç baronunun, Uylandia'nın birkaç dükünün arması'nı tanıdı.

"Kaçak mallar," diye açıkladı Hugh. "Elf kumaşı, elf silahları, elf şarabı, elf mücevherleri. Elfler de aynı sebepten dolayı burada, Aristagon'da bulamadıkları insan ürünü mallar almak için. Bitkiler, ilaçlar, ejder dişleri ve pençeleri, gemilerinde kullandıkları ejder derisi ve pulları*.

Bu kişiler için savaşın, kâr anlamına geldiğini fark etti lridal. Barış ekonomik felaket anlamına gelirdi. Ya da belki de değil. Servetin değişen rüzgarları Klervashna'da sık sık esmiş olmalıydı. Koparılış'ta yalnızca sıçanın hayatta kaldığı efsanesi gibi, kasaba da hayatta kalırdı.

Acele etmeden kasabanın içinde yürüdüler. Hugh bir kez piposu için stregno, bir şişe şarap, Iridal için bir kap su almak için durdu. Sonra devam ettiler. Hugh kalabalıkları ittirerek yol açıyor, 'avını' sıkı sıkı tutuyordu. Eli lridarin kolundaydı. Birkaç kişi geçerken Hugh'un sert, ifadesiz yüzüne keskin, sorgulayıcı bakışlar fırlattdar, Iridal'in zengin giyimini fark ettiler. Bir iki kaş kalktı, bir dudak bilmiş bir gülümseme ile kıvrıldı.

Kimse tek söz söylemedi, kimse onları durdurmadı. Klervashna'da herkes kendi işine bakardı.

Bir de Kardeşlik.

"Şimdi kaleye mi gidiyoruz?" diye sordu Iridal.

Düzgün, sivri damlı ev sıraları sona ermişti. Tekrar kırlıklara yönelmişlerdi. Birkaç çocuk onları gördü, ama onlar da sonra yok oldu.

Hugh şarap şişesinin mantarını dişleri ile çıkardı, yere tükürdü. "Evet. Yoruldun mu?"

Iridal başını kaldırdı, çok uzakta görünen kaleye baktı.

"Korkarım yürümeye alışık değilim. Durup dinlenebilir miyiz?"

Hugh bunu uzun uzun düşündü, sonra aniden başını salladı. "Kısa bir süre için," dedi, Iridal'in geniş bir mercankaya çıkıntısının üzerine oturmasına yardım ederek. "Kasabadan çıktığımızı biliyorlar. Bizi bekliyor olacaklar."

* Güçsüzlüğe iyi geldiğine inanılır.

Hugh şarabı bitirdi, şişeyi yolun kenarındaki çalılara attı. Kesedeki kuru mantarları çıkarıp piposunu doldurmak için bir an durdu, sonra çakmak taşı kullanarak pipoyu yaktı. Piponun dumanını ciğerlerine çekti, bohçayı topladı, kolunun altına sıkıştırdı ve ayağa kalktı.

"Yola koyulsak iyi olur. Oraya vardığımızda dinlenirsin.

Yapılacak bir işim var."

"'Onlar' kim?" diye sordu Iridal, yorgun yorgun ayağa kalkarken. "Kardeşlik nedir?"

"Ben aralarındayım," dedi Hugh, dişleri piponun sapı üzerinde kenetlenmiş. "Tahmin edemiyor musun?"

"Hayır, korkarım edemiyorum."

"EI Kardeşliği," dedi Hugh. "Katiller Loncası."

YİRMİALTINCI BÖLÜM

SKURVASH VOLKARAN ADALARI ORTA ALEM

Kardeşlik Kalesi, katı ve aşılmaz, Skurvash'a hükmediyordu. Zaman içinde, Kardeşlik büyüdükçe, ihtiyaçları değiştikçe inşa edilen bir dizi yapı olan kale gökyüzünün derinliklerine, uçuş rotalarına, çevresindeki topraklara ve kaleye giden dolambaçlı yola hakimdi.

Yaklaşan bir tek binicili ejder binlerce menka uzaktan görülebilirdi, büyük bir birlik taşıyan bir ejder gemisi ise iki bin menkadan. Yol -kırılgan dallı, zaman zaman ölümcül olabilen hargast ağaçları* ile kaplı, kaba toprakları aşan tek yol- derin vadilerden ve sayısız asma köprüden geçiyordu. Bunlardan birini geçerken, Hugh Iridal'e tek bir kılıç darbesi ile köprünün ve üzerindeki herkesin nasıl aşağıdaki keskin kayalara düşürülebileceğini gösterdi. Ve eğer şans eseri bir ordu dağın tepesine ulaşırsa, kaleyi -kaybedecek bir şeyi olmayan çaresiz erkek ve kadınların koruduğu, geniş bir alana yayılmış bir bina kompleksi- fethetmekte yine de güçlük çekerdi.

Kral Stephen ile İmparator Agah'rah'ın kaleye saldırma hayallerinden vazgeçmelerine şaşmamak gerekirdi.

*Bane, bir fırtına sırasında üzerine düşen bır hargast dalı yüzünden neredeyse ölüyordu. Bkz. Ejder Kanadı. Ölüm Kapısı Serisinin 1. cildi.

Kardeşlik güven içinde olduğunu biliyordu. Engin casus ağı onu bir tehdit doğması durumunda, o tehdit görünür olmadan çok önce uyarırdı. Bu yüzden kale gevşek ve rahat bir şekilde korunuyordu. Kapıları sonuna kadar açıktı. Muhafızlar rün taşı oynuyorlardı, Hugh ile Iridal kapıdan girip ötedeki taş döşeli avluya yürüdükleri zaman başlarını oyundan kaldırmadılar bile. Binaların çoğu boştu, ama Klervashna sakinleri saldırıya uğrama tehlikesi ile karşı karşıya kalacak olsalar çabucak dolardı. Yürüyüşleri sırasında Hugh ile Iridal, hafif bir eğimle ana binaya giden dolambaçlı caddelerde hiç kimseyi görmediler.

Diğerlerinden daha eski olan ana bina, o anda kendi bayrağını asma cüretini gösteren Kardeşlik'in merkez karargahı idi. Bayrak, kan kırmızısı fon üzerinde avcunu dışa çevirmiş, parmakları bir arada bir elden oluşuyordu. Giriş kapısı -Ariuanus'ta nadir görülen ahşaptan yapılmış ve karmaşık oymalarla süslenmişti- sıkı sıkı kapalı ve kilitliydi.

"Burada bekle," diye emretti Hugh, işaret ederek. "Bu noktadan kıpırdama sakın."

Yorgunluktan sersemlemiş Iridal bakışlarını indirdi. Üzerinde durduğu düz döşeme taşının, kapıya giden diğerlerinden farklı bir renkte ve şekilde olduğunu şimdi fark etmişti. Taş kabaca ele benzeyecek şekilde kesilmişti.

"O taşın üzerinden çekilme," diye uyardı Hugh yine. Kapının üstündeki taşta açılmış dar bir yarığa işaret etti. "Orada kalbine yöneltiimiş bir ok var. Sağa veya sola adım attığın anda ölürsün."

Iridal yerinde dondu, içinde hiçbir şey göremediği karanlık yarığa bakakaldı. Yarıkta hiçbir yaşam izi, hiçbir hareket yoktu, yine de Hugh'nun söylediğinin doğru olduğundan kuşkusu yoktu. El şekilli taşın üzerinde ayakta bekledi. Hugh yanından ayrıldı ve kapıya yürüdü

Durdu, kapıdaki el şeklindeki oymaları, inceledi. Oymalar açık, avcu dışa doğru bakan ele, bayraktaki sembole benzeyecek şekilde yapılmıştı. Bir çember şeklinde düzenlenmiş, parmakları dışa bakan toplam on iki el vardı. Hugh onlardan birini seçerek kendi elini oymaya bastırdı. Kapı açıldı.

"Gel," dedi lridal'e, ona katılması için işaret ederek. "Artık güvenli. "

Yukarıdaki pencereye izin istercesine bakan Iridal Hugh'nun yanına seyirtti. 'Kale, eziciydi, Iridal'in içini korkunç bir yalnızlık, kasvet ve kara önsezilerle dolduruyordu. Hugh'nun uzattığı eli sıkı sıkı tuttu.

Hugh elinin soğukluğu ve yüzünün solgunluğu karşısında endişelenmiş göründü. Elini güven verircesine sıktı, sert bir bakışla sakin olması, kontrolünü kaybetmemesi için uyardı. Iridal başını eğdi, başlığını yüzüne indirdi ve Hugh ile birlikte küçük odadan içeri girdi.

Kapı arkalarından hemen kapandı, parmaklıklar Iridal'in yüreğini neredeyse durduracak bir gümleme, ile yerine indi. Dışarıdaki parlak aydınlıktan sonra Iridal yarı körleşmişti. Hugh, tekrar görebilene kadar gözlerini kırpıştırarak, kıpırdamadan durdu.

* Haplo Kardeşlik hakkında bir inceleme yaptı ve sırlarından çoğunu keşfetmeyi başardı. Yazılarında, kapıdaki oymaların kardeşlik takvimine dayanan bir tür ayinsel döngüye tekabül ettiğini açıklar, üye çemberdeki uygun eli seçer ve elini ona bastırır. Kapıdaki küçük bir delik nöbet odasına güneş ışığı girmesini sağlar. Kapıdaki el deliği kapatarak güneş ışığını keser ve böylece nöbetçi kapıdakinin içeri girmeye hakkı olduğunu anlar. Geceleyin ya da bulutlu günlerde, doğru elin önüne bir ımıın ya da başka bir ışık kaynağı konur, Bu ayini, geçemeyenler, yukarıdaki pencerede bekleyen okçu tarafından hemen öldürülür,

"Bu taraftan," dedi, çok eski parşömenlerin çatırdaması gibi gelen kuru bir ses. Sağ taraflarından bir hareket sesi geldi.

Nerede olduğunu ve nereye gittiğini çok iyi bilen Hugh sesi takip etti. Iridal'i hala sıkı sıkı tutuyordu. Iridal Hugh'nun rehberliğine minnettardı. Karanlık ürkütücü, sinir bozucuydu. Böyle olması istenmişti. Iridal bütün bunları kendisinin istedi?ğini hatırlattı kendine. Karanlık ve sinir bozucu yerlere kendini alıştırsa iyi olacaktı.

"Usta Hugh," dedi kum ses. "Seni görmek ne kadar güzel. Çok uzun zaman oldu."

Bir lambadaki parlayantaşın aydınlattığı penceresiz bir odaya girdiler. Omuzları çökmüş, ihtiyar bir adam Hugh'yu iyilik dolu, yumuşak yüzündeki açık, delici gözlerle süzüyordu.

"Gerçekten de, İhtiyar," dedi Hugh, ifadesiz yüzü yumuşayıp gülümseyerek. "Seni hala iş başında bulmak beni şaşırttı. Artık güzel bir ateşin başında rahatlarsın, diye düşünüyordum."

"Ah, artık üstlendiğim tek görev bu," dedi yaşlı adam. "Tüm diğerlerini bir kenara bıraktım. Arada sırada biraz tavsiye isteyen senin gibilerle ilgilenmek dışında. Yetenekli bir öğrenciydin sen. Gerekli dokunuş vardı sende -hassas, ince. Bugünlerde gördüğün kaba yumruklu serseriler gibi değil."

İhtiyar başını salladı, parlak gözleri acele etmeden Hugh'dan lridal'e kaydı. Bakışları tüm detayları içine aldı, öyle ki Iridal adamın giysilerinin, hatta belki etinin içini görebildiği hissine kapıldı.

Yaşlı adam delici bakışlarını tekrar Hugh'ya kaydırdı. "Beni affet, ama istemeliyim. Kuralları ihlal etmek olmaz, senin için bile." .

"Elbette," dedi Hugh ve sağ elini, parmakları bitişik, avucu dışarı bakacak şekilde uzattı.

İhtiyar Hugh'nun elini aldı ve parlayantaş lambasının ışığı altında dikkatle inceledi.

"Teşekkür ederim," dedi İhtiyar ciddiyetle. "Ne iş için geldin?"

"Ciang bugün kimseyi görecek mi?"

"Evet. Kardeşlik'e alınacak biri var. Saat başında tören gerçekleştirilecek. Eminim varlığın memnuniyetle karşılanacaktır. Misafirin hakkındaki dileklerin nedir?"

"İçinde ateş yanan bir odaya götürülecek. Ciang'la işim zaman alabilir. Hanımefendinin rahat etmesini sağla. Yiyecek, içecek ve istiyorsa bir yatak ver."

"Bir oda mı?" diye sordu yaşlı adam ılımlı bir sesle. "Yoksa bir hücre mi?"

"Bir oda," dedi Hugh. "Rahat etmesini sağla. İşim uzun sürebilir."

İhtiyar gözlerini sorgularcasına Iridal'e kaldırdı. "İddiaya girerim bir büyücüdür. Senin, seçimin, Usta, ama onu başıboş bırakmak istediğinden emin misin?"

"Büyüsünü kullanmayacak. Kendi hayatından daha değer?li bir başkasının hayatı söz konusu. Dahası," diye ekledi kuru bir sesle, "o benim işverenim."

"Ah, anlıyorum." İhtiyar başını salladı ve Stephen'ın sarayındakilere yakışacak, paslı bir zarafetle eğildi.

"Hanımefendiye odaya kadar kendim eşlik edeceğim," dedi yaşlı adam nazik bir sesle. "Böyle hoş görevleri sık üstlenmiyomm. Sen, Usta Hugh, yukarı çıkabilirsin. Geldiğin Ciang'a haber verildi."

Hugh homurdandı. Şaşırmamıştı. Piposundaki külleri boşalttı ve pipoyu yeniden doldurdu. Ağzına yerleştirerek Iridal'e son bir boş, karanlık, güven vermeyen, anlam içermeyen bakış fırlattı. Sonra döndü ve ötedeki gölgelerin içine yürüdü.

"Bu kapıdan geçiyoruz, hanımefendi," dedi İhtiyar, Hugh'nun çıktığı kapının karşısındaki kapıya işaret ederek.

Lambayı kırışık elinde kaldıran yaşlı adam önden gittiği için özür diledi, yolun karanlık, merdivenlerin bakımsız ve genellikle tehlikeli olduğunu söyledi. Iridal alçak sesle, üzerinde durmamasını istedi.

"Usta Hugh'yu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu Iridal, soruyu sorduğu için kızardığını hissederek ve sesinin kayıtsız çıkması için çaba göstererek.

"Yirmi yıldan fazla oldu," dedi İhtiyar. "Bize ilk geldiğinde genç bir delikanlı idi."

Iridal buna hayret etti, bu adaya hükmeden Kardeşlik'e hayret etti. Ve Hugh onlardan biriydi ve anlaşılan saygı görüyordu. Kendini başkalarından uzaklaştırmak için uğraşan birisi için şaşırtıcıydı.

"Ona bazı beceriler öğretmekten bahsettiniz," dedi. "Neydi bunlar?" İhtiyar'ın iyilik dolu, nazik yüz ifadesine bakılırsa müzik dersleri vermiş olabilirdi.

"Hançer, hanımefendi. Ah, hançer konusunda Usta Hugh kadar becerikli başka kimse çıkmamıştır. Ben iyiydim, ama o beni de geçti. Bir seferinde, bir handa yanında oturduğu adamı hançerledi. İşini o kadar temiz bitirdi ki, adam yerinden kıpırdamadı, hiç ses çıkarmadı. Ertesi sabaha kadar kimse adamın ölmüş olduğunu anlamadı. Adam duvar kadar katı, yerinde otunıyordu. İşin numarası doğnı noktayı bulmak ve hedef kendisine neyin vurduğunu anlamadan kaburgaların arasından kalbi hançerlemektir.

"İşte geldik, hanımefendi. Güzel ve rahat bir oda, bir ateş ve uyumak istemeniz durumunda bir yatak. Yemeğinizle beraber beyaz şarap mı alırsınız, kırmızı şarap mı?"

Hugh kalenin koridorlarında yavaş yavaş, tanıdık bir yere gelmenin keyfini çıkararak yürüdü. Hiçbir şey değişmemişti, kendisi dışında hiçbir şey. Memnunlukla karşılanacağını bildiği halde geri dönmemesinin sebebi buydu. Anlamayacaklardı ve o da açıklayamayacaktı. Kirler de anlamamıştı. Ama onlar soru sormamıştı.

Kardeşlik'in pek çok üyesi buraya ölmek için gelmişti. Bazıları, son yıllarını aile olarak bildikleri -ve çoğu aileden daha yakın daha bağlı idiler- kişilerin arasında geçirmek için gelen, İhtiyar gibilerdi. Diğerleri, daha genç olanlar, yaralandılar -işin doğal tehlikesi- ve iyileşmek ya da ölmek için gelirlerdi. Hastalar genellikle iyileşirdi. Ölümle uzun süre ilgilenmesi yüzünden Kardeşlik hançer, kılıç ve ok yaralarının, ejder ısırıkları ve pençe yaralarının tedavi edilmesi konusunda dikkate değer bilgi biriktirmiş, belirli zehirlere karşı panzehirler geliştirmişti.

Kardeşlik'in kendi büyücüleri başka Magicka'ların yaptığı büyüleri tersine çevirmek, lanetli yüzüklerin büyülerini kaldırmak gibi işlerde becerikli idiler. Usta Hugh da, işleri onları hep ölülerin arasına götüren, büyücüleri hastalık bulaşmasına karşı büyüler geliştiren Kir keşişlerinden öğrendiği bilgileri Kardeşlik ile paylaşmıştı. *

"Buraya gelebilirdim," diye düşündü Hugh, piposunu çekiştirerek ve karanlık, gölgeli koridorları özlem dolu bir ilgi ile izleyerek. "Ama onlara ne söyleyecektim? Ölümcül bir yaradan muzdarip değilim, benim derdim ölümsüzlük."

* Kir keşişleri ölüme tapınsa ve ölümü yaşama karşı nihai zafer olarak görse de, mantıklı önlemler almazlarsa aralarında imanlı kimse kalmayacağını kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Başını salladı, adımlarını hızlandırdı. Ciang yine de sorular soracaktı, ama artık Hugh'nun verecek birkaç yanıtı vardı ve buraya iş için geldiğine göre, Ciang fazla baskı yapmayacaktı. İlk elde buraya gelseydi yapacağı kadar değil.

Dönerek tırmanan merdivenIeri çıktı, gölgeli ve boş bir koridora geldi. Her iki yanda, kapalı duran bir dizi kapı vardı. En uçtaki bir tanesi açıktı. Kapıdan dışarıya ışık fışkırıyordu. Hugh ışığa doğru ilerledi, kalenin karanlığından sonra odanın parlaklığına alışmak için kapının eşiğinde durdu.

İçeride üç kişi vardı. İkisi yabancıydı -bir adam ve on dokuz yaşlarında bir delikanlı. Üçüncüyü Hugh çok iyi tanıyordu. Kadın onu selamlamak için döndü, arkasında oturduğu masadan kalkmadı, başını eğerek ona çekik, kurnaz, her şeyi içine alan ama hiçbir şey söylemeyen gözlerle baktı.

"İçeri gir," dedi. "Hoşgeldin"

Hugh piposunun küllerini koridora boşalttı, piposunu deri yeleğinin cebine tıktı.

"Ciang, " dedi, odaya girerek. Gelip kadının önünde durdu, eğildi.

"Usta Hugh." Kadın elini ona uzattı.

Hugh eli dudaklarına götürdü -kadını oldukça eğlendiren bir hareket.

"Bu yaşlı, kırışık pençeyi mi öpüyorsun?"

"Şerefle, Ciang,"* dedi Hugh sıcak bir şekilde, içtenlikle. Kadın ona gülümsedi. Yaşlıydı, Arianus'taki en yaşlı canlılardan biriydi, çünkü o bir elfti ve kendi türüne göre bile uzun yaşamlıydı.

* Kadının gerçek ismi değil. Elf dilinde "dang" sözcüğü "acımasız" ya da "merhametsiz" anlamına gelir. Kadın Arianus'un büyük sırlarından biridir. Kimse geçmişini bilmez; en yaşlı elf bile Ciang'ın yanında genç kalır.

Yüzü kırışıklardan bir yığındı. Yüksek elmacık kemiklerinin, ince kemikli, gaga şeklindeki burnunun üzerinde gerili derisi fildişi gibi beyazdı. Elf alışkanlıklarına uyarak dudaklarını boyamıştı ve kırmızı boya kırışıklar arasında, minik kan dereleri gibi akıyordu. Başı keldi, saçları uzun zaman önce dökülmüştü. Kadın peruk takmak fikrinden tiksiniyordu ve aslında buna ihtiyacı da yoktu, çünkü kafası pürüzsüz ve şekilliydi. Ve görüntüsünün herkesi nasıl etkilediğini, kemik beyazı kafasının üzerindeki parlak, karanlık gözlerinin etkisini biliyordu.

"Bir zamanlar, pürüzsüz ve zarifken o eli öpme şerefi için prensler ölümüne savaşmıştır," dedi.

"Yine de savaşırlar, Ciang," dedi Hugh. "Bazıları bunu mutlulukla yapar."

"Evet, eski dostum, ama güzellik uğruna değiL. Yine de, şimdi sahip olduğum daha iyi. Geri dönmek istemezdim. Yanıma otur, Hugh, sağ tarafıma. Bu genç adamın kabul törenine tanık olacaksın."

Ciang bir sandalye çekmesi için işaret etti. Hugh bunu yapacaktı ki, delikanlı yerinden sıçradı.

"Bana i -izin verin, efendim," dedi oğlan kekeleyerek, yüzü kıpkırmızı.

Arianus'ta bu kadar az bulunan ahşaptan ağır bir sandalye aldı ve Ciang'ın gösterdiği, sağ yanına yerleştirdi.

"Siz... siz gerçekten Usta Hugh musunuz?" dedi oğlan, sandalyeyi yerine koyup, bakmak için geri çekildikten sonra.

"Evet," dedi Ciang, "Pek az kişi Ustalık şerefine sahip olmuştur. Belki bir gün sen de olursun, evlat, ama şimdilik ustanla tanış."

"Ben... inanamıyorum," diye kekeledi oğlan heyecanla.

"Usta Hugh'mın burada, benim törenimde olacağını düşünmek! Ben... ben..." Söyleyecek söz bulamadı.

Hugh'nun tanımadığı yaşlı yoldaşı uzandı, oğlanın kolunu tuttu ve Ciang'ın masasının ucundaki yerine çekiştirdi. Genç adam, gençliğin hantallığı ile, bir yerde kendi ayaklarına takılıp sendeleyerek geri döndü.

Hugh hiçbir şey söylemedi, Ciang'a baktı. Kadının ağzının bir köşesi seğirdi, ama oğlanı incitmemek için kahkaha atmaktan kaçındı.

"Doğru ve uygun bir saygı," dedi kadın ciddiyetle. "Genç olandan yaşlı olana. Delikanlının adı John Darby. Kefili Ernst Twist. Birbirinizi tanıdığınızı sanmıyorum."

Hugh başını salladı. Ernst de aynısını yaptı, yan yan baktı, eğildi, elini yukarıya uzattı ve saçını çekti. Aptalca, köylüce bir saygı hareketiydi bu. Adam da köylü gibi görünüyordu, bol,

yamalı giysiler, yağlı bir şapka, delik ayakkabılar giyiyordu. Ama bir aptal değildi; onu aptal sayanlar muhtemelen hatalarından pişman olacak kadar uzun yaşamıyorlardı. Elleri ince ve uzun parmaklıydı, ağır iş görmedikleri kesindi. Ve Hugh ile asla gözgöze gelmeyen soğuk gözleri bir tuhaftı, Hugh'nun oldukça huzursuz edici bulduğu kırmızı bir parıltı vardı içlerin?de.

"Twist'in yaraları hala taze," dedi Ciango "Ama çoktan kından uca ilerledi. Sene sonu gelmeden çelik olmayı başaracak."

Ciang için büyük bir övgüydü bu. Hugh adama horgörü ile baktı. Adam, deyişteki gibi, "bir tabak yahni için öldürebilecek" biri idi. Sesinin tonundaki katılık ve soğukluktan Ciang'ın da onun tiksintisini paylaştığını hissetti. Ama Kardeşlik'in her tür katile ihtiyacı vardı ve bu adamın parası da tüm diğerlerinin parası kadar iyiydi. Ernst Twist Kardeşlik'in kurallarına uyduğu sürece, insanoğlu ve doğanın kurallarını nasıl ihlal ettiği, ne kadar aşağılık olursa olsun kendi bileceği işti.

* Bkz. Ek I, El Kardeşliği.

"Twist'ın bir ortağa ihtiyacı var," diye devam etti Ciango "Bu genç adamı, John Darby'yi getirdi ve görüşmeden sonra onu standart koşullar altında Kardeşlik'e kabul etmeye karar verdim. Ciang ayağa kalktı, Hugh da onun gibi yaptı. Elf kadın uzun boyluydu ve dik duruyordu, yaşına verdiği tek ödün, omuzlarının hafifçe çökmesi olmuştu. Uzun cüppesi, elflerin hoşlandığı, parlak renklerle dokunmuş ve fantastik desenler işlenmiş en iyi ipektendi. İhtişamlı bir görüntüsü vardı, görkemli yıldırıcı ve ürkütücüydü.

Kuşkusuz soğuk kanlı bir katil olan genç -becerisini kanıtlamadan Kardeşlik'e giriş hakkını kazanamazdı- utanmış , kızarmış, heyecanlanmış, her an kusacakmış gibi görünüyordu.

Arkadaşı genç adamı kabaca arkadan itti. "Dik dur. Erkek ol," diye mırıldandı Ernst.

Oğlan yutkundu, doğruldu, derin bir nefes aldı, sonra beyaz dudakların arasından, "Hazırım," dedi.

Ciang Hugh'ya yan yan baktı, gözlerini yuvarladı. Sanki, "Eh, biz de bir zamanlar gençtik," der gibiydi. Uzun parmağı ile parlak mücevherlerle kaplı, masanın ortasında duran tahta bir kutuyu işaret etti.

Hugh uzandı, kutuyu saygıyla aldı ve kadının alabileceği bir yere koydu. Kapağı kaldırdı. Altın kabzası el biçiminde -avuç düz, parmaklar bitişik- keskin bir hançer vardı içinde. Elin dik açıyla uzattığı başparmağı keskin uç ile kabza arasındaki parçayı oluşturuyordu. Ciang hançeri dikkatle yerinden aldı. Keskin kenardan ateşin ışığı yansıdı, alevalmış gibi görünmesine sebep oldu.

"Sağlak mısın, solak mı?" diye sordu Ciango

"Sağlak," dedi Jon Darby. Ter tamlaları alnından damlıyor, yanaklarından. aşağı akıyordu.

"Bana sağ elini uzat," diye emretti Ciango

Genç adam avcunu açarak elini uzattı.

"Kefil, destek verebilirsin..."

"Hayır!" diye nefes verdi oğlan. Kum dudaklarını yalayarak Twist'in uzattığı kolu ittirdi. "Kendi başıma durabilirim."

Ciang bir kaşını kaldırarak bu hareketi takdir ettiğini belirtti. "Sağ elini uygun biçimde uzat," dedi. "Hugh, göster ona."

Hugh şöminenin üzerinden bir mum aldı, masaya getirdi ve koydu. Mumun alevi ahşabın üzerinden parlıyordu -karanlık noktalarla lekenmişti ahşap, Genç adam lekelere baktı yüzündeki renk uçtu.

Ciang bekledi.

John Darby dudaklarını birbirine bastırdı, dirseğini bedenine bastırdı. "Hazırım," diye tekrarladı.

Ciang başını salladı. Kabzasını tutarak, ucu aşağıyı gösterecek şekilde hançeri kaldırdı.

"Keskin ucunu tut," dedi Ciang, "sanki kabzayı tutar gibi."

John Darby denileni yaptı, elini tereddütle hançere sardı.

El şeklindeki kabza üstte kalmıştı, hançerin başparmağı genç adamın başparmağı ile paralel duruyordu. Genç adamın nefesi ağırlaşmıştı.

"Hançeri sık," dedi Ciang serinkanlı, duygusuz bir sesle. John Darby'nin nefesi bir an durdu. Neredeyse gözlerini kapatacaktı, tam zamanında kendine hakim oldu. Hugh'ya utanç dolu bir bakışla bakan genç gözlerini açık tutmaya zorladı kendini. Yutkundu,hançerin keskin ucunu kavradı.

Bir an nefesi kesildi, ama başka ses çıkarmadı. Kan damlaları genç adamın kolu boyunca ince bir dere gibi akmaya baş?

ladı ve masaya döküldü.

"Hugh, sicim," dedi Ciang

Hugh kutuya uzandı, iki parmak kalınlığında, yumuşak bir deri şerit çıkardı. Kardeşlik'in simgesi şerit boyunca işlenmişti. Deri şerit de yer yer kararmıştı.

"Kefil'e ver," dedi Ciang

Hugh şeridi Ernst Twist'e verdi. Adam şeridi uzun parmaklı elleri ile aldı, kuşkusuz şeridi lekeleyen aynı karanlık maddeyle lekelenmiş ellerle.

"Bağla onu," dedi Ciang

Tüm bu süre boyunca John Darby, eli hançerin ucunu kavramış durumda, elinden kan damlayarak beklemişti. Ernst şeridi genç adamın eline sıkıca sardı, şeridin uçlarını serbest bıraktı. Ernst şeridin bir ucunu, Hugh diğer ucunuu aldı. Ciang'a baktı. Kadın başını salladı.

İkisi şeridin uçlarına asıldılar, hançerin ucunun etin derin?liklerine, kemiğe kadar gömülmesine sebep oldular. Kan daha hızlı akmaya başladı. John Darby acısını bastıramadı. Acıyla bağırdı, acısı ondan sarsıntılı bir "ah!" kopardı. Gözlerini kapattı, sendeledi, masaya yaslandı. Sonra, yutkunarak, kısa, hızlı nefesler alarak doğruldu, Ciang'a baktı. Masaya kan akıyordu.

Ciang sanki o kanı yudumlamış ve hoş bulmuş gibi gülümsedi. "Şimdi Kardeşlik yeminini edeceksin."

John Darby, zaruretle ezberlediği sözleri bir acı perdesinin içinden hatırladı. Şu andan itibaren, eline kazılan yara izleri gibi, sözler de zihnine kazılacaktı.

Yemini tamamlayan John dik durdu ve başını sallayarak kefilinin yardım teklifini reddetti. Ciang genç adama gülümsedi, bir anlığına yaşlanmış yüze bir zamanlar sahip olmuş olması gereken olağanüstü güzelliği getiren bir gülümseme idi bu. Elini genç adamın yaralı elinin üstüne koydu.

"Kabul edildi. Bağı çözün."

Hugh denileni yaptı, deri şeridi John Darby'nin kanlı elinden çözdü. Genç adam avucunu yavaş yavaş, çaba göstererek açtı, parmaklan yapış yapış olmuştu. Ciang hançeri titreyen elden çekti.

Ancak her şey sona erdiğinde, doğal olmayan heyecan bittiğinde zayıflık geldi. John Darby eline, kesik etine, yaralardan fışkıran kırmızı kana baktı ve sanki ilk defa acının farkına vardı. Yüzünün rengi hastalıklı bir griye döndü, ayaklarının üstünde sallandı. Şimdi Emst Twist'in, genç adamı ayakta tutan koluna minnettardı.

"Oturabilir," dedi Ciango

Hançeri Hugh'ya uzattı. Hugh aldı, özellikle bunun için getirilmiş bir tas suda yıkadı. Bu da tamamlanınca Usta hançeri dikkatle temiz, beyaz bir bezle kuruladı, sonra Ciang'a geri verdi. Ciang hançeri ve deri şeridi kutuya kapattı ve kutuyu masanın üzerindeki yerine koydu. Masaya dökülen kanın ahşaba işlemesine, Darby'nin kanının aynı töreni yaşayan sayısız kişinin kanına karışmasına izin verilecekti.

Yapılması gereken bir küçük tören kalmıştı. "Kefil," dedi Ciang, bakışları Ernst Twist'e giderek.

Adam solgun, titreyen genç Darby'yi bir sandalyeye oturtmuştu. O aldatıcı, aptalca gülümsemesi ile Twist ayaklarını sürüyerek öne çıktı ve sağ elini, avcu yukarı bakacak şekilde Ciang'a uzattı. Kadın parmaklarını Darby'nin kanına batırdı, Twist'in avcuna, Darby'nin taze yaralarına tekabül eden ya ralar boyunca, iki uzun, kırmızı çizgi çizdi.

"Senin hayatın onunkine teminat oldu," dedi Ciang, "ve onun yaşamı seninkine. Yemin bozulursa ceza ikinizi de bulacak. "

Hugh dalgın dalgın izliyordu. Düşünceleri Ciang ile yapacağı güç görüşmede idi. Bir an, adamın gözlerinde yine o tuhaf kırmızı ışığı gördüğünü sandı, meşale ışığı altında kedilerin gözlerinin parlaması gibiydi. Usta daha dikkatle, merakla baktığı zaman Twist, Ciang'a saygıyla bakışlarını indirdi ve ayaklarını sürüyerek yeni ortağının yanındaki yerini aldı.

Ciang bakışlarını genç Darby'ye çevirdi. "ihtiyar sana enfeksiyonu önleyecek bitkiler verecek. Yaralar iyileşene kadar elin sarılı durabilir. Ama birisi isterse sargıları açmaya hazırlıklı olmalısın. Kendini yolculuk yapacak kadar güçlü hissedene kadar burada kalabilirsin. Törenin bir bedeli var, delikanlı. Bugün dinlen, kanını et ve içecek ile güçlendir. Bugünden itibaren avcunu şu şekilde açtığın zaman" -Ciang göstermek için elini kaldırdı- "Kardeşlik'e bağlı olanlar seni aralarından biri olarak tanıyacaklar."

Hugh kendi eline, artık nasırlı avucunda zor görülebilen yaralara baktı. Başparmağın etli kısmındaki yara en açık görülen, en büyük yaraydı, çünkü en son iyileşen o olmuştu. İnce, beyaz bir çizgi olarak uzanıyor, el falcılarının hayat çizgisi dediği çizgiyi kesiyordu. Diğer yara baş ve yürek çizgilerine neredeyse paralel gidiyordu. Masum görünüşlü yara izleriydi bunlar; özellikle aramayan kimse onları fark etmiyordu.

Darby ve Twist gidiyorlardı. Hugh ayağa kalktı, uygun sözleri söyledi. Sözcükleri genç adamın gri yanaklarına hafif bir hoşnutluk ve gurur kızartısı getirdi. Darby çoktan daha düzgün yürümeye başlamıştı. Birkaç yudum bira, gönlünün biraz okşanması sonucunda, kendini oldukça iyi hissetmeye başlayacaktı. Bu gece, zonklayan acı onu ateşli rüyalarından uyandırdığı zaman, bir kez daha düşünmesi gerekecekti.

Ciang onu çağırmış, olmadığı halde İhtiyar koridorda bekliyordu. Yaşlı adam bu törenleri pek çok kez yaşamıştı, ne kadar sürdüklerini saniyesi saniyesine biliyordu.

"Kardeşlerimize odalarını göster,' diye emretti Ciang. , İhtiyar eğildi, kadına sorgularcasına baktı. "Hanımefendi ile misafirine herhangi bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim, dostum," dedi Ciang zarafetle.

"İhtiyaçlarımızı ben hallederim."

İhtiyar yine eğildi ve iki adama koridor boyunca eşlik etti.

Hugh gerginleşti, sandalyesinden kıpırdandı, o bilge ve delici gözler ile karşılaşmaya hazırlandı.

Ama gelen yoruma hazır değildi.

"Demek, Usta Hugh," dedi Ciang hoş bir şekilde, "ölümden bize geri geldin."

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

SKURVASH
VOLKARAN ADALARI
ORTA ALEM

Yoruma şaşıran Hugh, tek kelime edemeden Ciang'a bakakaldı. Bakışı o kadar vahşi, o kadar karanlıktı ki, hayretle bakma sırası bu sefer Ciang'a geldi.

"Neden, sorun ne, Hugh Gören de gerçeği söylediğimi sanacak. Ama bir hayalet ile konuşmuyorum, değil mi? Etten ve kandansın." Elini uzattı ve Hugh'nun elinin, üzerine koydu.

Hugh nefesini bıraktı, kadının şaka yaptığını, uzun zamandır Skurvash'ta görünmemesine atıfta bulunduğunu anladı. Kadının dokunuşu altında elini kıpırdatmadan tuttu, bir kahkaha atmayı başardı ve son işinin onu ölüme, bunu bir şaka malzemesi yapmasını engelleyecek kadar yaklaştırdığını mırıldandı.

"Evet, benim de duyduğum buydu," dedi Ciang, onu aklında yeni düşüncelerle inceleyerek.

Hugh, kadının yüzündeki ifadeden, kendini ele verdiğini gördü. Kadın sıradışı tepkisini kaçırmak için fazla kurnaz, fazla hassastı. Hugh endişeyle soruyu bekledi, gelmediği zaman hem rahatladı, hem de hayal kırıklığına uğradı.

"Yüksek Alem'e gitmenin sonucu budur," dedi Ciango "Ve gizemustaları ile iş yapmanın... ve diğer güçlü halklarla." Ayağa kalktı. "Sana şarap doldurayım. Sonra konuşuruz."

Ve diğer güçlü halklarla. Ne demek istedi, diye merak etti Hugh, kadının, üzerinde harika bir kristal şişe ile iki kadeh duran büfeye doğru gitmesini izlerken. Sartanları biliyor olabilir miydi? Ya da derisi mavi dövmeli adamı? Ve eğer onlar hakkında bilgisi varsa, ne biliyordu?

Muhtemelen benden daha fazlasını, diye düşündü Hugh.

Ciang yavaş yavaş yürüyordu, yaşına verdiği bir ödün daha, ama vakarı ve tavırları, ölçülü adımlarla yürümesi kendi seçimiymiş gibi görünmesini sağlıyordu, senelerin onun için seçtiği bir şey gibi değil. Hugh ona yardım etmemesi gerektiğini biliyordu. Bunu bir hakaret olarak algılardı. Ciang her zaman konuklarına kendi elleri ile servis yapardı, kralların asillere şarap sunduğu eski elf asil sınıfının adetlerinden kalma bir alışkanlıktı. Çağdaş elf asilleri bu alışkanlığı terk etmişti, ama asi Prens Reesh'ahn tarafından yeniden canlandırıldığı söyleniyordu.

Ciang kadehlere şarap doldurdu, gümüş bir tepsiye koydu ve Hugh'ya taşıdı. Tek bir damla bile dökmedi.

Tepsiyi Hugh'ya uzattı. Hugh bir kadeh aldı, kadına teşekkür etti ve kadın sandalyesine dönene kadar elinde tutttı. Ciang kendi kadehini kaldırdığı zaman Hugh ayağa kalktı, Ciang'ın sağlığına kadeh kaldırdı ve kadehinden büyük bir yudum aldı.

Ciang zarafetle eğildi, Hugh'nun sağlığına kadeh kaldırdı ve kadehi dudaklarına götürdü. Tören tamamlandığı zaman her ikisi de yerlerine oturdular. Artık gerektiği zaman Hugh kadehleri doldurmakta serbestti.

"Çok kötü yaralandın," dedi Ciango.

"Evet," diye yanıt verdi Hugh, onunla gözgöze gelmekten kaçınarak ve masada kurumakta olan Darby'nin kanı ile aynı renkte olan şaraba gözlerini dikerek.

"Buraya gelmedin." Ciang kadehini masaya koydu. "Bu senin hakkındı."

"Biliyorum. Kimse ile yüzleşemezdim." Karanlık ve sert bakışlarını kaldırdı. "Başarısız oldum. Sözleşmeyi yerine getirmedim."

"Anlayabilirdik. Başkalarının da başına geldi..."

"Benim başıma gelmemişti!" dedi Hugh, neredeyse kadehini deviren ani, vahşi bir el hareketi ile. Kadehi tuttu, Ciang'a baktı, bir özür mırıldandı. '

Kadın ona dikkatle baktı. "Ve şimdi," dedi bir anlık sessizlikten sonra, "hesap vermen istendi."

"Sözleşmeyi yerine getirmem istendi."

"Ve bu senin isteklerinle çelişiyor. Yanında getirdiğin kadın, gizemustası."

Hugh kızardı, şaraptan bir yudum daha aldı, istediğinden değil, Ciang'ın bakışlarından kaçınmak için. Sesinde bir azar tonu duymuştu -ya da duyduğunu sanmıştı.

"Kimliğini senden saklamayı hiç düşünmemiştim, Ciang," diye karşılık verdi Hugh. "Yalnızca kasabadaki aptallardan. Sorun istemedim. Kadın benim işverenim."

İnce ipeğin hışırtısını duydu, Ciang'ın güIümsediğini, omuzlarını silktiğini tahmin etti. Zorunluysan kendi kendine yalan söyle. Ama bana söyleme.

"Oldukça akıllıca," dedi yüksek sesle. "Güçlük nerede"

"Eski sözleşme yeni sözleşme ile çelişiyor."

"Peki bu durumu çözmek için ne yapacaksın, Usta Hugh" "Bilmiyorum," dedi Hugh, boş kadehi sapından tutup çevirerek ve ışığın tabanındaki mücevherlerden yansımasını izleyerek.

Ciang yumuşak bir şekilde içini çekti, tırnağını hafifçe masaya vurdu. "Tavsiye istemediğine göre, ben de vermiyorum. Ama sana, o genç adamın söylediği sözleri hatırlatmak isterim. Sözleşme kutsaldır. Eğer onu ihlal edersen, bize de ihanet ettiğini düşünmekten başka seçeneğimiz kalmaz. Konu sen bile olsan ceza uygulanacaktır', Usta Hugh."

"Biliyorum," dedi Hugh, artık ona bakabiliyordu. "Pekala." Ciangellerini çırptı, tatsızlık yok oldu. "Buraya iş için geldin. Sana yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

Hugh ayağa kalktı, büfeye doğnı yürüdü, yeni bir kadeh şarap doldurdu, tadını hiç almadan yuvarladı. Eğer Bane'i öldürmezse, yalnızca onurunu kaybetmeyecek, yaşamını da kaybedecekti. Ama çocuğu öldürmek annesini öldürmekti, en azından Hugh açısından.

lridal'in güven içinde kollarında uyuduğu anları düşündü. .

Ona inanarak, içindeki bir şeye inanarak onu buraya, bu korkunç yere kadar takip etmişti. Onuruna ve ona duyduğu aşka inanarak. Hugh ona ikisini de vermişti, yaşamını verirken bir armağan olarak. Ve ölümünde, her ikisinin de kendisine yüz kat fazla iade edildiğini görmüştü.

Ve sonra, zorla geri çağrılmıştı. Hugh yaışamıştı, ama onur ve aşk ölmüştü. Bu tuhaf ve korkunç bir ikilemdi. Belki ölümde onları gene bulabilirdi, ama bu korkunç görevi yerine getirirse asla. Ve biliyordu ki, eğer yapmazsa Kardeşlik'e ettiği yemini bozmuş olacaktı, onu takip edecekler ve o içgüsüdel olarak savaşacaktı. Ve kaybettiği şeyi asla bulamayacaktı. Bir pis suçun ardından bir diğerini işleyecekti, ta ki karanlık onu sonunda, sonsuza dek kaplayana kadar.

* Bkz. Ek I. EI Kardeşliği,

Eğer Ciang'a hançeri kutudan çıkarmasını ve yüreğime saplamasını söylesem hepimiz için daha iyi olurdu.

"Bir geçiş belgesine ihtiyacım var," dedi aniden, dönüp onunla yüzleşerek. "Elf topraklarına. Ve bana verebileceğin ne kadar bilgi varsa."

"Geçiş sorun değil, çok iyi bildiğin gibi," diye yanıt verdi Ciang. Eğer uzun süren sessizlik onu rahatsız etmişse de, göstermemişti. "Ya kılık değiştirmek? Düşman topraklarında senin kendi gizlenme yöntemlerin var, çünkü daha önce de Aristagon'a gittin ve tanınmadın. Ama aynı yöntem yoldaşın için de işe yarayacak mı?"

"Evet," diye yanıt verdi Hugh kısaca.

Ciang başka soru sormadı. Bir biraderin yöntemleri o bira derin sırrı idi. Zaten Ciang büyük ihtimalle biliyordu.

"Nereye gitmen gerekiyor" Ciang bir tüy kalem aldı, bir kağıt tabakası çekti.

"Paxaria."

Ciang kalemi mürekkebe batırdı, Hugh'un daha kesin konuşmasını bekledi.

"Imperanon," dedi Hugh.

Ciang dudaklarını büzdü, kalemi tekrar mürekkep şişesine koydu. Ona dikkatli gözlerle baktı.

"İşin seni oraya mı götürüyor İmparatorun şatosuna mı" "Evet, Ciang." Hugh piposunu çıkardı, ağzına soktu, dalgın dalgın çekiştirdi.

"Pipo içebilirsin," dedi Ciang, başını ateşe doğru kibarca sallayarak. "Eğer bir pencere açarsan."

Hugh küçük, kurşun panelli pencereyi araladı. Piposuna stregno doldurdu, ateşteki közlerle yaktı, acı dumanı minnetle ciğerlerine çekti.

"Bu kolay olmayacak," diye devam etti Ciango "Sana saray ve çevresinin detaylı haritasını sağlayabilirim. Ve bir bedel karşılığında sana yardım edecek, içeriden birini ayarlayabiliriz. '

Ama elf kalesinin içine girmek..." Clang omuzlarını silkti, başını salladı.

"İçeri girebiIirim," dedi Hugh sertçe. "Sorun dışarı çıkabilmek. .. canlı olarak."

Döndü, Ciang'ın masasının yanındaki sandalyesine oturdu. Artık iş konuştuklarına göre, artık piposu elinde olduğuna göre, tütün hoş bir şekilde kanındaki şaraba karıştığına göre, peşinden ayrılmayan dehşetleri bir süreliğine unutabilirdi.

"Bir planın vardır, elbette," dedi Ciango "Aksi halde buraya kadar gelmezdin."

"Yalnızca kısmen tamamlanmış bir plan," dedi Hugh ona.

"Bu yüzden bilgiye ihtiyacım var. Herhangi bir bilgi, küçük ya da ilgisiz görünen şeyler bile yardımcı olabilir. İmparatorun politik durumu nedir?"

"Çaresiz," dedi Ciang, sandalyesine yaslanarak. "Ah, Imperanon'da yaşam değişmedi. Her gece partiler, neşe, eğlence. Ama deyişteki gibi, şaraptan gülüyorlar, yürekten değil. Agah'ran Stephen ile Reesh'ahn arasında ittifak kurulmasına izin vermeye cesaret edemez. Eğer verirse Tribus imparatorluğu biter ve Agah'ran bunu biliyor."

Hugh homurdandı, piposunu çekiştirdi.

Ciang ona yarı kapalı gözkapaklarının ardından baktı. "Bu Stephen'ın, kendisine ait olmadığı söylenen oğlu ile ilgili bir sorun. Evet, oğlanın imparatorun elinde olduğunu duydum. Rahat ol, dostum. Hiçbir şey sormuyorum. Dolandığın ağı çok açık görebiliyorum."

"Kardeşlik bu konuda kimin yanında?"

"Kendi tarafımızdayız, elbette." Ciang omuzlarını silkti. "Savaş bizim için, Skurvash için karlıydı. Barış kaçakçılığın sonu olabilir. Ama yeni iş fırsatları açılacağından eminim. Evet, bu dünyada açgözlülük, nefret, şehvet, hırs kaldıkça -başka bir deyişle, insanoğlu bu dünyada kaldığı sürece- biz hayatta kalırız. "

"Reesh'ahn'ı öldürmek için kimsenin bizi tutmamasına şaşırdım."

"Ah, ama tuttular. Son derece olağanüstü bir adam o." Ciang içini çekti, bakışlarını uzaklara çevirdi. "Sana söylemekte sakınca görmüyorum, Usta Hugh, genç ve çekici iken tanımayı dilediğim tek adam prens. Şimdi bile... Ama olamaz."

Elf kadın yine içini çekti, o ana, eldeki işe döndü. "Bu işte iki iyi adamımı ve en iyi kadınımı kaybettim. Raporlara göre devamlı yanında duran büyücü, Kuzguni Tarlakuşu adındaki insan kadın tarafından uyarıImış. Bu görevi almakla sen ilgilenmezdin, değil mi, dostum Reesh'ahn'ın kellesinin bedeli oldukça iyi."

"Atalar korusun," dedi Hugh kısaca. "Bunun bedelini ödeyecek yeterli para yok dünyada." **

"Evet, akıllısın. Genç olsaydık biz de onu Krenka-Anris koruyor, derdik."

Ciang sessizce, gözleri yarı kapalı oturdu. Bir parmağı cilalı ahşap masanın üzerinde dalgın dalgın çemberler, çiziyordu. Onun yorulduğunu düşünen Hugh izin isteyip ayrılmaya hazırlanıyordu ki, kadın gözlerini açtı, ona dikkatle baktı.

"Sana yardımcı olabilecek bir bilgi kırıntısı var. Tuhaf, yalnızca bir söylenti. Ama öyleyse, önemli bir şeyin alameti." "Nedir bu?"

"Kenkarilerin ruh kabul etmeyi bıraktıklannı söylüyorlar." Hugh pipoyu ağzından çıkardı, gözleri kısıldı. "Neden?"

Ciang gülümsedi, hafif bir jest yaptı. "Albedo Tapınağı'na gelen ruhların aslında gelmeye hazır olmadığını anlamışlar. Oraya krailyet emri ile gönderiliyorlarmış."

Ne demek Istediğini anlamak Hugh'nun bir dakikasını aldı. "Cinayet mi?" Kadına baktı, başını salladı. "Agah'ran çıldırdı mı?"

"Çıldırmadı. Çaresiz kaldı. Ve eğer bu doğruysa, aynı zamanda bir aptal. Öldürülmüş elflerin ruhları onun amacına yardımcı olamaz. Tüm enerjileri adalet için haykırarak harcanır. Albedo'nun büyüsü soluyor. Reesh'ahn'ın gücünün büyümesinin bir sebebi de bu."

"Ama Kenkariler imparatorun tarafında."

"Şimdilik. Daha önce de taraf değiştirdikleri biliniyor. Yine yapabilirler. "

Hugh sessizce, düşünceler içinde oturdu.

Ciang başka bir şey söylemedi, Hugh'yu düşünceleri ile başbaşa bıraktı. Kalemi yine aldı, elfçeden çok insancaya benzeyen kararlı, cüretli bir elyazısı ile pekçok satır yazdı. Mürekkebin

kurumasını bekledi, sonra kağıdı, üzerindeki yazı gibi kendi imzası olan karmaşık bir şekilde katladı.

"Bu bilgi sana yardımcı olacak mı?" diye sordu.

"Belki," diye mınldandı Hugh. Cevap vermekten kaçınmaktan çok yolunu görmeye çalışıyordu. "En azından bana bir fikir başlangıcı veriyor. Bir şeye varır mı, varmaz mı..."

Ayrılmaya hazırlanarak ayağa kalktı. Ciang kapıya kadar eşlik etmek üzere ayağa kalktı. Hugh nazikçe ona kolunu sundu. Ciang ciddiyet, içinde kolu kabul etti, ama ona yaslanmamaya özen gösterdi. Hugh onun yavaş adımlarına uydu. Kapıda Ciang ona katlanmış kağıdı uzattı.

"Ana rıhtıma git. Bunu Yedi-gözlü Ejder isimli geminin kaptanına var. Sen ve yolcun sorgulanmadan gemiye kabul edileceksiniz. "

"Elf gemisi mi"

"Evet." Ciang gülümsedi. "Kaptan bundan hoşlanmayacak, ama benim istediğimi yapacak. Bize borcu var. Ama kılık değiştirmeniz politik açıdan doğru olur."

"Hedefi neresi?"

"Paxaua. Bunun uygun olduğunu sanıyorum."

Hugh başını salladı. "Merkez kent. İdeal."

Kapıya ulaştılar. İhtiyar bir önceki görevinden dönmüş, şimdi sabırla Hugh'yu bekliyordu.

"Teşekkür ederim, Ciang," dedi Hugh, kadının elini alıp dudaklarına kaldırarak. "Yardımın büyük oldu."

"İçinde bulunduğun tehlike gibi, Usta Hugh," dedi Ciang, karanlık ve soğuk bakışlarını ona kaldırarak. "Politikayı unutma. Kardeşlik Imperanon'a girmene yardım edebilir... belki. Ama dışarı çıkmana yardım edemeyiz. Ne koşulda olursa olsun."

"Biliyorum." GüIümsedi, sonra ona sorgularcasına baktı. "Söyle bana, Ciango? O Kenkari kutularının içine ruhunu hapsetmek için bekleyen bir weeshamın oldu mu hiçB"

Kadın irkildi. "Evet, bir zamanlar oldu. Kraliyet ailesinden olan herkes gibi. Neden soruyorsun"

"Eğer çok kişisel değilse, ne oldu?"

"Kişisel aslında, ama yanıt vermekte sakınca görmüyorum. Bir gün ruhumun bana ait olduğuna karar verdim. Daha önce hayatımda hiç köle olmamışttm ve öldükten sonra da olmayacaktım, "

"Ya weesham? Ona ne oldu?"

"Ona gitmesini söyledim, ama gitmedi. Başka seçeneğim yoktu." Ciang omuzlarını silkti "Onu öldürdüm. Son derece merhametli, hızlı bir zehirdi. Doğumumdan beri yanımdaydı ve beni çok severdi. Sırf bu suç yüzünden hayatım elf topraklarında tehlikededir."

Hugh sessizce, kendi içine kapanarak durdu, soruyu soran kendisi olmasına rağmen belki yanıtı dinlememişti bile. O an, Ciang duyduğu saçma hikayelere inanabilirdi.

Ya da cesaretini kaybetti, dedi kendi kendine, onu izlerken,

Ciang elini Hugh'nun kolundan çekti. Artık gitmesi gerektiğini belirten ince bir hareketti bu. Hugh kıpırdandı, kendine ve Işine geri döndü,

"Imperanon'da bana yardımcı olabilecek biri olabileceğini söylemiştin. "

"Elf ordusunda bir kaptan, Anlatılanlar dışında, hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Biraz önce burada olan adam -Twist onu bana tavsiye etti. Kaptanın ismi Sang-drax."

"Sang-drax," diye tekrarladı Hugh, hafızasına kaydederek. Sağ elini, avcu dışarıya bakacak şekilde uzattı. "Hoşçakal, CIang, şarap için... ve yardımın için teşekkür ederim."

Ciang başını hafifçe eğdi, gözkapaklarını indirdi. "Güle güle, Usta Hugh. Yalnız gidebilirsin. Benim İhtiyar ile konuşmam gerek. Yolu biliyorsun. İhtiyar seni merkez koridorda bulur."

Hugh başını salladı, döndü ve uzaklaştı.

Ciang; işitme sınırının dışına çıkana kadar, kısık gözlerle izledi onu. Sonrasında bile sesini alçak tuttu.

"Eğer buraya bir daha gelirse, öldürülecek,"

İhtiyar dili tutulmuş gibi kalakaldı, ama sessizce kabul etti.

İşaretleri o da görmüştü.

"Hançeri dolaştırayım mı'" diye sordu mutsuzluk içinde. "Hayır," diye yanıt verdi Ciang. "Buna gerek olmayacak.

Kendi sonunu içinde taşıyor,"

1 Bkz. Ek I, El Kardeşliği.

IMPERANON
ARISTAGON,
ORTA ALEM

Çoğu elf, imparatorun kişisel muhafızları olan Görünmeyenler'in korkunç zindanlarının varlığına inanmazdı. Çoğu elf, zindanları karanlık bir söylentiden biraz fazlası, yaramazlık yapan küçük çocuklar için bir tehdit sayardı.

"Eğer küçük kardeşine vurmayı bırakmazsan, Rohan'iye," diye paylar sabırla anne, "geceleyin Görünmeyenler gelir ve seni zindanlarına götürür! Sonra ne olacak peki?"

Görünmeyenleri pek az elf görmüştü, isimleri de buradan geliyordu. Elit muhafızlar caddelerde yürümez, sokaklarda volta atmazdı. Gecenin Lordları'nın pelerinIerini yaydıkları saatlerde gelip kapınızı çalmazlardı. Ve elfler zindanlara inanmasa da, neredeyse tüm elfler Görünmeyenler'in varlığına inanırdı.

Yasaya saygılı vatandaşlar için bu, rahatlatıcı bir inançtı. Kanunsuzlar -hırsızlar, caniler ve diğer' sosyal uyumsuzlar uygın bir şekilde kayboluveriyorlardı. Yaygara yok. Rahatsızlık yok. Elflerin insanlarla özdeşleştirdikleri, suçlululara, sonunda serbest kalma ihtimallerinin olduğu, halk önünde yargılama hakkını vermeleri (madem, başta tutuklamaya ne gerek vardı) ya da köy meydanlarında idamlar (barbarca!) gibi tuhaf alışkanlıklarının hiçbiri elflerde yoktu.

Asi elfler zindanların var olduğunu iddia ediyordu. Görünmeyenler'in muhafız değil, imparatonın kişisel suikast ekibi olduğunu, zindanlarda hırsız ve katillerden çok siyasi suçlulların olduğunu iddia ediyorlardı.

Asil aileler arasında, yüreklerinin içinde, Prens Reesh'ahn ve asilerinin haklı olduğunu düşünmeye başlayanlar vardı. Tuhaf bir şekilde derin uykusundan uyanan ve karısının yataktan kaybolduğunu gören koca. Üniversiteden eve gelirken yolda iz bırakmadan yok olan büyük oğulun anne babası. Açık açık soruşturma yapmaya cesaret edenlere, klanlarının başı tarafından, çenelerini kapalı tutmalan öğütleniyordu.

Ama çoğu elf, asilerin iddialarını duymazdan geliyor ya da omuzlarını silkerek ve popüler deyişle, Görünmeyenler ejder kokusu almışlarsa, muhtemelen bir ejder bulmuşlardır, diyerek karşılık veriyorlardı.

Ama bir konuda asiler haklıydı. Görünmeyenler'in zindanları vardı gerçekten. Haplo biliyordu. Oradaydı.

Imperanon'un çok aşağısında bulunan zindanlar özellikle korkunç değillerdi, küçük hücrelerden oluşuyorlardı. Görünmeyenler arasında uzun süreli hapislik, bilinmeyen bir şeydi. Zindanları görecek kadar uzun süre yaşamasına izin verilen elflerin orada olmasının bir sebebi olurdu -Görünmeyenler'in ihtiyaç duyduğu bilgilere sahip olmaları gibi. O bilgi çekip alındığı zaman, ki mutlaka gerçekleşirdi bu, mahkum yok olurdu. Hücre temizlenir, bir sonraki mahkum için hazırlanırdı.

Ama Haplo özel bir durumdu ve Görünmeyenler'in çoğu bunun sebebini bildiğinden emin değildi. Bir kaptan -Sang-drax gibi tuhaf bir ismi olan bir elf- mavi derili adama özel bir ilgi besliyordu ve adamın Kaptan'ın ellerine bırakılınası gerektiği bildirildi herkese.

Devir ve devir, Haplo elf zindanında oturdu. Demir parmaklıklarını tek bir desen ile eritebilirdi. Hücresinde oturdu ve çıldırmakta olup olmadığını merak etti.

Sang-drax hiçbir büyü yapmamıştı. Haplo'yu bağlayan prangalar kendi seçimi idi. Hapis, Yılan-elfin ona işkence etmek için, düşünmeden hareket etmeye zorlamak için yaptığı bir başka numaraydı. Ve Haplo, Sang-drax'ın bir şey yapmasını istediğine inandığı için, hiçbir şey yapmayarak ona meydan okumaya karar vermişti.

En azından, kendi kendine bunu yapmakta olduğunu söylüyordu. İşte o zaman kendi kendine, belki de delirdiğini söylüyordu acı acı.

"Doğru şeyi yapıyoruz," diye temin etti köpeği.

Hayvan burnu patilerinin üzerinde yere uzanmıştı. Sahibine kuşkuyla, sanki kendisi o kadar da emin değilıniş gibi baktı.

"Bane birşeylerin peşinde. Ve o küçük piçin kafasında 'büyükbabasının' çıkarları olduğundan kuşkuluyum. Ama bunu kanıtlamak için onu iş başında yakalamam gerekir."

Neyi kanıtlamak için, diye sordu köpeğin hüzünIü gözleri.

Xar'a oğlana güven duymasının yanIış olduğunu, aslında yalnızca sana güvenmesi gerektiğini kanıtlamak için mi Bane'i kıskanıyor musun?"

Haplo hayvana dik dik baktı. "Hayır, ben..." "Ziyaretçi" diye çınladı neşeli bir ses.

Haplo gerginleşti. Sang-drax, her zaman olduğu gibi yoktan varoldu ve hücre kapısının hemen dışında durdu. Kapı demirden yapılmıştı, üst kısmında kare bir ızgara vardı. Sang-drax ızgaradan içeri baktı. Günlük ziyaretlerinde asla hücre kapısının açılmasını istemez, asla hücreye girmezdi.

Gel de beni yakala, Patryn! Bir kol uzaklıktaki varlığı Haplo'yla sessizce alayederdi.

"Neden yapayım ki?" diye bağırmak isterdi Haplo öfkeyle, içinde yükselen ve onu savunmasız kılan panik dolu korkuyla başetmeyi başaramayarak. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Ama kendini, en azından görünüşte, kontrol etmeyi başardı ve yatağının üzerinde oturarak bekledi. Yılan-elf i görmezden gelerek köpeğe baktı.

Hayvan hırladı, dişlerini çıkardı, tüyleri diken diken oldu, dudağı sivri köpek dişlerinin üzerinde kıvrıldı. Yılan-elf ne zaman görme ya da koklama mesafesinde olsa yaptığı gibi.

Haplo köpeğe saldırı emri vermeyi arzuladı. Bir dizi desen hayvanı dev bir canavara çevirirdi. Cüssesi hücreleri yıkıp geçebilir, dişleri bir adamın -ya da yılanın-başını kopartabilirdi. Haplo'nun yaratacağı korkunç canavarın savaşı kolayolmazdı ama. Yılan-elfin kendi büyüsü vardı, Haplo'nunkinden daha güçlü bir büyü. Ama köpek Sang-drax'ı, Haplo'nun kendini silahlandırması için gereken süre oyalayabilirdi.

Patryn bir gece hücresini terk etmişti, ilk gecesinde ve silah bulınuştu. Görünmeyenler'in muhafız odasında tuttukları bir dolaptan iki silah almıştı -bir hançer ve kısa bir kılıç. Hücresine dönerek gecenin kalanını her birinin ucuna ölüm rünleri işleyerek geçirmişti; menschlere karşı çok işe yarayacak, yılanlara karşı o kadar başarılı olmayacak rünler. Her iki silah da büyüyle kaldırdığı ve büyüyle yerine koyduğu bir taşın altında saklıydı. Her iki silah da kolayca ele gelecek bır yerdeydi.

Haplo ağzını ıslattı. Derisindeki desenler yanıyordu. Köpeğin havlaması yükselmişti; olayların ciddileştiğini anlamıştı.

"Haplo, ne ayıp," dedi Sang-drax yumuşak bir sesle. "Beni yok edebilirsin, ama ne kazanırsın ki? Hiçbir şey. Ya ne kaybedersin Her şeyi. Bana ihtiyacın var, Haplo. O hayvan nasıl senin bir parçansa" -bakışları kaydı- "ben de senin bir parçanım."

Köpek Haplo'nun kararlılığının azaldığını hissetti. İnledi, daha iyi bir fırsat çıkmasa bile, dişlerini Yılan-elfin incik kemiğine saplama izni için yalvardı.

"Silahlarını oldukları yerde bırak," dedi Sang-drax, altında gizli oldukları taşa bakarak. "Göreceğin gibi, onları daha sonra kullanacaksın. Şu an sana bilgi getirmek için geldim."

Haplo bir küfür mırıldanarak köpeğe bir köşeye gitmesini emretti.

Hayvan gönülsüzce itaat etti, ama önce arka bacakları üzerinde yükselerek ve kapıya sıçrayarak, havlayıp hırlayarak duygularını boşalttı. Başı ızgara ile aynı hizaya geldi. Dişleri parıldadı. Sonra aşağı indi, uzaklaştı.

"O hayvanı yanında tutman bir zayıflık," dedi Yılan-elf. "Lordunun buna izin vermesine şaştım. Onun da kendi zayıflığı, kuşkusuz."

Haplo sırtını Yılan-elfe döndü, gitti, kendini yatağına attı. Sert sert tavana bakmaya başladı. Sang-drax ile köpeği ya da lordunu tartışmaya niyeti yoktu, aslında hiçbir şeyi tartışmaya niyeti yoktu.

Yılan-elf kapıya yaslandı, kendi deyişiyle, "günlük raporunu" vermeye başladı.

"Bu sabahı Prens Bane ile geçirdim. Çocuk iyi ve neşeli.

Bana bayılmış gibi görünüyor. Ben ona eşlik ettiğim sürece sarayda istediği gibi dolaşmasına izin verildi, imparatorluk odaları dışında, tabi. Eğer merak ediyorsan, bu göreve atanmamı ben kendim istedim. Tretar isimli bir elf kontu da -dedikleri gibi, imparatorun gözü kulağı- beni oldukça sevdi."

"Cüce'nin sağlığına gelince, korkarım aynısını söyleyemem. Oldukça berbat durumda."

"Ona zarar vermediler, değil mi?" diye sordu Haplo, Yılan-elf ile konuştuğunu unutarak.

"Ah, yok canım," diye temin etti onu Sang-drax. "Elfler için, ona kötü davranmalarını engelleyecek kadar değerli. Odası Bane'inkinin yanında, ama oradan çıkmasına izin verilmiyor. Aslında, kısa süre sonra duyacağın gibi, Cüce'nin değeri gittikçe artıyor. Ama evini fena halde özlüyor. Uyuyamıyor. İştahsız. Korkarım üzüntüden ölebilir."

Haplo homurdandı, ellerini başının altına koydu ve yatağın üzerine daha iyi yerleşti. Yılan-elfin söylediklerinin yarısına inanmıyordu. Jarre sağduyulu, aklı başında biriydi. Muhtemelen her şeyden çok Limbeck için endişeleniyordu. Yine de, onu buradan çıkarmak, onunla beraber Drevlin'e dönmek faydalı olabilirdi...

"Neden kaçmıyorsun?" diye sordu Sang-drax, o deli edici,

Haplo'nun düşüncelerini okuma alışkanlığını sürdürerek. "Sana yardımcı olmaktan zevk alırdım. Neden kaçmıyorsun, anlamıyorum. "

"Belki siz yılanlar benden kurtulmaya aşırı hevesli göründüğünüz içindir."

"Sebep bu değil. Oğlan. Bane gitmeyecektir. Sen de onu bırakmaya cesaret edemezsin. O olmadan gitmeye cesaret edemezsin."

"Senin işin, kuşkusuz."

Sang-drax güldü "Koltuklarım kabardı, ama korkarım bu şeref bana ait değil. Plan tamamen onun. Son derece olağanüstü bir çocuk bu Bane."

Haplo esnedi, gözlerini kapattı, dişlerini sıktı. Kapalı göz kapaklarının ardından bile Sang-drax'ın sırıttığını görebiliyordu.

"Gegler Yıksı-diksi'yi yok etme tehditleri savuruyor," dedi Yılan-elf.

Haplo istemsizce irkildi, bunu yaptığı için kendine küfretti ve kendini kıpırdamadan, her bir kası kaskatı vaziyette yatmaya zorladı.

Sang-drax alçak sesle, yalnızca Haplo'nun duyabilmesi için konuşmaya devam etti. "Makineyi cücelerin kapattığını sanan elfler cüce öndere bir ültimatom verdiler -adı neydi"

Haplo sessiz kaldı.

"Limbeck." Sang-drax kendi sorusunu yanıtladı. "Bir cüce için tuhaf bir isim. Hiç akılda kalmıyor. Eifler bu Limbeck'e ya Yıksı-diksi'yi çalıştımasını ya da dişi cüce arkadaşını muhtelif parçalar halinde göndereceklerini söylediler.

"Aynı şekilde, makineyi elflerin kapattığını sanan cüceler bu ultimatom karşısında, oldukça şaşırdılar, elbette, ama zaman içinde, tarafımızdan kulaklarına fısıldanan birkaç ima sayesinde, ültimatomun bir hile olduğunu, onlara karşı bir tür ince elf numarası olduğuna karar verdiler.

"Limbeck'in yanıtı -ki, bu arada, Kont Tretar'dan duydum şu oldu: Eğer elfler Jarre'nin çenesindeki bir yansakala zarar verirlerse, Gegler Yıksı-diksi'yi yok edecekler. Yıksı-diksi'yi yok etmek," diye tekrarla dı Sang-drax. "Sanırım becerebilirler de. Sence?"

Evet, Haplo becerebileceklerinden emindi. Nesillerdir makine üzerinde çalışıyorlardı, Sartanlar onları terk ettikten sonra bile onu çalışır durumda tutmuşlardı. Cüceler bedeni hayatta tutmuşlardı. Nasıl öldüreceklerini de bilirlerdi.

"Evet, becerebilirler," diye onayladı Sang-drax sohbet tonunda. "Şimdi hayal edebiliyomm. Gegler kazanlardaki buhar basıncının artmasına izin verirler, elektriği başıboş bırakırlar. Makinenin bazı kısımları patlar, öyle korkunç bir yıkım gücü salınır ki cüceler bilmeden tüm Drevlin kıtasını yok edebilirler. Makinenin yok olmasından bahsetmiyorum bile. Ve Lord Xar'ın dört dünyayı fethetme planları da beraber."

Gülmeye başladı. "Her şeyi o kadar gülünç buluyorum ki! Bütün bunlardaki asıl ironi, ne cüceler ne de elfler makineyi çalıştıramazlar! Evet, Jarre'nin bana gemide anlattıklarına dayanarak bazı araştırmalar yaptım. O zamana kadar, elfler gibi ben de Yıksı-diksi'yi cücelerin kapattığına inanıyordum. Ama onlar yapmadı. Sen sebebini keşfettin. Ölüm Kapısı'nın açılması. Anahtar bu, değil mi? Şimdilik neden ya da nasıl, bilmiyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, biz yılanlar aslında hiç aldırmıyoruz.

"Görüyorsun, Patryn, aklımıza Yıksı-diksi'nin yok olmasının yalnızca bu dünyayı değil, diğer dünyaları da kaosa sürükleyeceği geldi.

"O zaman neden kendiniz yok etmiyorsunuz, diye somyorsun.

"Yok edebilirdik. Belki ederiz de. Ama yıkımı cücelere bırakmayı, öfkelerinden, kızgınlıklarından, dehşetlerinden beslenmeyi tercih ederiz. Şu haliyle bile, Patryn, öfke ve korkuları, çaresizlikleri bizi en az bir devir hayatta tutacak kadar güçlü

Haplo kıpırdamadan yatıyordu. Çeneleri, kapalı tutmak için harcadığı çabadan ağrımaya başlamıştı.

"İmparator henüz ne yapacağına karar vermedi," diye bilgi verdi Sang-drax. "Limbeck elflere karar vermek için iki gün verdi. Kararın ne olduğunu sana bildiririm. Eh, gitmek zorunda olduğum için üzgünüm, ama görevlerim beni çağırıyor. Bane'e rün-taşı oynamayı öğretmeye söz verdim."

Haplo Yılan-elfin hafif adımlarının uzaklaştığını duydu.

Sonra durdular, geri geldiler.

"Korkun beni besliyor, Patryn."

YİRMİDOKUZUNCU BÖLüM

PAXAUA
ARISTAGON
ORTA ALEM

Elf gemisi, ismini elf folklorunun efsanevi canavarından alan Yedi-gözlü Ejder, Paxaua'ya güvenli, fakat tatsız bir iniş yaptı. Geminin yükü ağırdı. Uçuşta hava iyi olmamıştı, tüm yol boyunca yağmur, rüzgar ve sis peşlerini bırakmamıştı. Rıhtıma planlanandan bir gün geç gelmişlerdi. Mürettebat sinirli ve keyifsizdi, yolcular -soğuğa karşı gözlerine kadar örtünmüşlerdi hafifçe yeşil görünüyordu. Kasları, dev kanatları çalıştıran enerjiyi sağlayan, insan kürek köleleri bağlarının içinde, bir sonraki yolculuğa kadar tutulacakları hapishaneye yürüyemeyecek kadar bitkin, çökmüşlerdi.

Sıkkın görünen gümrük memuru kıyıdaki sıcak ofisini terk etti ve sürüne iskeleyi tırmandı. Topuklarında, gemiye binrnek için acele eden aşırı heyecanlı bir Paxar tüccarı vardı. Taze teslim edilecek bir pua meyvesi yüküne ciddi bir servet harcamıştı ve gecikme ile nemin yükü çürüttüğünden emindi.

Geminin kaptanı gümrük memurunu karşılamak için geldi. "Herhangi bir kaçak mal var mı, Kaptan?" diye sordu memur tembel tembel.

* Mitolojik elf savaşçısı, Mnarash'ai isimli kadının cesaretini ve becerisi ölçmek için Krenka-Anris'in gönderdiği canavar. Mnarash'ai ejderin gözlerinin her birinde yedi ölüm görmüş. Sonunda ejderi öldürmeden önce her birine karşı duyduğu korkunun üstesinden gelmek zorunda kalmış.

"Elbette yok, Ekselarns," diye yanıt verdi Kaptan, gülüm seyip eğilerek. "Seyir defterini incelemek ister misiniz?" Kamarasını işaret etti.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Gümrük Memuru sert sert.

İkisi güverteyi terk ettiler, kamaraya girdiler. Kapı arkalarından kapandı.

"Meyvelerim! Ben meyvelerimi istiyorum!" diye bağırdı tüccar, heyecanla güvertede koştumrken halatlara takılıp neredeyse açık ambar kapağından içeri kafaüstü dalarak.

Mürettebattan biri tüccarı yedeğe aldı ve bu tür sorunlarla uğraşmaya alışık olan teğmenin yanına götürdü.

"Ben meyvelerimi istiyorum!" dedi tüccar nefes nefese.

"üzgünüm, efendim," diye yanıt verdi teğmen nazik bir selamlama ile, "ama gümrükten onaylamadan yük boşaltamayız."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu tüccar ızdırap içinde.

Teğmen Kaptan'ın kamarasına baktı. Yaklaşık üç kadeh şarap, diyebilirdi. "Sizi temin ederim, efendim..." diye başladı.

Tüccar burnunu çekti. "Kokusunu alabiliyorum! Pua meyvesi. Bozulmuş!"

"Hissettiğiniz kürek kölelerinin kokusu olacak, efendim," dedi Teğmen, ciddiyetini bozmamayı başararak.

"En azından, bırakın göreyim," diye yalvardı Tüccar, bir mendil çıkarıp yüzünü silerek.

Teğmen bir süre düşündükten sonra bunun mümkün olduğuna karar verdi ve güverteden ambara giden merdivenlere doğru yol gösterdi. Küpeşteye sıralanmış, onları karşılamaya gelen dost ve akrabalarına el sallayan yolcuların yanından geçtiler. Sorgulanana ve bagajları incelenene kadar yolcuların da gemiyi terk etmelerine izin verilmeyecekti.

“Pua meyvesinin pazar fiyatının hiç bu kadar yüksek olduğunu görmemiştim," dedi Tüccar, Teğmen'in peşinde koşturarak, halat kangallarına takılıp, şarap fıçılarını sıyırarak. "Saldırılar yüzünden, elbette. On iki devirdir Paxar'a güven içinde ulaşan ilk pua yükü bu olacak. Voliyi vuracağım. Eğer çürümemişse -Kutsal Annemiz!"

Korku içindeki Tüccar Teğmen'e doğru atıldı ve neredeyse adamı gemiden aşağı yuvarlıyordu.

"İ -insanlar!" dedi Tüccar titreyerek.

Tüccar'ın beyaz yüzünü ve yuvalarından fırlamış gözlerini gören Teğmen kılıcına davrandı ve göklerde ejder aradı. En azından bir ordu insan bulmayı bekliyordu. Kasvetli bulutlardan daha korkunç bir şey bulamayınca Tüccar'a dik dik baktı. Tüccar titremeye ve işaret etmeye devam ediyordu.

İnsan görmüştü gerçekten -iki tane. Tüm diğerlerinden ayrı duran iki yolcu. İnsanlar uzun, siyah cüppelere bürünmüştü. Başlıklarını başlarına örtmüştü; hatta kısa olanı yüzünü kapatacak kadar aşağı çekmişti başlığı. Tüccar yüzlerini göremese de, onların insan olduğunu anlamıştı. Hiçbir elf, iki cüppeli adamdan uzun boylu olanı gibi geniş ve kaslı omuzlara sahip olamazdı ve insanlardan başka hiç kimse bu kadar kaba kumaştan yapılmış, siyah gibi uğursuz ve talihsiz bir renge sahip giysiler giymezdi. İnsan köleler dahil gemideki herkes bu iki yolcudan uzak durmaya bakıyorlardı.

Oldukça sinirlenmiş görünen Teğmen kılıcını kınına soktu. "Bu taraftan, bayım," dedi Tüccar'a, ağzı bir karış açık elfi yürümeye zorlayarak.

"Ama onlar... onlar serbest dolaşıyor."

"Evet, efendim," dedi Teğmen.

İnsanlara dehşet dolu bir büyülenme ile bakmakta olan Elf açık kapağa takılıp sendeledi.

"İşte geldik, efendim. Adımınıza dikkat edin. Düşüp boynunuzu kırmanızı istemeyiz," dedi Teğmen, gökyüzüne bakarak, belki de baştan çıkmaktan alıkonmak için dua ederek.

"Bağlanmış olmaları gerekmez mi? Zincir falan?" diye sordu Tüccar, dikkatle merdiveni inmeye başlarken.

"Muhtemelen, efendim," dedi Teğmen, adamı takip etmeye hazırlanarak. "Ama buna iznimiz yok."

"Ne demek izin yok! Hiç böyle bir şey duymadım. Kim izin vermiyor?"

"Kenkariler, efendim," dedi Teğmen istifini bozmadan ve Tüccar'ın solduğunu görme zevkini yaşadı.

"Kutsal Annemiz," dedi elf yine, ama bu sefer daha büyük bir saygı ile. "Sebep ne?" diye sordu fısıldayarak. "Bir sır değilse, elbette."

"Hayır, hayır. Bu ikisi, insanların 'ölüm keşişleri' dediklerinden. Kutsal bir hac için katedrale gelmişler ve kimse ile konuşmadıkları sürece güvenli gidiş ve geliş hakkına sahipler."

"Ölüm keşişleri. Eh, öyle olsun," dedi Tüccar, ambara inerek. Meyvelerini oldukça iyi buldu, yalnızca zorlu yolculuktan ötürü biraz berelenmişlerdi.

Gümrük memuru Kaptan'ın kamarasından dudaklarını silerek çıktı. Yanakları, girdiği zamana göre daha parlak bir pembe idi. Göğüs cebinde, daha önce orada olmayan fark edilir bir şişkinlik vardı. Gemiye binerkenki sıkkın yüz ifadesi bir tatmin ifadesi ile yer değiştirmişti. Gümrük memuru dikkatini, hevesle inme izni bekleyen yolculara çevirdi.

Yüzü karardı. "Kir keşişleri, ha!"

"Evet, Ekselans~" diye yanıt verdi Kaptan. "Sunthas'da bindiler. "

"Sorun yarattılar mı"

"Hayır, Ekselans. Kendilerine ait bir kamaraları vardı. İlk defa çıkıyorlar. Kenkariler keşişlere geçiş hakkı vermemizi emrettiler," diye hatırlattı Kaptan, hala kaşlarını çatmakta olan memura. "Kutsal sayılıyorlar."

"Evet, kârları da öyle," diye ekledi memur kuru kuru. "Kuşkusuz onlardan normal fiyatın altı katını istemişsinizdir."

Kaptan omuzlarını silkti. "Hayatımızı kazanmak zorundayız, Ekselans," dedi belirsizce.

Memur omuzlarını sikti. Hem, o payını almıştı zaten.

"Sanırım onlara birkaç soru sormalıyım." Memur yüzünü buruşturdu, cebinden bir mendil çıkardı. "Onları sorgulamaya iznim var, değil mi?" diye ekledi şüpheyle. "Kenkariler alınmaz, değil mi?"

"Hiç sorun olmaz, Ekselans. Ve diğer yolculara da iyi bir görüntü verir,"

Korkunç bir tür ayıp işlemeyeceği için rahatlayan memur tatsız işi bir an önce bitirmeye karar verdi. Diğerlerinden ayrı duran iki keşişe yürüdü. Keşişler o yaklaşırken sessizce eğildiler. Memur onlardan bir kol boyu uzaklıkta durdu, mendilini ağzına ve bumuna kapattı.

"Siz nerden?" diye sordu memur, kaba bir elfçe konuşarak.

Keşiş eğildi, ama yanıt vermedi. Memur bunun üzerine kaşlarını çattı, ama yanına seyirten Kaptan fısıldadı, "Konuşmaları yasak."

"Ah, evet." Memur bir an düşündü. "Sen benle konuş," dedi, göğsüne vurarak. "Ben şef."

"Pitrin'in Sürgünü'nden geliyoruz, Ekselans," diye yanıt verdi iki keşişten uzun olanı, tekrar eğilerek.

"Siz nereye?" diye sordu memur, insanın mükemmel bir elfçe konuştuğunu fark etmemiş gibi yaparak.

"Albedo Katedrali'ne kutsal bir hac yapıyoruz, Ekselans," diye yanıt verdi aynı keşiş.

"Çantada ne var" Memur her keşişin taşıdığı kaba torbalara tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

"Kardeşlerimizin getirmemizi istediği şeyler, bitki, ilaç ve benzerleri. İncelemek ister misiniz?" diye sordu Keşiş alçakgönüllülükle ve çantasını açtı.

Çantadan pis bir koku yükseldi. Memur içinde ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Öğürdü, mendili sıkıca ağzına kapadı ve başını salladı.

"Şu lanet şeyi kapat! Hepimizi zehirleyeceksin. Arkadaşın, neden hiçbir şey söylemiyor?"

"Dudakları yok, Ekselans ve dilinin bir kısmını kaybetti.

Korkunç bir kaza. Görmek ister misiniz.....?

Memur dehşet içinde geriledi. Şimdi, diğer keşişin ellerinin siyah eldivenlerle kaplı olduğunu, parmaklarının bükük ve şekilsiz göründüğünü fark etmişti. "Kesinlikle hayır. Siz insanlar yeterince çirkinsiniz zaıen," diye mırıldandı, ama sonuncusunu kendi kendine söylemişti. Bilinmeyen tuhaf nedenlerle bu gulyabanilerle bir bağ kurmuş olan Kenkarileri gücendirmeye gelmezdi.

"Defolun, o zaman. Haccınızı tamamlamak için beş gününüz var. Kağıtlarınızı liman yetkililerinden, soldaki evden alın."

"Evet, Ekselans. Teşekkür ederiz, Ekselans," dedi Keşiş bir başka eğilme ile.

Kir iki çantayı kaldırdı, omuzlarına attı, sonra diğer keşişin yürümesine yardım etti. Diğer keşişin adımları yavaştı ve ayaklarını sürüyordu, sırtı bükülmüştü. İkisi birlikte sürme iskeleden indiler. Yolcular, mürettebat, insan köleler Kirlerden olabildiğinde uzak durmaya dikkat ettiler.

Memur ürperdi. "Tüylerimi diken diken ediyorlar," dedi Kaptan'a. "Eminin onlardan kurtulduğunuz için memnunsunuzdur."

"Gerçekten de öyle, Ekselans," dedi Kaptan.

Hugh ile Iridal Paxaria'da beş devirlik bir süre kalmalarına izin veren kağıtları edinmekte güçlük çekmediler. Bu sürenin sonunda ya gidecekler, ya da tutuklanacaklardı. Kendilerine ayrılan zamanı aşan biraderlerine Kenkariler bile yardım edemiyordu.

Irkları Aristagon'un başlangıcından beri düşman olan iki dini mezhep arasındaki bağ Krenka-Anris'e, ölülerin ruhlarını yakalamayı öğrenen Kenkari elfine kadar uzanır. O zamanlarda, menschlerin Yüksek Alem'den çıkarılmalarından kısa bir süre sonra, insanlar hala Aristagon'da yaşıyordu ve iki ırk arasındaki ilişki hızla kötüleşiyor olsa da, birkaç kişi arasında dostluk ve ilişki kalmıştı.

Bunlar arasında, Krenka-Anris'in yıllardır tanıdığı bir insan büyücü vardı. İnsanlar ölülerin ruhlarını kurtaran yeni elf büyüsünü duymuşlardı, ama sırrını keşfetmeyi başaramamışlardı, Kenkariler bunu kutsal bir sır olarak gizliyorlardı. İyi ve alim bir insan olan bu büyücü bir gün Krenka-Anris'e gelerek yardımını istedi. Karısının ölmekte olduğunu ve onu kaybetmeye dayanamayacağını söyledi. Kenkariler, bedenini olmasa bile ruhunu kurtaramazlar mıydı?

* Aristagon'da bir alem olan Paxaria, Paxar elf klanının ülkesidir. Paxaria'nın en büyük şehri Paxaua bir liman kasabasıdır. Şu anda Tribus elfleri ile birleşmiş olan Paxarlıları görünüşte kendi alemlerine hükmetme hakkına sahiptir. Ama Paxar kralı bir kukladan başka bir şey değildir, Agah'ran'ın pek çok kızından biri ile evlidir. .

Krenka-Anris dostuna acıdı. Onunla beraber gitti ve ölmekte olan kadının ruhunu yakalamaya çalıştı. Ama Kenkari büyüsü insanlarda işlemiyordu. Kadın öldü, ruh kaçtı. Acıdan çöken kocası insan ruhlarını yakalama konusunu takıntı haline getirdi. Aristagon adalarına ve Orta Alem'de yaşanılan her yere yolculuk yaptı, her ölüm döşeğini ziyaret etti, hastalıklıların arasında dolaştı, her savaşın kıyısında bekledi, ölmekte olanların ruhlarını yakalamak için değişik büyüler denedi, ama tüm çabaları başarısızlıkla sonuçlandı.

Yolculukları sırasında takipçiler edindi ve bu insanlar, büyücü ölüp, takipçilerinin yakalamak için gösterdikleri tüm çabaya rağmen ruhu kayıp gittikten sonra çalışmalarını devam ettirdiler. Kendilerine "Kir" diyen takipçileri büyüyü aramaya devam etmek istiyorlardı, ama ölümle yüzyüze gelen evlere gelme alışkanlıkları yüzünden halk arasında popülerlikleri gittikçe azaldı. Ölümü yanlarında getirdikleri söylentisi yayıldı, sık sık fiziksel saldırılara uğramaya, evlerinden ve köylerinden sürülmeye başlandılar.

Kirler kendilerini savunmak için birleştiler ve Orta Alem'in yalıtılmış yerlerinde yaşamaya başladılar. Ruh yakalama arayışları daha karanlık bir yola saptı. Yaşayanlarla hiçbir şansları olmayan Kirler, bedeni terk eden ruha ne olduğunu bulmak için ölüleri incelemeye başladılar. Artık ceset arıyorlardı, özellikle de yaşayanlann terk ettiği cesetleri.

Kirler kendi içlerine kapanık yaşamaya, dışarlıklılarla ilişki kurmaktan olabildiğince kaçınmaya devam ettiler ve yaşayanlardan çok ölülerle ilgilendiler. Hala sevilmiyor olsalar da, artık korku ile bakılmıyorlardı. Toplum tarafından kabul edilmiş, hatta memnuniyetle karşılanmaya başlanmışlardı. Zaman içinde ruh yakalama büyüsünü aramaktan vazgeçtiler ve bunun yerine -belki arayışlarının doğal sonucu olarak- ölüme tapınmaya başladılar.

Ve yüzyıllar içinde, ölüm ve yaşam konularında fikirleri birbirinden çok ayrılsa da, Kir keşişleri ve Kenkari elfleri iki ağacın aynı tohumdan fışkırdığını hiç unutmadı. Kenkariler, bir Kir manastırına girmesine izin verilen tek yabancılardı ve Kirler, elf topraklannda güven içinde yolculuk yapabilen tek insan topluluğu idi.

Kir keşişleri arasında yetiştirilen Hugh bu bağı ve elf topraklarına girmenin tek yolunun Kir kılığına girmek olduğunu biliyordu. Daha önce de aynı yöntemi başarı ile kullanmıştı ve manastırı terk etmeden önce, biri kendine, diğeri Iridal'e olmak üzere iki siyah cüppe edinmeyi başarmıştı.

Tarikata hiç kadın kabul edilmediğinden Iridal'in ellerini ve yüzünü örtülü tutması, konuşmaktan kaçınması şarttı. Bu büyük bir güçlük değildi, çünkü elf yasaları Kirlerin elfler ile konuşmasını yasaklıyordu. Herhangi bir elfin bu yasağı ihlal etme ihtimali de yoktu. Elfler Kirleri tiksinti dolu ve boş inançlı bir dehşet ile karşılarlardı ve bu Hugh ile lridal'in rahatsız edilmeden yolculuk etmelerini oldukça kolaylaştırdı.

Liman memuru işlerini aşağılayıcı bir telaş ile tamamladı ve kağıtlarını güvenli bir mesafeden onlara fırlattı.

"Albedo Katedrali'ni nasıl bulacağız?" diye sordu Hugh akıcı bir elfçe ile.

"Yok anlamak." Elf başını salladı.

Hugh ısrar etti. "O zaman dağlara giden en iyi yol hangisi"

* Muhtemelen "Kenkari" sözcüğünün yozlaşmış hali.

"İnsan dili yok," dedi Elf, sırtını döndü ve uzaklaştı.

Hugh dik dik arkasından baktı, ama hiçbir şey söylemedi, daha fazla tartışmadı. Kağıtları aldı, onları belini sıkan ipe sıkıştırdı ve liman kenti Paxaua'nın işlek caddelerine doğru yürüdü.

Iridal başlığının derinliklerinden bina dizilerine, kıvrılan caddelere, kalabalıklara hayranlık ve ürküntü ile baktı. Volkaran'daki en büyük şehir Paxaua'nın pazar yerine rahatça sığabilirdi.

"Bu kadar büyük ve bu kadar kalabalık bir yeri asla hayal etmemiştim!" diye fısıldadı Hugh'ya, kolunu tutup yanına yanaşarak. "Daha önce buraya geldin mi hiç?"

"İşim beni elf bölgesinin bu kadar derinine hiç getirmedi," diye yanıt verdi Hugh, sert bir gülümseme ile.

lridal,sayısız dolambaçlı, kıvrılıp çakışan sokaklara şaşkınlık içinde baktı. "Yolumuzu nasıl bulacağız Haritan yok mu?"

"Yalnızca Imperanon'a ait bir haritam var. Tek bildiğim katedralin şu dağlarda bir yerde olduğu," dedi Hugh, uzakta, ufukta yükselen bir dizi dağa işaret ederek. "Bu sıçan yuvasının caddeleri, bildiğim kadarıyla hiç haritalanmadı. Çoğunun ismi bile yok ve varsa da, yalnızca sakinleri biliyor. Yolu soracağız. Hareket etmeye devam et."

Kalabalığın akışını takip ettiler, anacadde gibi görünen bir yerde yürümeye başladılar.

"Yol sormak epey zor olacak," dedi Iridal alçak sesle, birkaç dakika yürüdükten sonra. "Kimse yanımıza yanaşmıyor! Yalnızca. .. bakıyorlar..."

"Bir yol bulunur. Korkma. Bize zarar vermeye cesaret edemezler. "

Caddede yürümeye devam ettiler. Siyah cürpeler, günlük işlerinin peşinde koşturan elf kalabalıklarının oluşturduğu canlı halı üzerinde iki kara delik gibi göze çarpıyordu. Karanlık şekillerin yürüdüğü her yerde, günlük yaşam duruyordu.

Elfler konuşmayı bırakıyor, değiş tokuş etmeyi, kahkaha atmayı ya da tartışmayı bırakıyordu. Koşmayı, yürümeyi, yaşamayı bırakıyorlardı. Gözleri dışında. Gözleri siyah cüppeli ikiliyi bir sonraki caddeye gidene kadar takip ediyordu. Sonra her şey yeniden başlıyordu. Iridal sessizliği elinde taşıdığını düşünmeye başlamıştı. Onun ağır kıvrımlarını yanlarından geçen her kişinin, her nesnenin üzerine sarıyorlardı.

Iridal gözlere baktı, nefret gördü -ne olduğu için değil ve bu onu şaşırttı, getirdiği şey yüzünden- ölüm. ÖIümlüIüğün bir hatırlatıcısı. Elfler ne kadar uzun ömürlü olsalar da, sonsuza dek yaşamıyorlardı.

O ve Hugh amaçsızca yürümeye devam ettiler gibi geldi Iridal'e, ama hep aynı yöne hareket etmişler, muhtemelen dağlara doğnı ilerlemişlerdi, ama artık dağları göremiyordu, uzun binalar onları gizliyordu.

Zaman içinde, Hugh'nun bir şey aramakta olduğunu fark etti. Onun başlığının dar sokağın bir o yanına, bir bu yanına döndüğünü, dükkanlara ve dükkanların üzerindeki tabelalara baktığını gördü. Görünüşte hiç sebep yokken bir sokağı terk ediyor, lridal'i ona paralel uzanan bir başka sokağa sürüklüyordu. Dunıyor, kesişen sokakları inceliyor, birini seçiyor ve o yöne gidiyordu.

Iridal ona soru sormaması gerektiğini biliyordu, bir yanıt alamayacağını biliyordu. Ama gözlerini kullanmaya başladı, Hugh'nun incelediği dükkanıarı ve tabelaları inceledi. Paxaua'nın pazaryeri bölgelere ayrılmıştı. Kumaş satıcılarının sokağı örgücülerin sokağının yanındaydı. Kılıç demircileri tenekecinin bir iki blok ötesindeydi, meyve satıcıları bir buçuk kilometre uzanıyordu. Hugh Iridal'i parfümcülerle dolu bir sokağa soktu; dükkanlardan yükselen kokular lridal'i nefessiz bıraktı. Sola dönünce aktarlara geldiler.

Hugh hedefine yaklaşıyor gibiydi, daha hızlı hareket ediyordu ve dükkanların üzerinde asılı tabelalara yalnızca kısa bakışlar fırlatıyordu. Kısa süre sonra daha büyük aktarları geride bıraktılar ve Paxaua'nın merkezine giden bir sokakta ilerlemeye başladılar. Burada. dükkanlara daha küçük ve daha kirliydi. Kalabalık da azalmıştı (Iridal buna şükrediyordu) ve daha fakir sınıftan görünüyordu.

Hugh sağına baktı ve lridal'e yaklaştı. "Başın dönüyor," diye fısıldadı.

Iridal sendeledi, Hugh'ya tutunmak zorunda kaldı, ayaklarının üstünde sallandı. Hugh onu yakaladı, çevresine bakındı.

"Su!" diye seslendi sertçe. "Arkadaşım için su istiyorum. İyi değil. "

Sokaktaki birkaç elf ortadan kayboldu. Iridal bedeninin ağırlaşmasına izin verdi ve Hugh'nun kollarına yığıldı. Hugh onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek bir aktarın pespaye, sallanan tabelasının altına götürdü.

"Burada dinlen," dedi ona yüksek sesle. "Ben içeri girip su isteyeceğim. Dışarıya gözkulak ol," diye mırıldandı alçak sesle, Iridal'in yanından ayrılmadan.

Iridal sessizce başını salladı, görebildiğinden emin olarak, başlığını yüzüne doğru iyice çekti. Gevşek bir biçimde Hugh'nun onu bıraktığı yerde oturdu ve sokağın her iki yanına korku dolu bakışlar fırlatmaya başladı. O ana kadar aklına takip edildikleri gelmemişti. Paxaua'daki her elf varlıklarını ve muhtemelen gittikleri yeri bilirken (bunu hiç de gizli tutmamışlardı) bu fikir komik geliyordu.

Hugh dükkanın kapısından içeri girdi ve kapıyı açık bıraktı. Iridal göz ucuyla onun tezgaha yürümesini izledi. Tezgahın arkasında, uzun raf sıralarında her şekil, her renk ve boyutta, hayret verici bir çeşitlilikte bitkiler, tozlar ve sıvılar içeren şişeler vardı.

Elf büyüsünün doğası mekanik (makinelerle ilgili) ya da ruhanidir (Kenkariler). Elfler bu bitkiden bir tutam, o tozdan bir kaşık ekleyip büyü yapmaya inanmazlar. Bunu yalnızca şifa vermek için yaparlar. Ve şifalı ilaçlar büyülü sayılmaz, yalnızca pratik görülür. Tezgahın arkasındaki elf otacı idi. Çıbanları, yaraları, pişiği tedavi etmek için merhemler verebilirdi,

öksürüğü, uykusuzluğu, baygınlıkları tedavi edecek sıvılar verebilirdi. Belki tezgah altından bir iki aşk iksiri de verebilirdi.

Iridal Hugh'nun neyin peşinde olduğunu hayal edemiyordu. Su olmadığından emindi ama.

Tezgahın arkasındaki elf onu gördüğünden pek memnun olmuş gibi görünmüyordu.

"Senin türün giremez. Dışan çık," dedi Elf, elini sallayarak.

Hugh sağ elini avcu dışarı bakacak şekilde, sanki selamlarmış gibi kaldırdı. "Arkadaşımın başı dönüyor. Bir tas su istiyorum. Ve kaybolduk, tarife ihtiyacımız var. Kenkarilerin adına, reddedemezsiniz. "

Elf ona sessizlik içinde baktı, kapıya doğnı keskin, sinsi bakışlar fırlattı. "Sen, keşiş. Sen oturma orada. İş için kötü," diye seslendi Iridal'e yüksek sesle, sinirle. "İçeri gel. İçeri gel."

Hugh Iridal'in ayağa kalkmasına yardım etmeye gitti, onu dükkana soktu.

Elf kapıyı çarparak kapattı. Usta'ya dönerek alçak sesle konuştu, "Neye ihtiyacın var, Birader Çabuk ol. Fazla zamanımız yok."

"Albedo Katedrali'ne giden en kısa yol." "Neresi?" diye sordu Elf hayretle. Hugh söylediklerini tekrarladı.

"Pekala." Elf şaşkındı, ama yardımseverdi. "Kılıçdemircileri Sokağı'na geri git, Gümüşçüler Sokağı'na dön ve sonuna kadar takip et. Kral Yolu olarak bilinen geniş bir cadde ile birleşecektir. Biraz dolambaçlıdır, ama sizi dağlara götürür. Dağdaki geçit iyi korunur, ama sorun yaşamamanız gerekir. O kılıklar -akıllıca. Ama sizi Imperanon'a sokmaya yardımcı olmaz. Sanırım asıl hedefiniz orası."

"Biz katedrale gidiyoruz. Nerede?"

Elf başını salladı. "Tavsiyemi dinle, Birader. Oraya gitmek istemezsin. Kenkariler sizin sahtekar olduğunuzu anlar.

Kenkarileri sinirlendirmek istemezsiniz."

Hugh yanıt vermedi, sabırla bekledi.

Elf omuzlarını silkti. "Senin ruhun, Birader. Imperanon dağın yamacına yapılmıştır. Katedral önde, düzIüktedir. Geniş, yuvarlak avlusunun ortasında büyük, kristal bir kubbesi vardır. Menkalar öteden görebilirsin. İnan bana, onu bulmakta hiç zorluk çekmeyeceksin, ama neden oraya gitmek isteyesin, anlamıyorum. Yine de, senin bileceğin iş. Senin için yapabileceğim başka şey var mı?"

"Kenkarilerin ruh kabul etmeyi bıraktıklarını duyduk. Doğru mu?"

Elf kaşlarını kaldırdı. Bu soruyu hiç beklemediği açıktı. Vitrinden dışarı, boş sokağa baktı, sonra kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı, ama yine de sesini alçalttı.

"Doğru, Birader. Tüm kasabada dedikodusu dolaşıyor. Katedral'e ulaştığınızda, kapıları kapalı bulacaksınız."

"Yardımın için teşekkür ederim, Birader," dedi Hugh. "İzin isteyelim. Sana sorun yaratmak istemeyiz. Duvarlar hareket etti."*

Iridal Hugh'ya baktı, ne demek istediğini merak etti. Ama Elf anlamış gibiydi.

Başını salladı. "Elbette. Endişelenme. Görünmeyenler bizi, kendi halklarını da izliyor. Kiminle konuştuğunu, nerede durduğunu."

"Sana sonın yaratmadık, umarım."

"Ben kimim ki" Elf başını salladı. "Hiç kimse. Hiç kimse olmaya özen gösteriyorum. Eğer önemli biri olsaydım -zengin, güçlü- evet, o zaman bana sorun yaratabilirdiniz."

Hugh ve Iridal gitmeye hazırlandı.

"Al, iç bunu." Elf Iridal'e bir tas su uzattı. Iridal minnetle kabul etti. "İhtiyacın varmış gibi görünüyor. Senin için yapabileceğim başka şey var mı, Birader Zehir Depomda harika bir yılan zehiri var. Hançerinin ucuna birazcık sürmek için mükemmel ..."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Hugh.

"Öyle olsun," dedi Elf neşeyle. Kapıyı hızla açtı. Yüz ifadesi değişti ve kaşlarını çattı. "Ve dışarıda kal, seni insan köpeği! Ve Kenkarilere, bana bir dua borçlu olduklarını söyle!"

Hugh ile Iridal'i kabaca kapıdan dışarı itti ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı. İkisi sokakta durdu. Kendisinin hissettiği kadar ümitsiz, bitkin ve moralsiz göründüklerini umuyordu Iriday.

"Anlaşılan yanlış yoldan gelmişiz," dedi Hugh, insan dilinde konuşarak. Iridal Görünmeyenler'i düşünerek insan dilini konuştuğunu tahmin etti.

Demek onları izleyen elit elf muhafızlarıydı. Iridal çevresine bakındı, ama hiçbir şey, hiç kimse göremedi. Duvarların bile hareket ettiğini görmedi, Hugh'nun nasıl anladığını merak etti.

* Tercüme: Görünmeyenler bizi izliyor.

"Geldiğimiz yoldan geri dönmeliyiz," dedi Hugh ona. Iridal Hugh'nun onu desteklemek için uzattığı kolu kabuletti, ona yaslandı, yorgun yorgun, daha gitmeleri gereken onca yolu düşündü. "İşinin bu kadar zorlu olduğu aklıma hiç gelmemişti," diye fısıldadı.

Hugh ona gülümseyerek baktı, son derece nadir görillen bir davranış. "Korkarım dağlara daha epeyce yol var. Ve bir daha durmaya cesaret edemeyiz."

"Evet, anlıyorum."

"Büyünü özlüyor olmalısın," dedi Hugh ona, elini okşayarak. Hala güIümsüyordu.

"Ve sen de piponu özlüyor olmalısın." Hugh'nun eli Iridal'in elini daha sıkı kavradı. Uzun dakikalar boyunca dostça bir sessizlik içinde yürüdüler.

"O dükkanı arıyordun, değil mi?"

"Özellikle onu değil," diye yanıt verdi Hugh. "Vitrininde özel bir simge olan bir dükkan arıyordum."

Iridal başta bir simge gördüğünü hatırfayamadı; dükkan o kadar. fakir ve perişandı ki! Kapıda hiçbir şey asılı değildi. Sonra vitrinin içinde bir işaret gördüğünü haurladı. Kabacaboyanmıştı. Şimdi düşününce aklına geliyordu -bir el simgesi idi.

Kardeşlik varlığını sokaklarda açıkça ilan ediyordu anlaşılan. Elfler ve insanlar -yabancılar, ölümcül düşmanlar- yaşamlarını birbirlerine yardım etmek için tehlikeye atıyordu. Bir kan ve ölüm bağı ile bağlanmışlardı. Kötüydü kuşkusuz, ama bu iyi bir şeyin umudu olamaz mıydı? Her iki tarafın iddialarının aksine, iki ırkın doğal düşman olmadığını göstermiyor muydu?

Barış olasılığı bize bağlı, diye düşündü Iridal. Başarmak zorundayız. Yine de, bu yabancı ülkede, bu yabancı kültürde, oğlunu bulma ve onu özgür kılma umutları azalıyordu.

"Hugh," dedi, "sana soru sormamam gerektiğini biliyorum, ama Elfin dediği doğnı. Kenkariler bizim sahtekar olduğumuzu anlayacaktır. Yine de sanki gerçekten onlara gitmeyi planlıyormuş gibisin. Anlamıyorum. Onlara ne söyleyeceksin Nasıl onları..."

"Haklısın, hanımefendi," dedi Hugh, sözünü keserek. Gülümsemesi yok olmuştu. Sesi sertti. "Soru sormaman gerek. İşte, burası doğru cadde."

Paxaria Kralı'nın tacı ile işaretlenmiş geniş bir caddeye girdiler. İkisi bir kez daha kalabalıklarla ve sessizlikle çevrelenmişlerdi.

Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

OTUZUNCU BÖLÜM
ALBEDO KATEDRALİ
ARİSTAGON,
ORTA ALEM

Albedo Katedrali'nin Kapının Koruyucusu'nun yeni bir sorumluluğu vardı. Bir zamanlar, sorumlu oldukları ruhları Kafes'e getiren weeshamları bekliyordu. Artık, onları reddetmek zorundaydı.

Söylenti şok içindeki halk arasında hızla yayıldı. Katedral kapanmıştı, ama Kenkarilerin kapılarını neden kapattıkları açıklanmıyordu. Kenkariler güçlüydüler, ama onlar bile imparatorlarını açık açık kendi halkından olanları öldürmekle suçlayamıyorlardı, Kenkariler imparatorun birliklerinin saldırısına uğramayı bekliyorlardı ve bu gerçekleşmeyince oldukça şaşırdılar ve rahatladılar.

Ama weeshamlar avluyu geçmeye devam etti. Bazıları haberi duymuşlardı. Diğerleri, katedralin kapandığının söylenmesine rağmen, yine de içeri girmeye çalışıyorlardı.

"Ama kuşkusuz bu kural bana işlemiyordur," diye itiraz ederdi weesham. "Tüm diğerlerine olabilir belki, ama benim getirdiğim ruh bir prense ait. Ya da bir düşes ya da bir marki ya da bir kont.

Fark etmezdi. Hepsi geri çevriliyordu.

Weeshamlar sersemlemiş bir şekilde, ne yapacaklarını bilemeden, küçük kutuları titreyen ellerinde tutarak gidiyorlardı.

"Onlar için çok üzüIüyorum," dedi Kapı Kitap'a. İkisi mabette konuşuyorlardı. "Weeshamlar yitik görünüyorlar. 'Nereye gideceğim?' diye sonıyorlar. 'Ne yapmalıyım?' Tüm yaşamları buydu. 'Evine dön ve bekle,' dışında hiçbir şey söyleyemiyorum. Neyi bekleyecekler?"

"İşaret," dedi Kitap güvenle. "Gelecektir. Göreceksin. İnanmalısın. ..

"Senin için konuşmak kolay," dedi Kapı acı bir sesle. "Onları geri çevirmek zonında olan sen değilsin. Yüzlerini sen görmüyorsun..."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi Kitap, elini yoldaşı Kenkari'nin ince elinin üzerine koyarak. "Ama şimdi haber duyulduğuna göre, her şey daha kolay olacak. Weeshamlar artık gelmiyor. Son iki devirdir gelen yok. Artık kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Onlar etmeyecek." Sesi uğursuzdu.

"Hal, saldırıya uğramaktan mı korkuyorsun?"

"Neredeyse saldırıya uğramamızı dilemeye başlayacağım. O zaman en azından imparatorun aklında ne olduğunu biliriz. Bizi açıkça eleştirmedi. Tavrımızı değiştirmemizi emretmeye kalkmadı. Birliklerini göndermedi."

"Birlikler gelmeyecek. Bize karşı gelmezler," dedi Kitap. "Eski günlerde olsa, gelmezlerdi. Ama artık o kadar çok şey değişiyor ki. Acaba.,."

Gongun sesi tüm katedralde yankılandı. İkisi de bakışlarını kaldırdılar. Notalar durgun havada titreşiyor gibiydi. Kapı'nın yokluğunda yerine bakan baş asistanı ustasını çağırıyordu.

Kapı içini çekti. "Ah, çok erken konuştum. Yeni biri daha,"

Kitap ona sessiz bir duygudaşlık ile baktı. Kapının Koruyucusu ayağa kalktı, Kafes'i terk etti ve yerine seğirtti. Yürürken -pek hızlı değildi -mutsuzluk içinde kristal duvarlardan dışarı baktı. Yeni bir weesham ve yeni bir tartışma bekliyordu. Ama gördüğü şey Kapı'nın yerinde kalakalmasına sebep oldu. Hayret içinde baktı ve yine hareket etmeye başladığında, telaşı yüzünden terlikli ayakları cilalı zeminde kaydı.

Baş asistan onu gördüğü için çok mutlu olmuştu. "Gelebildiğiniz için minnettarım, Koruyucu. Dua ediyor olmanızdan korkmuştum."

"Hayır, hayır." Kapının Koruyucusu kristal duvarın içinden, girişi kapatan altın parmaklığın içinden dışarı baktı.

Gözlerinin iyi görmüyor olmasını, ışığın onu aldattığını, geniş, boş avluyu geçen iki siyah cüppeli şekil görmediğini umuyordu. Ama artık o kadar yakınlardı ki, kuşkuya yer yoktu.

Kaşları çatıldı. "Kir keşişleri. Hem de böyle bir zamanda." "Biliyorum," diye mırıldandı asistan. "Ne yapacağız?"

"Onları kabul etmek zorundayız," dedi Kapı içini çekerek.

"Gelenek bunu zorunlu kılıyor. Bunca yolu gelmişler. Belki de büyük tehlikelerle karşılaşarak, çünkü işlerin ne kadar kötü olduğunu bilemezlerdi. Onları koruyan kutsal yasa hala geçerli, ama daha, ne kadar süreceğini kim bilebilir? Parmaklığı kaldır. Onlarla konuşacağım."

Asistan itaat etmek için acele etti. Kapının Koruyucusu yavaş yavaş hareket eden Kirler merdivenlere ulaşana kadar bekledi. İkisi de başlıklarını gözlerinin üzerine kadar çekmişlerdi.

Parmaklık sessizce, fazla çabaya gerek olmadan yükseldi.

Kapının Koruyucusu kristal kapıyı ittirdi. Kapı sessizce açıldı.

Kirler parmaklık yükselirken durdular. Kapı öne çıkarken kıpırdamadan, başları eğik beklediler.

Kapı kollarını kaldırdı; kelebek kanatlı, rengarenk, parlak cüppesi güneş ışığı altında göz kamaştırıyordu.

"Krenka-Anris adına size hoşgeldiniz, diyorum, kardeşlerim," dedi Kapı insan dilinde konuşarak.

"Krenka-Anris'e şükürler olsun," dedi iki Kir keşişinden uzun boylu olanı. "Ve oğullarına."

Kapı başını salladı. Doğru karşılık verilmişti.

"Girin, uzun yolculuğunuzun ardından huzur bulun," dedi

Kapı, kollarını indirip bir yana çekilerek.

"Teşekkür ederiz, Birader," dedi Keşiş sertçe, ayakları berelenmiş ve bitkin görünen arkadaşına yardım ederek.

İkisi eşiği geçtiler. Kapı, kapıyı kapattı. Asistanı parmaklığı indirdi. Kapı ziyaretçilerine döndü. Henüz hiçbir şey dememiş, şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen Kapı hata yaptığını anlamıştı.

Keşişlerden uzun olanı, Kapı'nın değişen yüz ifadesinden sahte keşişler olduklarının keşfedildiğini anlamıştı. Başlığını çıkardı. Keskin gözler düşük kaşların altından pırıldadı. Sakalı güçlü, çıkıntılı çenesinden sarkan iki tutam halinde örülmüştü. Burnu bir şahin gagası gibiydi. Koruyucu daha önce hiç bu kadar korkutucu bir insan görmediğini düşündü.

"Haklısınız, Koruyucu," dedi bu adam. "Biz Kir keşişleri değiliz. Bu kılıkları kullanıyoruz, çünkü buraya güvenlik içinde gelebilmemizin tek yolu buydu."

"Saygısızlık!" diye haykırdı Kapı. Sesi korkudan değil, öfkeden titriyordu. "Sahte kılıklar içinde kutsal mekana girmeye cüret ettiniz! Ne elde etmeyi umdunuz bilmiyorum, ama korkunç bir hata yaptınız. Buradan canlı çıkamayacaksınız. Krenka-Anris, sana sesleniyorum! Kutsal ateşini fırlat. Etlerini yak Tapınağını onların bayağı varlıklarından temizle!"

Hiçbir şeyolmadı. Kapının Koruyucusu şaşaladı. Sonra, büyüsünün nasıl engellendiğini anladığını düşündü. Diğer Kir keşişi başlığını çıkarmıştı. Kapı, gökkuşağı renkli gözleri ve içlerindeki bilgeliği gördü.

"Bir gizemustası!" dedi Kapı, şoktan kurtularak. "İlk büyümü bozmuş olabilirsin, ama sen bir kişisin ve biz çokuz..."

"Büyünüzü bozmadım," dedi kadın sessizce. "Ne de büyümü, kendimi savunmak için bile olsa, sizlere karşı kullanacağım. Zarar vermeye niyetimiz yok, saygısızlık etmek istemedik. Amacımız halklarımız arasında barış olmasıdır."

"Bizi tutsak alın," dedi adam. "Ellerimizi, gözlerimizi bağlayın. Mücadele etmeyeceğiz. Yalnızca bizi Ruhların Koruyucusu'na götürmenizi istiyoruz. Onunla konuşmamız gerek. Bizi dinledikten sonra yargısını verebilir. Ölmemiz gerektiğine karar verirse, öyle olsun."

Kapı ikisini kısılmış gözlerle inceledi. Asistanı alarm vermiş, gongun çılgınca çalmasına sebep olmuştu. Diğer Kenkariler koşarak, sahte keşişlerin çevresinde daire olmuşlardı. Koruyucu, onların yardımı ile büyüsünü yine yapabilirdi.

Ama büyü neden ilk seferinde işe yaramamıştı "Hakkımızda çok şey biliyorsun," dedi Kapı, ne yapacağı na karar vermeye çalışarak. "Doğru karşılığı biliyorsun -yalnızca gerçek bir Kir keşişi bilir bunu; Ruhların Konıyucusu'nu biliyorsun. "

"Kir keşişleri arasında büyüdüm," dedi adam. "Ve o zamandan bu yana aralarında yaşıyonım."

"Onları bana getirin." Bir ses havada, kırağı ya da dilsiz çanın sesi gibi kıvılcımlandı.

Üstünün emrini tanıyan Kapının Koruyucusu sessiz itaat ile eğildi. Ama başta, elini her iki insanın gözlerinin üzerine koydu ve onları kör edecek bir büyü yaptı. İkisi de onu durdurmaya

çalışmadı. Ama adam, sanki bu duruma boyun eğmesi büyük bir irade gücü gerektiriyormuş gibi irkildi ve katılaştı.

"Bayağı gözler kutsal mucizeyi göremez," dedi Kapının Koruyucusu.

"Anlıyoruz," diye yanıt verdi Gizemustası soğuk bir sesle.

"Size yol göstereceğiz'. Düşmekten korkmayın," dedi Kapı, kendi elini kadına uzatarak.

Kadının eli onunkine uzandı, dokunuşu hafif ve soğuktu.

"Teşekkür ederim, Magieka," dedi kadın ve gülümsemeyi başardı. Ama yüzündeki bitkinliğe bakılırsa, yere yıkılacak kadar yorgun olmalıydı. Bereli, şişmiş ayaklar üzerinde topallıyor, yürürken yüzünü buruşturuyordu.

Kapı arkasına baktı. Başasistanı adamın kolunu tutmuş, yol gösteriyordu. Kapı bakışlarını adamın yüzünden çevirmekte güçlük çekiyordu. Çirkindi, hatları sertti, zalim görünüyordu.

Ama zaten ince kemikli elflere çoğu insan kaba görünürdü. Bu adamın yüzünde farklı bir şey vardı. Kapı tiksinmemesine, adama. bir huşu duygusu, bir ürperme ile bakıp durmasına şaştı.

Kadın, Kenkari'nin uzun kelebek cüppesine takılıp sendeledi. Kapı, kadının yoluna çıkmıştı.

"Afedersin, Magicka," dedi. Kadına ismini sormak isterdi, ama formalitelerle ilgilenmek üstünün yapması gereken bir şeydi. "Gittiğim yere bakmıyordum."

"Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm," dedi kadın, bir başka solgun gülümsemeyle.

Kapı ona merhamet duymaya başlıyordu. Yüz hatları diğer insanların çoğu gibi kaba değildi, neredeyse hoş denilebilirdi.

Ve o kadar yorgun, o kadar hüzünlü görünüyordu ki! "Birazdan orada olacağız. Uzun yol geldiniz, sanırım."

"Yürüyerek Paxaua'dan geldik. Büyümü kullanmaya cesaret edemedim," dedi kadın.

"Herhalde kullanmamışsınızdır. Sizi rahatsız eden, engellemek isteyen kimse olmadı, değil mi?"

"Yalnızca dağlarda durdurulduk. Geçitteki muhafızlar bizi sorguladı, ama sizin korumanız altında olduğumuzu hatırlatınca uzun süre alıkoymaya cesaret edemediler."

Kapı bunu duyduğuna memnun olmuştu. En azından birlikler bize saygı duyuyor, aleyhimize dönmediler. İmparator başka mesele. Agah'ran birşeylerin peşinde. Aksi halde yasağımızın uygulanmasına asla izin vermezdi. Hem, onun bir katil olduğunu bildiğimizi anlamasını sağladık. Hükmüne uzun zaman tolerans göstermeyeceğimizi fark etmiş olmalı.

Peki ne bekliyoruz? Bir işaret. Diğer dünyalar. Yaşama giden ölümü bir kapısı. Ölmüş olan, ama hayatta olan bir adam. Kutsal Krenka-Anris! Ne zaman açıklanacak?

Kitabın Koruyucusu ve Ruhların Koruyucusu onları mabette bekliyordu. İnsanlar içeri alındı. İnsan erkeğini getiren Kapı'nın başasistanı eğildi ve çıktı. Kapıyı kapattı. Sesi duyan insan erkeği döndü, kaşlannı çattı.

"Iridal"

"Buradayım, Hugh," dedi kadın yumuşak bir sesle.

"Korkmayın," dedi Ruhların Koruyucusu. "Kafes Mabedi'ndesiniz. Ben, konuşmak istediğiniz kişi de buradayım. Yanımda Kitabın ve Kapının Koruyucuları da var. KörIüğünüzü devam ettirmek zorunda olduğum için üzgünüm, ama düşmanlarımızın gözlerinin mucizeyi görmesi yasa ile yasaklanmıştır. "

"Anlıyoruz," dedi Iridal. "Belki gün gelir, bu tür yasalara ihtiyacımız kalmaz."

"O gün için dua ediyoruz, Magicka," dedi Koruyucu. "Adınız nedir?"

"Benim adım Iridal, eskiden Yüksek Alem'de otururdum, artık Volkaranlıyım."

"Ya arkadaşınız" dedi Konıyucu, adamın yanıt vermesi için bir an bekledikten sonra.

"Onun adı Usta Hugh," dedi Iridal, Hugh'nun konuşmayacağı anlaşılınca. Endişelenmiş görünüyordu, görmeyen bakışlarını Hugh'nun olduğunu hissettiği yere çevirerek ve elini uzatarak.

"Kir keşişleri tarafından yetiştirilen bir adam. Dikkat çekici bir yüze sahip bir adam," dedi Koruyucu, Hugh'yu dikkatle inceleyerek. "Çok insan gördüm, ama sende farklı olan bir şey var

Usta Hugh. Çok korkunç bir şey. Anlamıyorum. Benimle konuşmaya geldin. Neden? Kenkarilerden ne istiyorsun?"

Hugh ağzını açtı, yanıt verecek oldu, ama bir şey söylemedi.

Eli Hugh'nun kolunu bulan Iridal, elinin altındaki kasları gergin bulunca, Bugh'nun titrediğini hissedince korktu.

"Hugh, her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Hugh onun dokunuşundan kaçındı. Ağzı açıldı, yine kapandı. Boynundaki kaslar kasıldı, boğazı sıkıştı. Sonunda, kendi kendisine öfkelenmiş gibi, sanki onları karanlık derinliklerden çekip çıkarıyormuş gibi, sözcükleri çabayla telaffuz etti.

"Size ruhumu satmaya geldim."

OTUZBİRİNCİBÖLüM

ALBEDO KATEDRALİ
ARISTAGON
ORTA ALEM

"Çıldırmış," dedi Kitap. Konuşma yetisini ilk kazanan o olmuştu.

"Sanmıyorum," dedi Ruhların Koruyucusu, Hugh'ya büyük, ama şaşkın bir ilgi ile bakarak. "Sen çıldırmadın, değil mi, Hugh?" İnsan dilindeki sözcük elf dudaklarına tuhaf gelmişti.

"Hayır," diye yanıt verdi Hugh. Artık en kötüsü bittiğine göre -ve bu kadar kötü olacağını hayal etmemişti- rahatlayabilir, hatta Elfin hayretine alaylı bir yüz ifadesi ile bakabilirdi. Henüz yüzleşemeyeceği tek kişi Iridal idi ve bu yüzden, körIüğüne minnettardı.

Iridal hiçbir şey söylemedi, kafası karışmıştı, anlamamıştı, belki de bunu Hugh'nun numaralarından biri sanmıştı.

Numara yoktu. Hugh içtendi -ölümcül derecede içten.

"Sen Kir keşişleri tarafından yetiştirildin. Demek adetlerimiz hakkında birşeyler biliyorsun."

"Çok şey biliyorum, Koruyucu. Birşeyler bilmeyi meslek edindim," dedi Hugh.

"Evet," diye mınldandı Ruh. "Bundan kuşkum yok, O zaman insan ruhlarını kabul etmediğimizi, hele hiç satın almadığımızı biliyor olman gerek. Bizim aldığımız ruhlar, bize özgür irade ile verilen ruhlar..."

Koruyucu son söylediklerinde tereddüt etti. Hugh sertçe gülümsedi, başını salladı.

Koruyucu uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı, sonra konuştu, "Çok bilgi edinmişsin, bayım." Bir süre daha sustu, 'sonra, "Geri çevireceğimizi bildiğin bir öneri için uzun, tehlikeli bir yolculuk yapmışsın..."

"Geri çevirmeyeceksiniz," dedi Hugh. "Ben farklıyım."

"Bunu hissedebiliyorum," dedi Koruyucu yumuşak bir sesle. "Ama anlamıyorum. Sen neden farklısın, Hugh? Senin ruhunda, onu bizim için değerli kılacak ne var? Hatta onu almamıza izin verecek kadar kıymetli"

"Çünkü benim ruhum" -Hugh'un dudaklan kıvrıldı- "öteye geçti... ve geri geldi."

"Hugh," diye nefes verdi Iridal, aniden anlayarak, "ciddi olamazsın. Hugh, bunu yapma!"

Hugh ona dikkat etmedi.

"Demek istediğin," dedi Koruyucu, sanki nefes alamıyormuş gibi gelen boğuk bir sele, "öldün ve... ve..."

"Diriltildim," dedi Hugh.

Şimşek fırlatmış gibiydi. Havadaki elektriği hissedebiliyor, çevresinde çatırdamasını işitebiliyordu sanki.

"Yüzünde gördüğüm bu," dedi Ruh.

"Ölmüş olan, ama canlı olan adam," dedi Kapı.

"İşaret," dedi Kitap.

Bir an önce, Hugh duruma hakimdi. Şimdi, bir şekilde, kaybolmuştu, savunmasızdı, ejder gemisi Maelstrom'a emildiği zaman olduğu gibi.

"Ne oldu? Söyleyin bana!" dedi sertçe, elini uzatarak. Bir sandalyeye takılıp sendeledi.

"Hugh, yapma! Ne demek istiyorsun?" diye haykırdı Iridal, körcesine ona tutunarak. Çılgına dönmüş bir şekilde elflere döndü. "Açıklayın bana. Anlamıyorum."

"Sanırım gözlerini onlara geri verebiliriz," dedi Ruhların Koruyucusu.

"Böyle bir şey görülmedi*" diye itiraz etti Kitap.

"Buna benzer hiçbir şey görülmedi," diye yanıt verdi Ruh ciddiyetle.

Hugh'nun ellerini aldı, bu kadar ince birisinde şaşırtıcı olan bir güçle sıkıca tuttu, diğer elini adamın gözlerinin üzerine koydu.

Hugh gözlerini kırpıştırdı, hızla çevresine bakındı. Kapı'nın koruyucusu Iridal'in körlüğünü de aynı şekilde yok etti. Daha önce ikisi de Kenkari elfi görmemişlerdi ve onların görünüşü karşısında şaşaladılar.

Kenkarilerin üçü birden, insanlar arasında uzun sayılan Usta Hugh'dan bir baş ve omuz kadar yüksek duruyorlardı. Ama elfler o kadar inceydi ki, üçü yanyana durabilir ve ancak Hugh'nun genişliği kadar ederlerdi. Kenkarilerin saçları uzundu, çünkü asla kesilmezlerdi ve doğumdan itibaren beyaz olurlardı.

Kadın ve erkek Kenkarilerin görünüşleri aynıdır, özellikle de kadınların formlarını kolaylıkla saklayan şekilsiz kelebek cüppelerini giyerken. Cinsiyetler arasındaki en fark edilir değişiklik, saçların nasıl durduğudur. Erkekler saçlarını bir uzun örgü halinde sırtlarından aşağı sarkıtırlar, kadınlar örgüyü bir taç şeklinde başlarına sararlar. Gözleri büyük olur, küçük, ince yüzlerinde aşırı büyük görünür; gözbebekleri sıradışı bir siyahlığa sahiptir. Bazı elfler (gizliden gizliye), Kenkarilerin tapındıkları ve taklit ettikleri böceğe benzemeye başladıkları söylerler horgörürcesine.

Iridal bitkinlikle Kenkarilerden birinin ona getirdiği sandalyeye çöktü. Tuhaf görünüşlü elflerin görüntülerinin yarattığı ilk şok geçince, bakışlarını Hugh'ya çevirdi.

"Ne yapıyorsun? Söyle bana. Anlamıyorum."

"Bana güven, Iridal," dedi Hugh sessizce. "Bana güveneceğine dair söz vermiştin."

Iridal başını salladı ve bunu yaparken, gözleri Kafes'e takıldı. Gür, yeşil güzelliğin görüntüsü ile yumuşadılar, ama sonra neye baktıklarını anlamış göründüler. Bakışları bir tür dehşetle Hugh'ya kaydı.

"Şimdi lütfen söylediklerini açıkla, bayım," dedi Ruhların koruyucusu.

"İlk önce siz söylediklerinizi açıklayın," dedi Hugh, sert bakışlarını bir elften diğerine çevirerek. "Beni gördüğünüze o kadar da şaşırmış görünmediniz. Beni beklediğiniz duygusuna kapılıyorum."

Üç Komyucu'nun kara gözleri birinden diğerine kaydı, yarı kapalı gözkapaklarının altında düşünce değiştokuşu yaptı.

"Lütfen otur, Hugh. Sanırım hepimiz oturmalıyız. Teşekkür ederim. Görüyorsun, bayım, tam olarak seni beklemiyorduk. Ne beklememiz gerektiğini tam olarak bilmiyorduk. Albedo Katderali'ni kapattığımızı duyduğun açık. Sebebi... diyelim ki... talihsiz koşullar."

"İmparator'un ruhlarından faydalanmak için akrabalarını öldürmesi," diye bildirdi Hugh. Gippesinin bir cebine uzanarak piposunu çıkardı ve -soğuk olmasına rağmen- dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Hugh'nun patavatsızlığı ve gözle görülür horgörüsü karşısında öfkelenen Ruh'un yüz ifadesi sert ve kırılgan oldu. "Bizi yargılamaya siz, insanların ne hakkı var? Sizin elleriniz de kanla ıslak!"

"Bu korkunç bir savaş," dedi Iridal yumuşak bir sesle. "Hiçbir tarafın kazanamayacağı bir savaş."

Ruh sakinleşti. içini çekerek, hüzün dolu bir kabullenme ile başını salladı. "Evet, Magicka. Sonunda bizim anladığımızda bu oldu. Yanıt için Krenka-Anris'e dua ettik. Ve bu yanıtı aldık, ama anlamadık. 'Başka dünyalar. Yaşama giden ölümün bir kapısı. Ölmüş olan, ama canlı olan bir adam.' Mesaj daha karmaşıktı, elbette, ama bu korkunç yıkımın sonuna yaklaştığımızı anlamak için aramamız gereken işaretler bunlardı."

"Ölümün bir kapısı..." diye tekrarladı Iridal, onlara hayretler içinde bakarak. "Ölüm Kapısı demek istiyorsunuz."

"Böyle bir şey biliyor musun?" diye sordu Koruyucu şaşırarak.

"Evet. Ve... başka dünyalara açılıyor! Diğer dünyaları, Ölüm Kapısı'nı Sartanlar yarattı. Tanıdığım bir Sartan uzun zaman önce Ölüm Kapısı'ndan geçti. Aynı Sartan..." Iridal'in sesi fısıltıya dönüştü. "Aynı Sartan bu adama hayatını geri verdi."

Kimse konuşmadı. Elf ya da insan, her biri sessizlik içinde oturdu. Ölümlülerin Ölümsüz elin dokunuşunu, Ölümsüz sesin fısıltısını duyduklarında üzerlerine çöken aynı huşu ve korku dolu sessizlik içinde.

"Bize neden geldin, Usta Hugh-" diye sordu Ruh. "Nasıl bir' pazarlık etmeyi düşündün? Çünkü," diye ekledi çarpık, ama titrek bir gülümseme ile, "para gibi paspal bir şey için ruh satılmaz."

"Haklısın," Hugh rahatsızca yerinde kıpırdandı, sert bakışları piposuna gitti, tüm gözlerden" özellikle de Iridal'in gözlerinden kaçındı. "Şatoda bir insan çocuğunun tutulduğunu biliyorsunuzdur, elbette..."

"Kral Stephen'ın oğlu, evet."

"O Kral Stephen'ın oğlu değiL. Bu kadının oğlu." Hugh piposuyla Iridal'e işaret etti. "Onun ve o da bir gizemustası olan merhum kocasının çocuğun nasıl Stephen'ın çocuğu sanıldığı konusu uzun bir hikaye ve bizim neden burada olduğumuz ile bir ilgisi yok. Elflerin çocuğu rehin olarak tuttukları ve karşılığında Stephen'ın teslim olmasını beklediklerini söylemem yeterli."

"Yalnızca birkaç gün içinde Kral Stephen Prens Reesh'ahn ile görüşmeyi planlıyor. Halklarımız arasında bir ittifak kurmayı ve zalim, Tribus hükümdarlığının sonunu getirecek bir savaş başlatmayı hedefliyorlar. imparator oğlumu, Stephen'ın bu ittifakı reddetmesini sağlamak için kullanmayı planlıyor," diye açıkladı Iridal. "Bu gerçekleşirse, ırklar arasındaki birlik ve barış umutları yok olur. Ama eğer oğlumu kurtarabilirsem, imparatorun Stephen üzerinde bir gücü olmaz. ittifak kurulabilir."

"Ama çocuğu kurtarmak için Imperanon'a giremiyoruz," dedi Hugh. "Yardım almadan başaramayız bunu."

"Saraya girmek içim yardımımızı istiyorsunuz."

"Ruhum karşılığında," dedi Huglı, piposunu yine ağzına yerleştirerek.

"Kesinlikle olmaz!" diye araya girdi Iridal öfkeyle. "Siz elflerin, yaptığınızın doğru olduğunu bilmeniz yeterli!"

"Bizden, Magicka, halkımıza ihanet etmemizi istiyorsunuz," dedi Ruh,

"Sizden, halkınızı kurtarmanızı istiyorum!" diye hayku'dı Iridal tutkuyla. "İmparatorunuzun ne kadar düştüğüne bir bakın. Kendi kanından olanları öldürüyor! Bu zalim, tüm dünyaya hükmederse ne olacak"

Koruyucular bakıştılar.

"Rehberlik için dua edeceğiz," dedi Ruh, ayağa kalkarak.

"Gelin, kardeşlerim. Eğer bize izin verirseniz."

Diğer Koruyucular ayağa kalktı ve küçük bir kapıdan yan odaya, muhtemelen bir başka mabete geçtiler. Kapıyı arkalarından dikkatle kapattılar.

Yalnız kalan ikisi soğuk, mutsuz bir sessizlik içinde oturdular. Iridal'in söylemek istediği çok şey vardı, ama Hugh'nun yüzündeki sert ve ekşi ifade sözlerin ve tartışmaların hoş karşılanmayacağını, iyilikten çok zarar yaratacağını gösteriyordu. Ama Iridal elflerin Hugh'nun

teklifini nasıl kabul edebileceklerini anlayamıyordu. Kuşkusuz Kenkariler böylesine korkunç bir bedel olmadan da onlara yardım edebilirlerdi.

Kendini buna ikna eden Iridal gevşedi. Bitkinlik içinde uykuya dalmış olmalıydı, çünkü Hugh'un omzuna dokunuşu onu irkilterek uyandırana kadar Kenkarilerin döndüğünü fark etmedi.

"Yorgunsun," dedi Ruh ona, Iridal'in umutlarını güçlendiren iyilik dolu bir merhamet ile bakarak. "Ve sizi uzun zaman meşgul ettik. Yemek yiyecek ve dinleneceksiniz, ama önce, bizim yanıtımız." Hugh'ya döndü, ince ellerini onun önünde kavuşturdu. "Teklifini kabul ediyoruz."

Hugh yanıt vermedi, yalnızca bir kez, sertçe başını salladı. "Ölüm ayinini ellerimizden kabul edecek misin?" "Memnunlukla," dedi Hugh, piposunun üzerinde kenetlediği dişlerinin arasından.

"Bunu kastediyor olamazsınız!" diye haykırdı Iridal ayağakalkarak. "Böyle bir fedakarlığı talep edemezsiniz..."

"Çok gençsin, Magicka," dedi Ruh, karanlık gözleri Iridal'in üzerinde. "Uzun ömürlerimiz boyunca bizim öğrendiğimiz gibi, serbestçe verilenin genellikle küçük görüldüğünü anlayacaksın. Ancak bir şeyin karşılığını ödediğimiz zaman ona kıymet veririz. Saraya güven içinde girmenize yardım edeceğiz. Çocuk kurtarıldığı zaman sen, Usta Hugh, bize geri döneceksin. Ruhunun değeri ölçülemez olacak.

"Sonımluluğumuz altında olanlar" -Ruh Kafes'in içinde kıpırdanan, ölümün nefesi ile titreşen yapraklara bakıp "huzursuzianmaya başlıyodar. Bazıları bizi terk etmek istiyor. Sen onları yatıştıracaksın, onlara bulundukları yerde durumlarının çok daha iyi olduğunu açıklayacaksın."

"Bu doğru değil, ama anlaşma yeterince adil," dedi Hugh. Piposunu ağzından çıkardı, ayağa kalktı ve yorgun, ağrıyan kaslarını gerdi.

"Hayır!" diye itiraz etti Iridal kırık bir şekilde. "Hayır, Hugh, bunu yapma! Bunu yapamazsın!"

Hugh ona karşı sertleşmeye çalıştı. Sonra, aniden içini çekti, onu yakınına çekti ve sıkı sıkı sarıldı. Iridal ağlamaya başladı. Hugh yutkundu. Tek bir damla gözyaşı gözlerinden çıktı, yanağından aktı, Iridalin saçlarına düştli.

"Tek yol bu," dedi ona yumuşak bir sesle, insan dilinde konuşarak. 'Tek şansımız bu. 'Ve anlaşmadan biz karlı çıkacağız. Benimki gibi eski, yanlış kullanılmış bir yaşamın karşılığında, seninki gibi genç bir yaşam.

"Ölümün benden yana gelmesini istiyorum, Iridal," diye ekledi, sesi derinleşerek. "Bunu kendi başıma yapamam. Korkuyorum. Oraya gittim, anlıyor musun ve yolculuk çok... çok..." ürperdi. "Ama onlar bunu benim için yapacaklar. Ve bu sefer kolayolacak. Beni onlar gönderirse."

Iridal konuşamıyordu. Hugh onu kollarında kaldırdı. Iridal ona ağlayarak sarıldı.

"O çok yorgun, Koruyucu," dedi Hugh. "İkimiz de yorgunuz. Nerede dinlenebiliriz?"

Ruhların Koruyucusu hüzünle gülümsedi. "Anlıyorum. Kapının Koruyucusu size yol gösterecek. Sizin için hazırlanmış odalarımız ve yiyecek var, ama korkarım sizin yemeye alışık olduklarınızdan değil. Ama pipo içmene izin veremem."

Hugh homurdandı, yüzünü buruşturdu, ama bir şey söylemedi.

"Dinlendiğiniz zaman, gerekli ayarlamaları konuşacağız. Uzun zaman bekleyemezsiniz. Muhtemelen farkında değilsiniz, ama buraya kadar takip edildiğiniz kesin."

"Görünmeyenler mi? Farkındayım. Onları gördüm. Ya da, ne kadar görülebiliyorlarsa, o kadarını gördüm."

Koruyucu'nun gözleri irileşti. "Gerçekten de," dedi, "sen tehlikeli bir adamsın."

"Bunun da farkındayım," diye karşılık verdi Hugh sertçe.

"Ben olmadan bu dünya daha iyi bir yer olacak."

Yüzünde sersemlemiş bir şaşkınlık ile karışık bir umut ifadesi olan Kapının Koruyucusu'nun peşinden, kollarında Iridal'i taşıyarak odadan çıktı.

"Gerçekten de ölmek için geri gelecek mi?" diye sordu Kitap, üçü çıktıktan sonra.

"Evet," dedi Ruhların Koruyucusu. "Geri gelecek."

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

ALBEDO KATEDRALİ
ARISTAGON
ORTA ALEM

Kapının Koruyucusu'nun yol gösterdiği Hugh, Iridal'i katedralin koridorlarında taşıyarak, weeshamların odalarının bulunduğu alt seviyelere indirdi. Kapı yanyana iki oda açtı. Odaların her birinde, 'üzerinde ekmek ve meyveden oluşan yemek ve, küçük bir su sürahisi bulunan bir masa vardı.

"Kapandığı zaman kapılar kilitleniyor," dedi Elf özür dilercesine. "Lütfen alınmayın. Bunu kendi halkımıza yapıyoruz, ama güven eksikliğinden değil, katedraldeki sessizlik ve huzurun korunması için. Kimsenin ben, asistanım, Defterin Koruyucusu ve Ruhların Koruyucusu dışında kimsenin koridorlar da yürümesine izin yoktur."

"Anlıyoruz. Teşekkürler," dedi Hugh.

lridal'i içeri taşıdı, yatağın üzerine koydu. Tam çekilmek

üzereyken Iridal elini yakaladı.

"Lütfen gitme, Hugh. Lütfen kal ve benimle konuş. Bir dakikacık. "

Hugh'nun yüz ifadesi karanlıktı. Kenkari'ye baktı. Kenkari gözlerini indirdi, hafifçe başını salladı.

"Sessizlik içinde görüşebilmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Kendi odana dönmeye hazır olduğunda, şurada, yatağın yanındaki küçük gümüş "çanı çalman yeterli. Ben dönüp sana eşlik edeceğim."

Koruyucu eğilerek çekildi.

"Otur," dedi Iridal, Hugh'nun elini sıkı sıkı tutarak.

"Çok yorgunum, hanımefendi," dedi Hugh, ona bakmaktan kaçınarak. "Sabahleyin konuşuruz..."

"Şimdi konuşmalıyız." Iridal ayağa kalktı, onun önünde durdu. Uzanarak, parmakları ile yüzüne dokundu. "Bunu yapma, Hugh. Bu korkunç pazarlığı yapma."

"Yapmak zorundayım," dedi Hugh sertçe, Iridal'in yumuşak dokunuşuna karşı çenelerini sıkarak. Iridal ile gözgöze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. "Başka yolu yok."

"Evet, var. Olmak zorunda. Kenkariler de barışı bizim kadar istiyor. Belki daha da fazla. Onları gördün, dinledin. Korkuyorlar, Hugh, imparatordan korkuyorlar. Onlarla konuşuruz, başka bir şey ayarlarız. O zaman Bane'i kurtarırız ve sana söz verdiğim gibi, Alfred'i bumana yardım ederim..."

"Hayır," dedi Hugh. Iridal'in bileğini yakaladı ve elini kendinden uzaklaştırdı. Artık ona bakabiliyordu. "Hayır, böylesi daha iyi."

"Hugh!" Iridal söyleyecek söz bulamadı, yanaklarında kırmızı lekeler belirdi, gözyaşları ile ıslandı. "Hugh, seni seviyorum!"

“Gerçekten mi?" Hugh ona sert, alaylı bir gülümsemeyle baktı. Sağ elini, avucu dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bak, yaraya bak. Hayır, başını çevirme. Bak ona, Iridal. Elimin senin yumuşak cildini okşadığını hayal et! Ne hissederdin? Benim sevgi dolu dokunuşumu mu? Yoksa bu yara izini mi?"

Iridal gözlerini indirdi, başını eğdi.

"Sen beni sevmiyorsun, İridal," dedi Hugh içini çekerek.

"Yalnızca bir parçamı seviyorsun."

Iridal başını kaldırdı, tutkuyla yanıt verdi. "En iyi parçayı seviyorum!"

"O zaman bırak o parçam gitsin."

Iridal başını salladı, ama başka bir şey söylemedi, daha fazla tartışmadı.

"Oğlun. Senin için önemli olan tek şey o, hanımefendi. Onu kurtarmak için bir şansın var. Benim için yok. Benim ruuhum uzun zaman önce kayboldu."

Ona sırtını dönen Iridal yatağa çöktü, avucunda kenetlediği ellerine baktı.

Haklı olduğumu biliyor, ama bunu kabul etmek istemiyor, diye karar verdi Hugh. Hala mücadele ediyor, ama direnci zayıflıyor. O mantıklı bir kadın, aşktan başı dönmüş bir genç kız değil. Sabahleyin bunu düşünmüş olacak ve söylediğimi yapacak.

"İyi geceler, hanımefendi."

Hugh uzandı, küçük, gümüş çanı çaldı.

Hugh Iridal'i doğnı yargılamıştı ya da en azından öyle sanıyordu. Sabahleyin, Iridal'in gözyaşları kurumuştu. Sakindi, Hugh'yu sessiz bir gülümseme ile karşıladı, ona fısıldadı, "Bana güvenebilirsin. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Oğlunu hayal kırıklığına uğratmayacaksın," diye düzeltti Hugh.

Iridal ona yine gülümsdi, onun için önemli olanın bu olduğuna inanmasına izin vedi. Ve önemliydi gerçekten. Bane onun kurtarıcısı olacaktı, onun ve Sinistrad'ın. Her iki ebeveynin yaptığı tüm kötülükler -babanın planlayarak, annenin ihmal ederek- çocuk sayesinde düzeltilecekti. Ama Hugh'nun planını kabul ediyor görünmesinin sebeplerinden yalnızca birisiydi bu.

Geçen gece, uyumadan önce, Iridal yine o ölümsüz sesin öğüdünü hatırlamıştı. Onun ne ya da kim olduğunu anlamamıştı, çünkü kadir-i mutlak bir güce hiç inanmamıştı.

Ölmüş olan, ama canlı olan bir adam.

Hugh'nup burada olması bekleniyordu, diye fark etti. Bunu umut dolu bir işaret olarak kabul edeceğim ve her şeyin iyi sonuçlanacağına güveneceğim.

Ve Iridal böylece, Hugh'un fedakarlığı konusunda daha fazla tartışmadı. Kendini, bu fedakarlığın asla gerçekleşmeyeceğine ikna etmişti.

O ve Hugh o gün, daha sonra Kitap'ın, Kapının ve Ruhların Koruyucuları ile, Kafes'in küçük mabedinde buluştular.

"Imperanon'a girmek için henüz bir plan yaptınız mı, bilmiyoruz," diye başladı Ruhların Konıyucusu, Hugh'ya alçakgönüllü bir bakış fırlatarak. "Eğer yapmadıysanız, bizim bazıfikirlerimiz var."

Usta başını salladı, Konıyucu'nun fikirleri ile ilgilendiğinibelli etti.

"Sen gidecek misin, Magicka?" diye sordu Ruh lridal'e. "Tehlike büyük. İmparator senin gibi yetenekli bir insanı ele geçirirse..."

"Gideceğim," diye sözünü kesti Iridal. "Çoçuk benim oğlum."

"Biz de böyle olacağını düşünmüştük. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, tehlike çok az olmalı. Saraya çok geç saatte, çoğu kişi derin uykudayken gireceksiniz.

"İmparator Majesteleri, her gece olduğu gibi bu gece de bir parti veriyor, ama bu seferki elf birliğinin yıldönümünü kutlamak için. İmperanon'da yaşayan herkesin gelmesi beklenecek ve krallığın uzak yerlerinden de pek çok kişi katılacak. Kutlama oldukça uzun sürecek ve şatoda bir sürü geliş gidişIer, bir sürü karışıklık olacak.

"Oğlunun odasına gideceksiniz, çocuğu alıp buraya getireceksiniz. Katedralde güvende olacağı konusunda sana teminat verebilirim, hanımefendi," diye ekledi Ruh. "İmparator çocuğun burada olduğunu anlasa bile, Agah'ran kutsal mekana saldırmaya cesaret edemeyecektir. Böyle bir emre karşı kendi, askerleri bile isyan edecektir."

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Iridal.

Soğuk piposunu çekiştiren Hugh başını sallayarak onayladı.

Koruyucu memnun olmuş görünüyordu. "Senin ve oğlunun kendi topraklarınıza güven içinde gitmenizi sağlayacağız, Magicka. Sen, bayım" -Hugh'ya doğru hafifçe eğildi- "bizimle burada kalacaksın."

Iridal bumın üzerine dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, yorum yapmadı.

"Her şey kolay görünüyor," dedi Hugh, pipoyu ağzından çıkararak, "ama saraya nasıl girip çıkacağız Muhafızlar 'neşe ve eğence' boyunca uyumayacaklar."

Ruhların Konıyucusu bakışlarını Kapının Konıyucusu'na çevirerek, konuşmanın geri kalanını ona bıraktı.

Kapı Iridal'e baktı. "Senin becerine sahip, Yedinci Seviye'den insanların başkalarının zihninde... diyelim ki... sahte izlenimler yaratabildiğini işittik, Magicka."

"Yanılsama demek istiyorsunuz,"diye yanıt verdi Iridal.

Evet, ama belirli kısıtlamalar vardır, Yanılsamayı gören kişinin onun gerçek olduğuna inanıyor, onun gerçekleşmesini bekliyor olması gerek. Örneğin, şu anda tıpkı bu kadın gibi görünmemi sağlayan bir yanılsama yaratabilirim." Iridal Kitabın Koruyucusu'nu işaret etti. "Ama böyle bir yanılsama başarısız olur, çünkü siz ikiniz buna inanmazsınız. Zihniniz size, mantıksal olarak bu odada aynı kadından iki tane olamayacağını söyler."

"Ama eğer," diye ısrar etti Kapı, "sen yanılsamayı yaratırsan ve koridorda yalnız yürürken ben seni görürsem, senin bu Kenkari kardeşim olduğuna inanırım, öyle değil mi?"

"Evet. O zaman kuşkulanmak için sebebiniz olmaz."

"Ya durup seninle konuşursam, sana dokunursam Bana gerçek görünürsün, değil mi"

"Bu tehlikeli olur. Elfçe konuşabilirim, ama sesimin tonu, tınısı insanlara özgüdür ve beni ele verebilir. Jestlerim bana ait olacaktır, arkadaşınıza değil. Benimle ne kadar zaman geçirirseniz, sizi aldatamama şansım o kadar fazla olur. Ama, aklınızda ne olduğunu görmeye başlıyorum. Ve haklısınız. İşe yarayabilir. Ama yalnızca benim için. Ben elf gibi görünebilirim ve şatoya güven içinde girebilirim. Ama böyle bir büyüyü Hugh için yapamam."

"Hayır, bunu düşünmemiştik zaten. Onun için başka planlar yaptık. Sen, bayım, Görünmeyen olarak bilinenlerden haberdar olduğunu söylemiştin. ':

"Yalnızca ünlerini duymuştum."

"Evet, kesinlikle." Kapı hafifçe güIümsedi. "Giydikleri büyülü giysileri biliyor musun?"

“Hayır." Hugh piposunu indirdi, ilgiyle baktı. "Hayır, anlatın."

"Kumaş, çevresindeki nesnelere göre renk ve doku değiştiren mucizevi bir iplikten örülür. üniformalarından biri yerde, masanın yanında duruyor. Onu görüyor musun?"

Hugh baktı, çatılmış kaşlarını kaldırdı. "Cehenneme gideyim, şimdi gördüm."

"Şimdi görüyorsun, elbette, çünkü dikkatin ona çekildi. Tıpkı Leydi Iridal'in büyüsü gibi. Kıvrımları, şekli, hacmi görüyorsun. Ama uzun zamandır bu odadasın ve giysi senin gibi gözlemci bir adamın bile gözünden kaçtı.

"Bu giysiye bürünen Görünmeyenler gündüz ya da gece, heryere gidebilirler ve görünmez kalırlar. Onları gözleyen birisi hareketlerini ve... varlıklarını fark edebilir. Ek olarak, kumaşın renk ve görüntü değiştirmesi bir süre alır. İşte bu yüzden Göiiinmeyenler yavaşça, sessizce, akışkan bir zarafetle hareket ederek çevreleri ile bir olmayı öğrenirler.

"Bütün bunları senin de öğrenmen gerek Usta Hugh. Bu gece saraya girmeden önce."

Hugh yürüdü, kumaşı elledi. Onu kaldırdı, ahşap masaya karşı tuttu, hayretle kumaşın renginin halının yumuşak yeşilinden, ahşabın koyu kahverengisine dönüşmesini izledi. Kenkari'nin söylediği gibi, kumaşın görünüşü de değişmiş, ahşabın doku ve damarlarını almış, neredeyse elinde yok olmuştu.

“Duvarlar hareket etti.' Eski günlerde bunun için neler vermezdim," diye mınldandı.

Kardeşlik uzun zamandır Görünmeyenler'in nasıl bu kadar etkili ve verimli çalıştığını merak ediyordu. Nasıl kimsenin onları görmediğini, neye benzediklerini merak ediyordu.

Elf büyüsünün bu olağanüstü beceri ile bir ilgisi olduğu sonucuna varIlmıştı, ama bunun nasılolduğu konusu tartışmaya açıktı. Elfler, yüksek seviyeli insan sihirbazlar gibi yanılsama yaratma becerisine sahip değildi. Ama büyülü ipler dokuyabiliyorlardı, anlaşılan.

Elinde tuttuğu bu kıyafet ona bir servet kazandırabilirdi. Buna kendi becerisinin, bilgisinin ve deneyiminin yarattığı avantajları da eklerse...

Hugh acı acı kendine güldü, üniformayı yere attı. Kumaş hemen rengini halının yeşiline döndürmeye başladı.

"Bana uyacak mı? Ben elflerden daha iriyim."

"Giysiler gevşek olacak, giyenin hareketleri ile dalgalanacak şekilde tasarlanmış. Bu şekliyle, bizim halkımızın tüm boy ve şekillerine uyabiliyor olmalı. Hayal edebileceğin gibi, bu tür üniformalar son derece nadir ve değerlidirler. Bu tüniği örmek için gerekli ipliğin üretilmesi bile tek başına yüz devir alır ve bundan sonra örülmesi yüz devir daha sürer. Örgü ve dikiş yalnızca, bu gizli sanatı öğrenmek için yıllarını vermiş büyücüler tarafından yapılabilir. Pantolonun belinde, oturması için bir sicim var. Ayakların için terlik, başın için bir maske, ellerin için eldiven var."

"Nasıl görüneceğime bir bakalım," dedi Hugh, giysileri bir bohça halinde toparlayarak. "Ya da nasıl görünmeyeceğime."

Üniforma Hugh'a oldu, ama omuzlarda dardı ve beldeki sicimi sonuna kadar salması gerekmişti. Neyse ki, kendi kendine dayattığı tutsaklık sırasında kilo kaybetmişti. Terliklerin çizmelerin üzerine geçmesi düşünülmüştü ve kolaylıkla yaptılar bunu. Yalnızca eldivenler olmuyordu.

Kenkariler buna oldukça bozuldular. Hugh omuzlarını silkti Ellerini arkasına, kemerli tüniğinin kıvrımları arasına saklayarak gözden uzak tutabilirdi.

Hugh kristal aynada kendisine baktı. Bedeni hızla duvara karışıyordu. Açıkça görülebilen, et ve kandan olan, gerçek olan tek yeri elleri idi.

"Ne kadar uygun," dedi kendi kendine.

Hugh Imperanon haritasını açtı. Koruyucular haritayı inceledi ve doğru olduğunu söylediler.

"Aslında," dedi ruh kuru bir sesle, "bu kadar doğru olmasına şaşırdım. Bu haritayı bir elften - hem de sarayda uzun zaman yaşamış bir elften- başka kimse çizemezdi"

Hugh omuzlarını silkti, yonım yapmadı.

"Sen ve Leydi Iridal burada, sarayın ana kapısından gireceksiniz" dedi koruyucu haritaya dönüp, yolu parmağı ile takip ederek. "Leydi Iridal muhafızlara saraya bu geç saatte hasta bir akrabası ile ilgilenmek' üzere çağrıldığını söyleyecek. Bu tür mazeretler yaygındır. Kraliyet ailelerinin çoğunun sarayın çevresindeki yamaçlar.a kendi evleri vardır ve kişisel randevular için çok kişi karanlık saatlerde saraya geri döner. Kapı muhafızları bu tür şeylere alışıktır ve hanımefendiyi zorluk çıkarmadan içeri alacaklardır."

"Weeshamının yanında olması gerekmez mi?" diye sordu Kitap endişeyle."

"Kuralolarak gerekir," diye itiraf etti Ruh, "ama kraliyet ailesinin üyelerinin, özellikle de bir gecelik yasak zevkler yaşamak için weeshamlarından kaçtıkları bilinir.

"Muhafızlar Leydi Iridal ile konuşurken sen, bayım, gölgelerde saklanırsın. Kapı açıldığı zaman muhafızların yanından süzüIüp geçebilirsin. İçeri girmek işin kolay kısmı olacak, korkarım. Gördüğün gibi, saray muazzamdır. Değişik katlarda yüzlerce oda vardır. Çocuk herhangi bir yerde tutuluyor olabilir. Ama kısa süre önce sarayda bulunan bir weesham bana İmparatorluk Bahçesi'nin hemen yanında bir odanın bir insan çocuğuna verildiğini söyledi. Bu, şuradaki odalardan herhangi biri olabilir..."

"Nerede olduğunu ben biliyorum," dedi Iridal alçak sesle. Konıyucular sessiz kaldı. Hugh haritadan doğruldu, ona karanlık bir ifade ile baktı.

"Nasıl?" diye sordu, yanıtı zaten bildiğini ve bundan hiç hoşlanmadığını belli eden bir sesle.

"Oğlum söyledi," dedi Iridal başını kaldınp, Hugh ile gözgöze gelerek. Elf elbisesinin içinden, deri sicime bağlanmış bir şahin tüyü çıkardı ve elinde tuttu. "Bana bunu gönderdi. Onunla iletişim halindeydim."

"Lanet olsun!" diye Imladı Hugh. "Herhalde geldiğimizi biliyordur, değil mi?"

"Elbette. Aksi halde nasıl hazır olabilirdi" Iridal savunmaya geçmişti. "Ne düşündüğünü, ona güvenemeyeceğimizi düşündüğünü biliyonım..."

"Sana bu fikri ne verdi, hiç anlamıyorum" dedi Hugh alayla.

Iridal öfkeyle kızardı. "Ama yanılıyorsun. O korku içinde. Kurtulmak istiyor. O adam, Haplo, onu elflere teslim etmiş. Bunların hepsi Haplo'nun fikriymiş. O ve lordu -Xar isimli korkunç bir yaşlı adam- savaşın devam etmesini istiyormuş. Barış istemiyorlarmış."

"Xar, Haplo. Tuhaf isimler. Bu kişiler kim"

"Patrynler, Koruyucu," dedi Iridal, Kenkarilere dönerek." 'Patrynler!" Kenkariler önce ona, sonra birbirlerine bakakaldılar. "Sartanların kadim düşmanları mı?"

"Evet," dedi Iridal, sakinleşerek.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Arkada bıraktıkları kayıtlara bakılırsa, Sartanlar bizi Arianus'a getirmeden önce düşmanlarını yok etınişler."

"Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Yalnızca Patrynlerin yok olmadığını biliyorum. Alfred bana bundan bahsetti, ama korkarım söylediklerinden pek bir şey anlamadım. Patrynler hapishane gibi bir yerdeymişler. Şimdi geri dönmüşler ve dünyayı ele geçirmeyi istiyorlarmış."

Hugh'ya döndü. "Bane'i kurtarmalıyız, ama Haplo bunu bilmemeli. Bu zor olmamalı. Oğlum bana Haplo'nun Görünmeyenler tarafından bir tür zindanda tutulduğunu söyledi. Baktım, ama haritada göremedim..."

"Hayır," dedi Konıyucu, "göremezsin. Bu haritayı çizen çok akıllı kişi bile Görünmeyenler'in zindanlarının nerede olduğumı bilemez. Ama bu sorun olur mu, bayım?"

"Umarım olmaz. Hepimizin iyiliği için," dedi Hugh soğuk bir sesle. Haritanın üzerine eğildi. "Şimdi, diyelim ki çocuğu sorun çıkmadan bulduk. Dışarı çıkan en iyi yol hangisi?"

"Patrynler," diye mınldandı Ruh huşu içinde. "Nereye varıyoruz Dünyanın sonu..."

"Koruyucu," dedi Hugh sabırsızca.

"Affet beni. Sorun neydi? Çıkış yolu mu? Burada olmalı.

Gizli bir çıkış. Şafakla, sessizce çıkıp gitmek isteyenler için. Eğer çocuk pelerine sarılırsa ve bir kadın bonesi takarsa, görenler onu Leydi Iridal'in hizmetkarı sanabilir."

"İyi değil, ama bu şartlar altında yapabileceğimiz en iyi şey," diye mırıldandı Hugh huysuz huysuz. "Sang-drax adında bir elfin adını hiç duydunuz mu?"

Kenkariler birbirlerine baktılar, başlarını salladılar.

"Ama bu sıradışı değil," dedi Ruh. "Çok kişi gelir gider. Neden sordun?"

"Başımız derde girerse, bu elfe güvenebileceğimiz söylendi."

"Umarım böyle bir güvene gerek kalmaz," dedi Ruh ciddiyetle.

"Amin," dedi Hugh. O ve Kenkariler plan yapmaya, tartışmaya, zorlukları ve tehlikeleri hesaplayıp, çözümler bulmaya devam ettiler. Iridarin dikkati dağıldı. Ne yapacağını, oynayacağı rolü biliyordu. Korkmuyordu. Sevinçliydi, zamanın daha hızlı geçmesini diliyordu. Önceden, Bane'i kurtarma fikri üzerinde çok durma izni vermemişti kendine, birşeylerin yolunda gitmemesinden korkmuştu. Geçmişte olduğu gibi, yine hayal kırıklığına uğrayacağından korkmuştu.

Ama artık o kadar yakındı ki! Yolunda gitmeyecek herhangi bir şey hayal edemiyordu. Kendine, hayallerinin sonunda gerçekleşmeye başladığına inanma izni verdi. Oğlunu özlüyordu, bir yıldır görmediği, kaybettiği ama tekrar bulduğu küçük oğlanı özlüyordu.

Tüyü elinde sıkarak gözlerini kapattı, onu zihninde canlandırdı. "Oğlum, sana geliyorum. Bu gece birlikte olacağız, sen ve ben. Ve bir daha hiç kimse seni benden alamayacak. Bir daha asla ayrılmayacağız."

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM
IMPERANON
ARISTAGON
ORTA ALEM

"Annem bu gece benim için geliyor," dedi Bane, elinde tuttuğu tüy ile oynayarak. "Her şey ayarlandı. Onunla şimdi konuştum. "

"Bu harika bir haber, Ekselansları," dedi Sang-drax. "Detayları biliyor musunuz?"

"Ön kapıdan geliyor. Bir elf kadın kılığında. Bir yanılsama büyüsü. O kadar zor değiL. İstesem ben de yapabilirdim."

"Bundan eminim, Ekselanslan." Sang-drax eğildi. "Katil de onunla gelecek mi?"

"Evet. Usta Hugh. Öldüğünü sanmıştım," diye ekledi Bane. Kaşlarını çattı, ürperdi. "Gerçekten de ölü görünüyordu. Ama annem hayır, dedi, yalnızca çok kötü yaralanmış."

"Görünüş aldatıcı olabilir, Ekselansları, özellikle de Sartanlar işe karışmışsa."

Bane bunu anlamadı, ama umurunda değildi. Kafası kendi çıkarları, planları, entrikaları ile doluydu. "Kont Tretar'a söyleyecek misin? Hazır olmasını söyleyecek misin?"

"Şu an bunun için gidiyorum, Ekselansları."

"Bilmesi gereken herkese söyleyecek misin" diye ısrar etti Bane.

"Herkese, Ekselansları," dedi Sang-drax, eğilip güIümseyerek.

"Güzel," dedi Bane. Tüyü elinde çevirdi.

"Hala burada mısın?" dedi Sang-drax, hücrenin ızgarasından içeriye bakarak.

"Sakin ol, oğlum," dedi Haplo köpeğe. Köpek öyle bir hırsla havlıyordu ki, neredeyse sesi kısılacaktı. "Nefesini boşa harcama." Patryn yatağından uzanıyordu, elleri başının altında kenetlenmişti.

"Gerçekten hayret ediyorum. Belki de seni yanlış değerlendirdim. Seni gözü kara, ateş ve ruh dolu, halkının ülküsünü gerçekleştirmeye hevesli sanmıştık. Yoksa" -Sang-drax hücre kapısına yaslandı- "seni aptallaştıracak derecede korkuttuk mu?"

Sabır, dedi kendi kendine Haplo, başının arkasında sakladığı ellerini yumruk yaparak. Seni kışkırtmaya çalışıyor.

"Bana sorsan," diye devam etti Sang-drax, "şimdiye kadar çoktan cüce arkadaşının kaçışını planlamıştın."

"Sonra Jarre talihsiz bir şekilde kaçmaya çalışırken öldürüIürdü. Ve imparator son derece üzgün olurdu, ama elinden bir şey gelmezdi. Ve cüceler de son derece üzgün olurdu, ama gene de makineyi yok etmek zorunda olurlardı." Haplo rahatça yerleşti. "Git Bane ile rün-taşı oyna, Sang-drax. Oyunlarında muhtemelen çocuğu yenebilirsin."

"Oyun bu gece ilginçleşiyor, Haplo," dedi Sang-drax yumuşak bir sesle. "Ve sen, başrol oyuncularından biri olacaksın, sanırım."

Haplo kıpırdamadı, tavanı seyretmeye devam etti. Sahibinin yanında duran köpek havlamayı bırakmıştı, ama göğsünden duraksız bir hırlama çıkıyordu.

"Bane'in bir ziyaretçisi olacak. Annesi."

Haplo kıpırdamadı, gözleri yukarıya sabitlenmişti. O tavanı şimdiye dek hayli iyi öğrenmişti.

"Iridal iradeli bir kadın. Bebeğine kurabiye getitmeye ve onun için ağlamaya gelmiyor. Hayır, giderken yanında götürmeye kararlı bir şekilde geliyor. Onu senden kaçıracak, saklayacak, seni kötü adam. Ve başaracağından kuşkum yok. Peki sen sevgili, küçük Bane'i aramak için nereye gideceksin? Orta Alemi mi? Yüksek Alem mi? Yoksa Aşağı Alem mi? Arayışın ne kadar sürecek, sahip. Ve bunca zaman boyunca Bane ne yapıyor olacak? Çok iyi bildiğin gibi, onun kendi planları var ve bunların içinde sana ya da 'Büyükbabasına' yer yok."

Haplo elini uzattı, köpeği okşadı.

"Eh, pekala." Sang-drax. "Bu bilgi ilgini çeker diye düşünmüştüm yalnızca. Hayır, bana teşekkür etme. Canının sıkıldığını görmekten nefret ediyorum, o kadar. Bu gece seni aramızda görebilecek miyiz?"

Haplo uygun bir yorum yaptı.

Sang-drax bir kahkaha attı. "Ah, sevgili dostum. Onu katedenler de bizleriz!" Bir parşömen kağıdı çıkardı, hücre kapısının altından odaya kaydırdı. Oğlanın odasının nerede olduğunu bilmemen ihtimaline karşılık, senin için bir harita çizdim. Cüce'nin odası koridorun aşağısında.

Ah, bu arada, İmparator, Limbeck'in taleplerini reddediyor. Jarre'yi öldürtecek ve halkının işini bitirmek için aşağıya bir ordu gönderecek. Çok eğlenceli bir adam, bu İmparator. Onu bayağı sevmeye başladık. "

Yılan-elf zarif bir şekilde eğildi. "Bu gece görüşmek üzere, sahip. Seni görmeye gerçekten can atıyor olacağız, Sen olmadan parti, parti sayılmaz."

Sang-drax kahkahalar atmaya devam ederek çıkıp gitti. Yumruklarını sıkan Haplo yatağın üzerinde yattı ve tavanı seyretti.

Gecenin Lordları pelerinlerini Arianus dünyasının üzerine örttüler. Imperanon'da, yapay güneşler karanlığı kovdular, meşaleler koridorları aydınlattı, avizeler tavandan balo salonlarına alçaltıldı, şamdanlar oturma odalarında yandı. Elfler yedi, içti, dans etti, küçük kutularını ellerinde taşıyan weeshamlarının karanlık gölgeleri altında ne kadar keyifli olabilirlerse, o kadar keyifli oldular. Geirlerin topladıkları ruhları ne yaptıkları, fısıldanan spekülasyonların konusu idi, ama yemek masasında değil. Bu gece şenlik normalden daha neşeliydi. Kenkariler daha fazla ruh kabul etmeme kararlarını açıkladıklarından bu yana, genç elf asilleri, arasında ölüm oranı dikkat çekecek şekilde azalmıştı.

Partiler gecenin geç saatlerine kadar sürdü, ama sonunda en gençlerin bile uykusu geldi... ya da en azından daha kişisel zevklere dalmak üzere çekildiler. Meşaleler söndürüldü, avizeler tavana kaldırıldı, şamdanlar evlerine ya da odalarına giderlerken yolu aydınlatsın diye misafirlere dağıtıldı.

Son birkaç elf de kolkola, sendeleyerek, müstehcen bir şarkı mırıldanarak, uykulu uykulu arkalanndan gelen sabır dolu ve ayık weeshamlarını görmezden gelerek sarayı terk ettikten sonra bir saat geçmişti. Ana kapı asla kapanmazdı; sıradışı bir ağırlığa sahipti, mekanik olarak işletilirdi ve Paxaua'dan bile duyulabilen korkunç bir gıcırtı çıkartırdı. İmparator, sırf meraktan, bir sefer kapanmasını emretmişti. Korkunç bir deneyimdi, işitme duyusunu yeniden kazanması için bir hafta geçmesi gerekmişti.

Kapı asla kapanmazdı, ama ana girişte nöbet tutan mu hafızlar dikkatli ve tetikteydi, yerden çok göklerle ilgileniyorlardı. Hepsi biliyordu ki, bir insan istila kuvveti geldiği zaman, gökyüzünden gelecekti. Kulelerde gözetçiler duruyor, ejderleri elf mosumı aşıp gelebilecek saldırganları bekliyordu.

Zengin ve renkli elf giysileri içinde -mücevherler ve kurdeler ile süslü, bileklerine kadar gelen karpuz kolları ve incecik ipekten kat kat, uzun etekleri olan, yüksek belli bir elbise ve üzerinde kraliyet mavisi renkli satenden bir pelerin- lridal Imperanon'un duvarlarının gölgelerinden çıktı ve hızla ana kapının hemen içinde duran muhafız kulübesine yürüdü.

Yukarıdaki duvarlarda turlamakta olan muhafızlar ona hızlı, gelişigüzel bakışlar fıdattılar ve hemen düşüncelerinden çıkardılar. Arka kapıda duranlar onu süzdüler, ama karşısına çıkmak için hiçbir harekette bulunmadılar, bunu kapıcıya bıraktılar.

Kapıcı çalınan kapıyı açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?"

Iridal kulaklarında uğuldayan kanın sesinden onun sesini anca duyabilmişti. Kalbi hızla atıyordu. Öyle hızlı atıyordu ki, Iridal'in başı dönüyordu, ama yine de düzgün çalışmıyor gibiydi - sanki kollarına ve bacaklarına kan pompalanıyordu. Iridal'in elleri buz gibiydi, ayakları yürümesini engelleyecek kadar uyuşmuştu.

Muhafızın kayltsızlığı ve ilgisiz bakışları ona güven verdi. Yanılsama işe yarıyordu. Adam çok küçük, çok dar elf giysileri giymiş bir insan kadını görmüyordu. Narin hatları, badem gözleri, porselen derisi olan bir elf hanımı görüyordu.

"Saraya girmek istiyorum," dedi Iridal hafifçe, elf dilinde, korkusunun, gençliğinden kaynaklanan kafa karışıklığına yontulacağını umarak.

"Ne iş için?" diye sordu kapıcı çabuk çabuk.

"Ben... yani... halam çok hasta. Ona bakmak için çağrıldım."

Yakında duran pek çok muhafız sinsi sıntışlarla bakıştılar; biri "hasta halaların" çarşaflarının arasında saklanan sürprizlerle ilgili bir yorum yaptı. Sözcükleri olmasa bile fısıltıları duyan Iridal sırtını dikleştirmesinin, yorumu yapana saten başlığının içinden azametli bir bakış fırlatmasının rolü gereği olduğunu düşündü. Ve bunu yaparken, kapı alanına hızlı, arayan bir bakış fırlattı.

Hiçbir şey görmedi ve daha önce aşın hızla çarpıyor gibi gelen kalbi sanki duruverdi. ümitsizce Hugh'nun nerede olduğunu, ne yaptığını bilmeyi diledi. Belki de şu anda, elf muhafızların uzun burunlarının altında kapıdan içeri süzülüyordu. Onu aramayı, meşale ışığı altında en ufak bir hareket anını yakalamayı, en ufak bir sesi bile işitmeye çalışmayı bırakmak için Iridal'in tüm irade gücünü kullanması gerekti. Ama Hugh gizli hareket etme uzmanıydı, Görünmeyenler'in bukalemun giysisi içinde hızla ve tamamen çevresine adapte olmuştu. Kenkariler etkilenmişlerdi.

Iridal'in arkasındaki fısıltılar kesildi. Iridal dikkatini tekrar kapıcıya çevirmek zorunda kaldı.

"Geçiş, izniniz var mı, hanımefendi?"

Vardı, Kenkariler yazmıştı. Iridal belgeyi çıkardı. Her' şey olması gerektiği gibiydi. Kapıcı belgeyi geri uzattı.

"Halanızın ismi?"

Iridal ismi söyledi. Kenkariler söylemiştiona.

Kapıcı muhafız kulübesinden kayboldu, bu amaç için tutulan bir deftere ismi yazdı. İridal bu konuda endişelenebilirdi, kapıcının kontrol edeceğinden korkabilirdi, ama Kenkariler bunun yalnızca bir formalite olduğu konusunda temin etmişti onu. Kapıcı tek bir gece boyunca gidip gelen yüzlerce kişiyi kontrol etmekte zorluk çekerlerdi.

"Girebilirsiniz, hanımefendi. Umarım halanızın sağlığı iyiye gider," dedi kapıcı nazikçe.

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi Iridal ve büyük kapının, yükselen duvarların altından geçti.

Muhafızların ayak sesleri yukarıdaki surlarda yankılanıyordu. Iridal, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha büyük olan Imperanon'un muazzamlığı karşısında şaşalamıştı. Ana bina önünde yükseliyor, dağ tepelerinin manzarasını kapatıyordu. Sayısız kanat ana binadan dallanıyor, dağın eteklerine sarılıyordu.

Iridal sarayda dolaşan engin muhafız sayısını düşündü, hepsinin oğlunun odasının dışında durduğunu hayal etti ve aniden üzerine aldığı iş umutsuz gelmeye başladı. Başaracağını nasıl düşünebilmişti?

Başaracağız, dedi kendi kendine. Başarmak zorundayız. Düşüncelerini kararlılıkla bastırarak yürümeye devam etti.

Hugh onu tereddüt etmemesi konusunda uyarmıştı. Nereye gittiğini biliyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. Adımları tereddütlü değildi, yanından geçen bir elf askeri meşale ışığı altında yüzünü gördükten sonra, beklemeye sabrı varsa, o gece görevi olmadığını söyleyince bile.

Haritayı aklında tutan Iridal sağa döndü, ana binanın yanından geçti. Yolu onu dağlara doğru inşa edilmiş kraliyet konutlanna götürüyordu. Kemerlerin altından yürüdü, kışlaların ve başka değişik binaların yanından geçti. Bir köşeyi döndükten sonra, kenarları na ağaçlar dizilmiş, geniş bir yoldan indi, bir zamanlar su fışkırtan, ama artık "onarımlar için" kapalı olan çeşmelerin (imparatorun servetinin gösterişli bir teşhiri) yanından geçti. Endişelenmeye başlamıştı. Bunların hiçbirini haritadan hatırlamıyordu. Bu kadar uzağa gelmemiş olması gerektiğini düşündü, geldiği yoldan geri dönmeyi düşünmeye başlamıştı ki haritadan tanıdığı bir şey gördü. Imparatorluk bahçesinin dış kısımlarındaydı. Teraslar halinde dağa doğru yükselen bahçe güzeldi, ama geçmiş günlerdeki kadar, suyun kısıtsız kullanıldığı zamanlar kadar gür değildi. Ama Iridal'e harika göründü ve Iridal bir dakikalığına rahatlamak için durdu. İmparatorun misafirlerine ayrılmış daireler, sekiz binadan oluşan bir dizi şeklinde, bahçeyi çevreliyordu. Her binanın merkezi bir kapısı vardı. Iridal altı bina saydı; Bane yedincisindeydi. Neredeyse penceresinden içeriyi görebilecekti. Tüy tılsımı sıkıca elinde tutan Iridal, aceleyle yürüdü.

Kapıyı çaldığında, bir uşak çıktı karşısına ve geçiş belgesini görmek istedi.

Kapıda duran Iridal eteğinin kıvrımlan arasında belgeyiaradı ve düşürdü onu.

Uşak belgeyi almak için eğildi.

Iridal, elbisesinin eteğinin, sanki yanından birisi geçmiş, kapının dar aralığından süzülmüş gibi dalgalandığını hissetti, ya da hissettiğini düşündü. Belgeyi geri aldı -uşak incelemeye zahmet bile etmemişti- elinin nasıl titrediğini adamın farketmediğini umdu. Uşağa teşekkür ederek binaya girdi. Uşak.. mumcu çocuğun ona koridorlarda eşlik edebileceğini söyledi, ama Iridal yolu bildiğini beliıterek reddetti. Ama mumları yakılmış bir şamdanı kabul etti.

Uzun koridorda, uşağın tüm yoluboyunca arkasından baktığından emin, yürümeye devam etti. Aslında uşak dönmüş, mumcu çocukla saraydaki son dedikoduları konuşuyordu. Ana koridoru terk eden Iridal halı kaplı merdivenlerden çıktı, boş, orada burada duvardaki yerlerine konulmuş meşaleler ile aydınlatılmış bir başka koridora girdi. Bane'in odası koridorun ucundaydı.

"Hugh" diye fısıldadı, durup gölgelere bakarak. "Buradayım. Şşş. Yürümeye devam et."

Iridal rahatlayarak içini çekti. Ama bir şekil kendini duvardan koparıp, üzerine yürüdüğünde nefesi kesildi.

Bir elfti bu, erkek bir elf, askeri üniforma içindeydi. Iridal kendine burada olmaya hakkı olduğunu hatırlattı, bu adamın Iridal'in kendi kendine uydurduğuna benzer bir işi olduğunu tahmin etti. Asla sahip olabileceğine inanmadığı bir serinkanlılıkla başlığını yüzüne doğru çekti ve Elfin yanından geçmeye hazırlandı, ama adam elini uzattı ve onu engelledi.

Iridal bir öfke gösterisi ile geri çekildi. "Gerçekten de bayım, ben..."

"Leydi Iridal" dedi adam yumuşak bir sesle.

Şaşakalan, korkmuş Iridal kendine hakim oldu. Ne yapabileceğini düşününce titremekten kendini alıkoyamasa da, Hugh yakınındaydı. Ve sonra gördü. Elleri Elfin arkasında maddeleşti. Bir hançer parıldadı.

Iridal konuşamadı. Büyü güçleri onu yalnız bıraktı.

"Sizsiniz," dedi Elf gülümseyerek. "Yanılsamaların arkasını görebiliyorum şimdi. Korkmayın. Beni oğlunuz gönderdi." Iridal'in taktığının ikizi bir tüyü kaldırdı. "Ben Kaptan Sang-drax'ım... "

Hançer yerinde dondu, ama geri çekilmedi. Hugh'nun elialktı, Iridal'e Elf'in ne istediğini sormasını işaret etti.

Sang-drax. Iridal ismi belli belirsiz hatırlıyordu. Sorun yaşarlarsa güvenebilecekleri biri olarak. Sorun mu yaşıyorlardı?

"Sizi korkuttum. üzgünüm, sizi durdurmanın başka yolu aklıma gelmedi. Sizi tehlike içinde olduğunuz konusunda uyarmaya geldim. Mavi derili adam.....

"Haplo!" diye nefes verdi Iridal, ihtiyatlı olması gerektiğini unutarak.

"Evet, Haplo. Oğlunuzu elflere getiren oydu. Bunu biliyor muydunuz? Kendi kötücüI amaçları için olduğundan emin olabilirsiniz. Bane'i kurtarma planınızı öğrendi ve sizi durdurmaya kararlı. Her an burada olabilir. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok!"

Sang-drax Iridal'in elini tuttu, onu koridor boyunca yürümeye zorladı. "Çabuk, hanımefendi, Haplo'dan önce oğlunuza ulaşmamız gerek."

"Dur!" diye haykırdı Iridal ve geri çekildi.

Hançer hala meşale ışığı altında, Elf'in arkasında pırıldıyor

du. Hugh'nun eli kalktı, ihtiyat tembih etti.

"Nasıl öğrenebilir?" Iridal yutkundu. "Oğlum dışında hiç kimse bilmiyordu .

Sang-drax'ın yüzü ciddiydi. "Haplo birşeylerden kuşkulandı. Oğlunuz cesur, hanımefendi, ama cesur adamların bile işkence altında pes ettiği bilinir..."

"İşkence mi! Bir çocuğa mı?" Iridal dehşet içinde donakalmıştı.

"Bu Haplo bir canavar. Hiçbir şeyonu durduramıyor. Neyse ki, araya girmeyi başardım. Çocuk fazla incinmemişti, ama çok korkmuştu. Ama sizi görmekten çok memnun olacak.

Gelin. Ben ışığı taşırım." Sang-drax şamdanı ondan aldı, onu öne çekti ve bu sefer Iridal onunla gitti.

El ve hançer yok oldular.

"Ne yazık," diye ekledi Sang-drax, "oğlunuz yolculuğa hazırlanırken odayı koruyacak kimse yok. Haplo her an gelebilir. Ama adamlarından herhangi birine güvenmeye cesaret edemedim... "

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Iridal serinkanlılıkla. "Yalnız değilim."

Sang-drax hayretler içinde kalmış, etkilenmiş göründü. "Büyü konusunda sizin kadar yetenekli birisi, anlaşılan. Hayır, bana söylemeyin. Ne kadar az şey bilirsem, o kadar iyi. Oda orada. Sizi oğlunuza götüreceğim, ama sonra sizi bir dakikalığına yalnız bırakmak zorundayım. Oğlanın bir arkadaşı var, Jarre isimli bir cüce. İdam edilecek ve sizin cesur oğlunuz o olmadan kaçmayı kabul etmedi. Siz oğlunuzIa birlikte kalın, ben Cüce'yi getireyim."

Iridal kabul etti. Koridorun sonundaki odaya ulaştılar.

Sang-drax kapıya özel bir şekilde vurdu.

"Bir dost," dedi alçak sesle. "Sang-drax."

Kapı açıldı. Oda karanlıktı. Iridal düşünseydi, tuhaf, bir durum olduğunu anlayacaktı, ama o an, boğuk bir haykırış duydu.

“Anne! Anne, benim içih geleceğini biliyordum!"

Iridal dizlerinin üzerine çöktü, kollarını açtı. Bane kendini onun kucağına attı.

Altın bukleler ve gözyaşıyla ıslanmış bir yanak lridal'in yanağına dayandı.

"Döneceğim," diye söz verdi Sang-drax.

Iridal onu belirsizce işitti, kapı onun ve oğlunun arkasından hafifçe kapanırken pek dikkat etmedi.

Görünmeyenler'in zindanlarında geceydi. Görev başındaki asker için düşünülmüş parlayantaş lambası dışında hiçbir ışık yoktu. Ve bu ışık da Haplo'dan çok uzaktaydı, uzun zindan hücreleri sırasının aksi yönündeydi. Izgaradan dışarı baktığı zaman zar zor görüyordu onu -çok uzakta, mum alevinden büyük görünmeyen, titrek bir parlaklık.

Zindanın pir başka yerindeki bir sefilin öksürüğü ve politik görüşleri sorgu konusu edilen bir başkasının inlemesi dışında dinginliği bozan hiçbir ses yoktu. Haplo bu seslere o kadar alışmıştı ki, artık duymuyordu bile.

Hücre kapısına baktı.

Köpek kulakları dik, gözleri parlak, kuyruğu yavaş yavaş sallanarak yanında durdu. Birşeyler olduğunu hissetmişti ve sahibini eyleme geçmesi için uyararak yumuşak bir sesle inledi.

Haplo elini uzattı, karanlıkta anca görebildiği kapıya dokundu, parmaklarının altında demirin soğukluğunu, pasın pütürlerini hissetti. Kapıya bir desen çizdi, bir sözcük söyledi, desenin mavi mavi alevalmasını, kırmızıya dönmesini izledi. Demir büyüsünün ısısı ile eridi. Haplo, büyüsü solana kadar yerinde kalacak olan delikten dışarıya baktı. iki, üç desen daha. Delik açılır ve dışarı çıkabilirdi, özgür kalabilirdi.

"Özgür..." diye mırıldandı Haplo.

Yılanlar onu bu eyleme zorlamış, bunu yapmaya ikna etmişlerdi.

"Kontrolümü kaybettim," dedi: "Geri kazanmam gerek. Kendi oyunlarında onları yenmem demek bu. Lanet kurallarını bilmediğim gözönünde bulundurulursa, oldukça ilginç olacak.

Yarattığı deliğe dik dik baktı.

Hamlesini yapmasının zamanı gelmişti. "Yapmamı bekledikleri bir hamle," dedi acı acı.

Hücre sırasının sonunda, burada yalnızdı. Muhafızlar yoktu, hatta büyülü göz-aldatan giysiler; içinde Görünmeyenler bile yoktu. Haplo ilk günden onları fark etmişti, menschlerin dehası karşısında bir miktar etkilenmişti bile. Ama şimdi ortalarda yoktular. Onu takip etmeleri gerekmiyordu. Herkes nereye gideceğini biliyordu. Lanet olsun, ona bir harita vermişlerdi!

"Piçlerin kilidin anahtarını bırakmamalarına şaştım," diye mırıldandı.

Köpek inledi, kapıyı patiedi.

Haplo iki desen daha çizdi, sözcükleri söyledi. Demir eriyip gitti. Delikten dışarı çıktı. Köpek heyecanla takip etti.

Haplo derisine işlenmiş rünlere baktı. Karanlıktılar, onu çevreleyen gece kadar karanlık. Sang-drax ortalarda yoktu ve Haplo için, bu sarayda başka tehlike yoktu." Köpek arkasında, hücresinden uzaklaştı, görev başındaki askerin önünden geçti. Asker onu fark etmedi.*

Haplo Görünmeyenler'in zindanlarından çıktı.

Usta Hugh, Bane'in odasının karşısında pozisyon aldı. Koridor T şeklindeydi, oğlanın odası kesişim noktasındaydı, geldikleri merdivenler T'nin uzak ucunu oluşturuyor, bunu dik kesen bir başka koridor daha uzanıyordu. Kesişim noktasında durduğunda merdivenleri ve koridorun her üç kısmını görebiliyordu.

* Haplo'nun büyüsü onu görünmez kılamaz, ama özellikle onu aramayanların onu görmemesi olasılığını uyandırabilir.

Sang-drax Iridal'i oğlunun odasına götürmüş, dışarı çıkmış, kapıyı kapatmıştı. Hugh sessizce, kıpırdamadan beklemeye, gölgelere ve arkasındaki duvara karışmaya dikkat etmişti. Kaptan'ın onu görmüş olması imkansızdı, ama Hugh Elfin gözlerinin neredeyse tam üzerine dikildiğini görünce huzursuz olmuştu. Aynı zamanda, gözlerde kırmızı bir parıltı görmek de huzursuz etmişti onu, akına Ernst Twist gelmişti, Ciang'ın Twist'in -bir insanın- bu Sang-drax'ı tavsiye ettiğini söylediğini hatırlamıştı.

Ve tesadüfen Emst Twist, Ciang'ın yanındaydı. Ve tesadüfen Sang-drax, Bane ile dost olmuştu. Tesadüf. Hugh talihe olduğu gibi, tesadüflere de inanmazdı. Burada yolunda gitmeyen bir şey vardı.. .

"Ben Cüce'yi getireceğim," dedi Sang-drax ve bu mümkün olsaydı, Hugh Elfin kendisiyle konuştuğunu düşünebilirdi. Sang-drax Hugh'nun solunda kalan koridoru işaret etti. "Burada bekle. Haplo'ya karşı tetikte ol. Geliyor." Elf döndü ve hafif adımlarla, hızla koridorda koşarak uzaklaştı.

Hugh koridora bir göz attı. O yöne yeni bakmıştı ve hiçkimseyi görememişti. Koridor boştu.

Ama artık boş değildi.

Hugh gözlerini kırpıştırdı, bakakaldı. Birkaç saniye önce boş olan koridorda bir adam yürüyordu, sanki Elfin sözleri onu var etmiş gibi.

Ve adam Haplo'ydu.

Hugh Patryn'i tanımakta zorluk çekmedi -aldatıcı, gösterişsiz, dikkat çekmeyen tavır; sakin, güvenli yürüyüş; sessiz uyanıklık. Ama Hugh Haplo'yu son gördüğünde, adamın elleri sargılıydı.

Artık Hugh neden olduğunu biliyordu. Iridal mavi deri hakkında birşeyler söylemişti, ama mavi derinin karanlıkta hafifçe parlaması hakkında bir şey söylememişti. Bir tür büyü olduğunu düşündü Hugh, ama şimdi büyü hakkında endişelenemezdi. Asıl endişesi köpekti. Köpeği unutmuştu.

Hayvan doğrudan ona bakıyordu. Tehdit etmiyordu. Bir dost bulmuş gibiydi. Kulakları dikildi, kuyruğu sallanmaya başladı, ağzı geniş bir sırıtışla aralandı.

"Sana ne oluyor" diye sordu Haplo. "Buraya dön." Köpek itaatkarca geriledi, ama bu yeni oyunun ne olduğunu çıkaramamış, ama hepsi eski dostlar olduklarına göre ne olsa uyacakmış gibi başını bir yana yatırarak Hugh'yu gözlemeye devam etti.

Haplo koridorda yürümeye devam etti. Hugh'nun yönüne bir bakış fırlatmasına rağmen, Patryn bir şey... ya da birisini... arıyormuş gibiydi.

Hugh hançerini çekti, hızla, sessizce, ölümcül bir beceri ile hareket ederek öne atıldı.

Haplo eliyle hafif bir hareket yaptı. "İndir onu, köpek."

Köpek ağzı açık, dişleri ortada, sıçradı. Güçlü çeneler Hugh'nun sağ kolunda kapandı, hayvanın bedeninin ağırlığı onu yere yıktı.

Haplo hançeri Hugh'nun elinden tekmeledi, tepesine dikildi.

Köpek Hugh'nun elini yalamaya, kuynığumı sallamaya başladı.

Hugh ayağa kalkacak oldu.

"Ben olsam yapmazdım, Elf," dedi Haplo sakinlik içinde.

"Boğazını parçalar."

Ama Hugh'nun boğazını parçalaması gereken hayvan onu dostça kokluyor, patiIiyordu.

"Geli çekil," diye emretti Haplo, köpeği geliye sürükleyerek. "Sana geri çekil, dedim." Yüzü Görünmeyenler'in başlığı tarafından gizlenmiş olan Hugh'ya baktı. "Biliyorsun, Elf, eğer imkansız olmasaydı, köpeğin seni tanıdığını söylerdim. Kimsin sen?"

Eğilen Patryn Hugh'nun maskesini tuttll ve çekip adamın kafasından çıkardı.

Haplo geri geri sendeledi, uğradığı şokla felç olmuştu.

"Usta Hugh!" diye soludu şaşkınlık içinde. "Ama sen... ölmüştün!"

"Hayır, ölen sensin!" diye homurdandı Hugh.

Hugh düşmanının şaşkınlığından faydalanarak, Haplo'nun kasıklarına doğru bir tekme salladı.

Hugh'nun çevresinde mavi bir ateş çatırdadı. Ayağını Yıksı-diksi'deki 'lektrik çakanlardan birine sokmuş da olabilirdi. Sarsıntı onu tepetaklak arkaya devirdi. Hugh sersemlemiş bir şekilde, sinirleri seğirerek, kafası vızıldayarak yattı, kaldı.

Haplo üzerine eğildi. "Iridal nerede Bane onun geldiğini biliyordu. çocuğun senden haberi var mı? Lanet olsun, elbette var." Kendi kendini yanıtladı. "Plan bu. Ben..."

Koridorun ucundan, Bane'in kapalı kapısının ardından boğuk bir patlama geldi.

"Hugh! İmdat..." diye haykırdı Iridal. Sesi boğularak kesildi.

Hugh ayağa fırladı.

"tuzak," diye uyardı Haplo sessizce.

"Sana ait!" diye lurladı Hugh, vücudundaki her sinir zıplayıp yandığı halde savaşmak için gerilerek.

"Benim değil." Haplo yavaş yavaş ayağa kalktı, adamla sükunet içinde yüzleşti. "Bane'in."

Hugh dikkatle Patryn'e baktı.

Haplo bakışlarını karşıladı. "Haklı olduğumu biliyorsun. Baştan beri kuşkulanıyordun zaten."

Hugh bakışlarını indirdi, döndü, sersem sersem, sendeleyerek kapıya doğru koştu.

OTUZDÖRDüNCü BÖLüM

IMPERANON
ARlSTAGON
ORTA ALEM

Haplo Hugh'nun uzaklaşmasını izledi, onu takip etmeye niyetliydi, ama önce ihtiyatla çevresine bakındı. Sang-drax buralarda bir yerdeydi; Patryn'in derisindeki rünler Yılan'ın varlığına tepki gösteriyordu. Kuşkusuz Sang-drax o odada bekliyordu. Bunun anlamı da...

"Haplo!" Bir ses haykırdı. "Haplo, bizimle gel!"

Haplo döndü. "Jarre"

Sang-drax Cüce kadının elini tutmuş, onu merdivenlere götürüyordu.

Haplo'nun arkasında ahşap parçalandı. Hugh kapıyı kırmıştı. Patryn, katilin odaya bir kükreme ile daldığını duydu.

Bağırışlar, elfçe emirler, çeliğe çarpan çeliğin sesi geldi.

"Benimle gel, Haplo!" Jarre ona uzandı. "Kaçıyoruz!"

"Durmaya cesaret edemeyiz, hayatım," diye uyardı Sang-drax, Cüce'yi sürükleyerek. "Kargaşa sona ermeden kaçmalıyız. Limbeck'e senin eve güven içinde ulaşmanı sağlamaya söz verdim."

Sang-drax Jarre'ye bakmıyordu. Haplo'ya bakıyordu. Yılan'ın gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu.

Jarre Drevlin'e canlı gidemeyecekti.

Sang-drax ve Cüce merdivenlere koştu; Jarre telaş içinde takılıyor, ağır çizmeleri gümbürdüyordu.

"Haplo!" diye uluduğunu duydu onun.

Koridorda durmuş, sinir içinde acı acı küfrediyordu. Yapabilse, kendini ikiye bölerdi, ama bu bir yarı-tanrı için bile imkansızdı. Aklına gelen ikinci seçeneği uyguladı.

"Köpek, Bane'e git! Bane ile kal!" diye emretti.

Köpeğin Bane'in odasına doğru fırlamasını görecek kadar bekledi -artık odada kötüciil bir sessizlik vardı- ve Sang-drax'ın peşinden koridorda koşmaya başladı.

Bir tuzak!

Haplo'nun uyarısı Hugh'nun içinde yankılanıyordu. Baştan beri kuşkulanmıştın.

Çok haklıydı. Hugh Bane'in odasına ulaştı, kapıyı kilitli buldu. Tekıneledi onu. Dayanıksız tik ağacı parçalandı, içinden geçerken Hugh'nun etine daldı. Saldırı planı yoktu, bir plan yapacak zamanı yoktu. Ama deneyim ona gözü kara, beklenmedik eylemi genellikle düşmanın -özellikle de başarıyla kendinden hoşnut düşmanın- gözünü korkuttuğunu öğretmişti. Hugh ihtiyatı, gizliliği bıraktı, olabildiğince çok gürültü yaptı, olabildiğince çok zarar verdi.

Odanın içinde saklanmakta olan elf muhafızlar Iridal'in bir suç ortağı olduğunu biliyorlardı; yardım çağrısı bu kadarını açığa çıkarmıştı. Gizemustası'nı altettikten sonra adamı beklemeye başlamışlar, kapıyı kırarak içeri girince üzerine atlamışlardı. Ama birkaç, saniye sonra,elfler bir adamla mı, yoksa iblislerden bir birlik ile mi mücadele ettiklerini merak etmeye başladılar.

Oda karanlıktı, ama kapı kırıldığından, koridordaki meşale sahneyi kısmen aydınlatmıştı. Ama titreşen ışık kargaşayı daha da fazla artırmaktan başka etki yaratmamıştı. Hugh'nun maskesi çıkmıştı. Başı ve elleri görülebiliyordu, bedeni hala elf büyüsü ile kamufle olmuş durumdaydı. ürken elflere, sanki bir insan başı tepelerinde süzüIüyor gibi görünüyordu. Ölüm taşıyan elleri yoktan var olmuştu.

Hugh'nun hançeri elflerden birini yüzünden yakaladı, bir başkasının boğazına saplandı. Bir elf muhafızın kasıklarını tekmeledi, adam inleyerek yere yığıldı. Zorlu bir yumruk bir başkasını yere yıktı.

Saldırının şiddeti karşısında hazırlıksız yakalanan ve bir adamla mı, yoksa bir hayaletle mi savaştıklarından emin olamayan elfler kargaşa içinde gerilediler.

Hugh onları görmezden geldi. Bane -yüzü solgun, gözleri iri iri açılmış, bukleleri karışmış- yerde baygın yatan annesinin yanında diz çökmüştü. Usta mobilyaları ve bedenleri bir kenara ittirdi. Neredeyse ikisini birden yakalayıp alacak, onlarla birlikte yürüyüp gidecekti ki, soğuk bir ses konuştu.

"Bu saçmalık. Yalnızca bir kişi var. Durdurun onu."

Utanan, dehşetlerini atan elf askerler saldırıya geçtiler. Üçü Hugh'nun üzerine arkadan atladılar, kollarını yakaladılar ve yana yapıştırdılar. Bir başkası kılıcının yanıyla yüzüne vurdu, ikisi ayaklarını yerden kesti. Mücadele sona ermişti.

Elfler Hugh'nun kollarını, ayak bileklerini bağladılar. Hugh dizlerini göğsüne çekerek yan yattı. Sersemlemişti, savunmasızdı. Başının yanından kan süzüIüyor, yaralı ağzından damlıyordu. İki elf tepesinde nöbet tutmaya başladı, diğerleri ışık getirmek ve yerdeki arkadaşlarına yardım etmek için dağıldı.

Mumlar ve meşaleler yıkım sahnesini aydınlattı. Hugh'nun Iridal'in altedilmeden önce nasıl bir büyü yaptığını bilmiyordu, ama kara yanık izleri duvarları lekelemişti, pek çok süslüduvar halısı hala tütüyordu ve ciddi yanık yaraları olan iki elf odadan dışarı taşınıyordu.

Iridal gözleri kapalı, bedeni gevşek, yerde yatıyordu. Ama nefes alıyordu. Hayattaydı. Hugh yara işareti göremiyordu, onu bayıltanın ne olduğunu merak etti. Bakışları, annesinin kıpırtısız bedeninin yanında diz çökmüş olan Bane'e kaydı. Hugh Haplo'nun sözlerini hatırladı; Patryn'e güvenmese de, Bane'e de güvenmiyordu. Çocuk onlara ihanet mi etmişti?

Hugh Bane'e dikkatle baktı. Bane duygusuz bir yüzle bakışlarına karşılık verdi. Bakışları hiçbir şey anlatmıyordu, ne masumluk, ne de suçluluk vardı içlerinde. Ama çocuk Hugh'ya

baktıkça daha sinirli oldu. Bakışları Hugh'nun yüzünden, Hugh'nun Omzunun üstüne kaydı. Bane'in gözleri aniden irileşti, boğuk bir haykırış kopardı.

"Alfred!"

Hugh arkasına bakacaktı neredeyse, sonra oğlanın onu aldatmaya çalıştığını, dikkatini Irida1'den uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti.

Ama Bane numara yapıyorduysa, harika bir performans sergiliyordu. Geriledi, küçük elini kaldırdı..

"Alfred! Burada ne yapıyorsun Alfred, git buradan. Seni burada istemiyorum. Sana ihtiyacım yok..." Çocuk anlamsızca saçmalıyordu.

"Sakin olun, Ekselansları," dedi soğuk ses. "Burada kimse yok."

Bane öfkeyle kabardı. "Alfred burada! Hugh'nun omzunda duruyor! Onu görebiliyorum, diyorum sana..."

Oğlan aniden gözlerini kırpıştırdı, kısık gözlerle Hugh'ya baktı. Yutkundu, hastalıklı, kurnaz bir şekilde gülümsemeyi başardı.

"Tuzak kuruyordum, bu adamın suç ortağı var mı, anlamaya çalışıyordum. Sen bozdun. Gittin, her şeyi mahvettin, Kont." Bane öfkeli görünmeye çalıştı, ama bakışlarını Hugh'ya dikmişti ve çocuğun gözlerinde huzursuzluk vardı.

Hugh Bane'in neyin peşinde olduğunu anlamamıştı. Ve aldırmıyordu da. Bir tür numara. Usta, Bane'in Hugh'nun omzunda bir Kir keşişi gördüğünü iddia ettiği zamanı hatırladı.. Katil kesilmiş ağzındaki kanı yaladı, odada çevresine bakındı, duruma hakim olan adamı görmeye çalıştı.

Uzun boylu, biçimli bir elf görüntü alanına girdi. Göz kamaştırıcı giysiler giymiş olan Elf, bir tür mucize sonucunda; odanın çoğunu kasıp kavuran fırtınanın içinden zarar görmeden çıkmıştı. Kont öne çıktı, Hugh'yu kayıtsız bir ilgi ile, sanki bir tür yeni böcek türünü inceler gibi inceledi.

"Ben Kont Tretar, Tretar elflerinin lorduyum. Sen, sanırım Usta Hugh olarak bilinen adamsın."

"Ben elfçe bilmem," diye homurdandı Hugh.

"Hayır mı?" Tretar gülümsedi. "Ama giysilerimizi çok iyi giyebiliyorsun. Hadi, hadi, bayım." Kont elfçe konuşmaya devam etmişti. "Oyun bitti. Kaybettiğini incelikle kabul et. Senin hakkında oldukça çok şey biliyorum -mesela, dilimizi akıcı bir şekilde konuşabildiğini, halkımdan çoğu kişinin ölümünden sorumlu olduğunu, ejder gemiİerimizden birini çaldığını. Yakalanman için emir var elimde -ölü ya da diri."

Hugh yine, kendisini gözünü kırpmadan, çocukların yetişkinlere karşı en iyi savunmaları olarak kullandıkları kurnaz masumluk ile izleyen Bane'e baktı.

* Ejder Kaıiadı, Olüm Kapısı Serisinin 1. cildi. Bir medyum olan Bane bir kişiye etki eden her şeyin ve herkesin imgelerini görme yeteneğine sahipti. Genelde, çoğu kişi için imgeler sembolik olurdu ve Bane onları doğal kabul eder ya da o kişiler üzerindeki etkisini arttırmak için kullanır ve bu yüzden onlardan bahsetmezdi. Ama anlaşılan bu imge, çocuğu konuşmaya zorlayacak kadar ürkütmüştü.

Hugh yüzünü buruşturdu, görünürde rahatsızlığını gidermek için, ama aslında bağlarının sağlamlığını denemek için kıpırdandı. Bağları oldukça sıkıydı. Onları gevşetmeye çalışsa, ancak etine daha derin gömülmelerini sağlayacaktı.

Bu Tretar aptal değildi. Numara yapmak artık katilin işine yaramazdı. Belki pazarlık yapabilirdi.

"Oğlanın annesine ne oldu?" diye sordu Hugh. "Ona ne yaptınız?"

Kont Iridal'e baktı, bir kaşını kaldırdı.

"Zehirlendi. Ah, ölümcül bir şey değil, seni temin ederim. Ilımlı bir şey, onu bayıltacak ve bizim gerekli olduğunu düşündüğümüz süre boyunca savunmasız bırakacak küçük bir ok. Gizemustaları olarak bilinen bu insanlarla başa çıkmanın tek yolu. Tabii öldürmeyi saymazsak..."

Kont konuşmayı bıraktı. Bakışları odaya giren köpeğe kaydı.

Haplo'nun köpeği. Hugh Patryn'in nerede olduğunu, bütün bunlardaki rolünü merak etti. Ama Usta tahmin edemiyordu ve elflerin Patryn'i hesaplarına dahil etmemiş olmaları olasılığını düşünerek sormayacaktı.

Tretar kaşlarını çattı, askerlerine bakındı. "Bu Ekselansları'nın uşağına ait olan köpek. Burada ne işi var Hayvanı dışarı çıkarın."

"Hayır!" diye haykırdı Bane. "O benim!" Çocuk ayağa fırladı ve kollarını köpeğin boynuna doladı.

Köpek Bane'in yanağını yalayarak, uzun zamandır kaybettiği dostu bulduğuna ilişkin her tür kanıtı sunarak karşılık verdi.

"Beni Haplo'dan daha çok seviyor," diye bildirdi Bane.

"Onu ben besleyeceğim."

Kont ikiliye düşünceli düşünceli baktı. "Pekala, hayvan kalabilir. Gidin, nasıl serbest kaldığına bakın," dedi Kont alçak sesle, aslarından birine. "Ve sahibine ne olduğuna."

Bane köpeği yerde, yanına çekti. Hayvan nefes nefese uzandı, parlak gözlerle çevresine bakındı.

Kont Hugh'yu inceleme işine geri döndü.

"Beni yakaladın," dedi Usta. "Senin tutsağınım. Beni kapat öldür. Bana ne olduğu önemli değiL. Bırak çocuk ve kadın gitsinler."

Tretar oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. "Gerçekten de, sevgili bayırn, bu kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun ünlü bir katil ile güçlü bir sihirbaz avuçlarımıza düşüyor ve sen ikisini de salıvermemizi bekliyorsun. Ne ziyan! Ne aptallık."

"O zaman ne istiyorsun?" diye hırladı Hugh.

"Seni tutmak," dedi Tretar soğukkanlılıkla.

"Satılık değilim."

"Her adamın bir fiyatı vardır."

Hugh homurdandı, tekrar kıpırdandı. "Sizin bu pis krallığınızda beni satın alacak kadar fıçıpara yok."

"Para değil," dedi Tretar, ipek bir mendille sandalyenin oturma yerini silerek. Oturdu, ipek çoraplarla kaplı, biçimli bacaklarını üstüste attı, arkasına yaslandı. "Bir yaşam. Kadının yaşamı. "

"Demek buydu."

Yuvarlanıp sırtüstü dönen Hugh kaslarını gererek bağlarınıkoparmaya çalıştı. Kan -ılık, yapışkan- ellerinden aşağı süzüldü.

"Sevgili bayım, gevşe. Kendine zarar vermekten başka birşey başaramayacaksın." Tretar yalancıktan içini çekti. "İtiraf etmeliyim ki adamlarım pek etkileyici dövüşçiiler değillerdir, ama nasıl düğüm yapmaları gerektiğini bilirler. Kaçmak imkansızdır ve muhtemelen umduğunuz gibi, bu esnada seni öldürecek kadar aptal değiliz. Hem, daha önce sayısız defa yaptığın bir şey istiyoruz yalnızca. Seni öldürmek üzere tutmak istiyoruz. Bu kadar basit."

"Hedef kim" diye sordu Hugh, bildiğini düşünerek. "Kral Stephen ve Kraliçe Anne."

Hugh şaşkınlık içinde Tretar'a baktı.

Kont anlayışla başını salladı. "Prens Reesh'ahn dememi bekledin, değil mi? Senin geldiğini öğrendiğimiz zaman bunu da düşündük. Ama prens pek çok benzer teşebbüsten kurtuldu. Onu koruyan doğaüstü güçler olduğu söyleniyor. Bu saçmalıklara inanmamakla birlikte, senin bir insan olarak, insan hükümdarları daha kolay öldürebileceğini düşündük. Ve onların ölümü de aynı amaca hizmet edecek. Stephen ve Anne öldüğü, en büyük çocukları tahta geçtiği zaman, Reesh'ahn ile kuracakları ittifak da toz olacak."

Hugh sert sert Bane'e baktı. "Demek bu senin fikrindi." "Kral olmak istiyorum," dedi Bane, köpeği okşayarak. "Peki siz bu küçük piçe güveniyor musunuz?" diye sordu

Hugh Kont'a. "Lanet olsun, kendi annesine ihanet etti."

"Bunun bir tür espri olması gerekiyordu, değil mi? Afedersin, ama insanların espri anlayışını hiç anlayamadım. Ekselansları Prens Bane nerede çıkarı olduğunu çok iyi biliyor."

Hugh'nun bakışlan Iridal'e gitti. Baygın olmasına minnettardı. Onun hatırına, ölü olmasını diledi.

"Eğer Kral ile Kraliçe'yi öldürmeyi kabul edersem, kadının gitmesine izin vereceksiniz. Anlaşma bu mu?"

"Evet."

"Anlaşmada size düşeni yaptığınızı nereden. bileceğim" "Bilmeyeceksin. Ama zaten bize güvenmekten başka seçeneğin yok, değil mi? Yine de, şu ödünü vereceğim. Oğlan sana eşlik edecek. Annesi ile iletişim halinde olacak. Onun aracılığı ile, kadının canlı olduğunu bileceksin."

"Ve siz de oğlan aracılığı ile, benden isteneni yapıp yapmadığımı bileceksiniz."

Tretar omuzlarını silkti. "Doğal olarak. Ve annesini oğlunun durumundan haberdar tutacağız. Çocuğa bir şey olursa, yıkılacağını düşünüyorum. Dayanılmaz acılar çeker..."

"Onu incitmeyeceksiniz," diye emretti Bane. "Tüm gizemustalarını benim yanımda yer almaya ikna edecek. Beni seviyor," diye ekledi çocuk şeytani bir gülümseme ile. "Ben ne istersem yapacak."

Evet ve ben ona gerçeği söylediğimde bana inanmayacak. Gerçi uzun zaman buralarda kalmayacağım, diye düşündü Hugh. Bane, bunu sağlayacak. Yaşamama izin vermez. Görevimi yerine getirince, "yakalanacağım" ve idam edileceğim. Ama Haplo'nun bütün bunlarda rolü ne? O nerede? Eh,bayım, yanıtını alabilir miyiz?" Tretar Hugh'yu cilalı çizmelerinin burnu ile dürtükledi.

"Yanıta ihtiyacınız yok," dedi Hugh. "Beni avcunuza aldınız ve bunu biliyorsunuz."

"Mükemmel," dedi Tretar kısaca. Ayağa kalktı ve adamlarını çağırdı. "Hanımefendiyi Zindanlara götürün. Onu uyuşturmaya devam edin. Bunun dışında, ona, iyi davranacaksınız."

Elfler lridal'i ayağa kaldırdılar. Iridal gözlerini açtı, sarhoş sarhoş çevresine bakındı, oğlunu gördü ve gülümsedi. Sonra gözkapakları titreşti, başı sallandı, kendisini tutsak alanların kollarına yığıldı. Tretar onun başlığını başına geçirdi ve yüz hatlarını gizledi.

"İşte, eğer seni biri görecek olursa, hanımefendinin fazla şarap içmekten rahatsızlandığını düşünecek. Tamam, gidin."

Elfler sendeleyen lridal'i odadan dışarı ve koridor boyunca yarı taşıdı, yarı sürükledi. Kollarını köpeğe dolamış olan Bane ilgisizce izledi. Sonra, yüzü canlanarak Hugh'ya döndü.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Kısa süre sonra olmalı," diye tavsiyede bulundu Tretar. "Reesh'ahn Yedi Otlaklar'da hazır. Stephen ile Anne yola çıktılar. Size ihtiyacınız olan her şeyi sağlayacağız..."

"Bu şekilde yolculuk yapamam," dedi Hugh bağlı olduğu yerden.

Tretar ona dikkatle baktı, sonra başını bir kez kısaca salladı. "Onu bırakın. Bizden kaçıp zindanlara gitmeyi başarsa bile, hanımefendiye ulaşana kadar onun öleceğini biliyor."

Elfler Hugh'un bağlarını kesti, ayağa kalkmasına yardım etti.

"Kısa bir kılıç istiyorum," dedi Hugh, kollarını ovuşturup kan dolaşımını eski haline getirmeye çalışarak. "ve hançerlerimi de geri istiyorum. Ve uçları için zehir. Belirli bir tür var. Bir simyacınız var mı? Güzel. Onunla kendim konuşurum. Ve para. Çok para. Saflardan geçmek için rüşvet vermek gerekirse, diye. Ve bir ejder."

Tretar dudaklarını büzdü. "Sonuncusu zor olacak, ama imkansız değil."

"Yolculuk kıyafetlerine ihtiyacım olacak," diye devam etti Hugh. "Oğlanın da öyle. İnsan kıyafetleri. Seyyar satıcıların giydiği türden. Ve biraz elf mücevheri. İyi şeyler değil. Ucuz ve gösterişli."

"Bu sorun olmaz. Ama senin kendi giysilerin nerede" diye sordu Tretar, keskin bir bakış ile.

"Yaktım," diye yanıt verdi Hugh sakinlik içinde.

Tretar başka bir şey söylemedi. Kont Hugh'nun büyülü Görünmeyen üniformasını nasıl, nereden ve kimden edindiğini öğrenmeye can atıyordu. Ama bu noktada Hugh'un sessiz kalacağını tahmin etmiş olmalıydı. Belki de Kont'un bir fikri vardı. Kuşkusuz, şimdiye kadar Tretar'ın casusları Hugh ve Iridal'i Paxaua'ya gelen iki Kir keşişi ile bağdaştırmayı becermişti. Kir keşişleri, ruhani biraderleri olan Kenkarilerden başka nereye giderdi?

"Köpeği yanıma alıyorum," diye bildirdi Bane, heyecanla ayağa fırlayarak.

"Ancak ejder sırtında uçmayı öğretirsen," dedi Hugh ona.

Bane bir an yuvadan düşmüş kuş gibi göründü, sonra köpeğe takip etmesini emrederek yatağına koştu.

"Bak şimdi, bu ejder," dedi Bane yatağa işaret ederek. Şilteye vurdu. "Buraya çık... İşte böyle. Ve şimdi otur. Hayır, otur. Arkan yere gelecek."

Köpek, dili bir karış dışarıda, kulakları dik, kuyruğu sallanarak oyunun havasına girdi, ama ondan ne beklendiğinden emin olamadığından patisini kaldırdı.

"Hayır, hayır, hayır!" Bane köpeğin arkasını aşağı bastırdı.

"Otur!"

"Sevimli çocuk," dedi Tretar. "Sanki tatile çıkıyor..."

Hugh hiçbir şey söylemedi, köpeğe baktı. Hayvanın büyülü olduğunu hatırlıyordu. En azından böyle olduğundan kuşkulanıyordu. Bazı tuhaf şeyler yaptığını görmüştü. Haplo'dan çok ayrılmazdı ve ayrılsa da, genellikle bir sebebi olurdu. Ama Hugh bu sebebi kesinlikle çıkaramıyordu. Gerçi fark ettiğinden değil. Bu durumda, Hugh'nun görebildiği kadarıyla tek çıkış yolu vardı.

Bir elf odaya girdi, Tretar'a doğru kaydı, alçak sesle birşeyler söyledi. Hugh'nun işitme duyusu keskindi.

"Sang-drax. .. her şey planlandığı gibi. Cüce elinde... Drevlin'e güven içinde ulaşacak, kaçışının hikayesi. İmparator'un onuru korunacak... Yıksı-diksi kurtarılacak. Oğlan köpeği alıkoyabilir. . . "

Başta Haplo Sang-drax ve Cüce'yi takip etmekte güçlük yaşamadı. Ağır çizmeleri, sözde kurtarıcısına bir türlü ayak uyduramayan kısa bacakları ve alışık olmadığı çaba yüzünden

Oflayıp poflaması yüzünden Jarre yavaş yavaş ilerliyor ve Yıksı-diksi kadar gürültüyü tek başına çıkarıyordu.

Bu da Haplo'nun onları nasıl kaybettiğini daha da açıklanamaz kılıyordu.

Onları Bane'in odasının dışında, merdivenlerde takip etmişti. Ama bir başka koridora açılan merdivenlerin dibine ulaştığında (girdiği koridordu bu) ikisi görünürde yoktu.

Sinir içinde küfreden Haplo bakışları yeri, duvarları, iki yandaki kapalı kapıları süpürerek koridorda koştu. Koridonın sonuna, neredeyse ön kapıya ulaşmıştı ki, bunda birşeylerin yanlış olduğu geldi aklına.

Daha önce karanlık olan yerde ışıklar yanıyordu. Girişte esneyen, dedikodu yapan uşaklar yoktu. Ani bir şaşkınlık içinde burada bir giriş olmadığını gördü. Koridorun sonuna, kapıolması gereken yere ulaştığında, Haplo boş bir duvar ve iki zıt yöne uzanan iki koridor buldu. Bu koridorlar normaldan çok daha uzundu, binanın boyutları düşünülünce, mümkün olandan çok daha uzun. Ve Haplo'nun artık, koridorlardan herhangi birine girerse, ikisinin de başka koridorlarda son bulduğunu göreceğinden kuşkusu yoktu.

Bir labirentteydi, Yılan-elfin büyülü bir yaratımı olan bir labirentte, Haplo'yu sonsuza dek koşturacak, çıldırmaktan başka bir sonuca götürmeyecek kabus gibi bir yaratım

***.

Patryn durdu. Ellerini uzatarak yokladı, katı ve gerçek olan bir şeye dokunmayı diledi, büyüyü bozmayı diledi. Tehlike içindeydi, çünkü ona boş bir koridorda duruyormuş gibi geliyor olsa da, geniş bir avlunun ortasında, yüz silahlı elfin ortasında duruyor da olabilirdi.

Bu aniden kör olmaktan çok daha kötüydü. Görme duyusundan mahrum kalsa, diğer duyularına güvenebilirdi. Ama şimdi beyni diğer duyuları ile tartışma eğllimindeydi; yanılsamanın hayal gibi niteliği sinir bozucuydu. Bir adım attı, koridor sallandı ve yan yattı. Ayaklarının altında hissettiği zemin, gözleri ile gördüğü zemin değildi. Duvarlar parmaklarının arasından kaydı. Ama parmakları katı bir şeye dokundu. Haplo'nun başı dönmeye, yön duygusunu kaybetmeye başlamıştı.

Gözlerini kapattı, seslere yoğunlaşmaya çalıştı, ama bu da güvenilmez çıktı. Duyduğu tek ses, köpeğin kulakları aracılığı ile duyduğu seslerdi. Hugh ve Bane ile aynı odada duruyor da olabilirdi.

Haplo'nun derisi karıncalandı, rünleri eyleme geçti. Ona doğru gelen bir şey ya da birisi vardı. Ve Haplo orada, gözleri kapalı, çaresizce kollarını sallayarak duruyordu. Şimdi ayak sesleri duyuyordu, ama onun yanından mı geliyordu, yoksa köpeğin yanından mı Haplo çılgınca çevresine saldırmamak için paniği ile mücadele etti.

Bir esinti yanağına dokundu, Haplo döndü. Koridor boştu, ama, lanet olsun, Haplo orada, tam arkasında birisinin olduğunu biliyordu. Büyüsünü harekete geçirdi, desenlerin mavi mavi parlamasını, onu koruyucu bir zırh ile kaplamasını sağladı.

Menschlere karşı işe yarardı bu. Ama... Kafasında acı bir patlama hissetti. Düşüyordu, rüyasına düşüyordu. Yere çarptı, şok onu bilinçli bir farkındalığa döndürdü. Kan gözlerine doldu, gözkapaklarını birbirine yapıştırdı. Haplo onları açmaya çalıştı, ama pes etti. Göz kamaştıran aydınlığa bakmak canını acıtıyordu. Büyüsü çözülüyordu.

Bir darbe daha...

Dev kuşlar -deri kanatları, bıçak keskinliğinde gagaları, yırtıcı dişleri olan korkunç yaratıklar- Haplo'ya saldırdı. Haplo kaçmaya çalıştı, ama ona doğru tekrar tekrar daldılar. Kanatları çevresinde çarpıyordu. Savaştı, ama onları göremiyordu. Gözlerini çıkarmışlardı.

Onlardan kaçmaya çalıştı, körcesine Labirent'in kaba, düzensiz toprağında sendeledi. Kuşlar üzerine doğru süzüldü, pençeleri çıplak sırtını parçaladı. Haplo düştü, kuşlar üzerine çullandı. Kanayan göz çukurlarını kuşların çıkardığı sese, gürültülü sevinç haykırışlarına, doyurulan açlıklarının gürültülerine çevirdi.

Haplo kuşlara yumruklar, tekmeler savurdu. Kuşlar onunla oynamak için yakında uçtular, onun kendisini yormasına izin verdiler. Ve Haplo bitkinlik içinde yıkıldığında, bedenine tünediler, derisine pençelerini gömdüler, et parçaları kopardılar ve etiyle, dehşeti, korkusuyla beslendiler.

Onu öldürmeyeceklerdi. Onu yavaş yavaş tüketeceklerdi. Kemiklerini gagalayacak, hala canlı olan etini yiyeceklerdi. Tıka basa doyunca uçup gidecekler, onu acı ve karanlık içinde bırakacaklardı. Ve Haplo gücünü kazandığında, kendini iyileştirdiğinde, kaçmaya çalıştığında, bir kez daha o deri kanatların korkunç çırpılmasını duyacaktı. Ve saldırdıkları her seferinde, onlarla savaşma gücünün birazını kaybedecekti.

Bir daha asla kazanmamak üzere.

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM
ALBEDO KATEDRALİ
ARISTAGON
ORTA ALEM

"Koruyucu," dedi Kenkari, Kapı'nın asistanı. "Bir weesham sizi görmek istiyor. Kont Tretar'ın weeshamı."

"Ona artık ruh kabul..."

"Affınıza sığınırım, Konıyucu, ama ben de ona tam olarak bunu söyledim. Ama çok inatçı. Sizinle kişiselolarak görüşmekte ısrar ediyor."

Kapı içini çekti, bir yudum şarap içti, dudaklarını bir peçeteye sildi ve bu sinir bozucu weesham ile ilgilenrnek üzere yemekten kalktı.

Weesham ile görüşmesi uzun sürdü ve konuşma bittiğinde, Kapı bir an düşündü, asistanını çağırdı ve ona mabette olacağını söyledi.

Ruhların ve Kitap'ın Koruyucuları küçük mabette dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Onların dua ettiğini gören Kapı odaya sessizce girdi, kapıyı arkasından kapattı, dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kavuşturdu ve başını eğdi.

Koruyucu döndü. "Haberlerin var galiba." "Evet, ama korkarım..."

"Hayır, araya girerek doğru şeyi yaptın. Bak."

Kapı başını kaldırdı, hayretle Kafes'e baktı. Sanki gür yeşilliklerin arasında fırtına kopuyordu; ağaçlar titriyor, sarsılıyor, binlerce tuzağa düşmüş ruhun ortak nefesi ile inliyordu. Yapraklar şiddetli bir heyecan içinde titriyor, dallar çatırdayıp kırılıyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Kapı, korkusu içinde Ruhların Koruyucusu konuşmadan konuşmaması gerektiğini unutarak.

Bunu hatırlayınca irkildi, af dileyecek oldu.

"Belki sen bize söyleyebilirsin."

Kapı şaşkın şaşkın başını salladı. "Bir weesham geldi, bize insan çocuğu, Bane'i anlatan. Uyarımızı almış ve bize şu haberi getirmiş. Sorumlu olduğu kişi, Kont Tretar, Leydi Iridal, ile Usta Hugh'yu yakalamış. Gizemustası Görünmeyenler'in zindanlarına hapsedilmiş. Weesham Hugh'ya ne olduğundan emin değil, ama o ve Bane isimli çocuğun bir yerlere götürüldüğünü düşünüyor."

Ruhların Koruyucusu ayağa kalktı.

"Eyleme geçmeliyiz, hem de çabuk."

"Ama neden ölüler bu kadar heyecanlandı?" Kapı tereddüt etti. "Onları bu kadar rahatsız eden ne?"

"Anlamıyorum." Ruhların Koruyucusu üzüntü dolu, şaşkın görünüyordu. "Bu yaşamda asla anlamayacağımızı hissediyorum. Ama onlar anlıyorlar." Kafes'e baktı, yüzü bir huşu ve özlem ifadesi aldı. "Anlıyorlar. Ve eyleme geçmeliyiz. İleri gitmeliyiz. "

"İleri gitmek mi" Kapı soldu. Başkalarına kapı açtığı sayısız yılar boyunca, asla kapıdan kendisi geçmemişti. "Nereye?"

"Belki de," dedi Koruyucu solgun bir gülümseme ile, Kafes'in içindeki sessiz haykırışları dinleyerek, "onlara katılmaya."

. . .

Şafaktan önceki soğuk, karanlık saatte, Ruhların Koruyucusu Kafes'e giden kapıyı kapattı, üzerine, bir mühür büyüsü koydu -katedralin tarihi boyunca hiç olmamış bir şeydi bu. Ruhların Koruyucusu, görev yerini hiç bırakmamıştı.

Kapının ve Kitabın Koruyucuları kapı kapanırken bakıştılar, büyünün sözcükleri telaffuz edildi. Huşu ve heyecan içindeydiler, yaşamlarındaki bu ani değişiklik, onları tehdit ettiğini hissettikleri belirsiz tehlikeden daha fazla korku yaratmıştı içlerinde. Çünkü bu küçük değişiklikte, Arianus'un tüm halklarını etkileyecek çok daha büyük bir değişikliğin habercisini görmüşlerdi.

Ruhların Koruyucusu Kafes'ten çıktı, koridorda ilerledi. Uygun olduğu üzere, iki adım arkasından, solda Kapının Koruyucusu, sağda Kitabın Koruyucusu geliyordu. Hiçbiri konuşmadı, ama katedralin yüreğine giden koridorlardan geçerlerken Kapı neredeyse haykıracaktı. Katedralden çıkıp Imperanon'a gideceklerini düşünmüştü. Hedeflerinin orası olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan, yanlış düşünmüştü.

Sorgulamaya cesaret edemedi, Ruhların Koruyucusu konuşmuyordu. Kapı Kitap ile hayret dolu, sessiz bakışlar değişmekten başka bir şey yapamadı. Ustalarını weeshamların odalarına giden merdivenlerde takip ettiler ve Kenkarilerin büyük kütüphanesine girdiler.

Koruyucu bir sözcük söyledi. Parlayantaş lambalar yandı, odayı yumuşak bir parlaklık ile aydınlattı. Kapı şimdi belki de, bir tür referans kitabı, açıklama ya da talimat sağlayacak bir metin aramaya geldiklerini tahmin etti.

Kenkarilerin kütüphanesinin içinde, Arianus'taki elflerin bütün tariıli ve bu kadar detaylı olmasa da, diğer iki ırkın tarihleri vardı. İnsanlar konusundaki materyal daha fazlaydı. cüceler konusundaki oldukça zayıftı, çünkü elfler cüceleri yalnızca bir dipnot sayıyorlardı. Kitap buraya, bu kütüphaneye biten çalışmalarını getirir, isimlerle dolu her cildi indirir, Ruhların Kayıtlarını tutan, daima genişleyen raflara doğru sırayla yerleştirirdi. Sartanların arkada bıraktıkları ciltler de buradadaydı, ama Yüksek Alemler'de bulunabilecek koleksiyon kadar geniş değildi.

Elfler Sartanların çalışmalarının çoğunu okuyamıyorlardı. Elflerin tanrı saydığı Sartanların rün büyüsü çözülemediği için pek azı açılabiliyordu. Kitaplar kutsal yadigarlar olarak saklanıyordu ve uzun zaman önce kaybolanların anısına, saygıyla eğilmeden hiçbir Kenkari kütüphaneye girmiyordu.

Bu yüzden, Kapı Ruhların Koruyucusu'nun muhtelif Sartan yazmaları ve deri cildi kitaplarla dolu kristal bir dolabın önünde durduğunu görünce şaşırmadı. Ne de Kitap şaşırdı. O ve Kapı ustalarını taklit ettiler, Sartanlara saygılarını gösterdiler, ama sonra Koruyucu'nun elini uzatmasını, ince parmaklarını kristalin üzerine koymasını, pek çok büyü sözcüğü söylemesini hayretler içinde seyrettiler. Kristal Koruyucu'nun dokunuşu altında eridi. Elini kristalin içnden geçirdi, ince, gösterişsiz bir cilt aldı. Kitap toz kaplıydı, dolabın dibine konmuştu.

Koruyucu kitabı aldı. Kristal yeniden oluştu, kapandı. Ruh kitaba özlem dolu bir hüzün ve korku ile baktı.

"Korkunç bir hata yaptığımızı düşünmeye başlıyorum. Ama" -başını gökyüzüne kaldırdı- "korkuyorduk." Başını eğdi, içini çekti. "İnsanlar ve cüceler bizden çok farklı. Çok, çok farklı. Kim bilir? Belki bu anlamamızı sağlar."

Kitabı rengarenk dippesinin yenine sokan Ruhların Koruyucusu, kafası karışan takipçilerini kütüphanenin derinliklerine götürdü. Ta ki boş bir duvarın önünde durana kadar.

Ruh durdu. Yüz ifadesi değişti, sert ve öfke dolu oldu. Döndü ve gezilerine başladıklarından beri ilk defa doğrudan diğer ikisine baktı.

"Sizi buraya neden getirdiğimi biliyor musunuz?"

"Hayır, Koruyucu," diye mınldandı ikisi içtenlikle, çükü hiçbirinin, çevrelerinde büyük ve önemli olaylar dönerken neden boş bir duvarın önünde durduklarına dair bir fikri yoktu.

"Sebep bu," deai Ruh, her zamanki iyilik dolu sesi sertleşerek. Elini uzattı, duvarın bir kısmına koydu ve ittirdi.

Duvarın bir kısmı yerinden çıktı, sessizce, kolaylıkla bir aks üzerinde döndü, karanlığa uzanan kaba bir merdivene açıldı.

Kitap ve Kapı aynı anda konuştular.

"Bu ne kadardır buradaydı.. ."

"Kim yapmış olabilir..."

"Göünmeyenler," diye yanıt verdi Ruh sertçe, "Bu merdivenler doğrudan zindanlara gidiyor. Biliyonım, çünkü takip ettim."

Diğer iki Kenkari, Koruyucu'ya mutsuz bir hayretle, keşiften sinirleri bozulmuş bir halde, bunun ne anlama gelebileceğinden korkarak baktılar.

"Bunun ne süredir burada olduğuna gelince, hiçbir fikrim yok. Ben de birkaç devir önce keşfettim. Bir gece uyuyamadım ve çalışarak aklımı toplamak istedim. Geç bir saatte, normalde kimsenin çevrede dolaşmayacağı bir zamanda buraya geldim. Onları hazırlıksız yakaladığım söylenemez. Gözucuyla bir kıpırtı gördüm. Gözlerimin karanlıktan parlak ışığa alışması olarak kabul edip önemsemeyebilirdim. Ama dikkatimi duvara çeken tuhaf bir ses duydum. Tam kaybolmak üzere olan bir kapı silueti gördüm.

"Üç gece boyunca karanlıkta saklandım, geri dönmelerini bekledim, ama dönmediler. Sonra, dördüncü gece geri geldiler. Girmelerini gördüm, çıkmalarını gördüm. Bu utanmazlığa karşı

Krenka-Anris'in öfkesini hissettim. Onun öfkesine bürünmüş bir şekilde arkalarından takip ettim, yuvalarına. kadar gittim. Görünmeyenler'in zindanı."

"Ama neden" diye sordu Kitap. "Bizi gizlice gözetlemeye mi cesaret etmişler?"

"Evet, böyle olduğuna inanıyorum," diye karşılık verdi Ruhların Koruyucusu ciddi bir yüz ifadesi ile. "Gözetlemişler, belki daha da kötüsü. Benim onları beklediğim gece içeri giren ikisi kitapları araştırıyordu, özellikle de Sartanların bıraktığı kitaplarla ilgileniyorlardı. Kristal dolabı açmaya çalıştılar, ama büyümüz onları engelledi. Ve onlarda tuhaf olan bir şey vardı. "

Koruyucu sesini alçalttı, açık duvara baktı. "Bu dünyada hiç duymadığım bir dil konuşuyorlardı. Ne söylediklerini anlayamadım."

"Belki de Görünmeyenler kendilerine özgü bir dil geliştirmişlerdir," diye tahminde bulundu Kapı. "İnsanların arasındaki hırsızlar gibi.. . "

"Belki." Ruh ikna olmamış görünüyordu. "Her ne idiyse, korkunçtu. Konuşmalarını dinlerken korkudan dondum, kaldım. Ölülerin ruhları dehşet içinde titrediler, haykırdılar."

"Yine de onları takip ettin," dedi Kapı, Koruyucu'ya hayranlık içinde bakarak.

"Benim görevimdi," diye yanıt verdi Koruyucu kısaca. "Krenka-Anris emretti. Ve şimdi bir kez daha oraya girmemiz emrediliyor. Ve yollarında yürüyecek, onların karanlık sırlarını onlara karşı kullanacağız."

Koruyucu kapıda durdu, kollarını kaldırdı. Büyük, mağaramsı duvarlardan esen soğuk, nemli rüzgar renkli kumaşın kıvrımlarını dalgalandırdı, onları açtı, kaldırdı, Elfin ince bedenini havalandırdı. Elf, taklif ettiği böceğin boyuna inene kadar küçüldü.

Kenkari kanatlarının zarif bir hareketi ile kapıdan içeri, karanlık tünele uçtu. İki arkadaşı da havalandı, büyülerini yaptılar, arkasından süzüldüler. Cüppeleri yollarını aydınlatan parlak bir ışıkla yanıyordu, onlar hedeflerine ulaştıklarında ölen, yumuşak, karanlık bir kadifeye yer bırakan bir parlaklık.

Üçü işitilmeden Görünmeyenler'in zindanlarına girdiler.

Kenkariler içeri girince normal şekil ve görüntülerini aldılar, yalnız cüppeleri kadife siyahı kaldı, onları çevreleyen karanlıktan daha yumuşak.

Ruhların Koruyucusu durdu, onun hissettiğini diğerlerininde hissedip hissetmediğini merak ederek arkadaşlarına baktı.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, hissetmişlerdi.

"Burada büyük bir kötülük var," dedi Koruyucu alçak sesle. "Benzerini Arianus'ta hiç hissetmemiştim."

"Ama yine de," dedi Kitap ihtiyatla, "kadim bir kötülükmüş gibi hissediyorum.' Sanki hep var olmuş gibi."

"Bizden daha eski," diye kabul etti Kapı. "Halkımızdan daha eski."

"Onunla nasıl savaşabiliriz?" diye sordu Kitap çaresizce.

"Ama savaşmamayı nasıl düşünebiliriz?" diye karşılık verdi Ruh.

Karanlık hücrelerden oluşan bir sıra boyunca, bir ışık havuzuna doğru ilerledi. Gece nöbetindeki bir Görünmeyen henüz ayrılmıştı oradan. Gündüz nöbetçisi görevine başlıyordu.

Muhafız bir anahtar demeti kaldırdı, mahkumları denetlemek, geceleyin kimlerin öldüğünü görmek için bir tur atmaya hazırlanıyordu.

Bir şekil gölgeli karanlıkların içinden dışarı adım attı, yolunu kapattı.

Görünmeyen yerinde kalakaldı, elini kılıcına koydu.

"Nele,. .." Bakakaldı, ilerleyen siyah cüppeli elfin önünde bir adım geriledi. "Kenkariler mi"

Görünmeyen elini kılıcın kabzasından çekti. İçine düştüğü şoktan ve şaşkınlıktan sıyrılmış, görevini hatırlamıştı.

"Siz Kenkarilerin burada yetkisi yok," dedi kabaca, böylesine güçlü büyücülere gösterilmesi gerektiğini düşündüğü saygıya rağmen. "Buraya karışmamayı kabul ettiniz. Bu anlaşmaya uymalısınız. İmparatorun adına, gitmenizi rica ediyorum."

"İmparator Majesteleri ile yaptığımız anlaşma bozuldu, ama bozan biz değiliz. Yapmak için geldiğimiz şeyi yaptıktan sonra gideceğiz," dedi Koruyucu! sakinlik içinde. "Geçmemize izin ver."

Görünmeyen kılıcını çekti, destek istemek üzere bağırmak için ağzını açtı. Ruhların Koruyucusu ellerini havaya kaldırdı ve bu hareketle, Görünmeyen'in hareketi engellendi. Kıpırdamadan, ses çıkarmadan durdu.

"Bedenin bir 'kabuk," dedi Kenkari, "bir gün onu terk edeceksin. Sonsuza dek yaşayan ve yaşamı boyunca yaptıkları için atalarımıza hesap vermek zorunda olan ruhuna sesleniyorum. Eğer nefret ve karanlık hırslar içinde tamamen kaybolmuş değilsen, görevimize yardım et."

Görünmeyen, içsel bir mücadele ile şiddetle sarsılmaya başladı. Kılıcını düşürdü, anahtar demetine uzandı. Tek bir söz etmeden anahtarları Koruyucu'ya uzattı.

"İnsan büyücünün hücresi hangisi?"

Görünmeyen gözlerini kullanılmıyor, terk edilmiş gibi görünen, karanlık bir koridora çevirdi. "Oraya gitmemelisiniz," dedi adam, mağaradaki bir yankı gibi gelen boş bir sesle. "Onlar oraya gittiler. Bir mahkum getirdiler."

"Onlar kim?"

"Bilmiyorum, Koruyucu. Onlar bize geleli uzun zaman olmadı -bizim gibi elfmiş gibi davranıyorlar. Ama değiller. Hepimiz biliyomz, ama bir şey söylemeye cesaret edemiyoruz. Her ne iseler, dehşet vericiler."

"Hangi hücre?"

Görünmeyen titredi, inledi. "Ben... yapamam..." "Ruhunu etkileyen güçlü bir korku," diye mırıldandı Koruyucu. "Önemli değil. Biz onu bulumz. Ne olursa olsun, bedenin biz gidene kadar ne görecek, ne duyacak."

Ruhların Koruyucusu kollarını indirdi. Görünmeyen sanki uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı, masasına oturdu, gece defterini aldı ve büyük bir dikkatle çalışmaya başladı.

Anahtarları alan Koruyucu -yüzü sert ve ciddi idi- karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Arkadaşları onu takip etti. Ayak sesleri tereddüt etti, yürekleri hızla atmaya başladı, soğuk bir korku bedenlerini sarstı, soğuğu kemiklerine kadar işledi.

Hücre sırasında kötücül bir sessizlik vardı, ama şimdi, aniden, elfler ayak sesleri ve bir sürtünme sesi duydular, sanki ağır bir beden yerde sürükleniyormuş gibi.

Dört şekil koridorun karşı tarafındaki duvardan dışarı adım attılar ve karanlıkta şekillenmişler gibi göıiindüler. Aralarında gevşek ve cansız bir beşinciyi taşıyorlardı.

Dördü tüm diğerlerine elf askeri gibi görünüyordı. Kenkariler ölümlü gözün görebildiklerinden daha öteye baktılar. Etin dış yüzünü görmezden gelerek, ruhlarını araştırdılar. Ama bulamadılar. Ve yılanların gerçek şeklini göremeseler bile, Kenkariler gördüklerinden Kötülüğü tanıdılar -iğrenç, isimsiz, zamanın başlangıcı kadar eski, zamanın sonu gibi korkunç.

Yılan-elfler Kenkarilerin varlığını hissettiler -parlak bir varlıktı bu- ve dikkatlerini mahkumlarından onlara çevirdiler. Gördükleri hoşlarına gitmiş gibiydi.

"Ne istiyorsunuz, ihtiyar bunaklar" dedi biri. "Bu adamı öldürmemizi izlemeye mi geldiniz?"

"Belki ruhu için gelmişlerdir," dedi bir başkası.

"Zahmet etmeseydiniz," dedi bir üçüncüsü kahkaha atarak.

"O da bizim gibi. Ruhu yok."

Kenkariler yanıt veremedi, dehşet seslerini yok etmişti. Bu dünyada uzun zamandır yaşıyorlardı, diğer elflerin çoğundan daha uzun zamandır ve böyle bir kötülükle hiç karşılaşmamışlardı.

Yoksa karşılaşmışlar mıydı?

Ruhların Koruyucusu çevresine baktı, zindanlara baktı. İçini çekerek kendi yüreğine baktı. Ve artık korkmuyordu. Yalnızca utanıyordu.

"Patryn'i serbest bırakın," dedi. "Ve gidin."

"Onun ne olduğunu biliyorsun." Yılan-elf şaşırmış gibiydi.

"Ama belki de ne kadar güçlü olduğunu fark etmiyorsun. Onun büyüsü ile yalnız biz başa çıkabiliriz. Gitmesi gereken sizsiniz -henüz bunu yapacak gücünüz varken."

Ruhların Koruyucusu ince ellerini kavuşturdu, bir adım attı.

"Onu serbest bırakın," diye tekrarladı Koruyucu sakinlik içinde. "Ve gidin."

Dört yılan-elf Haplo'yu yere bıraktı, ama gitmediler. Elf formlarını terk ettiler, eriyip şekilsiz gölgelerin içine karıştılar. Yalnızca kıpkırmızı parlayan gözleri görülüyordu. Kenkarilerin üzerine yürüdüler.

"Uzun zamandır bizim için çalışıyorsunuz." Karanlık bir yılan gibi tısladı. "Bize iyi hizmet ettiniz. Bu sizi ilgilendirmeyen bir konu. Kadın bir insan, sizin can düşmanınız. Patryn sizi ve tüm halkınızı buyruğu altına almak istiyor. Arkanızı dönün, gidin ve huzur içinde yaşayın."

"Sizi ilk defa görüyor ve işitiyorum," dedi Ruhların Koruyucusu, sesi titreyerek, "ve utancım çok büyük. Evet, size hizmet ettim -korkuyla, anlayışsızlıkla, nefretle. Ne olduğunuzu artık görüyorum. Kendimi görüyorum ve sizi reddediyorum. Artık size hizmet etmeyeceğim."

Cüppesinin siyah kadifesi pırıldamaya başladı, renkler parlak bir ışıkla çaktı. Koruyucu kollarını kaldırdı ve ipek malzeme ince bedeninin çevresinde dalgalandı. İlerledi, büyüsünü, ölülerin büyüsünü çağırdı, Krenka-Anris'e yardıma gelmesi için seslendi.

Karanlık; iğrenç, tehdit edici, üzerine yürüdü.

Kenkari yerinden kıpırdamadı, korkmadan onunla yüzleşti. Karanlık tısladı, çevresinde kıvrandı ve sürünüp uzaklaştı. Kitap ve Kapı nefessiz bakakaldılar.

"Onu uzaklaştırdın!"

"Çünkü artık korkmuyordum," dedi Ruh.

Yerde baygın Patryn'e baktı. Cansız görünüyordu. "Ama sanırım çok geç kaldık."

OTUZALTINCI BÖLÜM
IMPERANON
ARISTAGON
ORTA ALEM

Usta Hugh şafakta, tepesine dikilen birisi olduğunu hissederek uyandı ve Kont Tretar'ı buldu yanında.

"Olağanüstü," dedi Kont. "Senin hakkında anlattıkları abartı değilmiş. Gerçek bir profesyonel, soğuk ve duyarsız bir katil. Kralı öldürmeyi planladıkları günden önceki gece bu kadar derin uyuyan başkası olabileceğini sanmıyorum."

Hugh doğruldu, gerindi. "Hayal edebileceğinden daha çok var. Sen nasıl uyudun?"

Tretar gülümsedi. "Pek iyi uyuyamadım. Ama yarın daha huzurlu uyuyacağımı düşünüyorum. Ejder bulundu. Sang-drax'ın bu konularda yardımcı olan bir insan dostu var..."

"İsmi Ernst Twist olamaz, değil mi?"

"Evet, aslında öyle," dedi Kont.

Hugh başını salladı. Hala neler olup bittiği konusunda bir fikri yoktu, ama Twist'in işe karıştığını bilmek onu şaşırtmamıştı.

"Ejder Imperanon duvarlarının dışında bağlı. Hayvanın içeri girmesine izin veremezdik. İmparator bir haf ta boyunca sinirden bitkin düşerdi. Seni ve oğlanı oraya bizzat götüreceğim. Ekselansları yola çıkmak için sabırsızlanıyor."

Tretar giyinmiş, sabırsızlıkla kıpırdanmakta olan Bane'e baktı. Köpek oğlanın yanına uzanmıştı.

Hugh hayvanı inceledi, nesi olduğunu merak etti. Kulakları düşmüştü ve fena halde mutsuz görünüyordu. Hugh izlerken başını kaldırdı, çağrılmayı beklermiş gibi umutla kapıya baktı.

Sonra beklediği çağrıyı duyamayarak içini çekti, tekrar başını yere eğdi. Hayvanın sahibini beklediği açıktı.

Uzun süre beklemek zorunda kalabilir, diye düşündü Hugh.

"İstediğin giysiler burada," diyordu Tretar. "Onları kölelerden birinden aldık."

"Ya silah" diye sordu Hugh. Deri pantolonu, yumuşak tabanlı çizmeleri, yamalı gömleği ve yıpranmış pelerini inceledi. Tatmin içinde başını salladı ve giyinmeye başladı.

Tretar onu tiksintiyle izliyordu, kokuyu alan burnu kırıştı.

"Silahların ejderin yanında seni bekliyor."

Hugh kayıtsız ve rahat görünmeye, hayal kırıklığını saklamaya dikkat etti. Uzak bir umut, yarım bir plandı, bitkinliğine teslim olmadan önce yaptığı bir plan. Aslında elflerin ona silah vermesini beklememişti. Verselerdi...

Ama vermemişlerdi.

Silkinip umudu attı. Bir çıkış yolu, dedi kendi kendine. Bunu elde ettiğin için minnettar ol. Üzerinde uyuduğu divanın yanındaki masanın üzerinde duran piposunu aldı. Elfleri biraz stregno getirmeye ikna etmiş, yatmadan önce bir pipo içmişti. Piposunu kemerine sokuşturdu, hazır olduğunu belirtti.

"Yiyecek bir şey istemez misin?" dedi Tretar, ballı keklere ve meyvelere işaret ederek.

Hugh yiyeceklere baktı ve başını salladı. "Siz elflerin yediklerine yemek denilmez." İtiraf etmek gerekirse, midesi o kadar fena kasılıyordu ki, midesinde herhangi bir şey tutabileceğinden emin değildi.

"Gidiyor muyuz artık?" diye sordu Bane aksi aksi. Köpeği çekiştirdi. Hayvan gönülsüzce, hüzünlü bakışlarla ayağa kalktı. "Neşelen," diye emretti çocuk, hayvanın burnuna şakayla vurarak.

"Bu sabah annen nasıl-" diye sordu Hugh.

"İyi," dedi Bane, ona tatlı bir gülümseme ile bakarak. Boynuna taktığı tüy ile oynadı ve Hugh'nun görmesi için havaya kaldırdı. "Uyuyor."

"Ölmüş olsa da, yüzünde aynı ifade ile aynı şeyi söyleyebilirdin bana," dedi Hugh. "Ama ona bir şey olursa anlarım. Anlarım, seni küçük piç."

Bane'in gülümsemesi dondu, dudakları seyirdi. Sonra buklelerini arkaya attı. "Bana böyle hitap etmemelisin," dedi kurnazca. "Bu anneme hakaret olur."

"Hayır, olmaz," diye yanıt verdi Hugh. "Sen onun çocuğu değilsin. Seni baban yarattı." Bane'in yanından geçti, kapıdan çıktı.

Kont'un emri ile, baştan ayağa silahlanmış üç elf muhafız Usta Hugh'yu çevreledi, koridorda ona eşlik etti. Bane ile Tretar, yanyana yürüyerek onu takip etti.

"Halka cinayetle suçlandığının açıklanması ve konuşamadan idam edilmesine dikkat etmelisiniz, Ekselansları," dedi Tretar alçak sesle. "İnsanlar biz elflerin bu konuda parmağı olduğundan kuşkulanmamalı."

"Kuşkulanmayacaklar, lordum," dedi Bane, solgun yanaklarında iki parlak kırmızı nokta yanarak. "Katille işim bitince, idam edilmesini sağlayacağım. Ve bu sefer, ölü kaldığından emin olacağım. Bedeni paramparça edilince tekrar canlanamaz, değil mi?"

Tretar'ın Bane'in neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama fark edeceğini sanmıyordu. O gözlerle kendisine bakmakta olan Prens'e bakan, gül renkli dudaklardaki kıvrımı gören Tretar, Bane'in vatandaşları olacaklara neredeyse acıyacaktı.

Kont Tretar'ın kişisel ejder gemisi Hugh ve Bane'i, ejderin büyü altında tutulduğu dağlara götürecekti.

İmparatorluk Limanı'nda bir başka ejder gemisi -Maelstrom'un içinden geçip Drevlin'e giden, daha büyük gemilerden biri- telaşla yelken açmaya hazırlanıyordu.

Zincirlerine takılıp sendeleyen insan köleler gemiye sürülüyordu. Elf gemiciler gemide dolanıyor, halatları kontrol ediyor, yelkenleri indirip kaldırıyorlardı. Kaptan aceleyle üzerine

geçirdiği üniformasının dalgalanan uçlarını bir araya getirmeye çalışarak güvertede koşturuyordu. Uykulu gözlerini ovuşturan bir gemi sihirbazı arkasından seğirtiyordu.

Tretar'ın kendi küçük ejder gemisi kanatlarını açtı ve havalanmaya hazırlandı. Hugh daha büyük gemideki koşuşturmayı canı sıkılana kadar izledi. Tam dönecekti ki, tanıdık bir şekil dikkatini çekti.

lki tanıdık şekil, diye düzeltti Hugh irkilerek. İlkinin Sang-drax olduğunu fark etmişti. Elfin yanında yürüyen ikincisi kadın bir cüce idi.

"Jarre," dedi Hugh, biraz düşündükten sonra ismini hatırlayarak. "Limbeck'in kız arkadaşı. Acaba burada ne halt ediyor, ne işlere karışmış?"

Hayreti kısa sürdü ve hızla geçip gitti, çünkü Cüce, Hugh'nun fazla ilgisini çekmemişti. Ama Sang-drax'a dikkatle baktı ve hain elfle hesabını görmek için zamanı olmasını diledi. Ama bu mümkün olmayacaktı.

Kont'un gemisi havalandı, dağların zirvesine doğnı yöneldi. Tretar Hugh konusunda risk almıyordu. İnsanın gemiyi ele geçirmeye teşebbüs etme ihtimaline karşılık, kısa yolculuk süresince kılıcını Hugh'nun boğazına dayamış bir elf askeri yanında durdu.

Elflerin endişelenmesine gerek yoktu aslında. Tüm kaçma çabaları boşuna olacak, lridal'in hayatını tehlikeye atacaktı ve bir işe de yaramayacaktı. Hugh geceleyin, çaresiz kaçma planları yaparken fark etmişti bunu.

Yalnızca tek yol vardı. Stephen'ı uyarmak, Bane'i kralın ellerine canlı olarak teslim etmek, elflerin lridal'i incitmesini önlemek için tek yol vardı. Biraz şansa bakıyordu, ama Hugh risk almak zorundaydı. Iridal bilseydi, onun risk almasını isterdi.

Daha da önemlisi, bu onun gerçeği görmesini sağlayacak.

Hugh planını yapmıştı. Zihninde tam olarak oluşmuştu. İşe yarayacağma güveniyordu. Gevşedi, uzun zamandır ilk defa kendinden memnundu.

Gecenin gelmesine can atıyordu. Onun için, sonsuz bir gece olacaktı bu.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM
GÖRÜNMEYENLERİN ZİNDANLARI
ORTA ALEM

Haplo varlığının çemberini tamamladı, kalan gücünü topladı, kendini iyileştirdi. Bu sefer sonuncusu olacaktı. Artık mücadele etmeyecekti, artık mücadele etmek istemiyordu. Yaralıydı, yorgundu. Savaşmak boşunaydı. Ne yaparsa yapsın, sonunda onu yeneceklerdi. Karanlıkta yattı, gelmelerini bekledi.

Geldiler.

Ve sonra karanlık aydınlığa döndü.

Haplo gözlerini açtı, gözleri olmadığını hatırladı. Ellerini kanayan gözçukurlarına götürdü, ellerini gördü ve görecek gözleri olduğunu fark etti. Yalnızca kafatasının dibinde bir zonklama, fazla luzlı hareket etmesinden dolayı bir baş dönmesi vardı.

"İyi misin?" dedi bir ses.

Haplo gerginleşti, net görebilmek için hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı.

"Korkma. Sana zarar verenler değiliz biz. Onlar gitti." Haplo koluna bakınca sesin gerçeği söylediğini anladı. Desenler karanlıktı. Yakın bir tehlike yoktu. Tekrar uzandı, gözlerini kapattı.

Iridal korkunç bir dünyada yürüyordu, çarpık bir dünyada, her nesnenin ulaşabileceğinden azıcık uzak olduğu, herkesin anladığı, ama anlamsız gelen bir dil konuştuğu bir dünyada. Dünyanın onun etkisi ve kontrolü dışında var olmasını izledi. Korkunç bir histi bu, uyanık rüya görmek gibi bir şeydi.

Ve sonra her şey karardı -hapsedildiğini, çocuğunu ondan aldıklarını biliyordu. Kendisini kurtarmak için büyüsünü kullanmaya çalıştı, ama büyünün sözcükleri karanlıkta gizlenmişti. Onları göremiyordu, hatırlayamıyordu.

Ve sonra karanlık hafifledi. Güçlü eller onun ellerini tuttıı ve onu gerçekliğe getirdi. Sesler duydu, sözcükleri anladı. Tereddütle uzandı, üzerine eğilen kişiye dokundu, eli onun ince, kırılgan bir his veren kemiğinin üzerinde kapandı. Iridal rahatladı, ağlayacak gibi oldu.

"Rahat olun, hanımefendi," dedi Kenkari, "her şey yolunda. Dinlenin. Gevşeyin. Bırakın panzehir etkisini göstersin."

Iridal denileni yaptı, şimdilik başka bir şey yapamayacak kadar zayıftı ve yön duygusunu kaybetmişti, ama ilk ve en önemli düşüncesi Bane'i kurtarmak oldu. Bu kadarı gerçekti, biliyordu. Onu Iridal'den çalmışlardı. Ama Kenkarilerin yardımı ile onu geri alacaktı.

Zihninde yanan sisleri uzaklaştırmaya çalışırken, yakından gelen sesler duydu -tanıdık bir ses vardı. Iridal daha iyi duyabilmek için öne eğildi, sinirle Kenkari'nin engelleyen elini kenara ittirdi.

"Sen kimsin?" diye soruyordu ses.

"Ben Ruhların Konıyucusu'yum, bir Kenkari'yim. Bu asista

nım, Kapının Koruyucusu. Ama korkarım bu ünvanlar sizin için bir şey ifade etmiyor."

"Y-yani... aa... beni tutsak alan elflere ne oldu?" "Gittiler. Size ne yaptılar? Ölmüş olduğunuzu sandık. Bu şekilde dolanıp durmanız doğru mu?"

Iridal'in nefesi kesildi. Haplo! Patryn! Oğlunu Iridal'den alan adam.

"Kaçmama izin verin!" dedi Iridal Kenkarilere. "Ben... Beni bulmamalı..." Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları zayıfti, geri düştü.

Kenkariler şaşkındı, endişeliydiler. "Hayır, hanımefendi, tam olarak iyileşmediniz..."

"Bana ne yaptıklarını boş verin," diyordu Haplo sertçe. "Siz onlara ne yaptınız? Onlarla nasıl savaştınız?"

"Onlarla yüzleştik," diye yanıt verdi Ruh ciddiyetle. "Korkmadan yüzleştik onlarla. Silahlarımız cesaret, onur ve doğru olanı savunma kararlılığı idi. Geç anladık belki," diye ekledi içini çekerek, "ama ihtiyaç duyduğumuzda yanımızdaydılar."

Iridal Kenkari'yi bir kenara fırlattı. Artık ayağa kalkabiliyordu. Zayıftı, ama düşmeyecekti. Elfler ona her ne uyuşturucu vermişlerse, hızla etkisini yitiriyordu, Haplo'nun onu ve Bane'i bulmasından duyduğu korku onu yakıp kanından çıkarıyordu. Hücrenin kapısına ulaştı ve dışarı baktı. Hemen geri çekildi, gölgelerin içine saklandı.

Haplo ayaktaydı, duvara yaslanmıştı, Iridal'den dört adım bile uzakta değildi. Bitkin ve solgun görünüyordu, sanki korkunç işkenceler yaşamış gibiydi. Ama Iridal onun büyü gücünü hatırlıyordu, kendisininkinden çok daha güçlüydü.Onun kendisini bulmasına izin veremezdi.

"Teşekkürler... her neyse," diyordu elflere gönülsüzce. "Ne kadardır baygındım?"

"Bu sabahtan beri," diye yanıt verdi Kapı.

Patryn küfretti. "Tesadüfen bir elf ve bir cüce görmediniz, değil mi? Bir elf askeri, bir kaptan. Ve yanında bir cüce, bir dişi."

"Kimden bahsettiğinizi biliyoruz, ama onları görmedik. Kont Tretar'ın weeshamı bize bilgi verdi. Drevlin'e giden bir ejder gemisine bindiler. Şafakta gittiler."

Haplo yine küfretti. Bir bahane mırıldanarak menschlerin çevresinden dolanmaya başladı. Gidiyordu, bir cüce ile bir elf kaptanın peşindeydi. Bane hakkında tek bir sözcük söylememişti. Iridal nefesini tuttu, rahatlamıştı.

Git! dedi ona sessizce. Bırakın gitsin, dedi elflere sessizce. Ama ne yazık ki elflerden biri ince elini Haplo'nun omzuna koydu. Diğer Kenkariler yolunu kesti.

"Arkalarından nasıl gideceksiniz" diye sordu Ruh.

"Bu, beni ilgilendirir," diye karşılık verdi Patıyn sabırsızca.

"Bakın, siz elflerin umurunda olmayabilir, ama Cüce'yi öldürecekler, tabii ben..."

"Bize sitem ediyorsunuz," dedi Ruh gözlerini kapatıp başını eğerek. "ama kabul ediyoruz. Yaptığımız hataları biliyoruz ve eğer mümkünse, bunları telafi etmek istiyoruz. Ama rahatlayın. Zamanınız var, yaralarınızı iyileştirebilirsiniz, bu tür şeylerin sizin için mümkün olduğunu biliyorum. Şimdi dinlenin. Biz Gizemustası'nı serbest bırakmalıyız."

"Gizemustası mı?" Haplo onları ittirip geçecekti. Ama durdu. "Hangi gizemustası?"

Iridal büyüsünü çağırmaya başladı, taşları tepelerine yıkacaktı. Onun için yaptıkları onca şeyden sonra Kenkarileri incitmek istemiyordu, ama varlığını Haplo'ya haber vereceklerdi ve bu izin veremeyeceği bir şeydi...

Bir el Iridal'in elinin üzerine kapandı. "Hayır, hanımefendi," dedi Kitap nazik ve hüzünlü bir sesle. "Buna izin veremeyiz. Bekleyin."

"Leydi Iridal," dedi Ruh ve doğrudan ona baktı.

"Bane... Bane'in annesi. Burada mı?" Haplo Kenkari'nin bakışlarını takip etti.

"Kitap," diye seslendi Ruh. "Leydi Iridal yürüyecek kadar iyi mi?"

Iridal Kenkari'ye öfkeli bir bakış fırlattı, elini kadının elinden kurtardı. "Ne bu -bir tuzak mı Siz Kenkariler oğlumu kurtarmama yardım edeceğinizi söylediniz! Ve sizi bu Bane'i kaçıran bu adamla -bir Patryn'le- işbirliği içinde buluyorum! Buna izin..."

"Evet, vereceksin." Haplo yanına geldi, önünde durdu. "Haklısın, bu bir tuzak ve içine düşen de sensin. Ve tuzağı kuran da oğlun."

"Sana inanmıyorum!" Iridal elini tüy tılsımın üzerinde kapattı.

Kenkariler kenara çekildiler, bakıştılar, ama hiçbir şey yapmadılar, hiçbir şey söylemediler.

"Elbette, tılsım," dedi Haplo sertçe. "Tıpkı Sinistrad ile iletişim kurmak için kullandığı gibi. Bane geldiğini böyle öğrendi. Sen ona söyledin. Ona Usta Hugh'yu getirdiğini söyledin. Bane yakalanmanızı ayarladı, tuzağı kurdu. Şu anda, o ve katil, Kral Stephen'ı ve kraliçesini öldürmek üzere yoldalar. Hugh plana ikna oldu, çünkü bunu yapmazsa seni öldüreceklerini düşünüyor."

Iridal tüy tılsımı sıkıca tuttu.

"Bane, oğlum," diye seslendi. Haplo'nun yalan söylediğini kanıtlayacaktı. "Beni duyabiliyor musun? Güvende misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Anne Hayır, iyiyim, anne. Gerçekten."

"Seni tutsak mı aldılar? Seni kurtaracağım. Seni nasıl bulabilirim?"

"Ben tutsak değilim. Benim için endişelenme, anne. Usta Hugh ile birlikteyim. Ejder sırtında gidiyoruz. Köpek de yanımda! Ama köpeğin ejdere binmesini sağlamakta bayağı zorlandım. Ejderden hoşlanmıyor galiba. Ama ben ejderlere bayılıyorum. Bir gün benim de kendi ejderim olacak." Bir an durdu, sonra hafifçe değişmiş, çocuksu bir sesle sordu. "Beni bulmakla neyi kastettin, anne? Neredesin?"

Haplo onu izliyordu. Bane'in ne dediğini duyması mümkün değildi; çocuğun sözleri Iridal'in zihnine tılsım aracılığı ile, büyüyle geliyordu. Ama Patryn biliyordu.

"Ona gideceğini söyleme!" dedi Haplo ona yumuşak bir sesle.

Eğer Haplo haklıysa, o zaman bütün bunlar benim hatam, diye düşündü Iridal. Yine. Gözlerini kapattı, Haplo'yu aklından çıkardı, Kenkarilerin anlayış dolu yüzlerini zihninden çıkardı. Bunu yaptığı için kendisinden tiksinse bile, Haplo'nun tavsiyesine uydu.

"Ben... bir hücrede tutsağım, Bane. Elfler beni buraya kilitlediler ve... ve bana uyuşturucu veriyorlar..."

"Endişelenme, anne." Bane yine neşelenmiş gibiydi. "Sana zarar vermeyecekler. Kimse vermeyecek. Kısa süre sonra bir arada olacağız. Köpek benimle kalsa olur, değil mi, anne?"

Iridal elini tüy tılsımdan çekti, onu parmakları ile okşadı. Sonra çevresine bakındı, hücrede duran kendisini gördü.

Eli titremeye başladı; gözyaşları parıldadı, gözlerindeki meydan okumayı söndürdü. Yavaş yavaş parmakları tüyü bıraktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu alçak sesle, Haplo'ya bakmadan, gözlerini hücrenin kapısına dikerek.

"Arkalarından git. Hugh'yu durdur. Senin özgür olduğunu,
güvende olduğunu bilirse Kral'ı öldürmez."

"Hugh'yu ve oğlumu bulacağım," dedi Iridal titrek bir sesle, "ve yanıldığını kanıtlayacağım! Bane kandırıldı. Kötü adamlar, senin gibi adamlar..."

"Neden gittiğin umurumda bile değil, hanımefendi," diye sözünü kesti Haplo çileden çıkmış bir şekilde. "Git, yeter. Belki bu elfler" -Kenkarilere baktı- "sana yardımcı olabilir."

Iridalondan nefret ederek, dik dik baktı. Kenkarilere döndü, onlara da aynı acılıkla baktı. "Bana yardım edeceksiniz. Hugh'nun ruhunu istiyorsunuz. Eğer onu kurtarırsam, size dönecek!"

"Bu onun kararı olacak," dedi Koruyucu. "Evet, size yardım edebiliriz. İkinize de yardım edebiliriz."

Haplo başını salladı. "Yardımınıza ihtiyacım yok. Siz..." Durdu.

"Biz menschlerin mi" diye bitirdi Ruh güIümseyerek. "Cüce'yi ölümüne taşıyan ejder gemisine ulaşmak için bir yola ihtiyacınız var. Büyünüz bunu sağlayabilir mi?"

Haplo sert sert baktı. "Ya sizinki?" diye karşılık verdi.

"Öyle sanıyorum. Ama önce katedrale dönmeliyiz. Kapı, sen önden git."

Haplo tereddüt etti. "Ya muhafızlar?"

"Bizi rahatsız etmeyecekler. Ruhlarını büyü altına aldık. Bizimle gelin. Planımızı dinleyin. En azından kendinizi tamamen iyileştirmek için zaman ayırmalısınız. Sonra, eğer kendi başınıza gitmeyi tercih ederseniz, düşmanınız ile yüzleşecek kadar güçlü olursunuz."

"Tamam, tamam!" diye terslendi Haplo. "Geleceğim. Zaman harcamayı bırakın."

Yalnızca Kenkarilerin giydiği tuhaf cüppelerin renkleri ile aydınlanan karanlık bir tünele girdiler. Iridal çevresine pek dikkat etmiyor, yol gösterilmesine izin veriyor, ne görüyor, ne de aldırış ediyordu. Haplo'ya inanmak istemiyordu, inanamıyordu. Başka bir açıklama olması gerekirdi.

Olmak zorundaydı.

Haplo Iridal'i dikkatle izledi. Katedrale vardıklarında kadın ona tek kelime etmedi. Ona bakmadı, varlığının farkında olduğunu belli etmedi. Soğuktu, içine kapanmıştı. Onunla konuştuklarında Kenkarilere yanıt verdi, ama yalnızca nazik tek heceli sözcüklerle, olabildiğince az konuşarak.

Gerçeği anlamış mıydı Bane ona söyleyecek kadar, kendine güveniyor muydu, yoksa çocuk aldatmacaya devam mı ediyordu? Iridal kendini aldatmaya devam mı edecekti? Haplo onu gözledi, yanıtları tahmin edemiyordu.

Kadın ondan nefret ediyordu, bu kadarı açıktı. Çocuğunu alıp götürdüğü için, oğlundan kuşku duymasına sebep olduğu için nefret ediyordu ondan.

Ve haklıysam daha da fazla nefret edecek, diye düşündü

Haplo. Onu suçlamıyorum. Onun yanında bıraksaydım Bane'in nasıl değişeceğini kim bilebilir? "Büyükbabasının" etkisi olmasaydı nasılolacağını kim bilebilir? Ama o zaman Yıksıdiksi'yi asla anlayamazdık, Otomaton'u asla keşfedemezdik. Olayların gelişimi gülünç.

Hem, belki de fark etmezdi. Bane her zaman Sinistrad'ın oğlu olacak. Iridal'in de. Evet, yalnızca uzak durarak da olsa. Bane'in yetiştirilmesinde senin de payın oldu, hanımefendi.

Kocanı durdurabilirdin. Bebeği geri alabilirdin. Ama bunu artık biliyorsun, değil mi? Ama belki de yapabileceğin bir şey yoktu. Belki çok korkuyordun.

Benim korktuğum gibi, Labirent'e geri dönmekten, kendi çocuğuma yardım etmekten çok korktuğum gibi.

"Sanırım sen ve ben o kadar da farklı değiliz, Leydi Iridal," dedi ona sessizce. "Devam et, kendini daha iyi hissettiriyorsa benden nefret et. Kendinden nefret etmekten çok daha kolay."

"Burası neresi" diye sordu yüksek sesle. "Neredeyiz?"

"Albedo Katedrali'ndeyiz," diye yanıt verdi Koruyucu.

Tünelden çıkmış, kütüphaneye benzeyen bir yere girmişlerdi. Haplo Sartan rünleri olduğunu fark ettiği başlıklar taşıyan ciltlere öfkeyle baktı. Bu ona Alfred'i düşündürmüş, Leydi lridal'e

sormak istediği bir başka soruyu hatırlatmıştı. Ama bunun daha beklemesi lazımdı, yalnız kaldıklarında soracaktı. Eğer kadın onunla konuşmayı kabul ederse.

"Albedo Katedrali," diye tekrarladı Haplo düşüncelere dalarak, bunu daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra hatırladı. Drevlin'deki elf gemisinin ele geçirilmesi; ölen kaptan; kaptanın dudaklarına bir kutu uzatan sihirbaz. Ruhun yakalanması. Artık Kenkarilerin söylediği şeyler daha anlamlı geliyordu. Ya da belki kafasındaki acı dinmeye başlamıştı.

"Siz elflerin ölülerinizin ruhlarını tuttuğunuz yer," dedi

Haplo. "Büyünüzü güçlendirdiğine inanıyorsunuz."

"Evet, buna inanıyoruz."

Katedralin alçak bölümlerinden geçmişler, güneş ışığı ile aydınlanmış avluya bakan kristal duvarlara gelmişlerdi. Her şey huzur dolu ve sessizdi. Diğer Kenkariler terlikli ayaklarıyla geçiyor, geçerlerken üç Koruyucu'ya zarif selamlar veriyorlardı.

"Ruhlardan bahsetmişken," diye sordu Koruyucu. "Sizinki nerede?"

"Benim neyim nerede" Haplo doğru işittiğine inanamıyordu.

"Ruhunuz. Bir ruhunuz olduğunu biliyoruz," diye ekledi Koruyucu, Haplo'nun inanamaz yüz ifadesini incinmiş vakarla karıştırarak. "Ama sizinle birlikte değil."

"Öyle mi? Eh sen benden daha fazla şey biliyorsun," diye mırıldandı Haplo.

Ağrıyan başini ovuşturdu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tuhaf menschler -bunlar şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf menschlerdi- haklıydı, Kendisini iyileştirmek için zaman ayırmak zorundaydı.

Sonra, bir şekilde, bir gemi çalacaktı...

"Burada dinlenebilirsiniz."

Kenkariler küçük bir mabede benzeyen sessiz bir odaya götürdüler onları. Güzel, yemyeşil bir bahçeye açılan bir pencere vardı. Haplo çevresine ilgisizce bakındı, iyileşme sürecini tamamlayıp gitmek için sabırsızlanıyordu,

Kenkari nazik, zarif bir hareketle sandalye gösterdi. "Size getirebileceğimiz bir şey var mı? Yiyecek? İçecek?"

"Evet. Bir ejder gemisi," diye mırıldandı Haplo.

lridaI bir sandalyeye çöktü, gözlerini kapattı, başını salladı. "Şimdi gitmeliyiz. Yapmamız gereken hazırlıklar var," dedi

Kenkari. "Döneceğiz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, dilsiz çanı çalın."

Jarre'yi nasıl kurtarabilirim? Bir yol olmak zonında. Bir gemi çalmak çok uzun sürer. Ben ona ulaşana kadar ölmüş olur. Haplo küçük odayı adımlamaya, başladı. Düşüncelerine dalıp Iridal'in varlığını unuttu ve o konuştuğunda şaşırdı. Onun kendi düşüncelerine yanıt verdiğini işitince daha da şaşırdı.

"Hatırladığım kadarıyla olağanüstü büyü güçlerin var," dedi kadın. "Oğlumu büyüyle o yıkık şatodan götürdün. Aynısını burada da yapabilirsin, sanırım. Neden kendi başına gitmiyor, büyünün seni istediğin yere götürmesine izin vermiyorsun?"

"Bunu yapabilirdim," dedi Haplo ona dönerek. "Zihnimde belirli bir mekan olsaydı -bildiğim, daha önce bulunduğum bir yer, Açıklamak güç, ama burada değil orada olduğum olasılığını yaratabilirdim. Drevlin'e gidebilirdim, çünkü orada bulundum. İkimizi de lmperanon'a götürebilirdim. Ama kendimi burası ile Drevlin arasında bir yerde uçan yabancı bir ejder gemisine götüremem. Ve seni oğluna götüremem, eğer umduğun buysa, hanımefendi."

Iridal ona soğuk soğuk bgktı. "Demek elflere güvenmek durumundayız. Başındaki yara açıldı. Yine kanamaya başladı. Eğer kendini gerçekten iyileştirebiliyorsan, Patryn, bunu yapmanı öneririm."

Haplo onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kendini tüketiyor, buna karşılık hiçbir şey yapamıyordu. Bir sandalyeye oturdu, elini başındaki yaraya koydu. Varlığının çemberini tamamladı, büyüsünün ısısının kemikteki kırığı kapatmasına, yırtıcı pençelerin, gagaların anısını yok etmesine izin verdi...

İyileştirici bir uykuya dalmıştı ki, bir ses tarafından uyandırıldı.

Iridal ayağa kalkmış, ona şaşkınlık ve korku ile bakıyordu. Kafası karışmış olan Haplo onu alt üst edecek ne yaptığını düşünemiyordu. Sonra derisine baktı, solmaya başlayan rünlerin parıltısını gördü. Unutmuştu. Bu dünyadaki menschler bu tür görüntülere alışık değildi.

"Sen bir tanrısın!" diye fısıldadı Iridal huşu içinde.

"Ben de öyle sanırdım," dedi Haplo kuru kuru, kafasını ovuşturup parmaklarının altında bütün ve yarasız olduğunu hissederek. "Ama artık öyle düşünmüyorum. Benim ve halkımın güçlerinden daha büyük güçler var evrende."

"Anlamıyorum.. ." diye mırıldandı Iridal.

Haplo omuzlarını silkti. "Konu da bu zaten."

Kadın ona düşünceli düşünceli baktı. "Son gördüğümden bu yana değişmişsin. İlk geldiğin zaman kendine güvenliydin, duruma hakimdin."

"Duruma hakim olduğumu sanıyordum. O zamandan bu yana çok şey öğrendim."

"Şimdi bize daha çok benziyorsun -'mensch' demişti Alfred sanırım. Şey görünüyorsun..." Tereddüt etti.

"Korkmuş mu?" diye öneride bulundu Haplo sert sert. "Evet," dedi Iridal. "Korkmuş."

Küçük bir kapı açıldı. Kenkarilerden biri içeri girdi, eğildi.

"Her şey hazır. Kafes'e girebilirsiniz."

Eliyle bahçeye işaret etti. Haplo sinirle çay ve kurabiyeler için uygun bir zaman olmadığını söyleyerek itiraz edecekti ki, bakışları Iridal'e takıldı. Gür yeşil bitkilere dehşetle bakıyor, uzaklaşıyordu.

"Oraya mı gireceğiz?" diye sordu.

"Her şey yolunda," dedi Kenkari. "Anlıyorlar. Yardımcı olmak istiyorlar. Sizi hoş karşılayacaklar."

"Kim" diye sordu Haplo Kenkari'ye. "Kim anlıyor. Kim yardımcı olacak?"

"Ölüler," diye yanıt verdi Koruyucu.

Haplo'nun aklına ziyaret ettiği ikinci dünya geldi -Pryan. Gür ormanları sökülmüş ve bu kristal kubbenin altına bırakılmış olabilirdi. Sonra bu bitkilerin vahşi görünmek üzere özel olarak düzenlenmiş olduğunu gördü. Aslında dikkatle bakılıyor, sevgiyle besleniyorlardı.

Kubbenin enginliği karşısında hayretler içinde kaldı. Kafes mabet penceresinden bu kadar büyük görünmüyordu. Bir ejder gemisi -iki ejder gemisi- en geniş yerinde yanyana uçabilirdi. Ama durup düşününce onu daha da şaşırtan, yeşillikti. Kurak Orta Alem'de böyle ağaçlar, eğreltiotları, bitkiler yetişmiyordu.

"Ama," dedi Iridal, çevresine bakınarak, "bu ağaçlar Yüksek Alemler'deki gibi. Ya da daha doğrusu, eskiden Yüksek Alemler'de olanlar gibi." Yumuşak, tüylü bir eğreltiotuna dokunmak içiri uzandı. "Orada artık böyle şeyler büyümüyor. Hepsi uzun zaman önce öldü."

"Hepsi değil. Bunlar Yüksek Alemler'den," dedi Ruhların Koruyucusu. "Halkımız uzun zaman önce, Yüksek Alemler'i terk ederken onları buraya getirdi. Bu ağaçların bazıları o kadar yaşlı ki, aralarında ben kendimi genç hissediyorum. Ve eğreltiotları. . . "

"Lanet eğreltiotlarını bırakın! Her ne ise, bitirelim şunu," dedi Haplo sabırsızca. Kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. İlk girdiklerinde Kafes bir huzur ve sessizlik sığınağı gibi gelmişti. Şimdi öfke, kargaşa ve korku hissediyordu. Sıcak rüzgarlar yanağına dokunuyor, giysilerini kıpırdatıyordu. Derisi, yumuşak kanatları sürtünüyormuş gibi karıncalanıp kaşınıyordu.

Ölülerin, orada kafesteki kuşlar gibi tutulan ruhları.

Eh, daha tuhaf şeyler de gördüm, diye hatırlattı kendine Haplo. Ölülerin yürüdüğünü görmüştü. Bu menschlere faydalı olmaları için bir şans verecek, sonra meseleleri kendi ellerine alacaktı.

Kenkariler gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve dua etmeye başladı.

"Krenka-Anris, sana sesleniyoruz," dedi Ruhların Konıyucusu. "Bu büyünün harikalarını ilk bulan Kutsal Rahibe, duamızı duy ve bize öğüt ver. Ve dua ediyoruz:

Krenka-Anris',
Kutsal Rahibe.
Üç sevgili oğlunu savaşa gönderdin; boyunlarında madalyonlar,
büyülü kutularla, senin ellerinle yapılan.
Ateş ve zehir soluyan ejder Krishach,
Üç sevgili oğlunu katletti.
Ruhları uçtu. Madalyonlar açıldı.
Her bir ruh yakalandı. Her sessiz ses sana sellendi.

Krenka-Anris,
Kutsal Rahibe.
Bize bu güç anda öğüt ver,
Kötü bir güç, karanlık ve kirli,
Dünyamıza geldi.
Bizim isteğimizle geldi.
Biz getirdik, biz yarattık, Korku ve nefret adına.
Şimdi telafi ediyoruz.
Şimdi kötülüğü uzaklaştırmalıyız.
Veg üçlü değiliz.

Bize yardım et, Krenka-Anris, Kutsal Rahibe, Sana yakarıyoruz.

Sıcak rüzgarlar daha sert, daha şiddetle esmeye, öfkeli bir fırtınaya dönmeye başladı. Ağaçlar dövünür gibi sallanıp inledi, dallar kırıldı, yapraklar heyecanla hışırdadı. Haplo sesler duyduğunu sandı, dualarını Kenkarilerin yüksek sesle ettiği duaya ekleyen binlerce sessiz ses; Sesler Kafes'in tepesine yükseldi, ağaçların, yeşilliğin tepesine yükseldi.

Iridal nefesini tuttu ve Haplo'nun kolunu yakaladı. Başını kaldırmıştı, bakışları Kafes'in kubbesinin tepesine dikilmişti.

"Bakın!" diye nefes verdi.

Tuhaf bulutlar oluşmaya, birleşmeye, fısıldayan kargaşadan bulutlar örülmeye başlamıştı.

Şekil almaya, ejdere benzemeye başladı.

Güzel büyü. Haplo bir miktar etkilenmişti, ama sinirle menschlerin ejder şeklindeki bulutların ne gibi bir yardımı olacağını düşündüklerini merak etti. Yine sormaya, araya girmeye niyetleniyordu ki, derisindeki desenler uyarı vererek yandı.

"Ejder Krishach," dedi Ruh.

"Bizi kurtar," dedi Kitap.

"Kutsal Krenka-Anris," dedi Kapı.

"Ama bu gerçek değil!" diye itiraz etti Haplo, her şey bir kenara, kendi büyüsünü görmezden gelerek. Derisindeki desenler mavi mavi yanıyor, onu savunmaya hazırlanıyordu.

Ve sonra gerçek olduğunu gördü.

Ejder bulut ve gölgelerden bir yaratık idi; maddesi yoktu, ama korkunç bir maddeye sahipti. Eti solgun, saydam beyazdandı, uzun zamandır ölü olan bir cesedin beyazlığı. Ejderin iskeleti gevşek derinin altından görülebiliyordu. Göz çukurları boş ve karanlıktı. 'içlerinde bir an parlak bir alev yandı, sonra soldu, sonra üflenip canlandırılan, ölmekte olan közler gibi yine yandı.

Hayalet ejder çemberler çizerek ölü ruhların nefesi üzerinde süzüldü. Sonra, aniden, daldı.

Haplo içgüdüyle diz çöktü, rün bllyüsünü harekete geçirmek için ellerini bir araya getirdi.

Ruhların Koruyucusu döndü, onu iri, karanlık gözlerle süzdü. "Krishaeh size zarar vermez. Yalnızca düşmanlarımız ondan korkar."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Krenka-Anris yakarınızı duydu, size yardım öneriyor."

Hayalet ejder yanlarında yere kondu. Hareketsiz kalmadı, daima huzursuz bir kıpırdanma içindeydi -kanatlarını kaldırıyor, kuyruğunu sallıyordu. Soğuk, ölü ete sarılı iskelet kafa devamlı dönüyor, boş gözlerine her şeyi alıyordu.

"Bunu. .. bunu sürmem mi gerekiyor?" dedi Haplo.

"Bu beni ölüme sürüklemek için bir tuzak olabilir." Iridal'in dudakları küle dönmüştü, titriyordu. "Siz elfler benim düşmanımsınız!"

Kenkari başını salladı. "Evet, haklısın, Magicka. Ama bir yerde, bir an, birisi elini düşmanına uzatacak kadar güven duymalı, o elin bilekten kesilebileceğini bilse bile."

Koruyucu cüppesinin geniş yenlerine elini soktu ve küçük, ince, gösterişsiz bir kitap çıkardı. "Drevlin'e ulaştığınızda," dedi, kitabı Haplo'ya uzatarak, "bunu kardeşlerimize, cücelere verin. Onlardan, yapabiliyorlarsa bizi affetmelerini isteyin.

Kolay olmayacağını biliyonız. Bizim kendimizi affetmemiz kolay olmayacak. "

Haplo kitabı aldı, açtı, sabırsızlıkla sayfalarını çevirdi. Sartan yapımı görünüyordu, ama mensch dillerinde yapılmıştı. Onu incelermiş gibi yaptı. Aslında, bir sonraki hareketini planlıyordu. O...

Kitaba baktı, sonra bakışlarını Kenkari'ye kaldırdı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Konıyucu. "Sanırım kütüphanemize girdiklerinde Kötülerin aradığı buydu. Ama yanlış yerde aradılar. Onun Sartanların çalışmaları arasında olduğunu, Sartan rünlerince Korunduğunu düşündüler. Ama Sartanlar onu bizim için yazmışlardı. Onu bize bırakmışladı."

"Ne zamandan beri biliyorsunuz?"

"Uzun zamandır," dedi Koruyucu hüzünle. "Ne utanç vericidir ki, uzun zamandır."

"Cücelere, insanlara -herhangi birine- siz ve halkınız üzerinde muazzam bir güç verebilir."

"Bunu da biliyoruz," dedi Koruyucu.

Haplo kitabı kemerine soktu. "Bu bir tuzak değil, Leydi Iridal. Bana Usta Hugh'nun nasıl kendini dirilttirmeyi başardığı gibi birkaç şeyi açıklarsan, ben de yolda bunu sana açıklayabilirim."

Iridal bakışlarını elflerden korkunç hayalete, sonra oğlunu alıp götüren Patryn'e çevirdi. Haplo'nun büyülü savunması.

Korkusunu ve tiksintisini bastırdıkça solmaya başlamıştı. Desenleri aydınlatan mavi parıltı solgunlaşıyor, ölüyordu.

O sessiz gülümsemesi ile gülümseyerek, elini Iridal'e uzattı.

Yavaş yavaş, tereddütle elini tuttu Iridal.

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM
GÖKLERİN DERİNLİKLERİ
ORTA ALEM

Yüzen Uylandia kıtasında bulunan yedi otlaklar efsane ve şarkılara konu olmuştu -özellikle de şarkılara, çünkü aslında insanlara Yedi Otlak Savaşı'nı kazandıran bir şarkı olmuştu. İnsan zamanına göre on bir yıl önce elf prensi Reesh'ahn ile takipçileri yaşamlarını değiştiren, Paxar elflerinin barışa dayalı büyük bir krallık kurdukları çağın anılarını getiren şarkıyı duymuşlardı.

Agah'ran -Yedi Otlak Savaşı sırasında kral olan, şimdi kendi kendini imparator ilan etmiş elf- Reesh'ahn'ı hain ilan etmiş, oğlunu sürgüne yollamış, pek çok sefer onu öldürtmeye çalışmıştı. Teşebbüsler başarısızlıkla sonuçlandı. Zaman geçtikçe Reesh'ahn güçlendi. Gittikçe daha çok elf -ya şarkıdan etkilenerek ya da Tribus imparatorluğu adına yapılan canavarlıklara duydukları öfkeden dolayı- Prens'in sancağı çevresinde toplandı.

Drevlin'deki cücelerin isyanı asiler için, elflerin deyimiyle "ataların armağanı" oldu. Prens Reesh'ahn'ın Kirikari'deki kalesinde şükran şarkıları söylendi. İmparator ordusunu bölmek ve iki cephede savaşmak zorunda kaldı. Asiler hemen saldırılarını ikiye katladılar ve artık cepheleri Kirikari Yabantoprakları'nın sınırlarının çok ötelerine kadar uzanıyordu.

Kral Stephen ile Kraliçe Anne Tribus imparatorluğunun güç durumda olmasından memnundu, ama asi elflerin insan topraklarına yaklaştıklarını görmekten huzursuz oluyorlardı. Dedikleri gibi, elf elftir, bu tatlı dilli asilerin başka bir şarkı söylemeye başlamayacaklarını kim bilebilirdi?

Kral Stephen Prens Reesh'ahn ile görüşmeler yapmaya başlamıştı ve şimdiye kadar duydukları onu bayağı keyiflendirmişti. Reesh'ahn yalnızca insanların sahip oldukları topraklar üzerindeki egemenliğine saygı göstermeye söz vermemiş, Orta Alem'deki diğer kıtaları da insanların yaşaması için açmayı teklif etmişti. Reesh'ahn elf ejder gemilerinde insan köleler çalıştırma uygulamasını sona erdirmeye söz vermişti. İnsanlar, Drevlin'den su getiren bu gemilerde ücret karşılığı çalışacak lardı. Mürettebatın parçası olarak sudan adil bir pay alacaklardı ve bunu Volkaran ile Uylandia pazarlarında satabileceklerdi.

Bunun karşılığında Stephen elf gemilerine yapılan korsan saldırıları durdurmayı, asiler ile birlikte savaşmak üzere ordular, sihirbazlar ve ejderler göndermeyi kabul etmişti. Birlikte Tribus imparatorluğunun yıkılmasını sağlayacaklardı.

Konular bu aşamaya ulaştığında taraflar, nihai şartları ve detayları konuşmak için yüzyüze gelmeleri gerektiğine karar verdiler. İmparatorluk ordusuna birlikte saldırılacaksa, bunun şimdi olması en iyisiydi. Tribus imparatorluğu denilen aşılmaz kalede çatlaklar keşfedilmişti. Söylentilere göre bu çatlaklar genişliyor, açılıyordu. Kenkarilerin desteğini çekmesi Reesh'ahn'ın kapıları yıkması ve Imperanon'a girmesi için bir koçbaşı olmuştu.

İnsanların yardımı, Prens'in planları için yaşamsal öneme sahipti. İki ırk imparatorluk ordularını ancak bir araya gelerek alt edebilirlerdi. Reesh'ahn bunu biliyordu; Kral Stephen ile Kraliçe Anne de öyle. Anlaşmaya hazırdılar. Ne yazık ki, insanların arasında, elflere hiç güvenmeyen hizipler vardı. Bu baronlar açık açık Stephen'ın önerdiği ittifaka karşı çıkıyorlar, eski düşmanlıkları hatırlatıyor, insanlara elf hükmü altında ne kadar acı çektiklerini hatırlatıyorlardı.

Elfler sinsi ve kurnazdır, diyordu baronlar. Bütün bunlar bir hile. Kral Stephen bizi elflere satmıyor! Bizi bedava veriyor!

Bane politik durumu -Kont Tretar'dan duyduğu kadarıyla sessiz ve kayıtsız Hugh'ya açıklıyordu.

"Reesh'ahn ile babam, yani kral arasındaki görüşme çok kritik. Oldukça hassas," dedi Bane. "Eğer bir şey -en ufak bir şey- yolunda gitmezse, tüm ittifak bozulur."

"Kral senin baban değil," dedi Hugh. Yolculukları başladığından beri söylediği ilk sözlerdi.

"Bunu biliyorum," dedi Bane tatlı bir gülümseme ile. "Ama ona böyle hitap etmeye alışmam gerek. Böylece dilim sürçmez, hata yapmam. Kont Tretar tavsiye etti. Ve cenazede ağlamalıyım - fazla değil, aksi halde insanlar cesur olmadığımı düşünür. Ama benden birkaç gözyaşı beklenir, sence de öyle değil mi?"

Hugh yanıt vermedi. Oğlan önünde oturmuş, ejderin eyerine güven içinde tünemiş, Aristagon'daki elf topraklanndan insanların işgal ettiği Uylandia'ya uçmanın heyecanının tadını çıkarıyordu. Hugh bu yolculuğu son yaptığı zamanı hatırladı, Iridal, Bane'in annesi -aynı yerde, kollarında oturmuştu. Bane'i yakalayıp aşağı atmasını engelleyen tek şey lridalin anısıydı.

Bane bunu biliyor olmalıydı, çünkü ikide bir arkaya dönüyor, tüy tılsımı Hugh'nun yüzüne doğru sallıyordu.

"Annem sevgilerini yolluyor," diyordu sinsi sinsi.

Hugh'nun planındaki tek aksaklık, elflerin Hugh'ya duyduklan öfkeyi Iridal'den çıkarmaları olasılığı idi. Kenkariler artık onun hayatta olduğunu bildiğine göre -Hugh bildiklerini umuyordu- belki onu kurtarabilirlerdi.

Bunun için köpeğe teşekkür etmesi gerekirdi.

Ejderi gördüğü ve kokusunu aldığı an çılgınca havlayarak hayvana bir bakış fırlatmış, kuyruğunu bacaklannın arasına kıstınp kaçmıştı.

Kont Tretar köpeği bırakmayı önermişti, ama Bane kıpkırmızı bir suratla, tekmeler savurarak, köpek olmadan gitmeyeceğini haykırmaya başlamıştı. Tretar adamlarını köpeğin arkasından yollamıştı.

Usta bu kargaşadan faydalanarak Tretar'ın weeshamına birkaç sözcük fısıldamıştı. Eğer weesham Kont'tan çok Kenkarilere sadıksa, Kenkariler Iridal'in tutsak alındığını biliyorlardı artık.

Weesham hiçbir şey söylememişti, ama Hugh'ya, mesajı efendilerine ileteceğini söyleyen anlamlı bir bakışla bakmıştı.

Elflerin köpeği yakalaması biraz zaman almıştı. Ağzını bağlamışlar, ejderin üzerine bindirip paketlerin arasına bağlamadan önce bir pelerine sarmak zorunda kalmışlardır.

Köpek uçuşun ilk yansını kederle uluyarak geçirmişti. Sonra yorulup uykuya dalmıştı ve Hugh bunun için minnettardı.

"Oradaki ne?" diye sordu Bane heyecanla, aşağıdaki bulut

lann içinde süzülen bir kara kütlesine işaret ederek. "Uylandia," dedi Hugh.

"Neredeyse vardık."

"Evet, Ekselansları" -bunu alayla söylemişti- "neredeyse vardık."

"Hugh," dedi Bane, bir an derin derin düşündükten sonra, "benim için bu işi yaptıktan sonra, bir kral olduğumda, seni bir başka iş için kiralamak istiyorum."

"Koltuklanm kabardı, 'Ekselansları," dedi Hugh. "Başka kimi öldürmeini istersin Elf imparatoruna ne dersin? Sonra tüm dünyaya hükmedersin."

Bane alayını duymazdan geldi. "Haplo'yu pldürmen için tutmak istiyorum seni."

Hugh homurdandı. "Muhtemelen çoktan ölmüştür. Elfler onu şimdiye kadar öldürmüştür."

"Hayır, sanmıyorum. Elfler onu öldüremez. Haplo onlar için fazla zekidir. Ama bence sen öldürebilirsin. Özellikle de sana tüm gizli güçlerini söylersem. Yapar mısın, Hugh? Sana iyi bir bedel öderim." Bane döndü, ona doğrudan baktı. "Haplo'yu öldürür müsün?"

Soğuk bir el Hugh'nun içini burktu. Her tür adam tarafından, her tür sebep yüzündenı her tür aamı öldürmek için tutulmuştu. Ama hiç böyle bir kötücüllük, çocuğun güzel, mavi gözlerinde gördüğüne benzer böylesine acı, kıskanç bir nefret görmemişti.

Hugh bir an karşılık veremedi.

"Yapman gereken tek şey var," diye devam etti Bane, bakışları uyuyan köpeğe giderek. "Haplo ölürken, ona ölmesini isteyenin Xar olduğunu söylemelisin. Bu ismi hatırlayabilecek misin? Haplo'nun ölmesi gerektiğini söyleyen Xar."

"Tabii," dedi Hugh, omuzlarını silkerek. "Müşteri için herşey yapılır."

"O zaman anlaşmayı kabul ediyor musun?" Bane neşelendi.

"Tabii, ediyorum," dedi Hugh, çocuğun çenesini kapatması için her şeyi kabul ederdi.

Hugh ejderi çemberler çizdirerek alçalttı. Yavaş yavaş uçuyor, var olduğunu bildiği nöbetçilere kendini gösteriyordu.

"Gelen ejderler var," diye bildirdi Bane, bulutların arasından bakarak.

Hugh bir şey söylemedi.

Bane bir süre izledi, sonra kaşlarını çatarak döndü ve şüpheyle katile baktı. "Bu tarafa uçuyorlar. Kim onlar"

"Majesteleri'nin muhafızları. Bizi durdurup sorgulayacaklar. Ne yapacağını hatırlıyorsun, değil mi? O başlığı kafandan çıkarma. O askerlerin bazıları seni tanıyabilir."

"Ah, evet," dedi Bane. "Biliyorum."

En azından, diye düşündü Hugh, çocuğun bizi ele vermesinden korkmayacağım. Aldatmaca kanında var.

Çok aşağıda, Hugh Uylandia kıyılarını, Yedi otlak olarak bilinen düzlükleri görebiliyordu. Normalde boş ve ıssız olan engin mercankaya açıklık şimdi hayvan ve askerlerle canlıydı. Küçük

çadırlardan düzgün sıralar otlaklarda çizgiler oluşturmuştu -bir tarafta elf ordusu, diğer tarafta insan ordusu.

İki büyük, parlak renkli çadır merkezde duruyordu. Birisinde Prens Reesh'ahn'ın elf bayrağı dalgalanıyordu -bir kuzgungözü zambak ve elfler arasında şarkının mucizesini yayan insan kadın Kuzguni Tarlakuşu onuruna havalanan bir tarlakuşu. Diğer çadırda Kral Stephen'ın bayrağı dalgalanıyordu -KanatlıGöz. Hugh çadırı aklına kaydetti, çevresindeki birliklerin nasıl yayıldığına baktı, içeri girmenin en iyi yolunu hesapladı.

Dışarı çıkma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Elf ejder gemileri kıyıda demirlenmiş. süzüIüyordu. İnsanların ejderleri daha içlerde, ölü ejderlerin derilerinden ve pullarından yapılmış ejder gemilerinden uzak bağlanmıştı. Kokuyu alan canlı bir ejder o kadar öfkelebilirdi ki, büyüden kurtulabilir, ortalığı kasıp kavurabilirdi.

Kral'ın özel muhafızları nöbet tutuyordu. Her birinin sırtında ayrı bir birlik olan iki dev savaş ejderi yeri gözetliyordu. Daha küçük, daha hızlı iki kişilik ejderler gökleri tarıyordu. Hugh'yu gören ve şimdi üzerine gelen bunlardan iki tanesiydi.

Hugh ejderin alçalmasını durdurdu ve havada süzülmesini emretti. Ejder, kanatlarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, aşağıdaki topraktan yükselen sıcak hava akımları üzerinde süzülmeye başladı. Uyanan köpek başını kaldırdı ve ulumaya başladı.

Hugh'nun ejderini durdurması niyetinin barışçıl olduğunu gösterse de, Kralın Muhafızları işi şansa bırakmıyordu. Öndeki ejderin sırtındaki iki asker yaylarını kaldırmış, oklarını hazırlamış ve nişan almışlardı -biri Hugh'ya, diğeri ejdere. İkinci ejderi süren asker ancak diğer askerlerin Hugh'yu kontrol altına aldıklarını gördükten sonra yaklaştı. Ama Hugh, köpeği duyan adamın sert yüzündeki gülümsemeyi gördü.

Hugh eğildi, alçakgönüllü bir saygı gösterisiyle elini alnına götürdü.

"İşin nedir?" diye sordu asker. "Ne istiyorsun?"

"Ben basit bir seyyar satıcıyım, generalim." Hugh, köpeğin uluması ve ejderin kanat çırpışları üzerinden sesini duyurabilmek için bağırıyordu. Arkasındaki paketlere işaret etti. "Oğlum ve ben generalimin cesur ve ihtişamlı askerlerine harika ve çok kıymetli şeyler getirdik."

"Maaşlarını kırkmak için tapon mallarını getirdin, demek istiyorsun. "

Hugh bozuldu. "Hayır, generalim, sizi temin ederim. Mallarım en iyisindendir -yemek pişirmek için tencere tava, siz giderken ağlayanların güzel gözlerini parlatacak süsler."

"Tencere tavalarını, oğlunu, köpeğini ve kaypak dilini başka yere götür, satıcı. Burası pazaryeri değil. Ve ben de general değilim," diye ekledi asker.

"Buranın pazaryeri olmadığını biliyorum," dedi Hugh uysalca. "Ve siz general değilseniz, ancak değerinizi anlamadıklarındandır. Ama meslektaşlarımdan çoğunun çadırını aşağıda görüyorum. Kuşkusuz Kral Stephen benim gibi dürüst adamlara hayatını dürüstçe kazanmayı fazla görmez. Evde buradaki küçük oğlum gibi on iki tane daha var. İki kızımdan hiç bahsetmiyorum bile."

Kral'ın muhafızı on iki oğlan ve iki kızın varlığından kuşku duyabilirdi, ama bu turu kaybettiğini biliyordu. Daha başlamadan biliyordu bunu. İki ordunun Yedi Otlak düzlüklerinde barış için biraraya geldiği haberi, çürük pua meyvesinin kokusu gibi yayılmıştı -her tür sineği çekmişti oraya. Fahişeler, kumarbazlar, satıcılar, silah yapımcıları, su satıcıları -hepsi kendi paylarını emmek için uçuşmuşlardı. Kral onları uzaklaştırmaya çalışabilirdi, ki bu kan akması ve halk arasında kötü duygular anlamına gelirdi, ya da onlara tahammül eder, gözünü üzerlerinden ayırmazdı.

"Pekala," dedi asker elini sallayarak. "İnebilirsin. Satıcı lisansın için yirmi fıçıpara ve mallarından örneklerle denetçinin çadırına başvur."

"Yirmi fıçıpara mı? Bu haksızlık," diye inledi Hugh.

"Ne dedin, satıcı?"

"Dedim ki, büyük nezaketiniz için çok minnettarız, generalim. Oğlum da saygılarını sunuyor. Büyük generale saygılarını sun, oğlum."

Bane şirin şirin kızararak başını eğdi, ihtişamlı asillerin önünde köylü çocuklar için uygun olacak şekilde elini yüzüne götürdü. Asker ona bayıımıştı. Okçulara elini salladı, ejderini çevirdi ve yaklaşmakta olan, tenekeciye benzeyen birini kovalamak üzere uzaklaştı.

Hugh ejderi serbest bıraktı. İnmeye başladılar.

"Başardık!" diye haykırdı Bane neşeyle, başlığını çıkararak.

"Fazla kuşkum yoktu zaten," diye mırıldandı Hugh. "Başlığını tak. Şu andan itibaren, ben çıkar diyene kadar çıkarmayacaksın. Biz harekete geçmeye hazır olmadan seni tanımalarına hiç ihtiyacımız yok."

Bane ona asi, soğuk gözlerle, dik dik baktı. Ama oğlan zekiydi, Hugh'un mantıklı konuştuğunu biliyordu. Sessizce perişan pelerininin başlığını başının ve yüzünün üzerine çekti. Sırtını döndü ve kaskatı, çenesi ellerinde, aşağıdaki manzarayı izleyerek oturdu.

"Muhtemelen bana nasıl işkence ettireceğini planlıyor," dedi Hugh kendi kendine. "Eh, Ekselansları, "bu yaşımdaki son zevkim, seni hayal kırıklığına uğratmak olacak."

Bir başka zevk daha bırakılmıştı ona ama. Ulumaktan köpeğin sesi kısılmıştı. Artık ancak acınası bir vraklama çıkarabiliyordu.

Orta Alem'in çok aşağılarında, farklı bir rotada, hayalet ejder hızla hedefine uçuyordu - yolcularının rahatı açısından fazla hızlı. Hiçbiri rahatı ile ilgilenmediğinden, yalnızca hız ile ilgilendiğinden, Haplo ve Iridal ıslık çalarak yanlarından geçen rüzgiira karşı başlarını eğmiş, ejdere vee birbirlerine sıkıca tutunmuşlar, gözyaşlarının kör ettiği gözlerle görmeye çabalıyorlardı.

Krishach'ın rehberliğe ihtiyacı yoktu, belki de bunu yolcularının zihinlerinden almıştı. Hiçbir eyer, dizgin yoktu İkisi gönülsüzce, büzülerek biner binmez, ejder hemen havaya fırlamış, Kafes'in kristal duvarlarından süzülmüştü. Duvarlar ayrılmamış, yalnızca parlak bir su perdesi gibi erimiş, kolaylıkla geçmelerine izin vermişti. Arkasına bakan Haplo kristalin, buz gibi bir nefes dokunmuş gibi arkalarında yine sertleştiğini görmüştü.

Krishach Imperanon'un üzerinde uçtu. Elf askerler onlara hayret ve dehşet içinde baktılar, ama onlar yaylarını kaldıramadan, hayalet ejder geçip gitmiş, açık gökyüzünde yükselmişti.

Birbirlerinin sesini işitebilmek için yaklaşan Haplo ile Iridal hedeflerini konuştular. Iridal hemen Yedi Otlaklar'a gitmek istiyordu.

Haplo ejder gemisine yetişmeye niyetliydi.

"Cüce'nin hayatı büyük tehlikede. Hugh, Kral'ı bu gece öldürmeyi planlıyor. Beni Sang-drax'ın gemisine bırakmaya zamanın var, sonra Yedi Otlaklar'a gidebilirsin. Dahası, bu iblisin tepesinde yalnız kalmak istemiyorum."

"Aramızdan kimsenin onunla kalacağını sanmıyorum," dedi Iridal ürpererek. Soğuk, ölü derinin kıvrımlarına tutunmak, canlı ejderlerden bu kadar farklı olan korkunç soğukluğuna tahammül etmek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. "Artık ona ihtiyacımız kalmadığında Krishach dinlenmesine dönmek için hevesli olacaktır."

Iridal bir an sessiz kaldı, sonra Haplo'ya baktı. Gözleri daha yumuşak, daha hüzünlüydü. "Eğer Bane'i bulursam ve Yüksek Alemler'e götürürsem, onu takip eder misin?"

"Hayır," dedi Haplo sessizce. "Artık ona ihtiyacım yok." "Neden?"

"Kenkarilerin verdiği kitap yüzünden."

"İçinde ne var?" diye sordu Iridal.

Haplo anlattı.

Iridal dinledi. Başta şaşkınlıkla, sonra hayretle, sonra inananamayarak. "Bunca zaman biliyorlardı... ve hiçbir şey yapmadılar. Neden? Nasıl yapabilirler bunu?"

"Söyledikleri gibi -nefret, korku."

Iridal düşünceliydi, gözlerini çevrelerindeki boş gökyüzüne dikmişti. "Ya senin lordun Arianus'a geldiğinde o ne yapacak? Gelecek, değil mi? Bane'i geri isteyecek mi?"

"Bilmiyomm," dedi Haplo kısaca, bu konuda düşünmekten hoşnutsuz. "Lordumun niyetini bilmiyorum. Bana planlarını anlatmıyor. Emirlerine itaat etmemi bekliyor yalnızca."

Iridal ona baktı. "Ama etmiyorsun, değil mi?"

Hayır, etmiyorum, diye itiraf etti Haplo, ama yalnızca kendi kendine. Bunu bir mensch ile tartışmak için bir sebep göremiyordu. Xar anlayacaktır. Anlamak zorunda.

"Soru sorma sırası bende," dedi Haplo, konuyu değiştirerek. "Usta Hugh onu en son gördüğümde oldukça ölü gelmişti bana. Nasıl yaşama dönmeyi becerdi Siz gizemustaları bir yol mu buldunuz?"

"Sen daha iyisini biliyor olmalısın. Biz yalnızca 'menschiz'." Iridal hafifçe gülümsedi. "Alfred yaptı."

Ben de öyle düşünmüştüm, dedi Haplo kendi kendine. Katili ölümden Alfred döndürdü. Karanlık ölüçağırıcılık sanatını asla uygulayamayacağına yemin eden bir Sartan. "Sana Hugh'yu neden dirilttiğini söyledi mi?" diye sordu yüksek sesle.

"Hayır, ama benim yüzümden olduğundan eminim." Iridal içini çekti, başını salladı. "Alfred bu konuda konuşmayı reddetti. Aslında yaptığını inkar etti."

"Evet, tahmin edebiliyorum. İnkar etmek konusunda iyidir. 'Yaşama döndürülen her kişi için, bir başkası zamansız olarak ölür.' Sartanlar buna inanır. Ve Hugh'nun hayata dönmesi Kral Stephen'ın zamansız ölümü anlamına gelebilir. Zamanında ulaşıp, onu ve oğlunu durduramazsan, tabii."

"Durduracağım," dedi Iridal. "Artık umudum var." Sustular, rüzgarın sesini bastırarak bağırmak yorucuydu.

Artık topraklar gözden kaybolmuştu. Haplo kısa süre sonra nerede olduklarını karıştırdı. Tek görebildiği boş, mavi gökyüzü idi -aşağıda, yukarıda, her yerde. Bulutlu bir sis Gökkubbe'nin pınltısını belirsizleştirdi, Maelstrom'un girdaplanan grisiyah bulutlarından, henüz çok uzaktaydılar.

Iridal kendi düşüncelerine, planlarına ve oğlu için umutlarına dalmıştı. Haplo tetikte kalmış, gökyüzünü tarıyor, dikkatle nöbet tutuyordu. Altlarındaki siyah beneği ilk gören o oldu. Üzerinde odaklandı, Krishach'ın boş göz çukurlarını o tarafa çevirdiğini fark etti.

"Sanırım onları bulduk," dedi, sonunda ejder gemisinin kıvrımlı başını, geniş kanatlarını çıkararak.

Iridal aşağıya baktı. Hayalet ejderin hızı azalmıştı; Krishach geniş, tembel spiraller çizerek alçalmaya başladı.

"Evet, ejder gemisi orada," diye kabul etti Iridal, onu inceleyerek. "Ama doğru gemi olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Ben anlarım," dedi Haplo sertçe, dövmeli derisindeki desenlere bakarak. "Bizi görebiliyorlar mı dersin?"

"Sanmam. Görseler bile, bu uzaklıktan sıradan bir ejder sürüyormuş gibi görünürüz. Ve o büyüklükte bir gemi sıradan bir ejder yüzünden alarma geçmez."

Ejder gemisi alarma geçmiş görünmüyordu, ne de telaş içinde gibiydi. Tembel tembel ilerliyordu, geniş kanatlar hava akımlarını yakalıyor, güçlendiriyordu. Çok aşağıda, gökyüzünün kararması Maelstrom'u işaret ediyordu.

Ejder gemisinin detaylarını görebiliyordu -başının eğimini, kanatların boyasını. Minik şekiller güvertede dolanıyordu. Ve geminin gövdesinde bir arma vardı.

"İmparatorluk arması," dedi IridaL. "Sanırım aradığın gemi bu."

Haplo'nun derisi kaşınmaya ve yanmaya başladı. Desenler hafif, yumuşak bir mavi ile yanmaya başlamıştı.

"Evet," dedi.

Sesindeki inancı işiten Iridal, nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ederek ona baktı. Derisinin parladığını görünce gözleri irileşti, ama hiçbir şey söylemedi, yine ejder gemisini izlemeye başladı.

Kuşkusuz artık bizi görüyorlardır, diye düşündü Haplo. Ve eğer Sang-drax'ın orada olduğunu biliyorsam, o da benim burada olduğumu biliyordur.

Haplo hayal etmiş olabilirdi, ama aşagıda durup kendisine bakan Yılan-elf'in parlak renkli giysilerini görebildiğine yemin edebilirdi. Haplo hafif haykırışlar duyduğunu sandı; korkunç acılar çeken birisinin haykırışları.

"Ne kadar yaklaşabiliriz?" diye sordu Haplo.

"Normal bir ejder sürüyor olsaydık, fazla yaklaşamazdık," diye yanıt verdi IridaL. "Rüzgar akımları çok tehlikeli olurdu. Kısa süre sonra bize oklar ve büyüler fırlatmaya başlayacaklarından bahsetmiyorum bile. Ama Krishach olunca. .." Çaresizce omuzlarını silkti "Hava akımlarının, okların ya da büyünün Kirshnach üzerinde etkili olacağını sanmıyorum."

"O zaman beni olabildiğince ,yaklaştır," dedi Haplo. "Atlayacağım. "

Iridal başını salladı, ama tepki veren hayalet ejder oldu. Haplo artık yukarıya işaret eden, silahlarına ya da yön değiştirmeye koşan elfleri görebilecek kadar yakındaydı. Kargaşanın ortasında bir elf kıpırdamadan duruyordu. Haplo'nun derisi, kırmızı çizgili parlak bir maviyle parlıyordu.

"Kenkarilerin kitabı vermesini sağlayan, bu hissettiğim kötülük, değil mi?" dedi Iridal aniden, ürpererek. "Zindanlarda karşılaştıkları bu."

Artık elfler Krishach'ı açıkça görebiliyarlardı. Normal, canlı bir ejder ile karşı karşıya olmadıklarını anlamış olmalılardı. Pek çoğu dehşet içinde bağırıyordu. Elinde yay olanlar, onları düşürmüştü.* Pek çoğu safları bozdu ve ambara koştu.

"Ama bu kötülük nedir?" diye haykırdı Iridal rüzgarın, ejder gemisinin dalgalanan yelkenlerinin, mürettebatın dehşet dolu haykırışlarının üzerinden. "Ne görüyorum?"

"Eğer karanlığın içine bakma cesaretimiz varsa, zaman içinde hepimizin görmesi gerekeni," diye yanıt verdi Haplo. Gerilmişti, atlamaya hazırdı. "Kendimizi."

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM
GÖKLERİN DERİNLİKLERİ
ARlANUS

Hayalet ejder elf gemisine iyice yanaştı. Krishach'ın kanadı yelkenlere bağlı rehber halatlardan birine takıldı. Halat koptu, sancak kanadı yaralı bir kuşun kırık kanadı gibi sarktı. Elfler canavar gibi yaratığın görüntüsü karşısında dehşetten çılgına dönmüş, kaçıyorlardı. Krishach kırılgan gemiye bindirecek gibi görünüyordu. Ejderin sırtında dengesini bulan Haplo güverteye sıçradı.

Büyüsü ona yastık oldu. Düştü, yuvarlandı, ana direğin kırıldığını duymaktan, hayalet ejderin gemiyi yok ettiğini görmekten korkarak ayağa kalktı. Büyük, ceset beyazı karın, tepesinin üzerinden geçerken istemsizce eğildi. Solgun kanatların estirdiği soğuk bir hava dalgası kalan yelkeni şişirdi, gemiyi tehlikeli bir inişe geçirdi. Yukarıya bakan Haplo, ölü kafatasının içinde yanan korkunç alevleri ve bunun üzerinde, lridal'in dehşet dolu yüzünü gördü Krishach boş bir kükreme ile tepesinden uçtu.

"Uç, git!" diye bağırdı Haplo lridal'e. "Git! Çabuk." Sang-drax'ı göremedi; Yılan-elf muhtemelen aşağı güverteye, Jarre'nin yanına gitmişti.

Iridal onu bırakmaya gönülsüz gibi görünüyordu; Krishach hasarlı geminin yakınında, havada süzülüyordu. Ama Haplo yakın bir tehlike içinde değildi -güvertedeki elfler ya aşağı güverteye kaçmış, ya da korkudan çıldırarak aşağı atlamıştı.

Haplo Iridal'e bağırdı, kolunu salladı. "Burada yapabileceğin başka bir şey yokl Git, Bane'i bul"

Iridal elini kaldırarak veda etti, yüzünü yukarıya çevirdi. Krishach kanatlarını çırptı, hayalet ejder hızla bir sonraki hedefine doğnı yükseldi.

Haplo çevresine bakındı. üst güvertede kalan birkaç elf korkudan donmuştu, zihinleri ve bedenleri şoktan uyuşmuştu. Patryn'in eti parlıyordu, ölümün kanatları üzerine gelmişti. Haplo güvertede ilerledi, birini boğazından yakaladı.

"Cüce nerede? Sang-drax nerede?"

Elfin gözleri yuvarlandı, Haplo'nun elinde gevşeyiverdi.

Ama Patryn aşağı güvertelerden Cüce'nin tiz, acı dolu çığlığını duyabiliyordu. Faydasız menschi bir kenara fırlatan Haplo kapaklardan birine fırladı, açmaya çalıştı.

Kapak sıkıca kapatılmıştı, muhtemelen panik içindeki mürettebat tarafından, aşağıdan tutuluyordu. Aşağıda birisi emirler yağdırıyordu. Haplo Sang-drax olup olmadığını merak ederek dinledi. Ama sesi tanımadı ve kaptan ya da subaylardan birinin düzen sağlamaya çalıştığını düşündü.

Haplo kapağı tekmeledi. Onu patlatıp açmak için büyüsünü kullanabilirdi, ama o zaman, çaresizlik içinde onunla savaşacak menschlerin arasından geçmesi gerekecekti. Ve savaşmak için zamanı yoktu. Artık Jarre'nin haykırışlarını duyamıyordu. Sang-drax neredeydi? Pusu kurmuş, bekliyor...

Haplo içinden küfrederek aşağı güverteye giden bir başka yol aradı. Ejder gemilerine aşinaydı, ziyaret ettiği diğer dünyalara giderken bunlardan bir tane kullanmıştı. Gemi bir tarafa yatmaya başlamıştı, kırık kanadı onu aşağı çekiyordu. Ancak geminin sihirbazının büyüsü onu havada tutmaktaydı.

Bir rüzgar dalgası gemiye çarptı, onu sarstı. Gemiden bir ürperti geçti. Maelstrom'a çok yaklaşmıştı, onun fırtınalı sarmallarına yakalanmıştı. Kaptan neler olup bittiğini fark etmiş olmalıydı; bağırışları böğürtüye dönüştü.

"O köleleri iskelede işe koşun. Gerekirse kırbaç kullanın! Ne demek halat odasının kapısını kilitlemişler. Birisi gidip gemi sihirbazını bulsun. Lanet kapıyı kırın. Geri kalanınız, görevinizin başına dönün, yoksa atalar adına, sizi Drevlin'e sürdürürüm! O lanet sihirbaz ne cehennemde?"

İskele kanadı hareket etmiyordu artık, onu kontrol eden halat gevşemişti. Belki de köleler işlerini yapamayacak kadar korkmuşlardı. Gövdedeki halat deliğinden hayaleti, görmüş olmalıydılar.

Halat deliği...

Haplo iskele tarafına koştu, kenardan aşağı baktı. Maelstrom henüz çok aşağıdaydı, ama gemiye ilk bindiği zamandan çok daha yakındı. Küpeşteye tırmandı, sendeledi ve gövde boyunca kaydı. İskele kanadına rehberlik eden halatı yakalayarak durabildi.

Kalın halata tutundu ve bacaklarını ona sardı. Geminin yan tarafındaki halat deliğine doğru süründü. Ürkmüş yüzler -insan yüzleri- ona baktı. Haplo bakışlarını aşağıya değil, onlara dikti. Maelstrom'a düşmekten onu büyüsünün bile kurtarabileceğinden emin değildi.

Ejder kanadında yürümek. Manevranın ismini Usta Hugh vermişti, Arianus'ta tehlikeli bir işe girişmek ile eşanlamlı olmuş bir deyimdi.

"O kim" diye sordu bir ses.

"Bilmem. Tipine bakarsan insan."

"Mavi derili mi?"

"Tek bildiğim çekik gözlü ve sivri kulaklı olmadığı. Bu bence yeterli," dedi insan, kabul edilmiş bir önderin kararlı ses tonuyla. "Bazılarınız bir el versin."

Haplo halat deliğine uzandı, uzanan güçlü kolları yakaladı. Kollar onu içeri çekti. Şimdi iskele kanadının neden çalışmadığını görebiliyordu. İnsan köleler kargaşadan faydalanarak bağlarından kurtulmuş, muhafızlarını altetmişlerdi. Kılıç ve hançerlerle silahlanmışlardı. Birisi sihirbaz giysileri içindeki genç bir elfin boğazına hançer dayamıştı.

"Sen kimsin? Nereden geldin? O canavarın sırtındaydın..." İnsanlar şüphe dolu, korkmuş ve yarı tehditkar, çevresinde toplanmışlardı.

"Ben bir gizemustasıyım," dedi Haplo.

Korku hayranlığa, sonra umuda dönüştii. "Bizi kurtarmaya mı geldin?" dedi biri, kılıcını indirerek.

"Tabii, elbette," dedi Haplo. "Buraya bir dostu kurtarmaya geldim -bir cüceyi. Yardım edecek misiniz?"

"Cüce mi?" Şüphe geri döndü.

Önderleri olan adam kalabalığı ittirerek yol açtı. Diğerlerinden daha yaşlıydı. Uzun boylu ve kaslıydı. Yaşamlarını koşum içinde, ejder gemilerinin dev kanatlarını işleterek geçirenler gibi geniş omuzları ve kol kasları vardı.

"Lanet cüceden bize ne?" diye sordu, Haplo'yla yüzleşerek.

"Ve bir gizemustası burada ne halt ediyor?"

Harika. Haplo'nun tek istediği mensch mantığı idi zaten. Kapıya darbeler iniyordu. Ahşap parçalandı. Bir baltanın başı kapıyı yardı, yerinden kurtarıldı, yine saplandı.

"Senin planın ne?" diye terslendi Haplo. "Kontrol elinde olduğuna göre, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Aldığı yanıtı bekliyordu zaten.

"Elfleri öldürmeyi."

"Tabii. Ve siz bunu yaparken, gemi Maelstrom'a düşüyor." Gemi ürperdi, güverte tehlikeli bir biçimde yattı. İnsanlar kayıp düştüler, duvarlara ve birbirlerine çarptılar.

"Gemiyi uçurabilecek misiniz" diye bağırdı Haplo, destek için tepesindeki bir kirişe tutunarak.

İnsanlar kuşkuyla birbirlerine baktılar. Önderlerinin yüzü karardı, sertleşti.

"Ölsek ne olur Ama önce onların ruhlarını kıymetli imparatorlarına göndeririz."

Sarig-drax. Sang-drax'ın işiydi bu. Haplo şimdi insanların silahları nasıl elde ettiklerine dair sağlam bir fikre sahipti. Kaos, uyuşmazlık, şiddet, dolu ölüm -Yılan-elfin eti ve içeceği.

Ne yazık ki, Haplo'nun insanlara, kozmik oyunun bir oyuncusu tarafından nasıl kandırıldıklarını anlatmasının zamanı değildi. Ne de sırtlarında kanlı kırbaç yaraları açanları sevmelerini öğretebilirdi.

Çok geç! Sang-drax'ın alaycı sesi Haplo'nun beyninin içinde fısıldadı. Çok geç, Patryrn. Cüce öldü. Onu ben öldürdüm. Şimdi insanlar elfleri, elfler insanları öldürecek. Ve gemi aşağı düşüyor, hepsini ölümlerine götürüyor. Dünyaları da böyle olacak, Patryrn. Senin de böyle olacak.

"Benimle yüzleş, Sang-draxl" diye bağırdı Haplo öfkeyle, yumruklarını sıkarak. "Benimle savaş, lanet olası!"

Bu menscherden bir farkın yok, değil mi, Patryrn Korkunla besleniyorum: Karşılaşacağız -sen ve ben-- ama ben istediğim zammı.

Ses yok oldu. Sang-drax gitmişti. Haplo derisindeki rünlerin kaşınıp yanmasının azaldığını hissetti. Ve yapabileceği bir şey yoktu. Yılan-elfin söylediği gibi, savunmasızdı.

Kapı parçalanıp açıldı. Elfler içeri doluştu. İnsanlar onları karşılamak için ayağa fırladı. Geminin sihirbazını rehin almış adam hançeriyle genç elfin boğazını kesmeye niyetlendi.

"Yalan söyledim!" diye hırladı Haplo, eline gelen ilk menschi yakalayarak. "Ben gizemustası değilim!"

Patryn'in kolunda mavi kırmızı desenler alevlendi, insanın bedenini dans eden rünlerle kapladı. Desenler korku içindeki adamın çevresinde hortum gibi döndü, şimşek hızıyla, savaştığı elfe sıçradı. Şimşek elften arkasındaki insana aktı. İçlerinden bir tek kişi bile çektiği nefesi veremeden rünler halat odasındaki her elfin, her insanın bedeninden geçti, oradan gemi boyunca yayıldı.

Ani, buz gibi bir sessizlik oldu.

"Ben bir tanrıyım," diye bildirdi Haplo sertçe.

Büyü menschleri kıpırtısız bıraktı, kasları kilitlendi, hareketleri dondu, öldürücü darbeler durdu, yumruklar inmeden kaldı. Hançer sihirbazın derisini kanattı, ama onu tutan el daha içeri saplayamadı. Ancak her adamın gözleri hareket edebiliyordu.

Haplo'nun bildirisi ile, menschlerin gözleri donmuş kafalarından kaydı, ona sessiz, savunmasız bir korku ile bakakaldı.

"Ben geri dönene kadar bir yere gitmeyin," dedi Haplo onlara ve hafif, mavi bir ışıltı ile parlamakta olan kıpırtısız bedenlerin çevresinden dolaştı.

Parçalanmış kapının içinden geçti. Gittiği her yerde, tüm gemide büyünün dondurduğu menschlerin huşu dolu gözleri onu takip etti.

Tanrı mı? Eh, neden olmasın. İlk karşılaştıklarında Limbeck onu tanrı sanmıştı.

Tanrı olmayan tanrı, demişti Limbeck ona. Ne kadar da uygun.

Haplo ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş, sanki altındaki bulutların yarattığı dehşet ile sallanıp sarsılan gemide aceleyle ilerledi. Kapıları ittirip açtı, tekmeledi, içeri baktı, ta ki aradığını bulana kadar Jarre kanlı bir yığın halinde, kan kaplı yerde yatıyordu.

“Jarre. Jarre," diye fısıldadı Haplo, gelip Cüce'nin yanında durarak. "Bunu bana yapma." Nazikçe, dikkatle, Jarre'nin yüzünü yukarı çevirdi. Yüzü yara bere içindeydi, gözleri şişip kapanmıştı. Ama onu incelediğinde, kirpiklerinin hafifçe kıpırdandığını fark etti.

Haplo nabzını bulamadı, ama başını göğsüne koyduğunda kalbinin hafifçe attığını işitti. Sang-drax yalan söylemişti. Jarre ölmemişti.

"İyi kız," dedi ona yumuşak bir sesle, onu kollarında kaldırarak. "Birazcık daha dayan."

Ona şimdi yardımcı olamazdı. Hem onu iyileştirecek enerjiyi harcayıp, hem de gemideki menschler üzerindeki büyüsünü sürdüremezdi. Onu sessiz, güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

Haplo baygın, işkence görmüş Cüce'nin bedenini kollarında taşıyarak odadan çıktı. Yavaş yavaş gemide yürüdü. Gözler ona baktı, cüce kızının acınası görüntüsüne kaydı.

"Çığlıklarını duydunuz mu?" diye sordu Haplo menschlere. "Ne yaptınız, güldünüz mü? Onları hala duyabiliyor musunuz? Güzel. Umarım onları uzun, çok uzun bir süre boyunca duyabilirsiniz. Gerçi o kadar zamanınız yok. Geminiz Maelstrom'a düşüyor.

"Peki bu konuda ne yapacaksın, Kaptan" diye sordu, köprüden kaçarken attığı adımının ortasında donmuş adama. "Kanatları çalıştırabilecek tek adamlar olan insanları öldürecek misin? Evet, bu bana mantıklı bir fikir gibi geldi.

"Ya siz, aptallar!" dedi iskele halat odasında kıpırtısız kalan insanlara. "Hadi, elf sihirbazı öldürün. Ancak onun büyüsü sizi havada tutabilir."

Jarre'yi kollarında taşıyan Patryn rünleri söylemeye başladı. Büyü tersine çevrildi, meschleri çevreleyen mavi parıltı üzerlerinden su gibi aktı. Geminin içinde süründü, Haplo'nun çevresinde toplanmaya başladı. Alevalev rünler onu ve ölmekte olan Cüce'yi saran bir çember oluşturdu. Alevler kör ediciydi, yakında duran menschleri gerilemeye, parlak ışığa karşı gözlerini kısmaya zorladı.

"Ben gidiyorum," dedi Haplo onlara. "Kaldığınız yerden devam edin."

KIRKİNCI BÖLÜM
YEDİ OTLAKLAR
ORTA ALEM

Gecenin Lordları pelerinlerini yaydı, gökkubbenin pırıltısı soldu ve öldü. Mercankayanın yumuşak, ışıltılı parlaklığı yüzlerce kamp ateşinin daha parlak ışığı altında kayboldu. Dumanlar yükseldi, havayı yahni ve kızarmış et kokulu bir sis ile doldurdu, kahkaha seslerini, bağırışları, şarkı parçalarını taşıdı. Tarihi bir olaydı, bir kutlama gecesiydi.

Prens Reesh'ahn ile Kral Stephen o gün ittifakın şartları konusunda anlaştıklarını ilan etmişlerdi. Her biri, yüzyıllardır birbirinin boğazına sarılan iki ırkın arasında bir bağ oluşturmaktan dolayı içten bir mutluluk hissettiklerini ifade etmişlerdi.

Geriye yalnızca formaliteler kalmıştı -belgelerin hazırlanması (memurlar parlayan taş lambaların ışığı altında hararetle çalışıyorlardı) ve her şeyi yasal ve geçerli kılmak için imza lanması. İmza töreni bir sonraki devir gerçekleşecekti, her iki taraf belgeleri okumuştu, Kral Stephen ile Kraliçe Anne onları incelemeleri için baronlarına sunmuştu.

Majestelerinin, baronların imzalama taraftarı olacağından kuşkusu yoktu, ama birkaç tatmin olmamış kişi zorla, homurdanarak ve kampın elf tarafına güvensiz bakışlar fırlatarak kabul edebilirdi. Her baron ya Kral Stephen'ın, ya da Kraliçe Anne'nin demir pençesini boğazında hissediyordu. Her baronun çadırından dışarı bakıp Kral'ın özel muhafızlarını -güçlü, kararlı, sadık- görmesi ve o ordunun baronluk toprakları üzerinde yol aldığını hayal etmesi yeterliydi.

Baronlar yüksek, sesle itiraz etmediler, ama geceleyin, çoğunluk kutlamalar yaparken, birkaçı çadırlarında suratını astı, kendi kendilerine o demir pençe gevşeyecek olursa neler olacağını mırıldandılar.

Stephen ve Anne muhaliflerin isimlerini biliyorlardı; buraya bilerek getirilmişlerdi. Kral ve Kraliçe gönülsüz baronlarının evetlerini halkın önünde, kendi kişisel muhafızlarının ve birbirlerinin gözleri önünde vermesini istemişti. Majesteleri o gece kampta dolaşan fısıltıların farkındaydı -ya da kısa süre sonra olacaklardı- çünkü sihirbaz Trian kraliyet çadırında kutlama yapanların arasında değildi. Asi baronlar kendi çadırlarının gölgelerine dikkatle baksalardı, kötü bir şok yaşarlardı.

Stephen ile Anne askerlerinden sağlıklarına içmelerini isteseler ve bunun için şarap verseler de, Kral'ın özel muhafızları da dikkati elden bırakmadılar. Görev başında olanlar -kraliyet çadırı. çevresinde nöbet tutanlar- bu keyfi ancak sabırsızlıkla bekleyebiliyorlardı.

Ama görev başında olmayanlar Majesteleri'nin emrine itaat etmekten memnundu. Bu yüzden kamp neşeliydi, coşkulu bir kargaşa vardı. Askerler ateşlerin çevresinde toplanmış, kahramanlıklarıyla böbürleniyor, hikayeler anlatıyorlardı.. Satıcılar iyi iş yapıyordu.

"Mücevherler, Elf mücevherleri, Aristagon'dan gelme," diye seslendi Usta Hugh, kamp ateşinden kamp ateşine giderek.

"Sen, oradaki! Buraya ge!!" diye bağırdı bir ses.

Hugh itaat etti, ateş ışığına adım attı.

Elinde şarap kapları, askerler övünmelerini bıraktılar ve satıcının çevresinde toplandılar.

"Bakalım nelerin varmış."

"Hemen, şerefli efendilerim," dedi Hugh gösterişle eğilerek. "Evlat, göster onlara."

Satıcının oğlu ateş ışığına adım attı, elinde tuttuğu geniş tepsiyi teşhir etti. Çocuğun yüzü kirliydi ve alnına kadar inen büyük bir başlıkla kısmen gizlenmişti. Askerler oğlana bakmadılar bile; bir satıcının oğlunda ilgilerini ne çekecekti ki? Bakışlan parlak, ışıltılı süslerdeydi.

Köpek oturdu, kaşındı, esnedi, aç gözlerle ateşin üzerinde kızarmakta olan, bir dizi cızırdayan sosise baktı.

Hugh rolünü iyi oynuyordu; daha önce de oynamıştı, fiyatlar üzerinde öyle bir şevkle ve beceriyle pazarlık ediyordu ki, gerçek bir satıcı olsaydı bir servet kazanabilirdi. Pazarlık ederken, bakışları kampın içinde dolanıyor, kraliyet çadırına ne kadar uzakta olduğunu kestirmeye çalışıyor, bir sonraki seferde hangi ateşe gideceğine karar veriyordu.

Hugh pazarlığı bitirdi, mücevherleri dağıttı, fıçıparaları cebine attı, zarar ettiğini söyleyerek yüksek sesle yazıklandı.

“Gel, oğlum," dedi aksi aksi, elini Bane'in omıuna koyarak.

Çocuk kutuyu kapattı ve itaatkarca arkasından yürüdü. Köpek, sosislere son bir özlem dolu bakış fırlattıktan sonra takip etti.

Kraliyet çadırı kampın merkezinde, geniş bir açıklığın ortasında duruyordu. Geniş bir mercankaya şeridi onu kraliyet muhafızlarının çadırlarından ayırıyordu. Kraliyet çadırı büyüktü,

kare şeklindeydi, önünde uzanan bir tentesi vardı. Çadırın çevresinde nöbet bekleyen dört muhafız vardı -her köşede bir tane. Bir çavuş komutasındaki iki muhafız ön girişte duruyordu. Ve Hugh'nun şansına, muhafız yüzbaşısı da oradaydı, alçak sesle, çavuşla günün olaylarını konuşuyordu.

"Gel, evlat. Bakalım nelerimiz kalmış," dedi Hugh sertçe, dinleyen varsa diye. Kamp ateşlerinin ışığından uzakta, kraliyet çadırının karşısında, gölgeli bir nokta seçti.

Bane kutuyu açtı. Hugh kendi kendine mırıldanarak üzerine eğildi. Dikkatle Bane'e baktı. Çocuğun yüzü kamp ateşlerinin ışığında beyaz bir pırıltı gibiydi. Hugh herhangi bir zayıflık, korku, endişe izi aradı.

Katil dehşet içinde, bir aynaya bakıyor olabileceğini düşündü.

Oğlanın mavi gözleri soğuk ve sertti, kararlılıkla parlıyordu. Ona on sene boyunca anne babalık yapmış olan iki kişinin vahşice öldürülmesine tanık olacağı halde yüzünde herhangi bir ifade ya da duygu yoktu. Bakışlarını Hugh'nun yüzüne kaldıran çocuğun dudakları kıvrıldı, gülümsedi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu heyecandan nefes nefese, fısıldayarak.

Hugh'nun yanıt vermek için gerekli sözcükleri bulması bir dakika aldı. Hugh'yu çok uzun zaman önce yapmış olduğu anlaşmayı yerine getirmekten tek alıkoyan oğlanın boynunda asılı tüy tılsım oldu. Iridal'in hatırına, oğlu yaşayacaktı.

"Kral çadırda mı?"

"Anne ve Stephen orada. Biliyorum. Kral ve Kraliçe içeride olmasa çadırın dışında kraliyet korumaları beklemezdi. Korumalar her zaman Kral ve Kraliçe'nin gittiği yere gider."

"Çadırın önünde duran muhafızlara bak," dedi Hugh sertçe. "Aralarından herhangi birini tanıyor musun"

Bane'in bakışları kaydı, gözleri kısıldı. "Evet," dedi bir an sonra. "Şu adamı tanıyonım - yüzbaşıyı. Sanırım çavuşu da tanıyorum. "

"İkisi de seni tanır mı"

"Ah, evet. İkisi de saraya çok girip çıkardı. Kaptan bir seferinde bana oyuncak bir mızrak yapmıştı."

Hugh her şeyin yolunda olduğunu hissetti, kaderin yanında olduğundan, yolunda gitmeyecek hiçbir şey olmayacağından emin olduğu zaman üzerine çöken heyecanlı sıcaklık ile tuhaf sakinliği yaşadı.

Bir daha asla.

"Güzel," dedi. "Mükemmel. Yerinden kıpırdama." çocuğun elini tutarak, yüzünü ışığa çevirdi ve kimliğinin tanınmaması için yüzüne sürdüğü kirleri temizledi. Hugh nazik davranmıyordu; zamanı yoknı. Bane irkildi, ama sessizliğini konıdu.

İşini tamamlayan Hugh yüzü inceledi -sürtme yüzünden yanakları pembeleşmişti, altın bukleler alnının üzerine karmakarışık düşüyordu.

"Artık seni tanırlar." Hugh homurdandı. "Ne söylemen ve ne yapman gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette! Yirmi kez tekrarladık zaten. Sen kendi rolünü oyna, yeter," diye ekledi Bane soğuk ve düşmanca bir bakışla. "Ben kendiminkini yaparım."

"Ah, ben kendi rolümü oynayacağım, Ekselansları." dedi Usta Hugh yumuşak bir sesle. "Senin yüzbaşı ayrılmaya karar vermeden gidelim."

İlerlemeye başladı, bu duraklamadan faydalanıp, dinlenmek için kendini yere atmış olan köpeğe takılıp düşecekti neredeyse. Hayvan geriye sıçradı, boğuk bir ciyaklama kopardı. Hugh patisine basmıştı.

"Lanet hayvan! Kes sesini!" dedi Hugh ona, dik dik bakarak. "Lanet köpeğe burada kalmasını söyle."

"Kalmaz," diye haykırdı Bane kendinden hoşnut bir şekilde, köpeğin boynunu yakalayıp sarılarak. Köpek incinmiş patisini hüzünle teşhir etmekteydi. "O artık benim. Ona ihtiyacım olursa beni koruyacak. Asla bilemezsin. Sana bir şey olabilir ve ben yalnız kalabilirim."

Hugh oğlanı süzdü. Bane bakışlarına karşılık verdi. Tartışmaya değmezdi.

"Gel o zaman," dedi Usta ve kraliyet çadırına yollandılar. Acısını unutan köpek arkalarından yürüdü.

Çadırın içinde Stephen ile Anne bu yolculuğun onlara verdiği birkaç özel dakikadan faydalanıyordu. Hak ettikleri dinlenmeye hazırlanıyorlardı. Elf kampında Prens Reesh'ahn ile yedikleri akşam yemeğinden dönüyorlardı.

"Olağanüstü bir adam bu Reesh'ahn," dedi Stephen, güvenlik ve tören için giydiği zırhı çıkarıyordu.

Kollarını kaldırdı ve kansının göğüs plakasını yerinde duran deri şeritleri çözmesine izin verdi. Normalde, bir askeri kampta bir uşak, yapardı bunu, ama bu gece tüm hizmetkarlar yollanmıştı. Stephen ile Anne'nin birlikte yolculuk ettikleri her seferinde olduğu gibi.

Söylentilere göre, hizmetkarlar Kral ile Kraliçe'yi dövüşürken görmesinler diye yollanıyorlardı. Birçok kez Anne hışımla çadırdan çıkmıştı ve pek çok gece, Stephen da aynısını yapmıştı. Hepsi gösteriydi, sona ermek üzere olan bir gösteri. Bu gece uyumsuzluk uman tüm baronlar hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Anne tokaları açtı, bağları ustalıkla çözdü ve Stephen'ın göğüs plakasını göğsünden ve sırtından kaldırmasına yardım etti. Kraliçe'nin geldiği klan, servetini rakiplerine boyun eğdirerek kazanmıştı. Kadın savaşlardan payını almış, bu kadar rahat olmayan çadırlarda pek çok gece geçirmişti. Ama bu gençliğindeydi, evlenmeden önce. Bu gezintiden büyük keyif alıyordu. Tek kötü tarafı değerli bebeğini arkada, dadısının bakımına bırakmış olmasıydı.

"Reesh'ahn hakkında haklısın, hayatım. Onun içinde bulunduğu durumda çok adam -insan ya da eIf- savaşmazdı," dedi Anne. Stephen'ın geceliği kolunda durdu ve soyunmasını tamamlamasını bekledi. "Bir hayvan gibi yarı aç takip edildi, dostları ihanet etti, kendi babası onu öldürtmek için katiller yolladı. Bak, hayatım, bir halka kopmuş. Tamir ettirmelisin."

Stephen, zincir zırhı omuzlarından kaldırdı, dikkatsizce bir kenara fırlattı. Dönerek, karısının giyinmesine yardım etmesini kabul etti (söylentilere rağmen, Kral'ın zırhıyla uyuduğu doğru değildi!). Sonra karısını kollarına aldı.

"Ama bakmadın bile," diye itiraz etti Anne, yerde yatan zırha bakarak.

"Sabahleyin bakarım," dedi Stephen, karısına şakacı bir güIümseme ile bakarak. "Belki de bakmam. Kim bilir Giymeyebilirim bile. Yarın, ya da öbür gün, ya da ondan sonraki gün giymeyebilirim. Belki zırhı alırım ve Uylandia'nın kenarından aşağı atarım. Barışa bir adım kaldı, sevgili karım. Kraliçem."

Elini uzatarak uzun saçlarını serbest bıraktı ve omuzlarının üzerine yaydı. "Hiç bir adamın ve kadının savaş giysileri giymediği bir dünyaya ne derdin?"

"İnanmazdım," dedi Anne, içini çekip başını sallayarak.

"Ah, Stephen, öyle bir dünyadan şimdi bile çok uzağız.

Agah'ran, Reesh'ahn'ın söylediği gibi zayıflamış ve çaresiz olabilir. Ama elf imparatoru kurnazdır ve sadık fanatikler var çevresinde. Tribus imparatoduğuna karşı vereceğimiz savaş uzun ve kanlı olacak. Ve bizim halkımız içindeki hizipler.....

"Hayır, bu gece olmaz!" Stephen sözcüklerini dudakları ile susturdu. "Bu gece olmaz. Bu gece yalnızca barıştan bahsedeceğiz, bizim görecek kadar yaşamayacağımız, ama kızımıza miras bırakacağımız bir dünyadan bahsedeceğiz."

"Evet, bu hoşuma gitti," dedi Anne, başını kocasının geniş göğsüne dayayarak. "O gelinliğinin altına zincir zırh giymek zorunda kalmayacak."

Stephen başını arkaya attı ve bir kahkaha patlattı. "Ne şoktu ama! Asla unutamayacağırn. Gelinime sarıldım ve kendi çavuşlarımdan birine sanldığımı sandım! Yatarken yastığının altına hançer koymayı ne zaman bıraktın?"

"Benim pişirdiğim yemekleri yemeden önce bir çeşniciye tattırmayı bıraktığın zaman," dedi Anne kısaca.

"Sevişmemizin tuhaf bir heyecanı vardı. Sonuna kadar yaşayacağımdan hiç emin olamazdım."

"Sana aşık olduğumu ne zaman anladım, biliyor musun?" dedi Anne, aniden ciddileşerek. "Bebeğimiz, küçük oğlumuz kaybolduğu zaman. Uyandığımızda yerinde bir başka bebek bulmuştuk.

"Şşş, böyle şeylerden bahsetme," dedi Stephen, karısına sıkı sıkı sarılarak. "Kötü sözler yok. Her şey geçti, bitti."

"Hayır, bitmedi. Hiç haber almadık.....

"Nasıl alabiliriz? Elf topraklarından mı? İçini rahatlatmak için, Trian'a gizlice soruşturmasını söyleyeceğim."

"Evet, lütfen yap." Anne rahatlamış gibiydi. "Ve şimdi, Majesteleri, eğer beni bırakırsanız, soğuğu uzakta tutmak için şarap ısıtacağım."

"Şarabı boşver," diye mınldandı Stephen, burnunu onun boynuna dayayarak. "Düğün gecesini tekrar yaşayalım."

"Askerler dışarıda beklerken mi?" Anne utanmış görünüyordu.

"O gece bu bizi rahatsız etmemişti, hayatım."

"Çadın tepemize indirme!, amcamın beni öldürdüğünü sanıp neredeyse seni kılıcı ile biçmesi de utandırmamıştı. Onu zor durdurdum. Artık biz ağırbaşlı, evli bir çiftiz. Şarabını iç ve yatağa git."

Stephen gülerek onu bıraktı ve sıcak şaraba baharat katarken sevgi dolu bakışlarla izledi. Geldi, karısının yanına oturdu, bir tutam saçını aldı ve öptü.

"iddiaya girerim çadırı yine tepemize yıkabilirim," dedi takılarak.

"BiIiyorum," diye yanıt verdi karısı. Ona gülümseyerek baktı ve şarabını uzattı.

KlRKBİRİNcİ BÖLüM
YEDİ OTLAKLAR
ORTA ALEM

"Durun!" diye haykırdı kraliyet muhafızları mızraklarını kaldınp biri uzun, biri kısa, pelerinIerine sarınmış iki yabancının önünde çatarak. Majesteleri'ni saran çelikten çembere çok yaklaşmışlardı. "Uzaklaşın. Burada işiniz yok."

"Hayır, var," diye haykırdı tiz bir ses. Bane başındaki başlığı indirdi ve kamp ateşlerinin ışığına adım attı. "Yüzbaşı Miklovich! Benim! Prens. Geri döndüm! Beni tanımadın mı?"

Çocuk başını çatılmış mızrakların altından uzattı. Sesi duyan Yüzbaşı hayretle kaşlarını çatarak döndü. O ve çavuş gecenin içine gözlerini diktiler. Ateş ışığı çelik kılıçlardan, mızrak uçlarından, parlak zırhlarından yansıyor, görmeyi güçleştiren garip gölgeler yaratıyordu. İki muhafız ellerini kıvranan çocuğa uzatacak oldular, ama -Bane'in sözleri üzerine- tereddüt ettiler, birbirlerine baktılar, sonra omuzlarının üzerinden yüzbaşılarına baktılar.

Miklovich öne çıktı, yüz ifadesi sert ve inanmazdı. "Ne oyun oynuyorsun, bilmiyorum, afacan, ama sen..." Sözlerinin geri kalanı bir ıslıkla kayboldu.

"Belamı versin," dedi Yüzbaşı, çocuğu dikkatle inceleyerek. "Olabilir mi bu Yaklaş, evlat. Sana ışık altında bir bakayım. Muhafızlar, bırakın geçsin."

Bane, Hugh'un elini tuttu, adamı yanında sürüklemeye başladı. Muhafızlar mızraklarını kaldırdı, yolu tıkadı. Askerlerin bacaklarının altından sürünüp geçmiş, dili bir karış dışarıda, ilgi ile izlemekte olan köpeğe kimse bakmıyordu.

"Bu adam hayatımı kurtardı!" diye bağırdı Bane. "Beni buldu. Kaybolmuştum, açlıktan ölecektim. Gerçekten prens olduğuma inanmadığı halde bana baktı."

"Bu doğru mu, Ekselansları" diye sordu Hugh, eğitimsiz bir köylünün yaltaklanan tavrı ve ağır aksanı ile. "Ona inanmadığım için affedin beni. Deli olduğunu sanmıştım. Köyün bilgesi, deliliği tedavi etmenin tek yolunun onu buraya getirmek ve anlamasını sağlamak olduğunu söyledi..."

"Ama ben deli değilim! Ben prensim!" dedi Bane sevimli bir heyecan ile. Altın bukleleri pırıldadı, gözleri kıvılcımlandı. Kayıp çocuk eve dönmüştü. "Söyle ona Yüzbaşı Miklovich.

Ona kim olduğumu söyle. Onu ödüllendireceğime söz verdim. Bana karşı çok nazik davrandı."

"Atalar adına!" diye soludu Yüzbaşı, Bane'e bakarak. "Bu Ekselansları gerçekten!"

"Öyle mi" Hugh'nun ağzı hayretle açık kaldı. Şapkasını kaptı, başından çıkardı ve elinde bükmeye başladı. Bir yandan da çelikten çemberin içine doğru yanaşıyordu. "Bilmiyordum, Ekselansları. Beni affedin. Gerçekten de çocuğun deli olduğu düşünmüştüm."

"Seni affetmek mi!" diye tekrarladı Yüzbaşı sırıtarak. "Servet kazanacaksın. Volkaran'daki en zengin köylü sen olacaksın."

"Sevinçli bir alamet, Majesteleri!" diye seslendi Yüzbaşı. "Gelin ve görün!"

Kral'ın muhafızları kavuşmayı izlemek için döndü. Gevşemişlerdi, sırıtıyorlardı, elleri silahlarının üzerinde dikkatsizdi. Bane Hugh'nun talimatlarını dikkatle uygulamış, katili içeri çekmişti. Çocuk Hugh'un kılıcı tutacak kolunu bıraktı, çeviklikle yana, katilin yolundan uzağa kaydı. Kimse "köylüye" bakmıyordu. Tüm gözler altın saçlı prens ile çadırın kapısı üzerindeydi. Stephen ile Anne'in telaşla girişe ilerlediklerini duyabiliyorlardı. Anne baba ile çocuk birazdan birbirlerine kavuşacaktı.

Yüzbaşı, Hugh'nun biraz ilerisinde -sağında- ve çadıra doğru hoplaya zıplaya ilerlemekte olan Bane'in bir iki adım gerisinden yürüyordu. Köpek heyecan içinde unutulmuş, arkalarından geliyordu.

Çavuş çadır kapısını sonuna kadar açtı ve kenara bağlamaya başladı. Hugh'nun solundaydı.

Mükemmel, diye düşündü Hugh. Pelerininin ve bol satıcı paçavralarının altındaki eli kemerine doğru gitti, kısa kılıcın kabzası üzerine kapandı -bir katil için kötü bir silah seçimiydi. Geniş, düz ucu ışığı yansıtacaktı.

Stephen girişte belirdi, gözlerini kırpıştırarak kamp ateşlerinin parıltısına alıştırmaya çalıştı. Arkasında, cüppesine sarınan Anne omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ne oldu.. ."

"Orada neler oluyor" dedi Kral Stephen'ın sesi çadırın içinden. "Alarm mı var"

Bane öne fırladı, kollarını açtı. "Anne! Baba!" diye haykırdı neşeyle.

Stephen soldu, yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Sendeleyerek geriledi.

Bane kusursuzdu. Bu noktada dönecek, Hugh'ya kızacak, katili öne çekecekti. Sonra çocuk Usta'nın öldürücü darbesinin önünden çekilecekti. Böyle prova yapmışlardı.

Ama Hugh kendisine düşen kısmı berbat etti.

Ölecekti. İki, 'belki üç nefeslik ömrü kalmıştı. Sonunda ölüm kolaylıkla' gelecekti. Gırtlağına ya da göğsüne saplanan bir kılıç. Muhafızlar krallarını öldürmek üzere olan bir adama karşı riske girmeyeceklerdi. .

"Hayatımı kurtaran adam bu, baba," diye bağırdı Bane.

Döndü, katile uzandı.

Hugh kılıcını yavaşça, beceriksizce çekti. Onu yükseğe kaldırdı, ateş ışığında parıldamasına izin verdi, dikkat çekici bir kükreme kopardı. Sonra kendini Stephen'a doğru fırlattı.

Kral'ın muhafızları hızla, içgüdüyle harekete geçtiler. Kılıcın parıldamasını gördüler, katilin bağırışını duydular, mızraklarını bıraktılar ve onu yakalamak için arkadan saldırdılar.

Yüzbaşı, Hugh'nun kılıcını elinden düşürdü, kendi kılıcını çekti, tam Hugh'ya arzu ettiği hızlı ölümü verecekti ki, iri, tüyIü bir şekil ona çarptı.

Kulakları dikilmiş, gözleri parlak, köpek olayları ilgi ile izliyor, heyecanın tadını çıkarıyordu. Ani bir hareketlilik, bağırışlar ve kargaşa hayvanı ürküttü. Adamlar korku, gerilim ve tehlike

kokuyordu. Köpeği ittirip kaktırdılar, üzerine bastılar. Ve sonra yüzbaşının Hugh'ya doğru atıldığını, köpeğin dost bildiği adama zarar vermek üzere olduğunu gördü.

Çeneleri Yüzbaşı'nın kılıç kolu üzerinde kapandı. Hayvan adamı yere yıktı. İkisi birbirlerine takılıp düştüler; köpek hırlıyor, Yüzbaşı hayvanın vahşi saldırısını savuşturmaya çalışıyordu.

Kral'ın muhafızları Hugh'yu sıkıca yakalamışlardı. Çavuş, kılıcı elinde, katilin işini bitirmek için fırladı.

"Dur!" diye gümbürdedi Stephen. İlk şaşkınlığından kurtulmuş, Hugh'u tanımıştı.

Çavuş durdu, kralına baktı. Kaptan yerde yuvarlandı, köpek onunla, bir fareyle oynar gibi oynuyordu. Aklı karışan, katilin yüzündeki ifadeye takılan Stephen öne çıktı.

"Ne..."

Hugh dışında hiç kimse Bane'e bakmıyordu.

Çocuk Hugh'un kılıcını yerden almış, Kral'a doğru arkadan yaklaşıyordu.

"Majesteleri.: ," diye haykırdı Hugh, kendini kurtarmak için çabalayarak.

Çavuş kılıcının kabzası ile kafasına~bir darbe indirdi. Sersemleyen Hugh kendisini tutsak alan adamın kollarında yere yığıldı. Ama Anne'in dikkatini çekmişti. Tehlikeyi gördü, ama eyleme geçemeyecek kadar uzaktaydı.

"Stephen!" diye haykırdı.

Bane kılıcın kabzasını iki küçük eliyle tuttu.

"Ben kral olacağım!" diye haykırdı öfke içinde ve kılıcı tüm gücüyle Stephen'ın sırtına sapladı.

Kral acıyla haykırdı, öne doğru sendeledi. Elini inanamayarak sırtına uzattı, kendi kanını parmaklarında hissetti. Bane hançeri kurtardı. Stephen yere yuvarlandı. Anne çadırdan fırladı,

Aptallaşan, gördüklerine inanamayan çavuş elleri kanla ıslanmış çocuğa bakakaldı. Bane kılıcı tekrar kaldırdı, öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandı. Anne kendisini yaralı kocasının üzerine fırlattı.

Bane, elinde kılıç ona doğru atıldı.

Çocuğun bedeni kasıldı, gözleri irileşti. Kılıcı düşürdü, elleriyle boğazını tuttu. Nefes alamıyor gibiydi, ağzını açıp kapatıyordu. Yavaş yavaş, korkuyla, arkasına döndü.

"Anne" Boğuluyordu, konuşacak nefesi yoktu, sözcüğü dudakları şekillendirmişti.

Iridal karanlıklardan çıktı. Yüzü solgun ve kararlıydı. Dehşet verici bir sessizlik içinde, dehşet verici bir amaç için hareket ediyordu. Sanki gece nefesini içine çekiyormuş gibi, tuhaf bir fısıltı gecenin içinde tısladı.

"Anne!" Bane tıkandı, dizlerinin üzerine çöktü, elini yalvarırcasına uzattı. "Anne, yapma..."

"Üzgünüm, oğlum," dedi kadın. "Beni affet. Seni kurtaramam. Kendi sonunu kendin hazırladın. Ben yalnızca yapmam gerekeni yapıyorum."

Elini kaldırdı.

Bane ona aciz bir öfke içinde, dik dik baktı, sonra gözleri yuvarlandı, yere yığıldı. Küçük beden ürperdi, sonra kıpırtısız kaldı.

Kimse kıpırdamadı, kimse konuşmadı. Zihinler, şimdi bile inanılmaz görünen olayları kavramaya çalıştı. Tehlikenin sona erdiğini hisseden köpek saldırısını bıraktı. lridal'in yanına giderek, burnunu soğuk eline sürttü.

"Babasının ne olduğuna karşı gözlerimi kapattım," dedi Iridal, dinlemesi azap veren alçak bir sesle. "Bane'in ne hale geldiğine karşı gözlerimi kapattım. üzgünüm. Bunların olmasını hiç istememiştim. O... o... öldü mü?"

Yakında duran bir asker çocuğun yanında diz çöktü, elini Bane'in göğsüne koydu. Bakışlarını Iridal'e kaldırdı ve konuşmadan başını salladı.

"Çok uygun. Sizin çocuğunuz da böyle ölmüştii, Majesteleri," dedi Iridal içini çekerek, bakışları Bane'in üzerinde, Anne ile konuşarak. "Bebek Yüksek Alem'in seyrek havasını soluyamadı. Elimden geleni yaptım, ama zavallı şey boğulup öldü."

Anne ağlayarak nefes verdi, başını çevirdi, yüzünü elleriyle kapattı. Çabalayarak dizlerinin üzerine kalkan Stephen kollarını ona doladı. Dehşet ve şok içinde, yerde yatan küçük bedene baktı.

"Bu adamı bırakın," dedi Iridal, boş bakışları Hugh'ya giderek. "Kral'ı öldürmeye niyeti yoktu."

Kral'ın muhafızları kuşkulu görünüyordu, Hugh'ya karanlık bakışlarla baktılar. Katil başını eğmişti. Başını kaldırmadı. Artık kaderini umursamıyordu.

"Hugh bilerek beceriksiz bir cinayet teşebbüsünde bulundu," dedi Iridal onlara. "Oğlumun ihanetini size... ve bana gösterecek bir teşebbüs. Başardı," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Ayağa kalkmış olan Yüzbaşı Kral'a soru dolu bakışlarla baktı. Kirli ve darmadağındı, ama bunun dışında zarar görmemişti.

"Söylediğini yap, Yüzbaşı," diye emretti Stephen, acıyla inleyerek ayağa kalkarak. Kısa nefesler alıyordu. Karısı kollarını ona dolamış, yardım ediyordu. "Bu adamı bırakın. Kılıcını kaldırdığı an, anladım..." Kral yürümeye çalıştı, düşecek gibi oldu.

"Bana yardım edin!" diye haykırdı Kraliçe Anne, ona destek olarak. "Trian'ı çağırın! Trian nerede Kral kötü yaralandı."

"O kadar da kötü değil, hayatım," dedi Stephen, gülümsemeye çalışarak. "Ben.. bundan daha kötü yaralar aldım..." Başı yana düştü, karısının kollarında yığıldı.

Yüzbaşı bayılan Kral'a destek olmak için koştu, ama nöbetçinin sesinin çınladığını duyunca durdu ve korku içinde döndü. Bir gölge ateş ışığında hareket etti. Çelikler çarpıştı. Endişeli muhafızlar eyleme geçti. Yüzbaşı ve çavuş kılıçlarını kaldırdılar, Majesteleri'nin önüne geçtiler. Stephen yere düşmüştü, Anne korumak için üzerine eğilmişti.

"Sakin olun, benim, Trian," dedi genç sihirbaz, karanlığın içinde maddeleşerek.

Hugh'ya, ölü çocuğa ve ölü çocuğun annesine bir bakış, sihirbaza durumu anlatmaya yetti. Sorularla zaman harcamadı, bir kez başını salladı ve kontrolü ele aldı.

"Acele edin. Majesteleri'ni çadırına taşıyın, kapıyı kapatın. Çabuk, başka biri görmeden!"

Büyük ölçüde rahatlamış görünen Yüzbaşı emirler haykırdı. Muhafızlar Kral'ı içeri taşıdı. Çavuş çadır kapısını indirdi, dışarıda nöbete durdu. Genç sihirbaz Anne'e rahatlatıcı sözler söylemek için birkaç dakika durdu, sonra onu çadıra, sıcak su ve sargı hazırlamaya gönderdi.

"Siz, beyler," dedi Trian, kralın muhafızlarına dönerek.

"Yaşamlarınız üzerine, bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz."

Askerler başlarını salladılar, selam verdiler.

"Nöbetçileri iki katına çıkarsak mı, Magicka" diye sordu suratı küle dönmüş çavuş.

"Kesinlikle hayır," diye terslendi Trian. "Her şey normal görünmeli, anlıyor musun? Kan kokusu alan kurt saldırır." Oğlunun bedeni üzerinde kıpırdamadan duran Iridale baktı. "Siz, ateşi söndürün. Cesedi örtün. Ben dönene kadar kimse buradan ayrılmayacak. Nazik olun, beyler," diye öğütledi, yine lri dal'e bakarak.

Anne çadır kapısında belirdi, endişeyle onu aradı. "Trian. .." diye başladı.

"Geliyorum, Majesteleri. Şşş, içeri girin. Her şey yoluna girecek." Sihirbaz kraliyet çadırına seğirtti.

"Biriniz benimle gelsin." Çavuş ve muhafız Trian'ın emirlerini, yerine getirmek ve cesedi örtrnek için harekete geçti. "Bir pelerin getirin."

Hugh başını kaldırdı.

"Ben icabına bakarım," dedi.

Çavuş adamın perişan, gri ve elmacık kemiğini neredeyse açığa çıkaracak kadar derin bir yaradan sızan kanla kaplı yüzüne baktı. Gözleri çatılmış, gür kaşlarından görünmez olmuştu; ancak nöbet ateşlerinin karanlıkların derinliklerinden gelen ışığını yansıtan iki minik alev noktasıydı. Çavuş'un yolunu kapattı.

"Yana çekil," diye emretti Çavuş öfkeyle.

"Ben giderim, dedim."

Çavuş sihirbaz kadına baktı -solgun ve kıpırtısızdı. Ayaklanın dibinde, yerde yatan küçük bedene baktı, sonra bakışlarını karanlık ve sert katile çevirdi.

"Git, o zaman," dedi Çavuş, belki de rahatlayarak. Bu tuhaf insanlarla ne kadar az işi olursa, o kadar iyiydi. "İhtiyacın olan... bir şey var mı?"

Hugh olumsuz anlamda başını salladı. Dönerek Iridal'in yanına yürüdü. Köpek sessizce kadının yanında duruyordu. Hugh yaklaşırken kuyruğu hafifçe sallandı.

Arkasında, askerler ateşe su attı. Bir tıslama geldi, kıvılcımlar havaya uçuştu. Karanlık hepsini kapladı. Çavuş ve adamları kraliyet çadırına yaklaştı.

Mercankayanın solgun, inci parıltısı Bane'in yüzünü aydınlattı. Gözleri kapalıydı -doğadışı hırsının ve nefretinin ışığı sönmüştü- sıradan bir küçük çocuk gibi görünüyordu, derin bir uykuya daImış, sıradan yaramazlıklarda dolu bir günün rüyasını gören bir çocuk gibi. Yalnızca kan lekeli elleri yanılsamayı açığa vuruyordu

Hugh kendi perişan pelerinini çıkardı, Bane'in üzerine örttü. Konuşmadı. Iridal kıpırdamadı. Askerler pozisyon aldılar, hiçbir şeyolmamış gibi çelikten çemberi tamamladılar. Ötede, şarkı sözleri duyabiliyorlardı; kutlama devam ediyordu.

Trian çadırdan çıktı. Ellerini kavuşturarak hızla Iridal ve Hugh'nun yapayalnız, ölü ile bekledikleri yere yürüdüler.

"Majesteleri yaşayacak," dedi Sihirbaz.

Hugh homurdandı, elinin arkasını kanayan yanağına bastırdı. Iridal ürperdi, gözlerini Trian'a kaldırdı.

"Yarası ciddi değil," diye devam etti Trian. "Kılıç hayati organları sıyırmış, kaburgalardan dönmüş. Kral büyük kan kaybetmiş, ama bilinci açık ve rahat bir şekilde dinleniyor. Yarın imza törenine katılacak. Solgunluğunun ve yavaş hareket etmesinin mazereti olarak kutlama ve elf şarapları ile geçen geceyi göstereceğiz. Bunun gizli kalması gerektiğini size söylememe bile gerek yok."

Sihirbaz birinden diğerine baktı, dudaklarını ıslattı. Yerdeki pelerinle örtülmüş şekle bir bakış fırlanı, sonra bir daha bakmaktan kaçındı.

"Majesteleri minnetlerini ve... üzüntünüzü paylaştıklarını iletmemi istediler. Sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar..." "O zaman kes sesini," dedi Hugh.

Trian kızardı, ama sessiz kaldı.

"Oğlumu, yanımda götürebilir miyim" diye sordu Iridal, solgun ve soğuk bir tavırla.

"Evet, Leydi Iridal," diye yanıt verdi Trian nazikçe. "En iyisi bu olur. Nereye götüreceğinizi sormama izin verirseniz..."

"Yüksek Alemler'e. Cenaze ateşini orada yakacağım. Kimse bilmeyecek."

"Ya sen, Usta Hugh" Trian bakışlannı katile çevirdi ve onu dikkatle inceledi. "Sen de onunla mı gideceksin?"

Hugh yanıt verip vermemek konusunda kararsız görünüyordu. Elini yine yanağına koydu, sonra kanla ıslanmış bir şekilde çekti. Kana bir an görmeden baktı, sona yavaş yavaş elini gömleğine sildi.

"Hayır," dedi sonunda. "Yerine getirmem gereken bir başka anlaşmam var."

Iridal kıpırdandı, ona baktı. Hugh ona bakmadı. Kadın yavaşça içini çekti.

Trian ince dudaklarla gülümsedi. "Elbette, bir başka anlaşma. Bu da bana, bunun için paranı ödemediğimizi hatırlattı. İnanıyorum ki, Majesteleri hak ettiğini düşünecektir. Parayı nereye göndereyim?"

Hugh eğildi, Bane'in pelerinle örtülmüş bedenini kollarına aldı. Kan lekeli bir küçük el gevşekçe kaba kefenin altından düştü. Iridal eli tuttu, öptü, nazikçe çocuğun göğsüne koydu.

"Stephen'a söyle," dedi Hugh. "Kızına versin. Çeyiz olarak, benim armağanım."

KIRKİKİNCİ BÖLÜM
RAHM
DREVLİN
AŞAĞI ALEM

Limbeck yirmi dakika içinde yirminci kez gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Gözlüklerini önündeki masaya fırlattı, bir sandalyeye çöktü, onlara dik dik baktı. Onları kendisi yapmıştı. Onlarla gurur duyuyordu. Hayatında ilk defa, bu gözlüklerle, açıkça görebilmişti -her şey keskin ve odaklı, belirsiz lekeler, görünmez dış hatlar olmadan. Limbeck hayranlıkla bakarak (şu anda ne kadar görebiliyorsa) ve onlardan tiksinerek gözlüklere baktı.

Onlardan nefret ediyordu, küçük görüyordu. Ve onlar olmadan hareket etmeye cesaret edemiyordu. Ona korkunç başağrıları vermeye başlamışlardı. Ağrı gözlerinin arkasında başlıyor, kafasının içinden geçen küçük 'lektrik çakanlar gibi çakıyordu. 'Lektrik çakanlar, zamanı kafatasında bamlayarak ölçen dev bir çekici uyandırıyordu.

Ama şimdi halkını açıkça görebiliyordu, açlıktan süzülen, her geçen gün daha da kötüleşen bir korku ile gerilen yüzlerini görebiliyordu. Yıksı-diksi'nin hareket etmeyi reddettiği, kapalı kaldığı, sessiz kaldığı her gün daha da büyüyordu korkuları. Ve Limbeck halkına gözlüklerin ardından baktığı zaman, çaresizliği gördüğü zaman, nefretle doluyordu.

Bunu onlara yapan elflerden nefret ediyordu. Jarre'i sürükleyip götüren ve şimdi onu öldürmekle tehdit eden elflerden nefret ediyordu. Yıksı-diksi'yi öldüren elflerden ya da her ne ise onlardan nefret ediyordu. Nefret ettiği zaman, karın kasları burkuluyor, kıvrılıyor, ciğerlerinin üzerine kapanıyor ve bu daralma yüzünden nefes alamıyordu. Sonra büyük ve ihtişamlı savaşlar planlıyordu, halkına güzel, tutkulu söylevler veriyordu. Ve bir süre, onlar da nefret ediyorlardı, üşüdüklerini, açlıklarını, dehşet verici sessizlikten korktuklarını unutuyorlardı. Ama zaman içinde Limbeck'in susması gerekiyordu ve sonra cüceler evlerine dönüp, çocuklarının ağlamasını dinlemek zorunda kalıyorlardı.

Sonra acı bazen o kadar kötü oluyordu ki, kusuyordu. Kusmayı bitirdiği zaman, iç organlarının olması gereken yerlerine kaydıklarını hissediyordu. Hayatın eskiden nasıl olduğunu hatırlıyordu. Devrimden önce, Limbeck neden, diye sormadan önce, tanrı olmayan, Haplo olduğu anlaşılan tanrıyı bulmadan önce. Limbeck Jarre'yi, onu ne kadar özlediğini, onun kendisine sersem demesini ve sakalını çekmesini hatırlıyordu.

Neden sorusunun iyi bir soru olduğunu biliyordu. Ama sorunun yanıtı belki de o kadar iyi bir yanıt değildi.

"Çok fazla neden var," diye mırıldandı kendi kendine (artık konuştuğu tek kişiydi, cücelerin çoğu artık yakınında olmaktan fazla hoşlanmıyordu ve bunun için onlan suçlayamazdı, çünkü kendisi de kendisinin yakınında olmaktan fazla hoşlanmıyordu). "Ve yanıt yok. Sormam aptalcaydı. Artık doğrusunu biliyorum. Mesela: O benim! Çek ellerini! Bana onu ver, yoksa kafanı kırarım ve Ah, öyle mi? Eh, sen de öyle!"

Sersem olduğundan beri çok yol katetmişti.

Limbeck başını masaya koydu, somurtarak gözlüklerinin yanlış tarafından baktı. Bu her şeyi daha uzak ve küçük göstermek gibi ilginç ve rahatlatıcı bir etkiye sahipti. Sersemken çok daha mutluydu.

İçini çekti. Hepsi Jarre'nin suçuydu. Neden koşarak Çıkıp elflere kendini yakalaştmıştı ki Çıkmasaydı, Limbeck bu durumda olmayacaktı. Elfleri, Yıksı-diksi'yi yok etmekle tehdit ediyor olacaktı.

"Zaten yapamazdım bunu," diye mınldandı. "Bu Gegler asla kıymetli makinelerine zarar vermez. Elfler bunu biliyor. Tehdidimi ciddiye almıyorlar. Ben..." Limbeck dehşet içinde durdu.

Gegler. Halkına Gegler demişti. Kendi halkına. Ve sanki onları gözlüklerin yanlış tarafından görüyor gibiydi -uzak, küçük.

"Ah, Jarre! Diye inledi Limbeck. "Keşke bir sersem olsaydım!"

Uzanarak kendi sakalını şiddetle, acıyla çekti, ama aynı etkiyi yaratamadı. Jarre sakal çekme işine sevgisini katıyordu. Sersemken onu seviyordu.

Limbeck gözlükleri kaptı, kmlacaklarını umarak masaya frılattı. Kırılmadılar. Miyop gözlerle çevresine baktı ve sertçe, çılgınca, bir çekiç aradı,. Tam çekiç olduğunu sandığı bir şey bulmuş ve aslında tüylü bir toz alma çubuğu aldığını anlamıştı ki, kapısının dışında yüksek, panik dolu bağrışmalar duydu.

"Limbeck, Limbeck," diye uludu bir ses. Sesin Lof'a ait olduğunu fark etti.

Masaya çarpan Limbeck gözlüklerini aradı, hafifçe yamuk taktı ve elinde tüylü tozlukla kapıyı açtı.

"Ee? Ne oluyor? Meşgulolduğumu görmüyor musun?" dedi önemli Sesi ile. Bu günlerde halkını bu şekilde başından savıyordu.

Lof fark etmedi. Acınası bir durumdaydı, sakalı çılgınca her yöne dikilmişti, saçları dimdik olmuştu, giysileri darmadağındı. Ellerini ovuştumyordu. Bir cüce ellerini ovuşturmaya başlamışsa, durum umutsuz demektir. Uzun dakikalar boyunca konuşamadı, ancak başını sallamayı, ellerini ovuşturmayı, inlemeyi başarabildi.

Limbeck'in gözlükleri tek kulağından sarkıyordu. Onları çıkardı, yelek cebine tıktı, Lof'un omzunu nazikçe okşadı. "Sakin ol, ihtiyar. Ne oldu?"

Cesaretlenen Lof yuktundu, ürpererek nefes aldı. “Jarre," demeyi başardı. "Jarre. Ölmüş. Elfler onu öldürmüş. Ben... onu g-g-gördüm, Limbeck!" Başını ellerine gömen Lof hıçkırarak ağlamaya başladı.

Her şey sessizdi. Sessizlik Limbeck'ten geliyor, duvarlardan sıçrıyor, ona geri dönüyordu. Lof'un ağlamasını bile duymuyordu artık. Hiçbir şey duymuyordu. Yıksı-diksi uzun zamandır sessizdi. Artık Jarre de sonsuza dek sessiz kalacaktı. Her şey çok, çok sessizdi.

"Nerede o?" diye sordu ve somyu sorduğunu bildiği halde, kendi sesini duymadı.

"F-fapprika'da," diye guruldadı Lof. "Yanında Haplo var. O... o ölmediğini söylüyor... ama ben biliyomm... ben gördüm.. ."

Limbeck Lof'un ağzının kıpırdadığını, sözcükleri şekillendirdiğini gördü. "Yalnızca bir sözcüğü anladı -"Fapprika."

Gözlüklerini çıkardı, sıkıca burnuna ve kulaklarına oturttu ve Lof'u yakaladı. Onu yanında sürükleyerek, Fapprika'ya giden gizli tünellere yollandı.

Yürürken, yolda gördüğü tüm cüceleri topladı. "Benimle gelin," dedi onlara. "Elfleri öldüreceğiz."

Haplo'nun büyüsü onu Fapprika'ya, Drevlin üzerinde, gemisi dışında açıkça zihninde görebildiği tek yere getirmişti. Gemisini düşünmüştü. Gemisine gelse, Jarre’nin hayatını kurtarabilir, onu halkına geri verebilir, sonra kendi halkına dönebilirdi. Abarrach’a yelken açar, bir kez daha lordunu yılanların onu, herkesi kullandığına ikna etmeye çalışırdı.

Gemi fikri zihinde yalnızca kısa bir süre kaldı, sonra bıraktı. Sang-drax ve yılanlar bir şey planlıyorlardı -büyük, korkunç bir şey. Arianus için yaptıklan planlar yolunda gitmiyordu. Haplo ya da Iridal'in kaçmasını beklemiyorlardı, Kenkarileri hesaplarına dahil etmemişlerdi. Iridal'in Orta Alem'de yarattığı her ne iyi etki varsa, tersine çevirmek için bir hamle yapacaklardı. Haplo yılanların bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin edebiliyordu.

Fapprika'nın içinde, Yemleyen heykelinin yanında maddeleşti. Jarre'yi yavaşça heykelin kaidesinin üzerine koydu ve hızla çevresine bakındı. Derisi hafifçe parlıyordu, onu ve Cüce'yi buraya getiren büyüden kalan, ama aynı zamanda onu uyaran bir parıltı. Yılanlar yakındaydı. Aşağıda olduklarını tahmin etti, gizli mağaraların içinde.

Daha yakın tehlikelere gelince, Fapprika'da konuşlanmış elf askerleri ile yüzleşmeye bile hazırdı, heykelin çevresinde nöbet bekleyen herhangi birini hemen halledebilirdi. Onun yoktan maddeleştiğini görünce hayretler içinde kalırlardı. O şok anında, onları altedebilirdi.

Ama orada hiç kimse yoktu. Heykelin kaidesi yine kapanmıştı, altındaki tüneli örtmüştü. Elfler hala Fapprika'da dolanıyorlardı, ama dev binanın ön tarafında, heykelden olabildiğince uzakta toplanmışlardı.

Parlayanlambalar karanlıktı, Fapprika'nın bu kısmı karanlığa bırakılmıştı.

Haplo heykelin, Patryn'in derisinden yayılan mavi ışığı yansıtan yumuşak yüzüne baktı. Yüzde Alfred'i gördü. "Halkından bu şekilde korkulması seni üzerdi, değil mi, benim sakar dostum?" diye sordu Patryn. Sonra gölgeler kıpırdadı, Haplo heykelin başlığının altında Samah'ın sert yüzünü gördü. "Ama sen korkularının uygun bir saygı davranışı olduğunu düşünürdün."

Jarre inledi ve kıpırdandı. Haplo yanında diz çöktü. Heykel onları elflerden gizliyordu. Herhangi biri o tarafa bakacak olsa -Haplo'nun olası olmadığını düşündüğü birşeydi bu- ancak yumuşak ve solgun, mavi bir parıltı göreceklerdi, o kadar yumuşak ve solgun ki, muhtemelen gözlerinin kendilerini aldattığını düşünecek ve unutacaklardı.

Ama başka gözler izliyordu, Haplo'nun hesaba katmadığı gözler.

"J -Jarre!" diye nefes verdi dehşet dolu bir ses.

"Lanet olsun!" diye küfretti Haplo ve döndü.

Karanlıktan iki şekil çıktı, cücelerin gizli tünellerine giden, yerdeki delikteydiler.

Elbette, diye. fark etti Haplo, Limbeck elflere gözkulak olmak için casuslar görevlendirmiş olmalıydı. Cüceler gizlice merdivenleri çıkabilir, karanlıkta oturabilir, ciddi bir riske girmeden eIflerin hareketlerini izleyebilirlerdi. Bunun tek dezavantajı, heykelin altından, aşağıdaki yılanlardan yayılan korku duygusuydu.

Haplo cücelerin heykele yaklaşmak konusunda tereddüt ettiklerini, yalnızca dehşetleri ve Jarre için endişelenmeleri yüzünden o tarafa geldiklerini fark etti.

"Bir şeyi yok," dedi Haplo onlara, paniği engellemek için kendinden emin konuşmaya çalışarak. Bir bağırış ile her şey biterdi. Tüm bir elf ordusu ile başa çıkması gerekirdi. "Şimdi kötü görünüyor, ama ben..."

"Ölmüş!" dedi Cüce gözlerini)arre'den ayırmadan. "Elfler onu öldürmüş."

"Limbeck!" dedi arkadaşı. "Limbeck'e... söylemeliyiz."

Haplo daha tek kelime söyleyemeden ikisi dönüp fırladılar, Fapprika zemininde seğirterek tünel girişine koştular, Haplo merdivende tangırdayan ağır çizmelerin sesini duydu; metal kapağı kapatmayı unutmuşlardı.

Güzel. Çok güzel. Eğer Limbeck'i tanıyorsa, Haplo kısa süre sonra Drevlin'deki cücelerin yarısını burada görecekti. Eh, zamanı geldiğinde ilgilenirdi onlarla.

Jarre'nin üzerine eğilerek ellerini tuttu, kendi varlığının çemberini uzattı, Jarre'yi onun bir parçası yaptı. Desenlerin parıltısı şiddetlendi, Haplo'nun sağ elinden Jarre'nin sol eline aktı. Haplo'nun sağlığı, gücü, onun içine doldu. Jarre'nin acısı ise Haplo'nun içine.

Acının geleceğini biliyordu Haplo, onu almak için hazırdı. Chelestra'daki elf delikanlısı Devon'ı iyileştirirken de aynı şeyi yaşamıştı. Ama bu daha korkunçtu, acı çok daha fazlaydı ve -eğer yılanlar acının zaman içinde ona ulaşacağını biliyormuş gibi- çektiği işkence onu Labirent'e geri götürdü.

Yine keskin pençeli ve yırtıcı gagalı zalim kuşlar etiyle beslendi, iç organlarını parçaladı, derimsi kanatları ile onu dövdü. Haplo dişlerini sıktı, gözlerini kapattı, kendine defalarca bunun gerçek olmadığını söyledi ve Jarre'yi sıkı sıkı tuttu.

Ve Jarre'nin gücünün bir kısmı -onu hayatta tutan güç ve cesaret- Haplo'nun Içine aktı.

Haplo inledi, ürperdi, ümitsizce ölmek istedi, acı ve korku o kadar kötüydü. Ama kararlı, güçlü eller onun ellerini tuttu. Bir ses konuştu, "Tamam. Her şey geçti. Ben buradayım."

Ses bir kadına aitti, bir Patryn'e. Biliyordu. Onun sesi! Ona geri gelmişti. Burada, Labirent'te, sonunda onu bulmuştu. Yılanları uzaklaştırmıştı. Haplo güvendeydi, onunlaydı, şimdilik.

Ama yılanlar geri gelecekti ve korumaları gereken çocuk vardı... onların çocuğu.

"Çocuğumuz" diye sordu ona. "Çocuğumuz nerede?"

"Haplo" dedi ses, şaşkın şaşkın. "Haplo, beni görmüyor musun Benim, Jarre..."

Haplo doğnılup oturdu, nefes aldı. Yüzü ile aynı seviyede, dişi bir cücenin korkmuş ve endişeli yüzü vardı -ve titreyen yan sakalları. Haplo'nun hayal kırıklığı, neredeyse acısı kadar büyüktü. Gözlerini kapattı, omuzIarı çöktü. Her şey çok umutsuzdu. Nasıl devam edebilirdi? Neden devam etsindi? Başarısız olmuştu, kadını, çocuklarını, halkını hayal kırıklığına uğratmıştı,]arre'nin halkını hayal kırıklığına uğratmıştı...

"Haplo!" Jarre'nin sesi sert geliyordu. "Sersemleşme. Kendine gel."

Haplo gözlerini açtı, bakışlarını yanında duran Jarre'ye kaldırdı. Kadının elleri seğiriyordu. Haplo, eğer bir sakalı olsaydı, Jarre'nin şu anda onu çekiyor olacağını tahmin etti. -Limbeck'i kendine getirmek için her zaman kullandığı tedavi.

Haplo sessizce güIümsedi, ayağa kalktı. "Afedersin," dedi. "Neredeydim ben? Bana ne yaptın?" diye sordu Jarre, ona şüpheyle bakarak. Yüzü soldu, korkmuş göründü. "Elf... elf bana zarar verdi." Yüz ifadesi şaşkınlaştı. "Ama bir elf değildi o. Korkunç bir canavardı, kırmızı gözleri..."

"Biliyorum," dedi Haplo.

"Gitti mi Gitti, değil mi" dedi jarre, umutla neşelenerek.

"Sen onu kovdun."

Haplo ona sessizce baktı.

Jarre başını salladı, umutları sönmüştü, "Gitmedi mi"

"Hayır, burada. Aşağıda. Ve onlardan çok var. Çok fazla.

Elf, Sang-drax, onlardan yalnızca bir tanesiydi. Benim geldiğim gibi, dünyanıza girebiliyorlar."

"Ama nasıl..." diye inledi jarre.

"Şşş!" Haplo elini kaldırdı.

Ayak sesleri, pek çok ayağa, çizmeli ayaklara ait sesler aşağıda gümbürdüyordu -cücelerin gizli girişinin altında. Öfkeyle bağrışan gür sesler tünellerde yankılanıyordu. Ağır çizmeli ayaklar Fapprika'ya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ses Drevlin'i süpüren fırtınaların gümbürtüsü gibiydi, Fapprika zemininin altında kabarıyordu. Haplo elflere doğnı hızlı bir bakış fırlatarak cücelere doğnı koştu. Elf askerler ayağa fırlamış, silahlarını kapmışlardı, subayları emirler bağırmaya başlamıştı. Beklenen cüce saldırısı gerçekleşmekteydi. Elfler hazırlıklıydı.

Haplo tünel girişine ulaştı ve neredeyse üzerine sıçrayan bir cüce dalgası tarafından yere yıkılacaktı. Elfler telaşla yatakları deviriyor, barikat kuruyordu. Fapprika kapıları açılmış, yağmur yüklü bir rüzgar içeride esiyordu. Şimşekler parıldıyor, gökgürültüsünün çatırtısı cücelerin bağırışlarını boğuyordu. Birisi elfçe, tüm cüce toplumunun silahlandığını haykırdı. Bir subay hep bunu beklediğini, artık küçük "Gegleri" imha edebileceklerini bağırdı.

Limbeck Haplo'nun yanından fırladı. En azından Haplo onun Limbeck olduğunu tahmin etmişti. Cüce'nin yüzü nefret, öfke ve öldürme tutkusu ile çarpılmıştı. Burnunun üzerine sağlamca oturttuğu ve uzun bir ip parçası ile kafasının çevresine bağladığı gözlükleri olmasa Haplo Cüce'yi tanımayacaktı. Bir elinde kötücüI görünüşlü bir savaş baltası, diğerinde ise anlaşılamaz bir şekilde, tüylü bir toz alma sopası taşıyordu.

Limbeck Haplo'nun yanından fırladı ve takipçisi cüceleri çılgın bir koşu ile disiplinli elflerin ilerleyen saflarına götürdü.

"Jarre'nin öcünü alacağız!" diye bağırdı Limbeck.

"Jarre'nin öcünü alacağız!" diye yanıt verdi cüceler tek bir gümbürdeyen ses halinde.

"Benim öcümün alınmasına ihtiyacım yok!" diye bağırdı Jarre tiz bir sesle, Yemleyen heykelinin kaidesinde durduğu yerden. "Elfler değildi! Limbeckl" diye uludu, ellerini ovuşturarak. "Sersemleşme!"

Eh, daha önce bir kez işe yaradı, diye düşündü Haplo ve herkesi yerinde donduracak büyüyü serbest bırakmak için elini uzattı. Ama büyü dudaklarında öldü. Koluna baktı, rünlerin parlak,

canlı bir mavi ile yandığını gördü, aralarında kırmızılar olduğunu gördü, derisinin uyarı ile alevlendiğini hissetti.

Yemleyen heykeli hayata döndü, kıpırdamaya başladı.

Jarre çığlık attı, dönen kaidede dengesini kaybetti ve heykelin üzerinde durduğu yükseltiye yuvarlandı. Limbeck onun bağırmasını duymamıştı, ama çığlığını duydu. Koşusunun ortasında durdu, sese döndü, Jarre'in ayağa kalktığını gördü, yavaş yavaş açılan Yemleyen heykelini gördü.

Yılanların önünde, tünelden dışarı yayılan korku ve dehşet cüce ilerleyişini durdurmak konusunda Haplo'nun büyülerinden daha etkili olmuştu. Cüceler durdular, korku ile deliğe baktılar. Öfke ve cesaret sızıp gitti, onları soğuk titreyen kabuklar halinde bıraktı. Tünel girişinden daha uzakta olan elfler neler olup bittiğini tam olarak göremiyorlardı, ama dev heykelin, kaidesi üzerinde hareket ettiğini görebiliyorlar, çıkarttığı gümbürtüyü duyabiliyorlardı. Onlar da korkuyu hissettiler. Barikatlarının arkasında çöktüler, silahlarını yakaladılar, soru dolu gözlerle, endişeyle subaylarına baktılar. Subaylar sert ve huzursuzdu.

"İşe yaramayacak, Sang-drax," diye bağırdı Haplo. Köpeğin kulakları aracılığı ile Trian ile konuşan Hugh'nun sesini duyabiliyordu. Iridal'in acı dolu sözlerini duyabiliyordu. "Yenildin! Bane öldü. İttifak korunacak. Barış gelecek. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok!"

Ah, evet, var, dedi Sang-drax, Haplo'nun kafasının içinde fısıldayarak. İzle.

Jarre yarı sendeleyerek, yarı koşarak Limbeck'in yanına gitti.

"Kaçmamız lazım!" diye haykırdı, ona toslayıp neredeyse yere yıkarak. "Herkese söyle. Gitmek zorundayız. Korkunç çok korkunç bir canavar geliyor. Orada yaşıyor! Haplo dedi ki..."

Limbeck korkunç bir canavarın geldiğini biliyordu. Karanlık, kötü, iğrenç bir canavar. Kaçması gerektiğini biliyordu, herkese canını kurtarmak için kaçmalarını emretmesi gerektiğini biliyordu, ama sözcükleri telafftız etmeyi beceremiyordu. Çok korkuyordu. Ve net bir biçimde göremiyordu. Gözlükleri kaşlarından damlayan ter yüzünden buğulanmıştı. Ve onları çıkaramıyordu. Kafasına bağladığı ip düğümlenmişti ve düğümü açmak için elinde tuttuğu savaş baltasını bırakmaya cesaret 'edemiyordu.

Delikten karanlık şekiller, korkunç varlıklar boşandı. Onlar... Onlar...

Limbeck gözlerini kırpıştırdı, yenleriyle gözlüklerini ovuşturdu.

"Ne... ne bu, Jarre" diye sordu.

"Ah, Limbeck!" Jarre derin, titrek bir nefes aldı. "Limbeck... bu biziz!"

KlRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN
AŞAĞI ALEM

Bir cüce ordusu heykelin altındaki tünelden çıktı.

"Fena değil, Sang-drax," diye mırıldandı Haplo hınçlı bir hayranlık ile. "Hiç de fena değil. Herkesin kafasını karıştır."

Yılanlar, Drevlin cücelerine her açıdan benziyorlardı -giysileri, görünüşleri, taşıdıkları silahlar. Elflere duydukları nefreti haykırıyorlar, arkadaşlarını saldırıya geçmeleri için cesaretlendiriyorlardı. Gerçek cüceler bocalamaya başlamışlardı. Yeni gelenlerden korkuyorlardı, ama korkuları elflere karşı duydukları korku ile karışmaya başlamıştı ve kısa süre sonra birini diğerinden ayıramamaya başlayacaklardı.

Ve bir cüceyi bir diğerinden de ayırt edememeye başlayacaklardı.

Ama Haplo ayırt edebiliyordu. Yılanları ele veren kızıl parıltıları görebiliyordu, ama bunu gerçek cücelere nasıl açıklayabilirdi, onları nasıl uyarabilir, nasıl ikna edebilirdi? İki cüce ordusu birleşmek üzereydi. Elflere saldıracaklar, onları altedecekler, Drevlin'den süreceklerdi. Ve sonra cüce kılığındaki yılanlar makineye, Yıksı-diksi'ye, Arianus'taki tüm ırkların yaşamlarının bağlı olduğu makineye saldıracaklardı.

Parlak bir hamle. İnsanlar ile elfler birleşmişse ne olmuş?

Reesh'ahn ile Stephen Tribus imparatorluğunu yıkacaksa ne olmuş Cücelerin Yıksı-diksi'yi yok ettikleri, Orta Alem'i sudan mahrum bıraktıkları duyulacaktı. İnsanlar ile elflerin, onu kurtarmak için cüceler ile savaşmaktan başka çaresi kalmayacaktı...

Kaos. Sonsuz savaş. Yılanlar güçlenecekti, yenilmez olacaktı.

"Onlara inanmayın! Onlar biz değil!" diye haykırdı Jarre tiz bir sesle. "Onlar cüce değil. Onlar elf de değil. Beni incitenler onlardı! Onlara bak, Limbeck. Onlara bakI"

Limbeck gözlüklerindeki buğuyu silmeye çalıştı.

Sinirlenen Jarre gözlükleri yakaladı, hızla çekip ipi kopardı. Limbeck'in burnundan çekip yere fırlatu.

"Ne yaptın?" diye kükredi Limbeck öfke içinde.

"Artık görebilirsin, seni sersem! Onlara bak! Bak!"

Limbeck miyop gözlerle ileriye baktı. Cüce ordusu artık uzun, akıcı bir yığın halinde birleşmiş, karanlık bir bulanıklık olmuştu. Yığın kabarıyor, titreşiyor, sayısız kırmızı göz ile ona dik dik bakıyordu.

"Dev bir yılan!" diye bağırdı Limbeck, savaş baltasını kaldırarak. "Dev bir yılan bize saldırıyor!"

"Sahi mi" diye sordu Lof kafası kanşmış bir şekilde, kafasını öne arkaya, yukarı ve aşağı çevirerek. "Nerede"

"Burada," dedi Haplo.

Imperanon'dan çaldığı elf kılıcını çeken Patryn en yakınında duran kırmızı gözlü cüceye saldırdı. Kılıca işlenmiş rünler alevaldı, metal parladı. Kılıçtan, Cüce'nin başına mavi kırmızı bir alev çağlayanı aktı.

O artık bir cüce değildi.

Dev, düz, yılansı bir beden -kadim ve korkunç- yukarı yükseldi, Cüce'nin bedeninden, bir tohumdan fışkıran dev bir bitkiymiş gibi fışkırdı. Yılan gözle görülemeyecek bir hızla şekillendi. Kuyruğu kırbaç gibi şakladı, kılıca çarptı, onu havaya fırlattı. Silahın rün büyüsü bozulmaya başladı, desenler kırıldı, havada ufalandı -halkaları kırılan bir zincir gibiydi.

Haplo geriye, sallanan kuyruktan uzağa sıçradı ve silahnı almak için fırsat kolladı. Bunu beklemişti -saldırısı çok hızlı, gelişigüzelolmuştu. Büyüsü üzerinde yoğunlaşmaya zamanı olmamıştı. Ama amacına ulaşmıştı. Amacı yılanı öldürmek, hatta yaralamak bile değildi. Onu gerçek şeklini göstermeye zorlamak, onun büyüsünü bozmak istemişti. En azından artık diğerleri yılanı olduğu haliyle göreceklerdi.

"Çok akıllıca, Patryn," dedi Sang-drax, Yılan-elf'in zarif şekli kırmızı gözlü cücelerin arasında yavaşça yillildü. "Ama onlann ölümü dışında ne elde edeceksin ki?"

Cüceler dehşet içinde inlediler, tepelerinde yükselen yaratıktan kaçmak için birbirlerini ezmeye başladılar.

Haplo, Yılan'ın savrulan kuyruğunun altında yana kaçtı ve kılıcını yakaladı. Geriye çekilerek Sang-drax ile yüzleşti. Arkadaşlarının, korkaklığından utanan birkaç cüce Patryn'in yanına geldi. Diğer cüceler, ellerinde borular, savaş baltaları, bulabildiği her ne silah varsa onlarla, çevresine toplandı.

Ama cesaretleri kısa ömürlüydü. Yılanların geri kalanı mensch bedenlerini terk etmeye başladılar. Karanlık onların tıslamaları, pis çürüme kokularıyla doldu. Kırmızı gözlerin ateşi alevlendi. Bir baş yere daldı, bir kuyruk savruldu. Dev çeneler, bir cüceyi kaldırdı, onu çok yukarıdaki Fapprika tavanına kadar kaldırdı, sonra çığlık çığlığa yere bıraktı. Yılanların en iyi silahı -korku- cüce saflarında zehir gibi yayıldı.

Cüceler panik içinde bağrıştılar, silahlarını düşürdüler. Yılanlara en yakın olanlar deliğe doğru çekildiler, ama yoldan yeterince hızla çekilemeyen kardeşlerinden bir duvarla karşılaştılar. Yılanlar acele etmeden orada burada bir cüce yakaladılar ve yüksek sesle, korkunç bir şekilde ölmelerine özen gösterdiler.

Cüceler Fapprika'nın ön tarafına doğru çekildiler, ama elf barikatları ile karşılaştılar. Elf destek kuvvetleri gelmeye başlamıştı, ama -seslere bakılırsa- Fapprika'nın dışında cüce direnişi ile karşı karşıya kalmışlardı. Elfler ve cüceler Yıksı-diksi'nin çarkları ve dişlileri arasında birbirleri ile savaşıyordu. Bu sırada Fapprika'nın içinde kaos hüküm sürüyordu.

Elfler, yılanların cücelerin yaptığı bir şey olduğunu haykırıyordu. Cüceler yılanların, elflerin büyülü bir numarası olduğunu söylüyordu. İki gnıp birbirlerine saldırdılar, yılanlar onları cesaretlendirdi, birbirlerini katletmeye kışkırttı.

Yalnızca Sang-drax şeklini değiştirmemişti. Narin elf yüzünde bir güıümseme ile Haplo'nun önünde duruyordu.

"Ölmelerini istemezsin," dedi Haplo, kılıcı elinde hazır, rakibini dikkatle izleyerek ve bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışarak. "Çünkü onlar ölürse, siz de öIürsünüz."

"Doğru," dedi Sang-drax, kılıcını çekip Haplo'ya doğru ilerleyerek. "Onları öldürmeye niyetimiz yok, hepsini değil. Ama sen, Patryn. Artık bizi beslemiyorsun. Bizi kurutmaya başladın, bir 'yük, bir tehdit oldun."

Haplo hızla çevresine bir göz attı. Ne Limbeck, ne de Jarre'yi görebiliyordu, panik içindeki dalgaya kapılıp uzağa sürüklendiklerini tahmin etti.

Şimdi Yemleyen heykelinin yanında, yalnız duruyordu, Heykel görmeyen gözlerle, metal yüzünde donmuş aptalca bir sertlik ve merhamet ifadesiyle kan dökülmesini izliyordu,

"Her şey umutsuz, dostum," dedi Sang-drax. "Onlara bir bak. Evrende hüküm sürecek kaosun bir öngörünüşü bu. Daima. Sonsuza kadar. Ölürken bunu düşün..."

Sang-drax kılıcını savurdu. Metal, Yılan'ın büyüsünün donuk, kırmızımsı ışığı ile parladı. Patryn'in desenlerinin büyülü zırhını hemen aşamazdı, ama onu zayıflatmaya çalışacak, hırpalayacaktı.

Haplo darbeyi karşıladı, çelik çeliğe çarptı. Bir elektrik akımı Yılan'ın kılıcından Haplo'nun kılıcına aktı, kabzada kabardı, Haplo'nun avuçlarına -rünlerin korumadığı kısmına- ve oradan kollarına geçti. Büyüsü sarsılmıştı. Kılıcı bırakmamak için mücadele etti, ama bir başka elektrik akımı elini yaktı, kaslarının, sinirlerinin seğirmesine, dans etmesine sebep oldu. Eli artık işlemiyordu. Kılıcı düşürdü, faydasız kolunu sallayarak heykele doğru geri çekildi.

Sang-drax yaklaştı. Haplo'nun beden büyüsü içgüdüyle onu konumak için harekete geçti, ama Yılan'ın kılıcı kolaylıkla zayıflayan kalkanı aştı, Haplo'nun göğsünü yardı.

Kılıç yürek rününü, merkezi deseni, Haplo'nun gücünü aldığı, varlığının çemberinin başlangıcı olan rünü kesti.

Yara derindi. Kılıç eti. kesti, göğüs kemiğini açığa çıkardı. Normal bir adam, bir mensch için ölümcül olurdu. Ama Haplo onun bir ölüm darbesi olduğunu anlamıştı, Sang-drax'ın büyülü kılıcı yalnızca etini kesmemişti. Haplo'nun büyüsünü yaralamış, onu savunmasız bırakmıştı. Dinlenmek, kendisini iyileştirmek, rünleri yeniden yapılandırmak için zaman ayırmazsa, Yılan'ın bir sonraki saldırısı işini bitirecekti.

"Ve bir Sartanın ayaklarının dibinde öleceğim," diye mırıldandı Haplo sersem sersem, kendi kendine, başını heykele kaldırarak.

Kan serbestçe akıyor, gömleğinin önünü ıslatıyor, ellerinden, kollarından aşağı akıyordu. Desenlerinin mavi ışığı soluyor, azalıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, savaşamayacak kadar yorgundu... ümitsizdi. Sang-drax haklıydı. Durum umutsuzdu.

"Hadi, bitir işimi," diye hırladı Haplo. "Ne bekliyorsun?" "Çok iyi biliyorsun, Patryn," dedi Sang-drax nazik bir sesle. "Korkunu istiyorum!"

Elf şekli değişmeye başladı, organları korkunç bir şekilde birbirine karıştı, kaygan derili, salya kaplı bir bedene dönüştü. Gittikçe parlaklaşan kırmızı bir ışık dik dik Haplo'ya baktı. Etini yırtmak, kemiklerini kırmak, onu yok etmek için tepesinde dikilen dev yılan başını görmek için başını kaldırmaya ihtiyacı yoktu.

Aklına Labirent geldi, ölümctil bir şekilde yaralandığı zaman. Nasıl ölmek için uzandığı, ne kadar yorgun olduğu, canının ne kadar yandığı. . .

"Hayır," dedi Haplo.

Elini uzatarak, kılıcının kabzasını yakaladı. Onu sol elinde beceriksizce tutarak, yavaş yavaş ayağa kalktı. Kılıçta rün parlamıyordu. Büyüsünün gücü kaybolmuştu. Kılıç basit, süssüz mensch çeliği idi, çentiklenmiş, hırpalanmıştı. Haplo öfkeliydi, ama korkmuyordu. Ve eğer ölümüne koşuyorsa, belki de korkusunu geçebilirdi.

Haplo Sang-drax'a doğm koşmaya başladı, vuracak kadar yaşamayacağını bildiği darbe için kılıcını kaldırdı.

Savaşın başında, Limbeck Civatasıkan yerde elleri ve dizleri üzerine çökmüş, gözlüklerini bulmaya çalışıyordu.

Savaş baltasını düşürmüştü, halkının korku dolu bağırışlarına dikkat etmiyordu. Yılanların tıslamasına ve kıvranmasına dikkat etmedi (onun için yalnızca gölgeli lekelerdi onlar). Çevresinde devam eden savaşa, yerinde korku ile kök salmış Lofa dikkat etmedi. Limbeck tepesinde dikilmiş, onu tüylü toz sopası ile dövmekte olan Jarre'ye hiç dikkat etmedi.

"Limbeck! Lütfen! Birşeyler yap! Halkımız ölüyor! Elfler ölüyor! Dünya ölüyorl Birşeyler yap!"

"Yapacağım, lanet olsun!" diye bağırdı himbeck ona hırsla, elleri çılgınca yerleri aranırken. "Ama ilk önce görmeyi başarmalıyım!"

"Daha önce de göremiyordun!" diye haykırdı Jarre ona. "Sende sevdiğim buydu işte!"

Yılan'ın gözlerinin ışığını yansıtan iki cam parçası kırmızı kırmızı yandı. Limbeck onları kavramaya çalıştı, ama parmaklarının dibinden fırladılar.

Jarre'nin bağırışı ile i'çinde donduğtı korkudan kurtulan Lof kaçmak için dönmüş, kazayla gözlükleri tekmelemiş, ungır mıngır yerde yuvarlanmalarına sebep olmuştu.

Limbeck gözlüklerin arkasından daldı, tombul karnının üzerinde kaydı. Bir cücenin bacaklarının altından süründü, bir başkasının ayak bileklerinin çevresinden uzandı. Gözlükler canlanmış gibiydi, aksi aksi, uzanayamacağı yerlere gidiyorlardı. Çizmeli ayaklar Limbeck'in parmaklarını ezdi. Topuklar yan tarafını tekmeledi. Lof panik dolu bir haykırış ile yere devrildi, poposu gözlükleri santimetrelerle kaçırdı. Limbeck baygın Lofun üzerinden aştı, talihsiz cücenin yüzüne dizini dayadı, vahşice uzandı.

Dikkati gözlüklerin üzerinde olan Limbeck Lofu neyin korkuttuğunu görmedi. Zaten Limbeck fazla şey de göremezdi, belki üzerine doğru inen iri, gri, pullu bir yığın. Parmak uçları gözlüklerinin tel çerçevesine dokunuyordu ki, aniden, kabaca arkadan yakalandı. Güçlü eller yakasını tuttu, onu havaya fırlattı.

Jarre Limbeck'in arkasından koşmuş, korku dolu cüce kalabalığının arasından geçerek onu yakalamaya çalışmıştı. Bir an onu gözden kaybetti, sonra yine buldu -Lofun üzerinde yatıyordu, ikisi birden o korkunç yılanlardan birinin bedeni tarafından ezilmek üzereydi.

Öne fırlayan Jarre, Limbeck'in yakasını tuttu, onu kaldırdı ve tehlikeden uzağa fırlattı. O kurtulmuştu, ama gözlükleri kurtulamamıştı. Yılanın bedeni yere yığıldı. Yer sarsıldı, cam parçalandı. Saniyeler içinde Yılan, gözleri kurbanlarını arayarak yine yükseldi.

Limbeck kamının üzerinde uzanmış, nefes almaya çalışıyor, ama pek başaramıyordu. Jarre'nin aklında yalnızca tek bir düşünce vardı -Yılan'ın kırmızı gözlerini onlardan uzak tutmak. Limbeck'i yine yakasından yakaladı ve Yemleyen heykeline doğnı sürüklemeye başladı (onu kaldıramıyordu).

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Fapprika'daki bir başka savaşta, Jarre heykelin içine sığınmıştı. Yine yapacaktı bunu. Ama Limbeck'i hesaba katmamıştı.

"GözIüklerim!" diye haykırdı Limbeck, ciğerlerine çekebildiği ilk nefesle.

Öne atıldı, kendisini Jarre'nin elinden kurtardı." ve neredeyse Sang-drax'ın arkaya savrulan kılıcı tarafından başından edilecekti. Jarre'ye doğru sendeleyerek geriledi. Jarre onu yakaladı, heykelin kaidesine, yanına çekti.

"Haplo!" diye bağırmaya başladı Jarre, sonra telaşla bağrışını yuttu. Patryn'in dikkati düşmanı üzerinde yoğunlaşmıştı; Jarre'nin sesi dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramayacaktı.

Gözlerini birbirlerine dikmişler, ne Haplo, ne de düşmanı heykelin kaidesine çökmüş, kıpırdamaya korkan iki cüceyi fark etmişti.

Limbeck neler olup bittiği hakkında fazla fikre sahip değildi. Onun için her şey bir ışık, hareket ve kafa karıştırıcı izlenimler karmaşasıydı. Haplo bir elfle savaşıyordu ve sonra elf bir yılan yutmuş gibi oldu, ya da belki tam tersi olmuştu.

"Sang-draxl" diye soludu Jarre ve Limbeck sesindeki korkuyu, dehşeti işitti.

jarre Limbe.ck'e doğru büzüldü. "Ah, Limbeck," diye fısıladı mutsuzca. "Haplo'nun işi bitti. ÖIüyor, Limbeck."

"Nerede" diye bağırdı Limbeck sinirle. "Göremiyoruml"

Ve bir sonraki an, jarre yanından ayrılıyordu.

"Haplo beni kurtardı. Ben de onu kurtaracağım."

Yılan'ın kuyruğu savruldu, Haplo'ya çarptı, elindeki kılıcı düşürüp onu yere yıktı. Haplo sersemlemiş bir biçimde, acılar içinde, kan kaybından zayıflamış, bedeninde nefes kalmamış bir halde yatıp kaldı. Sonu, bir sonraki darbeyi bekledi. Ama darbe gelmedi.

Bir cüce. kızı tepesinde dikilmiş, onu koruyordu. Meydan okurcasına, korkusuzca, yan sakallan titreyerek, her iki eliyle bir savaş baltası tutarak duran Jarre Yılan'a öfkeyle baktı.

"Defol," dedi. "Defol, bizi rahat bırak."

Yılan, Cüce'yi görmezden geldi. Sang-drax'In bakışları ve dikkati Patryn üzerinde yoğunlaşmıştı.

Jarre öne sıçradı, baltay! Yılan'ın kokuşmuş etine savurdu.

Balta derine saplandı. Yaradan pis bir salya aktı.

Haplo ayağa kalkmaya çalıştı. Yaralanmış, acı içindeki Yılan, baş belası böcekten kurtulmak, sonra Patryn'i halletrnek için Jarre'ye saldırdı.

Yılan'ın başı Cüce'ye doğru daldı. jarre yerinden kıpırdamadı, baş, baltası ile aynı hizaya gelene kadar bekledi. Yılan'ın dişsiz ağzı sonuna kadar açılmıştı. Jarre beceriksizce bir tarafa sıçrayarak baltasını savurdu. Baltanın keskin ağzı YıIan'ın alt çenesine çarptı, darbenin gücü baltanın başını etininderinliklerine gömdü.

Sang-drax acı ve öfke içinde uludu, baltadan kurtulmaya çalıştı, ama Jarre baltaya sıkı sıkı tutunuyordu. Sang-drax, Cüce'nin bedenini yere yapıştırmayı, hedefleyerek başını kaldırdı.

Haplo kılıcını yakaladı, kaldırdı.

“Jarre!" diye haykırdı. "Bırak şunu! Bırak!"

Cüce baltanın sapını bıraktı, yere yuvarlandı.

Sang-drax baltadan kurtuldu. Bu önemsiz yaratığın ona bu kadar acı vermesine öfkelenen Yılan saldırdı, Jarre'yi ikiye bölmek için çenelerini açtı.

Haplo kılıcını Yılan'ın parlak kırmızı gözüne sapladı.

Kan fışkırmaya başladı. Yarı kör, acı ve öfkeden çılgına dönmüş, artık düşmanının korkusundan güç alamayan Yılan ölümcül bir öfke içinde dövündü.

Haplo sendeledi, düşecek oldu. "jarre! Merdivenlere!" diye inledi.

"Hayır!" diye haykırdı Jarre. "Limbeck'i kurtarmam gerek!" ve yok oldu.

Haplo arkasından gidecek oldu. Ayağı Yılan'ın kanında kaydı. Düştü, acıyla merdivenlerden aşağı kaydı, tutunamayacak kadar zayıftı.

Uzun, çok uzun bir süre düşmüş gibi geldi.

Savaştan habersiz, Jarre'yi arayan Limbeck elleriyle yoklayarak Yemleyen heykelini dolaştı, neredeyse aniden ayaklarının dibinde beliren deliğe yuvarlanacaktı. Kan, karanlık ve söktüğü çorabına, Otomaton'a giden tüneli görüyordu. O oda, elfleri, cüceleri, insanları bir arada gördüğü gizemli oda da oradaydı. Çevresine bakındı, yerde elfler ile cüceleri bir arada gördü. Ölmüşlerdi.

Çaresiz bir "neden" sorusu dudaklarına geldi, ama asla telaffuz e.dilmedi. Hayatında ilk defa, Limbeck açıkça gördü. Ne yapması gerektiğini gördü.

Ceplerini aranan Limbeck, gözlüklerini temizlemek için kullandığı beyaz kumaş parçasını buldu ve havaya kaldırıp sallamaya başladı. "Durun," diye bağırdı, sessizlik içinde yüksek ve güçlü çıkan bir sesle. "Savaşmayı bırakın. Teslim..oluyanız."

KİRKDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
FAPPRİKA
AŞAGI ALEM

Elfler ve cüceler durup Limbeck'e baktılar, kiminin kafası karışmıştı, kimi kaşlarını çatmıştı, kimi kuşkuluydu, ama hepsi hayretler içindeydi. Genel şaşkınlıktan faydalanan Limbeck heykelin kaidesine tırmandı.

"Hepiniz kör müsünüz?" diye bağırdı. "Bunun sonunu göremiyor musunuz? Hepimiz öleceğiz. Biz durdurmazsak, dünyamız ölecek." Elini elflere doğnı uzattı. "Ben Başat Usta'yım. Benim sözüm yasadır. Konuşacağız, pazarlık edeceğiz. Siz elfler Yıksı-diksi'yi alabilirsiniz. Ve söylediğimde içten olduğumu kanıtlayacağım. Aşağıda bir oda var." Tünele işaret etti. "Siz elflerin makineyi çalıştırabileceği bir oda. Göstereceğim..."

Jarre haykırdı. Limbeck aniden tepesinde yükselen dev bir kütle, üzerinde Maelstrom'un rüzgarı gibi esen zehirli bir tıslama hissetti. .

"Çok geç!" diye kükredi Sang-drax. "Bu dünyada barış olmayacak. Siz hayatta kalmak için savaşırken yalnızca kaos ve dehşet olacak. Arianus'ta, su yerine kan içmek zonında kalacaksınız! Makineyi yok edin!"

Yılan başı, ürkmüş Cüce'nin üzerinden geçti ve Yemleyen heykeline çarptı.

Fapprika'da yankılı, derin ve ürpertili bir tanglrtı çınladı. Yemleyen heykeli" yüzyıllardır ayakta duran, sayısız cücenin tapındığı, hayran olduğu sert ve sessiz Sartan şekli sarsıldı, kaidesinin üzerinde sallandı. Öfke içinde savrulan Yılan tekrar daldı, Yemleyen bir tangırtı daha kopardı, sarsıldı, titredi, sonra yere devrildi. .

Düşüşünün yankılı gümlemesi Fapprika'da kıyamet davulu gibi çaldı.

Tüm Drevlin'de, yılanlar 'lektrik çakanları yıkmaya, üfleyen-düdükleri parçalamaya, harika makineyi metal parçaları haline getirmeye başladılar. Cüceler geri çekilmeyi bıraktılar, silahlarını aldılar, dönüp yılanlarla yüzleştiler.

Elfler neler olduğunu gördüler, aniden gözlerinin önüne yukarıdaki alemlere boş olarak yelken açan su gemileri geldi. Büyülü oklarını yılanların kırmızı gözlerine fırlatmaya başladılar. Fapprika'nın içinde ve dışında makineye saldıran yılanların korkunç görüntüleri ile bir araya gelen cüceler ve elfler yan yana Yıksı-diksi'yi korumak için savaştılar.

İnsan ve elf mürettebatın ortak çabası ile güven içinde Maelstrom'un içinden geçmeyi başaran, hasarlı bir ejder gemisi tam zamanında yardımlarına koştu. Bir elf kaptanın komutasında hareket eden, bir elf büyücünün büyü yaptığı silahlar taşıyan bir grup kaslı insan, cücelere katıldı.

Tüm Arianus tarihinde ilk defa insanlar, elfler ve cüceler bir arada savaşıyordu, birbirlerine karşı değil.

Görüntü GGIBIT önderini gururlandırırdı, ama ne yazık ki göremiyordu. Limbeck yok olmuştu, kırık Yemleyen heykelinin altına gömülmüştü.

Gözyaşları ile yarı körleşen Jarre savaş baltasını kaldırdı ve kanlı başı heykelin üzerinde sallanmakta olan, belki Haplo'yu, belki de Limbeck'i arayan Yılan ile savaşmaya hazırlandı. Jarre meydan okurcasına çığlık atarak, baltasını sallayarak öne doğru koştu... ama düşmanını bulamadı.

Yılan yok olmuştu.

Jarre sendeledi, şiddetli savuruşunu durdurarnadı. Balta kan kaplı ellerinden kayıp uçtu. Jarre elleri ve dizlerinin üzerine düştü.

"Limbeck" diye haykırdı çaresizce, hararetle ve kırık heykele doğru süründü.

Bir el belirdi, zayıfça sallandı. "Buradayım. Sa... sanırım..."

"Limbeck!" Jarre ele doğru atıldı, yakaladı, öptü, sonra çekiştirmeye başladı.

"Agh! Dur! Takıldım! Ooof! Kolum! Yapma..."

Limbeck'in itirazlarını duymazdan geleni onu şımartmaya zamanı olmayan Jarre tombul eli yakaladı, ayağını sıkıca heykele dayadı ye çekti: kısa, ama zorlu bir mücadeleden sonra onu kurtarmayı başardı.

GGIBIT'in saygın önderi Yemleyen heykelinin altından çıktı. Saçı başı dağılmış, sarsılmış, kafası karışmış, tüm düğmelerini kaybetmişti ve bütüne bakınca, üzerine bası1ıruş, ezilmiş, ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

"Ne... ne oldu?" diye sordu gözlerini kısıp görmeye çalışarak.

"Yıksı-diksi'yi kurtarmak için savaşıyoruz," dedi Jarre, onu hızla kucaklayarak. Sonra kanlı savaş baltasını aldıı ve arbedeye dalmaya hazırlandı.

"Dur, ben de seninle geleçeğim!" diye bağırdı Limbeck, yumruklarını sıkıp, kötü kötü bakarak. .

"Sersemleşme," dedi Jarre sevgiyle. Uzanarak, sakalını çekti. "Hiçbir şey göremiyorsun. Ancak kendini incitmeyi başarırsın. Burada kaL."

"Ama... ne yapabilirim" diye haykırdı Limbeck, hayal kırıklığı içinde. "Bir şey yapmalıyım."

Jarre ona zaten yapabileceği her şeyi yaptığını söyleyebilirdi (ve daha sonra, yalnız kaldıklarında söyledi de). Savaşın kahramanı olduğunu, Yıksı-diksi'yi kurtaranın o olduğunu, yalnızca kendi halkını değil, Arianus'taki herkesi kurtardığını söyleyebilirdi. Ama bunun için zamanı yoktu.

"Neden bir söylev vermiyorsun?" diye öneride bulundu telaşla. "Evet, sanırım söylevlerinden biri şu anda çok iyi gider."

Limbeck düşündü. Söylev vermeyeli çok uzun zaman olmuştu gerçekten. Teslim olma söylevi sayılmazsa, ki o da oldukça kabaca kesilmişti. Ama onun nereye gittiğini tam olarak hatırlayamıyordu.

"Ama... hazır söylevim yok ki..."

"Evet, var hayatım. İşte."

Jarre, Limbeck'in geniş ceplerinden birine uzandı, bir yap

rak mürekkep lekeli kağıt çıkardı ve sandviçi içinden çıkarıp söylevi Limbeck e uzattı.

Elini yere düşmüş Yemleyen heykeline koyan Limbeck kağıtları burnuna kadar kaldırdı ve güflemeye başladı, "Drevlin'in işçileri! Mangalarımzı çözün ve atın... Hayır, bu doğru olamaz. Drevlin'in işçileri! Prangalarımzı çözün ve atın!"

Ve böylece cüceler daha sonra tarihlerinde Yıksı-diksi Savaşı olarak anılacak savaşa GGlBIT önderinin, kısa süre sonra dünya çapında bir kahraman olacak Limbeck Civatasıkan'ın ilham verici, ama zaman zaman karışık sözleri kulaklarında çınlarken yürüdüler.

KlRKBEŞİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN
AŞAĞI ALEM

Haplo yıkılmış heykelin kaidesinden Sartanların gizli tünellerine giden merdivenlerde oturuyordu. Tepesinde Limbeck söylev veriyor, menschler dünyalarını kurtarmak için yılanlarla savaşıyordu. Ve Yıksı-diksi sessizlik içinde, kıpırdamadan duruyordu. Haplo duvara yaslandı, yaşadığı şoktan ve kan kaybından zayıf düşmüştü, başı dönüyordu.

Köpek yanında durmuş, ona endişe içinde bakıyordı. Haplo köpeğin ne zaman geri döndüğünü bilmiyordu, bu konuda düşünmek, ne anlama geldiğini kestirmeye çalışmak için fazla yorgundu. Ve menschlere yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu; kendisine bile bir faydası yoktu.

"Zaten yardıma ihtiyaçları varmış gibi görünmüyor," dedi köpeğe.

Göğsündeki korkunç yarayı kapatmıştı, ama kendisini tamamen iyileştirebilmek için zamana, çok uzun zamana ihtiyacı vardı. Yürek rünü, varlığının merkezi yırtılmıştı.

Duvara yaslandı, karanlık için minnettar, gözlerini kapattı. Zihni sürüklenip gitti. Küçük kitabı tutuyordu, Kenkarilerin ona verdiği kitabı. Kitabı Limbeck'e vermeyi aklında tutması gerekecekti. Yine ona bakıyordu... dikkatli olmalıydı...

Çizimler... şekiller... talimatlar. .

"Sartanlar dünyaları terk etmedi," diyordu Limbeck'e.. ya da köpeğe... yine Limbeck'e dönüşen şekle. "Bu dünyadakiler ölümlerini öngördüler. Alfred'in halkı. Dünyaları birleştirecek, taş dünyasına hava, hava dünyasına su, su dünyasına ateş getirecek büyük planlarını gerçekleştiremeyeceklerini anladılar. Hepsini yazdılar, yalnız bırakmak zorunda kalacaklarını bildikleri halklar için.

"Hepsi burada, bu küçük kitapta. Otomaton'un işini yapmasını sağlayacak, Yıksı-diksi'yi çalıştıracak, kıtaları dizecek, hepsine yaşam veren suyu getirecek sözcükler. ÖIüm Kapısı'ndan tüm diğer dünyaıara sinyal gönderecek sözcükler.

"Hepsi bu kitapta, dört dil'de yazılmış: Sartanca, elfçe, Cücece, insanca.

"Alfred memnun olurdu," dedi Haplo Limbeck'e... ama Limbeck yine köpeğe dönüşmüştü. "Af dilemeyi bırakmıyor bir türlü."

Ama planı yolunda gitmemişti.

Uyanıp kitabı kullanması gereken Sartanlar uyanmamıştı.

Alfred, uyanan tek Sartan, ya kitaptan haberdar değildi, ya da onu aramış ama bulamamıştı. Kitabı bulan Kenkari elfleri olmuştu. Onu bulmuş, saklamışlardı.

"Ve elfler olmasaydı," dedi Haplo, "insanlar ya da cüceler olacaktı. Hepsi, nefret ve güvensizlikle dolu..."

"Dünyanın işçileri" diye bağırıyordu Limbeck. ‘Birleşin'" Ve bu sefer doğru söyledi.

"Belki bu sefer doğru yaparlar," dedi yorgun yorgun güIümseyerek. İçini çekti. Köpek inledi, sahibine yanaştı, endişeyle eti seğirerek -sahibinin ellerini ve kollarını kaplayan kanı kokladı.

"Ben kitabı alabilirim," dedi bir ses. "Onu ölü bedeninden alırım, Patryn."

Köpek sızlandı, burnunu Haplo'nun eline bastırdı. Haplo'nun gözleri açıldı. Korku onu uyandırdı.

Sang-drax merdivenlerin dibinde duruyordu. Yılan-elf formunu almıştı, tıpkı "önceki gibi görünüyordu, yalnız solgundu' ve yalnızca bir gözü parlıyordu. Diğer göz çukuru karanlık ve boş bir delikti, sanki Yılan, yaralı küreyi çıkarmış ve fırlatıp atmış gibi.

Cücelerin zaferle bağırdığını duyan Haplo anladı.

"Kazanıyorlar. Cesaret, birlik -içine saplanan bir kılıçtan daha fazla acı veriyor, değil mi, Sang-drax? Hadi" dışarı çık. Sen de benim kadar zayıfsın. Artık beni incitemezsin."

"Ah, incitebilirim. Ama incitmeyeceğim. Yeni 'talimatlar' aldık." Sang-drax gülümsedi. Sesi, sanki komik bulurcasına sözcük üzerinde oyalandı. "Hem, hayatta kalacaksın gibi görünüyor. Ya da belki de başka şekilde ifade etmeliyim. Seni öldürecek kişi ben değilim."

Haplo başını eğdi, gözlerini kapattı, duvara dayandı. Yorgundu, çok yorgundu...

"Mensch dostlarına gelince," diye devam etti Sang-drax, "henüz makineyi çalıştırmayı başaramadılar. Onlar için 'sarsıcı' bir deneyim olabilir. Onlar... ve tüm diğer dünyalar için.

Kitabı oku, Patryn. Dikkatle oku,"

Yılan-elfin şekli bulanmaya, tutarlılığını ve formunu kaybetmeye başladı. Bir an, 'iğrenç yılansı bedeninde görülebiliyordu, ama bu dönüşüm de onun için başarılması zordu. Haplo'nun dediği gibi, gittikçe zayıflıyordu. Kısa süre sonra, yalnız sözcükleri ve Sartan tünellerinin karanlığında parıldayan kırmızı gözlerinin parlaklığı kaldı.

"Sonun yaklaşıyor, Patryn. Senin savaşın asla kazanılamaz. Sen kendini altetmediğin sürece."

KİRKALTINCI BÖLÜM
ALBEDO KATEDRALİ
ARISTAGON
ORTA ALEM

Albedo Katedrali'nin kapıları kapalı kaldı. Kenkariler zaman zaman gelip ümitsizce kapıda duran, Kapının Koruyucusu belirene kadar süslü parmaklıklara bakıp duran weeshamları geri çevirmeye devam etti.

"Gitmelisiniz," diyordu Koruyucu onlara. "Henüz zamanı gelmedi.

"Ama ne yapmalıyız?" diye haykırıyorlardı, lapis kutuları kavrayarak. "Ne zaman döneceğiz?"

"Bekleyin," diyordu Konıyucu.

Weeshamlar bunda teselli bulamıyordı, ama Imperanon'a ya da düklüklerine ya da prensliklerine dönüp beklemekten başka bir şey yapamıyorlardı. Paxaria'daki herkes bekliyordu.

Sonlarını bekliyorlardı.

Asi elfler ile insanlar arasında kurulan ittifakın haberi hızla yayılmıştı. Görünmeyenler, insan ve elf güçlerinin nihai saldırı için toplanmakta olduğunu bildiren raporları getirmişlerdi. Elf imparatorluk birlikleri Volkaran'ın çevresindeki kasabalardan çekilmeye başlamış, Aristagon'u çevreleyip savunmak için gerilemişti. Çevredeki kent ve kasabalar hemen Prens Reesh'ahn'a teslim olma planları yapmışlardı, insan ordularının buraları işgal etmemesini şart koşuyorlardı. (Elfler insan toprakları üzerindeki kendi zalimce, işgallerini hatırlıyor ve intikamdan korkuyorlardı. Kuşkusuz korkuları hakIıydı. Yüzyıllarca eski, işleyen yaraların iyileşeceğinden bazıları kuşku duyuyordu.)

Bir noktada, kaynağı daha sonra Kont Tretar'a kadar takip edilen tuhaf bir rapor Imperanon'da dolaştı. Agah'ran öğle yemeğinde, Kral Stephen'a suikast düzenlendiğini ilan etmişti. İnsan baronların Kraliçe Anne'e isyan ettikleri söyleniyordu.

Prens Reesh'ahn canını kurtarmak için kaçmıştı. İttifaK yok olmak üzereydi.

Kutlamak için partiler verildi. Ama imparator ayıldığı zaman, raporun doğru olmadığını keşfetti. Görünmeyenler Agah'ran'ı, Kral Stephen'ın hayatta ve afiyette olduğu konusunda temin ettiler, ama Kral'ın biraz dura dura ve kasılmış şekilde yürüdüğü gözlenmişti -bir içme maratonu sırasında yaşanan bir düşmenin sonucu.

Kont Tretar bir daha sarayda görülmedi.

Ama Agah'ran güvenliydi. Daha fazla parti verdi, her gece bir ya da iki tane, her biri bir öncekinden daha parlak, daha çılgın. Partilere katılan elfler (ve her gece sayıları azalıyordu) evlerini terk ettiği, taşıyabildikleri servetlerini topladıkları ve hudutlara yöneldiği söylenen asil ailelere güIüyorlardı.

"Bırakın asiler ve insan pislikler gelsin. Gerçek bir orduya karşı nasıl savaşacaklarını göreceğiz," diyordu Agah'ran.

Bu arada, o, diğer prensler ve prensesler, kontlar ve dükler dans ediyor, bol bol yiyor, içiyorlardı.

Weeshamları sessizce köşelerde duruyor ve bekliyordu.

Gümüş çan çaldı. Kapının Koruyucusu içini çekti, ayağa kalktı. Bir başka geir bekleyerek parmaklıklardan dışarı baktı ve nefesini tuttu. Titreyen ellerle kapıyı açtı.

"İçeri girin, bayım. İçeri girin," dedi alçak, ciddi bir sesle. Usta Hugh katedrale girdi.

Usta bir kez daha Kir keşişlerinin cüppesini giyiyordu, ama şu anda düşman topraklarında yolculuk yaparken gizlenmek için giymiyordu onları. Bir Kenkari elfi Hugh'ya eşlik ediyordu. Kenkari, Prens Reesh'ahn'ın Uylandia'daki kampından Aristagon'daki katedrale kadar ona eşlik etmek üzere görevlendirilmişti. Söylemeye bile gerek yoktu, hiçbir elf onları durdurmaya cesaret edememişti.

Hugh eşikten içeri girdi. Geriye bakmadı, kısa süre sonra sonsuza dek terk edeceği dünyaya son bir bakış fırlatmadı. O dünyayı yeterince görmüştü. Ona verecek sevinci kalmamıştı. Onu pişman olmadan terk ediyordu.

"Buradan sonra ben devralacağım," dedi Kapı alçak sesle Hugh'nun eşlikçisine. "Asistanım size odanızı, gösterecek."

Hugh ayrı durdu, sessizdi, uzaktı, doğrudan önüne bakıyordu. Ona eşlik eden Kenkari birkaç takdis sözcüğü fısıldadı, uzun, narin kemikli parmaklarını Hugh'nun koluna bastırdı. Usta takdisi derine gömülmüş gözlerindeki bir pırıltı ve başının hafif bir sallanışıyla karşıladı.

"Şimdi Kafes'e gideceğiz," dedi Kapı, yalnız kaldıklarında.

"Eğer dilediğin buysa."

"Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar iyi," dedi Hugh.

Kafes'e ve dışındaki küçük mabede giden kristal koridorda yürüdüler.

"Nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu Hugh.

Kapı irkildi. Kendi düşüncelerine dalmıştı. "Neyi, bayım" "Nasıl öldürüyorsunuz?" dedi Usta. "Sorunun kusuruna bakmayın, ama buna kişisel bir ilgim vardır."

Kapı fena halde soldu. "Beni affedin. Ben... ben yanıt veremem. Ruhların Koruyucusu..." Kekeledi ve sustu.

Hugh omuzlarını silkti. Hem, ne fark ederdi ki? En zor kısmı yolculuktu, bedeni terk etmeye gönülsüz ruhun yırtıcı acısıydı. Tüm bağlar koptuktan sonra, eve geri dönmüş olacaktı.

Mabede törensiz, kapıyı çalmadan girdiler. Beklendikleri açıktı. Kitabın Koruyucusu masasının arkasında ayakta duruyordu. Kitabı açıktı. Ruhların Koruyucusu sunağın önündeydi.

Kenkari kapıyı kapattı, sırtını verdi.

"Usta Hugh, sunağa yaklaş," dedi Ruhların Koruyucusu.

Hugh öne adım attı. Sunağın ötesinde, pencereden Kafes'i görebiliyordu. Bugün yapraklar kıpırtısızdı; hiçbir hareket yoktu. Ölü ruhlar da bekliyordu.

Dakikalar sonra Hugh onlara katılacaktı.

"Çabuk halledin," dedi Hugh. "Dua etmek yok, şarkı söylemek yok. Bitirin, o kadar.."

"Dilediğiniz gibi olacak, bayım," dedi Ruhların Koruyucusu nazikçe. Kollarını kaldırdı, kelebek kanatları pırıldadı, kıvrımlar halinde çevresine döküldü. "Usta Hugh, sana ve Leydi lridal'e yardım etmemiz karşılığında nıhunu bize vermeyi kabul ettin. Size bu yardım verildi. Çocuğu kurtarma teşebbüsün başarıyla sonuçlandı.",

"Evet," dedi Hugh boğuk ve yumuşak bir sesle. "Artık güvende." Benim de olacağım gibi, diye düşündü. Ölümde.

Ruhların Koruyucusu, Kitap ile Kapı'ya bir bakış fırlattı, sonra dikkatini Hugh'ya çevirdi.

"Ve sen, Usta Hugh, anlaşmada sana düşen tarafı yerine getirmek için öne çık. Bize ruhunu ver."

"Alın," dedi Hugh diz çökerek. Kendini hazırladı, ellerini önünde kavuşturdu, son nefesi olduğunu tahmin ettiği derin bir nefes aldı.

"Alırdım," dedi Koruyucu kaşlarını çatarak. "Ama ruhun sana ait değil ki veresin."

"Ne?" Hugh 'nefesini saldı, Koruyucu'ya dik dik baktı. "Ne demek istiyorsun? Buraya, size geldim. üzerime düşeni yaptım... "

"Evet, ama bize ölümlü bağlarından özgür bir şekilde gelmedin. Bir başka anlaşma yapmışsın. Bir adamı öldürmeyi kabul etmişsin."

Hugh öfkelenmeye başlamıştı. "Siz elfler ne numaralar çeviriyorsunuzB Hangi adamı öldürmeyi kabul etmişim?"

"Haplo denilen adamı."

"Haplo mu" Hugh'nun ağzı açık kaldı, anlamamıştı. Gerçekten de, Elfin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu

Ve sonra...

Yapman gereken bir şey var. Ölürken Haplo ya, ölmesini isteyen kişinin Xar olduğunu söyleyeceksin. Bu ismi hatırlayabilecek misin? Haplo'nun ölmesi gerektiğini söyleyen kişi Xar.

Ruhların Koruyucusu Hugh'nun yüzünü izliyordu, adam ona donakalmış, şaşkın bir farkındalık ile bakınca başını salladı. "Bane'e söz verdin. Anlaşmayı kabul ettin."

"Ama... hiç aklıma..."

Anlaşmayı yerine getirecek kadar yaşayacağın aklına gelmemişti. Ama hayattasın. Ve anlaşmayı kabul ettin."

"Ve Bane öldü!" dedi Hugh sertçe.

"Bu Kardeşlik için fark eder mi Anlaşma kutsaldır..." Yüz ifadesi kararan ve sertleşen Hugh ayağa kalktı, Koruyucu ile yüz yüze durdu. "Kutsalmış!" Acı bir kahkaha kopardı. "Evet, kutsal. Öyle görünüyor ki, bu lanetli yaşamda kutsal olan tek şey bu. Siz Kenkarilerin farklı olduğunu düşünmüştüm. Sonunda inanabileceğim bir şey olduğunu düşünmüştüm...

"Ama siz niye aldıracaksınız ki? Pah!" Hugh Koruyucu'nun ayaklarının dibine, yere tükürdü. "Geri kalanlardan bir farkınız yok."

Kitap'ın nefesi kesildi. Kapı yüzünü çevirdi. Kafes'in içinde, ağaçların yaprakları fısıldaştı, içini çekti. Kuruyucu, Hugh'ya sessizlik içinde baktı.

Sonunda, Koruyucu sessizce, sakinlik içinde konuştu, "Bize bir yaşam borçlusun. Biz seninkini değil, onunkini seçiyoruz."

Kitap dehşet içinde Ruhların Koruyucusu'na bakakaldı. Kapı ağzını açtı, düşünülemez olanı yapmak üzereydi, -konuşmak, itiraz etmek üzereydi. Koruyucu diğer Kenkarilere hızlı, sert bakışları fırlattı ve ikisi de başlarını eğip sustular.

"Neden? Size ne yaptı?" diye sordu Hugh.

"Kendimize göre sebeplerimiz var. Bu ayarlamayı kabul edilebilir buluyor musun?"

Hugh kollarını göğsüne kavuşturdu, düşünceli düşünceli örgülü sakallarını çekiştirdi. "Bu her şeyi karşılıyor mu?"

Koruyucu nazikçe gülümsedi. "Belki her şeyi deği. Ama yaklaşır."

Hugh Kenkari'yi kuşkulu kuşkulu süzerek düşündü. Sonra omuzlarını silkti "Pekala. Haplo'yu nerede bulacağım?"

"Drevlin adasında. Fena halde yaralandı, çok zayıf." Koruyucu bakışlarını indirdi, yüzü kızardı. "Zorluk çekmezsin..."

Kitap boğulur gibi bir ses çıkardı, ağzını eliyle kapattı. .

Hugh ona baktı, alaylı alaylı güldü. "Miden mi bulandı? Endişelenme, kanlı detayları sana anlatmam. Elbette, nasıl öldüğünü dinlemek istemezsen. O kısmı bedavaya yapıyorum. Ölüm çırpınışlarını anlatıyorum..."

Kitap döndü, hafifçe masasına yaslandı. Kapı solgundu, ince bedeni titriyor, sarsılıyordu. Ruhların Koruyucusu sessizce, kıpırdamadan duruyordu.

Hugh topuklarının üzerinde döndü, kapıya yürüdü. Koruyucu sorgularcasına 'Ruh'a baktı.

"Ona eşlik et," diye emretti Kenkari arkadaşına. "Drevline yapacağı yolculuk için neye ihtiyacı varsa karşıla. Ve istediği... silahları ver..."

Kapı bembeyaz kesildi. "Peki, Koruyucu," diye mırıldandı, zar. zor yürürken. Yalvarırcasına, Koruyucu'nun tekrar düşünmesi için yalvaracakmış gibi arkasına baktı. Ruh kararlıydı. İçini çeken Kapı katile eşlik etmeye hazırlandı.

"Usta Hugh," diye seslendi Ruh.

Eşikte duran Hugh döndü. "Şimdi ne var"

"Vaat ettiğin koşulu unutma. Haplo'ya, ölmesini isteyen kişinin Xar olduğunu söyleyeceksin. Bunu unutmayacaksın, değil mi? Çok önemli."

"Evet, söylerim. Müşteri için her şeyi yaparım." Hugh alaylı alaylı eğildi. Sonra Kapı'ya döndü. "Tek ihtiyacım olan bir hançer, iyi, keskin bir hançer."

Koruyucu büzüldü. Solgun bir yüzle Ruh'a son bir bakış fırlattı. Herhangi bir fikir değişikliği göremeyince dışarı çıkan Hugh'ya eşlik etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Koruyucu, ne yaptın?" diye haykırdı Kitap, artık kendini tutamayarak. "Var olduğumuz bunca yüzyıl içinde hiç can aldık mı? Herhangi bir can! Şimdi ellerimiz kanla lekelendi. Neden? Sebebi ne?"

Koruyucu, katilin arkasından bakmaya devam ediyordu. "Bilmiyorum," dedi boş bir sesle. "Bana söylenmedi. Yalnızca bana emredileni yaptım." Kristal pencereden sunağın arkasından, Kafes'e baktı.

Ağaçların yaprakları sessizce, tatmin içinde hışırdıyordu.

EK I

EL KARDEŞLİGİ

KAYNAĞI VE TARİHÇESİ

Katiller Loncası'nın ilk ne zaman ve kimin tarafından kurulduğundan kimse emin değildir. Sartanların bıraktığı, loncanın eylemlerini kınayan ve durdurmak için yollar öneren yazmalardan anlaşıldığı kadarıyla, Sartanlar Arianus'u terk etmeden önce de vardı. Sartan alimleri, Kardeşlik'in başlangıcının, Paxar elflerinin refah dolu hükümranlıkları sırasında, genel olarak loncaların kurulduğu tarihe kadar uzandığını tahmin eder. Paxarlar özgür ticareti cesaretlendirmişlerdi ve böylece güçlü bir tüccar sınıfının doğmasına izin vermişlerdi

Böylece, barışa eğilimli Orta Alem sakinleri Demirciler loncası, Biracılar loncası kurarken, toplumun daha karanlık unsurlarının kendi loncalarını kurmayı düşünmesi doğaldı belki de. Kardeşlik başta, yasal loncaları alaya almak için kurulmuş ama sonra üyeleri bir araya gelmenin avantajlarını görmüş olabilir: kendilerini korumak, kendi yurtlarına sahip olmak, fiyat belirlemek ve kontrol etmek gibi avantajlar bunlar.

Muhtemelen elfler tarafından, yalnızca elf üyeler ile kurulan Kardeşlik, kısa süre sonra insanları da üye olarak kabul etmeye başladı. Lonca cüceleri de saflarına kabul edebilirdi, çünkü Kardeşlik'in düsturu, herkesin parasının ve kanının renginin aynı olduğudur. Ama o zamana kadar cücelerin çoğu Drevlin'e nakledilmişlerdi ve bu yüzden Kardeşlik'in ilgi ve nüfuz alanının dışındaydılar.

Değişim ve savaş rüzgarları Orta Alem'in ulusları ve halkları üzerinde fırtınalar kopardı, ama bu fırtınalar Kardeşlik'in gücünü arttırmaktan başka etki yaratmadı. Bir dizi güçlü, zeki, acımasız ve soğuk kanlı önder, ve sonunda Ciang, yalnızca Kardeşlik'i bir arada tutmakla kalmadı, aynı zamanda itibarını ve servetini arttırdı.

Paxarlar'ın düşüşünden ve Tribus elflerinin yükselmesinden kısa süre sonra Kardeşlik, Skurvash adasını kontrol altına aldı, orada bir kale inşa etti ve o zamandan bu yana, Orta Alem'deki tüm yeraltı faaliyetleri üzerinde güçlü bir etki sahibi oldu.

MEVCUT DURUM

Kardeşlik'in gücü, Arianus tarihindeki bu özel anda çok büyüktür. Savaş ve isyan, Kardeşlik'in faaliyetleri için ideal bir perde oluşturur. Skurvash'taki kaçakçılık faaliyetleri ile (tıpkı başka yasadışı faaliyetlerle "doğrudan ilgili" olmadıkları gibi) doğrudan ilgili olmasalar da, Kardeşlik kaçak mallar üzerinden bir "vergi" tahsil eder ve bunun karşılığında kaçak mal satıcılarına koruma sağlar. Bu "vergi" ve üyelik aidatlarından elde edilen gelir Kardeşlik'i var olan en zengin lonca kılar. Bu servet ve etki kuşkusuz Clang'ın, Kardeşlik'in mevcut önderinin dehası sonucudur.

KOL CİANG

Ciang'ın sözü yasadır. Tüm üyelerden büyük saygı görür (neredeyse tapınılır). En zalim, en kalpsiz katilin bile Ciang'ın paylamaları karşısında küçük, yaramaz bir çocuk gibi büzüldüğü

bilinir. Gençlik dönemi konusunda, gelmiş geçmiş en güzel elf kadını olması ve kendisinin verdiği ipuçlarından anlaşıldığı kadarıyla elf kraliyet ailelerinden birinden gelmesi dışında bir şey bilinmemektedir. Son derece cazip, ahlaksız ve kesinlikle zalimdir. "Hançer dolaştırmak" konusundaki nihai kararı verebilecek tek kişidir ve sayısız defa yapmıştır bunu. Birbaşka üye bu eylemi talep edebilse de, emri vermesi gereken Ciang'dır.

HANÇER DOLAŞTIRMAK

"Hançer dolaştırmak" El Kardeşliği'nde en korkulan adetin adıdır. Kardeşlik'te bazı kuralların ihlal edilmesinin cezası ölümdür ve beklenmesi gerektiği gibi, organizasyonun polisi kendi üyeleridir. Eğer bir üyenin bir yasayı ihlal ettiğine inanılırsa ve ölüm hükmü verilmişse, Ciang üzerine suçlunun ismi kazılı tahta hançerlerin üyeler arasında dolaştırılmasını emreder. üyeler birbirleri ile karşılaştıkça tahta hançerler üyeden üyeye geçer, ta ki bilgi herkese ulaşana kadar (ve bu korkutucu bir hızla gerçekleşir). Suçlu ile karşılaşan bir üyenin ölüm cezasını infaz etmesi beklenir, aksi halde aynı cezaya çarptırılır. Hakkında hüküm verilen üyenin bir diğer üyenin dostu, aşığı, eşi, çocuğu ya da anne babası olması önemli değildir. Kardeşlik'e sadakat, tüm diğer sadakatlere ve yeminlere üstün sayılır.

ÜYELİK AİDATLARI

Başta üyelik aidatları düşüktü, loncanın masraflarını karşılaması gerekiyordu, o kadar. Bunların şu anda uygulanan sıradışı yükseklikte oranlara taşınması gerektiğine karar veren Ciang oldu. Böylece "yahni-tabağı" katillerin çoğu (bir tabak yahni için adam öldürebilecekler) ayıklanmış oldu. Bu hareket zamanında oldukça tartışma yarattı, pek çok üye bunun loncanın sonu olacağını savundu (ama Ciang'ın önünde değil). Ama kısa süre sonra Ciang'ın bilgeliği anlaşıldı.

Katiller başta yaptıkları anlaşmalar üzerinden belli bir yüzde ödüyorlardı, ama bunu takip etmek güçtü. Ciang bu uygulamanın bırakılmasını emretti. Artık tüm üyelerin, mevkiye bağlı olarak yıllık aidatlar ödemesi gerekmektedir; becerikli bir katilin zengin bir katil olması gerektiği varsayılır.

Zor duruma düşen ve aidatları karşılayamayan bir katilin, ancak kendisini suçlayabileceği düşünülür. Kardeşlik yalnızca yetenekli, disiplinli üyeler ister ve ayyaşlardan, kumarbazlardan ve kişisel başarısızlıklarının loncayı hayal kırıklığına uğratacağı başka üyelerden kurtulmayı tercih eder.

Yıllık aidatların ödenmemesi, ancak görev sırasında yaraIananlarda affedilir. Yaralanan üyeler Skurvash'a gelip kaliteli tıbbi tedavi belki de Orta Alem'de bulunan en iyi tedaviyi) görebilirler. Nekahat süresinde aidatlardan muaf tutulurlar.

KARDEŞLİK REVİRİ

Yaralı üyelerin revire kabul edilmesi konusunda katı kurallar vardır. Yara iş üzerindeyken alınmış olmalıdır. Yaralar şerefli niteliğe sahip olmalıdır ve şerefle edinilmiş olmalıdır. (Örneğin bir meyhane kavgası sırasında arkadan kafaya bir sandalye yemek geçerli değildir. Kıskanç bir aşık tarafından bıçaklanmak da öyle.) Eğer bir anlaşma yerine getirilmeye çalışılırken yaralanılır ve anlaşma yerine getirilemezse, katil ya aldığı parayı iade etmeli ya da onurunu kurtarmak için anlaşmayı daha sonra yerine getirmelidir.

BAZI TERİMLERiN TANıMLARI

"Yaralar hala taze"

Bu, kabul ayinine atıfta bulunur ve belli bir kişi Kardeşlik'e üye olalı çok zaman olmadığını ifade eder. Ciang bu terimi Ernst Twist için kullanmıştır.

Not: Usta Hugh Twist ile karşılaşmasını Haplo'ya aktarmıştır. Hikayeyi ona borçluyuz. Hugh'nun adamın gözlerindeki tuhaf kırmızımsı parıltıyı tarif etmesine dayanarak Haplo Twist'in bir yılan olduğunu ve Twist ile Sang-drax arasındaki bağlantıyı anlamıştır.

Yılanların Arianus'a gelişlerinin üzerinden çok zaman geçmiş olamayacağı gerçeğine dayanarak, Haplo Twist'in üyelikte kısa sürede bu kadar fazla yükselmesini olağanüstü bulmuştur. Bunun sebebinin, dünyayı kaosa sürükleme hırsları konusunda loncanın büyük potansiyel taşıdığını gören yılanların, loncaya katılmak için büyük çaba göstermiş olması gerektiğini düşünür.

Haplo, Ciang'a suikast yapılması, yılanlardan biri tarafından "kurtarılması" ve bir kahraman olmasının planlandığı söylentisini aktarır (kaynağı muhtemelen Usta Hugh'dur).

Bu gerçekten olduysa bile, buna dair bir kayıt bulunmamaktadır. Böyle bir gerçeği yaymak için Ciang fazla gururludur. Ama Ernst Twist'in mevkisinin hızla yükseldiği ve mevcut raporlara göre de yükselmeye devam ettiği gerçeği hala geçerlidir.

"Kından Uca... Hançerin Ağzı Olmak..."

Bu terimler Kardeşlik'e katılan birinin geçtiği değişik seviyelere atıfta bulunur. Yeni bir üye - "yaraları hala kanayan birisi"- "kın"dır. Tıpkı kılıcın kınından çıkmamış olması gibi, yeni katilin potansiyeli henüz denenmemiştir. Kından uca -yeni anlanmış- ve sonra ağıza, kabzaya ilerlenir. Bu ilerlemeler yıllar alabilir. Mevkinin nasıl belirlendiği sırdır, ama muhtemelen son söz Ciang'ındır. Hugh'nun mevkisi "el"dir ve Ciang'ın mevkisinden sonra en yüksek mevkidir. Ciang "kol" olarak bilinir.

KEFİLLER

Belirli şartlar halinde Kardeşlik'e yapılan tüm başvurularda bir kefil bulunmalıdır. Kefil yeni üye konusunda hayatını ortaya koyabilecek biri olmalıdır, çünkü eğer yeni üye Kardeşlik yasalarından birini ihlal ederse, ceza hızlı ve ölümcüldür ve yalnızca yeni üyeye değil, onun kefiline de uygulanır.

Böyle bir kuralın eski üyelerin yeni üyelere kefil olmasını engelleyeceği düşünülürse de, "yeni kan" getirenlere iyi bir prim ödenir.

Böyle bir ekibin bir üyesi için hançer "dolaştırılırsa", diğeri ölüm cezasını uygulamak konusunda hak iddia edebilir. Böyle bir eylem hayatta kalan üyenin canını kurtarmasa da, adamın ya da kadının onurlu bir şekilde öldüğü düşünülür.

Ekipler genellikle birlikte çalışır, ama bu şart değildir. Bazıları farklı yollara gidip, birbirini nadiren görebilir.

Zaman zaman, nadir yetenek ve beceriye sahip kişiler üyeliğe davet edilebilir. Usta Hugh da bunlardan biriydi. Doğası gereği yalnız dolaşan biri olan Hugh, kendine kalsa asla Kardeşlik'e girmeye çalışmazdı. Bazıları Hugh'ya bizzat Ciang'ın kefil olduğunu söyler. Diğerleri Hugh'nun kefilinin İhtiyar olarak bilinen adam olduğunu söyler. Hugh bu konudan bahsetmez.

EL KARDEŞLİGİ'NİN GELECEGİ

Barış dolu bir Ariantıs'un Katiller Loncası'na değişiklikler getireceği muhakkaktır. Ama loncanın sona ereceği tahmin edilmemektedir. Kötü yılanların Arianus'a karşı planları şimdilik engellenmiştir, ama yılanlar engellenememiştir.

Sang-drax'ın bize hatırlattığı gibi, yılanların etkileri zamanın başlangıcından beri hissedilmektedir ve zamanın sonuna dek de hissedilecektir. Ve o zamana kadar, El Kardeşliği faaliyetlerine devam edecektir.

EK II

ÖLÜM KAPISI

Haplo'nun lordu için hazırladığı, ama vermediği bir rapor.

Sartanların verdiği isimle Jrandin Rheus birlikte yaratıldı ve birbirinden ayrı, ama birbirine bağımlı alemlere ayrıldı. Çoğu Patryn, Koparılış ve Koparılmış Alemler'e ilişkin Sartan şemalarına aşinadır, ama yapının nihai doğasına ilişkin hatalı bir kanıya sahiptir -bulanık bir uzay içinde, aklar ve çizgilerle birleşen, düzgün bir şekilde dizilmiş küreler. Bu şaşırtıcı değildir. Sartanlar simetriye ve düzene bayılır, Jrandin Rheus'larını güzel bir şekilde düzenlenmiş, dengelenmiş bir varlık olarak hayal ederlerdi. Hepimizin bildiği gibi detaylar çok daha karmaşık ve düzensizdir.

Aslında, Koparılmış Alemler'in tümü aynı mekanda vücut bulur. Patryn Büyüsünün Olasılık Dalgası açısından bakıldığı zaman, Jrandin Rheus'tan önce var olan bütünsel yaratım ahenkli bir şekilde pek çok değişik gerçekliğe kaydırılmıştır. Bu ahenkli gerçeklikler kendilerini bizim, ateş, su, toprak ve gökyüzü ile Nexus ve Labirent olarak. bildiğimiz özel ait-gerçeklikler olarak algıladığımız muhtelif ayrı gerçeklikler olarak gösterirler.

Ama bu gerçekliklerin ahenkliliği tamamen ayrı değildir. Koparılış'ı hazırlayan orjinal ahenklilik dünyalar arasında yankılanmaya devam etmektedir. Bu ahenklilik sayesinde her alem diğerlerine, bizim anlayışımızda ahenkli yollar olarak görünen özel yollar ile dokunur. Bu yolların iki biçimi vardır: kanallar ve Ölüm Kapıları.

Kanallar ve Ölüm Kapıları'nın temel yapıları oldukça benzerdir, ama biçimleri radikal bir şekilde farklıdır. Her birinın temel yapısı dönen bir tekillik ile şekillenir -dönmekte olan öylesine büyük, bir çekim gücü ki tüm zaman, mekan ve varoluş kavramları anlamını yitirir. Hiçbir şeyin var olmadığı ve her şeyin var olduğu bir yerdir. Mükemmel kaos ve düzen aynı anda, aynı yerde var olur. Bu tekilliklerin var olmasına izin veren zıtlıklar değişik alemlerde, bambaşka varoluşlarda, aynı anda vardır.

Bu tür tekilliklerin dönüşü biçimleri (Ölüm Kapısı ya da kanal) ve durumları (kapalı, açık ya da durmuş) belirler.

BİÇİM

Ahenkli yolun biçimi, tekilliğin dönüşünün yönü ve karmaşıklığının iki alem arasındaki olasılık sınırına göreceliği ile belirlenir. Bu dönüş tekilliği çevreleyen olay ufkunu bastırır ve Ölüm Kapısı'na ya da kanala doğru yön verir. Ölüm Kapıları'nın tek bir basit dönme yönü vardır (Şekil 1). Baştaki büyüden kaynaklanan bu düzen, dönüş arttıkça her iki yönden bir baskı geliştiren, yassı bir disk yaratmıştır (Şekil 3). Ölüm Kapısı'na istikrarlı bir yön ekseni veren ve zaman içinde bir alemden diğerine geçiş sağlayan, bu simetrik olay ufku olmuştur. Bu simetri sayesinde Ölüm Kapıları her iki geçiş yönünde istikrarlıdır. Bu, Jran-kri'de Ölüm Kapısı açıldığı zaman Sartanların ve menschlerin geçmesi için Ölüm Kapıları'nı ideal kılmıştır. *

Ama kanallar belirli bir tekillik durumunda yaratılır ve kendi başına gelişir. Bu, alemlerin çevresindeki olasılık sınırına göreceli, karmaşık bir harekettir. Birden fazla dönüş ekseni olduğu zaman (Şekil 2) hızlı dönen tekilliklerdeki karmaşık olay ufku, alemler arasında tek yönlü geçiş sağlayan ama aynı tekillik aracılığı ile geri dönüş sağlamayan bir alan yaratır. Kanallar Jran-kri'de alemler arasında hammadde, güç, ışık ve su aktarmak için kullanılacaktı. Ama anlaşılan bunlar için başka kullanım alanları da bulunmuştu, çünkü halkımızı -ve Samah yönetimindeki Konsey'e karşı çıkan Sartanları- Labirent'e göndermek için böyle bir kanal kullanıldığından şüpheleniyorum.

DURUM

Biçimlerine ek olarak, her ahenkli yolun bir de durumu vardır. Bu durum, dönme hızı ile belirlenir. Dönme hızı yükseldikçe, tekilliğinin olay ufku da o kadar yassılaşır. Geçiş noktasındaki olay ufku inceldikçe, yolculuk yönü daha belirli olur ve yolculuk kolaylaşır.

Jrandin Rheus'ta belirtilen üç durum vardır, ama yalnızca ilk ikisi açıklanmıştır.

* Sartan planının üçüncü aşaması anlamına gelen bir Sartan deyişi.

Kapalı

İlk durum kapalılık olarak adlandırılır. Bu durum tekillik "yavaş yavaş" dönerken oluşur. Bu dönme hızı, örneğin bir değirmenin çarkı söz konusu olduğunda oldukça hızlıdır, ama açık durum ile karşılaştırıldığında yavaştır. Kapalı Kapı olarak, tekilliğin dönüşü her iki tarafında bir basıklık olan bir disk yaratır (Şekil 3). Bu basıklık -diskin en ince kısmı- aracılığı ile yolcu bir alemdeli bir s01)rakine geçebilir. Ama böyle bir geçiş büyük kişisel risk almak demektir. Ben, elbette, Ölüm Kapısı'ndan kapalı iken geçtim. Tekrarlamak isteyebileceğim bir deneyim değildi, çünkü beni unutmayı tercih edeceğim bilgilere rahatsız edici bir şekilde fazla yaklaştırdı.

Kapalı durumda dönen kanallar, daha önce açıkladığım gibi, bazı canlıların ve maddelerin tek yönlü olarak geçişine izin verebilir, ama Ölüm Kapısı ile aynı güçlüklere sahiptir. Bu kanallar tam olarak açılana kadar alemlerin bir arada işlev göstermesi imkansız olacaktır.

Açık

Jran-kri'de, kapılar ve kanallar "açıktı". Bu, kapıların ve kanalların göreceli dönüşlerinin büyük ölçüde arttığı anlamına gelir. Bunun sonucunda, ahenkli yolların olay utku, alemler arasında bir köprü oluşturan açık bir gerçeklik deliğini çevreleyen simit şeklindeki bir olay ufku oluşturdu (Şekil 4). Bu köprü gerçekliği alanında tüm alemler bağlanabiliyor ve aralarında yolculuk yapılabiliyordu. Bireyin nakil esnasındaki düşünceleri, arzu edilen hedefe naklin uygun bir şekilde yapılabilmesinde kritik öneme sahip. Başarılı bir geçiş için konsantrasyon çok önemli.

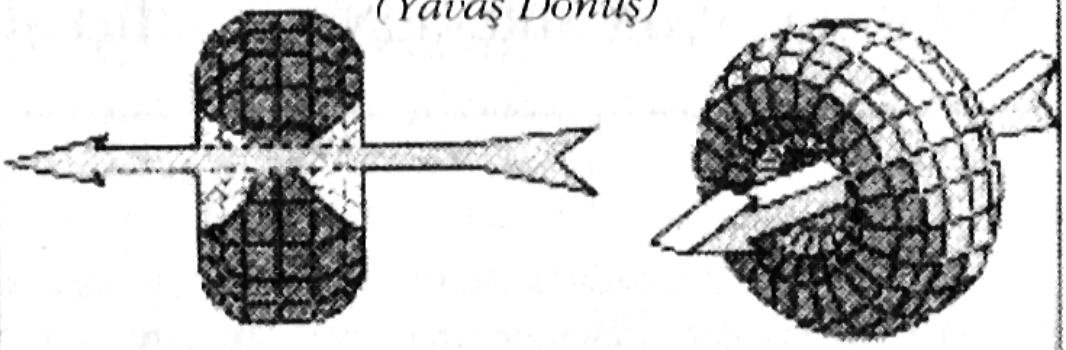
Kanallar açıkken, dünyaların etkileşimi harekete geçiyor. Kanallar genişliyor ve çok daha fazla güç ve madde çeşidinin bir sonraki aleme geçişine izin veriyor. Sartanların başta planladığı, alemlerin çember tasarımı mal ve malzemelerin pürüzsüz bir şekilde akmasına izin veriyor. Birkaç ay içinde, alemler bir arada doğru bir şekilde işlev gösteriyor olmalı ve üretkenleşmeli. Sartanların, meyvelerini tatmadan deneylerini terk etmeleri ironik.

Durmuş

Metinde belirtilen üçüncü bir durum var, tekilliklerin dönmeyi tamamen bıraktığı bir durum (Şekil 5). Böyle bir durum, elbette, alemden aleme hem canlı hem de madde geçişini engelleyecektir.

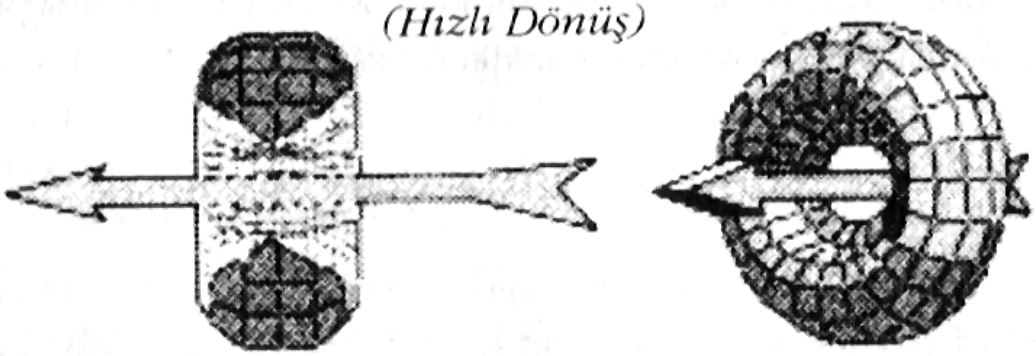
Ölüm Kapısı Tekillik Durumları

Kapalı Kapı
(Yavaş Dönüş)

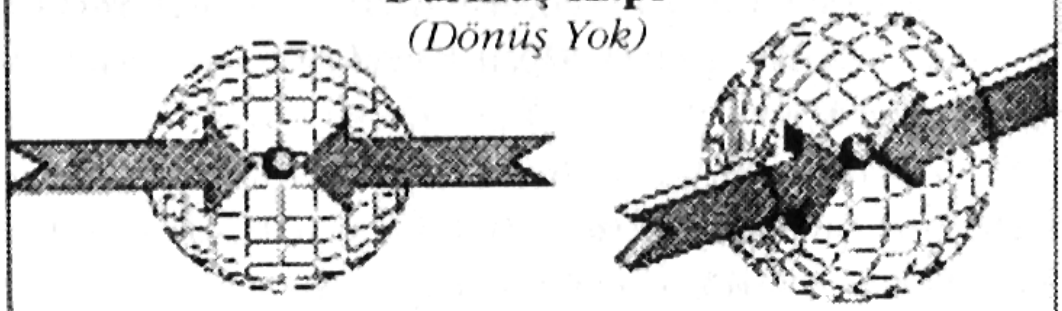
Şekil 3

Açık Kapı
(Hızlı Dönüş)

Şekil 4

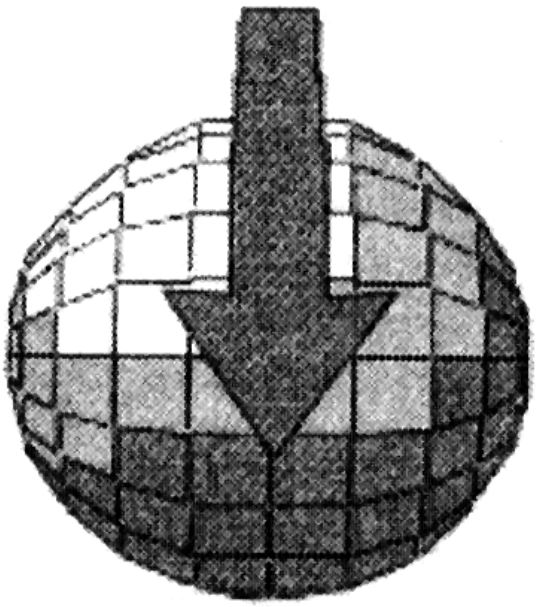
Durmuş Kapı
(Dönüş Yok)

Şekil 5

Öüm Kapısı Tekillik Dönüşü

(Tek Yönlü Dönüş)

Şekil 1

Kanal Tekillik Dönüşü

(Çok Yönlü Dönüş)

Şekil 2

EK III

YIKSI-DİKSİ'NİN SIRLARININ ÇÖZÜLÜŞÜ

Bu, Limbeck Civatasıkan'ın, Hava Alemi'nde tanıdığım bir cücenin söylevinden alınmıştır. Hem zeki, hem de meraklı olan Limbeck, zaman geçtikçe Yıksı-diksi'nin gerçek doğası ve işlevi konusu ile daha çok iIgilenmeye başladı. Bu derleme Kenkari kitabındaki gözlemler ile cücelerin büyük makine hakkında sahip oldukları bilginin birleşimi.

-Haplo

Zamanın ve yaratımın başında, Yıksı-diksi vardı. Ondan önce çok şey daha vardı, ama onların pek önemi yoktu. Yıksı-diksi var olana kadar yaşamın bir amacı ve anlamı yoktu. Yemleyenler, göklerden gelen büyük ve korkunç varlıklar, bu harika yeri yarattılar ve biz cüceleri buraya getirdiler. Sonra bizi yalnız bıraktılar. Onlar bizi yalnız bıraktığı zaman, işleri gerçekten berbat ettiler.

O zamandan bu yana, çalıştık, çabaladık ve Yıksı-diksi'ye canımızIa, kanımızla hizmet ettik. Neden olduğunu bilmiyorduk. Kimse manivela ittirildiği zaman ne yaptığını, civata sıkmanın ne önemi oldugunu söylememişti. Eski dostum Balin Sifonçeken -zamansız bir kaza canını alana kadar iyi ve adammış bir cüce olarak yaşamıştır- çektiği sifonun ne yaptığı hakkında en ufak bir fikre sahip değildi.

Siz, benim cüce dostlarım, bir aydınlanma çağında yaşıyorsunuz -artık elflere, insanlara, hatta bizi buraya çöp gibi bırakan Yemleyenler'e köle olmadığımız bir çağda. Biz artık yaltaklanmıyoruz. Biz artık başkalarının attığı artıklarla yaşamıyoruz. Bugün, başımızı kaldırmış, elf ve insan komşularımızIa (koşulların elverdiği ölçüde) aynı seviyede duruyoruz.

Bu aydınlanma çağının en büyük faydalarından biri, artık Yıksı-diksi'yi ve onun nihai amacını daha iyi anlamamız. Her vardiyadan cüce bana sık sık soruyor, "Yıksı-diksi ne?" ve "Nereden gelmiş?" ve "Tüm parçalar ne yapıyor?" ve "Ne zaman yemek yiyoruz?" Halbuki şöyle sormaları gerekirdi, "Neden bir Yıksı-diksi'miz var?" ama bu soruyu henüz sormuş olduğumdan, hepsini -hatta aklınıza gelmeyen somları bile- yanıtlayacağım.

YIKSI-DİKSi NEDİR?

Yıksı-diksi bir makinadır. Bir makina çarklardan, dönen tokmaklardan, manivela-bamlayanlardan ve tüp-zonklayanlardan oluşur ve hepsi bir araya geldiğinde, BİRŞEY YAPAR! İşte makina budur. Siz çevirgen-çarkınızı çevirdiğiniz zaman, makinanın bir şey yapmasına yardım edersiniz.

Tam olarak ne yaptığınız, Yıksı-diksi'nin hangi parçasında görev yaptığınıza dayalıdır. Yıksı-diksi'nin şematik haritası -kendim tarafından çizilmiştir ve ilk defa şu anda halka açıklanmaktadır- gizemli makinanın sırlarının çözülmesine yardımcı olacaktır. Eğer dikkat ederseniz ve haritamda gösterdiğim yerlere bakarsanız, sizin ve ailenizin nesillerdir hizmet ettiği parçaları tanırsınız.

En basit haliyle, bir makina hammade denilen şeyleri alır ve onları bitik-ürünlere dönüştürür. Kendi başlarına ham madeler faydasız şeylerdir. Kazı pençelerinin aşağıdan getirdiği cevher hammadeye bir örnektir. Bugüne kadar, Yıksı-diksi'nin kullandığı hammadenin asıl kaynağı kazı pençeleri olmuştur. Ama, ürkütücü bir aydınlanma ile, bu cevherin aslında yalnızca Yıksı-diksi'nin kendisinin yapımında kullanıldığını anladık -bitik-ürünlerin yaratımında değil! Hammadelerin asıl kaynağı, bizim Rahm olarak bildiğimiz yerdir. Rahm geleneksel olarak Vardiya Başları'nın ve Başat Usta'nın evi olarak kullanılmıştır. Belki de hepiniz Başat Usta ve

nasıl hiç çalışmadığı hakkında fıkralar anlatmışsınızdır. Bunun sebebi onun görevinin Başat Usta'nın gelenek aracılığı ile ancak belirsizce anlayabildiği gizemli bir süreç sonunda Lexax'tan hammade toplanması- Dünyalar Dizilene kadar yerine getirilememesidir.

Yaratımın tüm dünyaları artık ahenk içinde olduğuna göre, Başat Usta'nın işi başlamıştır ve sonunda hükümetimizin tüm cüceleri dürüst bir şekilde çalışmaktadır.

Sonra, bu hammadeler Rahm'den değişik yollarla, Taşıma Kayşı denilen bir sistem aracılığı ile bildiğiniz değişik kentlere gider. Vız-vagonlardan emici tüplere, yarık yollara, sifonlara, zonklayanlara kadar her şey bu hammadelerin hedeflerine varması için kullanılır. Tarihimiz boyunca, hammadelerin Yıksı-diksi içindeki hareketi bilinmiş, ama anlaşılmamıştır. Anlamı

* Cücelerin ruhani kavramları Arianus alemi ile sınırlıdır. "Dıştaki" gerçeklikler ve Lexax - muhtemelen Nexus sözcüğünden gelmektedir -isimli bir yer hakkındaki belirsiz ve genellikle kendi içinde çelişkili mitolojilerinin ötesinde, başka varoluş küreleri hakkında pek fikirleri yoktur. Var olan diğer alemlerden hammadde ithal edilmesi fikrini aktarmaya çalışırken, cücelerin kavramı anlaması için kullanılabilecek tek çerçeve budur.
* Yine cücelerin evren anlayışı kendi alemleri ile sınırlıdır.

konusunda değişik teoriler sunulmuştur. Groth Kadranbakan'ın teorisi, halk arasında Kan-diksil olarak bilinen reori kabadır fakat gerçekten uzak değildir. Merhum Throtin İtipçeken'in, Taşıma Kayşı'nın alternatif bir ulaşım sistemi olduğu yolundaki rakip teorisi, daha geçen sene Kol Erime-teknesi yakınındaki deneyleri sonucunda trajik bir biçimde çürütülmüştür. Throtin için çok geç olsa da, artık biliyoruz ki Taşıyıcı Kayş hammadder için bir dağıtım sistemidir ve canlı cücelerin nakledilmesi için tasarlanmamıştır.

Rahm'deki Başat Usta'nın her vardiya için hammade göndermesi ile aynı zamanda, tras-formar gibi büyülü ve gizemli bir ismi olan ikinci bir sistem çalışmaktadır. Bu her zaman böyle değildir. Başta, Yıksı-diksi büyük tanklara su dolduran ve döndürgeç denilen bir aracı kullanarak kendi gücünü yaratırdı. Ama döndürgecin yaptığı güç miktarı Yıksı-diksi'nin alınyazısını yaratması için yeterli değildi. Şimdi, Dünyalar Dizildikten sonra, güç başka bir kaynaktan geliyor. Bizim bilmediğimiz süreçler sonucunda bir girdi aracı Lexax aleminden gizemli bir Güç topluyor. Bu harika şey sonra, yalnızca Yemleyenler'in bildiği ve Trol Odası denilen gizli bir yere aktarılıyor.

(Genç dinleyicilerimizi düşünerek araya girmeliyim: Trol Odası'nın gerçek trollerle bir ilişkisi yoktur. Orta Alem'in uzak bölgelerinde bulunabileceği söylenmesine rağmen, Yıksı-diksi'de trol bulunmamaktadır. Paniğe kapılmaya gerek yok!)

Sonra Trol odası gücü alır ve tras-formar sisteminde tras olarak gönderir. Gücün bu şekli lambalarımızdaki gazdan Yıksı-diksi'nin çarklarını döndüren şeye kadar değişir. Ne şekil alırsa alsın, güç dünyamızdaki her şeyin çalışmasını sağlayan şeydir.

* Kadranbakan'ın teorisine göre, hammaddelerin Yıksı-diksi içindeki hareketi, cücelerin kanının damarları içindeki hareketi gibiydi. Kadranbakan'ın ilk destekçilerinden biri olan Limbeck, bu fikri terk etmeyi oldukça zor bulmuştu.

Değişik vardiyalarda yeterince hammade ve yeterince güç bir araya geldiğinde, o zaman Yıksı-diksi -bizim yardımımız ve çabamızla- bir dizi bitik-ürün yaratır. Bitik-ürünler ihtiyaç duyamayacağımız kadar çok zenginliktir. Tuniklerden pantolonlara, lambalardan çatallara, her şeydir. Yastıklardan çekiçlere her şeydir. Sandalyedir, aletlerdir, silahtır, yiyecektir, sudur. İstediğinizi düşünebileceğiniz her şey -ve aklınıza bile gelmeyen başkaları- Yıksı-diksi'nin bitik-ürünleridir.

Ama, bu zenginliğin bedava geldiğini düşünmeyin! "Her şeyin bir bedeli vardır, ama bazılan bunu diğerlerinden daha iyi saklar."* Lexax'ta yaşayan ve bize girdi aracılığı ile gönderdikleri hammadde ve gücün bedelini alan başkaları vardır. İstedikleri bu hediyeye işracat adını verirler.

Bitik-ürünler bittiği zaman ihtiyaç duyduklarımızı seçeriz ve geri kalanı -muazzam miktarda bir fazladır bu - bize bu kadar bol hammade ve güç gönderenlere hediye olarak, Het'in dışındaki işracat aracılığı ile göndeririz.

Neden işracat gönderelim, diye soracaksınız? Eh, muhtemelen sormayacaksınız, ama ben soracağım. Neden işracat gönderelim, diye soruyorum, Çünkü, diye yanıt veriyorum, eğer biz işracat göndermezsek, onlar da hammadde ve güç göndermeyi bırakırlar ve bizim de, elflerin bize verdiği çer çöp dışında yeni bitik-ürünlerimiz olmaz.

Yıksı-diksi başka bir sürü şey de yapıyor. Bize tanklardan, Kaldırgaçlar aracılığı ile diğer alemlere su gönderiyor, dizgiciler denen makinalarla kıtaları hizada tutuyor. Onları şimdi anlatmayacağım. Bunlar karmaşık konular ve başka bir zamana kalsa daha iyi. *

* Çok fazla kullanılan, ama pek az önem verilen şeyler için kullanılan bir cüce aforizması.

* Cücenin kullandığı terimlerin bazıları normal sözcüklerden alınmıştır, ama bazı isimlerin kendi hayal gücü dışında ayırt edilebilir bir kaynağı yoktur.

YIKSI-DİKSİ NEREDEN GEIDİ?

Başlangıçtan hemen önce, Yıksı-diksi'yi Yemleyenler başlattı. Efsanevi Dunk Çekbaşlatan önderliğindeki cüceler Yemleyenler tarafından Drevlin'e getirildi ve buraya yerleştirildi. Yıksı-diksi başlamıştı.

Yıksı-diksi'nin hep şimdiki kadar büyük olduğu yanılsama?sı ortaktır. Bu doğru değildir. Başta, Yıksı-diksi oldukça küçüktü -bazılan tek bir vardiya kesiminden büyük olmadığını söyler ve kendi kendini büyütmekten başka iş yapmazdı. Bu doğaldı. Yıksı-diksi'nin amacının ilk kısmı kendini kurmak ve korumaktı, böylece zaman içinde ikinci ve daha önemli amacını, yani cücelere, elflere, insanlara ve Lexax'ta yaşayan diğerlerine hizmet etme amacını yerine getirebilirdi.

TÜM PARÇALAR NE YAPIYOR?

Hiçbir fikrim yok. Sizin de yok.

Hiçbir fikrimizin olmamasının sebebi, Yıksı-diksi'nin kavranamayacak kadar büyük, bir o kadar karmaşık olmasıdır ve o kadar uzun süredir kontrol dışı çalışmaktadır ki, anlama gücümüzün ötesine geçmiştir. Onu yönlendirecek Yemleyenler ve Trakiler olmadan, Yıksı-diksi kendi beyinsiz hayatta kalma çabası içinde ne adım gerekirse atmıştır.

* Doğrusu şu ki, Limbeck'in rün diziliş teorisini ya da suyun -kendi kıtasında o kadar sıradan bir şeyolan suyun- yukarı alemlerde bu kadar önemli olduğunu anlamasını sağlayamadım. Bu, konudan kaçınmak için kullandığı bir yöntem.

NEDEN YIKSI-DİKSİ'MİZ VAR?

Yıksı-diksi'ye hizmet ediyoruz ki, o da bize hizmet etsin. Bunca yıldır, neden olduğunu bilmeden yönettiğimiz büyük makinanın ikinci hedefi budur. Eğer biz Yıksı-diksi'ye bakarsak, o da bize bakar ve herhangi bir cüce için bu yeterli olmalıdır. Benim için yeterli olduğu kesin.

NE ZAMAN YEMEK YİYORUZ?

Yıksı-diksi artık olması gerektiği gibi çalıştığına göre -ne zaman istersek o zaman. Bu da benim söylevimin bitmesi ve öğle yemeğinin başlaması demek.

Yıksı-diksi'nin Sırlarının Çözümü

